

# Giới thiệu Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép

Truyện Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép bắt đầu từ một buổi sinh nhật của cô , điều không may đã xuất hiện và lấy đi cuộc sống của người yêu cô trong lúc mang quả ...

Vì muốn cho người ấy hạnh phúc nên trước khi chết anh đã giao cô cho một người bạn giám đốc giàu có nhưng không biết rằng người ấy chính là một tên ác quỷ thủ đoạn !!!

Cô đã từ đầu không thích hắn nên đã bị hắn cho nếm mùi đau khổ chỉ vì muốn cô ký vào tờ đơn kết hôn kia , cô sẽ phải hối hận nếu không ngoan ngoãn nghe lời tôi ... Vậy số phận của cô sẽ đến đoạn kết nào !?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Giúp tôi chăm sóc cô ấy

Nếu như nói trên cái thế giới này người đời không muốn tiến vào nơi nào nhất. Sợ rằng thứ đầu tiên nghĩ tới chính là bệnh viện.

Lúc này, tại cửa bệnh viện tốt nhất thành phố A, hình như có một chiếc xe limousine hạng sang màu đen chạy vọt vào. Cửa xe mở ra, một người đàn ông một bộ đồ tây màu xám tro từ trên xe nhảy xuống. Trông cảnh tượng rất vội , thậm chí ngay cả xe cũng không có tắt liên vội vội vàng vàng chạy vào, cửa xe cũng không có tới kịp đóng.

Gương mặt Vân Dật Bạch u ám bước vào phòng bệnh trên tầng lầu của bệnh viện cao cấp, trước sau như một bước chân vững vàng. Khuôn mặt lóe lên vẻ cay nghiệt. Hơi thở quanh người làm người ta sợ hãi rõ ràng nói chớ đến gần người của hắn.

Hiện tại hắn đang bị vây trong trạng thái tức giận .

Đẩy cửa phòng bệnh. Sự khác nhau giữa Phòng bệnh cao cấp và phòng bệnh bình thường lập tức hiện ra. Chỗ này là một phòng đơn , nghĩ gì muốn cái gì đều có. Mà ở trong phòng bệnh chỉ có duy nhất một giường bệnh, toàn thân một người con trai lẳng lẳng nằm ở phía trên cắm đầy các loại cái ống dẫn .

Hình như nhận ra hắn đến, người con trai trên giường bệnh mở mắt. Nếu như cẩn thận xem kỹ, người con trai trên giường bệnh cùng Vân Dật Bạch có một chút ít giống nhau .

Thấy Vân Dật Bạch xuất hiện, trong đôi mắt trống rỗng của người con trai thoáng hiện một tia sáng . Vẻ mặt vốn suy yếu thấy Vân Dật Bạch liền thay đổi tinh thần rất nhiều.

Vân Dật sai bước đi tới trước mặt anh, Vân Dật Bạch vững vàng đứng lại trước mặt anh, "Dật Thanh!" Nếu cẩn thận nghe kỹ, âm thanh của hắn có chút run rẩy.

"Anh hai!" Người con trai yếu ớt gọi. Đối với anh mà nói, một động tác giơ tay lên vào lúc này đều là cố hết sức.

Không tự chủ đưa tay ra nắm tay em trai, hắn ngồi xổm người xuống trước giường bệnh, "Dật Thanh. . . . ."

"Anh hai, em không chống đỡ được bao lâu nữa!" Trên mặt Vân Dật Thanh lóe nụ cười dịu dàng, miệng nói cũng mệt mỏi. Thoạt nhìn là cố hết sức.

"Sẽ không, anh hai tìm bác sĩ giỏi nhất cho em, em chỉ là bị xe đụng sẽ không có chuyện gì!" Vân Dật Bạch không nói được một cách dịu dàng, chỉ trầm giọng nói.

"Không cần, anh hai! Em muốn cầu xin anh một chuyện!" Tinh thần Vân Dật Thanh hình như đã khá nhiều, nắm tay Vân Dật Bạch cũng dùng sức.

"Chuyện gì, em nói đi!" Hiện tại, chỉ cần là em trai mở miệng nói, bất cứ cái gì hắn Vân Dật Bạch đều phải làm được.

"Em muốn gặp cô ấy. Anh hai, van cầu anh, để cho em gặp cô ấy !" Vân Dật Thanh vội vàng nhìn anh của mình.

Lúc này, mặc kệ Vân Dật Thanh nói lên dạng yêu cầu gì, Vân Dật Bạch cũng sẽ gật đầu đồng ý. Hắn biết em trai nói tới là người nào. Là người phụ nữ mà em trai hắn thích. Thi Tĩnh.

"Được, anh sẽ tìm người đưa cô ấy tới đây!" Đối với yêu cầu này, Vân Dật Bạch căn bản không chút do dự. Lập tức gọi điện thoại cho người mang Thi Tĩnh tới đây.

"Cám ơn anh. Anh hai! Cám ơn anh!"

Vân Dật Bạch không hiểu nhìn em trai, "Tại sao? Chỉ là một quà tặng, tại sao muốn liều cái mạng của mình?" Lúc nói lời này, trong giọng nói của hắn không nhận được có chút oán giận.

Nguyên nhân tai nạn xe cộ của Dật Thanh là vì thay Thi Tĩnh nhặt lên quà sinh nhật mà bị xe đang chạy băng băng đụng phải.

Biết rõ huynh trưởng sẽ không hiểu. Vân Dật Thanh cười một tiếng, "Anh hai, một ngày nào đó anh sẽ rõ!" Có một số việc, căn bản không còn kịp suy nghĩ, hành động đã vượt ra khỏi sự lựa chọn.

Vân Dật Bạch nhìn không em trai, không nói.

Khi Thi Tĩnh được người đưa tới tận cửa đứng lúc thấy Vân Dật Bạch và Vân Dật Thanh mỗi người một câu nói chuyện phiếm. Cô không dám lên tiếng cắt đứt, chỉ là đứng lẳng lặng ở cửa ra vào không có mở miệng.

Vân Dật Bạch phát hiện cô đến, đứng lên vỗ vỗ em trai, "Cô ấy đến rồi!"

Thi Tĩnh chậm rãi tiến lên đứng lại trước giường bệnh Vân Dật, mở miệng thì thào: "Dật Thanh. . . ." Chưa nói chuyện, nước mắt đã sớm lệ tràn đầy vành mắt rồi.

Ở trên giường Vân Dật Thanh hiện ra nụ cười dịu dàng liếc nhìn Thi Tĩnh. Hai tay cố hết sức muốn nâng lên nhưng lại lực bất tòng tâm.

Thi Tĩnh cất một bước tiến lên nắm lấy tay Vân Dật Thanh, "Dật Thanh, anh muốn cái gì, nói cho em biết. Em sẽ giúp anh!"

Vân Dật Thanh, chỉ chỉ ngón kéo đầu giường. Thi Tĩnh chưa xót đứng yên mở ra ngón kéo từ bên trong lấy ra một cái hộp, "Cái này sao?"

Vân Dật Thanh cười, "Mở nó ra!"

Hai tay Thi Tĩnh run run mở hộp ra. Ở bên trong có một cái dây chuyền bạch kim màu trắng, dây chuyền có một hình chữ cái Y. Ở phía sau còn khắc một số chữ nhỏ.

"Tĩnh, sinh nhật vui vẻ! Mặc dù chậm mấy ngày, nhưng vẫn còn kịp!" Vân Dật Thanh có chút khó nhọc nói.

"Dật Thanh, tại sao anh muốn làm như vậy?"

"Tĩnh, anh giúp em đeo được không?"

". . . . . Được!" Lau nước mắt, Thi Tĩnh nắm sợi dây chuyền xoay người đưa lưng về phía Vân Dật Thanh.

Hình như toàn thân đã dùng hết hơi sức. Vân Dật Thanh cài dây chuyền. Lúc này mới giống như thỏa mãn được gì đó, nở nụ cười, "Tĩnh, sinh nhật vui vẻ!"

Lúc này Thi Tĩnh chỉ có thể vội vàng lau nước mắt.

Thấy thế, Vân Dật Thanh nhếch môi, "Tĩnh, đi rửa mặt đi, anh không muốn thấy nước mắt của em!"

Thi Tĩnh nhìn anh một chút, lúc này mới gạt đầu một cái đứng dậy rồi đi.

Nhìn thấy Thi Tĩnh rời đi. Vân Dật Thanh quay đầu liếc nhìn Vân Dật Bạch vẫn yên lặng không nói, khẩn cầu nói, "Giúp em chăm sóc cô ấy. Anh giúp em chăm sóc cô ấy!" Vội vàng nhìn vào mắt huynh trưởng như muốn có sự cam kết.

"Dật Thanh, sẽ không có chuyện đó!" Vân Dật dĩ nhiên biết Thi Tĩnh là ai. Cô ấy là người mà em trai mình thích, lúc trước hắn cũng đã gặp mấy lần. Là một người con gái ít nói, mỗi lần nhìn thấy hắn hình như cũng rất hồi hộp.

"Anh hai, thân thể của em tự em biết. Em cầu xin anh giúp em chăm sóc tốt cô ấy. Nói cho cô ấy biết em rất xin lỗi. Em không thể chăm sóc cô ấy. Anh hai, em cầu xin anh. . . . . Khụ. . . . ." Thời điểm kích động, không nhận được chột ho khan mấy tiếng.

Trong lòng giật mình, Vân Dật Bạch vội vàng ấn lên cái nút trên giường bệnh. Bác sĩ y tá nhanh chóng chạy vào. Tránh khỏi vị trí giường bệnh, Vân Dật Bạch Trầm nghiêm mặt đứng ở trong góc nhỏ.

Ánh mắt em trai của thẳng vào nhìn hắn, trong ánh mắt lộ ra vẻ van nài và mong đợi.

Bác sĩ và y tá bận rộn bên cạnh giường bệnh. Ánh mắt Vân Dật Thanh thủy chung nhìn Vân Dật Bạch, không nháy một cái nhìn Vân Dật Bạch.

Vân Dật Bạch không muốn thừa nhận, nhưng là trái tim bắt đầu đau đớn cơ hồ muốn che mắt hắn. Em trai của hắn đang chịu đựng khổ sở, thế mà nhưng hắn lại chỉ có thể đứng ở chỗ này không nhúc nhích.

Biết Vân Dật Thanh đang chờ cái gì. Vân Dật Bạch không thể nghe thấy gật đầu một cái.

Đội được đáp án của huynh trưởng, Vân Dật Thanh chậm rãi nâng lên khóe môi lộ một nụ cười dịu dàng. Tiếp đó toàn thân buông lỏng nhắm mắt. Một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, gương mặt rơi trên gối.

Bên trong phòng bệnh, dụng cụ phát ra một tiếng chói tai bén nhọn: tích. . . . .

Thật dài một giọng nói đến, bác sĩ chậm rãi tiến lên, âm thanh có chút run rẩy truyền đến, "Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!" Có thể ở tới đây thân phận bệnh nhân tự nhiên sẽ không kém đến nỗi nào. Huống chi người trước mắt là tổng giám đốc tập đoàn Vân thị. Ông không muốn biết cũng khó khăn!

Vân Dật Bạch không nói gì, một con mắt đen dừng ở trên người của em trai. Nhìn không chớp mắt!

Một hồi lâu, hần chậm rãi nâng lên khóe môi, trên mặt không mang theo bất kỳ nụ cười ấm áp nào. Chậm rãi tiến lên đứng lại trước giường bệnh, ánh mắt hần hơi trầm xuống.

Dật Thanh, em yên tâm. Anh sẽ cho em toại nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Quay về quê hương

Ba năm sau

Một lần nữa đứng trước mộ Vân Dật Thanh, Thi Tĩnh vẫn không cách nào chấp nhận. Năm đó, một ngày trước còn hăng hái kiêu căng nói với cô nên vì mình mà ăn mừng sinh nhật anh như thế nào. Chợt lại qua đời. Đột nhiên biến chuyển như vậy làm cho cô trong phút chốc sợ hãi.

Khu nghĩa địa sang trọng nhất trong nội thành, Thi Tĩnh một mình đứng lẳng lẳng trước mộ, nhìn bức ảnh trắng đen trên bia mộ.

Nhớ lại những kí ức về anh, khóe miệng khẽ nhếch hiện ra nụ cười. Làm cho người khác như được gió mùa xuân thổi qua, ấm áp trong lòng. Chính là một người âm thầm nhậm như vậy ở bên cạnh mình. Thế mà ở trong sinh nhật một ngày của cô, anh lại đột nhiên rời đi.

Giống như hiểu thấu với tâm tình cô. Một làn gió nhẹ thổi qua, gió xuân ấm áp thổi lật phát ở trên mặt của cô thật giống với đôi tay kia của anh. Dịu dàng thoải mái.

Trái tim giống như là bị cái gì tác động vào. Nước mắt bỗng rơi xuống. Sau đó bị gió thổi bay. Nước mắt giống như lời kéo mọi thứ cùng nhau, trái tim chua xót, nước mắt trong nháy mắt tràn mi ra. Nếu như không phải cô không hít sâu, lúc này có lẽ cô đã sớm khóc không ra tiếng.

"Thật xin lỗi! Thật thật xin lỗi!" Cô chậm rãi quỳ xuống trước bia mộ. Hai tay run run vuốt bức hình nở nụ cười. Đầu là do cô, anh mới đi tới nơi đó, đều là bởi vì sinh nhật cô, anh muốn đích thân mình cầm quà sinh nhật, anh mới xảy ra chuyện!

"Thật xin lỗi!" Hốc mắt như nhàn nhạt nước mắt, tấm hình trước mắt nụ cười đã không thấy rõ rồi. Cô thút thít, khóc rống. Cô đắm chìm trong nỗi đau đớn của mình nên không phát hiện, ở phía sau cô không biết khi nào có bóng dáng đứng vững của một người cao lớn.

Không biết từ khi nào Vân Dật Bạch người mặc bộ đồ tây trang màu đen trong ngực ôm một bó hoa đứng ở sau lưng Thi Tĩnh. Trên khuôn mặt không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, thậm chí không thấy được bất kỳ ấm áp nào.

Nghe thấy giọng Thi Tĩnh khóc không thành tiếng. Bó hoa trong ngực bị cánh tay nắm thật chặt, Vân Dật Bạch lạnh nhạt mở miệng, "Ba chữ Thật xin lỗi là đủ rồi sao?"

Toàn thân Thi Tĩnh cứng đờ, nước mắt rơi xuống từ hốc mắt. Cô nhận ra âm thanh này, là anh trai Dật Thanh. . . . . Vân Dật Bạch!

Cố hết sức bò dậy. Thi Tĩnh vội vàng lau đi nước mắt ở khóe mắt, lùi thân mình ra ở một bên.

Lạnh nhạt liếc cô một cái, mắt cô bởi vì rung rung nước mắt mà hiện ra một lớp sương mù, bộ dáng muốn khóc làm cho người ta thêm thương hại nấy phần.

Vân Dật Bạch khom người đem bó hoa đặt trước mặt bia mộ, ánh mắt âm trầm lạnh lùng lóe lên một chút. Nhìn qua tấm hình trên bia mộ, hần lúc này mới ngồi thẳng lên.

Nhìn chằm chằm động tác Vân Dật Bạch. Thi Tĩnh chần chờ chốc lát, lúc này mới lưu riu lên tiếng, "Thật xin lỗi!" Cô biết, Vân Dật Thanh bởi vì đi cầm quà sinh nhật cho mình nên mới bị xe đụng. Người nhà Vân gia đều biết chuyện này, cũng bởi vì vậy, cô mới không có tư cách đi tham gia tang lễ của

anh.

Hiện tại, ở bên cạnh người đàn ông là anh trai của Vân Dật Thanh, cô nói xin lỗi. Lúc này mới có thể nói ra khỏi miệng.

"Không cần nói với tôi, người cô nên nói xin lỗi không phải là tôi. Chỉ là. . . . ." Hấn ngừng lại, "Coi như bây giờ cô nói, em ấy cũng không thể nghe được!" Giọng điệu của hấn hơi lạnh.

Thi Tĩnh cô đơn cúi đầu, líu ríu lên tiếng, "Thật xin lỗi!"

"Không cần!" Vân Dật Bạch mặt lạnh, ngẩng đầu đối diện với đỉnh đầu của cô, trong lòng không nhận được lấy một cổ phiến muộn, "Ngẩng đầu!"

Thi Tĩnh theo bản năng đột nhiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của hấn. Trong lòng giật mình, cô không tự chủ lùi về phía sau một bước, một giây tiếp xoay mặt, né tránh ánh mắt nhìn thẳng của hấn.

Lạnh lùng cười nhạt một tí, Vân Dật Bạch mở miệng, "Nghe nói, cha cô nghỉ việc rồi." Ba năm nay, hấn vẫn không quên cam kết đồng ý với em trai.

"Đúng!" Thi Tĩnh gật đầu.

"Tôi có thể giúp cô!" Vân Dật Bạch đột nhiên mở miệng đề nghị.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt của Thi Tĩnh lộ ra vẻ hoang mang và không hiểu "Tại sao?" Cô thật sự không tìm được bất kỳ lý do nào khiến người đàn ông này ra tay giúp một tay. Vân gia bọn họ không phải cũng rất hận cô sao?

Trên cái thế giới này không có chuyện tốt như vậy, sau khi nghe đề nghị của Vân Dật Bạch. Thi Tĩnh đứng yên cẩn thận nhìn hấn.

Phát hiện sự đề phòng của cô, Vân Dật Bạch quay đầu nhìn bìa mộ của em trai, hấn khẽ nhếch môi, "Dĩ nhiên, tôi có yêu cầu!"

"Tôi từ chối!" Không chút nghĩ ngợi, Thi Tĩnh lắc đầu cự tuyệt.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nhếch cao lông mày, không ngờ sẽ có như vậy đáp án xuất hiện. Hấn khẽ nhếch môi, cười lạnh, "Cô sẽ đồng ý!" Ý hấn có hàm ý nói qua. Lần nữa nhìn lướt qua mộ em trai, lúc này mới xoay người đi bộ.

Nhìn hấn rời khỏi, Thi Tĩnh không tự chủ thở nhẹ một hơi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Vân Dật Bạch, trong lòng cô có cảm giác khiếp đảm. Mặc dù không cùng người kia gặp qua mấy lần, nhưng từ trên người hấn phát tán hơi thở để khiến cho cô mỗi lần trả lời đều hồi hộp. Không tự chủ được nắm tay, Thi Tĩnh thở thật dài.

Cô sợ Vân Dật Bạch, từ gặp mặt ngày thứ nhất bắt đầu thấy sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Bắt cóc uy hiếp 1

"Cha, con đã trở về!"

Đẩy cửa nhà ra. Thi Tĩnh ghé đầu liếc mắt nhìn trong nhà, cũng không có thấy bóng dáng cha, cô hoài nghi xoay người đi vào trong nhà.

"Cha?" Không có ai? Thi Tĩnh ngờ vực nhìn trong nhà trống rỗng, cũng không có thấy bóng dáng cha đâu.

"Có thể đi ra ngoài rồi? !" Cô lẩm bẩm ra tiếng. Sau khi cha nghỉ việc thường thình thoảng ra chung quanh xem một chút. Có thể là muốn làm chút gì.

Cởi áo khoác ra, Thi Tĩnh đi vào phòng bếp muốn trước khi cha trở lại trước làm xong thức ăn. Nhưng thời gian chậm chậm trôi qua, Thi Tĩnh từ đầu đến cuối không có vào cửa, tâm Thi Tĩnh vốn bình tĩnh nhưng cũng không khỏi lo lắng.

Thức ăn nóng rồi lạnh, cha từ đầu đến cuối không có vào cửa, mắt thấy thời gian càng ngày càng muộn. Thi Tĩnh không khỏi khẩn trương.

Bỗng chốc

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên. Thi Tĩnh lấy đà đứng lên, nhìn chăm chăm điện thoại đột nhiên vang lên. Một hồi lâu mới bắt máy.

"Alô?"

"Trong vòng 30 phút, tôi muốn thấy cô!" Âm thanh lãnh khốc xuyên qua ống nghe truyền đến. Âm thanh quen thuộc làm cho toàn thân cô run lên.

Là Vân Dật Bạch!

"Tôi . . . . Có chuyện, không thể đi!" Cô run giọng nói.

"Tốt! Xem ba cô có thể chống đỡ được bao lâu !" Tiếng hấn nói hơi chậm, trực tiếp cắt đứt điện thoại. Căn bản không cho Thi Tình cơ hội nói chuyện.

Nghe nói, sắc mặt Thi Tình trắng nhợt, tay nhỏ bé cầm ống nghe bỗng chốc căng thẳng, "Anh nói cái gì? Alô? Alô ? Anh rốt cuộc để cho tôi đi nơi nào tìm anh hả? Anh bắt ba tôi làm cái gì?" Trả lời cô chỉ là tiếng của khu chăm sóc điện thoại

Dùng sức ném điện thoại trên tay. Thi Tình mặt đỏ bừng.

Vân Dật Bạch rốt cuộc muốn làm gì? Một tuần lễ đã qua , hấn bắt ba rốt cuộc muốn làm gì? Chợt nhớ tới đề nghị với cô, Thi Tình trên mặt hoảng hốt, hấn sẽ không đối với ba làm cái gì chứ?

Vân Dật Bạch, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Thi Tình mặt hốt hoảng hoàn toàn đã mất một tác vương, nhớ tới lời nói của Vân Dật Bạch. Cô không dám tưởng tượng cha mình ở trong tay Vân Dật Bạch sẽ như thế nào? Cô bây giờ hiểu rõ ràng, người của Vân gia hận cô, cha không biết. . . . .

Rốt cuộc phải đi nơi nào để tìm Vân Dật Bạch? Thi Tình luống cuống, cô không biết Vân Dật Bạch, làm sao có thể biết hấn ở đâu?

Nhưng vào lúc này, tay cầm điện thoại nhắc nhở cô. Thi Tình bước một bước dài tiến lên nắm lấy điện thoại của mình lên, là cái tin nhắn. Cô vội vàng mở ra xem.

Một giây sau, Thi Tình xoay người chạy vọt ra cửa nhà. Trong lúc vội vàng, đèn cũng không có tắt.

20 phút sau, Thi Tình đứng lại trước tập đoàn Cao ốc Vân thị ngẩng đầu nhìn cả tòa nhà bốn mươi tầng. Cô hít thở sâu một hơi. Cát bước đi vào.

Tầng cao nhất. Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, nói lòng cả vật đeo trên cổ, Vân Dật Bạch hướng về phía cửa sổ sát đất, phía sau hấn là hai người đàn ông cao lớn đang đứng đứng. Hai người đều nhìn Vân Dật Bạch, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

Trên cửa truyền đến tiếng vang nhẹ, Vân Dật Bạch chậm rãi xoay người, ánh mắt ý bảo người phía sau đi mở cửa.

Thi Tình đứng ở ngoài cửa liên tiếp hít sâu, lúc này mới có dũng khí đưa tay gõ cửa. Bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp làm cho hô hấp cô cứng lại, hít sâu một hơi mới dám đưa tay mở cửa.

Cửa bị người từ bên trong mở ra, Thi Tình nhìn người đàn ông mở cửa, trong lòng ngọt hạ xuống. Người này cô không biết!

"Thật xin lỗi, tôi đi nhầm!" Thi Tình xoay người muốn rời khỏi.

"Vào đi!" Vân Dật Bạch xoay người đối diện với ánh mắt của cô. Người đàn ông mở cửa nghiêng người sang, mời cô nàng đi vào.

Chần chờ chốc lát, Thi Tình cúi đầu vào cửa, rất nhanh chóng tìm tòi trong phòng làm việc một lần, cũng không có phát hiện bóng dáng cha. Cô bước một bước dài tiến lên, bước nhanh đi tới trước người của Vân Dật Bạch, ôm cánh tay của hấn, hỏi "Ba tôi đâu? Anh bắt ba tôi làm cái gì?"

Lạnh lùng nhìn lướt qua cánh tay của mình bị cô cầm lấy, Vân Dật Bạch lạnh lùng rút tay của mình về. Kéo ra khoảng cách của hai người.

Thi Tình tiến lên một bước, "Anh rốt cuộc đem ba tôi giấu ở nơi nào rồi hả ?"

"Chú ý một chút thái độ của cô, tôi không phải Dật Thanh, có thể dễ dàng tha thứ cô tùy hứng!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói.

Thi Tình cứng đờ. Mặt trắng bệch nghiêm túc nhìn hấn, thật lâu lúc này mới lên tiếng, "Anh muốn tôi làm gì?" Cô đã sớm nên biết, người của Vân gia sẽ không bỏ qua cho cô.

Nụ cười ở trên mặt Vân Dật Bạch chậm rãi mở ra, nụ cười nơi đáy mắt của hấn hiện lên sự châm biếm.

"Cô rất thông minh!" Dựa vào một điểm này, hấn sẽ không làm khó Thi Mạnh.

Thứ cô muốn không phải là sự khen ngợi của hấn, Thi Tình yên lặng nhìn hấn, "Ba tôi đâu?"

"Cô cho rằng tôi sẽ đem người mang theo trên người?" Vân Dật Bạch cười lạnh.

"Tại sao tôi có thể chắc chắn rằng ba tôi ở trong tay anh?" Thi Tình bình tĩnh lại.

"Cô có thể không tin tôi!" Vân Dật Bạch nhàn nhã ngồi xuống trên ghế sofa, một tay đặt ở trên ghế dựa, tâm trí lười biếng buông lỏng.

Nhưng Thi Tình biết, đây tuyệt đối không phải Vân Dật Bạch biểu hiện ra nhẹ nhõm như vậy, hấn đang đợi , chờ đợi mình đưa tới cửa. Coi như chưa

từng thấy qua hần mấy lần, từ trong miệng Dật Thanh cô cũng hiểu rõ. Vân Dật Bạch, cho tới giờ đều là người không từ thủ đoạn.

"Anh muốn ta làm cái ? Chỉ cần anh thả ba tôi, để cho tôi làm cái gì tôi đều nguyện ý!" Thi Tình chậm rãi nói. Biết đây là đáp án mà hần muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Bắt cóc uy hiếp 2

"Cái gì cũng đồng ý đúng không?" Vân Dật Bạch lặp lại mấy chữ này, nụ cười khoe miệng càng thêm châm chọc. "Cho dù. . . . . Cho cô đi theo Dật Thanh?"

Bỗng nhiên ngừng đầu, trong đôi mắt thi tình lóe sáng hoảng sợ, "Anh. . . . ."

"Thế nào? Cô không phải là một đứa con gái hiếu thuận sao? Vì ba cô, cái gì cô cũng nguyện ý làm không phải sao?" Hần châm chọc cười một tiếng, "Hiện tại, không vui?"

"Không, không phải! Dật Thanh không phải đã. . . . ."

"Đã chết!" Giọng của Vân Dật Bạch đột nhiên lạnh "Nếu như cô quên, tôi có thể nhắc nhở cô. Là vì thay cô đi cầm quả sinh nhật nên mới chết!" Thời điểm nói xong lời cuối, âm thanh của hần chợt giảm vài lần.

Nghe vậy, Thi Tình cúi đầu không nói.

"Như vậy cô nói cho tôi biết. Tại sao bây giờ cô sống rất là tốt, mà em trai tôi vì cô mà đi tìm cái chết?" Bỗng Vân Dật Bạch đứng lên, nắm lấy cánh tay Thi Tình kéo cô ra trước người.

Thi Tình bị sức lực hần lôi kéo lao đảo một cái ngã trên mặt đất. Cánh tay bị hần nắm thật chặt, sức lực mạnh đến nỗi khiến cô cau mày.

"Thật xin lỗi!" Cuối cùng, Thi Tình chỉ có thể nói như vậy.

"Tôi không cần cô xin lỗi!" Hất tay cánh tay của cô ra, đôi tay nắm lấy bả vai của cô tới gần mình. Hần âm trầm nói, "Cô có biết Dật Thanh yêu cô nhiều lắm không?"

Thi Tình toàn thân run lên, mắt đã ươn ướt. Cô biết, cô luôn cho rằng. Trước kia bởi vì cảm giác tự ti tồn tại, cô vẫn luôn kháng cự cùng Vân Dật Thanh tiếp xúc. Vậy mà, hiện tại. . . . .

"Em ấy ngay cả thời điểm sắp chết trong lòng cũng nhớ tới cô. Thậm chí cũng không có hỏi thăm người nhà một cái." Nhớ tới ánh mắt trước khi chết của em trai, tất cả đều là do nữ nhân trước mặt này. Lòng ngực Vân Dật Bạch tức giận từ trước đến nay chưa từng có.

Lời của hần, khiến Thi Tình không dám tin trọn to hai mắt, ngây người như phỗng nhìn Vân Dật Bạch. Nước mắt trong nháy mắt cũng nhịn không được nữa khóc ròng lên.

Cô không biết, cô cái gì cũng không biết. Lúc biết Dật Thanh bị đụng, cô liền chạy tới bệnh viện. Khi đó Dật Thanh tỉnh táo đeo cho cô dây chuyền, tiếp đó liền vào hôn mê. Cũng chính vì Dật Thanh cử động, giải thích nguyên nhân anh sẽ gặp chuyện không may.

Cô bị đuổi ra ngoài! Từ đó về sau, cũng đã không thể đến gần Dật Thanh. Đợi đến lúc cô được nhìn anh cũng chính là lúc nhìn bia mộ rồi.

Hiện tại. Lời nói của Vân Dật Bạch không thể nghi ngờ là để cho nàng giống như Kinh Lôi, thật sâu áy náy cùng hối tiếc trong nháy mắt ập vào lòng. Cũng không chế không nổi nữa vịn Vân Dật Bạch đầu gối khóc.

"Thật xin lỗi, Dật Thanh. Thật thật xin lỗi!"

Vân Dật Bạch chán ghét đẩy thân thể Thi Tình ra, đứng lên đi chuyển. Tiếng khóc của cô khiến cho trong lòng hần phiền muộn không dứt. Nước mắt của cô khiến trái tim hần trải qua những cảm xúc khó giải.

"Câm miệng!" Cũng nhịn không được nữa chính hần khẽ quát một tiếng.

Chỉ là, rất dễ nhận thấy hần quát cũng không có truyền vào trong tai Thi Tình. Bỗng quay đầu lại, hần nhắc lên thân thể Thi Tình, bàn tay nắm chặt cổ của cô đồng thời con mắt đen âm trầm nheo lại, "Tôi sẽ cho cô câm miệng!"

Âm thanh nức nở đột nhiên hết, Thi Tình một hơi nói cô bị Vân Dật Bạch bóp chặt "Khụ. . . . ."

"Câm miệng!" Vân Dật Bạch tăng sức tay. Đã dùng hết hơi sức toàn thân, Thi Tình ngửa đầu giờ tay bắt được bàn tay to của hắn.

Chợt, một tia sáng ngời thoáng qua ánh mắt của Vân Dật Bạch. Nhìn kỹ, trên gáy tron bóng của Thi Tình xinh đẹp tuyệt trần đeo một dây chuyền bạch kim, rủ xuống là chữ cái Y, phía trên còn có khắc một chút chữ nhỏ.

Cái dây chuyền này, hắn từng gặp qua! Đây là ngày ở trong bệnh viện, Dật Thanh tự mình đeo lên cho cô ta .

Tay đang bóp Thi Tình chậm rãi buông lỏng sức lực. Thi Tình cả người tê liệt nằm trên thảm sàn, dùng sức thờ hồn hèn.

Thấy thế, Vân Dật Bạch chậm rãi nắm chặt bàn tay. Lòng bàn tay ấm áp hình như vẫn còn cảm thấy xúc cảm khi nắm cái cổ mảnh khảnh . Bàn tay nắm thành quả đấm, gương mặt tuấn tú của hắn trở nên lạnh lùng. Chuyển bước, kéo ra khoảng cách của hai người. Chậm rãi nhắm mắt lại.

Mới vừa trong nháy mắt, hắn suýt tự tay giết cô ấy. Từ lúc em trai trước nay dịu dàng nói cho mình biết, em ấy thích một người nữ nhân hắn liền lo lắng. Em ấy có thể hay không ở trong bị tình yêu làm thương tổn.

Dật Thanh quá dịu dàng, nội tâm chỉ còn thiếu bá đạo.Em ấy đối với mỗi người cũng rất tốt, cũng rất dịu dàng. Mà người con gái mình thích không thích cũng đối xử như thế. Nhìn Dật Thanh yêu càng ngày càng sâu. Nhìn em ấy bị một người con gái hành hạ.

Hắn biết. Thực lúc hôm nay, Thi Tình cũng không có thật gật đầu đồng ý Dật Thanh. Mà Dật Thanh cũng đã không có ở đây.

Hắn đồng ý Dật Thanh muốn chăm sóc cô gái này. Nhưng mỗi lần thấy gương mặt đó, trong lòng ngực hắn không nhịn được dâng sự phẫn nộ.

Hắn nghĩ qua vô số biện pháp khiến cô gái này làm bạn Dật Thanh. Hôm nay, hắn chính là thay Dật Thanh hoàn thành tâm nguyện .

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5: Hiệp ước bất bình đẳng

Thi Tình một tay giữ tim, vừa buồn bực ho khan. Đôi mắt hoảng sợ nhìn Vân Dật Bạch. Mân vừa rồi thật sự dọa được cô.

Cô chưa từng gặp qua Vân Dật Bạch tức giận. Không nghĩ tới có thể làm người ta sợ hãi đến như vậy.

Bên này, điều chỉnh tốt suy nghĩ của mình. Vân Dật Bạch xoay người đối diện với Thi Tình đang ngồi sững trên đất .

"Đứng lên!" Hắn lạnh nhạt nói.

Thi Tình run rẩy đứng lên, "Tôi. . . . . Khụ, ba tôi. . . . ." Lời còn chưa dứt, một trang giấy ném vào trên mặt của cô. Theo quán tính rơi vào chân Thi Tình.

Khom người nghi ngờ nhặt lên, Thi Tình không hiểu nhìn Vân Dật Bạch.

"Ký bản thỏa thuận này, ba cô sẽ không có việc gì!" Lúc nói lời này, hắn mặt mày không cảm xúc, thậm chí không có ngẩng đầu nhìn cô một cái.

"Đây là cái gì?"

"Cô không phải là biết chữ sao?" Âm thanh của hắn u ám.

Thi Tình cúi đầu nhìn, mỗi một chữ cái đập vào trong mắt của cô. Lòng của cô liền co lại. Một hồi lâu, hai tay cô run run nắm chặt bản thỏa thuận trong tay, "Anh là kẻ điên!" Cô nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt không dám tin của cô. Mãi hắn khẽ nhếch, vẽ ra một chút cười lạnh, "Không sai!" Hắn không phủ nhận.

"Tại sao muốn tôi ký cái này?" Thi Tình tròn to hai mắt không vui nói.

"Bởi vì ba cô ở trong tay tôi. Cô một ngày không ký, tôi liền đưa cho người một quả tạ, hai ngày không ký tôi liền hoàn trả cô 2 lần. Xem rốt cuộc cô bao nhiêu kiên trì thì bộ phận trên người ba cô cũng đủ rồi. Vân Dật Bạch âm trầm cười, trong ánh mắt cũng thanh tỉnh không thôi.

Nói xong, hắn bổ sung thêm một câu: "Thành thật mà nói, tôi thật sự vô cùng mong đợi cô cự tuyệt tôi!"

"Kẻ điên, anh đã điên rồi!" Thi Tình không nhịn được lắc đầu.



"Tùy cô muốn nghĩ gì thì nghĩ. Có ký hay không đều tùy cô. Là một đứa con gái có hiếu. Cô sẽ không ký chứ? !" Làm một thương nhân thành công. Vân Dật Bạch có thể ngồi ở vị trí này tổng giám đốc, đó là bởi vì hắn biết rõ, mỗi người đều có một xương sườn mềm, một nhược điểm. Chỉ cần có thể tìm được cái nhược điểm này, là hắn có thể đạt được mục đích của mình.

Thi Tinh buông thông tay, chính là Thi Mạnh! Cha của cô.

Hắn đây là uy hiếp. Thi Tinh cắn răng nhìn hắn chằm chằm, "Tại sao là tôi?"

"Em ấy yêu cô!"

"Cho nên?"

"Cô trốn tránh không có trả lời yêu em ấy. Vậy cô sẽ dùng nửa đời sau để trả nợ cho em ấy đi!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói. Không thêm để ý chút nào, ý tứ trong lời nói này của hắn là khiến một người con gái đánh mất tuổi thanh xuân.

Thi Tinh toàn thân run lên, có chút kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được tình cảm mãnh liệt như vậy ở trên người hắn.

Người này, sợ rằng rất yêu quý em trai của mình! Sau Dật Thanh khi rời đi, người khó quên nhất có thể cũng là hắn ? !

Ánh mắt của cô khiến Vân Dật Bạch có chút không thoải mái. Cảm giác bị người khác nhìn thấu khiến cho hắn lạnh mặt. Không vui nhìn lướt qua Thi Tinh. Vân Dật Bạch xoay người đưa lưng về phía cô.

Thu hồi ánh mắt, ánh mắt của Thi Tinh rơi vào khe ước trên tay. Cô chậm rãi nắm chặt bàn tay nhỏ bé, "Tôi . . . ."

"Ký liền ký, không ký cút ngay!" Giọng Vân Dật Bạch truyền đến, "Lựa chọn cuối cùng do cô."

Nghe nói như thế, Thi Tinh không nhịn được cười khỏ một tiếng. Hắn cho cô quyền lựa chọn sao? Ba là người thân duy nhất ở trên thế giới này của cô rồi, tại sao cô có thể vì mình mà khiến ba chịu khổ?

Một lúc sau, giọng Thi Tinh truyền đến, "Tôi ký!"

Đưa lưng về phía cô. Vân Dật Bạch chậm rãi nâng lên khóe môi. Nụ cười tàn lành dưới đáy mắt!

Cái hắn muốn chính là kết quả này!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Chỗ ở của hắn

Một tay cầm túi hành lý đơn giản. Thi Tinh đi bộ đi vào trong khu biệt thự sang trọng. Vân gia ở chỗ này bởi vì nơi này quản lý cẩn thận, xe taxi chỉ có thể đưa đến cửa. Cô tự mình xách theo hành lý đi tới.

Xem ra Vân Dật Bạch tựa như có lẽ đã nói với bảo vệ an ninh nên Thi Tinh cũng không có nhiều cản trở, rất thuận lợi đi vào khu biệt thự giàu có.

Một tay vừa nắm địa chỉ vừa xách theo hành lý Thi Tinh khó khăn đi. Ở phía sau của cô là một chiếc xe con theo sát ở sau lưng. Không cần quay đầu lại cô cũng biết người phía sau là ai.

Vân Dật Bạch bảo tài xế giảm tốc độ xe lại đi theo sau lưng Thi Tinh. Nhìn cô từng bước một bước tập tễnh. Nhưng không có mở miệng.

Rất cuộc, Thi Tinh tức giận xoay người lại: "Vân Dật Bạch, anh BT à! Làm gì đi theo tôi?" Từ khi cô bắt đầu xuống xe taxi vào cửa, người này rõ ràng là phải ra khỏi cửa, cũng đang phía sau quẹo cua đi theo cô. Anh ta có bệnh à!

Nghe được cô tức giận mắng, Vân Dật Bạch không có tức giận, ngược lại nhướn nhướn mày, ý bảo tài xế dừng xe. Hắn mở cửa chậm rãi xuống xe.

"Cô mắng tôi!" Thân thể cao lớn nguy hiểm tiến tới gần cô. Hắn chậm rãi nói.

"Tôi . . . ." Thi Tinh thấy ánh mắt lóe sáng của hắn, không tự chủ lùi về phía sau một bước.

"Mới vừa rồi khí thế mắng tôi đi đâu rồi? Hiện tại tránh cái gì mà tránh?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói.

"Tôi mới không có tránh anh!" Thi Tinh quát cường nói.



Vân Dật Bạch hừ hai tiếng, đôi tay ôm ngực liếc nhìn cô: "Làm sao cô vẫn còn ở nơi này?"

"Tôi vừa tới!" Không ở nơi này thì ở nơi nào? Có bệnh!

Nhìn ra vẻ bất mãn của cô. Vân Dật Bạch không nói gì một tay rút ra địa chỉ trong tay cô, tiện tay ném một cái, tiếp tục mở miệng, "Đi thôi!"

"Đi nơi nào?" Thi Tinh không hiểu hỏi.

"Mẹ tôi không ở nơi này! Nơi này là chỗ tôi ở!" Đầu hấn cũng không quay lại nói.

Nghe vậy, Thi Tinh giựt giựt khoe miệng. Địa chỉ trong tay cô là trước kia Dật Thanh cho. Vẫn chưa có tới. Sau đêm đó, cô cũng không có hỏi thăm địa chỉ Vân gia. Vân Dật Bạch cũng không có nói cho cô biết. Cho nên hấn mới có thể. . . . .

Nghĩ đến mình thiếu chút nữa phải đi gia đình hấn, Thi Tinh không nhịn được rung mình một cái. Đồng thời cũng nhẹ nhàng thở một hơi. Chỉ cần không phải đơn độc đối mặt Vân Dật Bạch, trong lòng cô sẽ buông lỏng rất nhiều.

"Cô rất thoải mái?" Giọng Vân Dật Bạch ác ma truyền đến, "Thừa dịp hiện tại hô hấp nhiều hóp không khí mới mẻ!"

"Tại sao?" Thi Tinh không dùng đến não hỏi.

Bước chân hấn dừng lại, bên quay người lại, "Ba ngày sau đó tôi dọn đi!"

"Á?" Thi Tinh há hốc mồm nhìn nụ cười trên mặt hấn.

Cô biết là hấn cố ý mà!

Vân Dật Bạch xoay người lên xe, đồng thời tài xế mở chốt cửa xe đặt hành lý ở trong tay Thi Tinh sau bên trong. Mà Thi Tinh còn lại là hiểu nhìn Vân Dật Bạch đã lên xe. Hấn không lên tiếng, cô cũng không có dám lên.

Hấn cau mày "Lên xe! Chẳng lẽ cô thích ở đây?"

"Ồ!" Cô xoay người ngồi ở bên cạnh tài xế. Cửa xe còn chưa đóng, liền nghe đến Vân Dật Bạch nói.

"Ngồi chỗ nào?"

Thi Tinh quay đầu lại, không hiểu nhìn hấn, "Vậy chúng ta đi nơi nào?"

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô. Không khí yên lặng bao trùm trên xe. Tài xế không tự chủ lau một phen mồ hôi. Nhìn Thi Tinh.

Bất đắc dĩ, Thi Tinh không thể làm gì khác hơn là xuống xe. Sau khi mở cửa xe ngồi xuống như vậy càng thêm đến gần Vân Dật Bạch, cô không tự chủ đến gần cạnh cửa cố gắng rúc người mình vào.

Châm chọc nhìn cô một cái, Vân Dật Bạch ngược lại không tiếp tục tìm phiền toái. Hai người khó giữ được bình tĩnh kéo dài nữa.

Trong lúc lắc lư, một ngày mệt mỏi cộng thêm mấy ngày nay cũng không có nghỉ ngơi tốt Thi Tinh tựa vào trên cửa xe buồn ngủ. Đầu gối thủy tinh một cái.

Vân Dật Bạch quay đầu liếc nhìn Thi Tinh một chút, chỉ thấy cô bối vì tư thế ngủ không thoải mái, đầu nhỏ từng phát từng phát gõ cửa thủy tinh. Có lúc bối vì đụng đầu còn hơi mím môi cau mày.

Những động tác nhỏ này ở trong mắt của hấn không khỏi làm giảm vẻ lạnh trên gương mặt hấn. Thần thái cũng không lạnh lùng giống trước như vậy.

Bỗng chốc!

Xe thắng gấp một cái. Cơ thể Thi Tinh nghiêng trong nháy mắt theo quán tính nhảy lên trước.

"Oh!" Đau kêu một tiếng, Thi Tinh đột nhiên đụng phải cái ghế ngồi trước.

Vân Dật Bạch bỗng chốc ngồi thẳng người, theo bản năng đưa tay chặn trước trán Thi Tinh. Thi Tinh cứ như vậy thắng đụng phải.

Khẽ cau mày, trước khi Thi Tinh hoàn hồn hấn bỗng nhiên thu tay lại, không tự chủ nắm chặt quả đấm. Vừa mới trong nháy mắt kia, hấn cũng không nhớ tới quá khứ.

"Thật xin lỗi, tổng giám đốc! Mới vừa rồi có con mèo." Tài xế vội vàng quay đầu lại nói.

"Lái xe!" Vân Dật Bạch âm trầm nói, sửa sang lại một chút y phục, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 7: Lần đầu gặp gỡ Vân Mẫu

Thi Tinh vuốt vuốt cái trán, khóe mắt không tự chủ lên nhìn Vân Dật Bạch một cái. Mới vừa rồi như vậy trong nháy mắt, cảm giác trên trán không phải đụng chạm lấy ghê da. Cái loại cảm giác đó mềm mại như cảm giác chạm vào da. Trước mặt tài xế không thể nào, như vậy chỉ có thể là Vân Dật Bạch bên cạnh.

Cô cũng không ngờ. Với tính cách của Vân Dật Bạch, hẳn làm sao sẽ giúp cô cơ chứ? Đây mới vừa rồi. . . . .

Cô đang nhìn hấn. Vân Dật Bạch biết rất rõ ràng, nhưng lại không hề cử động. Vừa mới cử động đã khiến hấn không hài lòng. Cho nên, hiện tại hấn sẽ không mở mắt.

Nhìn cái bộ dáng này của hấn, Thi Tinh chỉ có thể đề xuống cái khác thường trong lòng. Trầm mặc không nói.

Xe vững vàng dừng lại, tài xế quay đầu lại liếc mắt Thi Tinh nhìn cúi đầu không nói cùng với Vân Dật Bạch vẫn như cũ giả vờ ngủ say. Suy nghĩ chốc lát mới mở miệng, "Tổng giám đốc, đến!" Nói xong hấn xuống xe vòng qua đầu xe đi tới trước cửa xe Vân Dật Bạch.

Gần như lập tức, Vân Dật Bạch mở mắt, ừ một tiếng. Đứng dậy xuống xe.

Thì ra là hấn là giả bộ a! Thi Tinh hơi nhũn mảy, hấn chính là như vậy không thích thấy cô sao! Không đợi Vân Dật Bạch mở miệng, Thi Tinh xoay người mở cửa xuống xe.

Hai chân chạm đất. Thi Tinh lúc này mới phát hiện ra, bọn họ địa đang ở căn bản không phải bất kỳ chung cư hay biệt thự nào mà là cảnh vật xung quanh khu nhà như một viện điều dưỡng.

"Đây là. . . ." Thi Tinh hồ nghi mở miệng.

Vân Dật Bạch không nhìn cô một cái, cất bước đi vào. Không chút nghĩ ngợi Thi Tinh vội vàng đuổi theo.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, Vân Dật Bạch lúc này mới lên tiếng " Trong thời gian 1 tháng, cô ở chỗ này!"

Nghe vậy, Thi Tinh dừng bước lại, "Tại sao?"

Hấn lạnh lùng nâng lên khóe môi, nụ cười đầy mắt, nhưng không có giải thích. Xoay người đi vào một phòng. Không đợi Thi Tinh mở miệng hỏi liền nghe đến bên trong truyền đến một giọng nữ, "Dật Thanh, Dật Thanh!"

Thi Tinh toàn thân run lên, theo bản năng bước nhanh đẩy cửa vào. Nín thở nhìn bên trong gian phòng cũng chỉ có một người phụ nữ lớn tuổi và Vân Dật Bạch.

Dật Thanh đâu? Ánh mắt của cô ở trong phòng tìm tòi một vòng, không có tìm được người chính mình muốn tìm, chợt cô đơn cúi đầu. ,

Sắc mặt Thi Tinh bị Vân Dật Bạch nhìn thấy. Hấn một tay đỡ người phụ nữ, ánh mắt híp lại, khóe miệng lạnh xuống, mím chặt môi mòng "Tới đây!"

Thi Tinh đột nhiên hoàn hồn, vội vàng tiến lên đưa tay đỡ người phụ nữ vừa nhìn Vân Dật Bạch rút khỏi thân thể. Người phụ nữ thấy thế vội vàng đưa tay lôi kéo y phục của Vân Dật Bạch, giọng nói yếu ớt lại bao hàm nhớ nhung lắm lắm "Dật Thanh!"

Trong nháy mắt, Thi Tinh hiểu ra tiếng gọi vừa nãy. Nhìn theo động tác bác gái, Vân Dật Bạch mặc dù mặt không chút thay đổi, nhưng nếu nhìn kĩ lại sẽ phát hiện Vân Dật Bạch và Vân Dật Thanh hai anh em có chỗ giống nhau khác thường. Nếu Dật Thanh dịu dàng hoạt bát đáng yêu bất đồng thì Vân Dật Bạch lại lạnh lùng.

Bởi vì lạnh lùng, vẻ mặt của hấn cũng chẳng hề gì, xem ra rất nghiêm túc. Mà Dật Thanh. . . . .

Thấy cô nhìn mình mất hồn, Vân Dật Bạch hừ hai tiếng, "Nhìn cái gì? Đỡ mẹ tôi ngồi xuống!"

Thi Tinh trở lại bình thường gật đầu một cái, đỡ bác gái ngồi xuống. Nhưng là phụ nhân bác gái luôn nắm lấy y phục Vân Dật Bạch không chịu buông tay. Trong miệng ní non tên Vân Dật Thanh.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thi Tinh không khỏi hồng hồng vành mắt. Đây tất cả, đều là bởi vì cô!

"Mẹ, Dật Thanh đã chết! Chết! Mẹ rốt cuộc muốn lúc nào thì mới có thể thấy rõ ràng?" Một tay bị mẹ giữ lại, Vân Dật Bạch bình tĩnh nói sự thật không biết bao nhiêu lần.

Bác gái cũng chính là Vân Mầu ngăn người, một giây kế tiếp chợt gào khóc lên. Tien tay nắm lấy bất kỳ vật gì bên cạnh ném Vân Dật Bạch.

"Người nói láo, người nói láo! Dật Thanh, Dật Thanh ở nơi nào? Mẹ nhớ con, Dật Thanh. . . . . Trở lại, trở lại với mẹ nha?" Thấy Vân Dật Bạch, Vân Mầu tức giận chỉ vào hắn, "Người biến, người cút. . . . . Người lừa ta, người là tên lười gât, ta không muốn tin tưởng người!" Nói xong, bà thuận tay nhặt lên đồ đầu giường ném tới.

Một ly thủy tinh trong suốt ném thẳng vào hướng Vân Dật Bạch chạm mặt hắn, hắn cũng chưa từng né tránh nên bị nện vào. Lập tức, khóe mắt một vết máu từ trán chảy xuống, giọt máu đỏ tươi lướt qua mí mắt hắn. Lập tức, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một mảnh màu hồng.

"Anh không sao chứ?" Thi Tinh vội vàng tiến lên, nhón chân lên đưa tay lau đi máu tươi trên trán. Ân cần hỏi han, "Tại sao anh không tránh?"

Vung tay cô ra, Vân Dật Bạch không nói gì, chỉ là môi mím thật chặt nhìn mẹ.

Vân Mầu bắt đầu nhìn đến nét mặt hắn, sợ lại không dám cử động. Thậm chí có chút hoảng sợ nhìn Vân Dật Bạch.

Tien tay nâng ống tay áo lên lau đi máu trên mặt, hắn lặng yên thở dài một tiếng, bỗng nhiên xoay người rời phòng. Trong nháy mắt đó, Thi Tinh cảm nhận được bóng lưng tinh mịn của anh.

Vân Dật Bạch so bất luận kẻ nào cũng biết đau lòng chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Ý định bay loạn

Quay đầu nhìn Vân Mầu đang co rúc mình một chút. Thi Tinh tiến lên vài bước, dịu dàng đỡ người Vân Mầu dậy, "Bác gái, bác không sao chứ? Đến đây, ngồi ở chỗ này, cháu đi thu dọn một chút!" Bố trí xong cho Vân Mầu, Thi Tinh xoay người dọn dẹp mảnh vụn trên đất.

Dọn dẹp vội vàng xong, cô lại mức tới một chậu nước, cẩn thận vì Vân Mầu xoa một chút mặt, xoa tay, lúc này mới xoay người thu thập gian phòng có tỷ chút bừa bộn.

Đợi đến lúc Vân Dật Bạch sau khi vào cửa lần nữa, Thi Tinh đã đem dọn trong phòng xong. Hắn sững sờ chỉ chốc lát, trở tay đóng lại cửa, "Tôi đã nói chuyện cùng người nơi này. Trong khoảng thời gian này cô ở nơi này chăm sóc mẹ tôi!" Hắn dùng giọng khẳng định.

Thi Tinh gật đầu một cái, "Tôi hiểu rồi." Không còn là phản hiệp ước ước định mà đây là cô thiếu Vân gia khoản nợ! Coi như Vân Dật Bạch không có mở miệng, cô sao có thể làm như vậy. Quan trọng nhất là chỉ cần không đối mặt Vân Dật Bạch, ở nơi nào Vân gia, đều là giống nhau thôi!

Bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống Thi Tinh là vây quanh Vân Mầu. Nếu như không có phát bệnh. Vân Mầu liền giống như người bình thường, mặc dù an tĩnh hơn rất nhiều nhưng là không đến nỗi làm bị thương người.

Nếu như có lúc bà chợt nhớ tới Vân Dật Thanh. Căn bản đã không thể khống chế bản thân chỉ có thể đem thuốc lần lượt tiêm vào trong cơ thể bà. Mỗi lần thấy thế, Thi Tinh cũng không nhịn được rơi lệ.

Nếu như không phải là bởi vì cô, hiện tại Dật Thanh còn sống thật tốt trên thế giới này, Vân Mầu cũng sẽ không bởi vì Dật Thanh mà xuất hiện bệnh như vậy tình. Mỗi khi Vân Mầu lúc tỉnh táo, cô lại không có dũng khí thừa nhận, mình là ngọn nguồn những chuyện này.

"Đau, đau đau, tôi không muốn tiêm, tôi không muốn uống thuốc, tôi muốn Dật Thanh, các người đem Dật Thanh của tôi giấu ở nơi nào rồi hả? Tại sao nhốt tôi ở chỗ này? Tôi muốn về nhà!" Bị tiêm thuốc an thần Vân Mầu không nhịn được khóc khê.

Trong đầu của Thi Tinh như bị người ta hung hăng đánh. Không nghe được nữa cô bỗng chốc xoay người đi ra ngoài.

. . . . .

"Tổng giám đốc, đây là dự án hợp tác cùng Hào Vĩ, ngài ký tên sau là có thể bắt đầu thi hành! Phần này là lịch hành trình hôm nay của ngài, còn có. . . . ."  
Giọng thư ký không nhanh không chậm truyền vào trong tai Vân Dật Bạch mà hắn đưa lưng về phía thư ký không biết đang nghĩ cái gì.

"Đủ rồi!" Vân Dật Bạch đưa tay ngăn cản thư ký nói tiếp, "Đề xuống đi! Hôm nay không được cho người đến quấy rầy ta!" Hắn phân phó. Cuộc sống như thế, còn phải trong bao lâu?

Thư ký nhìn hắn một chút, cuối cùng chỉ có thể cảm lịch làm việc xoay người rời đi. Đợi thời điểm đi tới cửa. . . . .

"Đợi chút. . . . ." Vân Dật Bạch ngừng lại, "Hôm nay hành trình không thay đổi, cô đi giúp đi!" Hắn xoay người đã cầm văn kiện lên thẩm duyệt.

Thư ký lặng lẽ thở nhẹ một hơi. Không cần nói chuyện điện thoại tới khô cổ họng, không bị người khác trách mắng. Cô ta dĩ nhiên nhẹ nhõm. Tâm tình rất tốt nói "Dạ, tổng giám đốc!" Tiếp đó rón rén đóng cửa phòng làm việc.

Tiếng đóng cửa truyền đến, Vân Dật Bạch không khỏi thả lỏng cơ thể, lặng yên thở dài một tiếng. Hắn không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, mấy ngày qua tiến độ công việc của hắn cơ hồ là 0 .

Nút thắt trong lòng mẹ không phải là hắn không hiểu, bà là bởi vì không chịu nổi đả kích, hơn nữa không kịp nhìn thấy Dật Thanh một lần cuối, cho nên mới phải dùng cái phương thức này tới trừng phạt mình.

Ánh mắt không tự chủ rơi vào trên bức hình trên bàn. Trong tấm ảnh nụ cười Dật Thanh sáng lãng mang theo ấm áp, giống như có thể sưởi ấm toàn bộ thế giới.

Không tự chủ đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn cười trên hình, Vân Dật Bạch nhìn không chớp mắt. Từ nhỏ Dật Thanh đã là một đứa bé rất sáng sủa , bất kỳ chuyện gì không vui , hắn hình như cũng chưa bao giờ thay đổi. Cho dù là mình, đang đối mặt hắn thời điểm cũng sẽ bị thái độ của hắn lấy.

Ba năm! Dật Thanh rời đi, đã 3 năm. Ba năm qua, không có ai quên cái kia nụ cười sáng lãng mang cho bọn họ ấm áp. Dật Thanh đối với người của Vân gia mà nói, chẳng khác gì là một vệt ánh mặt trời, chiếu tim của mỗi người.

Hôm nay, ấm áp không có ở đây!

Mẹ kể từ ngày mất đi Dật Thanh sau thân chỉ không rõ. Bà chỉ tỉnh táo ở trong thế giới Dật Thanh.

Dật Thanh. . . . .

Trong lòng ni non một tiếng, Vân Dật Bạch bỗng chốc nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh. Hắn khẽ nhủ mảy. Mang cô đi đã là chuyện một tuần lễ trước.

Vốn cho là cô sẽ rất mau không chịu nổi, nhưng là tin tức từ viện dưỡng lão bên kia truyền đến. Cô ta chăm sóc mẹ cũng không có bất kỳ câu oán hận.

Lặng yên thở dài một tiếng, Vân Dật Bạch nhìn thời gian, hắn đã lãng phí thời gian đến gần nửa tiếng rồi. Có thể bắt đầu làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Dám gác điện thoại hắn

Không biết đã trải qua bao lâu, đường dây điện thoại trên bàn vang lên. Giọng thư ký dịu dàng truyền đến, "Tổng giám đốc, có chút Thi tiểu thư tìm ngài?"

Ngồi bút vàng đang ký tên dừng lại một chút, Vân Dật Bạch không trả lời.

Là Thi Tĩnh? ! Cô ta tìm mình làm cái gì? Một tuần lễ trôi qua, rốt cuộc lại cô ta bắt đầu cảm thấy mệt mỏi khi chăm sóc bệnh nhân sao? Vân Dật Bạch trong lòng trầm nghĩ. Bàn tay nắm ngòi bút vàng dần dần chặt.

Không nghe được tổng giám đốc trả lời, thư ký hồ nghi hỏi tới "Tổng giám đốc? Tổng giám đốc?"

Đột nhiên hồi hồn, Vân Dật Bạch ấn lên điện thoại "Nhận!"

"Dạ, tổng giám đốc!" Thư ký nhanh chóng hiểu.

Điện thoại sau khi kết nối, Vân Dật Bạch không có mở miệng nói chuyện tính toán. Cho đến khi trong điện thoại truyền đến âm thanh của thi tĩnh có chút khiếp đảm.

"Là tôi. . . . . Tôi. . . . . Tôi muốn nói cho anh. . . . . Anh có thể hay không tới một chuyến?" Không có nghe được giọng Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh có chút khẩn trương.

"Có chuyện gì không? Tôi rất bận, có thể nói trong điện thoại!" Vân Dật Bạch lạnh lùng mở miệng.

"Chuyện Vân Mẫu, tôi muốn. . . . ."

"Mẹ tôi thế nào?" Vân Dật Bạch thả ra bút ngòi vàng trong tay , nhìn điện thoại trên bàn.

Điện thoại đối phương Thi Tĩnh, hai tay nắm điện thoại, có chút khẩn trương. Nhưng là cô cũng biết, chuyện này ở trong điện thoại nói ra lời, hẳn chắc

chấn sẽ không đồng ý. Cho nên, Thi Tình suy nghĩ một chút, đột nhiên cúp điện thoại.

Tiếp đó cầm điện thoại di động trầm mặc chốc lát, vẫn là đem điện thoại cho tắt máy.

Bên này

Vân Dật Bạch không dám tin nhìn chăm chăm đèn điện thoại bàn sáng .

Cô gái kia cúp điện thoại của hần? Khi hần còn chưa nói hết lời nói, cô ta cúp điện thoại? ! Cô ta lại dám . . . . .

Bỗng chốc đứng lên, Vân Dật Bạch không chút suy nghĩ để điện thoại trở về. Lấy được âm thanh cũng là lạnh lẽo máy vì tính cơ khí âm thanh.

Tức giận vứt bỏ ống nghe trên tay, Vân Dật Bạch hung hăng nhìn chăm chăm điện thoại, hình như muốn đem nó nhìn thấu. Một giây kế tiếp, hần xoay người cầm quần áo lên hướng cửa đi tới. Nỗi giận kéo ra cửa chính phòng làm việc , động tác Vân Dật Bạch dừng lại.

Do dự chốc lát, Vân Dật Bạch xoay người chính mình trở lại vị trí, đem thân thể cao lớn quăng vào cái ghế to lớn bên trong.

Mới vừa trong nháy mắt kia, trước nay lửa giận chưa từng có khống chế tâm trí của hần, tâm tình của hần thế mà lại bị Thi Tình khống chế.

Ngắm nhìn phong cảnh rơi ngoài cửa sổ , chưa từng có, từ xưa tới nay chưa từng có ai khơi lên lửa giận của mình dễ dàng như vậy , hần mất khống chế! Vân Dật Bạch lặng yên nghĩ tới.

"Không ngờ cậu cũng có lúc ưu sầu như vậy à?" Một âm thanh hài hước truyền đến, Vân Dật Bạch không cần nghĩ cũng biết người đến là ai.

Có thể tiến vào phòng làm việc của hần cũng không cần người thông báo ở bên trong Vân thị rất ít. Mà người đàn ông, chính là một người trong đó!

Người này không phải là ai khác, chính là Tổng giám đốc Lăng Thiếu Dương của tập đoàn Vân thị! Hần và Vân Dật Bạch là huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chỉ nhưng mà hần so Vân Dật Bạch may mắn một điểm là, ở trong nhà Lăng Thiếu Dương , hần có ba huynh trưởng. Công ty nhà hoàn toàn không cần hần tới quan tâm, cho nên Vân Dật Bạch rất không khách khí đem vị huynh đệ này lôi kéo đến bên người.

Nghe được giọng bạn tốt, Vân Dật Bạch quay đầu liếc nhìn hần "Xem ra tôi cấp công việc của cậu quá ít! Cậu còn đi lang thang vô ích."

Lăng Thiếu Dương hoàn toàn không đem mất lạnh của hần để ở trong mắt, giơ giơ tài liệu trong tay lên "Tôi là tới vì công việc a! Chỉ là xem hình như cậu có phiền não. Tôi cũng không ngại làm người anh trai tri kỷ. Nói cho anh nghe, em có cái gì lo lắng?"

Vòng qua bàn làm việc giờ mong ngồi xuống trên bàn, ánh mắt của Lăng Thiếu Dương không tự chủ nhìn vào bức hình trên bàn làm việc . Thấy thế, ánh mắt hần hơi thu lại lại, ba năm, vẫn không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Cô ta không phải người phụ nữ của tôi

Nhìn lướt qua động tác của bạn tốt . Vân Dật Bạch hơi mím môi, "Bây giờ là giờ làm việc!"

"Mười mấy hai mươi phút không ảnh hưởng gì cả! Cậu ở đây buồn cái gì?" Lăng Thiếu Dương hứng thú hỏi.

Thành thật mà nói, hần thật sự không cần thiết nói gì cho bạn tốt. Nhưng hiện tại hần cũng xác thực cần người tâm sự. Quay đầu liếc nhìn bạn tốt, Vân Dật Bạch mở miệng, "Buổi tối uống một chén?"

"Tốt!" Lăng Thiếu Dương đứng lên, nụ cười dỡ xuống, hai người bắt đầu đầu nhập công việc.

Xúc động cúp điện thoại của Vân Dật Bạch, Thi Tình suốt cả ngày đều ở đây nín thở chờ. Chỉ sợ Vân Dật Bạch đột nhiên xuất hiện ra. Cho nên, cô căng thẳng suốt cả ngày. Không gặp Vân Dật Bạch, điều này làm cho cô thở nhẹ một hơi. Không thể làm gì khác hơn là toàn tâm chăm sóc Vân Mầu.

Có nên tới hay không chứ? ! Thi Tình cô đơn nghĩ tới.

Đêm hoa mới lên, xa hoa truy lạc dưới đèn neon, bên trong quầy rượu các loại nam nữ theo âm nhạc chấp chờn bản lĩnh.

Buông lỏng cà vạt một chút trên cổ. Vân Dật Bạch một tay cầm ly rượu. Không chút để ý lướt qua nam nữ trong sàn nhảy .

"Tôi nói cậu tới cùng tôi uống rượu, cậu lại không chịu mở miệng nói chuyện? Cậu có biết ở bên cạnh cậu đã có bao nhiêu nữ nhân lắc lư không? Nhưng bộ dạng cậu như đồng phân làm cho các nàng không dám tiến lên!" Lăng Thiếu Dương hào khí giữa đầu uống vào ly rượu, mở miệng nói chuyện.

Vân Dật Bạch khẽ nhướn mày, "Đây không phải là cho cậu cơ hội sao? Nhân cơ hội đi an ủi những người đó. Để cho cậu hôm nay mang đi!" Hấn nhấp một miếng ly rượu, lạnh nhạt nói.

"Cái người này rất không có thú vị. Nói đi, cậu rốt cuộc là lạ ở chỗ nào? Là công việc sao? Không đúng, cái người này luôn luôn đem áp lực trên công việc làm động lực. Có áp lực thời điểm, cậu rất vui vẻ! Rốt cuộc chuyện gì?" Lăng Thiếu Dương thấy thế không khỏi có chút lo lắng.

Không phải công sự vậy cũng chỉ có thể là chuyện riêng rồi! Mấy năm qua này đối với chuyện riêng bạn tốt mà nói, vậy cũng chỉ có Vân Mầu rồi. Nhưng thật sự có chuyện hấn cũng sẽ không ở chỗ này uống rượu, như vậy nam nhân phiền não chỉ có một rồi!

Chẳng lẽ là bởi vì. . . . . Đàn bà?!

Nghĩ tới đây, Lăng Thiếu Dương mắt trước sáng lên, nụ cười hài hước trong nháy mắt lan vào trong mắt của hấn, "Hắc hắc, hắc hắc. . . . ."

Vân Dật Bạch có chút kỳ quái nhìn bạn tốt nụ cười, hấn không thoải mái giật giật thân thể, "Làm gì? Tôi không phải phụ nữ của cậu!"

"Ai nha, đừng hẹp hòi như vậy chứ! Nói cho mình biết, là ai, là ai?" Lăng Thiếu Dương chợt ôm Vân Dật Bạch cười nhẹ nhàng nói.

"Nụ cười trên mặt cậu thật làm cho người khác cảm thấy buồn nôn!" Vân Dật Bạch run run người, lùi ra một bước, "Làm gì cười như vậy?"

"Thành thật mà nói, cậu là bởi vì phụ nữ mà phiền não chứ gì?!" Lăng Thiếu Dương mắt đoán nụ cười tiến lên trước, tặc hề hề cười cười.

Nghe lời nói bạn tốt, Vân Dật Bạch có chút ngoài ý muốn nhìn hấn một cái. Trong đầu cảm giác bị người khác nói thẳng ra, thật là một loại trải nghiệm không quá vui vẻ.

Xoay mặt không để ý ánh mắt hài hước tới bạn tốt, Vân Dật Bạch cúi đầu uống rượu không nói.

Động tác này đã trực tiếp nói cho Lăng Thiếu Dương, hấn đoán không lầm! Cái nhận thức này khiến Lăng Thiếu Dương không nhận được kích động một chút. Không thể trách cứ cậu ta, mặc dù bạn tốt là chủ tịch tập đoàn được người người ca ngợi. Nhưng mà đối với với nữ nhân, cậu ta luôn là có cổ chấp.

Mỗi người đàn ông bình thường, đều có sự rung động. Vân Dật Bạch cũng không ngoài ý muốn. Chỉ là, hấn muốn những nữ nhân kia, cho tới bây giờ cũng không có xuất hiện qua lần thứ hai. Có lúc hấn sẽ cho là, nam nhân như vậy rốt cuộc có hay không cùng nữ nhân xảy ra qua quan hệ. Nhưng là hấn lại không giống như là bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng.

"Là ai? Là ai? Nói cho tôi biết a, nói cho tôi biết nhanh lên là ai? Người phụ nữ như thế nào nào có thể may mắn để cho cậu coi trọng?" Lăng Thiếu Dương có chút hưng phấn.

Nghe vậy, động tác uống rượu Vân Dật Bạch dừng một chút. Trong đầu lập tức thoáng hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh. Sau một khắc hấn không tiếng động lắc đầu một cái, không muốn thừa nhận là vì cô mà ảnh hưởng tâm tình của mình.

"Làm gì không nói lời nào? Không muốn nói cho tôi biết? Tôi đã từng gặp sao?" Lăng Thiếu Dương hứng thú nói.

"Cô ta không phải người phụ nữ của tôi!" Vân Dật Bạch mặt lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Dật Thanh đã chết

"Thật sự là phụ nữ? Không phải của cậu? Chẳng lẽ cậu lại coi trọng một người phụ nữ của người khác. Trong tâm không cam lòng quyết định hạ độc thủ, tận dụng mọi thứ, sau đó chết cũng muốn đem người đối diện lên bên cạnh, như vậy cậu liền cùng cô ấy ở cùng nhau rồi!" Lăng Thiếu Dương không khỏi có chút bội phục ý nghĩ mình, thật là một câu chuyện tình yêu.

Vân Dật Bạch tức giận nhìn bạn tốt "Cậu có thể đổi nghề viết tiểu thuyết rồi đó!"

"Ai nha, ai nói cho tôi biết đi! Rốt cuộc là người phụ nữ nào có thể để cho tổng giám đốc Vân thị buồn nghiêm mặt như vậy. Tôi thật sự không nhận được nghĩ muốn gặp mặt rồi!" Lăng Thiếu Dương hứng thú ngẩng cao nói.

Thấy Thi Tĩnh? ! Vân Dật Bạch ở trong lòng suy nghĩ một lúc sau đứng lên "Cậu không có cơ hội!" Xoay người hướng cửa đi tới.

Lăng Thiếu Dương nghe được lời nói hấn như vậy. Không quên tính tiền đuổi theo, oa oa kêu to "Cậu đây là ý tứ gì? Cái gì gọi là tôi không có cơ hội?" Hấn không phải cũng là một người đàn ông tốt sao?

Ra khỏi quầy rượu mặc vào áo khoác giắt trên cánh tay. Vân Dật Bạch ngón tay cầm cái chìa khóa vòng chậm rãi hướng xe mình đi tới. Lãng Thiếu Dương tiến lên vài bước ôm bả vai bạn tốt "Nói cho tôi biết! Rốt cuộc là ai?"

Quay đầu liếc nhìn Lãng Thiếu Dương một cái. Vân Dật Bạch chậm rãi nhếch môi, khạc ra năm chữ "Người yêu Dật Thanh!"

Một giây kế tiếp, câu nói của Vân Dật Bạch làm Lãng Thiếu Dương giật mình.

"Cậu nói là, cô gái kia năm đó Dật Thanh thích, hôm nay trở lại?" Đi theo Vân Dật Bạch trở lại chỗ của hắn, Lãng Thiếu Dương sờ lên cằm hỏi.

Vân Dật Bạch khẽ gật đầu.

"Cái này cùng cậu có quan hệ gì?" Lãng Thiếu Dương không hiểu hỏi. Dật Thanh đã chết, cô gái kia cũng có thể không có quan hệ gì cùng Vân gia. Mặc dù hắn cũng biết rõ ràng cách nhìn Vân gia đối với cô gái kia. Nhưng tin tưởng bạn tốt không phải là cái loại người sẽ tìm người khác gây phiền toái.

"Dật Thanh để cho tôi chăm sóc cô ấy!" Lông mày Vân Dật Bạch hơi thu lại lại.

"Thế nào là chăm sóc? Cho cô ta tiền, cho cô ta điều kiện cuộc sống tốt nhất?" Lãng Thiếu Dương nhướn mày, "Cô ta đưa ra điều kiện gì với cậu sao?" Lúc nói lời này, giọng điệu của hắn lạnh lẽo, âm điệu cũng tăng vài lần.

Người phụ nữ Dật Thanh coi trọng lại là một người có lòng tham như vậy sao?

Phát hiện giọng của bạn tốt trở nên lạnh, Vân Dật Bạch biết là bạn tốt hiểu lầm. Không biết vì sao sao hắn cũng không có mở miệng giải thích thỏa thuận giữa Thi Tĩnh và mình. Chỉ là trầm mặc nhìn bộ dáng bạn tốt giận dữ không nói.

"Làm sao cậu không nói lời nào?" Lãng Thiếu Dương tức giận mở miệng "Cái loại phụ nữ kia cậu thật muốn giúp đỡ? Dật Thanh năm đó là mất bị mù sao?"

"Lãng Thiếu Dương, không cho phép cậu nào nói Dật Thanh như vậy!" Vân Dật Bạch lạnh mặt. Bất luận kẻ nào cũng không thể nói em trai hắn như vậy.

Lãng Thiếu Dương hơi mím môi áy náy nhìn bạn tốt, "Xin lỗi. Nhưng mà tôi vẫn phải nói, nếu như này thật sự người phụ nữ tới yêu cầu cậu cái gì, sẽ không thật cho cô ta chứ?"

"Tôi còn đang suy nghĩ!" Vân Dật Bạch lạnh nhạt nói. Một tờ khế ước Thi Tĩnh và mình công khai viết. Nửa đời của cô ta chỉ có thể trung thành với Vân gia. Nói cách khác, hắn thay em trai Vân Dật Thanh, mua quyền sở hữu người người phụ nữ này cả đời.

"Không thể cho! Mặc kệ cô ta muốn cái gì cũng không thể cho!" Lãng Thiếu Dương lỗ mắng nói, "Cậu ngu à!" Hiện tại, đối với hắn mà nói. Thi Tĩnh chính là một người phụ nữ hám lợi.

"Thiếu Dương, nơi này có rất nhiều chuyện. . . . ."

"Tôi biết rõ cậu đồng ý thay Dật Thanh chăm sóc cô gái này, nhưng đây là một động không đáy a. Lúc nào thì có thể lấp xong? Cậu không thể bởi vì cô ta là người mà Dật Thanh yêu, cứ như vậy phóng túng cô ta! Dật Thanh đã chết!" Lãng Thiếu Dương tức giận nói.

"Tôi biết rõ!" Hắn biết Dật Thanh đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Bạn Dật Thanh

"Cậu biết cái gì? Đi, đi tìm cô ta đến, tôi đi nói cho cô ta. Chỉ cần cô ta đồng ý điều kiện của tôi, ký hợp đồng sau hai người không còn có quan hệ!" Lãng Thiếu Dương giận dữ nói.

Bên tai tràn đầy âm thanh tức giận bất bình của bạn tốt, trong lòng Vân Dật Bạch hiểu rõ ràng, cuộc đối thoại giữa hai người có chút hiểu lầm thế nhưng hắn lại không muốn mở miệng giải thích.

Đừng hỏi hắn tại sao. Hắn cũng chỉ là không muốn làm cho Thi Tĩnh cùng bạn tốt có bất kỳ quan hệ nào! Làm như vậy, là vì Dật Thanh. Vân Dật Bạch nghĩ như thế.

"Dật Bạch, cậu rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lời của mình nói cậu không nghe thấy sao?" Lãng Thiếu Dương nhìn về mặt không sao cả của Vân Dật Bạch không khỏi đề cao giọng.



"Chuyện này không có quan hệ gì với cậu ! Minh biết rõ nên làm như thế nào!" Vân Dật Bạch nói.

"Này, chúng ta là anh em a! Tại sao mình có thể nhẫn tâm thấy cậu bị lừa?"

"Thì ra là mình trong lòng cậu vô dụng như vậy sao? Bị một người người phụ nữ lừa gạt?" Vân Dật Bạch lờm hẩn một cái.

"Minh là quan tâm cậu!" Lăng Thiệu Dương oa oa kêu to, "Minh không đi ôm phụ nữ, cùng cậu tâm sự. Làm sao cậu có thể nói mình như vậy?" Hẩn về mặt như bị thương.

Vân Dật Bạch đi tới phòng tắm, âm thanh xuyên thấu qua khe cửa truyền đến, "Cậu bây giờ có thể trở về ôm phụ nữ rồi!"

Nghe vậy, Lăng Thiệu Dương há hốc mồm. Cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài. Thái độ bạn tốt như vậy, rõ ràng chính là không muốn cho hắn tham dự.

Chi là. . . . .

Chính bản thân hắn có thể đi thăm dò a! Đối với Lăng thiếu hẩn mà nói. Như một nụ hôn nhỏ thôi!

Nói được làm được, lập tức hành động!

Sau khi quyết định, Lăng Thiệu Dương lập tức xoay người rời đi!

Thi Tĩnh cho là nếu theo tính tình của Vân Dật Bạch. Một khi bị người khác cúp điện thoại, hắn sẽ lập tức chạy tới viện dưỡng lão tức giận chất vấn. Như vậy cô sẽ có cơ hội nói với hẩn bệnh tình Vân Mẫu. Nhưng kết quả là đợi cả ngày, Vân Dật Bạch căn bản cũng không có xuất hiện.

Ngơ ngác nhìn điện thoại di động, cô đang suy nghĩ có nên hay không lại một lần nữa làm lại hành động theo ngày hôm qua.

"Thi tiểu thư, có người tìm!" Y tá viện dưỡng lão ghé đầu vào cửa, cười khanh khách nói, "Là một người rất tuấn tú !" Viện dưỡng lão này thiết bị an toàn rất tốt, không phải là người thân, là căn bản không thể nào vào cửa thăm bệnh nhân . Đây cũng là nguyên nhân Vân Dật Bạch yên tâm đem mẹ ở lại chỗ này .

Nếu là Vân Dật Bạch thì người nơi này cũng biết cô biết hẩn. Xem thái độ của y tá, người tới nhất định là người lạ. Người lạ tìm cô? Sẽ không có người nào biết mình ở nơi này.

Nhờ cô y tá hỗ trợ trông nom vân mẹ, Thi Tĩnh mang theo về mặt hồ nghi đi ra viện dưỡng lão. Ở cửa viện dưỡng lão thấy một người đàn ông đeo kính đen hai tay ôm ngực đang chờ cái gì.

Quan sát bốn phía một cái cũng không có người nào khác. Đó chính là anh ta? ! Thi Tĩnh hồ nghi tiến lên.

"Xin chào, xin hỏi là anh tìm tôi sao?"

Ngay từ lúc thấy cô xuất hiện tại cửa. Người đó liền đứng thẳng người, cúi đầu nhìn về mặt trắng trong thuần khiết của Thi Tĩnh "Cô là Thi Tĩnh? !"

"Là tôi! Thật xin lỗi, tôi không nhận ra anh, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Người đàn ông bỏ cặp kính mát ra. Sau cặp kính râm lộ ra gương mặt khôi ngô, Lăng thiếu Dương có chút ngoài ý muốn nhìn dáng vẻ không trang điểm của Thi Tĩnh. Trong tưởng tượng của hẩn đối với Thi Tĩnh, người con gái này phải là một người trang điểm đầy mặt quyền rũ mê người chứ !

Thế nào bây giờ lại là một. . . . . Người đẹp thanh tú?

Hẩn nhờ bạn bè điều tra nơi Thi Tĩnh đang ở nhưng không nghĩ đến cô sẽ ở viện dưỡng lão chỗ Vân Mẫu . Nhưng mà bởi vì ấn tượng lúc trước, hẩn cho rằng đây là một nữ nhân có thủ đoạn vô cùng cao. Cũng không có hoài nghi.

Bây giờ lúc thấy được, hẩn không nhịn được bắt đầu nói thầm, thật không có làm sao?

"Thi Tĩnh, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện một chút không?" Lăng Thiệu Dương chợt giữa thay đổi ý định trước của mình là nói lên yêu cầu. Đối diện với nét mặt nghi hoặc của Thi Tĩnh, chợt nhếch môi cười, đưa tay đưa danh thiếp của mình, "Xin lỗi, quên tự giới thiệu mình! Tôi là Lăng Thiệu Dương, bạn của Vân Dật Bạch và Vân Dật Thanh!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Ai cho cậu đi tìm cô ta?

"Dật Thanh . . . . . Bạn bè ?" Cúi đầu nhìn danh thiếp trong tay, Tổng giám đốc tập đoàn Vân thị. Chức danh để cho nàng treo lòng của thoáng nhẹ một hơi. Ít nhất người này không phải người xấu.

"Đúng, bây giờ cô có rảnh không?" Lăng Thiếu Dương nhíu mày hỏi.

"Thật xin lỗi, tôi không rảnh!" Thi Tĩnh lắc đầu, mặc dù cô rất vui về có thể tìm được bạn Dật Thanh, nhưng cô cũng không có quên bây giờ đang chăm sóc bà Vân. Căn bản không có thời gian đi làm chuyện của mình.

"Cô ở đây chăm sóc mẹ Dật Thanh ?" Lăng Thiếu Dương khẽ nhướn mày.

"Không sai, cho nên tôi không có thời gian cùng anh đi ra ngoài! Lăng tiên sinh, tôi không thể đi ra quá lâu!" Thi Tĩnh khẽ gật đầu "Rất hân hạnh được biết anh. Hẹn gặp lại!" Dứt lời cũng không quay đầu lại xoay người đi vào trong viện dưỡng lão.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Thi Tĩnh rời đi, Lăng Thiếu Dương càng ngày càng cảm giác cái nhìn trước của mình sai. Một người con gái như vậy thấy thế nào cũng không phải là một người hám lợi ? Hơn nữa, Dật Thanh là người hoạt bát sáng sủa, nhưng cũng không là một người đàn ông hồ đồ. Không thể nào ngay cả phụ nữ cũng thấy không rõ.

Rốt cuộc là sai lầm chỗ nào? Hắn cư xử nhiệt tình một lần, làm sao lại như vậy?

Lăng Thiếu Dương mang theo nghi vấn lại một lần nữa tìm đến phòng làm việc của Vân Dật Bạch. Bên trong phòng làm việc Vân Dật Bạch đột nhiên ngừng đầu, nhíu mày "Làm cái gì?"

"Hôm nay mình đi gặp cô gái kia!" Lăng Thiếu Dương nói thẳng.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch bỗng chốc đứng lên "Lăng Thiếu Dương!" Hắn cảnh cáo nói nhỏ. Không muốn giải thích nhiều như vậy chính là vì không muốn làm cho bạn tốt tham dự chuyện này. Không ngờ hắn thế nhưng bí mật đi tra xét.

Lăng Thiếu Dương giơ hai tay lên, "Hào hào hảo, mình biết rõ cậu nói, mình không nên đi tìm cô ta. Nhưng mình cũng là quan tâm a! Cậu không thể đối với mình như vậy!" Hắn không nhận được nhíu mày ni non.

"Ai cho cậu tự tiện đi tìm cô ta?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nhướn mày nói.

"Mình là quan tâm cậu a, cho nên mình mới tìm người đi tra một chút. Chỉ là làm sao cậu chưa báo cáo cho mình biết cô ấy là một người con gái như vậy?" Lăng Thiếu Dương tức giận nói xong, "Mình thiếu chút nữa mắng cô ấy!"

Nghe nói, Vân Dật Bạch xem thường mắt chợt lóe sáng, hừ lạnh một tiếng "Chỉ gặp mặt một lần, cậu biết rõ cô ta là hạng người gì?"

Không phát hiện bạn tốt kỳ lạ, Lăng Thiếu Dương sờ lên cằm "Mình đây nói gì cũng không sai a! Cô gái kia vừa nhìn thì không phải là một cô gái điên khùng, là cậu nói gạt mình!"

"Mình không có nói quá cô ta!" Vân Dật Bạch để cây bút trong tay xuống, "Thấy, cậu có thể rời đi chứ? !" Hắn vẫn không có muốn cùng bạn tốt tiếp tục nói chuyện tính toán trời đất.

"Mình có câu hỏi, tại sao cô ấy phải ở cùng bác gái trong viện dưỡng lão?" Lăng Thiếu Dương hồ nghi mở miệng, "Này không phải là cậu ra tay chứ?"

"Mắc mớ gì tới cậu?" Vân Dật Bạch tức giận nói, "Cậu là cảnh sát à!"

"Cái gì cảnh sát?"

"Quản thật rộng!"

Ngẩn người, Lăng Thiếu Dương mới phát hiện bạn tốt nhạo báng hắn, lên tiếng giác hắn buồn cười mà nói "Cậu chùng nào thì có cảm giác hài hước như vậy rồi hả ?"

Vân Dật Bạch giương môi kéo ra nhất mạt về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười "Cám ơn đã khen!"

"Mình không có đùa giỡn với cậu. Giữa cậu và Thi Tĩnh có cái thỏa thuận gì? !" Lăng Thiếu Dương nhay cảm nói.

"Mặc kệ có cái gì? Mình chỉ có thể khẳng định là cậu và ngựa đực không có quan hệ!" Vân Dật Bạch nói thẳng "Mình mời cậu tới là vì công việc."

"Tổng giám đốc, tôi bảo đảm tôi sẽ không làm trễ nãi tiến độ công việc. Nhưng cậu có thể hay không nói cho mình biết, tại sao thời điểm trở thành ngựa đực rồi hả ?" Điểm này hắn cần có một lời giải thích.

Vân Dật Bạch chỉ là quét bạn tốt một cái, thông thả ung dung nói xong, "Mỗi đêm một người phụ nữ khác nhau không giống ngựa đực là cái gì?"

Lăng thiếu dương nghe nói rất tổn thương, mặt bị thương nói, "Cậu không thể bởi vì cậu không có phụ nữ ôm mà nói mình như vậy?"

"Ân Hử!"

"Cậu đừng cho là nét mặt cậu như này thì mình liền không có biện pháp?" Lăng thiếu dương bĩu môi, "Mình sẽ hiểu cậu ghen tỵ với mình!"

"Mình sẽ không cùng một động vật tranh chấp cái vấn đề này!" Cuối cùng chuyển chủ đề bạn tốt đi chỗ khác rồi, Vân Dật Bạch thông thả ung dung nói qua.

"Cậu là đối với mình kỳ thị!" Lăng Thiếu Dương phẫn nộ nói.

"Tùy cậu nói! Cậu đã yêu thích phòng làm việc của mình, mình liền đem nó tặng cho cậu. Ngoài ra, những tài liệu này trên bàn đồng thời làm phiền cậu!" Vân Dật Bạch đột nhiên đứng dậy cầm lên áo khoác hướng cửa đi tới.

Lăng Thiếu Dương lập tức biến sắc mặt "Cậu có ý tứ gì?"

"Tôi có việc phải xử lý. Tổng giám đốc làm phiền anh!" Lộ ra nụ cười Vân Dật Bạch biến mất ở phía sau cửa.

"Này, cậu không thể đối với mình như vậy a! Minh. . . . ." Trơ mắt nhìn bạn tốt rời đi, Lăng thiếu dương không nhận được nỉ non ra tiếng, "Tại sao bị thương luôn là tôi à!" Tốt bụng quan tâm nhưng bây giờ phải ra sức lao động.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14: Không cần chịu đựng nhưng cũng không cần kích động!

Thi Tinh bụng thức trong tay ăn thận trọng nhìn Vân Mẫu, có chút lo lắng mở miệng, "Bác gái, tại sao bác có thể không ăn cơm?" Lúc này cô đang nhức đầu làm thế nào để Vân Mẫu ăn cơm.

"Tôi không muốn ăn, nơi này thật nhàm chán!" Vân Mẫu không có phát bệnh liên giống như người bà bình thường, dịu dàng và điềm đạm, không nói nhiều.

"Ăn xong chúng ta có thể ra cửa đi một chút!" Thi Tinh dịu dàng nói qua.

"Thi tiểu thư, tôi muốn ăn thức ăn làm trong nhà, cô có thể hay không. . . . ."

"Dĩ nhiên có thể! Nhưng mà bây giờ bác gái ăn xong trước, buổi chiều ta sẽ đi. . . . ." Lời Thi Tinh nói chưa nói xong liền nghe một giọng nói âm trầm truyền đến.

"Thi Tinh!" Giọng Vân Dật Bạch giận dữ xuất hiện phía sau của cô.

Nghe âm thanh, cổ tay Thi Tinh run lên, còn không kịp nữa mở miệng, liền nhìn thấy Vân Dật Bạch mặt đen thui đẩy cửa phòng ra đi vào.

Trong nháy mắt đó, đầu óc Thi Tinh nhanh chóng chuyển động. Nghĩ tới mấy ngày nay cô có làm chuyện chọc tới Vân Dật Bạch không. Sau khi xác định không có, lúc này cô thở mới nhẹ một hơi.

"Nghĩ rõ?" Vân Dật Bạch nhìn chăm chăm Thi Tinh.

Theo bản năng gạt đầu một cái, động tác đến một nửa, Thi Tinh bỗng chốc quay đầu tròn mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Anh. . . . ." Muốn làm gì?

Vân Dật Bạch âm trầm nhìn cô, nhìn lại về mặt hồ nghi mẹ của hai người, hần giật giật môi "Mẹ!",

"Dật Bạch, con không thể dễ nói chuyện hơn sao? Thi tiểu thư đối với mẹ rất tốt!"

"Con biết rõ! Mẹ dùng cơm trước, con có việc nói với cô ấy!" Khẽ gạt đầu, Vân Dật Bạch xoay người lôi kéo Thi Tinh mặt đang bối rối đi tới cửa.

"Hả? Anh tìm tôi làm cái gì? Tôi. . . . . Bác gái. . . . ." Thi Tinh cố gắng quay đầu lại hi vọng Vân Mẫu ra tay giúp đỡ nhưng chỉ có thể bắt đắc dĩ bị người kéo đi ra ngoài.

Nhìn con lớn mạng thi tiểu thư ra cửa, Vân Mẫu khẽ mỉm cười. Nhìn thức ăn trên bàn, chân mày lần nữa nhíu lại.

Bà không muốn ăn thức ăn nơi này!

Thì Tình bị người kéo ra cửa chứng kiến Vân Dật Bạch nghiêm mặt tới xanh đen, cô theo bản năng mở miệng, "Có người nói qua các khổng chế tức giận như thế nào, anh biết người nọ nói thế nào không?"

Vân Dật Bạch đôi tay ôm ngực khẽ nhướn mày, chờ đáp án của cô.

Thì Tình tự động trả lời "Người kia nói không cần ản nhẫn, nhưng cũng không cần kích động!"

Môi Vân Dật Bạch khẽ nhếch , lạnh lạnh mở miệng, "Người yên tâm, ta sẽ không ản nhẫn cũng sẽ không kích động!" Chuyện hán bây giờ muốn chuyện tuyệt đối không phải là chuyện cô thích.

Thì Tình nghe vậy nuốt nước miếng, "Sẽ không giết người diệt khẩu chứ? !"

"Cám ơn cô nhắc nhở tôi, đợi tôi nói hết lời tôi muốn nói. Có lẽ sẽ y theo ý của cô là làm!"

Theo bản năng sờ sờ cổ, Thì Tình hơi mím môi "Tôi cái gì cũng không làm." Suy nghĩ nát óc cô cũng không nhớ ra được mình gần đây có chuyện gì. . . .

Bỗng chốc, co mở to hai mắt, có chút chột dạ nhìn về mặt Vân Dật Bạch đầy vạch đen , không phải là vì sự kiện kia chứ? Người đàn ông này thật vẫn thù rất dai.

"Nghĩ tới?" Nhìn nét mặt cô Vân Dật bạch cũng biết cô nghĩ tới.

Thì Tình mím môi, "Anh là một đấng mày râu, tại sao có thể như vậy tính toán chi li, một chút người làm chuyện lớn cái gì cần có khí thế cũng không có!"

"Cô cũng không phải là người làm chuyện lớn. Làm sao cô biết người làm chuyện lớn cái gì cần có khí thế?" Vân Dật Bạch tấn công lại.

"Tôi. . . . . Tôi đoán đó a. Người làm chuyện lớn khẳng định cùng người bình thường không giống nhau. Tuyệt đối sẽ không tính toán chi li!"

Vân Dật Bạch cười lạnh một tiếng, "Hôm nay tôi liền để cho người xem một chút, người làm chuyện lớn cũng sẽ tính toán chi li đấy!"

"Hả?"

Bây giờ xong đời!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Cô làm nhiều chuyện như vậy chính là vì muốn gặp tôi?

Ngưng mắt nhìn bộ dáng cô ngây ngốc khẽ nhếch môi đỏ mọng , Vân Dật Bạch vào giờ khắc này muốn ôm bụng cười phá lên kích động. Chỉ là chợt nghĩ đến chuyện cô gây ra , hần lạnh mặt.

"Không nên cúp điện thoại của anh. Ý anh như vậy phải không?" Thì Tình nỉ non nói.

"Cô dám cúp điện thoại của tôi, chắc hẳn đã nghĩ tới hậu quả!" Vân Dật Bạch có điều ngụ ý.

Thì Tình cúi đầu nhìn mũi giày "Điều tôi muốn không phải như vậy, anh cũng sẽ không tới a!"

Đột nhiên, ở giữa hai người trầm mặc lại.

"Cô làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì muốn gặp tôi?" Giọng Vân Dật Bạch xem ra là lạ.

Chẳng biết tại sao, đang nghe Vân Dật Bạch nói Thì Tình chợt đỏ mặt lên.

"Tôi là có lời muốn nói với anh!"

"Trong điện thoại có thể nói." Hần dứt khoát nhìn vào mắt của cô "Anh muốn nói gì?"

Đột nhiên ngừng đầu đối diện với đôi mắt chuyên chú của hần, Thì Tình có chốc mắt hờn. Cho tới nay cũng biết Vân Dật Bạch là một người đàn ông xuất

sắc. Hắn có một gương mặt không tính là tuyệt hảo nhưng tuyệt đối có thể hấp dẫn phụ nữ, cộng thêm của cái hùng hậu. Chỉ riêng thân phận tổng giám đốc của công ty Vân thị cũng đã đủ khiến phụ nữ người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Bị ánh mắt chuyên chú của người khác nhìn chằm chằm, Vân Dật Bạch mặt lúng túng nặng nề ho một tiếng "Nhìn đủ chưa?"

Bỗng nhiên hoàn hồn, Thi Tĩnh né tránh ánh mắt của của hắn, "Thật xin lỗi, tôi muốn nói, có thể hay không đem Vân mẹ về nhà?!"

Có chút ngoài ý muốn nhìn cô, Vân Dật Bạch nói: "Tại sao?"

Thi Tĩnh cô đơn cúi đầu "Vân mẹ cũng không có vấn đề gì, thấy bộ dạng bác sĩ bắt bà uống thuốc chích, giống như coi bà là . . . ."

"Giống với bộ dạng đôi đũa bệnh thần kinh không?" Vân Dật Bạch cười lạnh, "Cô cảm thấy đây là trách nhiệm của ai?"

Nghe lời này, toàn thân Thi Tĩnh run lên. Hắn quả thật là đang trách cứ cô.

"Tôi. . . . ."

"Nếu như cô muốn nói xin lỗi, vậy chớ nói." Hắn lạnh lùng cắt đứt lời cô muốn nói ra. Thi Tĩnh mím môi, lúc này thật không biết nói gì rồi.

Nhìn cái bộ dáng cô khổ sở lại không chịu giải thích này, Vân Dật Bạch từ trong lòng dâng lên một cỗ phiền muộn, "Tò hỏi cô, ai cho cô tự mình đi gặp Lăng Thiếu Dương?"

"Lăng thiếu dương? Anh không phải bạn bè Dật Thanh sao? Tôi cho là. . . . ."

"Cô cho rằng cô cho rằng, cái gì đều là người cho rằng. Nếu như cô rời đi, trong khoảng thời gian này mẹ tôi có chuyện gì thì làm sao? Cô chưa từng quên tôi và cô đã ký hiệp ước chứ? ! Nửa đời sau thi tĩnh cô đều là của Vân gia đấy!" Hắn lạnh lùng nói xong "Cô tốt nhất cùng những người đàn ông khác giữ một khoảng cách! Nếu để cho tôi biết rõ. . . . . Cô nên biết tôi sẽ làm gì?"

Hắn. . . . . Thật là lạnh khốc, thật là tàn nhẫn!

Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn bộ mặt tức giận của Vân Dật Bạch, trước đây không lâu nàng chợt cảm thấy cái nhìn mới biến chuyển đối với hắn, mình sai lầm rồi! Vân Dật Bạch là Vân Dật bạch, hắn không phải Dật Thanh, hắn không có nụ cười rộng rãi như Dật Thanh vậy.

Buồn bã cười một tiếng, cô cười mình có phần chút ngây thơ rồi. Một người đàn ông ba mươi tuổi làm sao có thể nói thay đổi liền thay đổi ngay!

"Vân tiên sinh, anh yên tâm, tôi ký gì tôi biết rõ, tôi cũng sẽ làm được! Tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, mẹ của anh bây giờ ở nơi này đang rất khổ sở, bà rõ ràng có thể trở về nhà dưỡng bệnh. Tại sao bị giam ở chỗ này? Tôi nghĩ điều tôi muốn chuyển đạt chuyện đã chuyển đạt, làm sao cũng tùy anh!" Về mặt lạnh xuống, Thi Tĩnh lần đầu tiên ở trước mặt của Vân Dật Bạch chiến đấu, mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 16: Tôi không thích cô đối với cô mà nói rất bối rối sao?

Nếu như nói Vân Dật Bạch không cảm thấy bất ngờ, đó là không thể nào. Thi Tĩnh trước sau như một ở trước mặt mình đều là dáng vẻ của kẻ yếu, có lẽ là bởi vì trong lòng mình có cảm giác áy náy, cho tới nay cũng sẽ không cùng mình cãi cọ cái gì. Chợt ở giữa biến hóa để cho hắn cảm giác nữ nhân trước mắt này có chút không giống.

Hai tay hắn ôm ngực nhũ mào nói "Đây chính là thái độ của cô đối với tôi?"

"Tôi không phải nhân viên của anh. Mặc dù giữa chúng ta có hiệp ước, nhưng mà tôi lại không cảm thấy tôi không có tuân theo hiệp nghị kia? Hay là nói, tôi ký phần hiệp nghị kia, ngay cả một chút tâm tình của mình đều không có thể có sao?" Thi Tĩnh nói ra lời nào cũng như châu ngọc.

Rất tốt! Người phụ nữ này quả thật không phải là cô gái yên lặng trước kia. Nhìn bộ dáng cô sắc bén lúc này, Vân Dật Bạch thể nhưng cảm thấy, cô bây giờ so trước kia thêm linh hoạt.

"Tôi không có bá đạo như vậy." Hắn dù bận vẫn ung dung nói.

"Thật sao?" Điểm này cô không cần làm bất kỳ đánh giá nào. Không bá đạo sao? Tổng giám đốc tập đoàn Vân thị không bá đạo có thể giải quyết toàn bộ vấn đề khó khăn trên dưới công ty? Không bá đạo hắn có thể trà trộn ở trong thương trường đến bây giờ? Tổng giám đốc tập đoàn Vân thị bá đạo hay không, hình như không cần cô tới đánh giá.

"Cô ở đây hoài nghi tôi!" Hắn nói khẳng định.

"Cái này cùng tôi không có bất cứ quan hệ gì! Tôi chỉ bắt quạ cùng anh có một phần khế ước gò bó thôi! Anh không phải yêu tôi!" Cô cũng khẳng định. Trước mắt người đàn ông này, tuyệt đối không thích cô.

"Tôi có thích hay không, đối với cô mà nói có quan trọng không?" Bây giờ Vân Dật Bạch tựa hồ đang tán tỉnh bình thường vừa lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không có tiền đồ đỏ lên, Thi Tĩnh ép buộc mình lạnh mặt "Đây cũng không phải là nói lời của chúng ta bắt đầu!"

"Điều cô muốn biểu đạt đã biểu đạt rõ ràng, tôi nhớ co không có bất kỳ điều gì muốn nói với tôi!" Hấn nhún nhún vai.

Không sai! Thi Tĩnh trầm nghĩ.

"Vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu trở lại! Tôi không thích cô, đối với cô mà nói rất bối rối sao?" Hấn hỏi tiếp. Chợt, hấn rất muốn biết đáp án này.

Oanh

Thi Tĩnh có thể cảm giác máu toàn thân trong nháy mắt xông lên ột mà tạo ở trên mặt cô thành một mảng đỏ rực. Sức nóng đốt bỏng gò má của cô.

"Hả?" Thấy thế, Vân Dật Bạch khó nhịn được mỉm cười liếc nhìn cô, cổ họng khẽ nhúc nhích hàm chứa một chữ mất nhẹ nhàng "hả" một tiếng.

Thi Tĩnh luống cuống đứng ở trước mặt của Vân Dật Bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như con tôm bị nướng đỏ. Trong lòng của cô tràn đầy lo lắng và bối rối.

Vân Dật Bạch thế nào? Hấn phải hận cô, hấn đối diện với cô sẽ không có vẻ mặt như vậy? Tại sao hấn sẽ ——

"Anh——" Cô lo lắng khuấy bắt tay vào lâm chí, trái tim lỡ mất một nhịp.

"Tôi thế nào? Tôi đang hỏi cô!" Nghiêng người liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cô để lộ màu hồng, Vân Dật Bạch hài hước mở miệng.

Không biết dừng khí từ đâu tới, Thi Tĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu chống lại con mắt đen như mực của hấn "Tại sao anh hỏi tới nguyên nhân của tôi, là muốn từ trong miệng của tôi nghe được, tôi thích anh sao?"

Nghe vậy, Vân Dật Bạch liền giật mình hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ hỏi ngược trở lại, trong lúc nhất thời chỉ có thể trước mắt nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người. Đồng thời cũng may mắn rồi.

Đúng, tại sao hấn muốn hỏi tới cô cái vấn đề này? Cô có hấn thích hay không. Hoặc là hấn có thích cô hay không. Điều không ảnh hưởng hiệp ước trước hai người ký.

Mới vừa trong nháy mắt, hấn cứ như vậy thuận theo trong lòng mình suy nghĩ hỏi ra miệng. Áo nã nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh, hấn đứng thẳng người. Xoay người đưa lưng về phía cô khôi phục về lạnh lùng lúc mới gặp gỡ.

"Điều cô nói tôi sẽ suy nghĩ!" Tiếp cất bước rời đi.

"Đợi chút ——"

Vân Dật Bạch dừng bước lại, chưa có trở mình!

Thi Tĩnh khẩn trương nhìn bóng lưng của hấn, đôi tay nắm chặt thành quyền, "Ba tôi ông ——" Cô muốn biết ba có an toàn hay không.

"Yên tâm, lời của Vân Dật Bạch tôi nói, nói được là làm được!"

Nghe vậy mặt Thi Tĩnh lộ vẻ vui mừng.

Như vậy cô có thể yên tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17: Xuất viện về nhà

Mặc kệ thái độ Vân Dật Bạch đối với Thi Tĩnh là như thế nào, cuối cùng hấn còn quyết định đồng ý ý kiến thi tĩnh, đem mẹ đón về nhà.

Trước đem mẹ đặt ở viện dưỡng lão thứ nhất là bởi vì lúc trước người bảo hộ nhìn hấn bận với công việc không để ý, ngược đãi qua mẹ của hấn. Dĩ

nhien, cái này trông chừng kết quả cuối cùng dĩ nhiên là cũng đã không thể từ chuyện có liên quan chữa bệnh và chăm sóc công việc.

Thứ hai là, hần tin tưởng Thi Tĩnh sẽ không đối với mẹ mình như vậy. Buông hợp đồng ra không nói, chỉ riêng quan hệ cô và Dật Thanh, cô cũng sẽ không đối với mẹ mình không tốt. Giao cho Thi Tĩnh, hần có thể hoàn toàn yên tâm. Về phần nguyên nhân, hần không muốn suy tư nhiều.

Còn lại là, hần cũng không có thời gian dư thừa mỗi lần gọi về viện dưỡng lão, ở bên cạnh, hần cũng có thể bất cứ lúc nào nghe ngóng.

Suy nghĩ nửa tháng sau, hần liền đem mẹ đón trở về.

Vân Gia

Quản gia Hoàng bá nhận được tin tức sau trong lòng cũng rất kích động. Ba năm, sau khi thiếu gia Dật Thanh rời đi, thần trí phu nhân mơ hồ bị đưa vào viện dưỡng lão. Đại Thiếu Gia vốn không ở đây, cả ngôi nhà rộng lớn, trong nháy mắt trống không. Lưu ông lại cùng một bà nấu cơm với một tài xế và cô gái quét dọn, những người khác đã rời đi rồi.

Ba năm qua, trong nhà này càng ngày càng vắng lạnh. Nơi này vốn là tràn đầy cười vui trong đại trạch, bởi vì thiếu gia Dật Thanh rời khỏi, hoàn toàn thay đổi.

Hoàng bá đã ba năm chưa từng thấy qua Đại Thiếu Gia rồi !

Hoàng bá nước mắt vui mừng nhìn xe dừng lại phía trước đại trạch. Vân Dật Bạch qua đầu xe mở cửa xe đỡ mẹ xuống xe. Hoàng bá lập tức tiến lên đỡ đã lâu không gặp phu nhân. Giọng của ông có chút run rẩy "Phu nhân ——"

Vân Mẫu thấy người quen rất vui vẻ, mặc dù rất lâu không có gặp nửa đời lão Hoàng vì nhà bọn họ phục vụ, bà rất tự nhiên chào hỏi "Lão Hoàng, thấy ông rất vui vẻ!"

"Phu nhân —— người không sao?" Lão Hoàng kích động nói. Bây giờ bộ dáng bà thoát nhìn cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Vân Dật Bạch lạnh nhạt liếc mắt lão Hoàng, lên tiếng "Cầm hành lý!"

Lão Hoàng lập tức kích động lau lau nước mắt đi giúp Thi Tĩnh mang hành lý.

Hành lý ba năm nói cũng không ít, Thi Tĩnh và lão Hoàng chạy hai lần lúc này mới cầm xong. Cất xong hành lý, Thi Tĩnh bây giờ mới có cơ hội quan sát cảnh vật nơi này.

Ba năm chủ nhân chưa từng có về nhà phòng được bao bọc bằng mềm, xem ra mới vừa cái đó lão bá quản gia đã đem người chăm sóc trong nhà tốt.

Đi vào phòng khách, trên bàn nho nhỏ để hình hai anh em chụp chung, thoát nhìn là hình khi còn bé.

Là Vân Dật Bạch và Dật Thanh!

Cô cong môi cười một tiếng, cầm hình lên cúi đầu nhìn, mặt hai bé trai gần như giống nhau như đúc, làm cho người ta không phân biệt sở rốt cuộc là ai.

"Đây là hình Đại Thiếu Gia và Nhị thiếu gia 1 thời điểm ên cấp 3. Nhị thiếu gia kiên trì muốn bày ra, cậu ấy nói như vậy mới có mùi nhà!" Bên tai chợt truyền đến giọng g lão Hoàng, Thi Tĩnh vội vàng đem hình buông xuống, khẩn trương nhìn lão nhân này.

Lão Hoàng khê mỉm cười, bày lại hình "Thi tiểu thư, tôi là lão Hoàng, cô có thể gọi tôi là Hoàng bá. Đại Thiếu Gia đã phân phó xuống rồi, cô về sau chăm sóc phu nhân. Có chuyện gì có thể dặn lão Hoàng!"

"Cám ơn Hoàng bá!" Thi Tĩnh khiêm tốn nói. Vân Dật Bạch phân phó c ái này xuống rồi hả ?

"Vân Dật —— Ặc, Đại Thiếu Gia người đâu?" Để cho cô đối với Vân Dật Bạch gọi Đại Thiếu Gia, cô thấy thật vẫn kỳ cục!

"Đại Thiếu Gia đã rời đi rồi." Lão Hoàng đã sớm quen thuộc. Cũng không còn cảm thấy có vấn đề gì.

Nhanh như vậy? ! Thi Tĩnh mồm có chút há hốc , căn bản cô không có nhìn thấu hần xuống lầu. Càng làm cho cô cảm thấy ngoài ý là thấy cô, hần hôm nay thế nhưng không nói gì? Đây hoàn toàn không giống như là phong cách Vân Dật Bạch a!

Thi Tĩnh đang âm thầm thở nhẹ một hơi đồng thời một câu Hoàng bá nói khiến cho cô lạnh sống lưng cả người.

"Đại Thiếu Gia nói, buổi tối chuyển về ở!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 18: Anh là đang bảo tôi?

"Thi tiểu thư!"

Tắm xong Thi Tĩnh ôm một xấp quần áo hương đi lên lầu vừa lúc lão Hoàng ôm ga giường ngăn lại. Lão Hoàng dừng bước lại tiến lên, cô khiếm tốn mở miệng

"Hoàng bá, ông gọi cháu là Tiểu Tĩnh là được rồi. Chuyện gì ạ?"

Khuôn mặt lão Hoàng đầy nếp nhăn hiện lên vui vẻ cười nhợt nhạt. Vị Thi tiểu thư này luôn là khách khí như vậy, tới nơi này một tuần lễ, cô luôn làm việc cẩn thận. Cũng không nâng cao tư thái của mình.

Trong đại trạch người làm không nhiều lắm, Đại Thiếu Gia xem ra cũng không muốn dự định tăng thêm người lại. Có đôi khi cần Thi Tĩnh giúp một tay cô đều sẽ không từ chối. Cho nên, mọi người vẫn còn vô cùng thích cô. Không nói đến cô chăm sóc lão phu nhân rất tốt. Coi như con gái ruột thịt cũng không như thế chứ? !

"Thi tiểu thư là muốn lên lầu?"

Thi Tĩnh gật đầu một cái, "Dạ! Đem những bộ quần áo này sửa sang một chút. Hoàng bá có chuyện gì không?"

Lão Hoàng nhìn ga giường trong tay một chút, áy náy mở miệng, "Thi tiểu thư thật không có ý tứ, Trần mụ bên kia cần tô phải giúp một tay. Cái này —— có thể hay không làm phiền cô đem đến phòng của Đại Thiếu Gia?" Ông đem ga giường trong tay đưa tới.

"Hoàng bá, cháu ——"

Nghe vậy, Thi Tĩnh có chút khó xử nhìn lão Hoàng. Đi tới Vân gia một tuần lễ, thời điểm nghe Hoàng bá nói Vân Dật Bạch chuyển về ở, đêm đó cô vội vã cuống cuống chỉ sợ đụng phải Vân Dật Bạch.

Mặc dù cô cũng không biết tại sao mình sợ hấn như vậy. Thật may là, đêm đó hấn hình như trở về rất khuya cô cũng không gặp phải hấn.

May mắn hình như luôn đi theo cô. Mấy ngày kế tiếp, cô cũng tiếp tục không nhìn thấy Vân Dật Bạch. Nghe nói hấn đi công tác.

Nếu như hấn không có ở đây, cầm đi vào hấn không có vấn đề chứ? ! Trong lòng Thi Tĩnh nghĩ.

Chần chờ một chút, vẫn gật đầu đồng ý, "Được. Hoàng bá giao cho cháu đi!"

Lão Hoàng mỉm cười gật đầu "Làm phiền cô!"

"Được!" Thi Tĩnh đi lên lầu.

Đứng trước mặt phòng của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh cất bước không tiến. Hấn ra khỏi nhà, hiện tại vẫn chưa về chứ? Hít một hơi thật sâu, lúc này cô mới cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa phòng ra thò người đi vào.

Vốn cho là phòng của hấn phải thật chỉnh tề bộ dạng chưa có ai ở qua. Ai ngờ, trong phòng trước mắt hỗn loạn tung bừa. Nhất là trên chiếc giường lớn kia, giống như là mấy người ở phía trên lăn lộn sau tạo thành bừa bãi.

Cô im lặng bước tới cuối giường, liếc nhìn giường đệm xóc xếch không chịu nổi đôi mây thanh tú nhũn nhặn. Một hồi lâu, lúc này cô mới động thủ xóc hết ga giường trên giường lên, buồn bực không lên tiếng dỡ ga giường xuống.

Thay xong ga giường Thi Tĩnh không hề ở lại, ôm ga giường đổi lại xoay người phải đi, chạm mặt đối diện với Vân Dật Bạch không biết khi nào dựa vào cửa phòng rửa tay.

Hấn ở đây nhìn đã bao lâu? Cô làm sao để không bị chú ý tới đây? Thi Tĩnh ảo não nghĩ tới.

Cũng may Vân Dật Bạch chỉ liếc cô một cái liền xoay người đi vào phòng tắm.

Thi Tĩnh thở nhẹ một hơi, cất bước hướng cửa đi tới. Thời điểm một tay cô đang nắm lấy tay cầm cái cửa ——

"Tới đây!"

Trong phòng tắm truyền đến giọng nói của Vân Dật Bạch .

Động tác Thi Tĩnh dừng lại, theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Hấn không phải gọi cô chứ?

Một tay cô kéo cửa phòng ra một cước bước ra gian phòng trong nháy mắt, lại một lần nữa nghe được giọng nói Vân Dật Bạch nhỏ giọng cảnh cáo .

"Có can đảm cô cứ đi!"

Lần này cuối cùng Thi Tình có thể xác định hẳn thật sự là đang nói chuyện cùng mình. Giật giật môi đỏ mọng, cô hơi nhếch môi, hướng về phía cửa phòng tắm mở nhẹ giọng hỏi thăm.

"Anh —— là đang gọi tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Tôi muốn cô chà lưng cho tôi!

"Anh —— là đang gọi tôi?"

Tiếng nói hơi rung, Thi Tình liền nghe thấy giọng của Văn Dật Bạch ác ma truyền đến.

"Cô muốn cho tôi tự mình đi mời cô đi vào sao?"

"Anh đang tắm." Thi Tình nói ra một sự thật.

Ai ngờ, Văn Dật Bạch nói như vậy, "Không phải nếu đang tắm lời nói, tại sao muốn cô tới giúp một tay! Vào đi!" Hai chữ cuối cùng hẳn rất rõ ràng là đè ép giọng nói nói.

Thi Tình nghe đến, cảm thấy!

Phí thời gian đứng ở cửa hồi lâu lúc này cô mới mở cửa ra tốc độ bước chân vô cùng chậm rãi cuộc đời được đến cửa phòng tắm.

Cô không có vào cửa, chỉ là đưa lưng về phía phòng tắm làm bầm mửa miệng, "Cần mình làm cái gì?"

Đưa lưng về phía phòng tắm rộng mở cửa, cô có thể cảm giác từ trong phòng tắm truyền tới khí nóng ẩm áp mờ mịt cả sau lưng cô.

"Vào đi!"

"Anh đang tắm!" Thi Tình cắn răng nói những lời này gần từng chữ .

Văn Dật Bạch bị khí nóng mờ mịt bốc khói trắng bao quanh, xuyên thấu qua sương trắng nhìn thấy cô gái đưa lưng về phía phòng tắm . Hắn chỉ tay chống cằm khẽ mở môi mọng.

"Cô hình như —— rất thích phản bác tôi!"

"Là anh yêu cầu quá phận!" Thi Tình cắn giận mở miệng "Anh rốt cuộc cần gì? Không thích cầm quần áo, cần tôi giúp anh sao?" Nói xong, cô đã cất bước.

Một giây kế tiếp Văn Dật Bạch tà ác nâng lên khóe môi, kéo ra nụ cười nhạt, "Tôi muốn cô ——"

Thi Tình đứng yên nín thở bất động. Khẩn trương không biết làm sao .

" Tôi muốn cô ——" Hắn thông thả ung dung lặp lại một lần, thời điểm Thi Tình sắp nhịn không được, hẳn lúc này mới tà nịnh nói tiếp, " Tôi muốn cô chà lưng cho tôi!"

Giống như là đã trải qua một cuộc gió lốc, sau khi Thi Tình nghe lời của hắn cả người hư mềm dựa vào một bên khung cửa. Khẽ thở hổn hển.

Không thể phủ nhận, đang nghe lời nói Văn Dật Bạch, lòng của cô bị co rút một cái. Cả người gắng gượng giống là một cây cọc gỗ, không biết nên làm sao đây.

Lúc ấy cô liền suy nghĩ, Văn Dật Bạch hận cô như vậy làm sao sẽ nói thế. Cô có phải hay không nghe lầm. Đợi đến thời điểm trong lòng mình nghĩ thật xác định, cô thở nhẹ một hơi đồng thời trong lòng thổi qua một tia khác thường.

"Văn Dật Bạch, anh ——" Thi Tình không tìm được từ muốn mắng hắn.

"Anh muốn như thế nào?" Cô run giọng thét chói tai.

Sau một khắc cổ tay của cô nóng lên, một bàn tay ẩm ướt giữ lại cánh tay của cô đem lấy kéo vào phòng tắm.

Phản ứng không kịp nữa, cô cũng cảm giác sau lưng đụng vào gạch men sứ lạnh lẽo, "Anh—— khụ khụ khụ——"

Vừa mới há mồm, từ trên trời giáng xuống đầy nước nóng đổ miệng cô, nước ẩm ẩm áp vừa phải cũng không có nóng đến cô, chỉ là để cho cô ướt đầm toàn thân.

Áo cotton cùng với quần jean bó sát thật chặt trên người cô. Đem dáng người mỹ lệ của cô lộ rõ hoàn toàn.

"Vân Dật Bạch!" Thi Tình gào lớn ra tiếng.

"Ha ha!"

"Anh——"

Trò đùa dai y hệt nụ cười cách cô không xa vang lên, lau đi nước trên mặt Thi Tình cất bước tiến lên, vừa muốn há mồm tức giận mắng lại bị trước mắt hình ảnh làm cho sợ hãi.

Nước nóng cọ rửa trong phòng tắm, khí nóng chung phát dâng lên sương trắng trong con mòng lung, Vân Dật Bạch không mảnh vải che thân ngồi ở trong bồn tắm, trên người trần trụi đang lấy tay chống cằm hân dù bận vẫn ung dung liếc nhìn. Trên ngực trắng kiêu bất mãn tất cả giọt nước lớn nhỏ.

Nước theo hân cười khê mà chuyển động chậm rãi qua lồng ngực không có vào eo, không có vào trong bồn tắm. Lưu lại một đường làm cho người trông là sẹo.

Vân Dật Bạch cũng không khá hơn chút nào.

Phát hiện ánh mắt của cô, Vân Dật Bạch cảm giác toàn thân mình dấy lên một cổ xao động. Con mắt thâm thúy sắc chuyển sang ướt trên nửa người bị ướt của Thi Tình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Cô là ở quyền rũ tôi sao ?

Trong đám sương mù, áo Thi Tình bị hơi nóng và nước thấm ướt dính chặt trên thân thể

mềm mại lồi hấp dẫn của cô. Áo sơ mi rất mỏng bị nước thấm ướt dính chặt trên người của cô, làn da trắng hiếm khi thấy dưới quần áo bị ẩm ướt có vẻ hơi phấn hồng, tóc đen ngang vai dính vào trên khuôn mặt hồng của cô, mượt mà nhô ra cùng với loại này áo nửa ướt phong tình khiến cổ họng Vân Dật Bạch khê nhúc nhích, con mắt tinh mịch sâu hơn.

Hoàn toàn không biết ảnh hưởng của mình lúc này đối với Vân Dật Bạch, Thi Tình vuốt nước trên mặt chợt xoay người đưa lưng về phía cô "Anh—— không có mặc quần áo !"

Nuốt xuống, Vân Dật Bạch nghe được giọng nói tối tăm khăn khăn của mình trong phòng tắm vang lên "Cô mặc đồ tắm?"

Rõ ràng là do không khí ướt át trong phòng tắm, Thi Tình lại cảm giác cánh môi mình khô nứt không tìm được âm thanh của mình. Cấn thật chặt cánh môi thủy chung không mở

miệng được.

Âm thanh có người từ trong nước đứng dậy nhất thời làm cho toàn thân cô căng thẳng lên, lý trí nói cho cô biết hiện tại nên lập tức rời khỏi nơi này. Nhưng hai chân lại giống như là cắm rễ ở trên sàn, không thể nào di chuyển.

Cho đến khi sau lưng ướt đẫm phải một mảnh ẩm áp, Thi Tình giống như một con bướm bướm bị kinh sợ, tìm được hơi sức toàn thân, huyết sắc từ trên mặt biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dính vào hoảng sợ trong nháy mắt giằng co.

"Buông tôi ra—— Vân Dật Bạch, anh buông tôi ra——".

Vân Dật Bạch vốn chỉ ném cho cô một cái khăn lông khô. Phát hiện cô giấy giụa theo bản năng nắm chặt trước người người.

Trước kia bị áo nàng nửa ướt vung lên xao động cùng nóng ran cũng bởi vì hai người đến gần mà lên thẳng mấy phần.

Rên lên một tiếng, hân hấp dẫn nhỏ giọng nói bao hàm nồng nặc tình dục để cho nàng thân thể run rẩy càng thêm lợi hại.

Đôi tay giống như cảm nhận được vòng eo ẩm ướt của cô, phía sau lưng của cô kề sát trước ngực của hắn, hô hấp nóng nặng nề thổi vào gáy ướt đầm của cô.

"Thi Tĩnh ——"

Hắn nặng nề hô hấp gọi tên của cô, giống như là một loại ma chú để cho cô nín thở bất động.

"Cô là ở quyền rũ tôi sao?" Vân Dật Bạch cắn vành tai của cô dịu dàng nguy hiểm nói .

Không phải!

Thi Tĩnh ở trong lòng gào lớn , cãi lại . Tuy nhiên nó không phát ra được âm thanh nào.

Đem người trong ngực mà xoay người đẩy hướng mặt tường, Vân Dật Bạch chân dài một bước đi qua, cong chân đi tới nàng hai. Chân. Hắn , cơ hồ trong nháy mắt, hạ thân hai người bí mật kề sát vào nhau.

Hạ thân không ti sọi Vân Dật Bạch tiến quân thân tốc dán nàng nửa ướt áo.

Thi Tĩnh có thể rõ ràng cảm thấy thứ dán chặt ở trên eo cô phình lên nóng rực. Trên mặt cô vốn tái nhợt lại nhuộm theo một chút đỏ tươi, "Anh —— tôi . . ——"

"Há? !" Làm như không có nghe được lời của cô..., Vân Dật Bạch khom người cúi đầu nghiêng tai đến gần môi của cô.

Thi Tĩnh cảm giác buồng tim của mình cơ hồ muốn nhảy tới ngực, chỉ cần cô mở miệng là có thể nhảy ra . Gương mặt đỏ bừng nhịp tim rối loạn không cho phép cô dám mở mồm. Chỉ có thể bất lực nhìn Vân Dật Bạch.

Hắn muốn làm cái gì? Hắn đối với cô không có bất kỳ hứng thú. Tại sao ghét cô. Tại sao còn phải làm những thứ này đối với cô? Đây là mối thù đoạn trả thù sao? Cảm thấy để cho cô tự mình rửa tội còn chưa đủ sao. Sẽ đối với cô ——

Bồch chốc.

Cô tròn to hai mắt không biết từ nơi nào tới hơi sức dùng sức đẩy Vân Dật Bạch ra, kêu to, "Vân Dật Bạch, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Làm cái gì?" Vân Dật Bạch híp lại con ngươi. Đôi mắt tà ma nhìn từ trên xuống dưới toàn thân nửa ướt của cô, đùa cợt nâng lên khóe môi.

"Bộ dạng cô như vậy xuất hiện trước mặt của tôi, cô cho là, tôi muốn làm cái gì?" Hắn châm chọc cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21: Thi Tĩnh, cô dám đánh tôi?

"Bộ dạng cô như vậy xuất hiện trước mặt của tôi, cô cho là, tôi muốn làm cái gì?". Hắn châm chọc cười nói.

Lời nói này khiến sắc mặt Thi Tĩnh lúc thì xanh lúc thì hồng liên tục, đôi môi đỏ mọng run rẩy đón nhận ánh mắt đùa cợt của hắn .

Chóp mũi chua xót và nơi cổ họng nghẹn ngào làm cho hốc mắt cô từ từ nóng lên, cô không hiểu tại sao bây giờ cô lại không biết thẹn đứng ở trước mặt cô chịu vũ nhục của hắn.

Giống như là trong một đêm tìm được sức lực của bản thân, cô đã dùng hết sức lực của toàn thân hướng trên mặt của hắn thét lên ——

Ba.

Một tiếng tiếng bạt tai ở giữa hai người vang lên.

Gương mặt đầy nước của Vân Dật Bạch bị đánh lệch sang một bên. Hai má đậm nhói khiến vẻ mặt u ám của hắn nổi lên . Âm trầm nhìn chằm chằm Thi Tĩnh, "Thi Tĩnh, cô dám đánh tôi? !"

Nắm lấy cái cảm thanh tú của cô, hắn lạnh lùng âm trầm đáy mắt thoáng hiện lên một tia độc ác, "Cô lại dám ——"

Lòng bàn tay đau nhói so với chiếc cằm đau đớn thì kém hơn, khuôn mặt Thi Tĩnh nhỏ nhắn nhú chặt lại khuôn mặt vẫn quật cường như cũ, "Không phải lỗi của tôi! Nếu như không phải là anh nhất định phải —— muốn ——"

"Muốn thế nào?" Vân Dật Bạch nguy hiểm tiến tới gần gương mặt của cô , gương mặt tuấn tú anh tuấn ở cự ly cách chớp mắt cô một cm thì ngừng lại, trong lời nói hô hấp thổi tới trên mặt của cô. Giấu cợt nâng lên khóe môi, hai ngón tay hần nắm lấy cằm của cô khiến cho cô ngẩng đầu đối diện với hai mắt của mình.

"Như vậy phải không?" Dứt lời, môi hần lạnh lẽo cùng lúc hạ xuống, thật chặt đặt lên môi đỏ mọng kinh ngạc của cô.

Cái này không pha bất kỳ chuyện mong muốn gì Thi Tĩnh bị hôn lửa giận đốt đỏ mặt, hơn đỏ rực rồi ! Hồi lâu, lúc này cô mới nhớ tới kháng cự.

"Anh ——", vừa mới há mồm, hần bá đạo đầu lưỡi tiến quân thần tốc.

Đinh vào đôi môi mềm mại của cô lúc sau Vân Dật Bạch liền hồi hận. Dưới đôi môi mềm mại cùng với hương vị ngọt ngào để cho đầu lưỡi hần bá đạo miêu tả hình dáng môi của cô, mỗi một cái răng, giống như là thưởng thức một loại đồ ăn tốt .

Hần cũng không cần cố gắng nhiều, nhưng mà hôn dịu dàng càng giống như là có thứ gì treu chọc ở tim của cô một chút, để cho cô có cảm giác ngứa một chút, lại không thể bắt! Cảm giác trống trải. Để cho cô có cảm giác muốn bắt được nhưng không làm gì được.

Đầu lưỡi của hần giống như là ở dụ dỗ cô. Thi Tĩnh bị đầu độc, đầu lưỡi nhỏ nhỏ đi theo đầu lưỡi hần chậm rãi đi vào trong miệng của hần, do đầu lưỡi của hần mang theo năng ở hần trong môi hấp thụ lấy trong miệng hần mùi vị,

Giống như là đạt được mục đích, khóe miệng Vân Dật Bạch nở ra một chút ý cười, một tay leo lên phía sau lưng của nàng cách thấm ướt y phục chậm rãi vuốt ve phía sau lưng của nàng. Tiếp chậm rãi lên cao đi tới cổ của nàng hạ, thoáng một dùng sức, cả người cô liền nhào vào trong ngực của hần. Ngón cái êm ái vuốt ve bên động mạch cổ cô, an ủi nhịp tim hoảng loạn của cô.

Ngón tay thô ráp đụng làn da mịn màng của cô, khiến cho toàn thân Thi Tĩnh run lên, không nhịn được run run người. Ngón tay thô ráp chậm rãi ở trên bụng của cô vẽ lên vòng tròn. Cơ thể Thi Tĩnh giống như là lá rụng càng thêm run rẩy ! Cô ưm một tiếng, cánh môi mở ra khẽ rên bị Vân Dật Bạch chặn lại ngậm vào trong miệng.

Kháng nghị từ chối mấy cái, thân thể nhỏ yếu ở phía dưới hần êm ái nhẹ nhàng lay động.

Giống như là một trò đùa dai bình thường hần nở nụ cười tà mị, hai tay nắm lấy tay cô giờ qua đỉnh đầu của cô, tiếp theo đón ánh mắt của cô chậm rãi cúi đầu. Hơi thở ấm áp thổi lướt qua cổ của cô. Một giây kế tiếp cô cảm thấy có một đầu lưỡi nhần mịn liếm cổ cô. Khẽ run lên, hô hấp của cô dồn dập.

Tiếp, cô cảm thấy Vân Dật Bạch há mồm cắn xương quai xanh cô, cắn thật sâu, hơi đau nhói kèm theo âm thanh làm người ta đỏ mặt.

Bàn tay trấn an ở trên bụng của nàng sờ sờ. Thi Tĩnh mở đôi mắt trong suốt mắt không chớp mắt nhìn Vân Dật Bạch.

Sau một khắc cô mở to mắt , ánh mắt nhìn qua gương mặt tuấn tú. Dùng sức đẩy Vân Dật Bạch ra bước nhanh chạy ra khỏi phòng tắm.

Bịch một tiếng cửa phòng bị dùng sức đá mạnh, trên mặt Vân Dật Bạch đầy dục vọng lướt qua ảo não.

Đáng chết, hần thế nhưng cảm thấy nàng rất ngọt ngào!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Mất dây chuyền

Trên đường chạy một mạch điên cuồng trở lại phòng của mình, Thi Tĩnh vui mừng vì ở Vân gia cũng chẳng có bao nhiêu người, cô cũng không phải chạm mặt bất cứ người nào. Dùng sức đóng sầm cửa phòng lại khóa trái chính mình ở bên trong phòng, cố gắng che miệng thở hổn hển.

Cô chưa từng nghĩ tới cô và Vân Dật Bạch lại làm ra chuyện như vậy?

Hần là anh trai Dật Thanh đó, tại sao hần có thể làm như vậy đối với mình chứ?

Đầu ngón tay lơ đãng đụng chạm đến cổ, dưới tay không có bất kì cảm giác của một vật nào khiến hai mắt tròn to cuống quýt cúi đầu nhìn.

Không thấy ——

Dây chuyền Dật Thanh đưa cho cô không thấy ——

Đó là quà sinh nhật duy nhất Dật Thanh đưa cho cô. Bị cô vứt bỏ ——

Hôm nay phải chịu khuất nhục cùng với mất đồ của Dật Thanh tặng, tất cả uất ức giống như là trong nháy mắt nổ tung.

Nước mắt lạnh lẽo lướt qua gương mặt, cô từ từ trượt xuống trên sàn nhà ôm cánh tay khóc khẽ .

Vân Dật Bạch chỉ vồn vện quần khăn tắm chậm rãi bước ra phòng tắm, chợt, lòng bàn chân đau nhói khiến cho hần cau mày, lui về phía sau một bước nhấc chân lên, hần nhìn thấy có gì đó lằng lằng nằm ở trên sàn nhà.

Khom người nhật lên, giắt đầu ngón tay quen thuộc vật treo lưng lằng lằng làm cho chân mày hần nhíu chặt.

Đây là —— quà sinh nhật của Dật Thanh trước khi chết đưa cho Thi Tĩnh.

Hần từng thấy qua hai lần, vẫn luôn được Thi Tĩnh cất giữ rất tốt, chắc là do mới vừa rồi hai người lôi kéo nên bị rơi? !

Đem dây chuyền chậm rãi thu vào bàn tay, treo lưng lằng lằng bén nhọn đâm vào trong thịt, trên mặt anh tuấn của hần lóe nụ cười thần bí khó lường.

Đêm trắng mới lên, Thi Tĩnh chăm sóc Vân mẹ ngủ xong, trốn ở trong vườn hoa bên ngoài đại trạch tìm kiếm. Hôm nay cô tới nơi này lấy y phục, có phải hay không là rơi ở chỗ này rồi?

Khắp nơi đều không tìm được dây chuyền Dật Thanh đưa cô. Thi Tĩnh trên mặt một mảnh hoảng hốt, theo bản năng vuốt cổ rớt cuộc cũng không thấy cảm giác quen thuộc.

"Người nào ở đó?"

Chợt âm thanh truyền ra khiến cảm xúc thương cảm của Thi Tĩnh trong nháy mắt thành lạnh, cô quay đầu lại nhìn.

Trước cửa đại trạch khuất bóng một thân thể cao to đứng ở giữa cửa không chớp mắt nhìn cô.

Không biết hiện tại cô không lên tiếng, hần sẽ làm như không thấy?

Dĩ nhiên sẽ không. Môi Vân Dật Bạch khẽ nhếch lên nhìn Thi Tĩnh cố gắng vùi ở trong bụi hoa, lạnh nhạt nói, "Lão Hoàng, báo cảnh sát!"

"Đừng đừng đừng!" Thi Tĩnh vội vàng đứng thẳng người, khiếp sợ đứng tại chỗ, "Là tôi á!"

Ánh đèn trong vườn hoa chợt sáng choang, ánh mắt Vân Dật Bạch lạnh lẽo nhìn trong màn đêm những bông hoa vẫy quanh Thi Tĩnh, "Cô ở đây làm cái gì?"

"Tìm đồ!" Thi Tĩnh hơi mím môi.

"Tìm đồ gì mà cần qua nửa đêm ra ngoài tìm?" Vân Dật Bạch biết nhưng còn hỏi.

"Anh là cảnh sát sao?" Thi Tĩnh nỉ non ra tiếng.

"Hả?"

"Làm gì quán rộng như vậy?" Thi Tĩnh sẵn giọng.

Vân Dật Bạch mặt trầm xuống, "Thi Tĩnh, cô ở đây nói chuyện với người nào?" Hần trước kia thế nào cũng không phát hiện cô là một phụ nữ nhanh nhẹn miệng như thể này.

Mất đồ nên tâm trạng Thi Tĩnh rất phiền não, giọng điệu cũng không tốt, không chút suy nghĩ nói, "Vân Dật Bạch, anh uống lộn thuốc? Có cần đem anh ném vào trong vườn tre lần nữa để học chữ không?"

Trải qua hôm nay, cô càng ghét Vân Dật Bạch hơn.

Ghét đáng về hần vênh vào tự đắc. Ghét đáng về kiêu ngạo của hần. Ghét hần coi người khác không ra gì.

"Cám ơn cô tốt bụng nhắc nhở. Thi Tĩnh, bây giờ cô nên đang chăm sóc mẹ của tôi!"

"Vân mẹ đã buồn ngủ, nên tôi tìm kiếm đồ của tôi!" Thi Tĩnh hơi mím môi, từ sau khi hần xuất hiện cũng không dám đối diện với ánh mắt của hần.

Đứng, cô không dám. Cô sợ nhìn đến ánh mắt của hần, cô sẽ nghĩ tới hơi thở của hần ở trên người cô dẫn tới xao động.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Bác Vân phát bệnh

"Đồ của cô?" Vân Dật Bạch giữu cột nâng lên khoe môi, "Nơi này, có thứ thuộc về cô sao?" Hần thông thả ung dung châm chọc.

Thi Tinh nắm chặt quả đấm cố gắng không chế cơn giận của mình sẵn giọng nói: " Có phải hay không bây giờ chỗ tôi đứng là nhà các người , anh sẽ chém hai chân của tôi?"

"Nếu như có thể mà nói, tôi thật sự rất muốn!" Vân Dật Bạch Phệ Huyết mà cười cười.

Đúng vậy a, hẳn còn cần sức lao động miễn phí của cô để giúp chăm sóc mẹ hẳn. Thi Tinh cắn răng cúi đầu nhìn mũi giày mình . "Vậy thì thật là dễ cho anh thất vọng! Không có cơ hội này!"

"Cô thật đúng là hiểu rõ tôi!" Vân Dật Bạch cười nhạt.

Hừ một tiếng, Thi Tinh cúi đầu vỗ vỗ bụi đất trên đầu gối, cô cúi đầu không nói, không muốn buổi tối trước khi ngủ tâm tình không tốt, để tránh ảnh hưởng tới giấc ngủ.

Chậm rãi lướt qua bên người hắn đi vào trong nhà, không biết có phải hay không có ý, Thi Tinh hoàn toàn không chú ý Vân Dật Bạch vẫn còn đứng ở trong sân , bộp một tiếng tắt đèn lớn.

Trong nháy mắt toàn thân rơi vào bóng tối Vân Dật Bạch giật mình, chợt quay đầu liếc thấy Thi Tinh gấp gáp vội chạy trốn, hồi lâu, khoe môi hắn khẽ giờ lên.

Giống như là ý thức được mình làm cái gì. Khóe miệng giờ lên chợt hạ xuống, hắn mặt âm trầm từ trong bóng tối đi ra.

Bác sĩ đã từng nói, mỗi khi gặp phải thời điểm thời tiết thay đổi, thì tỷ số phát bệnh của người bệnh sẽ cao tới mười lần.

Cứ tưởng rằng trở lại chỗ ở quen thuộc, bệnh tình Vân Mầu sẽ khá hơn một chút. Ai ngờ, thời tiết bỗng nổi gió, Vân Mầu liền phát bệnh.

"Dật Thanh, Dật Thanh của tôi, Dật Thanh tại sao không trở về nhà nhìn mẹ ? Con không phải là muốn mẹ tức giận? Lão Hoàng, ông đi nói cho Dật Thanh, để cho nó về có được hay không?" Lúc này Vân Mầu một tay ôm hình Dật Thanh, tay kia ôm lão Hoàng không ngừng hỏi, câu khẩn.

"Phu nhân ——" Ánh mắt Lão Hoàng cầu cứu nhìn về phía Thi Tinh.

Ông cho là phu nhân đã không sao, thế nào bây giờ lại ——

Thi Tinh vội vàng tiến lên đỡ Vân Mầu, "Bác Vân, bác trước buông lão Hoàng ra đã!"

"Không, tôi không muốn."

"Bác Vân, bác buông ra lão Hoàng, lão Hoàng giúp bác tìm người! Giúp bác tìm Dật Thanh!". Thi Tinh vỗ về.

"Tìm Dật Thanh?" Vân Mầu như đứa bé tìm kiếm sự khẳng định.

Thi Tinh rung rung gật đầu, "Dạ, tìm Dật Thanh!"

"Được, vậy thì đi tìm Dật Thanh." Vân Mầu lập tức buông lão Hoàng ra, "Lão Hoàng, đi tìm Dật Thanh, tôi ở nơi này chờ!" Nói xong, bà ngồi ở trên bậc thang ôm hình si ngốc nhìn cửa chính.

Lần ngồi xuống này, chính là nửa ngày.

Đắp cái chăn thật dày lên trên người của Vân Mầu, Thi Tinh đi vòng qua trước mặt Vân Mầu ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói, "Bác Vân, chúng ta trở về nhà trong chờ đi? !" "

"Đừng!" Vân Mầu đẩy Thi Tinh ra chắn ở trước mặt bà, "Chớ cản trở tôi...Tôi phải thấy Dật Thanh trở lại!"

Không có phòng bị bị như vậy đẩy một cái, Thi Tinh hoàn toàn không có phòng bị từ trên bậc thang té xuống. Bốn bậc thang cao, Vân Mầu ngồi ở phía trên tầng cao nhất, vì phòng thân, cánh tay Thi Tinh cố gắng giữ khoảng cách giữa bậc thang và sàn nhà.

Rắc rắc một tiếng.

Thi Tinh sắc mặt trắng nhợt, vội vàng ổn định thân thể.

Thấy Thi Tinh ngã nhào, Vân Mầu giống như là một đứa bé làm việc gì khiếp sợ đứng lên, "Thi tiểu thư, thật xin lỗi!"

Đem cánh tay đau tê dại dẫu ở phía sau, Thi Tinh mặt trắng bệch lắc đầu một cái, "Không sao!"



"Các người đang làm gì thế?"

Nhận được điện thoại của lão Hoàng, Vân Dật Bạch vừa vào cửa thấy chính là hình ảnh này, dừng hẳn xe hẳn chậm rãi đi tới cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Tự mình bảo vệ Vân Mẫu

"Dật Thanh ——"

Nghe được âm thanh Vân Mẫu ngẩng đầu lên thấy hình ảnh Vân Dật Bạch vào cửa. Trong trí nhớ hình ảnh cùng lúc này có chút mơ hồ.

Trong mơ hồ, bà giống như thấy được mỗi khi Chủ nhật về nhà cũng sẽ từ cửa đại môn bắt đầu gọi người, cho đến khi Dật Thanh xuất hiện. Trí nhớ cùng biểu hiện hỗn loạn.

Sợ giấc mộng bị nát vụn, Vân Mẫu quên mất chỗ mình đứng lúc này là bậc thang, nhấc chân đi ra ngoài.

Động tác này của mẹ Vân khiến gương mặt sợ hãi tái nhợt của Thi Tĩnh thoáng chốc trắng bệch, nhấc chân định đi bà, thì cũng đã trễ. Chỉ có thể mặc cho Vân Mẫu ngã xuống ở trên người của cô, mà mới vừa cánh tay bị đau, không thể tránh khỏi một lần nữa đụng vào bậc thang. Trước mắt cô tối sầm lại, suýt nữa ngất đi.

"Mẹ ——"

Vân Dật Bạch thấy thế bước nhanh về phía trước, chỉ tới kịp tới đỡ mẹ dậy.

"Mẹ, mẹ không có sao chứ? !". Đôi mắt nhìn mẹ từ trên xuống dưới. Xác định mẹ mình yên vô sự hẳn lúc này mới chuyển sang Thi Tĩnh vẫn còn ở trên đất.

"Tôi không sao!" Không đợi Vân Dật Bạch mở miệng hỏi thăm, Thi Tĩnh tự động trả lời, lại ngồi dưới đất bất động.

Đỡ mẹ xoay người vào nhà, Vân Dật Bạch quay đầu lại liếc mắt nhìn, Thi Tĩnh đang cố gắng muốn đứng lên.

Tay không bị thương chống mặt đất cật lực đứng lên, một giây kế tiếp thân thể lại nhũn xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc nào nhìn mắt cá chân bắt đầu đau, nước mắt đều muốn chảy ra.

Cật lực đứng dậy, một chân nhảy hướng cửa sau đi.

Cô không muốn bộ dạng chật vật như vậy của mình lúc này bị người khác phát hiện, nhất là Vân Dật Bạch!

Tìm Hoàng bá mượn thuốc đỏ, lúc này cô mới bôi một chút xối lên một chân và cánh tay đi lên lầu. May mắn đoạn đường này cũng không có gặp phải người nào. Thật vất vả trở về phòng, cô đã mệt đầu đầy mồ hôi.

Tay đau, chân đau! Tất cả đau đớn tựa hồ trong khoảnh khắc gói gọn trong toàn thân của cô. Nghiêng người ngã ở bên giường, nước mắt chảy xuống hốc mắt. Trong đầu một mảnh trống không, cô cũng không hiểu tại sao mình khóc? Bởi vì đau không? Có lẽ thôi.

Đôi mắt nhắm lệ nhìn về bốn phía xa lạ, cô phải không ngừng tự nói với mình, cô chỉ là làm trả lại một người tới chỗ này. Nhưng là, mỗi khi thấy bộ dáng nhớ con kia của bác Vân, lòng của cô, giống như là bị đao khoét máu thịt đau đớn.

Là lỗi của cô, nếu như không phải là bởi vì cô, Dật Thanh cũng không sẽ chết! Người khởi xướng đều là cô!

Đau đớn gói trong toàn thân của cô, thuốc đỏ từ trong tay tróc ra. Trong nháy mắt, cô hi vọng những thứ đau đớn này có thể mang đi những thứ áp lực cô đã vô lực thừa nhận.

Ý thức dần dần bắt đầu mơ hồ, cô cứ như vậy ngã xuống bờ giường.

Lại một lần nữa đóng vai em trai Dật Thanh trấn an mẹ, Vân Dật Bạch buồn bực ở ngực tức giận tìm nơi phát tiết.

Không tìm được Thi Tĩnh, hẳn nỗi giận nhìn trước ý đồ muốn tránh xa sóng gió của lão Hoàng, "Đứng lại. Thi Tĩnh đâu?"

Lão Hoàng không chạy trốn thành công chỉ lên lầu nói, "Thi tiểu thư ở trên lầu, cô ấy ——". Nói còn chưa dứt lời, Vân Dật Bạch đã cất bước đi lên lầu.

Lão Hoàng không khỏi có chút lo lắng, Thi tiểu thư giống như bị thương, Đại Thiếu Gia như bây giờ đi lên ——

Lão Hoàng lo lắng quyết định đi lên lầu xem một chút, có chuyện gì, ông giúp một tay.

Vân Dật Bạch thừa nhận, hẳn chính là trong lòng có giận dữ muốn tìm Thi Tình giải tỏa. Lăng Thiếu Dương hiểu rõ sự tình ngọn nguồn trước sau, luôn nói hẳn đây đối với Thi Tình không công bằng.

Mà hẳn luôn là cười nhạt coi thường, Công bằng? Cái gì công bằng?

Hắn hận, nếu như không phải là bởi vì cô ấy, hẳn bây giờ cũng sẽ không phải một người chia ra diễn hai vai tới trấn an tinh thần thất thường của mẹ mình. Người em trai dịu dàng cũng sẽ không bị mất mạng.

Đây tất cả đều là lỗi của cô!

Một cước đá văng cửa phòng tạm thời của Thi Tình, lửa giận đến miệng không còn kịp nữa phát tiết, bị tình cảnh trong nhà ngăn miệng lại!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Cả người bị thương đi bệnh viện

Lửa giận chẳng những bị ngăn ở trong miệng, hơn nữa còn thêm vào một cây đuốc.

Vân Dật Bạch đẩy cửa phòng ra thấy không phải là cái hắn tưởng tượng Thi Tình ngồi ở trên giường nghỉ ngơi trong bình yên. Mà là Thi Tình vùi đầu ngã ở bờ giường. Càng làm cho chân mày hắn nhíu chặt chính là cô phơi bày bên ngoài cánh tay cùng mắt cá chân.

Trên cánh tay bị xước máu hiện đầy cả cánh tay nhỏ, những giọt máu đã kết vầy đọng ở trên cánh tay nhỏ không chịu rời đi. Mà mắt cá chân lộ ra cũng đã sưng lên, tất cả sưng hồng lên, giống như là huyết dịch của cả người toàn bộ tụ tập tại mắt cá chân, đáng sợ đỏ bừng mới nhìn giống như mạch máu bị vỡ tung.

Mà sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, trắng bệch giống như một tờ giấy mỏng. Yếu ớt đến nỗi muốn chạm một cái, sẽ bể tan tành.

Trong lúc nhất thời, Vân Dật Bạch sửng sốt tại chỗ.

Lão Hoàng theo hắn đi lên thấy Đại Thiếu Gia đứng ở cửa bất động tại chỗ mới tiến lên trước vừa nhìn, vừa nhìn đã không nhìn nổi rồi, ông cả kinh thất sắc tiến lên, "Thi tiểu thư!"

Một tiếng gào thét này của lão Hoàng khiến Vân Dật Bạch hoàn hồn, sai một bước nhìn lão Hoàng đem Thi Tình dời đến trên giường. Sắc mặt hắn âm trầm lãnh nhỉnh tới trước nhìn Thi Tình mất máu, "Đây là chuyện gì xảy ra?" 20' trước vẫn rất tốt, nháy mắt một cái, cô ta liền bị thương thành như vậy. Đây không phải là một cơ hội để cô ta cười nhạo mình sao?

"Thi tiểu thư mới vừa rồi hỏi tôi mượn thuốc đỏ, tôi cho là cô ấy chỉ là sứt đầu, không ngờ nghiêm trọng như thế!" Lão Hoàng vội vàng giải thích.

Vân Dật Bạch nhìn thuốc đỏ trên đất, lông mày nhíu chặt nhưng không có mở ra, ngược lại nhíu chặt hơn. Vết thương trên chân hẳn có thể tưởng tượng là thời điểm đỡ mẹ nên bị thương, còn cánh tay? Máu kết vầy còn không có rửa đi, chứng minh là vừa mới bị thương. Chẳng lẽ thời điểm té lầu?

Người phụ nữ này thật sự là phiền toái!

Không kịp ngẫm nghĩ nguyên do trong này nữa, hắn liền bị lão Hoàng cắt đứt suy nghĩ.

"Đại Thiếu Gia, cánh tay Thi tiểu thư giống như gãy xương!" Lão Hoàng nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Thi Tình.

Mỗi lần chạm thử, chân mày cô liền nhíu một cái, trong chốc lát này, đầu Thi Tình đã đầy mồ hôi rịn. Thân thể cũng không cảm được run rẩy.

Nhìn thấy vậy, Vân Dật Bạch trong lòng biết phải đi bệnh viện. Sai một bước khom người ôm lấy Thi Tình. Sức nặng trên cánh tay khiến cho hắn theo bản năng cứng lông mày, vừa quay đầu vừa phân phó lão Hoàng, "Bảo tài xế chuẩn bị xe, đi bệnh viện!"

"Vâng vâng vâng!" Lão Hoàng vội vàng gọi điện đi xuống.

Lúc Vân Dật Bạch ra cửa vừa lúc tài xế ngừng xe xong, hai má phình lên thoạt nhìn như mới vừa dùng cơm. Vội vàng sò sò khóa miệng, mở cửa xe mời người lên xe.

Bên trong xe, Vân Dật Bạch từ đầu đến cuối không có buông Thi Tình ra ôm cánh tay, trừ ở trong phòng tắm ra, hẳn chưa từng nghiêm túc dò xét cẩn thận qua Thi Tình. Trước kia đi theo Dật Thanh xuất hiện, hắn cũng chỉ là nhìn lướt qua cô gái em trai thích, vậy mà hôm nay, mỗi lần thấy cô thì sẽ nhớ

tới em trai, nên hẳn căn bản sẽ không chú ý đến cô.

Đôi lông mi cong trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi vì đau mà vịn ở chung một chỗ, không có uồng phỉ khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì không có huyết sắc càng lộ vẻ tái nhợt. Liền đứng khuôn mặt nhỏ hơn tuổi cô lộ ra mấy phần hồn nhiên. Cô không đẹp, nhiều người phụ nữ còn đẹp hơn cô có rất nhiều, cô tuyệt đối không phải là người xuất chúng nhất. Nhưng là cả người tản ra hơi thở làm cho người ta không nhận được đến gần. Ngay cả người Dật Thanh ảm áp như mặt trời cũng đến gần.

Thân thể đau đớn làm cho cô không nhận được không ngừng run rẩy, xe lắc lư điên bắt tay làm đau vết thương trên chân, cơ thể của cô bắt đầu nóng lên mê sảng. Lo lắng ở trong ngực hẳn lắm lắm.

Không kiềm hãm được khom người buộc chặt cánh tay để cho thân thể cô giữ vững bất động để tránh lắc lư, cũng là bởi vì động tác này, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được cô run rẩy, nghe được cô mê sảng.

"Dật Thanh, thật xin lỗi ——"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Hình chung

"Xương cánh tay gãy, mất cá chân sai chỗ! Gãy xương tới phát sốt. Tôi nói Vân đại ca, anh rốt cuộc đối với con gái người ta làm cái gì? Cả người bị thương?"

Bác sĩ mặc áo khoác trắng trên cổ đeo ống nghe đứng thẳng người đồng thời chuyển hướng con mắt không hiểu về một bên bạn tốt. Trong mắt lộ ra không đồng ý.

Làm một bác sĩ, không thích thấy nhất là có người bị thương, hơn nữa còn là người đáng yêu xinh đẹp.

"Không biết!" Vân Dật Bạch thờ dãi trả lời. "Có vấn đề gì hay không?"

"Xương cánh tay gãy cần 3 tháng mới có thể hồi phục. Mất cá chân trật khớp mười ngày đi! Gần đây vị tiểu thư này có lẽ không cần làm chuyện khác, hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi!" Bác sĩ Lộ Dịch Nhiên căn cứ vào tình trạng thân thể Thi Tinh nói chi tiết.

"Ở bệnh viện?" Vân Dật Bạch có thể vì vậy mà nhíu mày.

"Anh đánh?". Nhưng Lộ Dịch Nhiên không trả lời vấn đề của hắn ngược lại hỏi tới cùng.

Vân Dật Bạch lập tức xanh đen cả mặt, "Tôi không đánh phụ nữ!". Hắn có chút ngoài ý muốn Lộ Dịch Nhiên lại không biết.

Lộ Dịch Nhiên này là bạn tốt thời đại học của Dật Thanh, bởi vì là em trai, Dật Thanh có thể không cần lo lắng chuyện gia nghiệp, cho nên hắn và mẹ cũng cho bản thân Dật Thanh quyết định việc học của anh, cuối cùng Dật Thanh quyết định đi học y. Cùng Lộ Dịch Nhiên quen biết, cũng bởi như thế.

Dật Thanh sau khi rời đi, tình trạng mẹ không tốt, Lộ Dịch Nhiên thường xuyên đến khám cho mẹ rồi dần dần gần gũi.

"Nói cũng phải!". Lộ Dịch Nhiên vuốt vuốt mái tóc, "Vị tiểu thư này đây là do ngã thương, cánh tay là hai lần bị thương. Có thể cô ấy không có chú ý. Cho nên vẫn là phải nghỉ ngơi nhiều thêm!"

"Ừm! Biết!". Vân Dật Bạch khẽ gật đầu.

Nói xong chính sự rồi, Lộ Dịch Nhiên cười hắc hắc không ngừng. Tiếp cận bên người Vân Dật Bạch.

Hắn kêu thăm một cái, Vân Dật Bạch mím môi nói nhỏ, "Làm cái gì?" Hắn ta cười khiến hắn đều nổi da gà.

"Vân đại ca ——"

Không tự chủ run run người nổi da gà, Vân Dật Bạch một tay đánh ra, "Đừng cười như vậy đối với tôi. Rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Vân đại ca, tiểu thư này là bạn gái anh sao?"

"Không phải!"

"Không phải a!". Trên mặt Lộ Dịch Nhiên hiện lên sự thất vọng, "Thật không phải sao? Về sau cũng không còn cơ hội?"

Đôi tay Vân Dật Bạch ôm ngực nghiêm nghị liếc nhìn hắn, "Cậu rốt cuộc muốn nói gì?"

"Tôi thấy hình Vân đại ca cùng cô ấy nhé! Hai người cùng nhau chụp . Thật không phải là bạn bè trai gái?". Lộ Dịch Nhiên chợt mở miệng nói.

"Cái gì?". Lòng mày Vân Dật Bạch hơi thu lại, trong đầu nhanh chóng tìm trí nhớ. Hắn im lặng lắc đầu, "Tôi không có cùng cô ta cùng nhau chụp hình qua!" Hắn khẳng định.

"Tôi thật sự có thấy. Vân đại ca anh không cần không thừa nhận!". Lộ Dịch Nhiên cho là Vân Dật Bạch chẳng qua là Lộ Dịch Nhiên. "Dật Thanh nói qua —— Àc, Vân đại ca, thật xin lỗi!" Lời của hắn vì chợt thấy mặt Vân Dật Bạch âm trầm mà ngừng lại.

Dật Thanh cái tên này, đã trở thành điều cấm kỵ của Vân Dật Bạch .

"Không sao!". Vân Dật Bạch lắc đầu một cái.

Ba năm này, tên tuổi Dật Thanh đích xác là không thể ở trước mặt hắn nhắc tới. Chỉ là tình huống như thế, sau khi Thi Tĩnh xuất hiện đã đánh vỡ. Hiện tại nhắc tới Dật Thanh, hơn nữa hắn là có cảm giác áy náy không bảo vệ tốt đối với em trai .

Có lẽ là bởi vì tìm được điểm phát tiết, khi từ lúc người khác tới kỳ nghe được, hắn mới phát hiện, trong tưởng tượng hắn không có để ý như vậy.

"Này, Vân đại ca, tôi đi an bài phòng bệnh. Đợi sẽ có y tá tới đón người!" Hắn còn là tranh thủ rút lui đi!

"Ừm!". Ánh mắt của Vân Dật Bạch thủy chung nhìn về Thi Tĩnh trên giường bệnh mê sảng như cũ.

Một hồi lâu, con người ưng chuẩn nguy hiểm hip lại.

Không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27: Đáng chết, để tôi làm cho cô phải cảm miệng!

Cảm giác duy nhất của cô vào lúc này, đó chính là đau.

Con mắt từ từ mở ra, trước mặt một màu trắng toát, không nhìn thấy rõ được hình ảnh. Trong con mòng lung, cô cảm nhận có một người bước ra từ trong làn sương mờ ảo, đợi cô nhìn thấy rõ hình dáng người đi tới, liền kinh ngạc không thốt nên lời.

Vẫn bóng dáng ngày cũ, Dật Thanh anh tuấn và dịu dàng như ba năm trước. Nhìn anh bước đến bên cạnh mình, cô giống như là nhìn thấy ánh Mặt Trời. Làm cho người ta nhìn không được liền buông những lo lắng trong lòng xuống, đi bên anh hưởng thụ cảm giác ấm áp.

“Dật Thanh? Là anh sao? Dật Thanh?” Trước mắt vẫn là người đó, cô mừng rỡ hô. Đôi tay run rẩy muốn đi tới chạm vào khuôn mặt quen thuộc kia.

Một giây tiếp theo, sắc trời biến đổi, sương trắng mòng lung liền biến thành cuồng phong, khuôn mặt nhu hòa được thay thế bằng gương mặt tàn khốc. Thi Tĩnh đang bước lên chợt sững sờ tại chỗ, ngăm nhìn khuôn mặt biến hóa của Dật Thanh.

“Dật Thanh.....anh.....” Cô kinh ngạc nhìn gương mặt chảy máu của Dật Thanh.

Hô hấp nhất thời bị nghẹt, cổ của Thi Tĩnh bị Dật Thanh kéo lên, dùng sức bóp cổ họng của cô. Máu trong miệng Dật Thanh không ngừng ứa ra, nói, “Là cô, chính cô đã hại chết tôi! Trả mạng lại cho tôi, dùng mạng của cô đổi lại mạng của tôi!”

“Khụ khụ khụ.....thật xin lỗi, Dật Thanh! Thật xin lỗi, thật lòng xin lỗi!” Con người khẽ khép lại, nước mắt trào ra. Thi Tĩnh không giãy dựa nữa, mặc cho Dật Thanh bóp cổ cô, nếu như Dật Thanh muốn lấy mạng của cô, cô sẽ cho anh được như ý. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh hiện đầy nước mắt.

“Nghĩ xong? Xác định không cần mở mắt sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo kéo cô từ trong bóng tối ra ngoài, lần nữa mở mắt, cô nhìn thấy khuôn mặt bởi vì tức giận mà nổi đầy gân xanh của Vân Dật Bạch.

Hít sâu một hơi, cô muốn lùi ra xa, điều đó làm cho vết thương trên tay và chân xé rách đau đớn.

“Đau.....”

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhếch môi, nhìn cô giễu cợt, “Sợ cái gì? Tôi cũng không có ăn thịt cô!”

Chắc là không nhưng sẽ làm cô thương tích đầy người. Ở trong lòng Thi Tình khẽ trả lời.

“Tại sao anh lại ở đây?” Thi Tình hỏi.

“Không lẽ cô muốn tôi nhặt xác cô?” Vân Dật Bạch cười lạnh, “Nếu muốn chết hãy chết xa một chút, không cần làm dơ bẩn nhà của tôi!”

Lời nói của hắn làm Thi Tình nhớ lại mọi chuyện. Cô muốn bôi thuốc nhưng vì đau đớn mà ngủ mê man. Vậy, mới vừa rồi là mơ sao.

Khóe miệng Thi Tình nâng lên, cô tự cười nhạo sự điên khùng của mình. Làm sao có thể, làm sao Dật Thanh lại xuất hiện trước mặt cô đây?

Nước mắt làm cho cô không nhìn rõ được vẻ mặt của Vân Dật Bạch, nhưng lại có thể tưởng tượng được con giận của hắn. Từ lần gặp mặt đầu tiên hắn đã không thích cô rồi. Cô không biết là mình đã làm sai điều gì, nhưng hắn chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô một cái. Hắn hận cô hại chết Dật Thanh. Hiện tại người hy vọng cô mau chết đi cũng chỉ có hắn.

Bị tiếng cười của cô làm cho không được tự nhiên, Vân Dật Bạch bỗng nhiên đưa tay cản tiếng cười từ trong miệng cô, không cho nó tràn ra, thế nhưng tiếng cười vẫn có thể thông qua khe hở của tay mà thoát ra ngoài.

“Đáng chết, để tôi làm cho cô phải câm miệng!” Bàn tay đang che miệng Thi Tình hướng xuống cổ cô, bóp chặt bàn tay cô, thành công cắt đứt tiếng cười.

Hô hấp bị chặn, Thi Tình yếu ớt mở hai mắt ra, nhẹ nhàng nhếch môi hiện ra nụ cười tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Xem như bị chó cắn một miếng thôi! Chẳng lẽ hắn muốn cô cắn lại?

Thi Tình không giãy dụa nữa, gương mặt khẽ mỉm cười khiến Vân Dật Bạch tỉnh táo lại.

Khóe miệng hiện lên nụ cười gian trá, bàn tay của hắn chuyển xuống, nắm lấy cổ cô,

thân thể Vân Dật Bạch hơi nghiêng xuống.

Nâng cằm Thi Tình lên, Vân Dật Bạch lạnh nhạt nói, “Cô nghĩ rằng làm như vậy có thể

chết được sao? Thi Tình, cô hay lắm!” Dứt lời, giống như là trừng phạt Thi Tình, hắn hung hăng cắn cắn cánh môi không còn chút máu nào của cô.

Hô hấp bị ngăn cản, Thi Tình dùng sức giãy dụa. Môi Vân Dật Bạch dè dặt chặt lên môi

Thi Tình, cô trợn to hai mắt nhìn gương mặt đang áp sát của Vân Dật Bạch.

Môi lưỡi giao nhau, đây là chuyện mà Thi Tình không muốn. Trong phòng tắm, một màn

kiểu diễn ập đến, trong khoảnh khắc đó gương mặt nhợt nhạt của cô trong khoảnh

khắc chợt ửng hồng, quẩn rũ mê người. Tay bị thương nên không có cách nào đẩy hắn

ra, hiện tại cô chỉ có thể để mặc cho hắn chém giết.

Đợi cô an tĩnh trở lại, Vân Dật Bạch lùi người lại phía sau, trên mặt không chút gợn sóng.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, hắn nhếch môi, “Không giãy nữa?” Mắt Vân Dật Bạch

dán chặt vào đôi môi vì bị hắn gặm cắn mà sưng đỏ lên của Thi Tình, con ngươi tĩnh mịch

chợt lóe lên tia sáng kì dị.

Bộ dáng hiện nay của cô có thể giãy dụa? Thi Tình nuốt hận, nhìn thẳng vào mặt Vân Dật

Bạch, nói: “ Xem như bị chó cắn một miếng thôi. Chẳng lẽ muốn cô cắn lại sao?”

Cô mắng hấn là chó!

Mặt Vân Dật Bạch đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói “ Thi Tĩnh, cô mắng tôi!”

“ Cô mắng hấn sao? Vân Dật Bạch, hấn đang tự nhận mình là chó?” Thi Tĩnh trả lời lại một cách đầy mỉa mai.

“Thi Tĩnh, gan cô thật lớn!” Vân Dật Bạch gầm nhẹ.

Nếu không phải hấn nhìn thấy bộ dáng không có sức sống của cô hiện tại, hấn nhất định sẽ “tận tình” dạy dỗ cô.

“ Lá gan của tôi rất nhỏ.” Thi Tĩnh khẽ liếm cánh môi khô nứt. Lúc nói lời này cô không dám nhìn thẳng vào mắt của hấn.

“ Tôi lại thấy gan cô lớn lắm!” Vân Dật Bạch cười lạnh một tiếng, “ Tay cô sao lại thế này?”

“Không có việc gì!” Thi Tĩnh tức giận nói. Cô nhìn lên cánh tay đang bó bột của bản thân thầm nghĩ sẽ không nói cho hấn biết cánh tay này đã bị gãy hai lần.

Nhìn ra cô không muốn nói, Vân Dật Bạch hừ lạnh, “ Cô tốt nhất là nói cho rõ ràng, bây giờ cô là người của nhà họ Vân, sống chết của cô là do tôi quyết định!”

Trong lòng Thi Tĩnh nhất thời khổ sở, cô khẽ gật đầu, “ Tôi hiểu rồi!” Sao cô có thể quên chứ! Vân Dật Bạch là loại ác ma chuyên dùng lời nói cay độc để uy hiếp cô.

“Không được sự cho phép của tôi, cô không được để bản thân xảy ra chuyện gì!” Vân Dật Bạch âm thầm nói nhỏ.

“ Anh yên tâm, tôi còn luyện tiếc cái mạng nhỏ này lắm!”

“Tốt nhất là như vậy!” Dứt lời, Vân Dật Bạch xoay người rời đi.

Chỉ một lát sau, Louie mặc áo blue trắng, trên cổ treo ống nghe bệnh lão đảo đi vào, nụ cười trên mặt rất khó làm cho người ta tin tưởng hấn là một bác sĩ. Vậy mà không ngờ hấn lại được các bạn nhỏ hết sức yêu mến.

“Hai!” Sau khi Louie đi vào liền cùng Thi Tĩnh chào hỏi.

“ Chào anh!” Thi Tĩnh kinh ngạc mở miệng, hấn là bác sĩ sao?

“ Tôi là bác sĩ điều trị của cô, Louei. Chắc cô đã nghe anh Dật Bạch nhắc qua rồi chứ? Tôi là bạn thời đại học của Dật Thanh.” Louei tự giới thiệu mình.

Bạn thời đại học của Dật Thanh?

Thi Tĩnh lắc lắc đầu, cô chưa nghe Dật Thanh nói qua người này. Vân Dật Bạch cũng không đề cập đến.

“Không có sao? Không sao, bây giờ cô biết là được!” Louei cười nói, “ Cánh tay của cô bị gãy xương, nghỉ ngơi chừng mười ngày nửa tháng là sẽ ổn. Trong khoảng thời gian này,

không được vận động quá sức!” Hấn đọc bệnh án của cô. Nói tiếp, “Đúng rồi, anh Dật Bạch sẽ cho người đến chăm sóc cô, ba ngày sau nếu không có điều gì bất thường sẽ được xuất viện”.

“Cảm ơn anh!” Thi Tinh lẩm bẩm nói.

Vân Dật Bạch tìm người chăm sóc cô? Chuyện này có khả năng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29: Cô muốn tôi hầu hạ cô?

Dĩ nhiên không thể nào! Vân Dật Bạch xác thực là không có tìm người tới chăm sóc cô.

Đó là bởi vì .....

Chính hấn đã đến!

Khi Thi Tinh nhìn thấy Vân Dật Bạch ôm một đồng tài liệu cùng máy vi tính tiến vào, cô trợn tròn mắt.

Không chút suy nghĩ cô bật thốt lên: “Anh đến đây làm cái gì?”

“Phòng này là tôi bỏ tiền ra, tôi không thể tới đây sao?” Giọng điệu này là có ý gì đây?

Giống như không muốn nhìn mặt hấn vậy. Tốt lắm, hấn muốn nhìn bộ mặt không vui của cô, chỉ như thế hấn mới có thể vui vẻ.

Dĩ nhiên là không phải, chẳng lẽ hấn đến thăm cô sao? Thi Tinh nhìn Vân Dật Bạch đầy ngụ ý.

“Có ý gì chứ?” Vân Dật Bạch không thích, rất không thích ánh mắt này.

“Anh tới chăm sóc tôi?”

Thi Tinh không ngờ Vân Dật Bạch lại đích thân tới đây, cô vốn cho rằng hấn sẽ không để ai tới chăm sóc mình hoặc nhiều nhất cũng chỉ cử một người tới đây. Nhưng bây giờ Vân Dật Bạch lại tới và hình như cũng không có ý định sẽ rời đi.

“Cô đang tự tưởng tượng đấy à?” Vân Dật Bạch cười lạnh. Hấn cũng chỉ là muốn đến xem tình hình cô thể nào mà thôi.

“Tôi cũng nghĩ thế, anh mà có lòng tốt thế sao?” Thi Tinh thản nhiên cười cười.

“Tôi đối với ai cũng có thể tốt bụng nhưng đối với cô thì.....không cần!” Tốt bụng?

Muốn hấn mở lòng tốt? Nằm mơ đi!

Thi Tinh không muốn cùng Vân Dật Bạch nói chuyện. Nhưng rất nhanh cô lại nghĩ đến một vấn đề.

“Tôi muốn đi nhà vệ sinh thì làm thế nào?”



Mở tài liệu cùng máy tính ra, Vân Dật Bạch không ngẩng đầu lên mà tiếp tục nói: “Lúc tôi không có ở đây cô làm thế nào thì giờ làm thế ấy.”

“Lúc ấy cô y tá thấy tôi không có ai chăm sóc nên giúp đỡ, bây giờ có anh tới đây họ sẽ không giúp tôi rồi!” Thi Tĩnh nhỏ giọng nói.

Ngẩng đầu khỏi đồng tài liệu, Vân Dật Bạch có chút ngoài ý muốn nhưng mà, “Cô muốn tôi phục vụ cô?”

“Tôi không dám đâu!” Thi Tĩnh nói nhỏ.

“Vậy ý cô như thế nào?”

“Một mình tôi ở đây vô cùng tốt!” Ngược lại khi anh đến tôi cảm thấy rất bất tiện.

Vân Dật Bạch tất nhiên nghe ra ý đuổi khách của cô. Ý cô là muốn hấn rời đi, cô sẽ trốn sao?

“Tôi không có ý định phục vụ cô!” Vân Dật Bạch tiếp tục nói: “Có gì cần hãy gọi y tá!”

Hấn tuyệt đối sẽ không cho cô có cơ hội trốn chạy.

“Có anh ở đây, y tá sẽ giúp tôi sao?” Trong lúc vô tình, giọng nói của cô lại mang theo chút nũng nịu.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch đưa đôi mắt kỳ quái nhìn cô. Không ngờ hấn lại không trả lời.

Cái nhìn của Vân Dật Bạch làm cho gương mặt Thi Tĩnh đỏ ửng.

Trong lúc nhất thời, hai người không ai mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng trong phòng bệnh vắng lặng lại vang lên tiếng lật giấy cùng với tiếng gõ bàn phím.

Thi Tĩnh đã thiếp đi trong tình thế như vậy, ngay cả y tá vào nhỏ kim chuyễn nước biển lúc nào cũng không biết.

Nghe thấy tiếng hô hấp đều đặn của Thi Tĩnh, lúc này Vân Dật Bạch mới buông tài liệu trong tay và máy tính xuống. Di chuyển đôi mắt sang giường bệnh của Thi Tĩnh, con người tĩnh mịch làm cho người ta không nhìn ra được bất kỳ tâm tình gì. Hồi lâu, Vân Dật Bạch đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc ở phía xa.

Trong lúc này, y tá vào kiểm tra phòng, công nhân làm vệ sinh quét dọn cũng không khiến Thi Tĩnh tỉnh lại. Mà Vân Dật Bạch cũng không nhìn đến đồng tài liệu chất đồng trên bàn.

Việc này hoàn toàn trái ngược với tác phong trước sau như một của Vân Dật Bạch, hấn cố tình nghĩ Thi Tĩnh không đủ ảnh hưởng tới tâm tình của hấn. Mà Vân Dật Bạch ghét nhất là việc bị người khác không chế.

Bỗng chốc, Vân Dật Bạch xoay người thu hồi tất cả tài liệu trên bàn, thừa dịp Thi Tĩnh chưa tỉnh lặng yên rời đi không tiếng động gì.

Chờ đến lúc Thi Tĩnh tỉnh lại, trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi mình cô.

Vân Dật Bạch, cuối cùng anh điên ở đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 30: Đại thiếu gia đối với Thi tiểu thư thật là tốt nhỉ!

Có lẽ Vân Dật Bạch phí công rồi, chú Hoàng dẫn theo một cô gái không quen biết xuất hiện, nói rằng trong thời gian nằm viện Tiểu Cạn sẽ ở lại chăm sóc Thi Tĩnh.

Mười ngày sau Thi Tĩnh xuất viện, trong khoảng thời gian này Vân Dật Bạch cũng không xuất hiện thêm một lần nào nữa. Vào lúc này Thi Tĩnh mới biết Tiểu Cạn là chú Hoàng tìm tới để chăm sóc cô. Tiểu Cạn là một thực tập sinh, rất siêng năng học tập, lúc nào không lên lớp sẽ tới nhà họ Vân giúp một tay.

Ngày Thi Tĩnh xuất viện, đến đón cô có Tiểu Cạn và tài xế. Vân Dật Bạch vẫn không có xuất hiện. Chẳng biết tại sao trong đầu Thi Tĩnh chợt thoáng qua chút mất mát.

Trở lại nhà họ Vân, ngoài ý muốn khi Thi Tĩnh nhận ra đón cô không chỉ mỗi chú Hoàng mà còn có mẹ Vân cùng một cô gái rất xinh đẹp. Cô gái đó vẫn đứng bên cạnh cẩn thận che ô cho mẹ Vân. Thấy Thi Tĩnh, mẹ Vân áy náy mở miệng: “Cô Tĩnh, thật xin lỗi, đều là bác làm cho cháu bị thương!” mẹ Vân nhớ lại lúc mình ngã xuống.

Thi Tĩnh vội vàng lắc đầu, “mẹ Vân, không sao, bác không cố ý mà!”

Hai mắt của mẹ Vân sáng rực, tiến lên, giọng nói đầy khản trương, “Vậy cháu nhất định phải giải thích rõ cùng Dật Bạch nha, không phải là bác cố ý mà!”

“Hả?” Thi Tĩnh có chút không hiểu nhìn Vân mẹ, rồi chuyển sang nhìn chú Hoàng.

Cho tới lúc về phòng, lúc này Tiểu Cạn mới khẽ nói, “Nghe ông Hoàng nói, lúc cô Thi nằm viện, Đại thiếu gia rất nóng giận!” Nói xong cô le lưỡi một cái, “May mà khi đó em không có ở đây! Nghe nói rất là khủng bố!”

Vân Dật Bạch bởi vì cô mà tức giận? Điều này sao có thể? Thi Tĩnh khàn giọng lắc đầu.

Vậy mà câu nói tiếp theo của Tiểu Cạn làm cho cô càng ngạc nhiên.

“Đại thiếu gia đối với cô Tĩnh thật tốt!”

Thi Tĩnh cảm thấy buồn cười, “Tiểu Cạn, sau này chúng ta là chị em tốt của nhau nhé!

Còn nữa, em mới đến, ở đây có nhiều chuyện mà em không hiểu rõ đâu!” Vân Dật Bạch đối xử tốt với cô? Làm sao có thể? Hiện tại người hấn hận nhất chính là cô, nhất định Tiểu Cạn đã hiểu lầm rồi!

“Chị xem, Đại thiếu gia thấy chị bị thương, còn đặc biệt tìm một người về chăm sóc lão phu nhân! Như vậy không phải là muốn cho chị chi nghỉ ngơi thôi sao?” Ở trong lòng

tiểu nha đầu đã thân nhiên nhận định như vậy. Đại thiếu gia khẳng định là rất đau lòng cho chị.

“Có lẽ, Đại thiếu gia chỉ đơn giản là muốn có thêm người chăm sóc cho mẹ Vân!” Thi Tĩnh lắc đầu, cự tuyệt ý tứ trong lời nói của Tiểu Cạn.

Tiểu Cạn nghiêng đầu nhìn Thi Tĩnh, hồi lâu mới lên tiếng nói: “Chị, chị tại sao nhất định phải phủ nhận điều này?”

“Chị không có.....”

“Em thật không hiểu! Tại sao chị vẫn không muốn thừa nhận là Đại thiếu gia đối với chị rất tốt vậy?” Theo ý Tiểu Cạn chính xác là như vậy.

Thi Tĩnh bật cười lắc đầu, “Tiểu Cạn, không thể nào hấn đối tốt với chị cả!” Điểm này không cần phải hoài nghi.

“Nhưng là, trên thực tế, Đại thiếu gia không phải đối với chị rất tốt sao! Chị xem chị bị thương, thiếu gia để em tới chăm sóc chị. Chị không có cách nào chăm sóc lão phu nhân, thiếu gia lại tìm người tới làm thay công việc của chị, để cho chị chuyên tâm dưỡng thương. Như vậy không tốt sao?” Tiểu Cạn đơn thuần nên nghĩ mãi không hiểu, tại sao chị nhất định phải phủ nhận điều này.

Lời nói của Tiểu Cạn khiến cho Thi Tĩnh rơi vào trầm mặc.

Đúng là nếu dựa vào góc độ của Tiểu Cạn để xem xét sự việc, Vân Dật Bạch quả thật rất tốt. Nhưng, chỉ có trong lòng cô rõ ràng, tại sao hấn lại làm như vậy? Cô đã kí hiệp ước cả đời với hấn. Chỉ cần cô không chết, nhất định phải chăm sóc thật tốt cho mẹ Vân. Ba tháng này, hấn làm thế là vì bảo đảm cô tiếp tục chịu đựng sự hành hạ của hấn trong những ngày tháng tiếp theo.

Không sai, chính là như vậy! Nhất định chính là như vậy! Thi Tĩnh không biết đây là cô đang tự thuyết phục chính bản thân mình hay là người khác nữa!

Vân Dật Bạch người này quả thật dễ dàng làm cho người khác tin tưởng, đúng là giả nhân giả nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Ở đây nhìn lên? Không phải vì muốn hấn tìm đến cô sao?

Thi Tĩnh không phải là người tham công tiếc việc nhưng cũng không có thói quen hưởng thụ. Tay bị thương nên cô không thể làm những công việc nặng nhưng cô vẫn có thể

làm những việc nhỏ khác!

Thi Tinh kiên trì muốn ra vườn hoa phơi nắng cùng mẹ Vân. Bệnh tình của mẹ Vân lúc tốt lúc xấu, lúc tinh táo sẽ cùng cô nói chuyện trời đất, bàn luận viễn vông. Còn lúc phát bệnh thì giống như là một đứa trẻ càn quấy, không để cho bất kỳ ai tới gần, trừ một người.

“Thi Tinh, cánh tay của cháu thật sự không sao chứ?” Mẹ Vân dịu dàng hỏi thăm cô, như một người mẹ hiền. Điều này làm cho một người thiếu thốn tình thương của mẹ từ bé như cô cảm thấy nghẹn ngào.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ôn hòa nói, “Cảm ơn mẹ Vân đã quan tâm, cháu thật sự không có việc gì!” Cô chỉ là muốn cùng mẹ Vân nói chuyện mà thôi. Đối với việc ngày ngày trông chừng mẹ Vân thế này, đối với cô thật sự là quá dễ dàng!

Mẹ Vân cái hiểu cái không gật đầu một cái, cũng không có tiếp tục tra hỏi, chỉ là lẩm bầm lẩm bầm nói, “Không sao, để Bác bảo Dật Thanh xem bệnh cho cháu. Chắc cháu chưa gặp qua Dật Thanh đâu nhỉ? Dật Thanh là con út của bác, bây giờ đã là bác sỹ tại viện Y học rồi đấy!”

Mẹ Vân kể lại những chuyện nghịch ngợm từ bé đến lớn của Dật Thanh. Lúc này, Thi Tinh mới hiểu hết được những tình cảm trong câu nói kia. Từ sâu trong đáy lòng, ấn tượng của mẹ Vân không phải là những biểu hiện xuất sắc mà là những chuyện xấu của Dật Thanh. Thật là một người mẹ vĩ đại!

Thi Tinh phát hiện, phàm là điều gì cô muốn thì điều đó sẽ biến mất không chút tung tích. Nửa đêm trời bắt đầu mưa, Thi Tinh chợt nhớ tới chiếc chăn của mẹ Vân còn phơi ngoài sân, cô mở cửa đi ra ngoài.

Trong nháy mắt cửa mở ra, cô liền bị hấp dẫn bởi đôi nam nữ phía ngoài.

Đối diện cửa phòng của cô là cầu thang uốn quanh, khúc cuối cầu thang là một đôi nam nữ đang dây dưa với nhau.

Vân Dật Bạch chắc mới từ bên ngoài trở về, trên tay hấn là chiếc cặp tài liệu, bên cạnh là cô gái xinh đẹp.

Cô gái dùng sức ôm chặt cánh tay Vân Dật Bạch, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng quyến rũ lên, áp sát mặt hấn. Thế mà hấn không có cự tuyệt, vươn tay kéo cô gái lại gần, nụ hôn theo đó cũng rơi vào trên môi hấn. Bởi vì Vân Dật Bạch đưa lưng về phía cô, nên Thi Tinh không thấy rõ được vẻ mặt của hấn.

Trông chừng đến khi hôn đủ rồi, cô gái mới khẽ đẩy hấn ra. Sau đó nghiêng người ghé vào lỗ tai hấn nói cái gì đó, rồi đi thẳng.

Vân Dật Bạch quay người lại liền thấy Thi Tinh đang đứng trước cửa phòng. Bước chân

hắn khẽ ngừng lại, rồi tiếp tục chậm chậm đi tới.

Thi Tĩnh mím môi, muốn đưa tay phải chốt cửa nhưng lại bị Vân Dật Bạch bước một bước dài chặn cánh cửa lại.

“Nhìn lên?” Hắn cười như không cười liếc nhìn cô.

“Không có!”

“Thật sao?” Dễ dàng nhận thấy hắn không tin điều này.

Một tay chặn cánh cửa lại, một tay không chế Thi Tĩnh giữa cánh cửa và hắn.

Vân Dật Bạch áp sát người khiến cho Thi Tĩnh lỡ mất một nhịp tim, cô run rẩy hỏi: “Vân Dật Bạch, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Ồ đây nhìn lên? Không phải vì muốn tôi tìm đến sao?” Giọng nói trầm thấp trong đêm tối của hắn tràn đầy hấp dẫn.

“Không phải! Tôi chỉ vô ý nhìn thấy thôi mà!” Thi Tĩnh run rẩy phủ nhận.

“Không phải vô ý? Vậy là cố ý đúng không?” Vân Dật Bạch cố ý xuyên tạc lời nói của cô.

Tay đặt trên cánh cửa chợt nắm lấy cằm của cô, khiến cho cô phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngón tay lướt qua cánh môi đỏ mọng của cô, không tự chủ nhớ lại nụ hôn ngọt ngào ngày ấy. Khẽ nghiêng người, áp sát Thi Tĩnh, ánh mắt nóng rực nhìn vào môi cô, hắn gian tà nhếch môi nói: “Không cần phiền toái như vậy! Chỉ cần cô muốn, tôi sẽ thỏa mãn cô!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Anh hận tôi như vậy sao không giết tôi đi?

Dứt lời, đôi môi lạnh lẽo của Vân Dật Bạch hung hăng gặm cắn cánh môi của Thi Tĩnh, giống như là muốn xóa đi cảm giác trước đó.

Thi Tĩnh cảm nhận được sự trừng phạt trong nụ hôn của hắn.

“Đau.....” Cô không nhịn đau được kêu thành tiếng.

Giọng nói mềm nhũn của Thi Tĩnh đã đánh thức Vân Dật Bạch, hắn dịu dàng đi mấy phần nhưng không có rời khỏi môi cô. Đầu lưỡi của hắn lần mò trong miệng cô, trần trọc đưa, nụ hôn này giống như muốn đem linh hồn cô rút ra. Thi Tĩnh cảm thấy đầu lưỡi của mình tê dại hết rồi mà hắn vẫn không chịu buông môi cô ra.

Không nhịn được cái hôn tà ác của hắn, hai chân của cô mềm nhũn suýt nữa co quắp trên mặt đất. Cũng may có hắn kịp thời vòng tay đỡ cô lên, ổn định thân thể.

Bỗng nhiên Vân Dật Bạch buông môi cô ra, hấn nhìn chăm chú cánh môi đã sưng đỏ của cô. Bàn tay của Vân Dật Bạch lặng lẽ nắm lấy tay cô, hai mắt không chớp nhìn nhau.

Vào khoảnh khắc này, Thi Tĩnh cảm giác mình bị hút sâu vào đôi mắt màu mực của Vân Dật Bạch. Nhận thấy hấn cố tình ma sát thân thể của mình, thân thể cô kịch liệt run rẩy.

“Ha ha” Phản ứng của cô làm Vân Dật Bạch vui vẻ. Cúi đầu nhìn Thi Tĩnh bị hấn ngăn giữa cánh cửa, khuôn mặt đỏ ửng của cô giống như mê hoặc hấn.

Trong phút chốc tiếng cười của hấn khiến Thi Tĩnh hoàn hồn, phát hiện tay mình đang vòng quanh hông của Vân Dật Bạch, cô khiếp sợ mắt trừng lớn, hai tay vội đẩy hấn ra. Cô hoảng sợ nói: “Anh không thể làm thế!”

“Không thể?” Vân Dật Bạch nhắc lại lời cô, nói nhỏ: “Cô là đang ra lệnh cho tôi?” Giọng nói trầm tĩnh của hấn vang lên.

Tất nhiên Thi Tĩnh nghe ra được hàm ý uy hiếp bên trong, bên người còn cảm nhận được hơi thở của hấn, cô cắn môi nói nhỏ: “Tôi cầu xin anh, cầu xin anh đừng tiếp tục nữa!”

“Cầu xin tôi?”

Nhiệt tình của Vân Dật Bạch đã bị câu nói của Thi Tĩnh làm nguội lạnh, “Cô cho tôi biết tại sao mình lại làm thế?”

“Không thể. Thật sự không thể như vậy!” Thi Tĩnh không ngừng lắc đầu, “Không thể, không thể!”

Về mặt của cô khiến lông mày Vân Dật Bạch nhăn lại, nắm lấy cánh tay không bị thương của cô, hấn gầm nhẹ, “Thi Tĩnh, ngẩng đầu nhìn tôi!”

Cô luống cuống chống lại ánh mắt của hấn. Vân Dật Bạch từ trong mắt cô nhận thấy được sự hoảng loạn, sợ hãi, cùng với uất ức. Ánh mắt cô như thế làm cho hấn càng thêm tức giận.

Một tay siết chặt bả vai của Thi Tĩnh, giống như là muốn bóp nát xương cốt của cô, âm trầm mở miệng nói, “Cô có quyền cự tuyệt sao?”

“Không.....tôi không muốn!” Thi Tĩnh dùng sức lắc đầu, “Tại sao anh lại đối với tôi như thế? Chẳng lẽ anh không nghĩ tới Dật Thanh sao?”

“Thi Tĩnh!” Vân Dật Bạch thô bạo hô lên một tiếng, “Ở trong nhà này, người không có tư cách nhắc tới Dật Thanh nhất chính là cô!”

Thi Tĩnh nhất thời tức cười.

Đúng vậy, làm thế nào cô lại quên mất, ở trước mặt hấn, người không có tư cách nhắc tới Dật Thanh chính là cô chứ!

Bất chợt, Thi Tĩnh si mê mà cười lớn, không cảm lòng được nước mắt tràn ra, ánh mắt đờ đẫn nhìn lồng ngực Vân Dật Bạch.

Tiếng cười quái dị của Thi Tình làm cho Vân Dật Bạch lui ra phía sau một bước, rồi đi trước người cô.

Thi Tình trượt xuống cánh cửa, ngồi trên mặt đất, cười không ngừng nghỉ. Không biết cười bao lâu, đến khi Vân Dật Bạch sắp rời đi, cô tỉnh táo khác thường nói: “Anh hận tôi như vậy sao không giết tôi đi? Yên tâm, tôi sẽ không kiện anh!”

Bỗng nhiên xoay người, Vân Dật Bạch như hóa thân thành ác ma, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Giết cô? Tôi sợ làm bẩn tay tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33: Cô là ai? Dám xen vào chuyện của tôi!

Sau đêm hôm đó, cô cũng không gặp lại Vân Dật Bạch lần nữa. Thi Tình giờ mới biết Vân Dật Bạch rất bận, thời gian ở nhà của hắn cũng rất ít. Cho nên cô không cần phải hồi hộp chờ hắn bỗng nhiên xuất hiện.

Thời gian này cô cũng phát hiện một sự việc kỳ quái. Cô gái mới tới để chăm sóc mẹ Vân tự xem mình là chủ nhân, trong nhà không làm việc gì, mỗi ngày vênh váo sai khiến người làm. May mắn cho Vân Dật Bạch là còn có cô tận tâm chăm sóc cho mẹ Vân. Nhưng đợi mãi không thấy Vân Dật Bạch có biểu hiện gì, cô cũng không quan tâm chuyện này nữa.

“Chú Hoàng”

Tranh thủ lúc mẹ Vân đang ngủ trưa, Thi Tình đi vào trong vườn tìm chú Hoàng.

“Có chuyện gì sao, Thi Tình?” Chú Hoàng vừa cầm bình nước tưới cây trong vườn vừa quay đầu lại nhìn cô hỏi.

“Cháu muốn kể với chú nghe một số chuyện!”

Đề bình tưới nước xuống, chú Hoàng lại gần, nói: “Cháu nói đi!”

“Chú Hoàng, cô gái mới tới chăm sóc mẹ Vân tên là gì?” Thi Tình có chút áy náy, đến giờ cô còn không biết tên tuổi cô gái đó nữa.

“Quên không nói với cháu chuyện này. Cô ấy là Lam Đình, con gái của Tổng giám đốc Lam thị. Nghe nói cô ấy tới đây là để học tập cách chăm sóc người bệnh. Không biết vì sao cô Lam biết Đại thiếu gia đang cần tìm người chăm sóc mẹ Vân nên nhờ Tổng giám đốc Lam nói với Đại thiếu gia cho cô ấy tới đây. Cháu không cần phải để ý chuyện này đâu!” Chú Hoàng thân tình nói. Bọn họ cũng dễ nhận thấy mục đích Lam Đình tới đây



không phải để chăm sóc mẹ Vân.

“Thì ra là thế!” Thi Tình khẽ gạt đầu, giờ cô đã hiểu rõ tình huống ngày hôm đó.

“Cô Lam gây khó dễ cho cháu sao?” Chú Hoàng lo lắng hỏi.

“Không có, không có! Cháu không sao hết!” Thi Tình ngượng ngừng cười một tiếng. Hiện tại, cô cảm thấy mình hơi xen vào chuyện của người khác rồi.

“Cô Lam dù nói cái gì cháu cũng không cần để ý. Chờ Đại thiếu gia trở lại chú sẽ nói với cậu ấy.” Chú Hoàng an ủi.

“Cháu thật không có việc gì!” Dù sao Lam Đình cũng không thích nói chuyện với cô. Nói đến cũng thật buồn cười, cô và Lam Đình lâu như vậy cũng chưa nói với nhau câu nào.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Lời nói của chú Hoàng chưa dứt đã nghe thấy tiếng la mắng từ trong nhà vọng ra. Chú

Hoàng và Thi Tình nhìn nhau một cái, sau đó cùng đi vào trong nhà.

“Cô không có mắt sao? Không thấy tôi xuống lầu sao? Nếu để những mảnh vụn này đâm trúng tôi, cô bồi thường nổi sao?” Mới vừa vào cửa, liền nghe được tiếng chửi bới của

Lam Đình. Ở cửa cầu thang, Tiểu Cạn đang cúi đầu nghe Lam Đình mắng.

Chú Hoàng bước nhanh về phía trước, “Cô Lam, chuyện này là như thế nào?”

Thấy chú Hoàng, Lam Đình càng thêm tức giận, ngón tay chỉ vào chú Hoàng, “Đây là ông sắp xếp? Miếng thủy tinh phải nhanh chóng dọn dẹp, chẳng lẽ chờ người khác bị thương, mới chịu dọn dẹp sao?”

“Tôi là đang muốn dọn, đang đi lấy dụng cụ thu dọn thì.....” Tiểu Cạn đang muốn giải thích thì lại bị Lam Đình mắng nặng hơn, “Cô câm miệng, nơi này không đến phần cô nói!”

“Cô.....” Tiểu Cạn uất ức chu miệng lên, cặp mắt đỏ bừng rưng rưng nhìn chú Hoàng cùng Thi Tình.

Vốn đây cũng không phải là chuyện gì lớn, Thi Tình êm ái mở miệng, “Cô Lam, cô cũng không có bị thương, vậy chuyện này coi như xong. Tiểu Cạn mau thu dọn mảnh vỡ đi!”

Thi Tình vừa mở miệng, chú Hoàng liền bảo Tiểu Cạn mau làm việc, Tiểu Cạn gạt đầu.

Mà một màn này lại bị Lam Đình thấy được, mắt đẹp nhú chặt chuyển sang nhìn Thi Tình.

Lam Đình cao ngạo hất cằm lên đi tới trước mặt cô.

“Cô là ai? Dám xen vào chuyện của tôi!”

Dứt lời không đợi Thi Tình hoàn hồn, một bàn tay đánh vào mặt Thi Tình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34: Chuyện trong phòng tôi cô quan tâm làm gì?

Một cái bạt tai thình lình giáng xuống khiến không gian nhất thời tĩnh lặng.

Không ai nghĩ Lam Đình lại làm như vậy. Cô ta ra tay quá nhanh, căn bản mọi người đều không kịp phản ứng.

Cho tới khi tiếng bạt tai vang lên, mọi người mới biết cô ta đã ra tay.

Thi Tĩnh bị đánh một bên mặt, khóe môi xuất hiện vết máu, vệt máu tanh cùng vài sợi tóc còn vương bên miệng cô. Vết hằn đỏ bên miệng cô nhanh chóng sưng lên.

Người hoàn hồn đầu tiên là Tiểu Cạn, cô tiến lên một bước chắn trước mặt Thi Tĩnh hướng về Lam Đình mắng, “Cái cô này, sao cô có thể ra tay như vậy?”

Lam Đình khinh miệt liếc mắt nhìn Tiểu Cạn, đẩy cô ra rồi tiến tới gần Thi Tĩnh nói, “Đừng cho là tôi không biết cô là loại người gì. Cô muốn trèo lên giường của Vân Dật Bạch, còn phải xem anh ấy có vui hay không!”

Lời này vừa nói ra, bác Hoàng và Tiểu Cạn thở dốc vì kinh ngạc đảo con mắt nhìn Thi Tĩnh.

Mặt Thi Tĩnh lúc trắng lúc xanh lóe tia giận, “Lam tiểu thư, xin cô hãy chịu trách nhiệm vì lời nói của mình!”

“Chịu trách nhiệm? Cô đáng cho tôi chịu trách nhiệm ư?” Lam Đình cười nhạo một tiếng, cô ta to giọng đã thu hút sự chú ý của nhiều người. “Cô và Vân Dật Bạch làm gì trong phòng còn cần tôi nói ra hay sao?” Lam Đình gây sự.

Đối với Vân Dật Bạch, cô cảm thấy áy náy nên không tranh chấp với anh. Mà Thi Tĩnh nhận thấy cô không phải người có thể dễ mặc người ta chém giết.

Đưa tay lau đi vệt máu ở khóe miệng, cô giận tái mặt, “Tôi còn không biết trong phòng tôi xảy ra việc gì. Lam tiểu thư còn hiểu rõ căn phòng này hơn chủ nhân của nó là tôi đây sao? Xin hỏi Lam tiểu thư, chuyện trong phòng tôi cô quan tâm làm gì?”

“Thi Tĩnh, vậy là cô đã thừa nhận rồi phải không?” Lam Đình chất vấn.

Thi Tĩnh nở nụ cười nhạt, “Lam tiểu thư, cô có tư cách gì mà hỏi tôi như vậy?” Cô chê cười.

“Tôi là vợ chưa cưới của Vân Dật Bạch!” Lam Đình ngẩng cao đầu khiêu khích nói.

“Thật sao!” Thi Tĩnh nhẹ nhàng nói ra hai chữ, “Vậy chờ khi cô thành vợ của Vân Dật Bạch rồi hãy hỏi tôi!”

Là vợ chưa cưới sao? Đúng là một lý do thích đáng.

Lam Đình không ngờ cô lại không hề sợ hãi cô ta, sắc giọng nói: “Cô không sợ tôi sẽ khiến Vân Dật Bạch bỏ cô sao?”

Nghe vậy, Thi Tĩnh ngửa đầu cười, “Ha, có thật không? Vậy tôi thật sự phải cảm ơn cô rồi.” Cô cầu còn không được. Chỉ là cô không nghĩ Vân Dật Bạch sẽ đồng ý.

“Cô không sợ?”

“Tôi rất muốn rời khỏi đây, Lam tiểu thư, mời cô nhanh một chút giúp tôi một tay!” Thi Tĩnh hướng về phía cô cười mong đợi.

Lam Đình hơi khó hiểu. Cô để ý Vân Dật Bạch trong một bữa tiệc, biết anh vẫn chưa có vợ, cô đã nhờ bố ra mặt giúp, cô biết Vân Dật Bạch là người thông minh nhất định sẽ không cự tuyệt cô. Cô thừa dịp theo đuổi Vân Dật Bạch. Mà anh cũng không tỏ ra chán ghét cô. Nhưng đêm đó, cô đã thấy Vân Dật Bạch cùng Thi Tĩnh hôn nhau trước cửa phòng.

Việc này với những gì cô biết không giống nhau. Nhìn thái độ của Vân Dật Bạch đối với Thi Tĩnh, cô vẫn cho rằng anh không thích cô ấy. Điều này khiến cô cảm thấy bất an.

Lam Đình vốn cho rằng Thi Tĩnh là một người phụ nữ yếu đuối. Theo quan sát của cô, trong nhà này Thi Tĩnh rất ít khi lên tiếng, trước mặt Vân Dật Bạch càng không phản đối điều gì. Cô sớm cho rằng Thi Tĩnh là một cô gái vô hại.

Vậy mà, hiện tại không như thế. Cô có thể nhận ra lời Thi Tĩnh nói là thật.

“Cô thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cô sao?” Lam Đình chợt bình tĩnh lại.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy.” Thi Tĩnh ngừng lại. Cô không cho rằng Lam Đình sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô! Nhưng lời cần nói cô nhất định phải nói.

“Lam tiểu thư, mọi người ở đây cũng chỉ vì cuộc sống của mình mà bán sức lao động, nhưng họ không bán nhân cách. Bọn họ không nhất định phải khúm núm với cô chờ cô rủ lòng thương. Nhất là, cô còn chưa phải chủ nhân của nơi này, cô không có quyền chỉ trích tất cả mọi người ở đây! Nhiều nhất, cô chỉ là một vị khách mà thôi!”

Dứt lời, bác Hoàng và Tiểu Cạn hơi bất ngờ nhìn Thi Tinh. Họ đã ở với Thi Tinh một thời gian nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy Thi Tinh ra mặt như vậy.

“Nói rất hay!”

Bỗng ở cửa truyền tới một tràng vỗ tay cùng với giọng nói trầm khề cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Cô luôn phòng bị những thứ người ta đối tốt với cô sao?

“Nói rất hay!”

Bỗng ở cửa truyền tới một tràng vỗ tay cùng với giọng nói trầm thấp khề cười.

Lúc này, Thi Tinh quay đầu lại mới thấy có người chậm rãi bước vào từ cửa, người đó trước kia cô từng gặp một lần. Bạn của Văn Dật Bạch, Lăng Thiếu Dương.

Tất nhiên Lam Đình cũng nhận ra Lăng Thiếu Dương, anh ta không chỉ là giám đốc công ty Văn Dật Bạch mà còn là bạn tốt của Văn Dật Bạch. Cô muốn ở cùng với Văn Dật Bạch nếu như không được sự đồng ý của người này, phần thắng của cô sẽ giảm bớt nhiều. Vì vậy, cô không vui nhìn người vừa tới, cô cũng chỉ có thể nhin.

“Lại gặp mặt, Thi tiểu thư!” Lăng Thiếu Dương khề gật đầu chào hỏi với Thi Tinh.

“Xin chào, Lăng tiên sinh!” Thi Tinh khề gật đầu, không nói nhiều.

Lúc này Lăng Thiếu Dương mới quay đầu nói chuyện cùng Lam Đình, “Lam tiểu thư, mọi việc ở đây có ổn không?”

Sắc mặt Lam Đình vô cùng không tốt, Lăng Thiếu Dương vừa đến, người đầu tiên hỏi tới cũng không phải cô, ngược lại lại nói chuyện với Thi Tinh trước. Điều này làm cho một người từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo như cô rất không vui.

“Lăng Thiếu Dương, anh tới đây làm cái gì?” Cô không khách khí hỏi.

“Tổng giám đốc nhờ kẻ hèn mọn này tới nhà có chút việc, xem mẹ cậu ta có chịu uất ức gì không. Lam tiểu thư, cô có ý kiến gì sao?” Lăng Thiếu Dương tỏ ra khiêm nhường nói.

Lam Đình luôn tự cho rằng mình tài trí hơn người, xem ai cũng như giẻ rách. Người phụ nữ như vậy không có vẻ ngoài tốt thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Anh ta vừa khen vừa chê trước sau bất nhất khiến sắc mặt Lam Đình trở nên xanh lét, cả giận nói: “Anh có ý gì?”

Lăng Thiếu Dương bàng quang nhún nhún vai, nói: “Ý của tôi là, đứng dưới mái hiên nhà người ta biết khiêm tốn là tốt, phô trương quá mức chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi!”

“Lăng Thiếu Dương, anh đang nói tôi sao?”

“Xin bỏ chữ cuối cùng đi, đúng là tôi đang nói cô!”

“Tôi là vợ chưa cưới của Văn Dật Bạch!” Lam Đình cảm thấy lấy thân phận này ra có thể làm cho anh thỏa hiệp.

Ai ngờ, Lăng Thiếu Dương chẳng hề để ý nhún vai: “Đợi đến khi cậu ta chịu thừa nhận. Cô hãy nói lại!” Dứt lời không để ý tới Lam Đình nữa, anh chuyển sang Thi Tinh. “Thi tiểu thư, tôi có lời muốn nói với cô!”

Nhìn hai người họ rời đi, bọn người bác Hoàng, Tiểu Cạn lặng lẽ lui xuống.

Lam Đình nắm chặt hai quả đấm, mặt tràn đầy phần hận nhìn bóng lưng Thi Tinh và Lăng Thiếu Dương biến mất.

Chờ xem!

Đây là lần đầu tiên Thi Tinh vào thư phòng của Văn Dật Bạch. Thư phòng với anh tạo cho người ta cảm giác không khác biệt lắm. Có một loại áp lực đè

ép lên. Hai mặt vách tường toàn bộ đều là giá sách, phía trên sắp xếp đầy sách nước ngoài. Thậm chí một số chữ viết làm cho Thi Tĩnh vừa nhìn liền choáng váng đầu óc.

Đi theo Lăng Thiếu Dương vào thư phòng, Thi Tĩnh đứng lại trước cửa ra vào không có ý định nói chuyện với người này lâu.

Sự phòng bị của cô làm cho Lăng Thiếu Dương cảm thấy muốn đùa giỡn: “Cô sợ cái gì?”

Thi Tĩnh không nói.

“Tôi sẽ không làm tổn thương cô!” Anh thừa nhận thái độ của mình lúc mới gặp gỡ thật muốn hù dọa cô.

Thi Tĩnh mím môi, “Lăng tiên sinh có chuyện gì?”

“Mẹ Vân có khỏe không?”

“Anh có thể tự đi xác nhận.”

“A, cô đều phòng bị những thứ người khác đối tốt với cô như vậy sao?” Lăng Thiếu Dương cảm thấy thú vị.

Thi Tĩnh không nhịn được cười lạnh, “Những người đối tốt với tôi, sau cùng đều là người gây tổn thương lớn nhất cho tôi. Anh nói, tôi có thể tin tưởng anh nữa sao?” Anh không phải người duy nhất? Vân Dật Bạch cũng thế. Nói dễ nghe là giúp cô, trên thực tế thì sao? Cô sẽ không ngây thơ cho rằng, có người sẽ vô duyên vô cớ giúp mình.

“Cô không thể một gậy tre đánh chết một thuyền người!” Lăng Thiếu Dương cãi lại.

Thi Tĩnh trầm mặt nói, “Rốt cuộc anh có chuyện gì?”

Nghe vậy, Lăng Thiếu Dương chuyển mắt, khom người rút ra một phần tài liệu trong ngăn kéo giao cho cô, “Đây là thứ Dật Bạch cần, cậu ta muốn cô đưa qua!”

“Tôi?” Thi Tĩnh trò tay chỉ mình. Giọng nói mang vẻ hoài nghi.

“Không sai” Lăng Thiếu Dương nghiêm nghị gật đầu “Bây giờ cậu ta đang ở phi trường, kế tiếp còn phải bay tới chỗ khác, tài xế sẽ đưa cô đi, không nên chậm trễ!” Nói xong không đợi Thi Tĩnh phản ứng liền đẩy cô đi về hướng cửa.

Lòng Thi Tĩnh tràn đầy hoài nghi. Làm sao Vân Dật Bạch có thể bảo cô đi đưa đồ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36: Chịu sự sắp đặt của Lăng Thiếu Dương.

Bên trong phi trường, không biết Vân Dật Bạch đã nâng tay xem thời gian tới lần thứ mấy.

Cái tên Lăng Thiếu Dương này, nhờ cậu ta mang tài liệu cho mà lại lè mà lè mà lè tới vậy.

Kéo cặp tài liệu từ trong phòng chờ VIP của phi trường ra, Vân Dật Bạch dừng ngay tại chỗ.

Không phải khách hàng có vé VIP thì không được vào, cho dù Thi Tĩnh có giải thích như thế nào đi nữa, người ta cũng không để ý tới cô. Chỉ giữ cô ở ngoài cửa. Đúng lúc đó, Vân Dật Bạch đi ra trông thấy.

Thi Tĩnh đang cầm trong tay mã số máy bay mà Lăng Thiếu Dương đưa cho cô. Vất vả lắm mới tìm được, cô lại thấy Vân Dật Bạch.

“Tôi thật sự chỉ muốn đưa đồ thôi mà, anh không cần cho tôi vào đâu, có thể chuyển lời giúp tôi được chứ?” Thi Tĩnh không biết cô đã nói câu này lần thứ mấy nữa.

“Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không thể cho cô vào!”

“Tôi không vào, anh giúp tôi gọi Vân Dật Bạch là được!”

“Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không thể làm phiền khách hàng nghỉ ngơi!”

“Tôi...” Thi Tĩnh còn muốn nói thêm, cô phải đưa một vật rất quan trọng, đúng lúc này cô thấy Vân Dật Bạch đứng ngay trước mặt. Cô xà giận mắng, “Rốt cuộc cũng nhìn thấy anh!” Trong giọng cô có vài phần kích động.

Vân Dật Bạch nhướng mày, cười nhạt nói, “Lần đầu tiên thấy, cô đến để gặp mặt tôi à.”

Nhất thời Thi Tĩnh không biết nói sao, trầm lặng một hồi cô mới đưa tập tài liệu trong tay cho anh, “Đồ của anh này!”

Vân Dật Bạch đưa tay nhận lấy, liếc mắt nhìn, lông mày nhăn lại, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Thi Tĩnh, “Lăng Thiếu Dương để cô đem tới?”

“Phải!”

Cất tài liệu vào trong cặp, về mặt Vân Dật Bạch kì dị nhìn cô một cái... Chợt mở miệng hỏi, “Thi Tĩnh, thì ra cô chuyên nghiệp vậy...”

Không hiểu sao anh lại nói vậy, Thi Tĩnh vẫn nói cho anh biết sự thật “Máy tính”

Mười phút sau khi ngồi bên Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh lúc này mới hoàn hồn. Cơ thể cô cứng lại nhìn Vân Dật Bạch ngồi bên cạnh, “Tại sao lại dẫn tôi đến đây”

Kể từ lúc cầm tài liệu lên máy bay Vân Dật Bạch không nói tiếng nào, “Lăng Thiếu Dương không nói cho cô biết, vốn cậu ta phải theo tôi ra nước ngoài sao?”

Thi Tĩnh nhất thời tức cười.

Anh ta không có nói!

Không đúng, có phải ý anh muốn nói, giờ cô phải theo Vân Dật Bạch đi công tác?!

Thi Tĩnh kinh ngạc mở to hai mắt, nhất thời luống cuống, “Không không không, tôi muốn xuống!” Nói xong cô liền đứng dậy.

Giây tiếp theo, cô liền bị kéo xuống, bịch một tiếng cô lại ngồi trở lại. Cô dùng sức bỏ tay Vân Dật Bạch ra, “Anh đừng kéo tôi. Tôi muốn xuống.” Cô không muốn phải ra nước ngoài một mình với anh.

“Máy bay đã cất cánh rồi, cô làm loạn cái gì chứ.” Cánh tay dùng sức ôm chặt cô, giữ cô trong ngực. Vân Dật Bạch gầm nhẹ ra tiếng.

“Hả? Tôi không muốn ra nước ngoài với anh.” Thi Tĩnh sợ hãi kêu lên. Lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trên máy bay.

Vân Dật Bạch tới mặt, “Cô cầm miệng cho tôi!” Anh đã thấy nhân viên phục vụ ân cần đi tới.

Ánh mắt nữ tiếp viên hàng không ân cần nhìn Thi Tĩnh đang bị giữ chặt trong ngực người khác, “Vị tiểu thư này, cô có việc gì không?”

Thi Tĩnh vội vàng đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch, rồi lại nhìn nữ tiếp viên hàng không, “Không có việc gì đâu!”

“Cô thật sự không cần giúp gì chứ?” Nữ tiếp viên hàng không dịu dàng hỏi.

“Không cần, không cần!” Thi Tĩnh vội vàng nói qua. Hông của cô sắp bị thít chặt rồi!

“Được, chúc cô đi đường vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37: Sống chung một mái nhà.

“Vi sao tôi phải ở cùng phòng với anh? Anh nghèo như vậy sao?”

Sau khi tới khách sạn không lâu, lúc này thần kinh căng thẳng của Thi Tĩnh mới thả lỏng xuống. Nhưng khi cô thấy phải ở cùng phòng với Vân Dật Bạch, cô ngước mắt nhìn.

Vân Dật Bạch miễn cưỡng nhìn cô, mở miệng lạnh nhạt nói “Cô có biết giờ là lúc nào không? Cô cảm thấy không thoải mái khi ở đây à?” Vốn anh không có ý định làm vậy. Ai biết lại vào đúng mùa du lịch, khách sạn không ổn định, anh vừa tới nơi, chỉ còn lại phòng tổng thống. Hai người ở thì quá xa xỉ rồi.

Quan sát cách bài trí xa hoa bốn phía, Thi Tinh lo lắng mở miệng “Một đêm bao nhiêu tiền?”

Vân Dật Bạch nhếch môi khẽ nói từng số. Trong nháy mắt khuôn mặt Thi Tinh trắng bệch ra. Đối với cô mà nói đó là con số trên trời.

“Hiện tại, cô an tâm mà ở đây chứ?”

Không an tâm, khá là không an tâm. Nếu như người này động kinh đầu óc nóng lên không nói câu nào bỏ lại cô ở đây, cô có bản thân cũng không đủ tiền trả cho đêm nay.

Nhìn nét mặt cô, Vân Dật Bạch nhếch môi thích thú “Hiện tại, cô không còn ý kiến gì chứ?!”

“Không có, không có! Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!” Thi Tinh không chút suy nghĩ bật thốt lên.

“Thi Tinh!” Vân Dật Bạch chợt gọi tên cô.

“Hả?” Không phải anh ta hối hận rồi chứ?

“Xem ra, cô rất vui khi ở cùng với tôi!” Anh khẽ nhướn mi, ý cười nhanh chóng tràn đầy trên lông mày. Cả khuôn mặt thư giãn chưa từng có.

Thi Tinh đỏ mặt hèn dỗi liếc anh, “Tôi không có!” Sự mềm mại trong giọng nói mang thêm mấy phần làm nũng.

“Nét mặt cô không nói như vậy!” Vân Dật Bạch nhếch môi cười.

Đưa tay che hai gò má, Thi Tinh tức giận dậm chân, xoay người chạy vào nhà tắm. Đồng thời cũng mang theo một chút an lòng hiếm có.

Như vừa nhớ ra điều gì, vẻ ôn hòa trên mặt Vân Dật Bạch trong nháy mắt lạnh đi, hờ hững xoay người nhìn cảnh đêm bên ngoài. Anh đứng yên nhìn gương mặt phản chiếu trên mặt kính trong suốt của mình. Trong kính, gương mặt anh nhu hòa, khỏe miệng khẽ nhếch lên. Đây không phải là vẻ mặt cần có khi đối mặt với Thi Tinh.

Vô thức dấn lên mặt kính sau đó chậm rãi nắm chặt bàn tay. Xoay người lần nữa đã là bộ mặt nghiêm nghị.

Cho đến khi Thi Tinh bước ra từ phòng tắm, Vân Dật Bạch đã không còn ở đây!

“Thật là kỳ lạ!” Cô khẽ nói. Người này lúc thì lạnh lúc thì nóng.

Cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình, không biết bộ dạng hiện tại của cô theo anh ta tới đây có thể làm được gì?

Nhẹ lắc đầu, cô quyết định không quan tâm tới vấn đề này nữa, cô tự tìm cho mình một phòng để nghỉ ngơi.

Vân Dật Bạch trở về không thấy Thi Tinh, cuối cùng thấy cô đã ngủ. Đứng lẳng lặng trước cửa ra vào. Ánh mắt thâm sâu khẽ nhắm lại. Cuối cùng không nói gì khép cửa phòng lại.

Trở lại phòng khách mở máy tính tìm Lăng Thiếu Dương ở công ty. Con người dần dần đen lại.

Lăng Thiếu Dương đang lên mạng. Mặt Vân Dật Bạch âm trầm nhìn chăm chăm vào hình người bạn tốt.

Tiếng xin lỗi của Lăng Thiếu Dương từ máy tính truyền tới “Lão đại, tớ sai rồi!”

Hừ lạnh một tiếng, Vân Dật Bạch quát mắng “Xem khi nào trở về tôi trừng trị cậu như thế nào!”

“Hắc hắc, lão đại, đừng như vậy! Cùng lắm thì cậu không đưa cô ta theo nữa! Nhưng không phải cậu lại đưa cô ta theo sao?”

Lời nói này khiến mặt Vân Dật Bạch càng đen hơn.

Anh không biết lúc đó vì cái gì mà lại mang theo Thi Tinh lên máy bay!

“Lăng Thiếu Dương, tôi cảnh cáo cậu, chuyện này cậu đừng có tham gia!” Anh làm sao không biết được bạn mình đang nghĩ gì.

“Được, được, được, tớ biết rồi, lần sau sẽ không làm vậy nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38: Không được bồi thường lao động.

Thi Tinh không biết rốt cuộc Vân Dật Bạch có bao nhiêu công việc. Nhưng từ sáng đến giờ, cô thấy anh không ngừng nói chuyện điện thoại, cô có thể hiểu được cuộc sống thường ngày của người đàn ông này diễn ra với tiết tấu nhanh

Vừa biết được lịch trình buổi chiều của anh, thì anh đã muốn ra ngoài. Nhanh tay giữ lấy áo anh, Thi Tinh thờ hồn hển nhìn anh.

"Thế nào?" Vân Dật Bạch quay đầu lại. Hiện tại, anh muốn xuống chi nhánh công ty để xem xét tình hình, nếu bữa trưa đi thì nhất định sẽ về kịp bữa tối.

"Mười hai giờ là thời gian ăn trưa, bên kia nói tạm thời có chuyện nên hủy bỏ! Anh không cần phải đi nữa!" Thi Tinh thờ hồn hển nói không lưu loát toàn bộ sự việc.

"Tôi biết rồi. Chuyến đi chiều nay là để xử lý nốt một việc. Đợi khi về tôi sẽ xem!" Anh cũng không vì cô bị thương mà để cô lười biếng.

Thi Tinh nghe vậy tròn to hai mắt, "Anh thật tàn nhẫn!"

"Hả?"

"Anh ngược đãi người bệnh!" Cô giơ cánh tay bị thương lên trước mặt anh, "Tôi là người bệnh, anh ngược đãi tôi như vậy sao??!"

Lạnh nhạt nhìn cánh tay cuộn băng trắng, Vân Dật Bạch đen mặt "Tay kia không dùng được sao? Tôi không đưa cô tới đây để chơi!" Mặc dù cô chẳng giúp được gì.

"Là tự anh đưa tôi tới!" Thi Tinh hồn dỗi nhẹ nói, "Tôi còn không được bồi thường lao động!"

"Không được bồi thường sao?" Anh nhìn thoáng qua căn phòng tổng thống

Thi Tinh im lặng, được rồi, cũng không phải không có.

"Vậy anh cũng phải xem tôi có làm được không chứ! Một tay thì sao làm được!"

"Thế nên tôi mới cho cô đi theo để quan sát." Loại công việc này mười phút là đủ rồi.

"Tôi... .."

"Buông tay."

"Không được, tôi đã xem hết rồi, anh muốn gì hỏi tôi là được!" Tay trái thì viết kiểu gì chứ? Không làm. Cô trình bày rất tốt.

Nhìn kĩ cô một lát, Vân Dật Bạch mím môi, "Vậy đi cùng tôi!"

Tổng giám đốc đích thân xuống khiến nhân viên ở chi nhánh công ty lo lắng. Mà Vân Dật Bạch tới, không khí trở nên căng thẳng, thậm chí có chút hà khắc

"Phó tổng Luru, nghe nói công ty Cao Điều muốn mời ông qua hợp tác. Ông có gì không hài lòng với mức lương của công ty không?" Vân Dật Bạch nhìn phó tổng trước mặt. Liếc nhìn đơn từ chức trên bàn.

Phó tổng cười khan "Tổng giám đốc, cậu cũng biết, nhà tôi còn nhiều người phải nuôi, mà tôi cũng muốn phát triển tốt hơn. Cậu có thể... "

Vân Dật Bạch gõ hai ngón tay lên mặt bàn, khẽ gật đầu, "Đây là điều tất nhiên, tôi sẽ không để nhân viên của mình chết đói!"

"Vậy cậu xem, đơn từ chức này... "

"Phó tổng Luru, ông làm ở đây bao lâu rồi?"

"Được mười năm!"

"Đã vậy, ông cũng được coi là một trong những người đã chứng kiến sự trưởng thành của công ty."

"Cái này, tôi không dám nhận!"

"Phó tổng Luru cũng biết, bình thường những người cấp cao trong công ty cũng được tiếp xúc với tài liệu cơ mật, hợp đồng lao động của ông cũng chưa đến hạn, nếu bây giờ đi, vì đảm bảo lợi ích của công ty, tôi nghĩ tôi sẽ dùng đến pháp luật." Vân Dật Bạch lạnh nhạt nói. Trong mắt hằn tia máu khiến người nghe không rét mà run.

Phó tổng Luru im lặng "Tổng giám đốc... tôi sẽ giữ bí mật. Tôi... "



"Ông nói tôi nên tin sao?" Vân Dật Bạch lạnh nhìn. "Hiện tại, tôi cho ông hai lựa chọn, một là ở lại làm tốt công việc của ông. Hai là rời khỏi đây, nhưng tôi đảm bảo ông sẽ không tìm được công việc nào tốt hơn!"

Anh ta đang uy hiếp. Ngay cả Thi Tình cũng nghe ra.

Thật lâu sau, phó tổng Luru mới trầm giọng nói, "Tổng giám đốc, tôi muốn rút lại đơn từ chức này, cảm ơn tổng giám đốc đã khen ngợi!"

"Phó tổng Luru, quá khiêm tốn." Khóe miệng Vân Dật Bạch khẽ giật.

Lúc tiễn phó tổng Luru, Thi Tình quay đầu lại nhìn Vân Dật Bạch, lạnh lùng nói, "Hèn hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 39: Thủ đoạn cứng rắn

"Hèn hạ!"

Đôi mắt lạnh lùng của Thi Tình là ánh mắt lạnh của Vân Dật Bạch. Anh khẽ nhếch môi lộ ra nụ cười lạnh, "Hèn hạ? Cô có biết ông ta rời đi khiến công ty phải chịu bao nhiêu tổn thất hay không?"

"Liệu có tổn thất gì, ông ấy chỉ muốn có lương cao hơn thôi, anh không cấp được tại sao không cho ông ấy đi?" Thi Tình không hiểu vì cái gì. Làm ăn không phải do hai bên lựa chọn sao? Sao lại bức ép người ta?

"Ông ta làm việc cho công ty, ông ta biết quá nhiều cơ mật phát triển của công ty. Nếu như cơ mật bị tiết lộ. Ai có thể bồi thường được tổn thất này cho tôi?" Vân Dật Bạch trầm mặt giải thích, "Ông ta muốn đi, có thể. Trực tiếp về hưu. Muốn tới chỗ khác ăn. Không thể nào!"

Ngược lại cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Trầm ngâm chốc lát, lúc này mới ngai ngừng, nhẹ nhàng mở miệng, "Ông ấy cũng chưa chắc! Ngộ nhớ, thực sự ông ấy không tiết lộ ..."

"Trên thương trường, không có ngộ nhớ." Vân Dật Bạch lạnh giọng khẽ quát. Ngộ nhớ như vậy không phải công ty nào cũng gánh nổi.

"Này ... vậy anh cũng không cần uy hiếp người ta!" Thi Tình vẫn thấy có chút quá đáng.

Vân Dật Bạch nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô, trong lòng cười lạnh một tiếng. Mặt không đổi sắc nói, "Trên vai tôi gánh vác mạng sống của hơn nghìn người, không thể vì cái có thể, mà làm cuộc đánh đổi này!"

Cô biết anh nói không sai. Nhưng mà, làm vậy với người đã trên năm mươi tuổi, thật khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

"Thu hồi sự đồng tình của cô lại. So với cô ông ta còn tốt hơn nhiều." Anh giống người luôn ngược đãi nhân viên của mình như vậy sao?

Thi Tình hơi mím môi, điều này cũng đúng! Bây giờ, ai cũng đều mạnh hơn cô! Cô thật không có lập trường gì cả. Chỉ đành ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn Vân Dật Bạch xử lý công việc.

Cùng lúc đó thời gian buổi sáng cũng như vậy trôi qua.

Bữa trưa bị hủy bỏ, hai người tự lo liệu việc ăn uống. Vân Dật Bạch nhìn tài liệu, hoàn toàn chìm đắm trong công việc, căn bản quên mất đã qua buổi trưa. Đồng hồ chỉ đúng một giờ. Rốt cuộc không nhận được nữa, cô liền ra đứng trước mặt anh.

Ngày thường anh đều đối xử với mình như vậy sao?

Ánh sáng trước mặt tối lại, lúc này Vân Dật Bạch mới ngẩng đầu, "Thế nào?"

Thi Tình đưa tay chọc chọc cánh tay Vân Dật Bạch, đợi cô sờ đủ rồi anh mới cười như không cười mở miệng, "Sờ thích lắm sao?"

"Ai thích sờ vào anh!" Thi Tình giận dữ mắng.

Vân Dật Bạch cười một tiếng, liếc mắt nhìn cô, mang theo mấy phần đùa giỡn, chứng cứ rõ mồn một trước mắt cô còn muốn phủ nhận?

Gương mặt đỏ bừng lên, Thi Tình cắn răng mở miệng, "Tôi đang xác định xem rốt cuộc anh làm bằng gì?"

"Vậy cô xác định sao?"

"Xác định. Anh là tảng đá sao? Anh không đói bụng à?"

Nghe cô nói vậy, Vân Dật Bạch mới liếc nhìn thời gian. Thì ra đã hơn một giờ. Anh sớm đã quen với cách sống như vậy.

Chuyển con mắt sang Thi Tĩnh, "Đói bụng?"

"Ừm!" Thi Tĩnh nặng nề gật đầu.

"Vậy cô đi ăn đi! Trờ lại nhớ mang cho tôi một hộp cơm!" Dứt lời lại cúi xuống xem văn kiện.

Một lúc sau, anh lại ngẩng đầu nhìn Thi Tĩnh vẫn chưa rời đi, hỏi, "Thế nào?"

Thi Tĩnh lúng túng nhìn chằm chằm Vân Dật Bạch, muốn nói nhưng cuối cùng chỉ cười, "Cái đó ..."

"Hà?"

Một bàn tay trắng nõn xòe ra trước mặt anh, Thi Tĩnh cười lấy lòng nhìn anh, "Tôi không có tiền!"

Đùa à, cô bị anh kéo mạnh lên máy bay sao có thể mang theo tiền?!

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nhất thời đen mặt. Lấy ví tiền ra đưa cho cô. Lúc này Thi Tĩnh mới xoay người rời đi. Đi ăn ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40: Cô đừng có chọc tức tôi!

Ở một nơi xa lạ Thi Tĩnh không dám đi xa. Khi biết có thể mua đồ ăn dưới căn tin, cô đã từ chối sự giúp đỡ của nhân viên trong công ty. Bất ngờ là Vân Dật Bạch lại đưa ví tiền của anh cho cô. Bỗng nhiên cô ngại ngần cả người.

Bên trong ví da có một xấp tiền dày, chỉ là, cái khiến người ta để ý đến là tấm hình bên trong.

Đó là tấm hình được đặt rất ngay ngắn. Trong ảnh, cô gái cười tươi trông thật đẹp, cô gái khéo dựa vào ngực người đàn ông, người đàn ông không nhìn về phía máy ảnh, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái bên cạnh.

Có người từng nói, muốn biết tình cảm của người đàn ông, hãy nhìn vào ánh mắt của anh ta.

Lúc này, Thi Tĩnh có thể khẳng định, người đàn ông này rất yêu cô gái bên cạnh. Mà anh ta, lại chính là Vân Dật Bạch!

Cô gái trong ảnh cũng không phải là Lam Đình. Cô ấy là ai?

Đặt tấm ảnh về chỗ cũ, Thi Tĩnh đem đồ ăn về, quyết định quên hết mọi chuyện vừa thấy.

Đặt đồ ăn còn nóng trước mặt. Sau đó đưa trả ví tiền.

Một tay Vân Dật Bạch nhận lấy kiểm tra theo thói quen, mở ví ra, anh theo phản xạ ngẩng đầu liếc nhìn Thi Tĩnh đang ăn. Sắc mặt không đổi cái ví tiền đi, không nói gì.

Đến lúc ăn sắp xong.

"Cô động vào đồ trong ví của tôi?" Bỗng chốc Vân Dật Bạch mở miệng hỏi.

Tay cô đang cầm đũa cứng lại, chiếc đũa rơi từ trên tay xuống đất.

Không cần phải nói, hành động của cô đã cho Vân Dật Bạch câu trả lời.

Gương mặt anh tuần phút chốc trở nên âm trầm, nhiệt độ trong phòng như giảm xuống theo.

Thi Tĩnh căng thẳng run giọng nói, "Tôi... không cố ý!" Không phải cô cố ý. Chỉ là một tấm ảnh thôi, sao anh lại tức giận như vậy?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc vào cô, Vân Dật Bạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Thi Tĩnh, cô đừng có chọc tức tôi!"

"Tôi... không cố ý!"

"Không ai dạy cô không được tự ý động vào đồ của người khác à?" Anh ta lạnh nhạt nói. Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc.

Thi Tinh cũng nổi giận, chỉ là một tấm ảnh thôi, sao anh lại có phản ứng như vậy? Nhất định là cô gái kia đã từ bỏ anh nên anh mới như vậy.

"Vân Dật Bạch, tôi vô tình nhìn thấy vật bên trong, tôi xin lỗi, nhưng không phải tôi cố ý! Chẳng lẽ anh ngay cả nghe người khác xin lỗi cũng không được sao?"

"Đây là thái độ xin lỗi của cô sao?"

"Vậy anh bảo tôi phải làm sao?" Cô kiêu căng nhếch cằm lên!

"Hiện tại là cô làm sai hay là tôi?" Vân Dật Bạch nghiêm nghị nói.

Hít một hơi thật sâu, Thi Tinh yên lặng nhìn anh, "Vô ý nhìn thấy vật bên trong là lỗi của tôi, nhưng tôi đã xin lỗi rồi!"

"Cô giết người xong rồi nói xin lỗi là không phải ngòi tù à?"

"Đây là hai chuyện khác nhau!" Giết người có thể so với cái này sao?

"Vậy cô thấy cô nói như vậy người khác nhất định phải nghe sao?" Vân Dật Bạch cười lạnh thành tiếng.

Không muốn tiếp tục tranh cãi với anh, Thi Tinh mặt lạnh hỏi, "Vậy anh muốn thế nào?" Nhìn một tấm ảnh mà tội cũng nặng như giết người sao?

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường trước mặt, Vân Dật Bạch chỉ có thể cắn răng nhìn. Anh nghĩ như thế nào? Anh nghĩ rất nhiều, cô hiểu được sao?

Nếu như không phải thấy cô còn hữu dụng, anh nhất định không buông tha cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Mong muốn ngang ngược của Lam Đình

Trận sóng gió nhỏ nhỏ này kéo dài đến khi hai người kết thúc công việc vẫn không phá vỡ được tình trạng mặt lạnh nhìn nhau.

Chỉ là chuyện Vân Dật Bạch đi công tác một mình cùng Thi Tinh đã truyền khắp nhà họ Vân. Không nhiều người lắm, đại đa số còn sống chung vui vẻ cùng Thi Tinh, khi về cũng có người thân, cũng không nhìn Thi Tinh bằng con mắt khác trong chuyện này.

Nhưng Lam Đình không như vậy, nghe thấy tin tức đó, cô sớm đã đem đồ đạc trong phòng đập nát.

Vợ tổng giám đốc Lam thị nhìn thấy tâm can bảo bối của mình chịu uất ức lớn như vậy, đau lòng hỏi thăm, "Bảo bối, sao vậy? Hôm nay làm sao?"

"Mẹ, con mặc kệ, con nhất định phải lấy được Vân Dật Bạch!"

"Bảo bối, tại sao? Đàn ông tốt hơn anh ta rất nhiều, vì sao cứ nhất định phải lấy anh ta?" Điều này khiến mẹ Lam rất khó hiểu. Vân Dật Bạch đích thực là người đàn ông xuất sắc, nhưng theo bà, đàn ông như vậy không dễ để nắm giữ.

Vân Dật Bạch không có bất kỳ ai nâng đỡ mà có thể lên được vị trí đó. Điều này cho thấy anh ta không phải người dễ dàng thỏa hiệp. Người như vậy muốn tìm ra nhược điểm cũng rất khó.

"Chính là con thích anh ta!" Lam Đình không vui nói. "Chỉ có anh ta sẽ không đón ý nói hùa theo con ... con chính là muốn anh ta!" Phụ nữ cũng có lúc giống như đàn ông, không có được chính là tốt nhất.

"Bảo bối, lần này cha con ra mặt để con tới chăm sóc mẹ nó, con chịu khổ cực sao?" Bà đau lòng nhìn đứa con gái. Không hiểu sao muốn làm hồng việc này.

"Mẹ. Con mặc kệ, mẹ bảo cha nói chuyện với Vân Dật Bạch, con muốn làm vợ chưa cưới của anh ta!" Lam Đình nũng nịu kéo cánh tay mẹ khẩn cầu. Chỉ cần trở thành người của mình, cô còn sợ anh không là của cô nữa sao?

Nghe vậy, mẹ Lam có chút khó xử, "Bảo bối, chuyện công tác của cha con mẹ còn không được tham gia! Việc này ..."

"Mẹ. Không phải mẹ yêu bảo bối nhất sao? Mẹ. Mẹ nói giúp con một chút! Vân thị cũng là một công ty xuất sắc. Chỉ cần xong chuyện này. Cha cũng có thể ngừng cao đầu. Không để cho kẻ khác giẫm lên đầu mẹ!"

Phía sau một người đàn ông xuất sắc có không ít người phụ nữ. Cha cô cũng vậy. Trừ mẹ ra, bên ngoài ông còn có một người tình, hơn nữa rất dễ nhận ra ông thích người tình còn hơn cả con cái. Tại sao? Cùng là con gái, tại sao cô lại không chiếm được sự quan tâm của cha?

Mẹ Lam rũ mắt xuống, trấn an nói, "Bảo bối, ông ta có lúc cũng là thân bất do kỷ!"

"Con tuyệt đối không cho phép đàn ông của con có bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài!" Lam Đình giận nuốt không trôi nói, nắm chặt quả đấm chăm chăm nhìn phía trước.

Mẹ Lam bị nét mặt của con gái dọa sợ, "Bảo bối, không thể! Mẹ sẽ thay con nói chuyện cùng cha. Những lời này con không thể nói trước mặt cha con."

"Tại sao không thể? Phụ nữ nên vì đàn ông mà nhẫn nhịn trong lòng sao?" Lam Đình không hiểu hỏi.

"Bảo bối, đích thực là cha con cần chúng ta. Nhưng ông ta cũng sẽ không buông tha cho Lam thị. Đã nhiều năm như vậy, Lam thị sớm đã không còn là cái ban đầu của nhà chúng ta rồi!" Mẹ Lam sớm hiểu được điều này.

Sông có khúc người có lúc. Năm đó, bà lợi dụng thân phận lấy được người đàn ông này. Mà bây giờ người đàn ông này đầy đủ lông cánh, bà sớm đã không thể khống chế được rồi.

"Mẹ. Dù sao đi nữa con mặc kệ, con tuyệt đối không cho phép Vân Dật Bạch có người khác bên cạnh!"

Thị Tình, Thị Tình! Ngược lại tôi muốn xem, cô sử dụng thủ đoạn gì giữ Vân Dật Bạch bên mình đây!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Chỉ là quên bỏ đi thôi!

Lăng Thiệu Dương than ngắn thở dài gật gù hạ hê đẩy cửa phòng làm việc của Vân Dật Bạch ra.

Anh cũng chẳng có việc quan trọng gì để tới tìm cậu ta, chẳng qua bị mọi người hỏi han nhiều, anh cũng muốn mạo hiểm tới xem, nếu không, anh sẽ bị mọi người làm phiền đến chết mất.

Vừa đặt lên bàn làm việc của Vân Dật Bạch. Nhận lấy ánh mắt lạnh của cậu ta.

Di chuyển chỗ ngồi một cách ngượng ngùng, Lăng Thiệu Dương cười lấy lòng, "Tổng giám đốc đại nhân, gần đây tâm trạng của cậu không tốt à?"

Lông mày nhếch lên một cách lười biếng, quét mắt nhìn cậu ta một cái, Vân Dật Bạch thả chiếc bút ngòi vàng trong tay xuống, trầm giọng nói, "Xem ra tâm trạng cậu lại rất tốt?"

Lăng Thiệu Dương gượng cười một tiếng, "Đâu có đâu có! Tâm trạng của tổng giám đốc không tốt, cấp dưới như tớ đâu dám có tâm trạng tốt! Làm cấp dưới thật khó. Lúc nào cũng phải nhìn tâm trạng của cấp trên."

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?" Anh không nghĩ cậu ta lại có lòng tốt tới đây hỏi thăm anh.

"Tâm tình của cậu không tốt?" Lăng Thiệu Dương trực tiếp hỏi.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch trầm hân. Biểu hiện của anh rõ như vậy sao?

Tâm trạng không tốt dựa trên ghế một cách lười biếng Vân Dật Bạch lấy bao thuốc lá đốt một điếu. Lửa đỏ lóe lên, anh khê thờ ra một vòng khói, khói trắng thành vòng tròn nhẹ nhàng trôi trong không trung rồi tan biến.

Thở dài một tiếng, lúc này anh mới lên tiếng, "Rốt cuộc không chịu nổi nữa rồi à?"

Lăng Thiệu Dương nghe thấy, môi khẽ nhếch lên, "Thì ra cậu cũng biết à? Trời ơi, cậu có biết điện thoại của mình sắp bị làm ồn rồi không. Mỗi ngày, đều có người đến tìm mình xin nghỉ! Nên mình mới cố tình đến đây để hỏi xem, tâm tình của cậu có tốt không!"

"Chút áp lực này cũng không chịu được à? Thật vô dụng!" Vân Dật Bạch cười lạnh.

Tâm tình Lăng Thiếu Dương cũng dễ chịu nên không nhiều lời, ngược lại anh quan tâm hỏi, "Cậu làm sao vậy? Đừng nói bản thân cậu không để ý thấy, gần đây tính khí của cậu khiến cho mọi người không chịu được!"

Bình tĩnh ngược nhìn người bạn tốt, Vân Dật Bạch mỉm môi không nói. Anh thật sự có chút không kiềm chế được, mà nguyên nhân lại là do Thi Tĩnh.

"Thế nào? Cậu không nói được à?" Lăng Thiếu Dương càng cảm thấy có điều không đúng. Anh loại bỏ trong đầu mọi nguyên nhân.

"Là do Thi Tĩnh?!"

Khỏi thuốc bên môi khẽ dừng lại, Vân Dật Bạch vội phủ nhận, "Không phải!"

"Vậy là đúng rồi!" Lăng Thiếu Dương nói.

"Mình đã nói là không phải!" Giọng điệu Vân Dật Bạch không tốt.

Lăng Thiếu Dương chỉ nhún nhún vai không nói.

"Cậu cầm miệng lại!" Dụi tắt tàn thuốc, Vân Dật Bạch tức giận gầm nhẹ.

Anh cảm thấy nụ cười của người bạn này thật chói mắt. Nhất là cậu ta lại biết bộ dạng này. Càng làm người ta thấy chướng mắt.

Lăng Thiếu Dương cười càng vui hơn, "Cô ấy đã làm gì?"

"Cô ấy ... mình đã nói không phải là cô ấy!" Nói được một nửa Vân Dật Bạch liền đổi lời nói.

Lăng Thiếu Dương cố kiềm chế không cười, "Dật Bạch. Với cậu cô ấy có ảnh hưởng ghê gớm thật!"

"Không phải!" Vân Dật Bạch buồn bực mở miệng, "Cô ấy nhìn thấy ảnh của mình và Nhục Du rồi!"

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên đã lâu không được nhắc tới khiến Lăng Thiếu Dương trầm mặc lại, hồi lâu anh mới mở miệng nói, "Cậu vẫn còn giữ à?"

Vuốt vuốt cây bút đang cầm trên tay, khóe miệng Vân Dật Bạch nở một nụ cười khổ, "Chỉ là mình quên không bỏ nó đi!"

Là như vậy phải không? Lăng Thiếu Dương nhìn bạn tốt không nhìn được lác đầu cười một tiếng. Nếu thật sự quên sẽ không giận khi bị phát hiện. Cậu ta là đang nói với mình hay là đang nói cho cậu ta biết đây?

"Dật Bạch, mọi chuyện đều qua rồi!" Cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói vậy!

"Mình biết!" Vân Dật Bạch cười mĩa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Thoáng nhìn kinh sợ

Trời xanh mây trắng.

Thương thế đã tốt lên Thi Tĩnh không có việc gì làm, liền dọn dẹp đồ đạc trong phòng đem ra ngoài phơi nắng. Gần đây mẹ Vân an tĩnh lạ thường. Cũng không tái phát bệnh, cả ngày ở trong phòng Dật Thanh không biết làm gì. Cũng không cho người khác đến gần.

Kéo toàn bộ drap giường ra ngoài Thi Tĩnh ngồi trước sân nghĩ tới tất cả những việc đã xảy ra gần đây.

“Thi Tĩnh?!”

Bỗng chốc, từ đằng xa bên ngoài hàng rào truyền tới tiếng kêu sợ hãi kéo Thi Tĩnh trở lại từ trong suy nghĩ. Nhìn về hướng phát ra âm thanh, trong nháy mắt cô liền mở to mắt.

“Phong Linh?” Cô kinh ngạc nhìn người ngoài hàng rào.

Mái tóc màu nâu lượn sóng tới ngang lưng, mắt to lóe sáng, vẻ mặt rạng rỡ, toàn thân là bộ đồ thịnh hành nhất hiện nay làm tôn lên dáng vẻ của cô ấy. Mà lúc này, cô ấy lại dựa trên cửa sắt có khắc hoa nhìn cô cười lớn.

Bước nhanh tới phía trước, Thi Tình thật bất ngờ khi nhìn thấy bạn. Sau khi mở cổng ra hai người cùng chỉ vào nhau đồng thanh nói.

“Sao bạn lại ở đây?!” Hai người cùng hỏi.

Sau đó chỉ tay về phía mình lần nữa đồng thanh trả lời, “Mình ở nơi này!”

Khẽ gạt mình, Phong Linh cùng Thi Tình liếc nhìn nhau không chút hình tượng cười lên ha hả. Dùng sức ôm lẫn nhau, vỗ thật mạnh vào lưng đối phương hồi lâu mới buông ra.

Phong Linh là bạn học cấp hai cùng Thi Tình. Khi đó, Thi Tình không biết gia đình Phong Linh rất giàu có, sau khi biết được cô còn cảm thấy kỳ lạ, sau mới biết, là vì anh trai Phong Linh không cho phép cô tỏ ra kiêu căng nên cố ý đưa cô vào học trường trung học cấp hai bình thường. Sau khi tốt nghiệp thành thạo hai người có liên hệ, sau khi Đặng Thanh chết, cô rời khỏi nơi này, liên lạc mấy năm qua cũng dần dần ít đi.

Lâu rồi mới gặp khiến hai cô gái trẻ náo nhiệt một hồi. Phong Linh nhìn qua căn nhà lớn, con mắt sắc lóe lên, nói khẽ với Thi Tình, “Bạn ở nơi này?” Cô nhớ điều kiện gia đình Thi Tình rất bình thường, làm sao có thể ...

“Ừm! Mình làm thêm ở nơi này!” Thi Tình rũ mắt giải thích.

“Ồ! Vậy thì không sao. Anh Vân là người rất tốt, về sau mình có thể tới tìm bạn chơi!” Phong Linh cười hi hi nói qua.

Anh Vân?

“Bạn biết Vân Đặng Bạch?” Thi Tình hồ nghi hỏi.

Nghe Thi Tình gọi không phải anh Vân hay Đại thiếu gia kỳ lạ nhìn cô, lúc này mới gạt đầu, “Đúng vậy. Anh Vân và anh mình lớn lên cùng nhau. Nhà mình cũng ở gần đây, không xa!”

“Vậy à!” Thi Tình ngượng ngùng nói.

Trong nhà, bác Hoàng nghe được âm thanh đi ra, thấy Phong Linh ông cười nói, “Phong tiểu thư, đã lâu rồi không gặp cô!”

“Bác Hoàng, đúng là đã lâu!” Phong Linh cười mĩa, “Anh Vân không có ở đây sao? Lát nữa con tới thăm bác gái một chút!”

“Đại thiếu gia không có ở đây, chỉ là bà chủ đã trở về!”

“Ài? Bác gái đã tốt hơn chưa?” Phong Linh kỳ lạ hỏi qua. Nếu là như vậy, này ...

Bác Hoàng nhẹ lắc đầu, “Không có. Bà chủ bây giờ đang ở ...”

“Trời ạ!” Thi Tình bên cạnh bỗng nhiên khàn giọng vì kinh ngạc nhìn nóc nhà.

Hai người đang nói chuyện cũng quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của cô rồi cùng kêu lên, ông Hoàng đứng yên tại chỗ, “Bà chủ. ...”

Tầng chót của biệt thự cao ba tầng, là một lầu gác nhỏ. Mà mẹ Vân lúc này đang đứng bên cửa sổ đưa tay hướng ra bên ngoài, cả người cơ hồ chỉ còn một nửa trên gác xép.

Không suy nghĩ nhiều, Thi Tình liền hướng cầu thang chạy tới, thở gấp cầu nguyện, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nhất định không nên gặp chuyện xấu.

Không biết đã té ngã bao nhiêu lần, lại bò dậy, thật vất vả bước tới gác xép, cô vội vàng bắt lấy thân thể mẹ Vân sắp rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 44: Mảnh chỉ treo chuông

Một người lơ lửng giữa không trung, trọng lực sẽ giảm xuống do sức hút của trái đất. Thi Tình chạy tới kịp giữ được người mẹ Vân bằng một tay. Ép bụng ở cửa sổ. Cô vất vả vưon tay còn lại ra giữ lấy mẹ Vân.

"Bác Vân, đừng sợ,. hãy nắm lấy tay cháu!" Cô vưon tay về phía mẹ Vân.

Ánh mắt kinh hoàng của mẹ Vân giống như giờ mới phản ứng lại được, bà dùng sức giữ chặt lấy tay Thi Tình. Khát vọng muốn sống khiến bà giữ chặt lấy tay cô, móng tay bà đâm sâu vào da Thi Tình.

Vết thương cũ trên tay cùng vết thương do mẹ Vân bám chặt lấy gây ra đều khiến cô cảm thấy đau đớn.

Vân Dật Bạch vừa vào nhà đã thấy đám người Tiểu Cạn đang nhìn lên cửa sổ, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đang nói chuyện, anh ngừng đầu nhìn lại. Cùng lúc đó, gương mặt anh tuấn nhất thời trắng bệch.

Mẹ của anh và Thi Tinh đang gặp nguy hiểm trên cao, cả người mẹ anh đang lơ lửng giữa không trung, mà Thi Tinh cũng đã lộ nửa người ra ngoài cửa sổ rồi. Bác Hoàng cuống quýt chạy lại giúp. Đáng tiếc với sức của một ông già, làm thế nào kéo được với sức nặng của hai người?

Anh rống giận khiến đám người Tiểu Cạn tỉnh lại, "Đại thiếu gia!"

"Nhìn cái gì? Còn không mau báo cảnh sát, gọi xe cứu thương!" Vân Dật Bạch nhanh chóng phân phó, chạy lên trên lầu.

Cánh tay của cô đã trở nên tê liệt. Lòng bàn tay càng ngày càng lỏng, cô có thể cảm nhận được tay mẹ Vân đang dần tụt xuống, sắc mặt Thi Tinh tái nhợt, "Đừng buông tay, cầu xin bác, đừng buông tay ra."

Ai tới giúp cô với. Ai tới giúp cô với!

Bỗng dưng, sau lưng truyền tới hơi ấm, ép thân thể cô xuống một cách nặng nề, cánh tay mẹ Vân đang nắm chặt tay cô cũng được một cánh tay khác giữ lấy. Người đó dùng sức kéo người lên đồng thời cũng ép chặt cô ở trên bệ cửa sổ. bụng cô bị đè trên cửa sổ đau không cách nào nói ra được.

Một lòng muốn cứu mẹ, Vân Dật Bạch căn bản không quan tâm tới cảm nhận của Thi Tinh, đến khi nắm được cổ tay mẹ, lòng anh mới được thả lỏng. Anh cẩn thận từng li từng tí kéo mẹ lên. cho tới khi anh giữ được nách bà, Vân Dật Bạch lúc này mới ôm bà lên, rốt cuộc mẹ Vân cũng thoát khỏi nguy hiểm, bà cũng không để ý đến xung quanh chỉ muốn ổn định dưới chân, đè nên một vật nặng để ôm lấy con trai. cho tới khi hai chân đặt được dưới đất.

Ôm thật chặt lấy mẹ, Vân Dật Bạch như trút gánh nặng. Cảm giác của anh lúc đấy chính là sợ hãi. Nếu mẹ anh cứ như vậy rơi xuống trước mắt anh, ông trời, anh thật sự không thể tưởng tượng nổi ...

"Thi tiểu thư đâu rồi?" Lúc này lão Hoàng mới phát hiện ra Thi Tinh vốn nằm ở cửa cửa sổ giờ không thấy đâu.

Trong lòng chợt lạnh, Vân Dật Bạch buông mẹ ra nhìn lại. Mới vừa rồi anh không để ý tới Thi Tinh, nhưng anh biết khi nãy cô ở phía dưới anh. Mà bây giờ, gần cửa sổ lại không thấy ai.

Thi Tinh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Sau khi bà Vân được Vân Dật Bạch bế lên, cô chống tay muốn đứng dậy nhưng cùng lúc đấy, cô cảm thấy nhất thời mất cân bằng, không kịp phản ứng, cả người cô liền ngã xuống dưới, cô vội bám dọc theo bệ cửa sổ.

"Chị Thi, chị cẩn thận đấy!" Tiểu Cạn thở hốt vì kinh ngạc dõi theo Thi Tinh, bàn tay cô nắm chặt như muốn đâm rách tay mình. Mấy phút sau xe cảnh sát và xe cứu thương tới, các biện pháp bảo vệ bên dưới cũng được chuẩn bị xong, nhưng nếu ngã từ trên kia xuống cũng không tránh khỏi sẽ bị thương.

Nghe thấy tiếng nói, Vân Dật Bạch tiến lên một bước, đúng lúc trông thấy Thi Tinh có thể buông tay chỉ trong nháy mắt!

Giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, anh kịp thời bắt được cổ tay cô.

Đã chuẩn bị từ trước, Thi Tinh nhắm chặt hai mắt, mặt như thấy chết không còn đón nhận cơn đau sẽ tới. Cũng trong giây kế tiếp, cảm giác được giữ chặt.

"À? Tôi sẽ không sao chứ?" Cô kêu lên sợ hãi.

"Cô muốn xảy ra việc gì hay sao?" Giọng nói cứng rắn nghiêng lợi của Vân Dật Bạch từ trên đầu cô truyền tới. Hai lần liên tiếp kéo hai vật nặng lên, anh cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 45: Đừng sợ, hãy đưa tay cho tôi!

Thi Tinh không biết cảm giác của cô lúc này là gì nữa. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, khi cổ tay cô được anh giữ chặt, cô ngừng đầu nhìn anh. Từng sợi dây thần kinh trong lòng cô cũng dần buông lỏng. Đôi mắt nóng rực của anh như thiêu đốt lòng bàn tay cô. Cả người cô khẽ run lên.

Cảm nhận được cô đang run, Vân Dật Bạch nhẹ giọng trấn an, "Đừng sợ, hãy đưa tay cho tôi!"

Cô khó khăn giơ tay muốn nắm lấy cánh tay anh đưa ra, lại phát hiện tư thế của cô bây giờ nếu muốn đưa tay ra thì thân mình sẽ đứng đưa, nếu đứng đưa, Vân Dật Bạch đang nắm lấy tay kia của cô nhất định phải buông lỏng, nói vậy ...



Gương mặt Thi Tình trắng bệch, "Không cần, tôi không thể cử động được! Sẽ ngã mất!"

"Sẽ không sao đâu! Đưa tay cô cho tôi, tôi sẽ không để cô ngã đâu. Nhanh lên!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ ra tiếng, cánh tay khẽ run nói cho anh biết. Anh cũng không trụ được bao lâu nữa.

Tiếng thét của anh khiến Thi Tình càng thêm run rẩy. Cánh tay lại trượt xuống thêm

"Mẹ kiếp, không được buông tay!" Vân Dật Bạch vội vàng nắm chặt tay cô, cánh tay trắng cộng thêm mồ hôi từ lòng bàn tay, khiến anh cảm thấy hết sức khó khăn.

"Đại thiếu gia, dây đã được mang đến!"

Lúc này cứu thương và cảnh sát cũng đã tới, buộc dây thừng dưới nách Thi Tình, từ từ kéo cô lên, trong lúc đó cô vẫn nắm chặt tay Vân Dật Bạch không chịu buông, nhân viên cứu thương cũng để mặc Vân Dật Bạch nắm tay cô.

Giây phút hai chân chạm đất, chân Thi Tình mềm nhũn. Cả người ngã xuống đất. Bên hông cô được giữ lấy, Vân Dật Bạch kịp thời giữ được cô.

Hơi thở ảm áp khiến tâm trạng sợ hãi dần buông lỏng. Lần này thoát chết, Thi Tình giống như bắt được củi khô. Cả người run rẩy ôm chặt lấy Vân Dật Bạch, ở trong lòng anh khóc thất thanh.

Cơ thể suy nhược kịch liệt run rẩy trong lòng anh, Vân Dật Bạch cảm nhận được cô đang run rẩy khiến anh kích động, áo sơ mi trước ngực bị thấm ướt khiến trái tim anh căng thẳng, anh không tự chủ ôm chặt người trong lòng. Bàn tay vụng về nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô, dùng giọng nói êm ái trấn an mà đến bản thân cũng không biết, "Không sao, không sao. Cô an toàn rồi!"

"Ô ô ô ..." Cô nghẹn ngào. Nước mắt không cảm được khe tuôn rơi, tay nắm chặt áo sơ mi, cả người cô kịch liệt run rẩy giống như chiếc lá run rẩy trước gió.

Đám người cứu thương, cảnh sát, bác Hoàng yên lặng không lên tiếng trước cảnh này. Thấy nhiều người như vậy, cảnh sát cười ha hả kêu đồng nghiệp rời đi. Trên gác xếp lúc này chỉ còn Phong Linh và hai người Vân Dật Bạch cùng Thi Tình.

Đưa lưng về phía Phong Linh, Vân Dật Bạch không biết, cô lẳng lặng nhìn hai người đang ôm chặt lấy nhau. Phong Linh không nhận được nghĩ thầm trong lòng. Quan hệ giữa anh Vân và Thi Tình là thế nào?

Người trong lòng vẫn không ngừng run rẩy, Vân Dật Bạch bắt đắc dĩ giữ chặt bả vai cô kéo ra tạo khoảng cách giữa hai người. Lòng mảy mẩn lại, nhìn cặp mắt sưng đỏ của cô, không nhận được khe quát, "Câm miệng!"

Bả vai nhỏ yếu không ngừng chấn động, Thi Tình muốn ngăn lại tiếng nghẹn ngào, nhưng không thể khống chế được. Mắt đen phiếm hồng nhìn thẳng Vân Dật Bạch, giống như con thú nhỏ bị người bỏ rơi.

Nguyên rủa một tiếng, một tay Vân Dật Bạch nâng cằm cô lên, môi mỏng chặt chẽ ấn xuống.

Môi lạnh ngậm lấy đôi môi đỏ đang run, thành công khiến cơ thể Thi Tình cứng lại. Cũng làm dứt tiếng khóc nghẹn ngào.

Mắt ung tối sầm lại, đầu lưỡi linh hoạt bá đạo dễ dàng tấn công vào đôi môi hé mở của cô, khiến cô cảm thấy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46: Bọn họ quen nhau?

Cơ thể suy nhược run rẩy dần đứng vững. Môi hai người vẫn dán chặt. Lưỡi Vân Dật Bạch linh hoạt dời khỏi lưỡi cô. Đầu lưỡi treu đùa vờn quanh môi cô, khiến đôi môi đỏ mọng run rẩy.

Vân Dật Bạch để trán cô dựa vào người mình, hai người thở nhẹ, hô hấp dần dần bình tĩnh trở lại.

Ý thức được mình vừa làm gì, sắc mặt Thi Tình chợt ửng hồng, cô dựa vào vai Vân Dật Bạch không nhúc nhích. Lần đầu tiên, Vân Dật Bạch không né tránh khi cô tới gần.

Qua vai Vân Dật Bạch, Thi Tình thấy ánh mắt của Phong Linh.

Cơ thể mềm mại khẽ chấn động, cô vội đẩy Vân Dật Bạch ra, bước vội về sau một bước, nếu không đụng phải cái ghế có khi cô sẽ không dừng lại.

Sự thay đổi của cô khiến Vân Dật Bạch hơi nhũn mảy, ánh mắt không vui nhìn cô, "Cô làm sao vậy?" Anh có chút mất hứng như vừa mất đi thứ gì vậy.

Cúi đầu nhìn mũi giày, Thi Tĩnh không nói gì.

Cảm nhận có gì khác thường ở sau lưng, Vân Dật Bạch chậm rãi xoay người, trong khoảnh khắc, người anh cứng lại, không nói được gì.

Phong Linh nhận thấy ánh mắt nóng rực âm trầm nhìn mình, cô cảm nhận được sự căng thẳng từ Vân Dật Bạch. Mất một lúc, cô mới khẽ mở miệng, "Anh... Anh Vân, đã lâu không gặp!"

Khuôn mặt lạnh lùng, nghe vậy, Vân Dật Bạch tiến về trước một bước, Phong Linh chột lùi về sau. Ánh mắt lo lắng nhìn về phía Thi Tĩnh.

Lúc nghe thấy giọng Phong Linh, Thi Tĩnh liền ngẩng đầu lên, đến khi thấy hành động tiếp sau của Vân Dật Bạch, cô không kịp suy nghĩ đã tiến lên trước, dang rộng đôi tay ngăn cản giữa hai người, đôi mắt đẹp tức giận nhìn anh chằm chằm, "Anh định làm gì?"

Ánh mắt khinh miệt nhìn cô, Vân Dật Bạch cười lạnh, "Chân cô không còn mất sức nữa à?"

Mất cá chân Thi Tĩnh khẽ run, khẽ nói, "Mềm! Thế nhưng, anh định làm gì Phong Linh?"

Ánh mắt giễu cợt hướng về Phong Linh đằng sau lưng cô, Vân Dật Bạch có chút bất ngờ, "Hai người biết nhau à?" Câu này là anh hỏi Phong Linh.

"Bọn tôi là bạn học cùng cấp hai!" Thi Tĩnh trả lời thay.

"Tôi không hỏi cô, cô không còn việc gì thì đi đi! Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy!"

Nói một câu trước mặt Thi Tĩnh, Vân Dật Bạch tiến tới nắm cổ tay Phong Linh kéo ra cửa.

Thi Tĩnh đứng yên nhìn theo bóng lưng hai người họ tay trong tay rời đi. Tầm mắt cô vẫn hướng tới bàn tay đang nắm tay Phong Linh của Vân Dật Bạch. Trong lòng cô trở lên rối rắm.

Vân Dật Bạch không chỉ biết Phong Linh. Quan hệ giữa họ có điều gì đó không bình thường?

Bỗng nhiên, cô nhớ đến tấm ảnh Vân Dật Bạch thân mật với một cô gái khác. Lúc này, cô không biết cô gái trong ảnh và Phong Linh có mấy phần giống nhau? Đó là Phong Linh?! Hay là...

Suy nghĩ của cô bị Tiểu Cạn cắt đứt.

"Chị Thi, chị không sao chứ? Chị làm em sợ muốn chết, may mà chị không sao!" Tiểu Cạn thở hỏn hển nói qua. Thấy cô ở trên này lâu vậy mà không xuống, không khỏi có chút lo lắng.

"Không có việc gì!" Thi Tĩnh khẽ lắc đầu, "Chị xin lỗi, đã để em phải lo lắng rồi!"

"Không sao ạ... , bình thường không phải chị Thi cũng chăm sóc cho em hay sao?" Trong lòng được thả lỏng, Tiểu Cạn lại trở nên hoạt bát như trước, "Chị, chị không biết chứ, lúc thấy chị trên đó, tim em cũng như ngừng đập luôn."

"Xin lỗi!" Ngoài nói xin lỗi, Thi Tĩnh không biết phải nói gì.

"Chị không cần phải xin lỗi đâu.... Đây cũng không phải lỗi của chị!"

"Mẹ Vân thế nào rồi?" Thi Tĩnh chợt nhớ tới mẹ Vân, vội vàng hỏi.

Tiểu Cạn thở dài nói, "Đang dây dưa với bác sĩ ở dưới lầu, không biết vì sao bà không chịu lên xe cứu thương!" Đang nói chuyện, hai người đã tới phòng khách liền nghe thấy những tiếng ồn ào.

"Tôi không muốn đi, không muốn đi, tôi không muốn ngồi trên xe này! Đứng!" Mẹ Vân hét lớn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47: Sợ hãi xe cứu thương

Giữa đám đông cảnh sát và y tá, mẹ Vân bị bao vây. Sắc mặt suy nhược yếu ớt sau khi bị chấn kinh vẫn kiên định như cũ cẩn thận nhìn đám người xa lạ

xung quanh. Dùng sức giờ nắm đầm kêu to, “Ta không muốn đi, không đi!”

Đầy đám người ra Thi Tình nắm lấy bàn tay đang vung lên của mẹ Vân, thấy người quen, mẹ Vân yên tĩnh lại, ôm chặt lấy Thi Tình, run rẩy khẽ nói, “Ta không muốn đi, Thi tiểu thư đừng lên xe, đừng!”

Viên cảnh sát là một trong những người lên lầu giải cứu biết Thi Tình, thấy mẹ Vân kiên trì như vậy. Không thể làm gì hơn là hướng về phía Thi Tình, “Vi tiểu thư này, cô cũng nên đi kiểm tra một chút, cô lên xe trước đi!”

Cảnh sát vừa nói dứt, Thi Tình chưa kịp phản ứng liền bị mẹ Vân sau lưng dùng sức kéo lại, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hoảng sợ lùi cánh tay Thi Tình, một cánh tay dùng sức quơ quơ trước mặt cô. Trong miệng không ngừng lầm bầm, “Không được đi, không được đi. Đừng tới gần đây. Không được đi!” Đáng vẻ cẩn thận đó khiến người xung quanh không khỏi xúc động.

Không rảnh suy nghĩ về hành động kỳ lạ của mẹ Vân, Thi Tình nắm lấy tay mẹ Vân vội vàng trấn an, “Không đi, không đi. Chúng ta không đi đâu hết!”

Dứt lời, cô xoay người nhìn nhân viên cứu hộ cùng với cảnh sát ấy náy mở miệng, “Không thể kiểm tra ở nhà sao? Tôi không sao. Chỉ cần xem cho mẹ Vân là được!” Cô cũng không bị thương, chỉ là cánh tay vừa mới lành có hơi tê.

“Chúng tôi chỉ là cứu thương. Vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra cận kề một chút!” Nhân viên cứu hộ quan tâm nói.

Cái này Thi Tình cũng hiểu rõ, nhưng mẹ Vân sống chết không chịu lên xe cứu thương, cô cũng hết cách.

“Chúng tôi sẽ tự mình đưa bà đi, cảm ơn các anh!” Cô chỉ có thể nói vậy.

“Đi đâu?” Âm thanh của Vân Dật Bạch từ trên lầu truyền đến. Theo sau lưng anh còn có Phong Linh.

Mắt Thi Tình khẽ động, vội quay mặt đi.

Sự xuất hiện của anh giống như sấm vang kích động mẹ Vân bên cạnh Thi Tình. Một chút lý trí, mẹ Vân chạy nhanh đến trước mặt Vân Dật Bạch ôm cánh tay anh, dùng sức kéo anh trở lại.

Trong miệng không ngừng khẽ nói, “Không nên đi, không nên đi, giấu đi. Đem Dật Thanh giấu đi. Nhất định không nên đi!” Nói xong quan sát cẩn thận xung quanh, dường như rất sợ có người tranh giành cùng bà.

Mà Vân Dật Bạch không chút gượng gượng mặc cho mẹ lôi kéo né tránh tầm mắt mọi người. Sâu trong đáy mắt thoáng qua một tia khổ sở.

Lời của mẹ Vân giống như cây gậy hung hăng đập vào lòng Thi Tình. Bây giờ cô rút cuộc cũng hiểu rõ.

Tại sao mẹ Vân lại kháng cự nhân viên cứu hộ đến gần như vậy.

Tại sao mẹ Vân lại kháng cự lên xe cứu thương.

Tại sao khi nghe nhân viên cứu hộ nói để cô cùng tới bệnh viện bà lại không muốn đi. Không cho đến gần!

Đây tất cả là bởi vì, năm đó Vân Dật Thanh được xe cứu thương đưa đi ngay trước mặt mẹ Vân. Hơn nữa từ đó trở đi cũng không quay lại.

Khi ngã bệnh mặc dù mẹ Vân ý thức có lúc không tỉnh táo, nhưng sự kháng cự đối với xe cứu thương và nhân viên cứu hộ đã ăn sâu vào trong lòng bà.

Cho nên, vừa nãy mới có thể lôi kéo cô kháng cự.

Mà bây giờ, bà lôi kéo Vân Dật Bạch, nhất định lại lầm tưởng Vân Dật Bạch là Vân Dật Thanh rồi. Thấy xe cứu thương thì phải mang Dật Thanh giấu đi, lúc này mới không một đi không trở lại.

Mà Vân Dật Bạch không chút biểu lộ gì, cho thấy đây cũng không phải lần đầu tiên!

Nhìn mẹ Vân cách đó không xa cố gắng đem thân hình cao lớn của Vân Dật Bạch giấu sau ghế sa lon. Nước mắt Thi Tình cứ như vậy rơi xuống từ hốc mắt. Tầm mắt mờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48: Cô khổ sở như vậy, tại sao không đi cùng nó

Ánh mắt mẹ Vân phòng bị cho đến khi Vân Dật Bạch bảo bác Hoàng đưa cảnh sát và nhân viên y tế xuống dưới mới được thả lỏng. Thần kinh căng thẳng vì lo lắng tới khi những người đó đi khỏi, người mẹ Vân mềm nhũn, ngã vào lòng Vân Dật Bạch ở ngay đấy.

Khom người ôm lấy mẹ, Vân Dật Bạch mặt không biểu cảm ra lệnh, “Gọi điện cho Jean Louis tới đây!”

Bác Hoàng nghe lệnh rồi đi. Phong Linh luống cuống tới trước mặt Thi Tình cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Thi Tình, sao cậu lại khóc?”

Ánh mắt cô mờ mịt nhìn bạn mình, nước mắt cô nhẹ rơi. Suy nghĩ của cô cũng trở về với thực tại.

Lấy mu bàn tay gạt đi nước mắt, Thi Tình nghẹn ngào, “Mình không sao!”

Phong Linh cẩn thận quan sát bóng lưng Vân Dật Bạch rồi đi rồi nhìn Thi Tình, cuối cùng nhẹ giọng nói, “Để khi khác tớ sẽ đến thăm cậu sau!” Bây giờ cô sẽ về nhà!

“Ừ!” Trong lòng cô có nghi vấn muốn hỏi, hiện tại điều cô quan tâm là mẹ Vân.

Nhìn bước chân chạy nhanh lên lầu, lòng Phong Linh trầm xuống.

Anh Vân tìm cô nói chuyện, cô có thể hiểu được, dù sao sự việc năm đó cô cũng có tham gia. Nhưng cô không thể nói cho anh Vân biết. Lập tức cô muốn đi tìm một người...

Quan hệ giữa Thi Tình và anh Vân khiến cô cảm thấy hoang mang. Trời ạ, thật là phiền phức. Cô nên làm gì bây giờ?

Nhanh chóng đặt mẹ Vân nằm lên giường, Vân Dật Bạch quay lại liền thấy Thi Tình chạy theo sau. Khuôn mặt bình thường vốn âm trầm chợt trở nên tàn khóc lạnh lẽo.

Đi vài bước tới trước mặt cô, hơi thở bức người khiến Thi Tình không tự chủ lùi dần về sau.

“Anh...”

“Câm miệng!” Vân Dật Bạch lớn tiếng quát. Gân xanh trên trán nổi lên, hai mắt đỏ ngầu hung tợn trừng cô, “Từ giờ trở đi, không được để tôi nghe thấy giọng nói của cô! Thi Tình, cô cũng thấy đấy, mọi chuyện xảy ra tất cả đều là lỗi của cô!”

Anh quay đầu chỉ vào mẹ đang nằm trên giường, khẽ quát, “Cô đã vừa lòng chưa? Đã thấy vui chưa? Vì cô, một người hoạt bát vui vẻ như Dật Thanh phải chết! Vì cô, người mẹ vốn đang khỏe mạnh của tôi trở thành kẻ có vấn đề thần kinh hề thấy xe cứu thương và nhân viên y tế đều sợ!”

“Không, di không mắc bệnh thần kinh, di vẫn ổn mà!” Thi Tình nức nở giải thích.

Tiếng nói của cô càng khiến Vân Dật Bạch thêm giận dữ, hai tay giữ chặt lấy bả vai cô gắt gao lắc mạnh khiến cô loạng choạng, “Tại sao không trả lời nó? Tại sao không nói yêu nó? Cô đã khổ sở như vậy, tại sao không đi cùng nó? Cô đi cùng nó đi, đi đi!” Anh điên cuồng gầm nhẹ.

Qua làn nước mắt cô mơ hồ thấy sự giận dữ của Vân Dật Bạch. Lúc này cô không còn quan tâm tới vẻ mặt nổi giận cũng như tiếng gầm của anh, trong đầu cô lúc này trống rỗng chỉ còn lại một câu.

Cô đã khổ như vậy, tại sao không đi cùng nó?!

Cô có biết không, vì cô, ngay cả cha mẹ đẻ nó cũng không được gặp, đều là vì chờ cô!

Trong đầu ầm một tiếng nổ tung. Áp lực luôn buộc chặt thần kinh cô ba một tiếng, chặt đứt...

“A...” tại cô, tại cô, tất cả đều là do cô!

Chợt một tiếng hét chói tai vang lên. Tay Vân Dật Bạch đang giữ Thi Tình bỗng nhiên buông ra.

Tiếng hét chói tai kéo dài, cho đến khi tiếng hét phát ra nghe không còn rõ ràng nữa, Vân Dật Bạch vẫn như cũ giữ chặt lấy bả vai cô.

Cho dù sắc mặt cô trở nên trắng bệch tiếng hét vẫn không ngừng. Tuy rằng, âm thanh đã không còn nghe rõ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 49: Tỉnh táo nhất thời

Tiếng thét chói tai của kẻ không muốn sống này khiến ý thức Vân Dật Bạch trở nên thanh tỉnh, vội nắm lấy cánh tay đang giãy giụa lấy tay bịt miệng đang cố gắng gào thét của cô.

Lòng bàn tay đau xót, Vân Dật Bạch bỗng đen mặt nhưng không rút tay về. Để tùy Thi Tĩnh hung hăng cắn. Răng nanh bén nhọn hung hăng đâm vào da thịt anh, dòng máu đỏ tươi từ kẽ ngón tay chảy xuống trên mũi giày anh.

La hét trong im lặng khiến cả người Thi Tĩnh thấy choáng váng, trong nháy mắt người cũng thiếu đường...

Cảm thấy sức lực cắn trên bàn tay dần buông lỏng, cùng lúc đỡ lấy thân thể mềm mại của cô.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc, bởi vì thiếu đường khi la hét mà cau mày khổ sở. Trên đôi môi đỏ còn dính máu tươi của mình, mùi máu tanh tràn ngập trong hơi thở của cô, gay mũi khó ngửi.

Không tự chủ sờ lên khuôn mặt thiếu huyết sắc. Trong lòng Vân Dật Bạch lạnh nhạt có chút cảm xúc khác thường. Tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, anh khom người ôm lấy thân thể Thi Tĩnh đưa tới căn phòng bên cạnh.

Chờ anh trở lại phòng của mẹ, đúng lúc Louie thu hồi ống nghe bệnh đứng thẳng người.

Nhận thấy sự xuất hiện của anh, Louie nghiêm nghị mở miệng, “Anh Vân, anh yên tâm, mẹ Vân không có chuyện gì. Nghỉ ngơi thật tốt là được!”

“Ừm. Còn gì không?” Vân Dật Bạch hỏi.

Louie đưa ra bộ mặt khó xử nhìn anh, “Anh Vân, chuyện ngày hôm nay tôi đã nghe qua. Tôi cảm thấy...”

“Tôi biết cậu muốn nói gì.” Vân Dật Bạch đánh gãy lời cậu ta, “Tôi sẽ cân nhắc!” Trong nhà có người tinh thần không ổn định quả thực chăm sóc không dễ. Chuyện hôm nay có thể sau này sẽ lại tái diễn. Vân Dật Bạch không thể không lo lắng về những lời Louie nói.

“Như vậy tuy rằng có chút ủy khuất với dì, nhưng cuối cùng vẫn bảo đảm an toàn cho anh!” Louie nói thẳng.

“Ừm. Đúng rồi, còn có người cần cậu xem một chút! Ở bên cạnh, tự cậu đi đi!” Vân Dật Bạch lên tiếng.

Muốn nói lại thôi nhìn Vân Dật Bạch một chút, Louie đành phải rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con. Vân Dật Bạch từ từ đi tới bên cạnh người mẹ, quỳ một gối xuống bên giường nhìn bộ dáng yếu ớt của mẹ.

Cảm nhận được có người bên cạnh mẹ Vân mở mắt, trấn tĩnh trong mắt khiến không ai cảm thấy bà là người thần kinh thất thường. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của đứa con lớn, mẹ Vân yếu ớt nở nụ cười, “Dật Bạch”

“Mẹ!” Vân Dật Bạch thấp giọng trả lời.

Mẹ Vân chậm rãi cầm lấy bàn tay Vân Dật Bạch, dịu dàng nói, “Dật Bạch, có phải mẹ lại gây chuyện gì hay không?” Lúc tỉnh lại, bà biết mình có bệnh.

“Không đâu!” Vân Dật Bạch phủ nhận.

“Con luôn là vậy, em trai gây chuyện con phải giải quyết. Mẹ có bệnh, lại gây phiền hà cho con! Mẹ thật xin lỗi!” Nói tới đây, mẹ Vân không khỏi rơi lệ.

Mấy năm nay, bà luôn mê mê tỉnh tỉnh, mỗi lần tỉnh lại đều là đứa con duy nhất này ngồi bên người. Có đôi khi bà thậm chí còn nghĩ cứ vậy kết liễu chính mình không làm tăng thêm đau khổ cho đứa nhỏ này nữa.

Trên thực tế bà cũng từng làm vậy, bất quá ấn tượng lần ấy thật sự khắc quá sâu. Bà không dám có ý nghĩ liều lĩnh như vậy nữa.

“Không quan trọng mẹ, chỉ cần mẹ thật tốt. Con làm cái gì cũng được!” Mẹ là người thân duy nhất trên đời của anh. Bất luận như thế nào anh đều phải chăm sóc người thân duy nhất này.

“Thật khổ cho con!” Bà rất ích kỷ. Một người luôn đắm chìm trong cái chết của Dật Thanh, đem tất cả đau khổ để lại cho con lớn, bà thật sự rất ích kỷ.

Có lẽ do hiệu quả của thuốc, mẹ Vân minh mẫn một lúc rồi lại chìm vào giấc ngủ. Vân Dật Bạch hiểu rõ. Có lẽ đến ngày mai, mẹ lại lần nữa quên hết mọi thứ.

Ba năm qua, anh đã quen rồi!

## Chương 50: Mất trí nhớ sau khi tỉnh lại

Cũng như mọi ngày, Thi Tinh thấy được cử chỉ ưu nhã của mẹ Vân, dường như những kinh sợ hôm qua chỉ trong một đêm đã biến mất, không còn một dấu vết.

Từ từ bước xuống cầu thang, theo quán tính Thi Tinh đến trước mặt mẹ Vân, ôm ái hỏi, "Mẹ Vân. Khí sắc của bác hôm nay không tệ!"

Khi dứt lời, cô không nhận thấy sự dịu dàng đáp lại như mọi lần mà thay vào đó là ánh mắt nghi hoặc. Mẹ Vân vốn xinh đẹp, điều này không phải nghi ngờ gì, mà lúc này Thi Tinh mới để ý thấy, hình như hôm nay mẹ Vân có trang điểm qua, khiến bà càng thêm phần quý phái.

Lúc này, ánh mắt nghi hoặc của bà rơi trên người cô, trong mắt bà là sự xa lạ khiến Thi Tinh khó hiểu. Trong lúc Thi Tinh định hỏi thì mẹ Vân đã lên tiếng.

"Đây cô gái, cô là ai?"

Chỉ mấy từ ngắn ngủi lại giống như một đạo sấm sét vang lên. Nháy mắt, Thi Tinh sửng sờ tại chỗ. Trong lòng cô có hàng ngàn nghi vấn.

Bỗng chốc, Thi Tinh gọi to một tiếng, "Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch!" Cô hét hoảng kêu to. Về mặt luồng cuống của cô khiến người khác không khỏi lo lắng.

Bác Hoàng nghe thấy vội chạy tới, nhìn thấy cảnh này không khỏi ngạc nhiên, không biết phải làm sao.

Cùng lúc đấy, Vân Dật Bạch nghe thấy cũng vội vàng chạy từ trên lầu xuống. Khung cảnh bình tĩnh dưới lầu khiến anh có chút tức giận, anh lớn tiếng mắng, "Thi Tinh. Cô kêu cái gì vậy?"

Trên đầu anh bây giờ đầy bọt, trên người hiện đầy nước. Áo choàng tắm rộng thùng giắt trên người, nếu không phải lúc này trên đầu anh đầy bọt xà phòng và trên mặt anh là sự tức giận thì đây đúng là hình ảnh rất đẹp mắt.

Thi Tinh không để ý tới sự tức giận của anh, cô tiến lên trước, run rẩy chỉ về phía mẹ Vân. Giọng cô lắp bắp, "Mẹ... Mẹ..."

"Câm miệng, cô nói dễ nghe chút!"

"Mẹ Vân không ổn rồi!"

"Cô mới không ổn!" Vân Dật Bạch nhìn cô chằm chằm, đợi xem cô sẽ nói gì.

"Mẹ Vân vừa hỏi tôi là ai? Bác... Bác không nhận ra tôi! Đây không phải chuyện lạ sao?" Hít sâu một hơi, Thi Tinh cố gắng nói rõ mọi chuyện.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch lúc này mới nhìn mẹ mình. Đôi mắt sắc bén híp lại. Anh phát hiện mẹ anh có chút khác thường. Nhận lấy khăn bông từ tay bác Hoàng để lau đầu. Anh chậm rãi đi tới trước mặt mẹ, nhỏ giọng gọi, "Mẹ!"

"Dật Bạch à. Mẹ xin lỗi, mẹ đã làm cô ấy sợ rồi. Cô ấy là ai vậy?" Nhận thấy con trai lớn đang đứng trước mặt, mẹ Vân cười ôn hoà.

Ba năm qua, đây là lần đầu tiên ở trước mặt mọi người, mẹ nhận ra anh, mà không phải là Dật Thanh! Cảm giác này khiến trong lòng Vân Dật Bạch chấn động. Theo phản xạ, anh quay lại nhìn Thi Tinh, thấy cô như muốn hỏi.

Mẹ, không sao chứ?!

Sắc mặt anh không đổi nhìn mẹ, Vân Dật Bạch cười nhạt, "Mẹ. Hôm nay mẹ có thấy chỗ nào không được khoẻ không?"

"Con đừng lo cho mẹ, tang sự của Dật Thanh xử lý sao rồi?" Đáy mắt mẹ Vân thoáng chút bi thương lại mạnh dặt khoé miệng hỏi. Đôi tay bà không tự chủ đưa lên xoa mặt Vân Dật Bạch.

Mặt Dật Thanh cũng giống như vậy!

Con mắt đen loé lên, Vân Dật Bạch khẽ nói, "Đã xử lý xong rồi. Mẹ, mẹ có biết hôm nay là ngày nào không?" Giọng anh êm ái.

"Dật Bạch, con cho là mẹ đã hồ đồ rồi à! Mặc dù Dật Thanh vừa mất nhưng mẹ vẫn sẽ kiên cường!" Mẹ Vân dịu dàng trả lời.

Đáp án đã rõ ràng!

Mẹ Vân đã trở lại bình thường rồi. Nhưng bà lại quên mất khoảng thời gian qua. Trở lại khoảng thời gian khi Dật Thanh mất.

Không kiềm chế được, anh ôm lấy mẹ mình. Vân Dật Bạch nhận thấy cánh tay mình đang run rẩy.

Mà Thi Tĩnh đã sớm chết lặng tại chỗ, không nhúc nhích!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51: Người bố thảm hại

Dưới sự kiên trì của Vân Dật Bạch, mẹ anh được đưa đến bệnh viện làm kiểm tra cận kề. Kết quả kiểm tra cho biết trí nhớ trong mấy năm nay đều mất hết, ngoài ra không có bất kỳ vấn đề gì. Điều này khiến Vân Dật Bạch thở phào nhẹ nhõm.

“Liệu tinh thần có bất thường trở lại không?” Đây là vấn đề Vân Dật Bạch quan tâm nhất.

“Tôi không thể bảo đảm. Trước mắt thì không có vấn đề gì!” Lộ Dịch Nhiên xem qua báo cáo rồi nói, “Chẳng qua về trí nhớ, còn phải xem sau này!”

“Tôi biết rồi!”

Không một ai từng nghĩ. Sau một hồi khiếp sợ, bệnh tình của mẹ lại có chuyển biến tốt như vậy. Vân Dật Bạch biết mình không nên quá tham lam. Đối với sự si ngốc cùng chấp nhất ba năm qua, tình trạng bây giờ của mẹ đã là rất tốt rồi. Anh không nên đòi hỏi quá nhiều đối với sự bình phục của mẹ.

“Anh Vân, thực ra tình trạng của di gờ đã tốt lắm rồi. Còn cần điều trị nữa à?”

“Không cần!” Vân Dật Bạch từ chối, “Cám ơn cậu, Dịch Nhiên. Tôi đi trước!”

Nhìn theo hướng anh rời đi, trên mặt Lộ Dịch Nhiên không hiện rõ cảm xúc, con ngươi chột lóe trong nhất thời rồi biến mất.

Từ bệnh viện về đến nhà, Thi Tĩnh vẫn không lên tiếng. Không phải cô nên thấy vui mừng sao? Tại sao bây giờ, cô lại không biết nên làm gì?

Đờ đẫn ngồi trên xe chờ Vân Dật Bạch, chợt bên cửa xe truyền đến từng đợt tiếng gõ, nhìn về hướng phát ra âm thanh cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Giọng mẹ Vân ôn hòa xa cách, “Cô gái này, là Thi tiểu thư có phải không?”

Thi Tĩnh gật đầu một cái.

“Thi tiểu thư, mời xuống cho! Biết đâu ông ấy có chuyện quan trọng gì?”

“Cám ơn!” Thi Tĩnh khẽ cảm ơn. Bây giờ đối với cô mẹ Vân luôn lạnh nhạt xa cách như vậy. Khí chất cao quý của bà khiến cô cảm thấy khó lại gần.

Mở cửa xe hai chân đứng lại, giây kế tiếp Thi Tĩnh liền bị lôi xuống, dưới chân lao đảo rồi cô nhanh chóng ổn định lại. Ngược mắt nhìn người vừa tới, đôi môi đỏ hé mở, “Ba!”

Không sai, người vừa gõ cửa xe không ai khác chính là bố của Thi Tĩnh. Nói đến, cũng đã mấy tháng cô không gặp lại bố mình. Ông có phản chạt vật hơn trước!

Bố của Thi Tĩnh, Thi Vĩnh Thành trên mặt nhếch nhác chứa đầy mệt mỏi, cặp mắt chứa tia máu giống như đã lâu lắm rồi chưa được nghỉ ngơi đầy đủ.

“Ba, ba làm sao vậy...”

“Tiểu Tĩnh à, con nhất định phải giúp ba.” Giữ chặt lấy tay con gái, lời nói của Thi Vĩnh Thành có chút kích động.

“Ba, ba đừng vội, trước tiên hãy cho con biết đã có chuyện gì xảy ra.” Cô vội vàng hỏi.

“Tiểu Tĩnh, ba... ba nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?” Âm thanh trầm thấp từ sau lưng Thi Tĩnh vang lên. Không biết Vân Dật Bạch đã đứng sau lưng Thi Tĩnh từ lúc nào, anh nhìn ra sự lo lắng của Thi Vĩnh Thành.

Mới nhìn thấy Vân Dật Bạch, trong nháy mắt sắc mặt Thi Vĩnh Thành tràn đầy băn khoăn lo lắng.



Thi Tinh quay đầu lại, “Tôi muốn nói chuyện riêng với ba không được sao?”

“Nói gì? Nói ông ta hôm nay thua bao nhiêu à? Bị người ta đòi nợ thế nào? Hay là nói hôm nay không có đủ tiền. Hay để ta cho ông một ít?” Vân Dật Bạch giễu cợt nhìn Thi Vĩnh Thành.

Sắc mặt người đứng sau tái nhợt vô sắc.

Ngược lại, Thi Tinh tròn to hai mắt, “Ba? Ba đánh bạc à? Ba lấy tiền ở đâu ra?”

“Là... là...”

“Là tôi cho!” Vân Dật Bạch lạnh giọng trả lời.

“Là anh? Tại sao anh lại cho ba tôi tiền?” Thi Tinh không hiểu.

Vân Dật Bạch liền tròn trắng mắt. Người phụ nữ này thực sự cho rằng, anh là kẻ máu lạnh dùng người bỏ để buộc cô ký vào bản hợp đồng hay sao? Sau đó, anh cũng đã đưa cho Thi Vĩnh Thành một khoản tiền đầy thôi.

Có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống đã khiến một người đang hoảng như Thi Vĩnh Thành hoa mắt trở thành một kẻ dính vào cờ bạc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 52: Bây giờ, cô còn cái gì để bán cho tôi?

Đối với Thi Vĩnh Thành mà nói, một món tiền từ trên trời rơi xuống khiến cho thần kinh ông khó tiếp nhận được. Do đó ông dễ bị người khác dụ dỗ. Bị lừa đi đánh bạc. Đến khi ông muốn thoát ra thì đã không còn kịp nữa. Ông bị người ta giữ lại ở chỗ đánh bạc không thoát ra được, cho tới khi cả thể xác và tinh thần ông đều trở nên cạn kiệt mới được thả ra.

Sau khi được thả ra, ông không biết phải đi đâu, chỉ còn cách nhặt đồ thừa ngoài đường để sống qua ngày, nếu hôm nay không gặp được Thi Tinh con gái ông, ông không biết cuộc sống của mình sau này sẽ ra sao nữa.

Ánh mắt bất an không dám đối diện với con mắt đầy khiếp sợ của con gái, Thi Vĩnh Thành không dám ngẩng đầu giọng nói tràn đầy xin lỗi, “Tiểu Tinh, thật xin lỗi, ba ...”

Khiếp sợ, thất vọng và không dám tin đồng thời xuất hiện trong mắt Thi Tinh. Lúc này cô mới hiểu, khi cô đặt bút ký vào bản hợp đồng kia, cũng là lúc cô bị đem bán. Tuy rằng điều đó không được nói rõ, xong việc đây với việc bán cô thì khác gì nhau?! Nhưng mà, bất kể thế nào, người đó vẫn là bố của cô, cô cắn cắn cánh môi khô nứt, “Ba muốn con làm gì?”

“Tiểu Tinh, ba cam đoan sẽ không như vậy nữa.” Thi Vĩnh Thành cam đoan, ông vốn cũng không phải người không an phận, chẳng qua là tự nhiên xuất hiện một khoản hậu đãi khiến ông không còn là chính mình nữa.

“Sau đó thì sao?” Thi Tinh biết giọng điệu của cô không tốt. Nhưng bây giờ ai còn để ý tới chứ? Khi biết mình bị bán thì cô sẽ trở nên như vậy thôi!

“Ba nghĩ, con có thể cầu xin cậu ta cho ba một công việc, ba nhất định sẽ cố gắng làm việc thật tốt!” Thi Vĩnh Thành biết, ông đã khiến cho con gái mình phải thất vọng rồi, ông cũng không dám hy vọng con gái sẽ giúp mình.

Nghe vậy, Thi Tinh chỉ còn biết cười khổ. Tại sao bố cô có thể cho là cô làm được điều đó? Hiện tại, không phải cô cũng đang phụ thuộc vào người khác sao? Nhẹ lắc đầu, Thi Tinh khẽ nuốt nước miếng, ngược nhìn Vân Dật Bạch nhờ giúp đỡ.

Anh khinh thường đáp lại ánh mắt của cô.

Lời nói chưa ra tới miệng đã bị ngăn lại, mặt Vân Dật Bạch đánh lại không nói gì.

Sau một lúc lâu, anh nghiêng người ôm lấy eo cô, tựa vào bên tai cô nói nhỏ, “Bây giờ, cô còn có gì để bán cho tôi?” Âm thanh trầm khàn và hơi thở ấm nóng phả vào cổ cô. Nếu không phải trong giọng nói chứa đựng sự lạnh nhạt. Thi Tinh sẽ cho rằng anh đang đùa với cô.

Giọng nói châm chọc và tiếng cười cợt nhả khiến Thi Tinh không chịu được phải né tránh ánh mắt của anh. Giờ khắc này, cô mới nhìn thấy, trong mắt Vân Dật Bạch, cô giống như một món hàng, muốn nhận được từ anh cái gì thì tự bản thân cô phải đưa ra cái giá tương tự.

Anh sẽ không chịu thiệt, sẽ không chịu thiệt!

“Cái gì tôi cũng không có!” Thi Tinh thân nhiên nhìn anh, khóe miệng cô tràn đầy ý cười thâm, “Anh còn muốn cái gì nữa?”

Khóe miệng chứa tà ý khế nhếch, con người Vân Dật Bạch nhìn xuống. Ánh mắt nóng rực nhìn dọc theo cẳng cổ trắng nõn xuống đến áo lót chỗ ngực cô. Lôi kéo qua lại làm xuân quang lộ ra khiến người khác phải thèm thuồng.

“Tôi muốn gì, cô sẽ đồng ý sao?” Con người sâu thêm vài phần, tiếng nói của anh càng trầm hơn. Bàn tay đặt sau lưng cô khẽ vuốt xuống.

Toàn thân Thi Tinh cứng đờ. Nhiệt độ truyền từ tay anh khiến eo và toàn thân cô nóng lên. Cô run run cắn môi, hô hấp không ổn định.

Bên trong xe, mẹ Vân đưa mắt nhìn con trai và cô gái lạ ở bên ngoài. Tầm mắt bà nhìn theo hướng tay của con trai mình. Là bà hoa mắt ư? Vì sao bà luôn cảm thấy giữa Dật Bạch và cô gái này có chút kì lạ?

Bọn họ có quan hệ gì? Nhìn qua không phải là hòa hợp. Hành động lúc này lại khiến cho người khác phải nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 53: Nói chuyện cùng mẹ Vân

Không biết Vân Dật Bạch đã nói gì cùng bố, Thi Tinh chỉ thấy bóng lưng hài lòng rời đi của ông, nhất thời lại quên không hỏi, bây giờ ba đang sống ở đâu!

"Lên xe!" Trên ghế lái Vân Dật Bạch lạnh lùng liếc nhìn Thi Tinh đứng bên ngoài cửa xe.

Luống cuống tay chân leo lên xe, Thi Tinh cẩn trọng ngồi tại chỗ không dám thở mạnh. Thỉnh thoảng lại nhìn mẹ Vân ngồi phía sau qua gương chiếu hậu. Mỗi lần như vậy lại chạm phải ánh mắt đang nhìn mình của mẹ Vân.

Xe cứ trầm mặc như vậy đến khi về đến Vân gia. Vì mẹ nên công việc sáng nay đều phải tạm ngừng, sau khi đưa người về nhà Vân Dật Bạch liền trực tiếp đến công ty.

Đối mặt với vẻ bình thản của mẹ Vân, Thi Tinh thấy luống cuống tay chân. Nhất thời cô không biết mình nên làm gì.

"Thi tiểu thư!" Giọng nói ôn hòa khiến Thi Tinh phục hồi lại tinh thần từ mạch suy nghĩ.

Cô vội vàng nói, "Mẹ... À, phu nhân, có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta nói chuyện một chút được không?" Hôm nay bà thấy được quan hệ thân mật cùng cử chỉ mờ ám của con cả và cô Thi Tinh này.

Sau khi trở về từ bệnh viện, bà liền hỏi bác Hoàng mục đích Thi Tinh ở lại Vân gia. Bác Hoàng trả lời một cách mập mờ khiến bà càng thêm nghi ngờ. Hiện tại bà muốn nói chuyện với Thi Tinh.

"Dĩ nhiên là được!" Thi Tinh vội nói.

"Vây, ra vườn hoa được chứ!" Dứt lời, không đợi Thi Tinh phản ứng, mẹ Vân đã xoay người rời đi. Thi Tinh vội vàng đuổi theo.

Đi tới trong hoa viên, Thi Tinh không khỏi có chút ngỡ ngàng, lần trước cũng tại đây cô còn cùng mẹ Vân tâm sự nói chuyện phiếm. Vây mà bây giờ, lại giống như ... đàm phán!

Bất kể là trước hay sau khi mắc bệnh, cử chỉ của mẹ Vân đều rất tao nhã. Động tác từ tốn không vội, không để cho người khác cảm thấy nóng nực, nhưng cũng không để cho người ta cảm thấy chậm chạp. Để có được phong thái như vậy không phải chỉ trong một sớm một chiều có thể học được.

Ưu nhã nhấp một ngụm trà hoa, lúc này mẹ Vân mới lên tiếng, "Thi tiểu thư, thứ cho tôi nói thẳng. Xin hỏi quan hệ giữa cô và Dật Bạch là thế nào?"

Thi Tinh hơi ngạc nhiên nhìn mẹ Vân, tại sao bà lại hỏi vấn đề kỳ lạ như vậy? Quan hệ giữa cô và Vân Dật Bạch để khiến người ta hiểu nhầm sao? Không phải chỉ là quan hệ giữa chủ cũ và nhân viên tạm thời thôi sao?

Thi Tinh vội nói, "Phu nhân, bà hiểu nhầm rồi, tôi và đại thiếu gia không có quan hệ gì!"

"Thi tiểu thư, cô không cần giấu giếm, tôi nhìn ra được! Điều này cũng rất bình thường!" Thi Tinh có ý đối với con trai bà, đó là điều rất bình thường.

Con trai bà mọi mặt đều tương đối xuất sắc. Thu hút phụ nữ cũng là chuyện bình thường. Bà coi Thi Tinh và những người phụ nữ khác đều như nhau.

"Không phải là giấu giếm. Thật đấy, tôi và Vân Dật Bạch không có quan hệ như phu nhân nghĩ!" Rốt cuộc là sai lầm ở đâu. Tại sao mẹ Vân lại cho rằng cô và Vân Dật Bạch có quan hệ đó?

"Trong lòng tôi nghĩ sao? Thi tiểu thư, nếu không có, vậy làm sao cô biết ta muốn nói tới quan hệ như thế nào?" Mẹ Vân nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Thi Tinh lặng đi. Cô sợ vừa rồi mình đã nói sai, khiến trong lòng mẹ Vân không thoải mái, Vân Dật Bạch sẽ lại nổi giận.

"Chỉ là, những thứ này đều không quan trọng! Thi tiểu thư, điều tôi muốn nói với cô chính là, người làm trong nhà đều đã đủ, tôi thấy cô còn trẻ như vậy, nên tìm một công việc tốt mà làm. Hãy để cuộc sống của mình càng thêm phong phú!"

"Cám ơn phu nhân đã quan tâm!" Trừ nói vậy, Thi Tinh không biết nên nói gì cho phải.

"Đợi lát nữa tới chỗ bác Hoàng lấy tiền. Vân gia về sau sẽ không làm phiền Thi tiểu thư nữa!" Mẹ Vân nói ra những lời này rất nhu hòa nhưng cũng rất thẳng thắn. Một lời nói đơn giản, nói đúng thì Thi Tinh bị bà đuổi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54: Vẫn còn nhiều người tốt

Khi màn đêm bao trùm trên bầu trời, Thi Tinh xách theo hành lý nhẹ nhàng ra khỏi cửa chính Vân gia. Yên lặng rời đi không chút tiếng động.

Dưới bầu trời đêm, cô ngoảnh lại nhìn căn nhà mình đã từng ở trong mấy tháng qua, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chua xót.

Không nói với bất kỳ ai, không báo cho bất luận người nào, sau cuộc trò chuyện giữa cô và mẹ Vân, cô liền quyết định rời đi như vậy. Nếu đây là mong muốn của mẹ Vân, cô nhất định làm được.

Cô không thể tưởng tượng được khi biết được việc này khuôn mặt của Vân Dật Bạch sẽ như thế nào. Thi Tinh nghĩ, cùng lắm anh cũng chỉ tức giận và không cam lòng mà thôi. Anh cũng sẽ không còn cơ hội để tiếp tục hành hạ cô nữa.

Men theo ánh trăng cô bước đi trên con đường vắng người qua lại này. Nơi này là khu nhà cao cấp, cứ cách năm mươi mét mới lại có một căn biệt thự. Đây là khu biệt thự, tất nhiên sẽ không có taxi đi ngang qua. Liệu quyết định cô đưa ra có đúng hay không!

Chợt có một vệt sáng truyền đến chiếu lên người cô từ sau lưng, theo bản năng Thi Tinh nghiêng người nhường đường, lại phát hiện xe dừng lại ngay bên cạnh mình!

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ?! Không lẽ cô vừa ra cửa đã đụng phải Vân Dật Bạch rồi sao!

Không thể, cô nghe nói, hôm nay Vân Dật Bạch có xã giao, anh không thể xuất hiện vào lúc này.

Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài xuất hiện, tiếp đến là bóng dáng người phụ nữ cao gầy tiến tới trước mặt cô.

Cô gái xa lạ đến gần khiến Thi Tinh có chút khẩn trương! Vì cô ta đưa lưng về phía ánh sáng, nên cô không nhìn rõ mặt cô ta.

"Có cần giúp gì không?"

Giọng nói của cô gái lạ truyền tới khiến Thi Tinh lúc này mới nhận ra, cô ta đang nói chuyện với mình.

Khẽ mỉm cười, cô lắc đầu, "Không cần!"

"Đừng sợ, tôi là người sống gần đây, thấy cô đứng đây một mình, có phải đang gặp khó khăn gì không?" Cô nhìn thấy một cô gái xách theo đồ nên mới đến hỏi.

Nghe vậy, Thi Tinh cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, "Cám ơn, không cần!" Cô tin trên thế giới này vẫn còn người tốt, nhưng vẫn nên cẩn thận chút thì hơn. Nói xong cô lại bước tiếp.

"Tôi không phải người xấu!" Cô gái có chút bất đắc dĩ. "Cô có thể đi cùng chị em tôi, nhà tôi ở gần đây, nếu không cô ..."

"Chị, chị nói chuyện với ai vậy?"

Một giọng nói quen thuộc chen vào. Thi Tĩnh không nhận được dùng bước quay đầu lại.

Ánh đèn từ xe chiếu thẳng vào mặt Thi Tĩnh, cô vừa quay đầu lại, liền thấy rõ người đang đứng cạnh xe.

"Thi Tĩnh?"

Âm thanh quen thuộc và gương mặt ngày càng hiện ra rõ ràng khiến Thi Tĩnh thêm khẳng định người vừa xuất hiện chính là Phong Linh. Lại nghe lời trước đó, thì ra cô gái này là chị của Phong Linh?

Nghe được lời của hai người, cô gái kia không nhận được mở miệng hỏi, "Hai người quen nhau?" Đây là cô đang hỏi em gái mình.

"Sao hai người lại ..." Nói được một nửa Phong Linh lập tức ngậm miệng.

Phát hiện tầm mắt của hai người họ rơi trên người mình, mặt Phong Linh liền biến sắc, không tự nhiên hắng giọng, "Chị, không phải chị vừa mới về sao? Chị về trước đi, cho em mượn xe dùng chút." Dứt lời, không đợi hai người có phản ứng đã đẩy Thi Tĩnh vào trong xe.

"Phong Linh, cậu ..." Thi Tĩnh đang muốn nói liền bị ánh mắt hung tợn của Phong Linh chặn lại. Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt này của Phong Linh.

Rất cuộc chuyện này là như thế nào?!

Vấn đề về chiếc xe của mình, trong lòng chị gái Phong Linh có chút suy nghĩ. Nhìn cửa nhà cách vau bước đường, cô quyết định đi trở về.

Đi được mấy bước, cô chợt dùng bước, quay đầu lại suy xét.

Cô gái vừa nãy không phải đi ra từ ... nhà họ Văn chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 55: Như thế nào lại vô tình gặp gỡ

Lần đầu tiên đến chỗ khắp nơi đều huyền ảo khiến Thi Tĩnh không khỏi nhú mày. Đưa tay ra kéo cánh tay Phong Linh, cô nâng giọng mở miệng nói, "Chúng ta không thể tìm nơi nào yên tĩnh hơn sao?"

Một nơi như quán bar này, đối với Thi Tĩnh mà nói, quả thực quá xa vời.

Phong Linh quay đầu lại trả lời với giọng tương tự, "Mình tới nơi này có chuyện, sẽ xong ngay thôi!" Cô cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là có chút việc, cho nên mới tới nơi này.

Trong lúc này, trong quán bar mọi người đều trở nên hưng phấn, bọn họ đều là vai người này đụng vai người kia. Thi Tĩnh cẩn thận tránh va vào họ. Đáng tiếc đều tổn công vô ích. Chịu đựng sự bất an trong lòng, cô bám sát bước chân người bạn thân chỉ lo lạc mất.

Phong Linh xác định rõ mục tiêu, trực tiếp đến trước mặt đối tượng đó.

Dưới ánh đèn mờ ảo hoa mỹ, Thi Tĩnh nhìn tới một chiếc bàn vuông cách đó không xa, có không ít người cùng vây quanh. Trong đám người đó có một cô gái nhìn qua đã uống không ít rượu.

Phong Linh tiến lên đẩy mọi người xung quanh ra, kéo cô gái rời đi. Lại bị không ít người cản lại.

"Tránh ra!" Phong Linh nhìn chằm chằm vào gã đàn ông đứng chặn trước mặt cô.

Ba tên xem ra đã uống không ít, có chút ngất rượu động tác giống lưu manh. Bọn chúng mở miệng đầy mùi rượu hương Phong Linh nói, "Người đẹp, đã đến đây rồi thì ở lại cùng chơi!" Nói xong đến gần chạm vào Phong Linh.

Thi Tĩnh muốn đến gần do không chú ý nên đụng phải người khác, từ từ nói xin lỗi sau đó cô chạy về phía hỗn loạn bảo vệ Phong Linh và cô gái bên cạnh.

"Các người đang làm cái gì đấy?"

“Ây da, lại một người nữa tới. Mấy anh à hôm nay chúng ta thật có điểm phúc! Người đẹp đưa đến không ngừng!” Gã vừa nói trong ba người kéo Thi Tinh lại. Lại bị Thi Tinh khéo léo nhẹ nhàng trốn thoát.

Không biết từ đâu vớ được chai bìa, Phong Linh giơ tay hướng về một gã giáng mạnh xuống. Lập tức trên tay gã xuất hiện một vết thương lớn, nháy mắt mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Gã đó không nghĩ cô sẽ ra tay, nhất thời sững sốt, to tiếng quát lớn, “Con đàn bà thôi!” Nói xong liền ra tay.

Bàn tay giơ cao chưa kịp vung xuống, đã bị cản lại giữa không trung.

“\*\*\*, thăng nào?” Gã ta mắng to rồi quay lại liếc nhìn người vừa tới. Muốn rút tay về nhưng không được.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, Thi Tinh và Phong Linh đều ngây người.

Lăng Thiếu Dương mặt âm trầm liếc nhìn gã ta, bàn tay khẽ dùng sức liền nghe thấy tiếng gào thét của gã đàn ông.

Hừ lạnh một tiếng, anh lạnh lùng buông bàn tay gã, “Một đấng mày râu lại ra tay với phụ nữ. Có phải quá mất mặt hay không?”

“Mẹ kiếp, mày không thấy cô ta mới là người ra tay trước hay sao?”

“Một kẻ như ngươi bị phụ nữ đánh, cũng đáng!” Lăng Thiếu Dương cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình.

Lời nói này khiến mấy gã đi cùng không phục, cầm chai rượu vẩy Lăng Thiếu Dương lại, lớn tiếng quát, “Thằng nhãi, mày là ai? Sao mày dám lớn tiếng ở đây?”

Nghe vậy, Lăng Thiếu Dương thông thả chỉnh sửa tây trang của mình, cử chỉ ưu nhã khiến mấy tên đàn ông càng thêm tức giận.

Giây kế tiếp, một quả đấm giáng xuống khuôn mặt gã ta, cánh tay vừa bị thương, giờ đến khuôn mặt cũng bị thương nặng.

Sau cú đấm nhẹ này, tình hình trở nên căng thẳng, chờ lâu không thấy Lăng Thiếu Dương quay lại bạn anh theo tiếng động tìm đến, chứng kiến Lăng Thiếu Dương đang đánh nhau, không chút do dự lập tức xen vào.

Mấy kẻ mặc đồ Tây động thủ không chút nương tay. Một người hai quyền đấm xuống. Ba kẻ kia đều ngã xuống.

Cùng lúc đó Thi Tinh nhìn lên bắt gặp một ánh mắt thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56: À? Tôi không quen anh

Tiếng rên rì của ba gã dưới chân bị lấn áp trong tiếng nhạc huyền ảo.

Theo bản năng, Thi Tinh co người lại trốn sau lưng Phong Linh, trong lòng có chút ảo não.

Tại sao Vân Dật Bạch lại ở chỗ này? Không phải anh ta đi xã giao sao?

Bộ dạng trốn trốn tránh tránh của cô không thoát được ánh mắt của Vân Dật Bạch, gương mặt tuấn tú lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Linh. Người phía trước dịch người sang, khiến bóng dáng Thi Tinh lọt vào tầm mắt của mọi người.

Cô giống như một đứa trẻ làm gì sai, tay chân trở nên luống cuống, lo lắng, đứng tại chỗ không dám nhìn thẳng vào mắt Vân Dật Bạch.

Vân Dật Bạch tức giận, nhưng anh không biết sự tức giận này đến từ đâu. Khi thấy bạn mình đang ra tay, anh rời khỏi chỗ họp đến giúp một tay, khi đi đến trung tâm đám đông nhìn thấy người đứng ở đây khiến anh cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này, gương mặt tuấn tú trở nên bình tĩnh như sắp có bão, âm thanh lạnh nhạt vang lên, “Lại đây!”

Âm thanh không lớn, đủ để Thi Tinh đứng cách mấy bước nghe rõ từng chữ.

Đôi mắt to nhìn xung quanh, tìm kiếm đường để chạy trốn. Đáng tiếc ở đây vừa có xung đột, mọi người đã kéo đến, cô căn bản là không có đường để chạy.

Ngược nhìn Vân Dật Bạch đứng gần đấy, cô không biết lúc này mình rời đi liệu có được hay không.

“Cô dám!” Hai chữ rõ ràng vang lên bên tai.

Theo bản năng, Thi Tình ngẩng đầu lên sau đó xoay người đi.

Kế hoạch không thành, một lực từ bên kia kéo cô lại, cứ như vậy cô va phải bức tường thịt. Cảm giác căng thẳng bên eo, một cánh tay cứng rắn giữ trên eo cô, nháy mắt toàn thân Thi Tình căng thẳng nhìn Vân Dật Bạch bên cạnh.

“À? Tôi không quen anh!” Những lời này, cô không kịp suy nghĩ đã thốt lên.

Lời vừa nói xong, trong nháy mắt mặt Vân Dật Bạch xám ngắt, thiếu chút nữa Thi Tình khóc trước mặt anh.

“Cô thử nói lại lần nữa xem?” Vân Dật Bạch trầm giọng gần từng chữ.

Toàn thân Thi Tình run lên như có một trận gió lạnh truyền tới từ sau lưng, khóe miệng giật giật. Được rồi, cô không có gan, không dám nói lại!

“Làm thế nào cô biết tôi ở chỗ này?”

Anh trợn mắt nhìn cô, một tay giữ chặt cô ở bên cạnh, lướt nhìn qua Phong Linh.

“Anh... anh Vân, em...” Đôi mắt lạnh hướng tới cô, Phong Linh lấp ba lấp bắp nói không thành lời.

Anh không trách Phong Linh, nhận thấy ánh mắt của Lăng Thiếu Dương, anh ra dấu cho biết mình vẫn ổn. Sau đó Vân Dật Bạch liền lôi kéo Thi Tình đi về một hướng khác.

Quán rượu không chỉ là chỗ để cho mọi người thư giãn giải trí mà còn là nơi được nhiều người thích đến để bàn chuyện công một cách thoải mái. Vân Dật Bạch không phải người thích vậy. Nhưng, đối với khách hàng, là một thương nhân lúc cần thiết anh vẫn phải chiều theo.

Hôm nay khách hàng nói muốn tới đây thư giãn, anh liền lôi kéo Lăng Thiếu Dương đến cùng. Không ngờ anh lại gặp một người mà đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây.

Cho đến khi bị Vân Dật Bạch lôi đi Thi Tình cũng không biết tại sao Lăng Thiếu Dương lại phát hiện ra bọn họ. Chợt cô nhớ đến cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ Vân, cô giùng giàng muốn rút tay ra khỏi tay anh, lại thấy anh càng giữ chặt hơn, mặt lạnh nhìn chăm chăm vào mắt cô nói, “Ngồi yên ở đây, không được nhúc nhích!” Đợi anh giải quyết nốt công việc.

Thi Tình mấp máy môi như muốn nói gì thì thấy anh quay sang nói chuyện với người khác nên cô đành thôi.

Sao cô có thể xui xẻo như vậy, sao có thể gặp anh như vậy!

Nghe Vân Dật Bạch nói chuyện với người kia, nói được mấy câu Thi Tình liền hiểu được. Căn bản người kia không muốn nói chuyện công việc với Vân Dật Bạch, ánh mắt ông ta dán lên người cô gái trên sàn nhảy. Ánh mắt thể hiện sự thèm thuồng rõ ràng rành rành.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 57: Nếu Trần đồng không thể tự quản lý tay mình, để Vân mỗ giúp ông được chứ?

Vân Dật Bạch đầu phải kẻ ngốc, đương nhiên là nhìn ra. Chỉ vì hợp đồng lần này còn cần con dấu và chữ ký mới có thể hoàn thành. Trần đồng rõ ràng chỉ muốn đến đây vui đùa, không hề có ý định muốn ký hợp đồng.

Vân Dật Bạch trầm mặt nhìn ánh mắt thèm thuồng của lão già trên năm mươi đang không ngừng hướng về những người phụ nữ trên sàn nhảy phía quầy rượu. Áp chế lửa giận trong lòng anh xoay người tránh nhìn ông ta.

Theo lời Vân Dật Bạch, Thi Tình cẩn thận ngồi yên tại chỗ, đến khi ...

“A ... ông làm gì vậy?”

Trên đùi truyền đến cảm giác khiến Thi Tình rợn cả tóc gáy, khi thấy rõ nguyên nhân khiến mình có cảm giác đó thì trên đùi đã có nhiều hơn một cánh tay.



Nghe tiếng động quay đầu lại trong nháy mắt Vân Dật Bạch liền đen mặt.

Vốn đang nhìn người đẹp không biết vì sao Trần đồng lại quay đầu tiến đến gần Thi Tình đang ngoan ngoãn đợi, đôi tay già không chút kiêng dè không ngừng di chuyển trên đùi cô.

Tiến đến một bước, một tay chặn trước bàn tay đầy nếp nhăn, tay Vân Dật Bạch dùng thêm lực, lạnh lùng nói, “Trần đồng, tay của ông, để nhằm chỗ rồi!”

Đau nhức trên tay khiến mặt Trần đồng biến sắc, run giọng mở miệng, “Vân tổng, tay của cậu ...”

Hừ lạnh một tiếng, buông tay đang nắm tay Trần đồng, Vân Dật Bạch lạnh giọng nói khéo, “Nếu Trần đồng không thể tự quản lý tay mình, để Vân mở giúp ông được chứ?” Ánh mắt âm trầm khiến một người đã lớn tuổi như Trần đồng không khỏi run lên.

“Không, không cần!” Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống hai má Trần đồng. Không nên trực tiếp đối mặt với khí vũ hiên ngang của người đàn ông trẻ tuổi này.

Không chút dấu vết bảo Thi Tình tạo khoảng cách giữa hai người, anh duy trì tư thái nhưng không bỏ qua ánh mắt của Trần đồng.

Ông cười mở miệng, “Thứ cho tôi mạo muội, vị tiểu thư này và Vân tổng ...” đã từng nghe danh Vân Dật Bạch không gần nữ sắc, mỗi lần bàn chuyện về hợp đồng, anh cũng chưa từng mang đàn bà theo bên người, người phụ nữ bỗngưng xuất hiện này là ai?

“Nếu biết là mạo muội, Trần đồng hỏi vậy thì Dật Bạch nên trả lời thế nào?” Vân Dật Bạch lãnh giọng mở miệng.

Bị chặn họng như vậy, mặt Trần đồng không nén nổi giận. Ho nhẹ một tiếng cười gượng, “Xem ra vị tiểu thư này và những người phụ nữ bên cạnh Vân tổng không giống nhau, Trần tổng không nhận được mới hỏi mấy câu!”

“Bên cạnh Vân tổng có bao nhiêu phụ nữ, Trần đồng hiểu rõ thật!” Nhàn nhạt mĩa mai một câu, Vân Dật Bạch cười lạnh.

“Ha ha! Vân tổng thật biết nói đùa!” Không muốn dây dưa cùng Vân Dật Bạch, ông tự động tránh Vân Dật Bạch hỏi Thi Tình, “Không biết nên gọi tiểu thư đây thế nào?”

Theo bản năng nhìn về phía Vân Dật Bạch, thấy anh không có ý định sẽ mở miệng, Thi Tình mím môi, “Tôi là Thi Tình! Trần đồng chào ông!” Chắc hẳn Vân Dật Bạch cũng không muốn làm mất bản hợp đồng này.

“Chào cô, chào cô!” Đưa tay vuốt ve bàn tay Thi Tình, mặt Trần đồng thêm thều, đôi mắt vẫn đục nhìn cô tràn đầy dục vọng.

Thật buồn nôn! Thi Tình lúng túng muốn rút tay về lại phát hiện đầu ngón tay vô ích. Đưa ánh mắt cầu cứu về phía Vân Dật Bạch, nhưng dường như anh không có ý định sẽ giúp một tay.

“Trần đồng ông ...” Bỏ qua cảm giác xấu hổ, cắn răng chịu đựng cảm giác khiến người ta buồn nôn. Mà Trần đồng cũng đã nhìn ra, Vân Dật Bạch không định lên tiếng, động tác của ông càng thêm càn rỡ.

Xác định Vân Dật Bạch sẽ không ra tay, Thi Tình dùng sức đẩy Trần đồng không ngừng tiến lại gần, từng bước đẩy ngã người trên sofa, khuôn mặt thanh tú bởi vì tức giận mà đỏ bừng, “Ông làm gì vậy?”

Trần đồng vì không đứng vững mà ngã ngồi trên sofa, khuôn mặt già nua vì bị cô cự tuyệt mà đen lại. Ông cá giận nói, “Ông đây coi trọng cô chính là phúc phận của cô. Hôm nay đã tới đây rồi cô còn muốn đi?” Ông khẳng định Thi Tình là do Vân Dật Bạch mang đến cho ông chơi.

Vì Vân Dật Bạch chỉ đứng ngoài không mở miệng. Đây là anh đang ngầm thừa nhận cách làm của ông. Vừa nghĩ như vậy động tác của Trần đồng không chút lo ngại.

Sự lạnh lùng của Vân Dật Bạch khiến toàn thân Thi Tình chợt lạnh, anh thật xem cô như món đồ chơi sao? Có thể để mặc người tùy ý đùa giỡn?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 58: Tôi không phải là đồ vật, không phải thứ để anh thích thì đùa bốn

Cuối cùng, Vân Dật Bạch cũng không ra tay giúp đỡ. Sau khi Thi Tình tặng cho đầu heo Trần đồng một cái tát, nghe tiếng chửi từ người bên cạnh rồi chạy ra ngoài. Một mình rời khỏi quán rượu ra ngoài đường, cuối cùng cô dừng lại trước một cửa hàng đã đóng. Ngồi trên bậc thang đưa mắt nhìn con

đường tấp nập người qua.

Hơi cúi đầu nhìn mũi giày, một giọt nước mắt ấm nóng rơi trên mu bàn tay cô. Hơi ẩm như muốn làm phồng da cô. Giống như không nhận ra mình đang khóc, Thi Tình duy trì tư thế như vậy một lúc lâu không nhúc nhích.

Bên cạnh không ngừng có từng cặp nam nữ đi qua, ánh sáng từ đèn nê ông, dòng xe qua lại trên đường cũng không vì sự có mặt của cô mà dừng lại.

Một đôi giày da đen xuất hiện trong tầm mắt cô, người cô trở nên cứng ngắc, Thi Tình vẫn không nhúc nhích như là không nhìn thấy anh. Ngồi lâu thấy mỏi, cô đứng dậy đi lên vài bước. Sau đó lại tiếp tục ngồi nghỉ. Vừa đi vừa nghỉ như vậy, cô vẫn không hề hay biết, người phía sau vẫn luôn đi theo cách cô mười bước chân.

Bước chân lao đảo không vững, một đôi tay rắn chắc thận trọng đỡ lấy cơ thể yếu đuối như sắp ngã, cả người mệt mỏi dựa hẳn vào một bờ ngực ấm áp.

Giống như vừa nghĩ ra cái gì, không biết lấy sức lực từ đâu, Thi Tình dùng sức vùng thoát khỏi bàn tay đang giữ trên eo cô, lớn tiếng quát to, “Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Cánh tay vững chắc vẫn giữ trên người cô không nhúc nhích, thân hình cường tráng không vì chút kháng cự của cô mà buông lỏng.

Hơi thở ấm áp, mùi hương quen thuộc, khiến sự lạnh nhạt trong lòng Thi Tình hoàn toàn sụp đổ. Cánh tay trắng nõn thành quyền đánh vào ngực người đang giữ vai cô.

“Tôi không phải là đồ vật, không phải thứ để anh thích thì đùa giỡn! Anh có hiểu không, có hiểu hay không?”

Vân Dật Bạch nhìn gương mặt tức giận của Thi Tình trước ngực, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận nên đỏ bừng. Lực đánh vào lồng ngực anh cũng dần yếu đi. Dần dần chuyển thành nắm chặt vật áo trước ngực anh.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?” Cô tựa vào trước ngực anh nức nở. Tay càng nắm chặt vật áo trước ngực anh. Hai mắt đỏ bừng nhìn thẳng vào mắt anh, “Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?”

Ánh mắt không rời người trước ngực đang dần mất khống chế, trán Vân Dật Bạch nhăn lại từ đầu đến cuối không có dấu hiệu dãn ra, anh chậm rãi giữ chặt cơ thể mềm mại của cô.

“Vân Dật Bạch, hãy nói cho tôi biết, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?”

Bàn tay khê dùng lực vỗ vào gáy cô, cả người Thi Tình liền mềm nhũn ra.

Không nói một lời, anh cúi người ôm lấy Thi Tình đi về chỗ để xe.

“Dật Bạch, cậu đối xử với cô ấy như vậy là không công bằng!” Lăng Thiếu Dương giữ tay lái, anh không biết anh đã nói câu này bao nhiêu lần rồi.

Đưa người vào trong xe, ánh mắt Vân Dật Bạch dừng trên người Thi Tình, gương mặt tuấn tú âm trầm nói, “Có công bằng hay không là do tớ quyết định!”

“Thật lòng mà nói, cô ấy không hề làm gì sai, không nhận lời Dật Thanh là do cô ấy tự ti, tự ti không phải là lỗi lớn. Trong chuyện tình cảm, không thể có chuyện cứ cho đi thì sẽ được nhận lại!” Lăng Thiếu Dương chậm rãi nói.

“Nếu cái giá của nó là một mạng người thì cô ta sẽ phải chịu trách nhiệm về chính sự tự ti của mình!” Vân Dật Bạch lạnh giọng nói.

“Vậy tại sao cậu lại ra tay với Trần đồng? Ông ta là khách hàng lớn của chúng ta đấy!” Qua gương chiếu hậu anh nhìn người bạn của mình, Lăng Thiếu Dương giật giật khóe miệng, chuyện vừa rồi ở quán rượu anh điều thấy hết, tất cả đều là vì Dật Thanh sao? Anh bắt đầu thấy hoài nghi.

“Tớ ghét những gã không tự làm chủ được tay của mình!” Vân Dật Bạch cả giận nói.

“Cậu đừng tự nguy hiểm!” Lăng Thiếu Dương nói.

“Tùy cậu thích nói sao thì nói! Lái xe, về nhà!” Vân Dật Bạch ra lệnh. Hiện tại anh có rất nhiều điều muốn hỏi cô, muốn hỏi tại sao cô lại có mặt ở quán rượu? Sao cô không ở nhà?!

“Cậu coi tớ là tài xế đấy à! Lăng Thiếu Dương dờ khóc kêu to từ từ khởi động xe, tiến về Vân gia.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 59: Con và Thi tiểu thư không thể như thế!

Xe vững vàng dừng lại trước cửa lớn Vân gia, bên phía tay lái Lăng Thiếu Dương chống tay quay đầu nhìn người con gái nằm trên đùi Vân Dật Bạch, nhẹ giọng nói, “Làm sao bây giờ? Đánh thức cô ấy?”

“Không cần!” Nâng đầu cô lên, Vân Dật Bạch cũng không nhận ra mình đang nhẹ nhàng ôm lấy thân thể cô, chậm rãi xuống xe.

Bên trong xe Lăng Thiếu Dương kinh ngạc như rụng mảy, chống lên tay lái nhìn bạn tốt với ý cười châm biếm.

“Cậu quay về đi!” Đưa tay đóng cửa xe, Vân Dật Bạch nhìn Lăng Thiếu Dương nói.

Lăng Thiếu Dương như rụng mảy nhìn Thi Tĩnh trong ngực anh, “Cậu định đi vào như vậy?”

“Không thì sao? Không lẽ vút trên đường?” Vân Dật Bạch tức giận nói.

“Mẹ cậu thấy được thì sẽ nghĩ gì?” Lăng Thiếu Dương nhắc nhở anh.

“Lúc này mẹ đã sớm đi nghỉ rồi! Đừng có nói nhảm, không muốn đi thì ở lại!” Vân Dật Bạch lạnh nhạt lườm cậu ta.

Lăng Thiếu Dương nháy mắt tinh quái, trêu tức nói, “Cảm giác được một người đàn ông giữ lại qua đêm thật không tốt! Minh lên trở về thi hon!” Ở nhà vẫn còn cô vợ nhỏ đang tức giận chờ anh về đồ dành đây.

“Chú ý an toàn!” Vân Dật Bạch không giữ người, ôm Thi Tĩnh đi vào trong nhà.

Khi tầm mắt Vân Dật Bạch dừng lại trên người mẹ đang ngồi trong phòng khách, anh kinh ngạc lên tiếng, “Mẹ?”

Trầm lặng chờ con trai về mẹ Vân kinh ngạc nhìn người phụ nữ trong lòng con, trên khuôn mặt dịu dàng thoáng qua nét kinh ngạc rồi biến mất, sắc mặt không đổi mở miệng, “Thi tiểu thư sao vậy?”

“Không có việc gì! Mẹ, mẹ chờ con một lát, con lập tức xuống ngay!” Trước tiên anh cần đưa người trong ngực lên phòng.

“Được! Mẹ không vội!” Mẹ Vân ôn hòa nói.

Rời khỏi tầm mắt của mẹ, Vân Dật Bạch sải bước tiến tới phòng của Thi Tĩnh.

Mở cửa phòng, trong phòng ngăn nắp một cách khác thường khiến anh khẽ nhíu mày, tất cả bản khoản đều dồn vào Thi Tĩnh trong ngực, anh đặt cô lên giường sau đó bước ra ngoài.

Tiếng đóng cửa khiến Thi Tĩnh đang mê man ngủ liền mở mắt, đáy mắt tràn đầy lo âu.

Vân Dật Bạch không trực tiếp xuống lầu tìm mẹ, ngược lại anh đi tìm bác Hoàng.

“Đại thiếu gia!” Chủ còn chưa đi nghỉ tất nhiên ông cũng chưa đi nghỉ, rất nhanh bác Hoàng đã xuất hiện trước mặt anh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Dật Bạch điên cuồng mở miệng.

“Đại thiếu gia?”

“Tôi hỏi bác đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trong phòng cô ấy lại không có thứ gì?”

Cô ấy là ai, điều này, cậu chủ hoàn toàn không nói rõ.

Đối với sự tức giận của cậu chủ, mặt bác Hoàng khổ sở nói, “Đại thiếu gia, đây là lệnh của phu nhân, bà nói về sau Thi tiểu thư sẽ không ở lại đây nữa!” Ông cũng cảm thấy kỳ lạ. Có điều chuyện này ông không dám hỏi.

Là ý của mẹ?!

Vân Dật Bạch càng nhíu chặt mày, quay gót chân bước xuống dưới lầu.

Mẹ Vân vẫn đoan trang ngồi ở phòng khách chờ con trai xuống. Như lời bà nói, bà không vội.

Chậm rãi bước tới ngồi đối diện với mẹ, ba năm chưa từng thấy mẹ như vậy khiến Vân Dật Bạch sửng sốt giây lát. Ba năm bệnh tật mơ mơ màng màng không khiến mẹ mất đi sự tao nhã vốn có.

“Mẹ, sao mẹ còn chưa đi nghỉ?”

“Chờ con! Mẹ có lời cần nói với con!” Mẹ Vân ưu nhã buông đồ ăn khuya trong tay, nhẹ nhàng nói.

“Có chuyện gì ạ?”

“Dật Bạch, con quên mình đã có hôn ước rồi sao?” Mẹ Vân nói thẳng.

Sắc mặt Vân Dật Bạch khê biến, nhưng không phát tác, nhỏ giọng nói, “Không ạ.”

“Con và Thi tiểu thư không thể như thế!” Không một lời chỉ trích, không một câu vũ nhục. Mẹ Vân chỉ nhàn nhạt chỉ ra cô không thích hợp ở lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60: Đây là nhà của tôi, tôi ngủ ở đâu thì liên quan gì đến cô?

Lời mẹ nói khiến Vân Dật Bạch khê cau mày, "Con và Thi Tĩnh... có gì không ổn?"

Thi Tĩnh không phải là vấn đề mà mẹ anh đang lo lắng.

Mẹ Vân nghe vậy, lòng mày thanh tú khê cau lại, "Chả lẽ con không cảm thấy... con và Thi tiểu thư quá thân mật sao?"

"Con và cô ta? Không thể nào?" Vân Dật Bạch không suy nghĩ gài nhẹ, "Mẹ, có phải mẹ đang hiểu nhầm chuyện gì không?"

"Mẹ hy vọng là mẹ đang hiểu nhầm! Dật Bạch, con là người đã có hôn thê, mẹ không hy vọng sẽ nghe thấy người khác nói con có quan hệ với cô gái khác. Chuyện này đối với con là không được!"

"Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi! Giữa con và Thi Tĩnh không phải là quan hệ đó!" Anh cau mày nhẹ giọng. Anh không hiểu tại sao mẹ anh lại có suy nghĩ như vậy.

"Liệu có đúng là như vậy hay không?" Hiển nhiên mẹ Vân không tin, nhưng bà vẫn nói, "Nếu chuyện không phải như vậy thì tốt! Mẹ đã nói với Thi tiểu thư, nơi này không cần sự giúp đỡ của cô ấy. Ngày mai khi cô ấy tỉnh lại, hãy đưa cô ấy rời đi!" Dứt lời, không đợi Vân Dật Bạch trả lời, bà đã đứng dậy rời đi.

Quả nhiên mẹ có quan tâm tới! Vân Dật Bạch nghĩ trong lòng.

Cứ như vậy để cô ta đi à? Không, anh không cam lòng! Rõ ràng cô chưa làm được gì, bây giờ lại muốn rời đi sao? Không có chuyện đó đâu! Cả đời Thi Tĩnh có phải dốc lòng vì nhà họ Vân. Chưa lấy được cái gì từ cô, sao anh có thể để cô đi dễ dàng như vậy được?

Ánh sáng ban mai như bao chùm cả căn phòng, tia nắng xua tan sương sớm, trên mặt đất vẫn còn lưu lại một tầng sương nhàn nhạt.

Vẫn bộ dạng như tối hôm qua, Thi Tĩnh rón rén đóng cửa phòng, xách theo đôi giày của mình, nhón chân bước xuống cầu thang đi về hướng cửa chính. Lúc này mọi người trong Vân gia vẫn còn chưa dậy, chính là thời điểm tốt để cô rời đi.

Nhón chân nhanh nhẹn hướng về phía cửa, Thi Tĩnh hoàn toàn không biết từng cử chỉ của cô đều rơi vào tầm mắt của ai đó đang nằm trên ghế.

Một tay đưa lên cửa, đưa mắt nhìn thành công ngay phía trước, một giây sau toàn thân Thi Tĩnh bất động.

"Cô định đi đâu?"

Giọng nói không cao không thấp lại thành công kéo lại bước chân cô.

Vân Dật Bạch thậm chí cũng không thèm đứng dậy, chỉ đưa mắt nhìn người phụ nữ muốn trốn nhàn nhạt mở miệng. Tối hôm qua do có uống chút rượu lại đã khuya nên anh ngủ luôn trên ghế sa lon, anh không ngờ vừa mở mắt ra liền thấy cô muốn trốn đi.

Ảo não nhắm mắt lại, Thi Tĩnh không dám tin quay người lại, hỏi, "Sao anh lại ngủ ở đây?"

"Đây là nhà của tôi, tôi ngủ ở đâu thì liên quan gì đến cô? Cô vẫn chưa trả lời tôi, cô muốn đi đâu?" Vân Dật Bạch lạnh lẽo ngồi dậy. Ánh mắt khinh thường nhìn cô chằm chằm, giều cợt nhếch miệng, "Cô muốn đi?"

"Tôi không có!" Thi Tĩnh khê cắn môi dưới, phủ nhận.

"Không có?!" Châm chọc nhìn đôi tay rách giầy và bộ dạng lén lút của cô, anh cười nhạt nói, "Không phải cô định nói với tôi, cô chuẩn bị đi tập thể dục buổi sáng chứ?"

Cô không BT như anh. Sớm như vậy đã rời giường đi thể dục buổi sáng.

"Thôi được, nếu anh đã biết rồi thì hãy để cho tôi đi!" Đúng, cô muốn rời khỏi đây.

Lười biếng đứng dậy, từng bước đi tới chỗ cô, hơi thở từ người Vân Dật Bạch phả ra bao trùm lấy Thi Tĩnh. Cô phát hiện, bây giờ chỉ cần Vân Dật Bạch tiến tới gần cô, toàn thân cô tự khắc sẽ run rẩy. Theo bản năng cô lùi về sau một bước cho tới khi lưng chạm vào cửa mới dừng lại.

"Đừng, anh đứng có bước tới đây!" Đưa hai tay lên chắn tạo khoảng cách giữa hai người, Thi Tĩnh run giọng nói.

Ánh mắt khinh miệt nhìn cánh tay ngăn giữa hai người, Vân Dật Bạch không tiếp tục tiến lên, âm trầm lãnh lạnh nói, "Thi Tĩnh, có phải gần đây tôi đối với cô quá nhân nhượng. Khiến cho cô quên mất, cả đời này của cô phải gắn chặt với nhà họ Vân?"

"Tôi không có!"

"Cô muốn đi!" Mọi việc bày ra trước mắt, cô còn muốn chối?

"Tôi là..."

"Cô là cái gì tôi không quan tâm, tốt nhất cô nên nhớ, hợp đồng cô đã ký. Tôi cũng không hề bạc đãi người nhà cô. Nếu cô không thể thực hiện những gì đã đặt ra, chắc cô cũng biết là tôi có thể làm gì!" Giữ chặt cằm cô, Vân Dật Bạch nhìn thẳng vào mắt cô, nói những lời lạnh khốc.

"Anh không thể làm như vậy."

"Cô biết rất rõ là tôi có thể hay không mà! Cũng không phải tôi chưa hề làm qua!" Anh không hề để ý nhún vai.

Anh đang uy hiếp cô. Mặc dù không nói rõ, nhưng đúng là anh đang uy hiếp cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 61: Vị hôn thê xuất hiện

Đứng trước cửa phòng mẹ Vân, Thi Tĩnh hít sâu một hơi đưa tay muốn gõ cửa. Cửa lại tự động mở ra từ bên trong.

Bị Thi Tĩnh bên ngoài cửa dọa sợ, mẹ Vân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng, "Thi tiểu thư, có chuyện gì à?" Bà cũng không nhắc lại chuyện hôm qua.

"Phu nhân, hôm qua con ..."

"Là Dật Bạch đưa cô về." Mẹ Vân tiếp lời.

"Thật xin lỗi!" Cô không biết mình nên nói gì.

"Thi tiểu thư nói gì vậy, giữa chúng ta có gì mà cần xin lỗi đây! Chuyện giữa những người trẻ tuổi như cô tôi vốn không nên tham gia, nhưng theo tôi thấy một người xuất sắc như Thi tiểu thư chắc cũng không nguyện ý chen vào giữa hôn sự của người khác!" Mẹ Vân nhu hòa nhắc nhở.

Bà là người mẹ ích kỷ. Không cần biết Dật Bạch và Thi Tĩnh có quan hệ gì hay không. Bà không thể để mất danh dự của Vân gia. Cũng không thể để Dật Bạch làm mất thể diện của Vân gia được. Con trai bà xuất sắc như vậy, không thể có một vết nhơ nào được.

Nặng nề gật đầu, Thi Tĩnh nhỏ giọng, "Con đã hiểu rồi."

"Thi tiểu thư hiểu là tốt! Nếu như Dật Bạch có hỏi, cô cứ đẩy hết trách nhiệm cho tôi là được rồi!" Con trai bà sẽ không nổi giận với bà.

"Sẽ không đâu!" Thi Tĩnh vội vàng giải thích, "Con sẽ lập tức đi ngay!"

Lần này, mẹ Vân không nói chuyện nữa, lướt qua cô bước thẳng xuống lầu. Trong hành lang trống rỗng, chỉ còn lại Thi Tĩnh đối mặt với cánh cửa khép chặt, thật lâu không nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, Tiểu Cạn đi tới bên cạnh cô, đưa tay đẩy Thi Tĩnh một cái, lẩm bẩm nói, "Chị Thi!"

Im lặng lắng đầu, “Chị không sao!” Thi Tĩnh xoay người đi lại bị Tiểu Cạn giữ lại.

Tiểu Cạn giải thích, “Chị Thi, phu nhân gọi chị xuống. Nói là muốn giới thiệu một người với chị!” Cô không biết vì sao phu nhân lại làm vậy, nhưng vì khách kia, cô chưa từng gặp qua.

“Là cô?!”

Thi Tĩnh vừa ngừng bước liền nghe thấy một giọng nói. Trước mặt cô xuất hiện bóng dáng một cô gái cao gầy.

Hoang mang ngược mắt lên, giây tiếp theo cô mở to mắt nhìn người con gái cao gầy trước mặt. gương mặt này không phải là ... người con gái trong ví tiền của Vân Dật Bạch!

Cô ngốc lăng nhìn cô gái trước mặt, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Một đôi tay thon dài quơ quơ trước mặt cô, cô gái đó khẽ cười nhìn cô, “À? Cô không nhớ tôi sao? Tôi là chị của Phong Linh, tối qua chúng ta đã gặp nhau rồi!”

Cô ta vừa nói vậy, Thi Tĩnh lại nhớ tới cô gái hôm qua muốn giúp cô, chị gái Phong Linh!

Thấy cô nghĩ ra, cô gái đó liền gơ tay đầy thiện ý, nụ cười xinh đẹp tràn tới khóe mắt, “Xin chào, xin chính thức được giới thiệu. Chị là Dương Hồi Hương.”

Đờ đẫn bắt tay, Thi Tĩnh nhẹ nhàng mở miệng, “Em là Thi Tĩnh!”

“Em là bạn thân của tiểu Linh thì cũng chính là em gái của chị! Chị không biết là em ở Vân gia, nếu không, tối qua cũng sẽ không ...” Dương Hồi Hương dịu dàng khẽ nói.

“Không sao, dù sao em...”

“Hồi Hương là hôn thê đã đính hôn với Dật Bạch ba năm trước, chuẩn bị kết hôn vào cuối năm” Mẹ Vân vốn đang yên lặng chợt lên tiếng. Ánh mắt bà dịu dàng nhìn về phía Thi Tĩnh, “Đến lúc đó nhất định Thi tiểu thư phải đến uống rượu mừng!”

Trong lòng xuất hiện cảm xúc khó hiểu không biết từ đâu ập tới, Thi Tĩnh chậm chạp gật đầu. Cũng hiểu ra được, mình không nên đến. Thì ra, Vân Dật Bạch không phải một kẻ vô tình, anh dịu dàng, nhưng chỉ với người anh muốn.

Hai người phía trước nhìn qua như mẹ con, mẹ Vân mặc dù đã quên hết ba năm điên dại, thậm chí đã chấp nhận cái chết của Dật Thanh. Tất cả mọi thứ bây giờ, đều có cách giải quyết của nó. Mà sự tồn tại của cô, lại ảnh hưởng đến cảm xúc của mẹ Vân.

Nghĩ đến đây, Thi Tĩnh nhẹ nhàng rời khỏi phòng khách.

Cô cần nói chuyện cùng Vân Dật Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 62: Hình như mẹ Vân đang hiểu lầm quan hệ giữa tôi và anh

“Tôi thật sự là người của Vân gia, tôi có chuyện muốn gặp tổng giám đốc của các cô, làm phiền cô thông báo một tiếng!” Đứng trước sảnh lớn Vân thị, Thi Tĩnh không biết cô đã giải thích như vậy bao nhiêu lần rồi.

“Thật xin lỗi tiểu thư, cô không có hẹn trước nên chúng tôi không thể giúp cô thông báo được!” Cô tiếp tân xinh đẹp không nhịn được nhìn Thi Tĩnh, nụ cười hoàn mỹ đã có chút mất kiên nhẫn.

“Nhưng tôi có việc gấp, tôi...”

“Tiểu thư, cô không có hẹn trước nên thật sự chúng tôi không thể để cô lên.”

“Vậy cô giúp tôi gọi một cuộc điện thoại, như vậy cũng không được à?”

“Tiểu thư, cô đừng gây cản trở cho chúng tôi được không? Tôi còn rất nhiều việc phải làm!” Cô tiếp tân không để ý tới cô nữa.

Thi Tinh nhìn cô tiếp tân đang bận rộn với công việc, nhất thời cô không biết phải làm gì. Nhìn đại sảnh rộng lớn, cô quyết định sẽ đợi ở đây. Hôm nay, cô nhất định phải nói rõ chuyện này với Vân Dật Bạch.

Từng tốp người đi qua đi lại, hết tốp này đến tốp khác, kim đồng hồ cũng quay từng vòng từng vòng.

“Phát cái này cho mọi người. Đợi lát tôi quay lại rồi chúng ta sẽ bắt đầu họp. Còn nữa...” cửa thang máy vừa mở. Vân Dật Bạch nhanh chóng phân phó công việc cho mọi người trong thời gian anh không ở đây.

Sau lưng, thư ký và các nhân viên cấp cao liên tục gật đầu đáp ứng.

“Còn nữa, trước khi tôi trở về, tôi muốn xem kết quả thảo luận của chúng ta hôm nay!” Mắt nhìn thẳng, anh cất bước đi tới trước cửa xe, anh hoàn toàn không để ý thấy sự có mặt của Thi Tinh.

“Vân Dật Bạch.” Thi Tinh chưa bao giờ hy vọng Vân Dật Bạch sẽ để ý thấy cô. Cho nên, khi vừa thấy anh xuất hiện cô lập tức lên tiếng.

Giọng nói quen thuộc khiến Vân Dật Bạch phải quay người lại. Khi thấy người không nên có mặt ở đây chân mày anh nhíu lại, “Tại sao cô lại ở đây?”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh!” Luống cuống đứng một chỗ, lúc này cô mới để ý thấy bọn họ đang là tâm điểm của mọi người.

Mà cô tiếp tân ngăn cản Thi Tinh lúc trước thấy màn vừa rồi cũng có chút kinh ngạc nhìn Thi Tinh.

“Cô đi theo tôi!” Đưa mắt nhìn bốn hướng, Vân Dật Bạch đưa tay lôi cô đi đồng thời nói với thư ký đằng sau, “Cô đi làm việc đi!”

Dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Thi Tinh bị nhét vào xe rồi khỏi công ty.

“Có chuyện gì?” Anh thật bất ngờ khi thấy Thi Tinh ở công ty, nhất là lúc rời đi sáng nay không khí giữa bọn họ không tốt.

“Tôi không quấy rầy anh đâu chứ?” Cô để ý thấy từ khi lên xe anh luôn xem tài liệu, không khỏi có chút xấu hổ.

“Đã đến đây rồi, có gì thì cô nói mau đi!” Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi tài liệu, Vân Dật Bạch chuyên tâm nói.

“Tôi muốn nói nếu giờ mẹ Vân không cần tôi nữa, liệu tôi có thể...”

Nói còn chưa dứt lời chợt nghe bộp một tiếng, Vân Dật Bạch đang chuyên tâm vào công việc quay đầu lại lãnh nhìn cô chằm chằm.

Vân Dật Bạch nói, “Những lời tôi nói sáng nay vẫn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Thi Tinh vội vàng lắc đầu, “Tôi ở lại đây sẽ khiến mẹ Vân cảm thấy không vui. Hơn ai khác anh phải là người hiểu rõ điều này nhất!” Cô không tin anh không nhận ra thái độ của mẹ Vân.

“Nếu mọi chuyện dễ dàng như vậy, tôi cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy?”

“Nhưng...”

“Thi Tinh, tôi nghĩ cô phải hiểu rõ. Mặc kệ trước đây bệnh tình của mẹ tôi như thế nào, cô đều phải ở cạnh bên bà. Cô không có quyền được lựa chọn! Nhân tiện chúng ta cũng nên nói qua về vấn đề này!” Vân Dật Bạch cau mày nói.

Điều này Thi Tinh biết. Trầm mặc một lúc cô thì thào nói, “Cho dù mẹ anh và vị hôn thê của anh thấy không vui sao?”

“Ai nói với cô tôi đã có hôn thê?” Sắc mặt Vân Dật Bạch nghiêm nghị, lo lắng nhìn cô.

“Không ai nói với tôi. Nhưng tôi không muốn gây phiền phức cho anh. Hình như mẹ Vân đang hiểu lầm quan hệ giữa tôi và anh!”

“Hiểu lầm thì hiểu lầm!”

“Nhưng...”

“Nếu chuyện cô muốn nói là chuyện này, thì mọi chuyện chấm dứt ở đây, tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm. Chờ tôi trở về rồi nói!” Không để cô có cơ hội nói tiếp, Vân Dật Bạch lạnh lùng cắt ngang.

“Mẹ anh...”

“Tôi nói là dừng ở đây!” Một ánh mắt lạnh quét qua. Thi Tinh chỉ có thể trầm mặc.

## Chương 63: Lam tiểu thư, thật khéo trùng hợp!

Mang tâm trạng buồn chán đến chốn đông người, vốn nên trở về Văn gia nhưng Thi Tình lại ngồi trên ghế đã dành cho mọi người nghỉ ngơi ngắm nhìn dòng người qua lại tấp nập.

Dường như ai cũng đều có bạn, ai cũng có người bên cạnh để nói chuyện cùng, mà cô chỉ có thể lẳng lặng ngắm nhìn thế giới này, thành phố này, những con người này. Mà cô, giống như đặt mình vào một thế giới nhỏ bé ngắm nhìn họ, lẳng lặng không lên tiếng.

Khẽ giật giật khoe miệng, cô cảm thấy buồn cười vì chính sự đa sầu đa cảm của mình. Nhớ tới Dật Thanh, nhớ tới mẹ Văn, nhớ tới Văn Dật Bạch, tất cả đều không cho cô biết nên làm thế nào cho phải.

Mẹ Văn đổ bệnh thì chung sống rất tốt, nhưng cô không thể chỉ vì sống chung tốt mà mong bệnh của mẹ Văn nặng lên.

Mặc kệ mẹ Văn phản đối cô thế nào, giống như Văn Dật Bạch đã từng nói, chăm sóc mẹ Văn chính là công việc duy nhất trong nửa đời còn lại của cô.

Hạ mi nhìn xuống mũi giày, cô yên lặng thờ dài. Chuộc tội, nó đã trở thành việc duy nhất cô có thể làm.

Vừa muốn đứng dậy, đầu vai liền bị một lực đè xuống.

Hoang mang ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt đẹp rất quen thuộc đang cố nén giận.

Tại sao lại là cô ta?!

Thi Tình một môi ngồi yên tại chỗ, bình tĩnh mở miệng hỏi thăm, “Lam tiểu thư, thật khéo trùng hợp!”

Sau khi Lam Đình rời khỏi Văn gia vẫn muốn tìm một cơ hội gặp lại Văn Dật Bạch. Tuy nhiên, cô vẫn chưa gặp được. Thật vất vả mới nhờ được bố đưa mình vào Văn thị, cô những tưởng có thể tiếp cận khiến Văn Dật Bạch rời xa Thi Tình.

Vậy làm sao cô có thể không bức?!

“Không khéo, là tôi theo cô tới đây!” Lam Đình hừ lạnh một tiếng, bàn tay đặt trên người cô càng thêm dùng sức.

Đau nhức trên bả vai khiến Thi Tình cau mày, mặt không đổi hỏi, “Ồ? Tìm tôi có việc gì sao?” Cô không hiểu giữa bọn họ thì có chuyện gì đáng để nói.

“Rốt cuộc cô và Văn Dật Bạch có quan hệ gì?” Lam Đình trầm mặt hỏi. Nếu như cô ta có thể cho cô một lời giải thích, hôm nay cô sẽ tạm bỏ qua cho cô ta.

“Lam tiểu thư đang dùng thân phận gì để hỏi tôi vậy?” Vốn dĩ cô ta tự xưng là hôn thê của Văn Dật Bạch, giờ đã biết là giả, Thi Tình bất giác cảm thấy nực cười. Văn Dật Bạch là kẻ âm lãnh tàn khốc như vậy lại có thể khiến cho phụ nữ người trước vừa ngã xuống, người sau lại có thể tiến lên.

Kể ra cũng lạ, nếu không kể tới giá trị nhân cách của Văn Dật Bạch, chỉ với khuôn mặt tinh tế luôn bày ra vẻ thân nhiên cùng khí chất lãnh khốc quanh người cũng đủ để cho phụ nữ thích. Cộng thêm anh ta là tổng giám đốc của Văn thị, bản thân cũng đáng giá vạn tỷ. Mặc kệ là anh dựa vào vẻ bề ngoài hay là tiền bạc, cũng không thiếu phụ nữ cho anh lựa chọn.

Bỗng khi đó, Thi Tình cảm thấy, nếu làm phụ nữ của Văn Dật Bạch, vậy sẽ khổ biết nhường nào!

Cô thương xót nhìn Lam Đình, cô ta cũng có thể được coi là một kẻ bất hạnh.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Lam Đình nhìn cô cảm tức, “Tại sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Không có gì, rốt cuộc là Lam tiểu thư có chuyện gì? Tôi muốn về!”

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!”

Vẫn chưa hết hy vọng à!

Thi Tình nói, “Tôi và Văn Dật Bạch chỉ có quan hệ chủ tớ mà thôi!”

“Anh ta đến phòng cô!” Lam Đình chỉ ra.

“Đó là nhà của anh ta, anh ta thích nơi nào thì đến đó!” Thi Tinh học theo giọng điệu nói chuyện của Vân Dật Bạch.

“Tôi thấy các người hôn môi!” Lam Đình cắn răng nói.

Sắc mặt Thi Tinh trầm xuống, khuôn mặt bình tĩnh càng lộ vẻ lo lắng, cô hơi mím môi, “Lam tiểu thư, tôi không biết cô lại có nhiều hứng thú với tôi như vậy, nếu cô là đàn ông thì tốt quá!”

Ân ý trong câu nói của cô khiến Lam Đình tròn mắt tức giận mắg, “Ai thèm thích cô!”

“Ha ha, thì ra là không phải!” Thi Tinh giả bộ cười.

“Đủ rồi! Thi Tinh, đều là do cô không biết suy xét!”

Ánh mắt Lam Đình trầm xuống, tiếp tục cùng cô ta nói chuyện vô nghĩa, cô đã quên mất mục đích đến đây lần này.

Khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ dừ tợn, cô âm trầm nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 64: Không có sự cho phép của con, cô ta đâu có quyền rời khỏi đây

Mặc dù đã trực tiếp cự tuyệt những lời Thi Tinh nói, nhưng những lời cô nói vẫn còn luẩn quẩn trong đầu khiến Vân Dật Bạch không thể xua đi được.

Lặng lẽ thở dài, thả tài liệu và bút xuống bàn. Anh thả lỏng cơ thể, đặt cả người trên ghế da chậm rãi nhắm mắt lại.

Thi Tinh nói không sai, sau khi mẹ anh tỉnh táo trở lại thì không thích cô. Có lẽ trong tiềm thức bà vẫn nhớ Thi Tinh là cô gái đã hại chết Dật Thanh, bà không thể chấp nhận được điều này. Mặc dù bà không nói rõ, nhưng từ việc bà luôn muốn Thi Tinh rời đi mà nói, mẹ anh thật sự không thích cô.

Cứ như vậy để cô đi sao?! Tại sao từ tận đáy lòng anh luôn có một âm thanh chống lại ý niệm này? Vân Dật Bạch từ từ mở mắt ra, trong con ngươi chứa một tia mờ mịt.

Bệnh của mẹ đã khỏi, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn, nhưng so với trước kia như vậy là tốt lắm rồi. Bà đã bắt đầu tiếp nhận sự thật là Dật Thanh đã mất, để bắt đầu một cuộc sống mới rồi. Về lý mà nói, đối với anh Thi Tinh không còn cần thiết nữa. Anh sẽ để cô đi sao?

Vô thức nhìn màn hình điện thoại, bên trong phòng làm việc yên tĩnh khiến mọi âm thanh trở nên rõ ràng.

Điện thoại trong tay chợt rung nhẹ, đưa suy nghĩ của anh trở về với thực tại. Nhìn lướt qua màn hình hiển thị, Vân Dật Bạch nhú chặt lông mày, tay cầm chặt điện thoại có chút chần chờ.

Một giây trước khi bên kia tắt máy anh nhận điện thoại, “Vân Dật Bạch nghe!”

Giọng nói công thức hóa khiến đối phương chần chờ trong giây lát mới lên tiếng, “Là tôi.”

Âm thanh quen thuộc từ bên kia điện thoại truyền đến, ngón tay Vân Dật Bạch nắm chặt điện thoại, sắc mặt không đổi nói, “Có chuyện gì sao?”

Mấy phút sau, Vân Dật Bạch ngồi trong xe, một tay giữ tay lái một tay đặt ngoài cửa xe, mặt trầm lại không biết đang nghĩ gì. Sau đấy, anh khởi động xe rời khỏi công ty.

Vừa vào tới cửa, Vân Dật Bạch liền gọi bác Hoàng đến, “Gọi Thi Tinh xuống gặp tôi.”

Chợt thấy cậu chủ trở về, bác Hoàng bị dọa sợ trả lời ngay, “Thi tiểu thư ra ngoài vẫn chưa về!”

Chợt dừng bước, Vân Dật Bạch quay đầu lại, “Vẫn chưa trở về?!” Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, từ lúc bọn họ gặp nhau đến giờ, đã qua ba tiếng rồi, sao cô vẫn còn chưa về?!

Sắc mặt anh trầm xuống, quay người đi về hướng cửa.

“Đừng lại! Con muốn đi đâu?” Nghe thấy tiếng anh, mẹ Vân vội gọi lại giữ bước chân anh.

Xoay người đối diện với ánh mắt của mẹ, hiển nhiên anh cũng nhìn thấy Dương Chi La đứng ngay sau lưng mẹ. Ánh mắt sâu thẳm thu lại, vội lên tiếng, “Tìm người.”

Thi Tĩnh, cô thật to gan, cô dám chạy à?

Hiện tại Vân Dật Bạch chỉ nghĩ đến việc tìm Thi Tĩnh về để trút con giận.

“Có lẽ Thi tiểu thư thấy sống ở đây không hợp nên rời khỏi đây rồi!”

“Không có sự cho phép của con, cô ta đâu có quyền rời khỏi đây!” Vân Dật Bạch cá giận nói. Cô muốn rời khỏi đây thì phải xem xem anh có đồng ý hay không!

Người nói vô tâm kẻ nghe hữu ý.

Lời nói của Vân Dật Bạch vào tai mẹ Vân và Dương Chi La tự nhiên lại có ý khác.

Sắc mặt mẹ Vân duy trì được một lúc thì sa sầm lại. Mà Dương Chi La cũng đã nắm chặt bàn tay.

Sải bước đi về hướng xe, trong lòng Vân Dật Bạch lúc này trở nên âm trầm, chuyện Thi Tĩnh bỏ đi đã khiến con thịnh nộ trong anh dâng lên.

Khởi động xe muốn đi, lại thấy mẹ Vân chặn ở phía trước.

Mẹ Vân đứng cản trước đầu xe anh nói, “Mẹ không cho phép con đi đâu hết!”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?”

“Chi La mới là người mà con cần quan tâm” Mẹ Vân bình thản nói.

“Việc này đợi bao giờ con về rồi nói sau.”

“Không được, chỉ một cô Thi Tĩnh đã khiến con trở nên như vậy, vậy mà con còn nói con và cô ta không có chuyện gì?!” Mẹ Vân không vui khề nhừu mày. Lần này bà khẳng định những gì mình đã làm là đúng.

Thi Tĩnh và Dật Bạch... .. tuyệt đối không thể ở cùng nhau. Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 65: Cuộc đối thoại cứng nhắc

Lời của mẹ Vân khiến Vân Dật Bạch nhú chặt lông mày, không vui nói, “Mẹ, đây là hai việc khác nhau!”

“Tại sao lại là hai việc khác nhau? Vừa nghe tin về Thi Tĩnh con liền bỏ lại mẹ và vị hôn thê của mình. Con bảo mẹ nên nghĩ như thế nào đây?” Mẹ Vân đứng trước cửa xe nhìn con trai, bình tĩnh nói.

Trước kia có thể nói là do bà hoài nghi quan hệ của hai người, vậy bây giờ căn bản đã có thể khẳng định, bà không hề hiểu nhầm quan hệ giữa hai người.

“Giữa con và Thi Tĩnh không phải như mọi người nghĩ ...”

“Làm sao con biết được mọi người đang nghĩ gì?”

“Mẹ ...”

Một phen mở cửa xe của anh, mẹ Vân nắm cánh tay Vân Dật Bạch muốn kéo anh ra ngoài.

Dưới sức lực kéo ra cửa xe của mẹ, Vân Dật Bạch hơi thu lại mày kiếm đang nhú chặt.

“Hôm nay con không được đi đâu hết, ở nhà cùng mẹ và Chi La.” Mẹ Vân cứng rắn nói, bá đạo kéo người đến trước mặt Dương Chi La.



Trong khoảnh khắc tầm mắt hai người gặp nhau, từng kỷ niệm đã có cùng nhau nháy mắt ùa về trong đầu.

Hài lòng, vui thích, đau đớn, khổ sở, giống như một thước phim lướt qua trước mắt họ. Trong nhất thời, cả hai đều trầm mặc.

Mẹ Vân nhiệt tình lôi kéo hai người vào nhà, một nam một nữ không ai chịu mở miệng.

Ngồi đối diện với nhau, cả hai người đều không ai chịu mở miệng nói chuyện. Thấy vậy mẹ Vân liền để lại phòng khách cho hai người hàn huyên.

Lúc này hai người mới nghiêm túc đánh giá lẫn nhau sau lần đầu tiên gặp.

Sau khi thấy sự xuất hiện của Phong Linh, Vân Dật Bạch liền biết sớm muộn gì cũng có ngày gặp mặt cô, chỉ là sớm hay muộn. Thận trọng nghĩ lại, giữa bọn họ cũng đã ba năm rồi không gặp. Tình cảm vài chục năm đến cuối cùng lại trở thành người lạ. Cho dù Vân Dật Bạch lãnh khốc vô tình thế nào, khi gặp lại cô trong lòng cũng không thể tỏ ra không có bất kỳ việc gì.

Trong lòng Dương Chi La cũng có cảm xúc tương tự. Ba năm không gặp, người đàn ông thẳng thắn khi nào giờ đã trở thành một người đàn ông với đôi mắt thâm trầm, mặt không đổi sắc. Cô đã sớm nghe về chuyện của Vân gia mấy năm gần đây. Cũng đã hiểu rõ.

Ba năm qua, bên cạnh cô chưa từng thiếu đàn ông theo đuổi, nhưng đại đa số đều dễ thỏa mãn nhu cầu, thỏa mãn ham muốn dễ rồi đều chia tay trong đau buồn. Đàn ông, đối với cô mà nói, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Thế nhưng, chỉ có người đàn ông này đối xử với cô thật lòng, xuất phát từ nội tâm mà làm bạn đã nhiều năm. Cô đã không còn trẻ, trong kế hoạch của cuộc đời vừa vắn có ý định kết hôn sinh con. Mà người đàn ông mà cô lưu tâm. Hẳn sẽ không khước từ mối phải.

Nghĩ đến đây, cô liền đánh vỡ sự trầm mặc giữa hai người. Giả bộ thoải mái mở miệng, “Dật Bạch, đã lâu không gặp!”

Tại sao cô ta có thể bình tĩnh như vậy nói câu đó với mình?

Vân Dật Bạch cười lạnh một tiếng, thầm mắng sự kỳ vọng của mình. Giống như bất thành linh, mọi thứ từng trải qua tựa như sớm đã hóa thành mây khói. Đã sớm không còn quan tâm cái gì rồi.

“Dương tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Ba chữ Dương tiểu thư trong nháy mắt khiến vẻ thoải mái giả tạo trên mặt Dương Chi La trở nên cứng đờ, chỉ vờ vờ trong nháy mắt rất nhanh đã bị cô đè xuống. Về ra một nụ cười xán lạn, cô cười khẽ, “Dật Bạch, cần gì phải nói khách khí như vậy, chúng ta xa lạ đến vậy sao?” Cô không khỏi ủy khuất nhìn anh với ánh mắt ngày xưa.

Khẽ cười lạnh trong lòng, Vân Dật Bạch nhếch môi, “Dương tiểu thư hy vọng tôi sẽ nói thế nào?”

“Dật Bạch, chuyện năm đó ...”

Nhanh chóng cắt đứt lời Dương Chi La, Vân Dật Bạch sửa sang lại trang phục trên người, trầm giọng nói, “Thật xin lỗi, Dương tiểu thư. Nếu không còn chuyện gì thì tôi tới công ty. Cảm ơn cô đã tốn công chăm sóc mẹ tôi, các người cứ tiếp tục!”

Anh, hiện tại muốn đưa người phụ nữ đang bỏ trốn kia bắt về!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 66: Anh ấy vì cô mà thay đổi

Tiếng cười xung quanh vang lên khiến người nghe thấy sồn tóc gáy, một cánh cửa sắt ngăn cách cô với thế giới xung quanh. Thi Tình không biết bây giờ mình đang ở đâu nữa. Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi.

Cô chỉ nhớ khi cô nói chuyện cùng Lam Đình được vài câu sau đó giữa họ có chút chuyện, kể tiếp như thế nào cô cũng không nhớ nữa. Đợi đến khi cô tỉnh táo trở lại thì... cô cũng không biết mình đang ở đâu, ngoại trừ ánh sáng mờ mờ từ trên đỉnh đầu và bầu không khí xung quanh, trong tầm mắt cô là một vùng tối đen.

Tại sao Lam Đình lại đối với cô như vậy? Giữa cô và cô ta không có thù hận gì, vậy tại sao cô ta lại đối với cô như vậy?

Lần mò bốn phía xung quanh, cô chỉ biết bây giờ cô đang bị nhốt trong một căn phòng bằng sắt, bên kia bức tường truyền đến tiếng cười khiến người ta sồn tóc gáy, kèm theo đó là những tiếng thét chói tai. Âm thanh xung quanh khiến toàn thân cô rét lạnh.

Rốt cuộc Lam Đình đã đưa mình đến đâu đây?

Thu mình vào một góc phòng, bây giờ thứ duy nhất cô nghe được chính là âm thanh rợn tóc gáy kia. Bóng tối khiến cô cảm thấy sợ hãi. Từ lúc cô bị nhốt ở đây, không có ai đến canh giữ cô. Không có đồ ăn cũng không có nước uống. Thi Tinh dựa vào chút sức lực của bản thân mới có thể giữ cho mình tỉnh táo đến bây giờ.

Bỗng nhiên, bên ngoài đang ồn ào trở nên yên tĩnh. Sự yên tĩnh khiến bóng tối bên trong càng thêm đáng sợ.

Ngay sau đó là một tràng tiếng giầy cao gót nện xuống mặt đất truyền tới tai Thi Tinh, tựa như chim sợ cành cong, Thi Tinh tròn to hai mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ầm một tiếng, cánh cửa sắt từ ngoài mở ra. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào sau lưng người vừa tới, che khuất bóng dáng người đó khiến cô không thể nhận ra đó là ai.

"Cô còn chưa chết sao?" Giọng nói cứng nhắc lạnh nhạt vang lên khiến toàn thân Thi Tinh run lên. Giọng nói của cô ta tuy đã qua xử lý, vẫn khiến người khác không rét mà run.

"Cô..." sau khi lên tiếng Thi Tinh mới biết giọng nói của cô trầm khàn như giọng đàn ông, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, lúc này cô mới nói tiếp được, "Lam tiểu thư, tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy?"

Lam Đình trầm mặc một hồi, khẽ cười nói, "Cô nhận ra rồi sao? Thi tiểu thư, xem ra cô cũng không phải là quá ngốc!"

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?" Trên người Lam Đình chưa bao giờ có loại khí tức lạnh lùng tàn ác như vậy.

"Vào lúc cô và Vân Dật Bạch có quan hệ không rõ ràng kia, cô nên hiểu rằng, như thế, sẽ phải trả một cái giá rất đắt."

Vân Dật Bạch? Thi Tinh cố gắng giữ cho bản thân mình được tỉnh táo, "Liên quan gì tới anh ta?"

"Những gì hôm nay cô nhận lấy, tất cả là do Vân Dật Bạch!"

"Tại sao? Giữa tôi và anh ta không có quan hệ gì cả!"

"Ha ha, cô không biết, anh ấy vì cô mà thay đổi. Cô khiến anh ấy thay đổi, cho nên, cô ở bên anh ấy sẽ trở thành mối họa lớn!"

"Tôi không hiểu?" Tại sao Lam Đình lại nói vậy? Mối họa lớn? Ai là mối họa? Là cô, hay là Vân Dật Bạch?

"Cô không cần phải hiểu." Chợt Lam Đình trầm mặc, tiếp đó Thi Tinh thấy cô ta phát phát tay, toàn bộ ánh sáng ở cửa bị chặn mất, giống như có rất nhiều người đứng ngoài cửa.

"Các người... muốn làm gì?"

Lam Đình thần nhiên nói, "Yên tâm, tôi sẽ không làm hại cô đâu!" Giọng điệu thần nhiên của cô ta khiến người khác có cảm giác rét run chạy dọc từ gan bàn chân lên đến sống lưng.

"Rốt cuộc thì cô muốn làm gì?"

"Cô không nên khiến Vân Dật Bạch thay đổi!" Nói xong không để ý tới cô nữa mà xoay bước chân rời đi.

"Không... nói cho tôi biết, rốt cuộc cô muốn làm gì? Lam Đình, Lam Đình..." Bỗng chốc mọi thứ trở nên tối sầm lại, trong bóng tối có chút hỗn tạp khiến toàn thân Thi Tinh kịch liệt run rẩy.

Cô muốn chạy trốn, nhất định phải rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 67: Cậu xem, cô ấy bất tỉnh rồi!

"Cậu xác định là nơi này sao?" Vân Dật Bạch quay đầu nhìn người bạn tốt, bực mình nhìn xung quanh.

Nơi này bốn phía đều hoang vu, khắp nơi đều có cỏ hoang, phóng tầm mắt ra xa thì chỉ thấy một nhà xưởng cũ nát, không một bóng người.

Người đàn ông bên cạnh Vân Dật Bạch mang khuôn mặt tuấn mỹ làn da trắng mang nét lưu manh của người đàn ông trẻ tuổi, xem ra mới chỉ hơn hai mươi, lúc này một tay anh cầm hạt lạc ném lên trời miệng há ra đón nhận hạt lạc rơi xuống, nhai xong mới lên tiếng, “Dựa vào các dấu vết mà nói, chính là xung quanh đây!”

“Dấu vết nào?” Vân Dật Bạch cau mày hỏi. Anh thấy nơi này dù thế nào cũng chỉ là một mảnh đất hoang vu, không có khả năng sẽ có người sống!

Lại nuốt thêm một hạt lạc, người đàn ông cười nói, “Cái này không thể cho cậu biết. Đây là bí mật nghề nghiệp của tó. Người chắc đang ở gần đây!” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh khẽ hiện nét thoải mái của năm nào.

Cũng đã có rất nhiều người dễ dàng nhìn biểu hiện ung dung thoải mái của anh mà nhầm tưởng rằng anh chỉ là kẻ ăn chơi trác táng, mà xem nhẹ nụ cười âm trầm của anh. Đó là ấn tượng đầu tiên khi nhắc đến anh.

Nụ cười, có đôi khi lại là thứ ản dấu vũ khí trí mạng dễ dàng nhất.

“Thiếu Giác, mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu đó.” Vân Dật Bạch liếc nhìn người bạn cà lơ phớt phơ này.

Chỉ thấy Thiếu Giác nghiêm nghị gật đầu, “Mình cũng đang nói nghiêm túc!”

Nhưng vẻ mặt của cậu khiến người ta thấy chẳng nghiêm túc chút nào. Vân Dật Bạch bắt đầu đi lắc đầu. Không còn cách nào, người trong ngành ở đây có ai không biết đến đại danh của người này?

“Người đâu?” Vân Dật Bạch chuyển tầm nhìn về phía anh.

“Người đang ở ... hử? Có người đến!” Chỉ thấy Thiếu Giác nói được một nửa bắt chợt đổi ý.

Hai cặp mắt đồng thời cùng nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Hồng học.

Tiếng thở nặng nề từ một bụi cỏ không xa truyền đến, ước chừng có nhiều bụi cỏ cao tầm người đứng đang lay động. Hai người Vân Dật Bạch và Thiếu Giác cùng nhìn nhau rồi nhanh chóng nghiêng mình tránh sang một bên.

Thi Tĩnh chạy như điên một đoạn mà không có mục tiêu, không có phương hướng chạy cụ thể, cô không dám dừng lại cho dù thể lực của cô đã sớm vượt quá khả năng chịu đựng. Nhưng lúc này trong đầu cô chỉ có một ý niệm.

Chính là muốn trốn!

Phía trước không có đường, chỉ có một bụi cỏ cao hơn người, cô không biết mình còn phải chạy bao lâu, cô sợ sẽ có người đuổi kịp, chỉ có thể chạy, chạy đã trở thành một loại bản năng giúp cô không bị khống chế.

Vạch bụi cây trước mặt ra bỗng nhiên trước mắt cô xuất hiện một con đường hoàn hảo.

Trước mắt sớm đã cực kỳ hỗn loạn, thời điểm hai bóng người cùng xuất hiện trước mắt, trong mắt cô chứa đầy hoảng sợ, sau đó là một tiếng thét chói tai.

“Đừng ... đừng đụng vào tôi!” Cô hét to né tránh, không cho bất luận kẻ nào đến gần mình.

Ba một tiếng, một cái tát thanh thúy đánh vào trên mặt cô. Gương mặt nóng ran tức khắc liền sưng lên, đồng thời cũng khiến Thi Tĩnh đang thét chói tai tỉnh táo lại.

Một đôi tay thô ráp ầm ập nâng khuôn mặt cô, một bóng dáng quen thuộc hiện lên trong đôi mắt hỗn loạn. Con người khẽ chớp động, cảm xúc căng thẳng trong nháy mắt dường như đã sụp đổ. Giây kế tiếp, trước mắt cô tối sầm lại, cả người nhẹ nhàng ngã xuống, rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Thi Tĩnh, Thi Tĩnh!” Bàn tay Vân Dật Bạch nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt cô, cô lại không chút phản ứng. Lực đạo trên tay không khỏi tăng thêm, “Thi Tĩnh?”

“Đừng vỗ nữa. Khuôn mặt vốn đã sưng giờ cậu lại còn vỗ thêm nữa! Ai, mình nghĩ cô ấy bất tỉnh rồi!” Thiếu Giác đứng một bên nhàn nhả nói.

Cái này đương nhiên anh biết. Tức giận trừng mắt nhìn bạn, Vân Dật Bạch khom người ôm lấy Thi Tĩnh đi về phía chiếc xe.

Thiếu Giác lập tức đi theo, trong chớp mắt, anh nhìn lên một tầng mây đen sì trên bầu trời. Không chút suy nghĩ, anh xoay người lên xe. Ba người nhanh chóng biến mất nơi rừng cây hoang vu này!

## Chương 68: Phòng bệnh ăm ắp

Tiếng bước chân huyền ảo từ xung quanh truyền đến. Toàn thân cô như nhũn ra, trong đầu chỉ có một ý niệm là phải chạy. Chạy chạy mãi, cho đến khi, cô nhìn thấy một người đáng lẽ không nên có mặt ở đây.

Vân Dật Bạch, cô trông thấy Vân Dật Bạch xuất hiện trước mắt mình, anh ta đến đây. Anh ta...

“A...” Vội ngồi bật dậy, Thi Tĩnh lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lại ngã trở lại trên giường.

Đau đầu quá...

“Cô tỉnh rồi à?” Một ánh mắt chứa ý cười bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô, thờ mạnh một hơi vì kinh ngạc.

“Anh là ai?” Cô gần như thất thanh gào lên.

“Tôi đáng sợ như vậy sao?” Ánh mắt mang ý cười thoáng có chút giật mình, đưa tay sờ khuôn mặt anh tuấn. “Anh tuấn bất phàm, tuấn dật tựa đào (đào: sóng lớn) chính là những từ mọi người dùng để nói về tôi, chắc cũng không phải nói quá chứ?!” Nghe thấy vậy cô không nén được khẽ cười.

Giọng nói treu đùa của anh ta khiến Thi Tĩnh thấy thoải mái hơn, ổn định hơi thở sau đó cô khẽ lên tiếng, “Xin lỗi, tôi không có ý!”

“Không sao. Cô tỉnh lại là tốt rồi!” Anh ta nhẹ nhàng lùi lại, đưa tay vào trong ngực tìm kiếm nửa ngày mới lôi ra một cái điện thoại, đẩy cửa đi ra ngoài, “Cô ấy tỉnh rồi!” Sau đó tắt điện thoại luôn.

Thi Tĩnh hoài nghi nhìn anh, “Anh vừa nói chuyện với ai vậy?”

“Ha ha, không biết nên xưng hô với tiểu thư đây thế nào?” Văn Thiếu Giác không trả lời mà hỏi lại. Thực tế anh đã nắm giữ toàn bộ thông tin về Thi Tĩnh.

“Thi Tĩnh, còn anh là?”

“Văn Thiếu Giác, lần đầu gặp mặt, sau này mong được chỉ giáo thêm!” Đưa tay về phía cô.

Chần chờ nắm lấy tay anh ta, Thi Tĩnh đưa mắt nhìn anh ta, “Sau này?” Trong nhất thời cô như nhớ ra điều gì, vội vàng ngồi thẳng dậy, “Anh là người đã cứu tôi có phải không? Cảm ơn anh!”

Cô nhớ lúc đó người cô nhìn thấy là Vân Dật Bạch, chẳng lẽ lúc đó cô hoa mắt. Hay là, trong tiềm thức của mình, người cô vẫn mong đợi, chính là Vân Dật Bạch?

“Ừm, chuyện này, tôi nghĩ tôi...” Văn Thiếu Giác vừa muốn giải thích, liền nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền tới, anh mỉm cười gật đầu, “Không cần khách sáo! Chỉ là chuyện nhỏ. Giúp đỡ người đẹp là việc trước giờ tôi đây luôn làm”

Thời điểm Vân Dật Bạch đẩy cửa bước vào cũng là lúc anh nghe được câu nói vừa rồi, cánh tay đang giữ ở cửa chợt khựng lại, rất nhanh sau đó tiếng bước chân cũng đến gần hơn, khiến cho hai người trong phòng cũng nghe ra.

Văn Thiếu Giác quay đầu lại mỉm cười, nụ cười xán lạn khiến người ta có cảm giác như một cơn gió xuân, “Đến rất nhanh!”

“Nếu không còn việc gì thì cậu có thể biến được rồi đấy!” Vân Dật Bạch quét mắt nhìn cậu ta, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Sờ sờ chóp mũi, Văn Thiếu Giác cười nói, “Qua cầu rút ván à!”

“Hình như tớ không thiếu nợ cậu một phân tiền!” Vân Dật Bạch trợn mắt, ý bảo cậu ta mau biến đi.

Văn Thiếu Giác giơ hai tay lên nhìn sang Thi Tĩnh, “Tiểu thư xinh đẹp, tạm biệt, lần sau gặp lại!”

Thi Tĩnh gật đầu nói khẽ, “Cảm ơn anh!”

“Nhận được sự tán thưởng của người đẹp là việc khiến tôi thấy vui!” Gửi tới cô một nụ hôn gió lại nhận được cái nhìn lạnh nhạt từ Vân Dật Bạch, lúc này anh mới thông thả rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh lúc này chỉ còn lại hai người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Thẩn thờ nhìn Vân Dật Bạch đang tiến lại gần, nhất thời những lời Lam Đình nói hiện lên trong đầu cô.

Hai từ mỗi họa, cứ luẩn quẩn trong đầu cô không thể xua đi.

Phá vỡ không khí trầm mặc bao bọc xung quanh hai người. Vân Dật Bạch tiến đến gần giường bệnh, con mắt sâu thẳm chợt lóe lên, anh tự tay giữ bình truyền, nhỏ giọng nói, “Cô không sao chứ?”

Vừa dứt lời, lúc này anh cảm giác có một lực mạnh va vào lồng ngực anh. Nhất thời người anh run lên, cúi đầu nhìn người trong lòng mình.

Nhẹ đưa tay giữ chặt vai cô, anh nhẹ nói, “Không có việc gì!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 69: Cô nói xem, cô trả lại cho tôi thế nào đây?

Kìm nén nước mắt khiến bà vai cô không ngừng rung động, ngay khi nhìn thấy Vân Dật Bạch trong nháy mắt cảm xúc căng thẳng trong Thi Tinh liền sụp đổ, dùng sức ôm lấy thắt lưng anh như ôm lấy ngọn cỏ cứu mạng, ôm lấy thật chặt không chịu buông tay. Toàn thân Thi Tinh run rẩy như chiếc lá Phong. Cánh tay đang giữ sau lưng áo anh cũng đang run rẩy.

Vân Dật Bạch dùng giọng dịu dàng mà đến mình cũng không chú ý để trấn an sự hoảng sợ của cô. Bất quá cũng chỉ là một ngày, rốt cuộc cô đã phải chịu đựng những gì? Tại sao lại sợ hãi đến như vậy?

Đây cô đang run rẩy ra, anh dùng hai ngón tay nắm cầm cô xem xét kỹ lưỡng vết sưng trên mặt cô, ngón cái khẽ vuốt nhẹ. Anh không thể quên được lúc vạch bụi cô nhìn thấy cô ngồi ngang cùng vết máu, vẻ mặt sợ hãi.

Đờ cô đang ngã xuống. Nhớ lại bộ dáng quần áo xóc xếch tả tơi khiến anh không khỏi lo lắng. Rốt cuộc chỉ trong một ngày cô đã phải trải qua những gì?

Kính ngạc nhìn lại ánh mắt Vân Dật Bạch, trong nhất thời Thi Tinh không kìm chế được mà tự chìm đắm trong đôi mắt đen đó.

Chậm rãi ngồi xuống cạnh cô, Vân Dật Bạch nhẹ giọng hỏi nhỏ, “Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàn hồn trở lại, Thi Tinh đẩy tay anh ra dùng sức lắc đầu, “Không. Không có gì.” Đến bây giờ cô vẫn không thể hiểu, rốt cuộc Lam Đình nói câu đó là có ý gì?

Nháy mắt xương gò má đau xót, Thi Tinh bị buộc phải nhìn vào tầm mắt anh, muốn né tránh nhưng chỉ khiến anh nắm chặt hơn.

“Đau ...” Cô không nhận được mà kêu thành tiếng.

Loi lóng lực đạo trên tay, Vân Dật Bạch cau mày, “Nói cho tôi biết!” Anh nhất định phải làm cho rõ rốt cuộc đó là ai?

Hiện tại Thi Tinh thuộc quyền sở hữu của anh, không có sự cho phép của anh, bất luận là kẻ nào cũng không được làm tổn thương đến cô!

Từ từ khép mắt lại, Thi Tinh lẩm bầm mở miệng, “Vân Dật Bạch, anh để cho tôi đi có được không?” Cô gần như đang mở miệng cầu xin.

Lời nói của Lam Đình không chỉ một lần cứ luẩn quẩn trong đầu cô, mỗi họa, dù là cô, hay là Vân Dật Bạch. Điều không phải điều cô muốn nhìn thấy. Chỉ có rời đi, đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ đến.

Lại là câu này.

Bỗng chốc Vân Dật Bạch đứng lên kéo giãn khoảng cách giữa hai người, hành động này tựa hồ có thể khiến anh tỉnh táo lại.

Suy tính lại, anh lạnh nhạt nhìn cô, “Tôi không muốn nghe những câu đấy nữa!”

“Anh phải nghe, anh nên để tôi đi! Không cần thiết phải giữ tôi lại. Về việc anh cho bố tôi tiền, tôi sẽ cố gắng hết sức để trả lại cho anh! Vân Dật Bạch, anh để cho tôi đi có được hay không? Đối với anh mà nói căn bản tôi cũng chẳng có một chút tác dụng gì, tại sao anh lại không để cho tôi đi?” Thi Tinh chủ định nắm lấy quần áo anh tỏ thành ý của mình, nhưng, lại bị anh né tránh.

“Trả?” Vân Dật Bạch lên tiếng giễu cợt, “Cô lấy gì để trả? Cô có biết bao nhiêu tiền không?”

Việc này đúng là cô không biết. Xem ra không phải là con số nhỏ. Cô nhìn về phía Vân Dật Bạch.

Anh chậm rãi đưa ra một ngón tay quơ quơ trước mặt cô.

“Mười vạn?” Đối với Thi Tinh mà nói mấy chữ này quả là không ít.

Lắc lắc ngón tay.

Không đúng? Vậy ...

“Một trăm vạn?” Cái này có tính là con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 19,6 AU; 1 AU = 149.597.870,700 km) không?

Ngón tay kia vẫn cứ lắc lắc.

Nhất thời Thi Tinh liền há to mồm, tròn mắt há hốc mồm sắc mặt tái nhợt nhìn Vân Dật Bạch, “Vậy ...”

Thu ngón tay lại nắm thành quả đấm, anh nhàn nhạt nói, “Mười triệu!”

Trong nháy mắt, Thi Tinh nghẹn ngào.

Không thể nào ...

Nhìn ra thâm ý trong đáy mắt cô, Vân Dật Bạch nói, “Lần đầu tiên, tôi cấp cho ông ta ba trăm vạn. Chính là để cho ông ta có được cuộc sống vô ưu. Lần trước cô gặp lại ông ta, tôi lại cho người đưa tới bảy trăm vạn!” Ngừng lại, anh nói tiếp, “Thi Tinh, cô nói xem, cô trả lại cho tôi thế nào đây?!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 70: Cảnh sát tìm đến

Mười triệu?! Không phải là một trăm vạn, mà là mười triệu!!

Mười triệu, đối với cô mà nói, đây chính là một con số thiên văn, cả đời này cô cũng chưa từng nghĩ tới, cô có thể có nhiều tiền như vậy.

Trong nháy mắt, toàn thân Thi Tinh trở nên vô lực ngã ngồi xuống giường.

Vân Dật Bạch nói không sai. Trả? Cô lấy gì để trả?

Nước mắt nhẹ lăn xuống gò má, một ngón tay khẽ đưa lên lau. Giọt nước giữ trên đầu ngón tay từ từ không rơi vào miệng. Vân Dật Bạch cẩn thận quan sát kỹ lưỡng đáng về bất lực của cô. Bình tĩnh nói, “Cô không thể trả nổi!”

Đúng vậy, cô không thể trả nổi. Cho dù không phải vì Dật Thanh thì cũng là vì số tiền kia. Dường như những gì cô nợ gộp lại càng lúc càng nhiều. Trả không nổi, cả cuộc đời này của cô cũng không trả nổi!

“Giữ tôi lại, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô không hiểu, cũng không biết. Không phải cô làm cái gì cũng sai hay sao? Giữ cô lại, sẽ phải nuôi cô. Anh ta là người làm ăn tất nhiên phải hiểu rõ đây là vụ mua bán lỗ vốn.

“Giữ cô lại hay không, đây là quyền của tôi!”

“Đối với một thương nhân như anh thì điều này là không thỏa đáng!” Thi Tinh không phải là kẻ ngốc, nếu không dùng được vậy thì anh giữ cô lại làm gì.

Bỗng chốc, hai mắt Vân Dật Bạch chợt lóe, khóe môi vẽ ra một đường cong nhạt, nói, “Cô vừa nhắc tôi. Tôi cần cô!”

Bỗng nhiên quay đầu lại, Thi Tinh trừng lớn mắt, gò má tái nhợt nhất thời chuyển đỏ.

Anh ta nói cần?

Chưa kịp hỏi lại cận kề, chợt bên ngoài có người xông vào phòng bệnh cất ngang.

Theo hướng mắt nhìn đến, ba người cảnh sát trẻ tuổi nhanh chóng tiến vào. Nhìn thấy một nam và một nữ, bọn họ chuyển tầm nhìn sang Thi Tinh, “Cô là Thi Tinh?”

Ngạc nhiên khẽ gật đầu, Thi Tinh lên tiếng, “Là tôi!”

“Xin chào, chúng tôi là cảnh sát. Hôm nay chúng tôi đến tìm cô là muốn hỏi cô một số chuyện!” Một trong ba người cảnh sát lên tiếng.

“Có chuyện gì?” Thi Tinh hồ nghi hỏi. Theo bản năng cô ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt Vân Dật Bạch trầm xuống.

“Xin hỏi có phải cô đã từng đến một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoài ngoại ô hay không?” Cảnh sát lúc này tiếp tục hỏi.

Thi Tinh lắc đầu một cái, “Không có!”

“Cô hãy suy nghĩ kỹ một chút! Cô khẳng định là cô chưa từng đến nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô?” Cảnh sát hỏi lại.

Cẩn thận nhớ lại, Thi Tinh lắc đầu một cái, “Tôi chưa từng đến đó!”

“Vậy Thi tiểu thư giải thích như thế nào, khi chúng tôi tìm được giấy tờ tùy thân của cô tại nhà xưởng bỏ hoang đó?” Một người cảnh sát khác thô bạo nói, giọng nói không chút khách khí.

Nghe vậy, Thi Tinh ngạc nhiên nhìn bọn họ, “Giấy tờ tùy thân của tôi?” Theo bản năng cô nhìn về phía Vân Dật Bạch. Đồ đạc của cô đều để hết ở Vân gia, hơn nữa cô không có thói quen mang giấy tờ tùy thân theo bên người.

Vân Dật Bạch cũng nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ba người cảnh sát kia, lúc này anh mới lên tiếng kể từ khi bọn họ bước vào.

“Giấy tờ tùy thân của cô ta và nhà xưởng bỏ hoang đó liên quan gì đến nhau? Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh vừa lên tiếng, lúc này ba người cảnh sát kia mới đưa mắt nhìn trên người Vân Dật Bạch. Khí tức lãnh liệt trên người anh khiến bọn họ không khỏi dè chừng.

Người cảnh sát đầu tiên nói, “Hai giờ trước, tại một ngôi nhà xưởng bỏ hoang ngoài ngoại ô xảy ra một vụ cháy lớn, sau khi dập tắt đám cháy chúng tôi phát hiện có bốn người bị thiêu chết trong đó. Bên ngoài nhà xưởng, chúng tôi tìm được giấy tờ tùy thân của Thi tiểu thư.”

Nói xong, cậu ta nhìn Vân Dật Bạch rồi nhìn Thi Tinh, nói tiếp, “Bắt đầu từ bây giờ, Thi tiểu thư phải phối hợp với chúng tôi để tiến hành điều tra. Vị tiên sinh này, mời anh ra ngoài cùng đồng nghiệp của tôi để lấy lời khai.” Nói xong cậu ta quay sang cảnh sát bên cạnh nháy mắt ra hiệu.

Vừa dứt lời, Vân Dật Bạch dời tầm mắt về trên người Thi Tinh.

Nhận được ánh mắt của anh, Thi Tinh cả kinh nói, “Các anh đang nghi ngờ tôi? Từ trước đến giờ tôi chưa hề đến đó!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 71: Nộp tiền bảo lãnh tại cục cảnh sát

Lăng Thiếu Dương chưa từng nghĩ sẽ có một ngày anh phải tới cục cảnh sát để đón bạn tốt. Lúc nhận được điện thoại anh cũng khá kinh ngạc. Anh đưa theo luật sư cùng đến cục cảnh sát.

Lại nhìn thấy vị đại gia như cậu ta gác chân trên đùi ngồi trong văn phòng cục cảnh sát uống trà.

Vậy vì sao anh lại phải vội vàng tới đây?

"Thoải mái nhì?" Ngồi xuống bên cạnh người bạn, Lăng Thiếu Dương nhướn mày cười nhạt, trong con ngươi thoáng vẻ lo lắng, "Tại sao cậu lại ở chỗ này?"

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn Lăng Thiếu Dương, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cũng không trả lời câu hỏi của bạn. Cho đến khi luật sư hoàn thành mọi thủ tục tới thông báo bọn họ có thể rời khỏi đây. Lúc này Vân Dật Bạch mới đứng dậy sắc mặt không đổi rời đi.

Gãi đầu về khó hiểu, Lăng Thiếu Dương bước nhanh đuổi theo, nếu vừa rồi anh không nhầm, cái nhìn vừa rồi của Vân Dật Bạch. Trần ngập hàn khí. Anh không khỏi sờ cằm, xem ra khi trở về sẽ có việc.

Sau khi lên xe, Vân Dật Bạch liền đưa ra hàng loạt chỉ thị.

"Thiếu Dương, đem những gì Thiếu Giác tìm được đến cho mình. Luật sư Lâm, đến phòng làm việc đợi tôi." Sau khi phân phó xong, anh không hề mở



miệng nói chuyện, ánh mắt âm trầm nhìn ra cửa sổ không hề mở miệng nói một câu.

Lăng Thiếu Dương rất ít khi thấy Vân Dật Bạch như vậy, nhấn lên công tắc phía sau ghế ngồi của tài xế lập tức trong xe được phân tách thành hai không gian. Lúc này anh mới có cơ hội để mở lời.

"Dật Bạch, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu không nghĩ là cậu nên giải thích một chút hay sao?"

Giải thích?! Vân Dật Bạch âm trầm nhìn lại bạn tốt. Hiện tại anh cũng rất cần một lời giải thích, nhưng cũng không có ai có thể giải thích cho anh.

"Sao lại nhìn mình như vậy?" Lăng Thiếu Dương khó hiểu, "Không phải cậu cùng Thiếu Giác đi tìm Thi Tĩnh sao? Cô ấy đâu? Không tìm được à? Vì sao cậu lại ở cục cảnh sát?"

Hàng loạt vấn đề khiến Vân Dật Bạch vốn không vui lại càng thêm băng lãnh. Bị cảnh sát mời về từ bệnh viện, cảnh sát báo cho anh biết từ giờ trở đi không thể gặp Thi Tĩnh, ít nhất là trước khi các vấn đề hồ sơ được điều tra rõ ràng. Thi Tĩnh cũng bị bọn họ giám sát.

Nói dễ nghe thì là giám sát, kỳ thực lại chính là giam giữ cô.

Nếu như Thi Tĩnh có thể mở miệng giải thích thì tốt, nhưng căn cứ theo những gì anh biết, sau khi anh rời đi Thi Tĩnh không hề nói một câu nào cả.

Đáng chết, hiện tại cái gì anh cũng không biết! Làm sao Thi Tĩnh có thể liên quan đến một vụ giết người phóng hỏa cơ chứ?

"Dật Bạch, mình muốn giúp cậu. Nếu như cậu không định nói cho mình biết, mình sẽ lập tức gọi cho luật sư Lâm." Thanh âm của Lăng Thiếu Dương không khỏi mang thêm mấy phần tức giận. Nếu như anh cố ý thăm dò, sợ gì không tra ra được?

"Mình còn chưa thể làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nên nói gì đây?" Vân Dật Bạch bực mình lạnh nhạt nói.

Lăng Thiếu Dương không khỏi sững sốt, "Vậy ... Rốt cuộc là sao vậy?"

"Cậu có biết vụ hỏa hoạn ở nhà xưởng bỏ hoang tầm chiều muộn không?"

"Dĩ nhiên! Việc này đã gây náo loạn lớn, nghe nói còn có người chết cháy!" Anh khó hiểu với câu hỏi của bạn.

Tầm mắt Vân Dật Bạch chậm rãi hướng ra ngoài cửa xe, rất lâu sau mới lăm bậm mở miệng, "Tìm được giấy tờ tùy thân của Thi Tĩnh ở bên ngoài vụ hỏa hoạn." Càng khó giải thích hơn là anh lại tìm được Thi Tĩnh ở gần đấy. Nếu thật sự chỉ là cô vô tình gây họa, đây là năm mạng người, cho dù là vô tình thì cũng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Chỉ một câu nói đơn giản, Lăng Thiếu Dương đã nắm được trọng tâm trong câu nói của anh. Trong nháy mắt, hai người đều rơi vào trầm mặc.

Liên lụy đến mạng người, hơn nữa còn có chứng cứ rõ ràng trong tay, sợ rằng hiện tại Thi Tĩnh đã bị cảnh sát giam lại rồi.

Người bị giam do tình nghi là phạm tội. Hơn nữa lại không thể nộp tiền bảo lãnh, đây mới thật sự là lý do khiến bạn tốt tức giận?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 72: Thẩm vấn mệt mỏi

Trong phòng thẩm vấn

Đã gần mười giờ rồi chưa được uống một giọt nước, Thi Tĩnh nhìn vị cảnh sát trước mặt đang nói không ngừng. Từ khi cô tỉnh lại ở bệnh viện cho đến khi cô đến đây, không phải nói là từ khi bị Lam Đình bắt đi, suốt hơn hai mươi tiếng đồng hồ rồi cô chưa được uống một giọt nước nào, khiến cho thể lực của cô vừa bình phục một chút cũng từng chút một tiêu hao không còn. Bây giờ cô chỉ có thể uể oải nằm dài ra bàn nhìn vị cảnh sát kia vẫn luôn miệng.

Tương chừng như không có câu nào lọt được vào tai cô, cảm giác thẩm vấn mệt mỏi này chỉ khiến cô càng thêm hỗn loạn.

Bộp một tiếng.

Hai bàn tay nặng nề vỗ vào khuôn mặt cô đang gục ở bàn, vị cảnh sát trẻ tuổi hét lớn, "Nói, rốt cuộc có phải cô là người đã phóng hỏa giết người hay không?" Do đã thức đêm lâu nên trong đôi mắt tức giận nhìn cô có hằn tia máu.



Giật giật cánh môi khô nứt, Thi Tinh muốn lên tiếng lại phát hiện việc thường ngày cô vẫn làm một cách dễ dàng, thì hai ngày nay ở đây, dường như có chút khó khăn.

Nhẹ nhàng động khoe môi, nở một nụ cười yếu ớt, Thi Tinh vẫn không lên tiếng.

Những cái muốn giải thích cô không chỉ nói có một lần, nhưng bọn họ vẫn không hề tin cô. Không tin nhưng vẫn muốn cô phải giải thích. Điều này không phải rất kỳ lạ sao?

Bộ dạng này của cô khiến cho vị cảnh sát trẻ tuổi càng thêm tức giận vừa muốn lên tiếng, phòng thẩm vấn từ ngoài mở ra. Nhìn về phía người vừa đến, về mặt vị cảnh sát trẻ tuổi lộ ra chút kinh ngạc.

Bên tai rất cục im lặng.

Thi Tinh từ từ nhắm mắt lại. Cô muốn tranh thủ nghỉ ngơi để thể lực được bình ổn. Vừa nhắm mắt lại, cô cảm giác có một bàn tay ấm áp vỗ vỗ bả vai cô, bên tai truyền đến một giọng nói dịu dàng.

"Cô vẫn ổn chứ?"

Ánh mắt yếu ớt mở ra hướng về nụ cười dịu dàng kia, Thi Tinh khẳng định cô không quen người này.

"Cố gắng một chút, sẽ ổn ngay thôi!"

Cánh tay đau đớn hạ xuống, tiếp đó trước mắt cô xuất hiện một bát cháo nhỏ bốc khói thơm ngào ngạt. Mùi thơm từ cháo khiến cô thấy phấn chấn hơn.

Cô hồ nghi nhìn lại. Lúc này cô mới để ý thấy, người vừa nãy nói chuyện cùng cô là một thân quân trang màu lục phẳng phiu, khí chất từ bộ quân phục này khiến thoát nhìn trông anh ta đặc biệt già dặn. Người đàn ông trẻ tuổi này cũng rất tuấn tú. So với Vân Dật Bạch cũng không khác mấy. Anh ta tạo cho người khác cảm giác sạch gọn (sạch sẽ, gọn gàng).

"Ăn đi, cái này là dành cho cô!" Vị soái ca mặc quân phục nhẹ nhàng nói.

Cánh tay cô không tự chủ đưa lên áp vào tim. Kỳ lạ, đây là cảm giác gì?

"Cảm ơn" Cánh môi khô nứt khẽ cất tiếng nói, Thi Tinh vẫn không động đến đồ ăn ở trước mặt.

Vị soái ca mặc quân trang khó hiểu nhìn cô, "Tại sao cô không ăn? Bọn họ đều thích để người khác một lúc thẩm vấn, khi người ta mệt mỏi cũng là lúc dễ dàng khai ra. Cô đừng để ý, chẳng qua là do họ quá sốt ruột muốn phá án, dù sao cũng là nắm mạng người mà!" Anh ta giải thích thay người cảnh sát kia.

"Anh là ai?" Thi Tinh cẩn thận hỏi. Hiện tại cô không tin bất kỳ ai, ngoại trừ...

Khuôn mặt Vân Dật Bạch hiện lên trong đầu cô, cô ngạc nhiên tại sao lúc này người cô nhớ đến lại là anh ta.

Vị soái ca mặc quân phục ngẩng ra, nở nụ cười, "Quên chưa tự giới thiệu. Tôi là Tổng Chính."

Tổng Chính quan sát Thi Tinh, cô ấy không giống người mình đã tưởng tượng, anh nghĩ một cô gái mà có thể khiến cho Vân Dật Bạch phải nhờ một người vừa kết thúc diễn tập về nghỉ ngơi như anh ra mặt giúp thì chắc hẳn là một cô gái xuất chúng. Đến khi gặp được anh mới biết, thì ra đó chỉ là một cô gái bình thường.

Bình thường? Anh nghĩ đến hai từ này mà thấy buồn cười. Rõ ràng bọn họ chưa từng gặp nhau.

Tổng Chính? Cô không biết người này. Vì sao anh lại giúp cô?

Nhìn ra nghi ngờ trong mắt cô, Tổng Chính khẽ vỗ vào đầu, "Thật xin lỗi, tôi quên. Có một người mà cô và tôi đều quen, là Vân Dật Bạch!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 73: Một hỏi một đáp

Cảm giác quen thuộc đối với vị sĩ quan quân đội này khiến Thi Tinh buông lỏng cảnh giác. Cúi đầu quấy bát cháo thịt, hương vị nồng đậm khiến dạ dày cô thêm nôn nao. Thật sự rất đói bụng mà.

Mắt không chớp nhìn cái miệng nhỏ đang ăn của Thi Tinh, Tổng Chính đặt bàn tay lên ngực trái không ... rời đi chút nào thậm chí còn dùng thêm sức.

Đôi mắt thâm thúy nhìn cô đang cúi đầu ăn như đang nghĩ tới điều gì, không hiểu tại sao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khác lạ.

Chậm rãi mà cẩn thận ăn hết cháo trong bát, Thi Tĩnh lẩm bẩm nói cảm ơn, "Cám ơn anh!"

"Đừng khách khí!" Xoay người ngồi xuống đối diện với cô, Tông Chính khẽ nói, "Bây giờ, cô có thể đem đầu đuôi ngọn nguồn mọi việc chứng kiến được nói cho tôi biết chứ!"

Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn anh. Tại sao anh lại hỏi như vậy?

"Tôi muốn giúp cô!" Tông Chính khẽ nói, "Nhưng cô nhất định phải nói cho tôi tất cả mọi việc đã thấy được!"

Kinh ngạc nhìn anh, Thi Tĩnh nhú mày, "Anh cũng không phải là cảnh sát?"

"Có thể tôi còn hữu hiệu hơn so với cảnh sát! Bây giờ, hãy nói cho tôi biết!" Tông Chính nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, anh chỉ có thời gian là hai mươi phút, cũng đã quá thời gian, nghĩ đến việc gặp mặt Thi Tĩnh, đã khó lại càng thêm khó hơn.

Cô có nên tin tưởng anh ta không?

Nhìn ra những nghi vấn của cô, Tông Chính trầm mặc giây lát, "Như vậy đi, tôi hỏi cô trả lời!"

Suy nghĩ trong chốc lát, Thi Tĩnh gật đầu đồng ý.

"Được, giờ sẽ bắt đầu!" Tông Chính nắm chắc thời cơ mở miệng.

"Khi đó không phải chỉ có một người đưa cô đi?" Nghi vấn đầu tiên.

Anh tiến lên phía trước, anh đã nghe chuyện của Thi Tĩnh một lần qua cuộc điện thoại với Văn Dật Bạch. Anh nói vậy là đang phỏng đoán.

Thi Tĩnh gật đầu.

"Có người đem cô đến rồi bỏ lại đấy?"

Thi Tĩnh gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Điều này khiến cho Tông Chính phải nheo mắt lại, "Có người thấy cô?"

Cô lại gật đầu.

"Nhiều người à?"

Cô lắc đầu.

"Thi Tĩnh, tôi hy vọng cô có thể trả lời một số câu hỏi của tôi!" Tông Chính trầm mặc trong chốc lát, "Khi cô bị đưa đi, cô có biết không?"

Chút kinh ngạc chợt hiện lên trong đáy mắt, Thi Tĩnh ngậy ngẩn cả người.

"Cô biết chứ!" Sắc mặt Tông Chính trầm xuống, "Cô biết mình bị đưa đi. Vậy cô rời khỏi đó như thế nào?"

"Tôi ..." Thi Tĩnh mở miệng nói, nói gì đây? Lam Đình đã từng nói, Văn Dật Bạch sẽ gặp nguy hiểm nếu ở bên cạnh cô. Nếu bây giờ cô khai ra Lam Đình, Lam Đình có thể bị bắt hay không? Cô vẫn biết về thế lực của Lam gia. Nếu chưa nắm chắc, cô có thể nói được sao?

"Hãy nói cho tôi biết ..."

"Tôi không nhớ rõ. Thời điểm rời khỏi đó bọn họ vẫn còn sống khỏe mạnh, tôi hoàn toàn không biết gì về vụ cháy đó." Thi Tĩnh nói. "Tôi có thể khẳng định, khi tôi rời khỏi đó bọn họ vẫn còn sống, thậm chí bọn họ còn muốn ..."

Lời nói của cô bị Tông Chính bịt miệng chặn lại, cùng lúc đó cửa mở ra. Một cảnh sát trẻ tuổi tiến vào nói, "Tông thiếu gia, đã hết giờ rồi!"

Nhìn thật sâu vào mắt Thi Tĩnh, Tông Chính đứng dậy thu dọn lại mọi thứ rồi xoay người, trong lúc đó cũng không hề nói thêm với Thi Tĩnh một câu nào, liền đứng dậy rời khỏi.

Ra khỏi cục cảnh sát, Tông Chính lấy điện thoại từ trong ngực ra, đặt bên tai nói, "Cậu cũng nghe rồi chứ? Hai mươi phút của tôi đã xong!"

Việc này vốn không cần đích thân anh nhúng tay vào, chỉ vì Văn Dật Bạch đã mở lời, anh không thể từ chối được. Chỉ đành lợi dụng quan hệ để gặp mặt Thi Tĩnh. Anh không có bất cứ quan hệ nào với Thi Tĩnh, lại vì ngại thân phận của anh, sẽ không ngăn cản bọn họ gặp nhau.

Tông Chính đang bước đi bỗng dừng lại quay đầu liếc mắt nhìn. Không tự chủ mà giơ tay phải lên xoa ngực trái. Ngực âm ỷ đau khiến anh hơi nhíu mày.

Lại nữa rồi. Đây là lần thứ ba trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 74: Cô ấy muốn bảo vệ người nào sao?

Nghe đi nghe lại những lời Thi Tĩnh và Tông Chính đã nói nhiều lần, hai hàng chân mày Vân Dật Bạch nhíu chặt lại mãi không giãn ra. Gương mặt lạnh lùng nhìn máy ghi âm phát đi phát lại đoạn đối thoại đó.

Tông Chính nhìn chăm chú Vân Dật Bạch đang suy tư, anh nhìn sang Lăng Thiếu Dương bên cạnh nhỏ giọng hỏi, "Cái cô Thi Tĩnh đó rốt cuộc là ai vậy? Sao lại có thể khiến Vân Dật Bạch trở nên như vậy?" Lúc trước khi Dương Chi La rời đi anh cũng không thấy cậu ta có bộ dạng như vậy.

"Không phải cậu đã gặp qua cô ấy rồi hay sao?" Lăng Thiếu Dương trả lời.

"Đã gặp qua, nhưng tớ vẫn cảm thấy kỳ lạ! Rốt cuộc cô ấy và Dật Bạch có quan hệ gì?" Thứ nhất là chính anh cũng muốn hiểu rõ quan hệ giữa Thi Tĩnh và Vân Dật Bạch, thứ hai, trong lòng anh cũng bắt đầu xuất hiện một cảm xúc lạ, nó khiến anh cảm thấy bất an.

Quan hệ? Lăng Thiếu Dương vòng hai tay trước ngực ngồi tựa vào ghế nhìn Vân Dật Bạch đang tập trung suy nghĩ. Cậu ta và Thi Tĩnh có quan hệ gì sao? Nếu có, cũng là từ Dật Thanh mà có. Một người đàn ông đã phải chịu mất mát và một người phụ nữ trong lòng tràn đầy cảm giác áy náy, giữa bọn họ chẳng lẽ đã thay đổi rồi sao?

Cuối cùng, Lăng Thiếu Dương im lặng lắc đầu, "Tớ không biết."

"Cái này mà cũng được coi là câu trả lời à?" Tông Chính nhíu mày.

"Câu trả lời chính xác. Thế nào? Cậu có ý gì với cô ấy à?" Lăng Thiếu Dương nhướn mày cười một tiếng.

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, không ngờ Tông Chính lại không lên tiếng.

Sự trầm mặc khiến trong lòng Lăng Thiếu Dương kinh hãi, vội ngồi thẳng lên nhìn Tông Chính vẻ mặt kinh ngạc nói, "Cậu... có phải đang đùa không?"

Nghe vậy, Tông Chính nhún nhún vai, "Sao cậu lại nói vậy?"

"Cậu xem trọng Thi Tĩnh?" Lăng Thiếu Dương thăm dò không ổn.

Tông Chính cười như không cười nhìn cậu ta, chợt phát hiện, cách nói này, anh cũng không phản đối gì.

Vẻ mặt của cậu ta làm cho Lăng Thiếu Dương kinh ngạc, anh hoang mang nói, "Chỉ mới gặp có một lần thôi mà?" Chắc không phải chứ? Không phải trước đó bọn họ chưa từng quen biết sao?

"Cậu không tin vào cái gọi là nhất kiến chung tình sao?" Tông Chính cười cười nói.

Lăng Thiếu Dương chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn cậu ta. Một lúc sau, anh không dám tin lắc đầu, "Cậu đang nói đùa."

Tông Chính không tiếp tục lên tiếng, anh cũng không biết. Ở cô gái đó tạo cho anh một cảm giác rất kỳ lạ. Nếu đây là loại nhất kiến chung tình như đã nói, vậy anh không phủ nhận.

Những lời đối thoại của hai người bạn không thoát được khỏi tai Vân Dật Bạch. Anh liếc mắt nhìn Tông Chính thăm dò.

Cậu ta coi trọng Thi Tĩnh? Nguyên nhân là do đâu?

Giật giật khóe miệng, anh cũng không hỏi đến. Mở miệng cắt ngang cuộc đối thoại.

Anh nói, "Tông Chính, cậu đã gặp trực tiếp Thi Tĩnh, có nhận thấy điều gì không?"

"Có, từ cuộc đối thoại đó các cậu cũng có thể nghe ra, cô ấy nhìn thấy kẻ đã bắt cô ấy đi. Nhưng lại cố che giấu không nói người đó là ai? Điều này không phải cho thấy, cô ấy muốn bảo vệ người nào sao?" Tông Chính nhanh chóng nói ra ý kiến của mình.

"Không thể như thế!" Vân Dật Bạch quả quyết nói. "Cô ta không quen biết nhiều người. Cũng không hề có thù oán với ai."

"Vậy tại sao cô ấy không nói?" Lăng Thiếu Dương chất vấn.

Nhất thời cả ba người trở nên trầm mặc.

Một lúc sau, Tông Chính nghi hoặc nói, "Liệu có phải có người đe dọa cô ấy không? Cô ấy lo lắng nếu nói ra người đó, bản thân mình sẽ trở thành mối uy hiếp cho người khác?" Anh đưa ra nghi vấn.

Có khả năng này, nhưng liệu đây là vì ai?

Thi Tĩnh biết người đó. Trên đời này, người có thể khiến cô thỏa hiệp cũng chỉ có một.

Thi Vĩnh Thành, ba của Thi Tĩnh.

Vân Dật Bạch bỗng ngẩng đầu nhìn Lăng Thiếu Dương, nói, "Thiếu Dương, bảo Thiếu Giác đi tìm Thi Vĩnh Thành. Đưa ông ta đến gặp tớ!"

"Ông ta là ai?"

"Là ba của Thi Tĩnh, người thân duy nhất của cô ấy!" Lấy ra trên người một điều thuốc châm lên, Vân Dật Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm sâu càng trở nên tĩnh mịch. Đem mọi sự việc đã xảy ra sắp xếp lại một lượt, anh cảm thấy có chỗ không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 75: Cho dù quyết định của cậu có ảnh hưởng đến quan hệ giữa tớ và cậu, cậu vẫn muốn cô ta sao?

Nếu như nói Thi Tĩnh bị người ta bắt đi, vậy sau đó cô ấy trốn ra như thế nào? Cô ấy cũng không phải một người nhàn tâm, nếu không cũng sẽ không chịu sự uy hiếp của mình mà ký vào bản hợp đồng bất công như vậy. Lừa, chắc chắn không phải do Thi Tĩnh dốt, nhưng tất cả những người ở đây đều chết cháy hết rồi. Mọi dấu vết đã từng xảy ra giờ chỉ còn lại một người là Thi Tĩnh, lý do khó hiểu nhất lại là giấy tờ tùy thân của cô ấy được phát hiện ở đó.

Bây giờ bất luận cô ta có giải thích thế nào đi nữa cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Nếu vậy, mục đích là gì?

Mục đích Thi Tĩnh bị bắt đi là gì?

Trong suốt thời gian dài cô ấy luôn phải chịu một mối cạm bẫy về thể chất lẫn tinh thần, dưới tình huống như vậy rất có khả năng sẽ ra tay phóng hỏa. Nếu có được điểm nghi vấn này không lý nào luật sư bên nguyên không nắm lấy thời cơ. Điều bây giờ anh không hiểu là, rốt cuộc Thi Tĩnh cố tình để bị đưa đi, hay là cô ấy đã nhìn thấy cái gì.

Chậm rãi khép đôi mắt lại, Vân Dật Bạch âm thầm thở dài. Hiện tại anh chỉ có thể tưởng tượng ra hình ảnh của Thi Tĩnh trong cục cảnh sát.

Một bàn tay hạ xuống trên đầu vai, anh mở mắt nhìn lại, Tông Chính ngồi xuống bên cạnh anh, Lăng Thiếu Dương đã sớm đi tìm Thiếu Giác, giờ trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tông Chính nói, "Yên tâm đi, không có việc gì đâu."

"Ai nói mình đang lo lắng!" Đẩy tay cậu ta ra, Vân Dật Bạch ngồi thẳng người lên.

Tông Chính cười, "Cần gì phải phản ứng mạnh như vậy?"

Vân Dật Bạch không nói. Nghĩ đến những lời bọn họ từng nói trước đó, anh nhìn về phía Tông Chính, suy nghĩ chốc lát vẫn quyết định mở miệng nói, "Thi Tĩnh không phù hợp với cậu!"

Nhướng mày về kinh ngạc, Tông Chính khó hiểu hỏi, "Vì sao lại nói vậy? Chưa từng sống chung vì sao cậu biết bọn mình không thích hợp?"

"Tông Chính, cậu đã có người yêu là thanh mai trúc mã!" Vân Dật Bạch nhắc nhở cậu ta. Đừng quên gia đình cậu đã xác định hôn ước cho cậu từ bé.

"Không phải cậu cũng có một vị hôn thê hay sao?" Tông Chính lơ đãng hỏi. Hôn ước từ bé, ở thời đại này khó mà có thể tưởng tượng được vẫn còn tồn tại cái loại chuyện này.

"Chuyện của các cậu không liên quan gì đến mình! Đừng có kéo mình vào!" Vân Dật Bạch phủ nhận.

"Nếu không liên quan gì vậy vì sao cậu lại nói như thế? Dật Bạch, cậu và Thi Tĩnh ..."

"Không có chuyện gì cả!" Vân Dật Bạch bình thản nói, "Tông Chính, Thi Tĩnh và cậu không thể được đâu!"

"Vì sao?" Tông Chính khó hiểu. "Cậu biết không? Lần đầu tiên mình nhìn thấy cô ấy, cảm giác của mình rất kỳ lạ, cái cảm giác này mình cũng không thể hình dung được, nếu cậu gọi đó là nhất kiến chung tình, mình cũng không phủ nhận! Nhưng, đối với cô ấy mình có một cảm giác kỳ lạ, Dật Bạch, cậu có thể nói cho mình biết, đây là vì sao vậy?" Anh hy vọng có thể tìm được đáp án từ cậu ta. Vì sao lại hỏi Vân Dật Bạch, anh cũng không rõ nữa, chẳng qua là cảm thấy có thể, có khả năng cậu ta biết gì đó.

Vân Dật Bạch nhìn Tông Chính thật lâu rồi lắc đầu, "Mình không biết. Nhưng mình có thể nói cho cậu biết, Thi Tĩnh sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với cậu đâu. Nếu cần thiết, sau khi chuyện này chấm dứt, có thể các người sẽ không gặp nhau nữa!"

"Vì sao? Cậu định dùng thân phận gì mà nói điều đó?" Trong giọng nói của Tông Chính nghiêm khắc hơn trước.

"Điều này cậu không cần phải biết!"

"Nếu mình nhất định muốn biết?"

"Tông Chính!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ, "Cho dù quyết định của cậu có ảnh hưởng đến quan hệ giữa tớ và cậu, cậu vẫn muốn cô ta sao?"

Lời này vừa nói ra, Tông Chính liền rơi vào trầm mặc. Vì một người con gái mà đánh mất một tình bạn. Không đáng. Nhưng anh vẫn không hiểu được, vì sao lại như vậy?

"Mình cần một lời giải thích!"

"Giải thích của mình là không có lời giải thích nào cả!" Vân Dật Bạch trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Rốt cuộc ai là người muốn hãm hại cô ấy?

Tông Chính không nhận được câu trả lời, anh nói, "Nếu cô ấy là người phụ nữ của cậu, tớ chắc sẽ buông tay. Nhưng cô ấy lại không phải!"

"Ngày trước!" Bỗng Vân Dật Bạch ngắt lời anh.

"Cái gì?"

"Ngày trước không phải, trước khi chuyện này xảy ra cô ấy và tớ không có gì! Nhưng sau này thì có! Không lẽ cậu muốn động đến người phụ nữ của bạn?" Ánh mắt Vân Dật Bạch sáng quắc nhìn Tông Chính, sự nghiêm túc từ đáy mắt anh khiến Tông Chính dần bình tĩnh.

Cảm giác khác thường lại một lần nữa xuất hiện trong lòng anh. Đưa tay vuốt ngực trái một cách tự nhiên, Tông Chính không ngừng hít sâu mới áp chế được cảm xúc trong lòng.

Động tác của anh rơi vào tầm mắt Vân Dật Bạch, trong ánh mắt thâm sâu hiện lên một tia lo lắng. Nhưng chỉ trong nhất thời đã được anh kìm nén lại.

Tông Chính ngẩng đầu nhìn Vân Dật Bạch, "Tớ sẽ tận dụng mọi quan hệ để nhờ xử lý vụ này."

Vân Dật Bạch gật đầu, "Cảm ơn!"

"Tớ đi tìm người giúp đỡ đây!" Dứt lời, Tông Chính rời khỏi phòng đúng lúc gặp được Lăng Thiếu Dương từ ngoài vào.

"Cậu ta làm sao vậy?" Lăng Thiếu Dương vừa vào cửa liền hỏi Vân Dật Bạch.

Vân Dật Bạch từ từ xoay người lại, "Không có gì đâu."

Có đúng như vậy không? Lăng Thiếu Dương nhẹ lắc đầu, nói tiếp, "Đúng rồi, Thiếu Giác có nói, vừa rồi có người bỏ rất nhiều tiền để có được thông tin. Nên hiểu rằng cậu ta cũng là người tìm ra Thi Tĩnh. Cảnh sát đã đến tìm cậu ta, yêu cầu cậu ta thành khẩn khai báo, lúc tiếp cận được với Thi Tĩnh cũng là lúc xảy ra hỏa hoạn. Không may là khi các cậu tìm được thì Thi Tĩnh lại ở gần nơi đã xảy ra hỏa hoạn, khoảng cách lúc đó cũng không xa. Cho nên, hiện tại cảnh sát cho rằng do tinh thần bị đè nén lâu nên Thi Tĩnh đã ra tay phóng hỏa." Những điều này có một số là do anh và Thiếu Giác suy đoán.

Nghe vậy Vân Dật Bạch không khỏi nhũn mảy, hỏi, "Vậy cậu ta nói thế nào?"

"Cậu ta nói, suy luận của cảnh sát cũng có ý đúng. Nhưng có một việc rất kỳ lạ!"

"Chuyện gì?"

"Cậu ta..." Lăng Thiếu Dương chưa kịp nói thì cửa văn phòng mở ra, chỉ thấy giọng Thiếu Giác vọng đến từ cửa.

"Khi tớ tìm được Thi Tĩnh thì phát hiện trên bầu trời gần đó có xuất hiện một lớp sương mù dày đặc."

Lúc đấy anh cũng không cảm thấy gì. Cũng không để tâm đến, cho đến khi cảnh sát tìm đến anh mới nhớ tới. Mấy canh giờ sau, sương mù dày đặc vẫn quanh quẩn một chỗ không tan, anh cảm thấy có chỗ không đúng.

"Sương mù dày đặc?" Ánh mắt Vân Dật Bạch vụt sáng. Anh xoay người ngồi xuống ghế, trầm giọng nói, "Khoảng cách từ nhà xưởng bỏ hoang đến chỗ chúng ta tìm thấy Thi Tĩnh mất bao xa?"

"Tớ có thể nhận thấy, cũng không xa, tầm một ngàn thước về bên trái!" Văn Thiếu Giác trả lời.

"Tốt, nếu nói có người phóng hỏa, lửa lớn như vậy, bắt đầu từ lúc phóng hỏa cho đến khi có thể hoàn toàn làm người ta chết cháy, cộng thêm xuất hiện sương mù trên bầu trời, như vậy cần mất bao lâu?" Vân Dật Bạch giương mắt hỏi hai người.

Trong lòng Văn Thiếu Giác rất nhanh đã tính xong, trong nháy mắt đã lên tiếng, "Nửa giờ, ít nhất là nửa giờ! Ngọn lửa này có thêm âm đốt (阴燃). Khi phát hiện ra ngọn lửa, bây giờ chỉ có thể nói là có âm đốt, trước khi có sương mù dày đặc, cộng thêm ở đây vốn thông thoáng nên ngọn lửa càng dễ lan ra mạnh hơn!"

Vân Dật Bạch gật đầu, "Đúng vậy. Thế lực của Thi Tĩnh đã cạn, cô ta có thể đi đâu để tìm âm đốt? Ở trong cái nhà xưởng bỏ hoang à?" Hơn nữa, cô ta biết âm đốt đó là gì sao? Đừng nói là cô ta có biết hay không? Hiện tại nhìn Lăng Thiếu Dương bên cạnh cũng như lọt vào trong sương mù, anh chỉ biết, anh cũng không hiểu.

Văn Thiếu Giác gật đầu, "Đúng vậy. Đây là một nghi vấn, nghi vấn hướng về bị cáo. Điều này không tồi!" Ngừng lại, anh khó hiểu hỏi, "Nhưng, rốt cuộc ai là người muốn hãm hại cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 77: Miêu tả xác thực mà sống động

Rốt cuộc là ai đã vu cáo hãm hại cô?

Đó cũng là đáp án mà Thi Tĩnh muốn biết.

Có thể do nhận được sự quan tâm. Cuộc sống trong trại tạm giam của cô cũng không quá chật vật, mọi hành động đều hạn chế, nhưng trong căn phòng này lại chỉ có một mình cô. Cũng không còn xuất hiện những buổi thăm vấn mệt mỏi kia nữa. Đãi ngộ khác trước khiến cho Thi Tĩnh nhớ đến vị sĩ quan anh tuấn kia. Là anh ta đã làm sao?

Cuộn mình lại trên chiếc giường duy nhất trong phòng, Thi Tĩnh ôm đầu gối lui vào góc tường, run run cảm nhận không khí lạnh lẽo xung quanh. Cô từng chút buông lỏng vòng tay, giây tiếp theo lại bị tiếng mở cửa làm cho bừng tỉnh. Ý thức từng chút từng chút một mất đi, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Âm thanh sột sột soạt soạt truyền đến, cô giật mình mở mắt, nhìn kỹ cảnh vật mờ mịt xung quanh. Sau đó ngồi yên ôm lấy hai chân. Ban đêm trong nhà giam, cô đã làm vậy để có thể vượt qua được. Đến giờ cô đã sắp không chịu được nữa rồi.

Ngày hôm sau

Lại một lần nữa Thi Tĩnh được đưa đến phòng phỏng vấn, cô vẫn như cũ không nói bất kỳ điều gì. Điều này khiến cho vị cảnh sát thẩm vấn cảm thấy đau

đầu. Đặt chứng cứ trên bàn trước ánh mắt mọi người. Cậu ta phân tích rõ mức độ nặng nhẹ của vấn đề.

"Thì Tình, cho dù cô không chịu khai. Cảnh sát chúng tôi chỉ cần dùng chứng cứ vô cùng xác thực này, vẫn có thể kết thúc vụ án này." Cảnh sát bắt đầu nói.

Trầm mặc một lúc, Thì Tình lặp lại những lời đã nói, "Không phải tôi làm!" Ánh mắt cô trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

"Xin cô hãy kể lại sự việc ngày hôm đó!" Cảnh sát vội vàng bắt lấy câu nói của cô hỏi.

"Tôi đã nói rất nhiều lần rồi. Tôi không biết sao tôi lại ở đó. Lúc... tỉnh lại thì tôi đã thấy mình bị nhốt trong một căn phòng sắt, trong một thời gian dài tôi không có cái gì để ăn, căn bản tôi cũng không nhớ mình đã đến đó như thế nào." Cô nói ngắn gọn những suy nghĩ của mình.

"Cô có thể nói rõ hơn ai là người đã bắt cô đi được không?"

"Tôi..."

"Thì Tình, cô cũng biết là chúng tôi chỉ muốn giúp cô." Cảnh sát bắt đầu nói. Bọn họ cũng không muốn để một người phải chịu oan, nhưng căn bản là cô ta không chịu hợp tác.

Thì Tình trầm mặc không nói. Cô có nên nói không? Cô biết, Lam Đình là người có gia thế, xảy ra chuyện như vậy hiển nhiên sẽ để ý đến. Nếu cô ta biết mình nói ra, liệu Vân Dật Bạch có gặp nguy hiểm hay không? Rốt cuộc Lam Đình muốn gì?

"Thì Tình ..." Cảnh sát trầm giọng nói.

Cả người cứng ngắc, Thì Tình nghĩ một lúc lâu mới mở miệng hỏi, "Nội dung cuộc nói chuyện này liệu có để cho người khác biết không?"

"Không!" Cảnh sát lắc đầu. Trong lòng đã đoán được cô dự định sẽ khai ra.

Trầm mặc một lúc lâu Thì Tình nặng nề gật đầu, áp a áp ứng nói, "Tôi nói! Người bắt tôi đi là Lam Đình!"

"Lam Đình! Là đại tiểu thư Lam thị?"

"Phải!"

"Vì sao cô ấy lại đối xử với cô như vậy?"

"Cô ta... hiểu nhầm quan hệ giữa tôi và Vân Dật Bạch."

Ba chữ Vân Dật Bạch khiến cảnh sát phải nhìn lên, bọn họ không biết người này, nhưng cái tên này đối với bọn họ cũng không phải lạ. Thậm chí người ghi khẩu cung bên cạnh cũng chính là vị cảnh sát đã lấy lời khai của Vân Dật Bạch trước đó.

Cảnh sát lại hỏi, "Quan hệ giữa cô và Vân Dật Bạch là thế nào?"

Thì Tình vội ngừng lên kịch liệt lắc đầu, "Không có, chỉ là ông chủ cũ với người làm thuê thôi! Trước đó sức khỏe của mẹ anh ta không tốt, công việc của tôi là trông nom chăm sóc bà ấy. Tôi và Lam Đình cũng quen biết nhau lúc đấy!"

"Ý cô là, cô ta hiểu lầm mối quan hệ giữa cô và Vân Dật Bạch. Cô ta thích Vân Dật Bạch? Vì người Vân Dật Bạch thích là cô, nên cô ta muốn diệt trừ cô?" Cảnh sát mạnh dạn đưa ra giả thiết.

Thì Tình lắc đầu, nói tiếp. "Tôi không biết! Tôi đang ngồi nghỉ ở ven đường thì gặp Lam tiểu thư. Chúng tôi nói chuyện một lúc, rồi sau đó thế nào tôi cũng không biết. Cho đến khi... tôi tỉnh lại đã thấy mình ở trong căn phòng sắt. Tôi không biết đã qua mấy ngày nữa, không có bất kỳ cái gì, không có nước uống, toàn thân cũng không còn sức lực. Đúng lúc đó, cô ấy xuất hiện..."

Cảnh sát rót chén nước đặt trước mặt cô, hỏi tiếp, "Sau đó thì sao?"

"Giọng nói của cô ấy thay đổi. Giống như, dùng cái gì đó làm thay đổi giọng nói, khi nghe không giống với giọng nói thực của cô ấy. Khi tôi nhận ra cô ấy thì cô ấy cũng không phủ nhận. Sau đó ..." Thì Tình bỗng thấy rung mình một cái.

"Sau đó thì thế nào?" Cảnh sát cảm nhận được sự khác thường nên truy hỏi cô đến cùng.

"Sau đó ..." Ánh mắt Thì Tình thay đổi. Theo bản năng cô co người lại kịch liệt run rẩy.

Cho dù là bây giờ, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở hỗn hển thô lỗ trong bóng tối, cùng những bàn tay đung chạm trên người cô, rất nhiều rất nhiều cánh tay trượt trên người cô, cảm giác khiến người ta buồn nôn này làm cô phải nín thở chờ đợi, trong đầu chỉ hiện lên một từ trống.

Bởi vì không có ánh sáng, căn bản cô không thể thấy rõ đối phương, không biết lấy đâu ra sức lực đẩy mọi người ra chạy trốn, trong bóng tối không thể thấy rõ hai bên, cô chỉ có thể dựa vào vách tường cần thận di chuyển.

Bỗng nhiên, thả lỏng cơ thể, cô nhìn thấy một tia sáng, sau đó dùng lực đẩy ra, phát hiện một lỗ hổng cao nửa thước nằm bên góc của ngôi nhà lợp tôn, gần như không cần suy nghĩ cô liền bỏ chạy ra ngoài. Mọi chuyện sau đó, cô đều không nhớ.

"Thì Tĩnh? Thì Tĩnh?" Từng tiếng la hét lôi kéo hồn cô trở lại. Bỗng nhiên thấy người gần trong gang tấc, cô kinh ngạc thờ đốc, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách. Kêu to, "Đừng chạm vào tôi!"

Cảnh sát bị dọa sợ, Thì Tĩnh cũng bình tĩnh lại. Nhẹ nhàng nói, "Thật xin lỗi!"

"Đừng ngại." Thái độ của cô khiến cảnh sát có chút lưỡng lự khi mở miệng, "Nếu tôi có mạo phạm đến cô mong cô đừng trách. Thì Tĩnh, những người đó có phải đã làm gì với cô hay không?" Nếu như vậy, càng có thêm đầy đủ lý do để cô giết người.

Sắc mặt Thì Tĩnh trắng nhợt kinh ngạc trước câu nói của cảnh sát.

"Phải?"

Thì Tĩnh không nói gì.

"Không phải?"

Thì Tĩnh vẫn không nói như trước, giống như lúc mới bắt đầu.

Trong tình huống này cũng không thể tìm ra nguyên do. Cảnh sát quay đầu nhìn người bên cạnh thấp giọng nói điều gì đó.

Sau mười tiếng đồng hồ, Thì Tĩnh lại bị đưa đi.

... ..

Một bó đuốc đã thiêu rụi một nhà xưởng bỏ hoang cũng khiến năm người chết cháy. Dựa theo điều tra là do có người phóng hỏa. Đây vốn là một vụ án hỏa hoạn bình thường, nhưng theo điều tra, người bị tình nghi là thủ phạm lại là nữ điều dưỡng trong nhà của tổng giám đốc Vân thị, Vân Dật Bạch. Khi cảnh sát tìm được cô thì cô đang ở cùng một chỗ với tổng giám đốc Vân thị. Vì vậy, Vân Dật Bạch đặc biệt tới cục cảnh sát làm tường trình.

Tin tức này vừa xuất hiện, ngay lập tức gây xôn xao toàn thành phố. Không ít giới truyền thông đã chuyển tầm nhìn lên Vân thị. Chỉ cần một biến động nhỏ cũng có thể lan truyền ra bốn phía.

Hiển nhiên mẹ Vân cũng nghe được thông tin này, lúc đó liền vội gọi Vân Dật Bạch về nhà.

Lúc này bên trong phòng khách nhà họ Vân. Vân Dật Bạch đang giằng co cùng mẹ Vân.

Trên khuôn mặt ung dung quý phái của mẹ Vân hiện tia phẫn nộ, "Mẹ không cho phép con tham gia vào chuyện này nữa!"

"Con tự có chủ ý riêng!" Vân Dật Bạch trầm giọng nói.

"Con thì có chủ ý gì? Bây giờ điện thoại trong nhà kêu sắp nổ tung ra rồi. Ai cũng đều hỏi sự kiện đó có liên quan gì đến con hay không. Cho dù con không lo lắng cho mình, con cũng phải lo cho danh tiếng của Vân gia chứ!" Mẹ Vân lạnh giọng nói.

"Mẹ ..."

"Thì tiểu thư và con không có bất kỳ quan hệ gì, vì sao con nhất định phải nhúng tay vào?" Mẹ Vân ngắt lời anh.

Vân Dật Bạch phiến muộn cào cào tóc ngồi xuống đối diện với mẹ, "Mẹ, chuyện này mẹ đừng quan tâm!"

"Làm sao mẹ có thể mặc kệ được? Không nói những thứ khác, chỉ nói việc để Chi La thấy được con lo lắng vì một người con gái khác thì con bé sẽ nghĩ như thế nào đây?"

"Cô ấy thích nghĩ thế nào thì nghĩ!"

"Vân Dật Bạch!" Mẹ Vân chợt gọi to tên của anh.

Vân Dật Bạch hiểu, mẹ Vân thật sự đã tức giận. Anh rơi vào trầm mặc.

Mẹ Vân thu lại giọng điệu, bà biết đứa con trai này không chịu cứng rắn. Bình ổn lại lửa giận trong lòng, lúc này bà mới dịu dàng mở miệng, "Dật Bạch, mẹ chỉ vì muốn tốt cho con!"

"Mẹ, con hiểu mức độ của sự việc mà!"

"Nhưng chuyện này không giống với những chuyện khác. Con có nghĩ tới hay chưa, nếu đúng là Thì Tĩnh giết người phóng hỏa. Có thể sẽ không liên quan đến con không? Vì sao con không biết tự giữ mình vậy?"



"Không thể nào!" Vân Dật Bạch kiên định nói, "Thi Tĩnh không phải là hung thủ!"

Sau khi bước vào cửa Dương Chi La nghe được âm vang hữu lực trong câu nói của Vân Dật Bạch. Anh kiên định mà nói, Thi Tĩnh không phải là hung thủ. Thậm chí không quan tâm cô đang đứng ở cửa.

Sau ba năm, không chỉ có người đàn ông này thay đổi. Không phải cô cũng như vậy sao? Quanh đi quẩn lại mới thấy rằng người thật sự đối xử tốt với cô, chính là Vân Dật Bạch. Nên lần này, mặc kệ phải bỏ ra bao nhiêu tiền, cô quyết sẽ không buông tay.

Mẹ Vân còn muốn nói gì đó. Khi nhìn thấy Dương Chi La bước vào, giọng bà chợt thay đổi, ôn hòa nói, "Chi La sao lại đến đây?"

Lộ ra một nụ cười xán lạn Dương Chi La dịu dàng lên tiếng, "Dạ, con thấy thời tiết hôm nay không tệ, nên tìm mẹ cùng uống trà nói chuyện phiếm!" Cô vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Vân Dật Bạch vẫn đang lạnh mặt.

Trên mặt mẹ Vân nở nụ cười, kéo Dương Chi La ngồi xuống bên cạnh, bà cười nói, "Thanh niên các con không cần luôn theo một bà già như ta, không có việc gì thì nên gặp nhau nhiều một chút."

"Mẹ Vân nói rất phải. Dật Bạch còn bẽ bộn công việc, con sao lại không biết xấu hổ đến làm phiền anh ấy!" Dương Chi La nhẹ nhàng nói.

"Chi La đúng là một tri kỷ." Bà liếc mắt nhìn con trai, thấp giọng nói, "Dật Bạch nếu hôm nay con không có việc gì, thì cùng Chi La ra ngoài đi dạo một lát."

"Con còn có việc!" Bỗng chốc liền đứng lên đi về phía ngoài cửa.

"Vân Dật Bạch!" Mẹ Vân quát khê.

"Mẹ, con thật sự có việc mà! Bác Hoàng, ông theo tôi ra đây một lát!" Không để ý đến lửa giận của mẹ Vân, Vân Dật Bạch tiêu sái rồi đi.

Dương Chi La chớp chớp mắt đẹp, ý cười không hề giảm.

Mẹ Vân lại có chút áy náy, "Chi La, ngại quá. Nó là như vậy đấy!"

"Không sao đâu mẹ Vân, con biết mà!" Dương Chi La thờ dãi nói.

Điều này càng làm mẹ Vân thêm kiên định với Dương Chi La, bà dịu dàng dắt tay cô, "Nếu con trai ta không đi, hai người chúng ta cùng đi dạo vậy."

"Vâng."

Nhìn mẹ Vân và Dương Chi La rời đi, Vân Dật Bạch âm trầm quay sang nhìn bác Hoàng. Lạnh lùng nói, "Bác Hoàng, gọi hết tất cả mọi người trong nhà đến phòng khách cho tôi!"

"Đã xảy ra chuyện gì hay sao?" Bác Hoàng lo lắng hỏi.

"Nhanh lên!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ.

Bác Hoàng vội vàng xoay người đi gọi người.

Một lát sau, trong phòng khách Vân gia, Vân Dật Bạch lạnh mặt nhìn người phía trước. Anh không nói một câu ngồi yên tại chỗ, ánh mắt lãnh nhỉnh nhìn lướt qua mọi người. Mọi người đều không rõ lý do, không nhận được mà khẽ run run.

Đại thiếu gia đang muốn làm gì?

Bác Hoàng đứng bên cạnh anh cũng không nhận được mà thấp giọng hỏi, "Đại thiếu gia?"

Từ từ thay đổi tư thế, Vân Dật Bạch ung dung vắt chéo hai chân ngồi nhìn về mặt bất an của người hầu, trầm giọng mở miệng, "Tự các người nói đi, là ai đã lấy giấy tờ tùy thân của Thi Tĩnh mang đi?!" Đây mới là mục đích anh về nhà.

Cả ngày Thi Tĩnh đều ở Vân gia, rất ít khi ra ngoài, giấy tờ của cô sớm đã bị anh tịch thu, trừ những người trong nhà ra, còn ai có thể vào đây lấy giấy tờ của cô? Quanh quanh quẩn quẩn ở đây, anh vẫn có thể đoán ra được.

"Hả?" Đây là ý gì vậy? Mọi người khó hiểu nhìn nhau.

Ánh mắt hoang mang nhìn về phía bác Hoàng bên cạnh Vân Dật Bạch. Bác Hoàng lại lẩn nửu khom người, "Đại thiếu gia biết là ai không?"

"Không ai chịu bước ra phải không?" Hạ hai chân xuống, Vân Dật Bạch âm trầm nheo mắt lại, "Gọi cảnh sát đến kiểm tra vân tay chắc cũng không phải chuyện khó."

Tiếng nói vừa dứt, bỗng có một người quỳ xuống. Tiếng khóc thút thít truyền đến từ trong đám đông. Vân Dật Bạch mắt lạnh nhìn lại. Thân mình ông Ngô, người trông hoa run run ôm mặt khóc.

Lạnh lùng nhưong khóe môi, Vân Dật Bạch từ từ đứng lên, yên lặng nhìn ông Ngô, "Nói"

"Đại ... đại thiếu gia! Là ... lão Ngô có lỗi với cậu! Là Lam tiểu thư bảo tôi làm như vậy! Cô ấy muốn biết rốt cuộc quan hệ giữa Thi tiểu thư và cậu là thế nào? Trong lúc vô tình nhìn thấy cậu làm rơi cuốn sổ bên ghế mây trong vườn hoa, bên trong có ghi lại thông tin về Thi tiểu thư, lão Ngô liền đưa cho Lam tiểu thư!" Ông thật sự không biết trong đó lại có giấy tờ quan trọng vậy!

Lời nói của ông Ngô khiến Vân Dật Bạch nhớ lại, thời điểm anh đón Thi Tĩnh đến đây, để hiểu rõ hơn, quả thực anh từng cho người điều tra về Thi Tĩnh. Thời gian anh nhận được chính là trong vườn hoa.

"Lam Đình đã cho ông lợi gì?" Anh lạnh nhạt hỏi.

Ông Ngô không nhìn được âu sầu rơi lệ, "Không có, thật sự không có."

"Không có? Ông nghĩ rằng tôi có nên tin ông hay không?" Không có gì mà ông ta lại làm như vậy?

Nghe vậy, ông Ngô càng thêm rét run, rốt cuộc ông cũng rơi lệ mở lời, "Đó là vì ... vì ..."

"Vì sao?"

"Vì ..."

"Vì ông lấy trộm đồ bị Lam tiểu thư phát hiện phải không?" Bác Hoàng vốn không nói gì liền mở miệng nói xen vào.

Đáp án nằm ngoài dự liệu, khiến cho Vân Dật Bạch nhũn mảy, "Lấy trộm đồ?" Anh suy ngẫm về ba từ này. Thản nhiên liếc mắt nhìn bác Hoàng.

Rất hiển nhiên, bác Hoàng biết chuyện này, nếu nói đúng thì, đây cũng không phải lần đầu tiên lấy trộm đồ!

"Xin lỗi đại thiếu gia, xin lỗi! Tôi ... tôi thực sự cũng không còn cách nào. Tôi ..." Ông Ngô khóc rống lên, từ đầu đến cuối Vân Dật Bạch nói gì đều không nghe thấy.

Tiếng khóc của ông khiến Vân Dật Bạch không ngừng phiền muộn, lạnh giọng ngắt lời của ông, "Đủ rồi!"

Đột nhiên tiếng khóc ngừng lại. Toàn thân ông Ngô run rẩy nhìn về phía Vân Dật Bạch. Anh chuyển hướng nhìn sang bác Hoàng ở đằng sau, "Đã xảy ra việc gì?"

Bác Hoàng đưa tay lau mồ hôi lạnh trên mặt, nhẹ giọng mở miệng, "Đại thiếu gia, ông Ngô cũng chỉ là bất đắc dĩ! Vợ ông ta ốm đau quanh năm, đã hơn ba mươi năm rồi. Vì để khám bệnh nên mới ..."

"Bác Hoàng, nếu ông nói vậy, chắc đây không phải lần đầu tiên ông phát hiện ra đúng không?" Vân Dật Bạch thờ ơ liếc qua.

Bác Hoàng lập tức xoay người đứng trước mặt anh, nhẹ giọng mở miệng, "Đại thiếu gia, xin lỗi. Xem như nể tình ông Ngô đã phục vụ trong Vân gia nhiều năm như vậy, cậu hãy tha thứ cho ông ấy đi!"

Ánh mắt sáng quắc lạnh lùng nhìn ông Ngô đang khóc thút thít và bác Hoàng đang xin tha. Đáp án anh muốn cũng đã tìm được rồi. Phát hiện này cũng là có được ngoài ý muốn.

Trầm ngâm trong chốc lát, anh hỏi, "Đã bao lâu rồi?"

"Mới phát hiện được mấy tháng."

"Đó là những thứ nào?"

"Đều là những đồ dùng hằng ngày còn có một số loài cây có giá nữa!" Bác Hoàng vội trả lời.

Lạnh lùng nhìn ông Ngô quỳ gối trên mặt đất, mặt không thay đổi mở miệng, " Bao nhiêu lần?"

"Một lần, thật sự chỉ có một lần. Đại thiếu gia hãy tin tôi, thật sự chỉ có một lần. Nhưng lại bị Lam tiểu thư phát hiện. Cô ấy mới ..." Ông Ngô nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch trầm mặc. Trong đầu xoay chuyển nhanh chóng. Sau một lúc lâu, anh mới mở miệng, "Bác Hoàng hãy đưa ông Ngô về nhà đi. Tiện đường mời Lộ Dịch Nhiên đến nhà ông Ngô xem bệnh cho vợ ông ta. Ông Ngô, những gì lấy đi thì hãy trả lại. Tôi không hy vọng trong nhà có người chân tay không sạch sẽ làm việc. Trong nhà có khó khăn gì có thể đến tìm tôi, tôi cũng không phải một ông chủ keo kiệt. Tuy nhiên, tôi không hy vọng sẽ có lần thứ hai, hiểu chưa?"

Ông Ngô không dám nhìn cậu chủ. Đại thiếu gia vốn luôn để lại ấn tượng là người lãnh khốc vô tình. Thật không nghĩ đến, anh sẽ bỏ qua cho ông?

Ông Ngô cảm động rơi nước mắt nói, "Cảm ơn đại thiếu gia, tôi nhất định sẽ bồi thường nhất định sẽ bồi thường!"

Vân Dật Bạch rút ra từ trong người một tập chi phiếu ký tên lên sau đó đưa cho ông. "Số tiền này ông cầm lấy mà dùng. Không đủ thì đến tìm tôi! Nếu muốn bồi thường thì cứ khấu trừ vào tiền lương của ông!" Dứt lời anh liền đứng dậy rời khỏi phòng khách. Nhân tiện cũng mang cả cái lạnh trong phòng đi.

Ông Ngô run rẩy nhìn tờ chi phiếu trong tay mình, từ từ nâng khuôn mặt già nua đăm lẹ lên nhìn bác Hoàng, "Ông Hoàng, tôi thật có lỗi với đại thiếu gia mà!"

Bác Hoàng mỉm cười, nắm lấy tay người bạn tốt, "Đừng như vậy. Đại thiếu gia vẫn giống như trước đây!" Ông nhìn theo hướng Vân Dật Bạch rời đi, trong đầu nghĩ đến đứa trẻ thiên chân khả ái trước đây.

Đại thiếu gia vốn dĩ không phải là người lạnh lùng, đối với em trai là nhị thiếu gia luôn dịu dàng coi mở thì tính cách của anh lạnh lùng ở đâu chứ? Chỉ vì ba mất sớm, anh phải thay thế vị trí của ba, cho nên dần dần mới trở nên lạnh lùng như vậy. Huống chi, ba năm trước còn ...

Thu lại dòng suy nghĩ, bác Hoàng yên lặng thờ dài.

Chỉ có thể nói là do tạo hóa trêu ngươi mà!

Lam Đình ngồi trong phòng tiếp dân của cục cảnh sát, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kiêu căng cùng ương ngạnh Thấy có người xuất hiện cô lập tức đứng lên thét lớn, "Vì sao các người lại bắt tôi đến đây? Có biết tôi là ai không hả? Tôi sẽ tố cáo các người!"

Nghe vậy, hai cảnh sát mỉm cười nhìn nhau sau đó ngồi xuống đối diện cô, đối với sự gào thét của cô cũng coi như tai ngơ mắt điếc.

Lam Đình làm sao có thể chịu được bị đối xử như vậy, lập tức nổi giận.

"Này, các người không nghe thấy tôi nói gì sao?"

"Lam tiểu thư!" Cảnh sát trông coi mở miệng bình tĩnh cắt ngang, "Chúng tôi rất mong Lam tiểu thư sẽ phối hợp để điều tra bắt tội phạm!"

"Cần tôi phối hợp việc gì? Vì sao nhất định phải nói chuyện trong này?" Lam Đình bực mình nhìn bốn phía xung quanh.

Cảnh sát sớm đã coi như không thấy, mở miệng hỏi thẳng, "Lam tiểu thư biết Thi Tình chứ?"

Lam Đình nghiêm mặt, đôi mắt to dao động theo bản năng sờ sờ khóe miệng sau đó nói, "Từng gặp vài lần, không tính là quá quen!"

Im lặng quan sát mọi hành động của cô, cảnh sát tiếp tục hỏi, "Lần cuối cùng cô nhìn thấy Thi Tình là khi nào?"

"Anh hỏi cái đấy làm gì?" Lam Đình bực mình trừng mắt nhìn lại.

"Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi!" Viên cảnh sát bình tĩnh nói.

"Tôi không nhớ rõ lắm! Tôi và cô ta lại không quen thân!" Lam Đình nghiêng răng.

"Khi đó Thi Tình và Lam tiểu thư có xích mích gì không?" Viên cảnh sát tiếp tục hỏi.

"Anh có ý gì vậy?" Lam Đình đứng bật dậy căm tức nhìn cảnh sát, "Tôi thì có xích mích gì với con đàn bà đó chứ?"

"Con đàn bà?" Viên cảnh sát nghiêng ngả câu nói này, nói tiếp, "Lam tiểu thư, dường như cô không thích tôi hỏi vấn đề này. Điều đó chứng tỏ, đến bây giờ trong lòng cô vẫn che giấu điều gì đó sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Lam Đình trắng nhợt, tròn to đôi mắt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 78: Xin cô hãy nhớ cho rõ, đây là lý do đầu tiên khiến tôi nghi ngờ cô!

Theo ghi chép trong tâm lý học tội phạm, những người trong lòng thấy bất an hoặc là làm việc xấu sợ người khác biết thường sẽ không dám trả lời câu hỏi một cách thẳng thắn, bọn họ sẽ hỏi ngược lại để che giấu việc làm xấu trong lòng. Lam Đình bây giờ đang có biểu hiện như vậy.

Chân chừ đứng lại, Lam Đình tức giận lườm vị cảnh sát đối diện, "Các anh nói vậy là có ý gì? Tôi không có thời gian ở đây nhiều lời với các anh, tôi muốn rời khỏi đây!"

Cảnh sát cũng không hề ngăn cản cô rời đi, ngay khi cô đẩy cửa muốn đi, một vị giống như cảnh sát trưởng từ tốn nói.

"Lam tiểu thư, chúng tôi dựa theo lời khai của Thi Tĩnh mới mời cô đến đây để hợp tác điều tra, thế nhưng, hình như cô không hề quan tâm xem Thi Tĩnh đã xảy ra chuyện gì?" Cậu ta nhếch khóe môi, nói tiếp, "Tôi không thể không nghi ngờ, Lam tiểu thư, cô có biết Thi Tĩnh đã nói gì không?"

Toàn thân Lam Đình cứng đờ, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Cảnh sát mỉm cười, vẫn bình thản ngồi yên liếc nhìn Lam Đình nhếch môi nói, "Lam tiểu thư, xin cô hãy nhớ cho rõ, đây là lý do đầu tiên khiến tôi nghi ngờ cô!"

Lam Đình lập tức đập cửa bỏ đi.

Vị cảnh sát trẻ tuổi làm công việc ghi chép nhiều lần đưa mắt nhìn đội trưởng, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì muốn hỏi sao?" Vị cảnh sát kia thấp giọng hỏi.

"Đội trưởng, tôi không hiểu, anh nói như vậy khác nào đánh răn động cò chứ? Nỡ cái cô Lam tiểu thư này trốn ra nước ngoài thì sao?" Vị cảnh sát trẻ tuổi nói ra nghi vấn trong lòng.

Cảnh sát trưởng cười nhẹ, ngược lại anh nhìn cậu cảnh sát trẻ kia, "Cậu cũng có thể nghĩ ra là phải chạy, vậy sao cô ta lại không nghĩ đến chứ? Nếu thật sự cô ta muốn đi, vậy khẳng định, điều chúng ta suy đoán là đúng. Như vậy không tốt sao?"

Vị cảnh sát trẻ liền hiểu, mọi chuyện thì ra là vậy.

"Vậy nên, vừa rồi là do đội trưởng có ý sao?"

"Đúng vậy!" Cảnh sát trưởng đứng dậy vỗ vỗ bả vai người cảnh sát trẻ, "Cậu chỉnh sửa lại khẩu cung một chút, xem lại đi!"

"Rõ, thưa đội trưởng!" Viên cảnh sát trẻ tinh thần hăng hái hẳn lên.

Cảnh sát trưởng trở lại văn phòng, đưa mắt nhìn Tông Chính đang ngồi ở chỗ của mình, anh mỉm cười, "Đã đến rồi sao?"

Hạ chân đang gác trên bàn xuống, Tông Chính nhếch môi cười, "Anh họ, em đến để thăm anh!" Vị cảnh sát trưởng này chính là anh họ của anh, Đường Vi. Đây cũng là người đầu tiên anh có thể nhờ cậy việc của Thi Tĩnh.

Đường Vi liếc nhìn cậu em họ, không khỏi đưa lời trêu ghẹo, "Thăm anh? Đây chắc không phải là lý do chính chứ?"

Bị người khác vạch trần ý đồ, Tông Chính cũng không hề cảm thấy xấu hổ, anh đứng dậy nhường chỗ ngồi, mở miệng nói thẳng, "Thế nào rồi?"

"Chú dùng mọi cách để anh tiếp nhận vụ án này, là vì cô ấy?"

"Phải."

"Cô ta là gì của chú?"

"Một người bạn của bạn. Anh họ, rốt cuộc mọi chuyện thế nào rồi?"

"Về cơ bản thì có thể loại trừ cô ấy ra khỏi đối tượng tình nghi, tuy nhiên hiện tại mọi chứng cứ có được đều đang hướng về cô ấy, bọn anh vẫn không thể thả cô ấy ra được!" Đường Vi ngả về một phía trả lời.

"Tại sao?" Tông Chính nhú mày khó hiểu.

"Giấy tờ tùy thân chính là chứng cứ quan trọng nhất. Hơn nữa, bản thân Thi Tĩnh cũng không thể giải thích được sau khi mọi chuyện xảy ra cô ấy ở đâu. Thêm nữa, dựa vào thể lực của cô ấy, nếu chạy từ nhà xưởng ra đường cái, với thể lực của một người đàn ông thì phải mất hơn hai mươi phút, còn đối với cô ấy ít nhất cũng phải mất bốn mươi phút. Khi vụ hỏa hoạn được người ta phát hiện, cùng lắm chỉ mất từ hai mươi phút cho tới một giờ. Mà lúc đó cô ấy lại từng bị những người đó vũ nhục, khó tránh khỏi việc lúc đó cô ấy mất không khí, mà chính cô ấy cũng không biết, bởi vậy, bây giờ bọn anh vẫn không thể thả cô ấy ra!"

Tất nhiên Tông Chính cũng biết những rắc rối trong đó, anh gật gật đầu như đã hiểu.

"Em có thể đi thăm cô ấy không?" Anh nhắc đến Thi Tĩnh.

"Không được. Chú cũng biết quy định ở đây mà!" Đường Vi cự tuyệt.

"Được rồi. Em đi đây!" Tông Chính xoay người rời đi. Lại bị Đường Vi chặn lại, "Chờ một chút!"

Đừng bước quay đầu nhìn anh họ, Tông Chính nghi hoặc, "Sao vậy?"

"Chú trở về đã được ba ngày rồi, vẫn không định về nhà sao?" Đường Vĩ nghi hoặc nói, "Trong nhà không phải có người đang đợi chú sao?"

"Ài?"

Đường Vĩ trở nên nghiêm túc vuốt vuốt cằm, nói, "Hình như là cái cô công chúa người dân tộc thì phải?"

Nghe vậy sắc mặt Tông Chính sa sầm hẳn, bước chân cũng nhanh hơn, "Em đi đây! Đừng nói là đã gặp em!" Anh nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Đường Vĩ.

Đường Vĩ cười ha ha, tạm ngưng ý cười, một lần nữa lại rời tâm tư đến bản án trên bàn.

Nhẹ nhàng kéo vali đi, Lam Đình đội mũ đeo kính che kín nửa gương mặt, cúi đầu đi ra sân bay.

Vừa bước ra ngoài thì có người ra cản, hai hàng mi thanh tú nhú chặt tức giận quát nhẹ, "Tránh ra!"

Chủ nhân của đôi chân kia không hề dịch chuyển.

Lam Đình cũng không ngẩng lên, cô vẫn bước đều đi dịch sang bên, đôi chân kia xoay bước đã đuổi kịp.

Tức giận ngược mắt nhìn người vừa đến, cô tức giận nói, "Tôi kêu anh ..."

Lời vừa ra đến miệng, thì bị chặn lại đúng lúc nhìn thấy người vừa đến. Sắc mặt Lam Đình thay đổi khi thấy gương mặt tuần tú phía trước.

Trên mặt Vân Dật Bạch tràn đầy giễu cợt, lạnh lùng ngược nhìn về mặt kính ngạ của Lam Đình. "Lam tiểu thư, cô định đi đâu vậy?"

"Em ... em muốn ra nước ngoài một thời gian!" Cúi đầu nhìn giày, Lam Đình nín thở từ từ nói.

Thần sắc của cô càng khiến Vân Dật Bạch chắc chắn với những suy đoán của mình. Trước đây mỗi khi nhìn thấy anh, toàn thân Lam Đình giống như những con sâu không ngừng ngo ngoáy, vội vã muốn đến gần. Còn bây giờ, khi nhìn thấy anh, trong đáy mắt của cô chỉ có sợ hãi và sợ hãi.

Từ lúc nhận được tin Lam Đình muốn ra nước ngoài anh liền vội vàng tới đây, hành động của cô càng khiến anh thêm khẳng định những suy đoán của mình là đúng.

Khóe môi vẽ lên một nụ cười châm chọc, Vân Dật Bạch lùi ra sau lưng cô. Khóe miệng nhếch lên cô vội tránh người sang bên nhân tiện tiến lên phía trước.

Không để mất thời gian, Lam Đình vội vàng rời đi.

Đường đi, lại bị người ta cản.

"Tránh ra!"

Lúc này, Lam Đình không muốn nói lời vô ích.

Đáp lại cô là sự xuất hiện của những người mang huy hiệu kim loại. Huy hiệu màu bạc lóe lên tia sáng lạnh lẽo, giống như đang giễu cợt cô không thể trốn thoát được.

Từ từ ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn lại khuôn mặt vô cảm, và những sĩ quan mặc cảnh phục. Lúc này bọn họ đang nhìn cô với bộ mặt không cảm xúc.

Trong giây lát, đáy lòng Lam Đình tràn đầy tuyệt vọng, cánh tay đang giữ chặt vali dần rời lỏng. Thở dài một tiếng, cô đứng yên không nhúc nhích.

... ..

Lần này, không giống với lần gặp trước, Lam Đình được đưa tới phòng thẩm vấn, trước khi nói chuyện với cô, Đường Vĩ hạ chén nước trên tay xuống, từ tốn ngồi xuống.

"Lam tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Anh lạnh nhạt nói.

Không còn dáng vẻ kiêu ngạo hống hách như trước, bây giờ sắc mặt Lam Đình tái xanh, nắm chặt hai tay vì lo sợ bất an.

Đường Vĩ cũng không nhiều lời, trực tiếp lên tiếng, "Tôi nghĩ chắc Lam tiểu thư không cần tôi phải giải thích lý do vì sao cô ở đây?!"

"Tất nhiên là cần! Tôi đã phạm phải tội gì chứ? Vì sao lại đưa tôi đến đây?" Lam Đình quyết định ra oai trước để áp chế đối phương.

Đường Vĩ bình thản nở nụ cười không nói. Như nhìn thấu toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt thanh tú của Lam Đình. Ánh mắt bình tĩnh không chút gợn

sóng khiến cho Lam Đình cảm thấy chột dạ.

Cuối cùng, Anh thông thả hỏi, "Lam tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

"Ra nước ngoài, chẳng lẽ tôi không có quyền đó hay sao?" Lam Đình theo phản xạ hỏi lại.

"Tất nhiên là có!" Đường Vĩ cười nhạt, "Thế nhưng, có một việc tôi không hiểu, nếu Lam tiểu thư có thể nói rõ, tôi nhất định sẽ không làm lỡ chuyện đi của cô!"

"Là chuyện gì?" Lam Đình bình tĩnh hỏi.

"Dựa vào lời khai của người làm vườn ở Vân gia, Lam tiểu thư từng uy hiếp ông ta phải cho cô biết lý do vì sao Thi Tình có mặt ở Vân gia, hơn nữa cô còn thuê thám tử tư điều tra Thi Tình, đây có phải sự thật không?"

Mấy hôm trước Vân Dật Bạch có mang đến chỗ anh lời khai của ông Ngô. Mặt khác, em họ anh cũng đã ngầm điều tra được việc Lam Đình từng cho người đi điều tra Thi Tình. Như vậy, anh có lý do để nghi ngờ giữa Thi Tình và Lam Đình có uẩn khúc. Hơn nữa nhìn sắc mặt Lam Đình, với kiến thức cơ bản của một người cảnh sát bọn anh có thể nhìn ra được điểm đáng ngờ.

Tìm đập càng lúc càng mạnh, cả lòng bàn tay Lam Đình đã toát ra đầy mồ hôi. Hô hấp cũng ngày một nhanh.

Sắc mặt Đường Vĩ không đổi thản nhiên nói, "Lam tiểu thư, chúng tôi đang đợi câu trả lời của cô đấy!"

Giống như không quan tâm đến điều gì nữa, Lam Đình bỗng ngừng đầu hung tợn trừng mắt nhìn Đường Vĩ tức giận nói, "Phải thì sao? Là tôi muốn biết, con à Thi Tình kia rốt cuộc có cái gì mà khiến cho Vân Dật Bạch đến nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái?"

Cô không cam lòng, cô cảm thấy tức giận. Cô là đại tiểu thư Lam thị, từ nhỏ đến giờ, cô muốn cái gì là phải có cái đó. Duy chỉ có Vân Dật Bạch, cô đã nhìn trộm anh từ cái nhìn đầu tiên trong bữa tiệc sinh nhật của mình, cô muốn theo đuổi anh. Cô muốn thấy anh phải khuất phục dưới chân cô. Thế nhưng, anh lại không cần cô. Để được gặp anh, cô rời xa ba mình đến chăm sóc cho mẹ anh. Những tưởng rằng cô sẽ có cơ hội được ở gần anh, thế nhưng Thi Tình lại xuất hiện.

Một người không có danh tiếng gì, một cô gái không có bất kỳ cái gì, thế mà anh lại để ý đến. Cô không cam lòng, cô muốn khiến Thi Tình phải chịu đau khổ. Như vậy thì có gì sai?

Ai nói phụ nữ chính là mầm tai họa? Không phải đàn ông cũng vậy hay sao? Nhất là người đàn ông ưu tú.

Đường Vĩ lặng thờ dài, nói tiếp, "Cho nên, vì Thi Tình và Vân Dật Bạch có quan hệ thân thiết. Sự ghen tuông khiến cô có suy nghĩ muốn trả thù Thi Tình?"

"Phải! Cô ta thì có gì tốt? Một người phụ nữ đã hại chết người đàn ông của mình, nói không chừng là do số mạng của cô ta không tốt, nên mới khắc chết người!" Lam Đình tức giận không nén được nói.

Với loại tức giận này Đường Vĩ cũng không nói gì, ngược lại hỏi, "Cô đã bắt Thi Tình tới đâu?"

"Nhà xưởng bỏ hoang ngoài ngoại ô. Thế nào? Chắc bây giờ trông cô ta rất tệ phải không? Nhiều đàn ông như vậy, cô ta chắc là rất hưởng thụ!" Lam Đình ác độc nghĩ. Cô không sợ, cho dù có phải ngồi tù thì đã sao? Cô là đại tiểu thư Lam thị, ba cô nhất định sẽ nghĩ cách cứu cô ra.

"Những người đàn ông kia cũng là do cô tìm về?" Đường Vĩ trao đổi ánh mắt với người ghi chép bên cạnh, trầm giọng hỏi. Sắc mặt cũng càng trở nên căng thẳng.

"Tất nhiên! Không phải cô ta muốn có đàn ông sao? Tôi đã tìm giúp cô ta năm người. Thế nào? Cô ta báo cảnh sát sao?" Vì trả thù Thi Tình mà Lam Đình cười có phần hơi điên cuồng.

Sắc mặt không đổi nhìn Lam Đình dần trở nên điên loạn. Trong lòng Đường Vĩ trầm xuống.

"Lam Đình. Thi Tình không hề đi báo cảnh sát! Giữa trưa ngày cô mang Thi Tình vứt ở nhà xưởng bỏ hoang, đã xảy ra trận hỏa hoạn lớn, ngoại trừ Thi Tình, năm người đàn ông tất cả đều bị chết cháy. Vì bị mất sức mà Thi Tình phải nằm viện. Lam tiểu thư, chúng tôi sẽ khởi tố cô với tội danh bắt cóc, xúi giục người khác và cố ý giết người!"

Đối với Lam Đình lời nói của Đường Vĩ chẳng khác nào sét đánh ngang tai, nhất thời cảm thấy sợ hãi, cô hét lên thất thanh, "Tôi không giết người!"

Nhưng đáng tiếc không ai chịu tin cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 79: Nếu còn không lặn qua đây, cô hãy chờ nhật xác Thi Vĩnh Thành đi

"Bây giờ tòa tuyên án: Lam Đình, tội bắt cóc người khác, xúi giục người khác phạm tội, tội trạng nghiêm trọng, tuyên án xử tù năm năm. Lập tức thi hành."

Lời nói vừa dứt, Lam Đình lập tức hét ầm lên, "Tôi không giết người, tôi không giết người!"

Quan tòa không quan tâm đến tiếng hét chói tai vọng lại của cô, để cảnh sát đưa Lam Đình đang không ngừng gào thét ra ngoài. Sau đó chuyển tầm nhìn sang Thi Tĩnh đang ngồi chờ ở chỗ ngồi của bị cáo, nói tiếp.

"Thi Tĩnh, người bị tình nghi là phóng hỏa giết người, giờ tuyên án ..."

"Chờ một lát!"

Bỗng nhiên, phía sau thính phòng xuất hiện một người, quan tòa cũng vì bị tiếng nói của người này chen ngang mà nhú mày nhìn về phía người mới tới. Thi Tĩnh chờ đợi nhìn về phía trước, cũng không xoay người lại bởi tiếng ồn trước mặt.

"Vị tiền sinh này, ở đây là tòa án, không được phép làm ồn!" Quan tòa nhú mày nói.

"Tôi là luật sư biện hộ cho bị cáo." Anh chậm rãi đi tới bên cạnh Thi Tĩnh, nói tiếp, "Như vậy được chứ?"

Quan tòa trầm ngâm giây lát, hơi gật đầu, "Có thể, chẳng qua cậu còn có điều gì muốn phản bác sao?"

"Đương nhiên là có!" Vừa nói, luật sư biện hộ vừa đặt bàn tay lên đầu Thi Tĩnh.

Ấm áp trên đầu khiến Thi Tĩnh ngẩng lên. Bỗng nhiên đối mặt với một đôi mắt quen thuộc, chủ nhân của đôi mắt đó khẽ chớp đôi mắt, nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên.

Thi Tĩnh tròn mắt há hốc mồm nhìn Vân Dật Bạch vừa mới xuất hiện.

Tại sao anh ta lại ở đây? Tại sao anh lại đến đây? Anh ta muốn làm gì? Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, nhưng không một đáp án nào có thể thuyết phục bản thân được.

Từ từ thu bàn tay lại, Vân Dật Bạch chuyển sang nhìn quan tòa, "Trước tiên tôi có một số nghi vấn muốn hỏi công tố viên!"

Quan tòa hơi gật đầu, "Được!"

Vân Dật Bạch từ từ xoay người đối diện với thính phòng, chậm rãi nói, "Tôi không có câu hỏi nào khác, chỉ muốn xác nhận một việc, đã xác định được thời gian xảy ra vụ hỏa hoạn!"

"Theo những người phát hiện ra vụ hỏa hoạn cho biết. Để có thể tạo ra vụ cháy đó tối thiểu cũng phải cần gần một tiếng! Từ khi Thi Tĩnh rời khỏi đó đến khi Thi Tĩnh gặp cậu và Thiếu Giác, cần ba mươi phút, mà lúc đó thể lực Thi Tĩnh đã cạn kiệt, nên có thể đến bốn mươi phút, chính vì vậy, cô ta có đủ thời gian để gây án." Công tố viên nói.

Lời phân tích này rất hợp tình hợp lý, Vân Dật Bạch cũng khẽ gật đầu không phủ nhận lời phân tích của anh ta.

Nhưng anh lại từ tốn lên tiếng, "Tôi muốn hỏi một chút, xác định được vật gây ra hỏa hoạn rồi sao?"

"Vật gây ra hỏa hoạn là một đồng quần áo dễ bén lửa, quần áo được đặt trên một hộp giấy, trong góc của căn nhà lợp tôn." Công tố viên nói.

Vân Dật Bạch gật đầu, đôi mắt chợt lạnh đi, mở miệng nói không chút khách khí.

"Tôi nghĩ cảnh sát đã bỏ sót một chi tiết!" Lúc này toàn thân Vân Dật Bạch đều toát lên hơi thở rét lạnh, lạnh lùng nhìn mọi người.

"Một đồng quần áo dễ bén lửa và một đồng hộp giấy đặt cạnh nhau. Hơn nữa còn ở trong nhà lợp tôn, ngọn lửa sẽ không thể lan ra toàn bộ nhà xưởng được, nếu nhà xưởng chưa từng được ai mở ra như trong lời nói. Thi Tĩnh phóng hỏa, mục đích chỉ muốn trừng phạt những người kia, mà năm người đàn ông kia cũng đã chết cháy trong căn nhà lợp tôn đó, nói theo cách khác, bọn họ không hề rời khỏi đó. Với ngọn lửa như vậy, sao có thể thiêu hủy toàn bộ nhà xưởng được?"

"Có thể là do Thi Tĩnh phóng hỏa ở bên ngoài." Công tố viên trả lời.

Vân Dật Bạch cười lạnh, "Như đã nói, để ngọn lửa lan ra cần thời gian là một tiếng. Để phóng hỏa cần có vật dễ bắt lửa. Để vật bắt lửa cần có không khí sáng sủa và thoáng mát. Trong năm người chết thì có đến bốn người là chết ngạt chứ không phải chết cháy, cái này không sai chứ?!"

Công tố viên khẽ lau mồ hôi lạnh.

"Người chết là do ngạt thở chứng tỏ trong căn nhà tôn đó có một lượng lớn khói. Dựa theo thể lực lúc đó của Thi Tình, cô ấy không hút thuốc lá, vậy làm sao có thể tìm được mồi lửa ở bên ngoài?"

"Vậy theo cậu nói, làm thế nào để phóng hỏa?" Công tố viên không phục, nhưng lại không thể phản bác. "Giấy tờ tùy thân của cô ta tìm được ở đó là thật!"

"Các người kiểm tra các giấy tờ, chính là kiểm tra các số liệu về bản thân trên các giấy tờ có phải không? Liệu có thể khẳng định đồng giấy tờ đó là thật hay không?" Vân Dật Bạch lãnh nhỉnh nói.

Điều này, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới.

Vân Dật Bạch lấy ra một tập tài liệu, đưa cho quan tòa.

"Mọi giấy tờ tùy thân của Thi Tình đều nằm trong kết sắt của tôi. Không thể nào xuất hiện trong đám cháy được. Nhưng không may là, lần trước Lam tiểu thư từng lấy trộm một số giấy tờ của Thi Tình ở chỗ tôi, vừa vặn bên trong lại có những thông tin về cô ấy. Dựa vào thể lực của Lam tiểu thư, muốn tạo ra một đồng giấy tờ giống vậy cũng không phải chuyện gì khó?!"

Không ai dám phản bác điều này.

"Nếu giấy tờ là giả, mọi chứng cứ đánh thép xác thực trước đó, còn có hiệu quả sao?"

Quan tòa trầm mặc không nói.

Vân Dật Bạch cũng không vì thế mà dừng lại, tiếp tục giao cho quan tòa một số chứng cứ xác thực khác.

Anh nói, "Kết quả điều tra cho thấy đây là vụ hỏa hoạn ngoài ý muốn! Vật bắt lửa nằm trong căn nhà lợp tôn, lúc ấy có một người ngạt khói bên trong tỉnh lại, khi đó muốn ra mở cửa phòng. Không gian đầy khói lại tiếp xúc với không khí bên ngoài, tạo ra ngọn lửa, sóng xung kích tạo thành đem những người đó thiêu chết, trong nháy mắt que đóm bị sóng xung kích nhóm lên, quá trình này chỉ xảy ra trong giây lát. Khắp nơi trong nhà xưởng đều có vật dễ bắt lửa, ngọn lửa càng lan rộng ra khó có thể cứu vãn được. Từ lúc bắt đầu đến khi ngọn lửa lan ra. Lại cần đến hai tiếng. Như vậy nếu tính ngược lại, khi hỏa hoạn bắt đầu xảy ra Thi Tình vẫn còn ở trong nhà tôn đó. Những báo cáo về bệnh án của cô ấy có thể chứng minh điều này!"

Cả trong và ngoài tòa án đều im lặng, không ai mở miệng nói, cũng không ai dám phản bác lại lời nói của Vân Dật Bạch. Mọi ánh mắt phía sau đều trầm xuống lạnh lùng nhìn phía công tố viên và quan tòa.

Sau vài giây trầm mặc cả thính phòng tranh luận sôi nổi một cách lạ thường, nhất thời tòa án trở nên ồn ào náo nhiệt.

Quan tòa ngồi trên cao không ngừng gõ gậy pháp, "Im lặng, im lặng!"

Mấy phút sau cả căn phòng yên tĩnh trở lại.

Quan tòa cùng thảo luận với các bồi thẩm đoàn lúc này mới trầm giọng nói, "Tòa tuyên án, Thi Tình bị tình nghi gây ra vụ hỏa hoạn, do không đủ chứng cứ, phóng thích vô tội!"

Nhẹ bước chân rời khỏi tòa án. Trong thoáng chốc, một làn gió nhẹ truyền đến, khẽ lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của cô. Không khí mát mẻ khiến cô giật mình, tuy rằng mới trải qua hai ngày, nhưng đối với cô mà nói, lại dường như đã rất lâu rất lâu rồi!

Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nhướn khóe môi, Thi Tình không khỏi cảm thán, cảm giác tự do thật tốt biết bao!

Tâm trạng hỗn loạn đứng trước cửa lớn của tòa án, Thi Tình ngẩn người, cô chợt phát hiện sau khi rời khỏi tòa án, cô lại không biết được, rốt cuộc mình nên trở về đâu?

Khóe môi nhướn lên vẽ gấu cợt, ngay lúc cô định rời đi, bỗng trước mặt xuất hiện một chiếc xe màu xám bạc.

Khi cô đến gần cửa kính xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt âm trầm tuấn tú của Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn Thi Tình đang hết sức kinh ngạc.

Cô dám bỏ chạy? Hôm nay ở tòa án anh đã giúp cô, vậy mà lại không nói một lời đã lặng lẽ rời đi?

Là sự nhân từ của anh khiến cô nghĩ rằng anh là kẻ vô hại sao?

Kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch đột nhiên xuất hiện, bên trong xe anh hơi nghiêng người, khuôn mặt tuấn tú âm trầm trừng mắt nhìn cô.

Khi nhìn thấy anh trên tòa án, kinh ngạc, vui sướng và hoang mang đều hỗn loạn trong lòng cô. Thậm chí những gì anh nói trên tòa án, cô đều không để ý, cho đến khi cô hoàn hồn, thì đã đứng bên ngoài tòa án.

Không thể phủ nhận, sự xuất hiện của anh, khiến cô như phát điên. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, nếu có ngày mình gặp lại Vân Dật Bạch thì sẽ vui mừng đến như vậy. Trong giây phút đó, chỉ trong nháy mắt trái tim cô như được tái sinh.



Nhìn thấy anh, dường như cô chỉ biết, anh đến để cứu cô. Anh nhất định sẽ cứu cô.

Bỗng nhiên hoàn hồn, Thi Tình bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ. Không biết từ khi nào, cô đối với Vân Dật Bạch, lại có tính ý lại mạnh đến như vậy?

"Còn đứng đây làm gì? Lên xe!" Thấy cô thất thần nhìn mình, Vân Dật Bạch gầm nhẹ.

Ngơ ngác nhìn theo tầm mắt Vân Dật Bạch, Thi Tình khẽ lên tiếng, "Tôi ..."

"Nếu để tôi nghe thấy cô nói thêm câu nào nữa, cô nhất định sẽ phải chết!" Không biết từ khi nào, Vân Dật Bạch đã đứng trước mặt cô.

Nhìn về mặt của cô là biết cô đang muốn khước từ. Vân Dật Bạch nắm lấy cánh tay cô đem người nhét vào trong xe. Bàn thân vòng qua đầu xe ngồi vào bên ghế lái. Trong lúc này, ánh mắt anh cũng không nhìn cô lấy một lần.

Lo lắng nhìn bàn tay đang đặt trên đầu gối, Thi Tình cúi đầu không nói, chính cô cũng không rõ trong ba ngày qua đã có những gì xảy ra với mình. Cũng không biết nên phá vỡ bầu không khí trầm mặc này như thế nào.

Vân Dật Bạch cũng vậy, bàn tay nắm chặt vô lăng hiện rõ các khớp xương, cổ kìm nén lửa giận bùng bùng trong lòng.

Anh làm nhiều chuyện giúp cô như vậy. Mà cô lại không nói câu nào. Cô đang khinh thường sao?

Bỗng nhiên tăng lực nhấn chân ga, thoáng chốc xe liền phóng thẳng ra bên ngoài. Theo quan tính cả người Thi Tình nghiêng về phía trước lại bị dây an toàn kéo lại. Ngã mạnh về chỗ ngồi.

Bật thót kêu đau, cô lên tiếng rủa, "Đau!"

Tiếng kêu của cô khiến tâm trạng u ám của Vân Dật Bạch tiêu tán vài phần. Không tự chủ mà nhướng khóe môi.

Xoa cái gáy đau nhức, Thi Tình hờn giận trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, nhìn thấy nụ cười của anh, cô lại tức giận, "Có gì đáng buồn cười chứ?"

Trên mặt lạnh đi vài phần, Vân Dật Bạch nặng nề hừ một tiếng, không nói gì.

Xe vẫn tiếp tục tiến về phía trước, cho đến khi dừng lại Thi Tình cũng không nghe thấy giọng nói của Vân Dật Bạch.

Vân gia dần dần xuất hiện trước mắt cô, trong lòng Thi Tình không ngừng lo lắng, bồn chồn không yên. Cô không biết lần trở lại Vân gia của mình, người của Vân gia sẽ đối xử với cô như thế nào? Vẫn dĩ mẹ Vân đã chán ghét cô. Giờ mà gặp lại có phải sẽ càng ghét cô hơn không?!

Cánh cửa bên ghế tài xế bị người dùng sức đóng sầm lại, Vân Dật Bạch hai tay ôm ngực đứng trước đầu xe lạnh lùng nhìn Thi Tình ngồi bên trong.

Thấy cô bất động hồi lâu, anh sai bước tiến về phía cô, "Cô muốn tự mình bước xuống, hay để tôi ra tay?"

Thi Tình hơi chần chừ nhưng rồi vẫn từ từ xuống xe.

Một tiếng đập mạnh.

Cửa xe bị một lực đóng lại, cũng bởi tiếng động đó mà cả người Thi Tình khẽ run.

Lạnh lùng nhìn qua Thi Tình, Vân Dật Bạch xoay người đi vào trong nhà.

Nghe thấy tiếng động ngoài cổng, mẹ Vân và bác Hoàng đều đứng trước cửa nhìn Vân Dật Bạch tiêu sái bước vào nhà.

Mà Thi Tình vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Giống như một đứa trẻ mắc lỗi, bất an đứng yên tại chỗ.

Ngay khi bác Hoàng định lên tiếng, cánh cửa phía sau lại mở ra. Nói lỏng bộ âu phục trên người, tháo vớ cúc áo trên cổ tay và cổ áo, khiến thoạt nhìn trông anh thêm nguy hiểm nhưng lại quyến rũ mê người, Vân Dật Bạch tức giận gầm nhẹ, "Thi Tình. Cô mau lại đây cho tôi!"

Toàn thân khẽ run, Thi Tình nhìn bác Hoàng và mẹ Vân cầu xin trợ giúp.

Tầm mắt mẹ Vân liên tục di chuyển hết nhìn con trai lại nhìn Thi Tình, đối với ánh mắt khẩn cầu của Thi Tình coi như không nhìn thấy. Xoay người bước vào nhà. Khi bác Hoàng há mồm định nói, lại cảm nhận được ánh mắt âm trầm của đại thiếu gia ở bên cạnh. Ông chỉ có thể nuốt nước bọt, bất lực nhìn Thi Tình.

"Cho cô ba giây, nếu còn không lăn qua đây, cô hãy chờ nhật xác Thi Vinh Thành đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 80: Anh đang lo lắng cho tôi sao?

"Cho cô ba giây, nếu còn không lần qua đây, cô hãy chờ mà nhật xác Thi Vĩnh Thành đi!"

Ba?!

Sau khi nghe thấy lời anh nói gần như trong nháy mắt, Thi Tĩnh ba bước thành hai chạy lên phía trước nắm lấy áo Vân Dật Bạch, giận dữ nói, "Vân Dật Bạch, anh là đồ vô liêm sỉ. Rõ ràng anh đã đáp ứng tôi là sẽ không đến làm phiền bố tôi nữa mà!"

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh gần ngay sát mình, anh giữu cột, "Cô đừng quên, hơn một tiếng trước cái mạng của cô, là do tôi đã cứu về đây. Cô có tư cách gì mà đòi uy hiếp tôi?"

Bàn tay nắm vạt áo anh từ từ buông lỏng, Thi Tĩnh thẳng người lùi lại.

Anh nói không sai, cô quả thực không có tư cách. Trước là một trăm vạn, bây giờ là cô bị vướng vào vụ kiện, tất cả đều phải dựa vào sự trợ giúp của anh thì mới có thể thoát thân.

Nhưng, ngọn nguồn của mọi việc, không phải đều là do anh sao?

Bất ngờ ngừng đầu trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, nói khiêu khích, "Đó là tại ai?"

Vân Dật Bạch nhướng mày trước câu hỏi của cô.

"Còn không phải là vì anh. Nếu không phải vì anh tôi sẽ không bị Lam Đình hãm hại, cũng sẽ không phải chịu cảnh lao tù!" Cô bình tĩnh nhắc lại mọi việc.

Nhắc đến Lam Đình, khuôn mặt tuấn tú của Vân Dật Bạch lại u ám vài phần. Vốn dĩ là đáng về hải lòng giữu cột lại chuyển thành về lo lắng. Bên ngoài cũng không phải nơi phù hợp để nói chuyện. Nắm lấy cổ tay cô kéo vào trong, thậm chí không thềm đề ý tới mẹ Vân đang ngồi trong phòng khách. Cũng không thềm quan tâm đến sắc mặt của mẹ Vân. Bà vẫn đang ngồi chờ anh.

Đưa người đang giữ chặt tay đẩy thẳng vào thư phòng, ầm một tiếng Vân Dật Bạch đóng sầm cửa phòng lại. Thành công ngăn những ánh mắt tò mò lại bên ngoài.

"Buông ra!" Thi Tĩnh giẫy dụa xoa cổ tay đau nhức. Tạo khoảng cách giữa hai người. "Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cô thật sự không hiểu mình còn có giá trị gì ở nơi này?

Anh đang muốn làm gì?

Đôi mắt Vân Dật Bạch hiện về lo lắng, hung tợn trừng mắt nhìn Thi Tĩnh, hét lớn, "Bây giờ, đến lượt tôi tính sổ với cô?" Không đợi Thi Tĩnh kịp phản ứng, anh quát lên, "Cô là kẻ gốc à? Biết rõ Lam Đình không có ý tốt gì, vậy mà còn đi theo cô ta?"

Thật khiến anh tức chết mà. Người phụ nữ này rốt cuộc có đầu óc hay không vậy? Ai có ý xấu với cô, cô không thể tự cảm nhận được sao?

Thi Tĩnh tròn tròn mắt. Cô không nghĩ tới anh sẽ lạnh lùng mỉa mai lúc cô bị vướng vào vụ kiện, giữu cột khoe ra là anh đã giúp cô thoát thân. Sau đó thành công uy hiếp cô phải tiếp tục ở lại đây.

Bất luận là thế nào cũng không nên bùng phát cơn giận lúc này.

Anh ... như vậy nghĩa là ...

Anh đang lo lắng cho cô sao?

Vốn trong lòng cô cho rằng người đàn ông này chỉ vì em trai mình mà trả thù cô, không lẽ anh quan tâm đến cô sao? Trong lòng bỗng dâng lên một chút ảm áp. ảm áp trong lòng khiến cô có chút xao động. Có phải cô đang hy vọng quá đáng không? Không phải là do cô ngồi tù khiến anh không thể trả thù. Mà bởi vì anh quan tâm đến cô nên mới tức giận như vậy sao?

"Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

Đợi đến khi Thi Tĩnh hiểu ra, cô không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra.

Vấn đề này khiến cả Vân Dật Bạch và Thi Tĩnh đều rơi vào trầm mặc.

Thi Tĩnh là vì ngượng ngùng.

Còn Vân Dật Bạch là hỗn loạn trong lòng.

Anh đang lo lắng cho cô sao? Vì cô bị Lam Đình bắt cóc không tìm được, gặp phải một đồng phiền phức. Vì cô tự đặt mình vào trong hiểm nguy. Mọi việc anh làm mấy ngày qua, đều là vì lo lắng cho cô sao? Khi nghe Tông Chính nói có ý với cô, anh lại dùng quan hệ giữa hai người ép Tông Chính lựa chọn. Điều này chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, anh đã làm như vậy!

Đây là vì lo lắng cho cô sao? Không, ý nghĩ này nhanh chóng bị anh phủ nhận.

Yên lặng nhìn về mặt Thi Tĩnh đang mong chờ đáp án từ anh, đến câu phủ nhận anh cũng không thể nói ra được.

Vân Dật Bạch rời tầm mắt chậm rãi tiến đến bên bàn đặt mông ngồi xuống, hai tay ôm ngực nhìn cô, "Cô muốn nghe được đáp án như thế nào?" Cô hy vọng sẽ nghe được câu thừa nhận hay bác bỏ đây.

Bất chợt lúc đó, anh rất muốn biết câu trả lời của cô là gì.

Về mặt Thi Tĩnh ngẩn ra, trong lòng có phần mỉa mai cười nhạo chính mình. Cô sao có thể ngốc đến mức hy vọng rằng anh sẽ thừa nhận cơ chứ? Cảm xúc xa lạ này, thật sự khiến cô có cảm giác, càng ngày càng không giống mình!

Ánh mắt của anh khiến người khác chán ghét. Cô xoay mặt lạnh lùng nói, "Không có gì!"

Đáy lòng thoáng qua chút thất vọng, Vân Dật Bạch bất động thanh sắc nói, "Thi Tĩnh, khoản nợ của cô càng ngày càng nhiều lên rồi đó?" Giọng điệu của anh tuy rất nhẹ nhàng. Nhưng lại có hàm ý sâu xa.

"Anh muốn thế nào?" Cô cảnh giác nhìn anh. Tự mình thanh minh, "Hiện tại cái gì tôi cũng không có, chẳng lẽ anh muốn tôi phải lấy thân trả nợ sao?" Cô tức giận nói.

Một tia sáng chợt lóe trong đáy mắt Vân Dật Bạch, anh nhướn môi nói, "Cô đã tự mình kiến nghị, vậy thì dùng thân trả nợ đi!"

Kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh tròn trĩnh mắt buột miệng nói, "Anh đừng có nói đùa!" Anh ta chưa từng nói đùa như vậy với mình. Anh hận cô như vậy. Làm sao có thể muốn cô? Nhất định là đang nói đùa.

"Tôi cũng không hay nói đùa!" Vân Dật Bạch nghiêm túc nhìn cô. Từ từ đứng lên chậm rãi bước đến gần cô.

Nhận ra anh đang đến gần, Thi Tĩnh lập tức nâng cao cảnh giác cẩn thận nhìn anh nhẹ nhàng như một con báo nhẹ nhàng tiến đến gần cô. Theo bản năng lùi ra đằng sau, cho đến khi sau lưng chạm phải giá sách vững chắc, lúc này cô mới nhẫn nhịn lên tiếng, "Anh ... muốn là gì?"

Hai tay lướt qua bả vai cô ép cô sát vào giá sách phía sau, đem thân hình nhỏ bé của cô chế ngự trong lòng mình và giá sách nhân tiện thưởng thức vẻ mặt nhỏ nhắn có phần bối rối của cô.

Hơi nghiêng mình, ngay khi chỉ còn cách khuôn mặt thanh tú của cô mấy cm khiến gò má cô đỏ bừng thì dừng lại. Đôi mắt ung sâu thăm nhìn chăm chăm vào ánh mắt đang cực nực né tránh của cô.

Tà mị gọi lên ý cười mê người, môi mỏng ưu nhã vô tình mà như cố ý khẽ thờ hờn hờn.

Tim đập chậm mắt mấy nhịp. Hơi thở ầm ập của anh nhẹ nhàng lướt qua gò má cô. Khiến cho gò má vốn đã hồng của cô trong nháy mắt đỏ bừng lên như tôm luộc.

Cô mơ hồ lên tiếng, "Anh ... anh ... anh ... đứng cách xa tôi ra!" Cô chống lên ngực anh ngăn anh tiến đến gần.

Hải lòng nhìn ảnh hưởng của mình đối với cô, Vân Dật Bạch nhanh tay giữ lấy người cô, hai ngón tay nâng cằm, con mắt nóng rực dừng trên khuôn mặt cô vì căng thẳng mà liên tục liếm môi.

Giây tiếp theo đôi môi mỏng hơi lạnh chạm lên cánh môi hoa đào. Lưỡi nhẹ nhàng mô phỏng theo đường viền cánh môi, mềm mại, dịu dàng, ngửa ngửa.

Ra sức thờ dốc vì kinh ngạc, cả người Thi Tĩnh cứng ngắc trừng mắt nhìn anh.

Một bàn tay to lớn đặt lên che mắt cô, chủ nhân của bàn tay đó khẽ tách khỏi đôi môi, sát bên đôi môi hồng của cô nỉ non, "Không ai nói cho cô biết, khi hôn lên nhắm mắt lại sao?"

"Tôi ..."

Môi hồng khẽ mở khiến cho lưỡi có thể linh hoạt tiến vào thăm dò. Một cái hôn sâu thật mạnh, giống như muốn hút cả linh hồn cô, khiến cô không thể nắm bắt được trái tim mình.

Nhướn môi về hải lòng tay nắm cằm cô buông ra vòng ra đằng sau đầu cô, chế trụ gáy cô ép hướng vào đôi môi mỏng của mình.

Cánh tay còn lại đặt trên vòng eo mảnh khảnh của cô dùng sức siết chặt, Thi Tĩnh phải cố hết sức đặt cả trọng tâm lên đôi chân mới có thể giữ vững bản thân. Đôi tay nhỏ bé dùng sức đánh lên đầu vai anh.

Như đã kéo dài cả một thế kỷ ...

Ngay khi có thể hít thở trở lại, Thi Tình hoàn toàn mất đi ý thức. Vân Dật Bạch cắn lên vành tai nhỏ nhắn mỉm cười nhắc nhở, "Thờ đi, đồ ngốc!"

Ầm một tiếng, đôi má Thi Tình nháy mắt đỏ bừng cả người như được bao bọc trong một hơi thở nóng bỏng.

Đôi tay đặt bên eo cô xen vào dưới nách nâng lên đối diện với mình, ánh mắt Vân Dật Bạch sáng rực nói, "Cô nghĩ liệu có nên dùng cô để trả hết mọi nợ nần không?"

Như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, mặt không đổi nhìn anh, cô không biết đề nghị của anh tốt ở chỗ nào. Nhưng cô vẫn thuận theo nói, "Cái gì?"

"Một năm. Trong một năm cô hoàn toàn là người của tôi. Một năm sau, cho dù là vì Dật Thanh, bản hợp đồng của chúng ta, hay là một trăm vạn của ba cô, tất cả sẽ được xóa bỏ. Tôi và cô sẽ không còn chút liên quan gì nữa!" Buông thân mình cô ra, Vân Dật Bạch nóng rực nhìn cô. Anh tin rằng, điều kiện này sẽ khiến Thi Tình rung động.

Thi Tình không thể không thừa nhận điều kiện của Vân Dật Bạch rất lời cuốn cô. Một năm, hơn ba trăm ngày. Cô có thể đổi lấy tự do của mình. Đây không phải tự do mà từ trước đến giờ cô luôn mong chờ sao?

Nhưng bây giờ, vì sao cô lại chần chừ?

Một lúc sau, cô khẽ hỏi, "Vì sao?" Cô cần có một lý do.

Vân Dật Bạch cũng không định giấu diếm ý định của anh, hai tay ôm ngực liếc nhìn cô chậm rãi nói, "Cô biết Dương Chi La chứ?!" Anh đã từng nghe mẹ nói, Dương Chi La và Thi Tình biết nhau.

Hơi gật đầu, Thi Tình không phủ nhận.

"Cô ấy là vợ hôn thê của tôi!" Anh nói những lời này với ngữ điệu giống một dòng nước tĩnh lặng. Hoàn toàn không có vẻ vui sướng khi nhắc đến người mình yêu.

Cô biết, Dương Chi La là cô gái trên tấm ảnh kẹp trong ví tiền của anh.

Sau đó thì sao?

Nó và ước hẹn một năm thì có liên quan gì?

Nhìn ra nghi vấn trong ánh mắt cô, anh bình thản nói, "Nhiệm vụ của cô chính là khiến cho cô ấy hết hy vọng!"

"Vì sao?" Thi Tình khó hiểu.

Bây giờ, còn có người đàn ông nào lại đem tấm hình chụp chung với một người con gái đặt trong ví tiền? Nhất là một người đàn ông nổi tiếng như Vân Dật Bạch. Anh có thể coi trọng tấm ảnh chụp chung với Dương Chi La đến thế, chứng tỏ anh vẫn còn có cảm tình với cô ấy. Trong lòng thoáng qua một cảm giác khác lạ, có chút khó chịu.

Nhưng, vì sao phải làm như thế?

"Điều này cô không cần biết, tóm lại, từ hôm nay trở đi, cô sẽ cùng đi cùng về với tôi!" Buông hai tay đặt thẳng bên người, Vân Dật Bạch trầm giọng nói.

Cấn môi nhìn anh, Thi Tình nhìn không được thắm nói, "Thế này không được. Anh rõ ràng vẫn còn tình cảm với cô ấy, vì sao lại tự làm tổn thương lẫn nhau, thật ra anh có thể ..."

"Câm miệng!" Vân Dật Bạch tức giận, lãnh đạm nhìn cô, "Cô thì biết cái gì? Cô dựa vào cái gì mà nói tôi không coi trọng tình cảm của mình?"

"Tôi ..."

Đột nhiên tiến tới giữ chặt người cô, ép cô phải nhìn vào mắt mình, Vân Dật Bạch lạnh lùng nói, "Hãy nhớ lấy, cô không có tư cách mà đánh giá tình cảm của tôi!"

Anh ghét cô lên giọng thương hại lên án bản thân không nên làm như thế? Cô thì biết cái gì? Cái gì cũng không biết lại còn tỏ vẻ am hiểu chỉ trích anh thương tổn lẫn nhau?

Thương tổn?

Trong thế giới tình yêu, có người đàn ông nào lại đi làm tổn thương người phụ nữ của mình?

Người phụ nữ làm tổn thương người đàn ông, cô có thể hiểu được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 81: Cô đúng là mẹ người chết đi được!

Mặc kệ Thi Tinh có đồng ý hay không, cũng không thể ngăn cản được Vân Dật Bạch.

Vừa rời khỏi thư phòng Vân Dật Bạch liền bị không khí vui vẻ ngoài phòng khách cản bước chân lại. Ở phía sau Thi Tinh đâm sầm vào lưng anh.

Xoa trán về không vui nói, "Sao anh lại dừng lại?"

Ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn xuống phòng khách dưới lầu. Không biết Dương Chi La đã đến từ khi nào đang nhu thuận ngồi bên cạnh mẹ Vân, mẹ Vân nắm một tay cô cười ha ha cùng cô nói chuyện. Đôi khi lại đưa tay vỗ lên bàn tay cô.

Nhìn bộ dạng thân mật của hai người, giống như cảnh hòa thuận giữa mẹ con vậy.

Thi Tinh ngưỡng mộ nhìn một màn này, thật đẹp. Nhưng, có chút ghen tị.

Đầu vai chột nặng vai trái của cô liền bị một vòng ôm ấm áp có lực đặt lên, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chiếc cằm cương nghị của Vân Dật Bạch, tầm mắt cô chuyển xuống nhìn bàn tay đặt trên vai trái mình.

Phút chốc lòng cô có chút mềm mại, nghĩ đến mục đích anh làm như vậy. Lòng cô lại trầm xuống.

Anh làm như vậy, đều là vì người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách kia! Mặc kệ anh có thừa nhận hay không, cho dù anh có phản kháng lại thế nào, người đàn ông này vẫn dễ dàng chịu ảnh hưởng từ người phụ nữ đó. Coi như niềm vui của chính mình.

Bước chân từ cầu thang truyền xuống khiến mẹ Vân và Dương Chi La cùng quay lại nhìn, tầm mắt hai người đều dừng lại trên động tác của Vân Dật Bạch và Thi Tinh, đồng thời biến sắc.

Trên khuôn mặt ôn hòa của mẹ Vân lộ vẻ lạnh nhạt.

Mà nét cười của Dương Chi La cứng lại trong giây lát, không lâu sau ý cười lại càng xán lạn hơn.

Nhã nhặn đứng lên nhìn hai người trong phòng khách lại đứng trước mặt Thi Tinh, dịu dàng nói, "Tiểu Tinh, mấy ngày nay không thấy em rồi." Vô hình chung cô đang nói cho Thi Tinh, ngôi nhà này, bất cứ khi nào cô cũng có thể đến.

Nhưống môi về khó xử, Thi Tinh mĩa mai lên tiếng, "Dương tiểu thư!"

"A, sao vẫn còn gọi là Dương tiểu thư, không phải đã nói rồi sao. Em hãy gọi chị là chị giống A Linh là được rồi!" Dương Chi La nắm tay Thi Tinh kéo cô tách xa khỏi người Vân Dật Bạch.

Cổ tay chột nhói đau, Thi Tinh khó hiểu nhìn Vân Dật Bạch đang nắm cổ tay mình, quăng ánh mắt nghi hoặc về phía anh.

Nắm chặt cổ tay Thi Tinh, mặt Vân Dật Bạch không đổi dời cánh tay của Dương Chi La, bàn tay thu lại đem cô ôm vào trong lòng, thân mật đặt xuống một nụ hôn với cô, cảm nhận được toàn thân Thi Tinh chấn động, lúc này anh mới lên tiếng.

"Anh không thích em rời khỏi anh quá lâu!"

Lời này vừa nói ra, nét cười trên mặt Dương Chi La cũng không giấu nổi cơn giận. Ho nhẹ một tiếng, khẽ nói, "Đây ... có thật hay không?"

Trên khuôn mặt hiện vẻ cô đơn, khiến người nhìn thấy không nhận được mà cảm thấy đau lòng.

Thi Tinh vừa muốn giãy dụa, lại bị anh giữ lại lướt nhanh qua người Dương Chi La đến đứng trước mặt mẹ Vân.

Không để ý đến ánh mắt căm tức cùng vẻ lạnh nhạt của mẹ, Vân Dật Bạch ôm vai Thi Tinh trầm giọng nói, "Mẹ, nếu thân thể mẹ không còn vấn đề gì. Con muốn trở về nhà riêng của mình!"

Mẹ Vân trầm mặc không nói. Cũng không phản đối.

Vân Dật Bạch nói thẳng, "Nếu mẹ không thích Thi Tinh, con sẽ đưa cô ấy đi!"

Nói xong, không thèm quan tâm đến ánh mắt và vẻ mặt của mọi người, nắm tay Thi Tinh rời khỏi phòng khách.

Phòng khách rơi vào trầm mặc một cách đáng sợ. Đằng sau vẻ mặt thanh nhả của mẹ Vân đã có chút rạn nứt. Hơi nóng trên vai, bà thấy được ánh mắt

dịu dàng của Dương Chi La.

Điều này khiến mẹ Vân mềm lòng lấy tay vỗ nhẹ lưng cô, "Không có việc gì đâu!"

"Mẹ Vân, đừng trách anh ấy!" Dương Chi La dịu dàng trấn an.

"Chi La, con thật là tốt. Thăng nhóc xấu xa nhà mẹ, không xứng với con!" Mẹ Vân cảm khái.

"Mẹ Vân, đừng nói như vậy. Dật Bạch là người rất tốt. Bất quá bây giờ anh ấy còn trẻ, vẫn còn thích chơi đùa!" Dương Chi La thấp giọng giải thích hộ Vân Dật Bạch.

"Nó cũng đã gần ba mươi rồi. Không thể cứ mãi chơi đùa được!" Mẹ Vân than nhẹ, nắm chặt cổ tay Dương Chi La kiên định nói, "Chi La, con yên tâm, mẹ sẽ không để thăng nhóc đó làm xằng làm bậy đâu."

"Vâng!" Dương Chi La nhẹ nói.

Trên mặt thoáng hiện nét cười nhu hòa. Cô tin rằng, Vân Dật Bạch chỉ đang chơi đùa thôi.

"Cái này cho cô, mặc vào!"

Một vật tròn màu tím nhạt bay tới trên người Thi Tĩnh, theo bản năng cô bắt lấy rồi cúi đầu nhìn.

Là một bộ lễ phục tơ tằm màu tím...

Hoang mang nhìn Vân Dật Bạch đang đứng trước cửa, Thi Tĩnh tự tay giữ ra hỏi, "Đây là cái gì?"

"Cô là người mù à? Không nhìn ra sao? Quần áo!"

Đương nhiên cô biết đây là quần áo, chẳng qua muốn hỏi anh cái này để làm gì?

"Cho tôi?"

"Cho cô mười phút, mặc nó vào!"

Ngượng ngùng lấy tay che trước ngực, Thi Tĩnh dùng động tác vô cùng chậm chạp xuất hiện trước mặt Vân Dật Bạch.

Cô không muốn phải bước ra, chẳng qua nghe được câu uy hiếp của anh nếu không ra anh sẽ tự mình giúp cô thay quần áo, cô mới chậm rãi bước ra.

Chân trần dừng lại, chiếc váy màu tím dài đến mắt cá chân, giống như làn da thứ hai dán sát trên người cô. Đôi tay rụt rè ôm lấy bả vai mình, ánh mắt cô như một con vật đáng thương.

Chưa bao giờ mặc qua bộ váy nào hở hang như vậy, Thi Tĩnh có cảm giác hơi lạnh lấy hai tay ôm ngực, vốn dĩ chỉ muốn che trước ngực không ngờ lại càng làm lộ làn da. Cũng không nghĩ đến hành động này càng khiến cho ngực cô càng lớn hơn.

Bất quá cô vẫn chưa hề nhận ra hành động này của mình. Nhưng lại không thoát được ánh mắt của Vân Dật Bạch.

Đôi mắt ung thâm sâu càng thêm u ám, thân dưới truyền đến một nguồn khí nóng. Không tự nhiên hạ hai chân xuống thay đổi tư thế, tầm mắt anh cũng không rời khỏi người cô.

Bộ váy này mặc trên người cô, thật không ngờ lại rất vừa vặn. Bộ váy được may bằng chất liệu tơ tằm màu tím nhẹ nhàng mặc trên thân thể mềm mại của cô, màu tím nhạt càng làm nổi bật làn da trắng của cô.

"Buông ra!" Anh trầm lên tiếng. Tiếng nói mang theo mấy phần thâm trầm.

"Cái gì?"

"Bỏ tay của cô xuống!" Vân Dật Bạch nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ lên, Thi Tĩnh ra sức lắc đầu, "Không được!"

Bỗng chốc đứng dậy, Vân Dật Bạch cất bước đến trước mặt cô đưa tay hướng về phía cô.

"A! Anh định làm gì?" Nhận ra hành động của anh, Thi Tĩnh hét lên một tiếng, liên tục lùi về phía sau không cho anh đến gần.

"Đứng lại!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ, nắm lấy tay cô, lòng bàn tay trượt qua làn da cô khiến anh không nhận được cảm giác nhộn nhạo trong lòng.

"Buông ra, buông ra!" Thi Tĩnh vỗ tay anh, đồng thời cũng bỏ cánh tay đang ôm trước ngực ra.

Mềm mại phía trước theo động tác của cô mà rung động, rơi vào tầm mắt của Vân Dật Bạch.

Bộ lễ phục này được tạo hình chữ V sâu, khi buông ngực ra, dáng người xinh đẹp của Thi Tinh liền rơi vào tầm mắt của anh. Loại váy chữ V này thường không thể mặc nội y. Khe rãnh sâu càng khiến mắt anh thêm sâu, vẻ mặt thay đổi.

Theo góc độ đó nhìn xuống, phong cảnh trước ngực cô hoàn toàn lộ ra trước mắt anh. Bộ ngực mềm mại theo động tác của hai người mà thêm rung động.

Không kim lòng được mà cúi đầu, nắm lấy bàn tay của cô chậm chậm vuốt ve lên xuống, tay kia chậm rãi đặt phía sau lưng cô, giẫy tiếp theo, bàn tay xoa lên một mảnh ấm áp.

Kim lại tiếng thờ dốc vì kinh ngạc, Vân Dật Bạch dùng sức ôm lấy người trong lòng. Thân thể nhỏ bé của Thi Tinh bị anh gắt gao ôm trong lòng, chỉ cách một lớp tơ tằm thân thể mềm mại bỗng nhiên chạm phải một thân ấm áp. Thi Tinh chợt đỏ mặt.

"Anh ..." Cô trừng mắt cảm nhận một bàn tay đang không ngừng sờ soạng trên phần lưng lộ ra.

Theo sự vuốt ve của anh mà thân thể mềm mại khẽ run lên, cọ xát vào ngực anh.

Chết tiệt, anh thế mà lại không phát hiện ra, bộ váy này vậy mà lại thiết kế chữ V lộ lưng. Anh cảm nhận được rõ ràng trên người cô ngoại trừ bộ váy tơ tằm này, không hề mặc gì cả.

Hai tay gắt gao đặt trên lưng cô đem cả người cô kéo đến, anh cố ý dùng thân thể cường tráng của mình vuốt ve thân thể cô. Khiến cô càng run rẩy mạnh hơn.

Ghim chặt trên lưng khiến Thi Tinh chỉ có thể chặt chẽ dán trên ngực anh, cô chỉ có thể bất lực ngẩng đầu nhìn anh vẻ khẩn cầu.

Chửi thầm một tiếng, rốt cuộc Vân Dật Bạch không nhịn được cúi đầu phủ lên đôi môi đỏ khẽ mở của cô. Đầu lưỡi bá đạo tiến quân thần tốc công thành đoạt đất.

Thi Tinh căn bản không có khả năng kháng cự bị anh hôn phải buông vũ khí đầu hàng.

Chiếc lưỡi linh hoạt như có ý thức, nhẹ lướt qua mỗi một chiếc răng của cô, cuồng nhiệt quấn lấy lưỡi cô. Ép nó phải cùng chơi đùa với mình.

Nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, như nhắm nháp son hào hải vị, tinh tế mà cắn.

Đôi môi nóng bỏng tách khỏi môi đỏ của cô, đôi mắt u ám yên lặng nhìn bộ dạng cô đang từng ngậm từng ngậm hít thở. Khi cô gắng sức hô hấp, bộ ngực của cô không ngừng cọ xát vào ngực anh.

Khóe môi tà mị nhướng lên, môi nóng bỏng khẽ ngậm lấy môi cô, theo khóe môi tiến dần xuống cổ của cô, hơi há mồm dùng sức cắn lên tâm mạch trên cổ cô, người con gái trong lòng, run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Hiện tại Thi Tinh chỉ có thể thờ gập nặng nề. Cắn chặt răng không để mình phát ra âm thanh khiến người nghe mặt đỏ tim đập.

Nụ hôn nóng bỏng từ từ hạ xuống, đến xương quai xanh của cô, xương vừa khéo khiến anh yêu thích không nỡ buông tay, liếm láp, cắn xé, ngậm, hút.

Cùng với nụ hôn dần đi xuống của anh, cơ thể mềm mại trắng ngần của Thi Tinh hiện lên từng tầng mồ hôi nhỏ, làn da trắng ửng lên một màu hồng nhàn nhạt. Bộ dáng khép hờ đôi mắt khiến Vân Dật Bạch cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

"Cô đúng là mê người chết đi được!" Anh khàn khàn lên tiếng.

"Ưm ... đừng đối xử với tôi như vậy!" Vừa mở miệng, Thi Tinh mới phát hiện, giọng nói của mình vô cùng kỳ quái.

Hai tay đặt trên phần lưng lộ ra của cô chậm rãi hạ xuống, theo sau phần lưng lộ ra mà đi tới cái mông tròn trịa đang vênh cao của cô. Cổ tay dùng sức ép dựa sát vào bên dưới của mình. Khiến nơi tư mật của cô khẽ sát dục vọng của anh.

Kim nén tiếng thờ dốc vì kinh ngạc, Thi Tinh khẽ thờ gập trừng lớn mắt nhìn đôi mắt đen của anh, bởi vì dục vọng mà càng thêm sâu thẳm, đôi mắt phát ra tia sáng kỳ dị, thần bí mà mê người.

Đặt bàn tay lên cái mông tròn trịa của cô dùng lực vuốt ve gắt gao ôm sát bên người. Hơi lắc lư thân mình cọ xát nơi tư mật của cô, khiến thân thể mềm mại của cô càng thêm mềm mại và thờ gập.

Khô nóng trên người khiến Thi Tinh khẽ thờ gập, đôi môi đỏ khẽ nhướng thờ khí như lan, nửa khép con mắt ngập nước. Bộ dạng của cô lúc này mê người giống như một nữ thần đang tắm.

Chửi thầm một tiếng Vân Dật Bạch dùng sức đặt lên cánh môi của cô, ôm lấy thân thể cô, rất nhanh đem người đặt xuống trên thảm. Bàn tay dày rộng vén váy cô lên, ngón tay thô ráp theo bắp chân cô chậm rãi tiến lên.

"Ưm a ..." Tiếng ngậm khẽ mê người bị anh nuốt hết trong miệng. Trái tim Thi Tinh đập cuồng loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bàn tay nhỏ bé

mềm mại nắm lấy tay anh, môi đỏ run run cầu khẩn, "Van xin anh ... đừng!"

"Không đến lượt cô từ chối!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ. Bàn tay thô ráp vuốt ve bắp đùi trắng mịn của cô. Phút chốc, đôi mắt đen của anh trợn lên, lòng bàn tay dùng sức xoa cạp mông của cô, nóng nảy gầm nhẹ "Chết tiệt, cô thế nhưng lại không mặc đồ lót?"

Khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, Thi Tĩnh run rẩy thẹn thùng mở miệng, "Ừm ừ ... tôi ... bộ váy làm bằng tơ tằm ... nếu mặc đồ lót bên trong, sẽ, sẽ để lại dấu vết! Cho nên tôi ... a ..." Bởi vì anh dùng sức nơi bàn tay mà cô khẽ ngâm ra tiếng.

"Chết tiệt, cô cố ý quyến rũ tôi." Vân Dật Bạch khàn khàn lên tiếng chỉ trích.

Thi Tĩnh dùng sức lắc đầu như gãi tóc, "Tôi không có."

Dùng răng nanh cắn nát dây áo, vải tơ tằm theo đầu vai trắng mịn mượt mà rơi xuống bên khuỷu tay, anh tà mị cười, "Còn nói không có! Cô có biết bây giờ cô có bao nhiêu mê người không? Hử?" Anh ngậm lấy yết hầu cô mà nhẹ nhàng nói từ cuối cùng, khiến anh có thêm mấy phần tà nịnh.

Hoi động cánh tay, ánh mắt Vân Dật Bạch điên cuồng càn rỡ đánh giá phía dưới của cô. Đôi chân cạnh nhau bị kéo ra hai bên run lên nhè nhẹ, làn váy bị anh kéo lên bắp đùi, bờ mông chưa bao giờ phơi bày trước ánh mắt trời hơi vắn vẹo.

Ánh mắt nóng rực của anh khiến Thi Tĩnh không nhận được xoay người, đưa lưng về phía anh, "Đừng có nhìn tôi như vậy!"

Cô không biết rằng hành động vừa rồi của cô càng làm cho bộ váy từ khuỷu tay trượt xuống dưới. Vẫn dĩ vải còn có thể che khuất kiểu đồn lại rơi xuống bên mông, cạp mông mịn màng lại càng hiển lộ rõ ràng trước mặt anh.

Hầu kết chuyển động lên xuống, khô nóng cời bỏ cúc áo sơ mi, anh nghiêng người đè lên người cô, nụ hôn nóng rực đặt trên lưng trắng. Một đường ẩm ướt lui xuống, dần dần tiến vào trên mông cô.

"Đừng ..." Thi Tĩnh kinh hô gãy giữa, "Không được ... chỗ đó ..."

Trời ạ, làm sao anh có thể ...

Bàn tay gắt gao chế trụ bên hông cô, "Không được nhúc nhích!"

"Vân Dật Bạch ..." Thi Tĩnh nhỏ lệ muốn khóc không biết vì sao đột nhiên anh lại biến thành như vậy. "Đừng đối xử với tôi như vậy!"

Hành động của anh khiến cô cảm thấy đối với anh cô chỉ đáng là một kỹ nữ. Anh không thích cô, không yêu cô, vì sao lại muốn chạm vào cô? Đây là một phương thức trả thù của anh sao?

Trên cánh tay bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước. Đôi môi nóng rực bỗng nhiên dừng lại. Vân Dật Bạch giương mắt từ từ nhìn người con gái nằm trước mặt.

Cơ thể tuyết trắng mềm mại hơi run, khóc thầm.

Thật lâu sau, anh chậm rãi đứng thẳng người dậy, xoay người đưa lưng về phía Thi Tĩnh.

Âm thanh nức nở cũng không ngừng lại, anh nhú mào như đầu bước khỏi căn nhà.

Cửa bị dùng sức đóng sầm lại, Thi Tĩnh kịch liệt run rẩy, cánh tay mảnh khảnh dùng sức ôm lấy cánh tay kia, nước mắt như hạt châu đứt sợi không ngừng lăn xuống.

Ngoài cửa, Vân Dật Bạch dựa lưng vào vách tường hít mạnh một điếu thuốc, hơi ngửa đầu nhả ra một làn khói. Không lâu sau khắp người anh là từng đợt khói bao quanh.

Tiếng rung trong ngực khiến anh ngừng tay hút thuốc, lấy ra di động trong người, "Vân Dật Bạch nghe!"

"Sao cậu vẫn còn chưa đến đây? Chỉ còn chờ các cậu! Nhớ đưa Thi Tĩnh đến đây nhé!" Giọng nói của Lăng Thiếu Dương truyền đến từ trong điện thoại, "Tất cả mọi người đều đang đợi cậu đó! Dù sao cậu cũng bận rộn nhiều ngày như vậy cũng nên nhận một câu cảm ơn từ người ta chứ?!"

"Ừ, lát nữa sẽ qua!" Nói xong không đợi đối phương trả lời đã tắt điện thoại.

Dập tắt mẩu thuốc lá trong tay, anh nhìn cánh cửa đang đóng chặt, đôi mắt đen thu lại, đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 82: Hôn trong lòng bàn tay là anh nhớ em, hôn trên mu bàn tay là anh yêu em

Vũ Hạc là một hội nghị lớn, nhân viên chính thức ở đây đều phải trải qua quá trình huấn luyện về chuyên môn trong nửa năm. Mà hội nghị này là dành cho hội viên có tiếng. Số lượng hội viên mới hàng năm đều có hạn, hơn nữa đây không phải nơi cứ có tiền thì đều vào được. Mỗi một hội viên đều phải trải qua quá trình xét duyệt thông tin cá nhân mới có thể vào đây. Mỗi một hội viên ở đây đều là những người đàn ông trẻ tuổi có giá trị trăm tỷ. Hơn nữa, hội viên nơi này đều là người có tiếng tăm, một khi nói ra đều gây tầm ảnh hưởng lớn, cho dù có tiền cũng không thể vào được.

Bên trong gian giữa Vũ Hạc, trong đám người tụ tập nói chuyện phiếm, Tông Chính cúi đầu ngồi ở một góc phòng, anh vận một bộ áo lông kết hợp với một cái quần bó màu đen. Vị trí anh ngồi vừa vận nhìn ra hướng cửa, có thể nhìn thấy tất cả những ai ra vào.

"Này, cậu đang nghĩ gì vậy?" Lăng Thiếu Dương đưa cho anh một ly rượu ghé vào bên cạnh ngồi xuống.

Lười biếng nhướn mi lên, Tông Chính nhếch khóe miệng cười không nói, nhấp một ngụm rượu trong chén, anh đưa mắt nhìn về hướng cửa.

Nhìn theo tầm mắt cậu ta, Lăng Thiếu Dương không nhận được nhấp nháy môi, nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng, "Cậu, không phải là cậu đang đợi Dật Bạch và Thi Tĩnh đến đây chứ?!"

Tông Chính mở miệng nói, "Không được hay sao?"

"Trời ơi, cậu thật sự coi trọng Thi Tĩnh à?" Lăng Thiếu Dương kinh ngạc kêu lên.

Anh vẫn cho rằng cậu ta đang đùa, quả thực, cô gái tên Thi Tĩnh này không hề giống bất kỳ người phụ nữ nào họ từng gặp. Thế nhưng, cô ta lại là người Dật Bạch muốn trả thù, nếu thật sự Tông Chính coi trọng Thi Tĩnh, vậy...

Không phải anh không tin vào giao tình giữa bọn họ, nhưng đến khi tức giận, ai có thể biết được điều gì có thể xảy ra. Anh thật sự không mong mọi việc sẽ trở nên như vậy.

Thi Tĩnh.

Trong lòng Tông Chính thầm vang lên cái tên này. Máy ngày qua, ngoại trừ khi giúp cô điều tra vụ án thì anh luôn nhớ tới cái tên này, đáy lòng anh sẽ xuất hiện một loại cảm xúc khác thường. Loại cảm xúc xa lạ này khiến anh cảm thấy bất an trong lòng, khiến anh muốn gặp cô, muốn nhìn thấy cô.

Ông trời ơi, thật sự anh chưa từng gặp qua Thi Tĩnh, vậy tại sao chỉ mới gặp cô ấy lần đầu anh đã kích động như vậy?

Dật Bạch nói đúng, anh đã có người yêu là thanh mai trúc mã, mà người đó lại là một công chúa người dân tộc. Thế nhưng, Thi Tĩnh...

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh lại cảm thấy rất đau lòng!

Cánh cửa bỗng nhiên mở ra, thân hình cao lớn chắn ở cửa, kéo theo một cái bóng dài. Đồng thời cắt ngang cuộc đối thoại của hai người họ. Tông Chính không lên tiếng. Xếp hai chân lại, đưa mắt nhìn về hướng cửa.

Ánh mắt đen thẫm trở nên tĩnh mịch, chán nản.

Vỗ vỗ bả vai cậu ta, Lăng Thiếu Dương đứng dậy ra đón người mới đến.

"Sao cậu lại tới trễ vậy? Thi Tĩnh đâu? Không đưa cô ấy tới đây à?" Anh hướng sau lưng cậu ta nhìn, không thấy ai.

Vân Dật Bạch hơi nghiêng người, lạnh giọng nói với người phía sau, "Ra đây!"

Lăng Thiếu Dương không hiểu, cậu ta đang nói chuyện với ai?

Một lúc sau, Thi Tĩnh từ sau tường bước ra. Cô vận áo sơ mi trắng với cái quần bò xanh bạc màu, gương mặt nhỏ nhắn không trang điểm, không chút ăn nhập với khung cảnh hoa lệ trang trọng ở đây.

Thi Tĩnh không tự nhiên đứng sau lưng Vân Dật Bạch, khẽ lên tiếng, "Tôi nghĩ, tôi..."

"Này, đã tới đây rồi thì sao lại không vào?" Lăng Thiếu Dương nhanh chóng bắt lấy tay cô kéo vào. Tiện tay đóng luôn cửa vào.

Sau khi bị kéo vào, lúc này Thi Tĩnh mới thấy rõ khung cảnh bên trong.

Bảo nơi này là sương phòng, chi bằng nói đây là một thành phố thu nhỏ thì đúng hơn. Cách cửa không xa là một quầy bar nhỏ, một người phục vụ pha chế rượu trong đó. Trong góc phòng tối là rạp chiếu bóng, còn có phòng karaoke. Còn có bàn bi a...

Cô thấy mình như bà mụ Lưu bước vào một khu vườn lộng lẫy, cảm thấy tò mò với cảnh vật xung quanh. Nhìn mọi vật xung quanh, giống như một đứa trẻ nhỏ.

Hơn nữa, bên trong đó, ngoại trừ Lăng Thiểu Dương đã gặp từ trước bên ngoài còn có Lộ Dịch Nhiên và hai người nữa cô chưa từng gặp.

Không để ý tới cô, Vân Dật Bạch từ cửa tiến về phía Tông Chính và mấy người bọn họ. Đến nơi, anh mới biết bản thân mình từ lâu đã không có cảm giác thư giãn như vậy.

Sau khi nhận ly rượu, anh quay đầu hướng Tông Chính nói, "Cảm ơn!" Đầu là nhờ có cậu ta giúp đỡ trong vụ hòa hoãn đó cộng với việc Tông Chính huy động quân đội tra xét.

Tông Chính mỉm cười, "Tớ làm vậy không phải vì cậu!" Anh không nghĩ mình sẽ nói vậy, nhưng lời nói lại không qua sự điều khiển của não bộ đã thốt ra.

Về mặt Vân Dật Bạch ngăn ra, trở nên ngốc lảng trong giây lát. Anh nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Dù thế nào đi nữa, vẫn phải cảm ơn cậu!"

"Câu cảm ơn này không phải nên để đương sự nói hay sao?!" Tông Chính bỗng lên tiếng. Ánh mắt mong chờ nhìn về phía Lăng Thiểu Dương đang nói chuyện cùng Thi Tĩnh. Phút chốc đứng dậy đi về phía cô.

"Thi tiểu thư, chúng ta lại gặp lại!"

Một âm thanh trầm thấp vang lên khiến Thi Tĩnh tò mò quay đầu lại.

"Là anh sao?" Thi Tĩnh kinh ngạc kêu lên, "Anh là... Tông Chính?" Cô vẫn nhớ cái tên này.

Tông Chính nhếch môi cười một tiếng, "Phải. Nếu những lời này của cô không phải nghi vấn, thì tôi nghĩ mình sẽ rất vui khi nghe cô gọi tên mình!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Thi Tĩnh cười mĩa, "Thật xin lỗi, lúc đấy... cảm ơn anh!"

"Không cần khách sáo!" Tông Chính nghiêm mặt nói. "Bây giờ, liệu tôi có thể chính thức giới thiệu về mình không?"

"Hả?"

Đưa tay về phía cô, anh trêu ghẹo nói, "Xin chào, anh là Tông Chính, năm nay hai mươi tám tuổi! Chưa lập gia đình! Vị tiểu thư này, không biết anh có được may mắn làm quen với em không?" Dứt lời, anh cười khê hướng cô nháy mắt mấy cái.

Nghe vậy, Thi Tĩnh không nhịn được phì cười. Cô bắt chước đưa tay ra bắt tay anh, "Tôi là Thi Tĩnh, hai mươi lăm tuổi. Rất hân hạnh được làm quen với anh!"

"Vậy tình trạng hôn nhân thì sao? Anh có vinh hạnh được đảm nhận vai trò này không?" Anh dùng sức giữ lấy bàn tay cô nói nốt câu...

Kết thúc màn chào hỏi. Bỗng nhiên, Tông Chính đột nhiên giữ chặt tay cô từ từ đặt nhẹ lên môi, nhẹ nhàng hôn lên lưng bàn tay cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thi Tĩnh anh xoay ngược tay cô lại hôn vào lòng bàn tay cô, sau đó đứng thẳng lên nhẹ nhàng cười cười, nói, "Em có biết câu chuyện xưa liên quan đến bàn tay không?"

Nhất thời, Thi Tĩnh cảm thấy toàn thân chấn động, ánh mắt không dám tin tròn tròn nhìn Tông Chính...

Sao anh có thể?

Sao anh lại biết được?

Sao anh có thể biết chuyện này?

Sao có thể như vậy? Chuyện này là sao? Tại sao Tông Chính lại biết...

Ý thức của cô như trôi về phương nào, trở lại ba năm trước khi cô gặp Dật Thanh...

Lúc đó ở trong sân trường có một người con trai tuấn tú xuất hiện hỏi cô, "Này, em có biết câu chuyện xưa kể về lòng bàn tay và mu bàn tay không?"

"Hả?" Đối với người con trai vừa gặp này, Thi Tĩnh chỉ biết ngây ngốc nhìn anh. Bọn họ quen nhau sao?

Anh ta cười khê đi tới cạnh cô cũng không để ý đến khuôn mặt ngây ngốc của cô mà hỏi, "Anh đang hỏi em, em có biết câu chuyện xưa về bàn tay không?" Nói xong, anh cầm tay cô hôn lên mu bàn tay, sau đó là lòng bàn tay.

Nhận thấy sắc mặt cô ửng hồng, anh nghiêm mặt nói, "Hôn trong lòng bàn tay là anh nhớ em, hôn ở mu bàn tay là anh yêu em. Hôn cả hai vị trí nghĩa là, anh muốn tình yêu được đáp lại!"

Hôn trong lòng bàn tay là anh nhớ em, hôn ở mu bàn tay là anh yêu em. Hôn cả hai vị trí nghĩa là, anh muốn tình yêu được đáp lại. Âm thanh từ một nơi xa vọng lại.

"Em làm sao vậy?" Tông Chính đưa tay đến quơ quơ trước mặt Thi Tĩnh. Lo lắng khi thấy cô xuất thần.

Bình tĩnh trở lại, Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn Tông Chính, những gì vừa nhớ đến giờ có chút mơ hồ. Cô không nén được đưa tay áp lên mặt anh, nhẹ giọng nói, "Dật Thanh..."

Giống như bị người ta tát cho một cái, Tông Chính bất động tại chỗ nhìn Thi Tĩnh, thật lâu không nói gì.

Bọn họ đang làm gì vậy?

Vân Dật Bạch không hề nhận ra, này giờ ánh mắt anh vẫn luôn dừng lại trên hai người Tông Chính và Thi Tĩnh.

Lúc anh nhìn thấy Tông Chính hôn lên lưng bàn tay cô, vẻ mặt anh trở nên lạnh lẽo, ly rượu suốt thì tuốt khỏi tay.

Đến khi cô đưa tay áp lên mặt Tông Chính, gân trên mặt co lại. Cái ly trong tay bịch một tiếng bị anh bóp nát!

"Tay cậu không sao chứ?" Ngoại trừ Lăng Thiếu Dương bên cạnh, âm thanh này nhanh chóng bị âm thanh ồn ào xung quanh lấn át. Không ai để ý đến.

Vậy vậy rượu trên tay, Vân Dật Bạch lắc đầu, "Không có việc gì đâu!" Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người gần đó.

Nhìn theo ánh mắt cậu ta, Lăng Thiếu Dương khẽ mím môi, "Dật Bạch, nếu Tông Chính thật sự coi trọng Thi Tĩnh, thì cậu..."

"Không thể có chuyện đó!" Vân Dật Bạch lớn tiếng nói.

"Thế nhưng, tớ thấy hình như cậu ta rất nghiêm túc!"

"Không. Cậu ta không thể! Cậu ta đã có người yêu là thanh mai trúc mã, cô ta còn là một công chúa người dân tộc, điều này cậu cũng biết mà!" Vân Dật Bạch nhắc nhở cậu ta. Anh không thể để Thi Tĩnh phá hoại tình yêu của Tông Chính.

"Khi còn trẻ con người thường ngông cuồng trông chờ một tình yêu, ai biết..." nói được một nửa, Lăng Thiếu Dương như nhớ ra điều gì, không nói nữa.

Vân Dật Bạch trở nên tức giận, khuôn mặt tuấn tú yên lặng nhìn người gần đó, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Lăng Thiếu Dương khẽ kêu, sao anh lại quên mất, không phải Vân Dật Bạch cũng từng có tuổi trẻ ngông cuồng mong chờ một tình yêu thuần khiết hay sao?

"Dật Bạch, hình như Tông Chính rất nghiêm túc!"

Chợt thu hồi tầm mắt, Vân Dật Bạch rời tầm mắt nhìn bạn tốt, "Lăng Thiếu Dương, tớ tuyệt đối sẽ không để hai người bọn họ vì một cô gái, mà để xảy ra chuyện! Tuyệt đối không cho phép!"

"Dật Bạch, cậu phải hiểu rằng, cậu ấy không phải là Dật Thanh!"

"Tớ biết!" Anh biết Tông Chính không phải, cậu ấy không phải.

"Cậu biết vậy thì không nên ngăn cản, có lẽ Dật Thanh cũng không muốn vậy thì sao? Cùng trái tim, cùng một người. Cái này có gì sai chứ?" Đúng vậy, cùng trái tim, cùng yêu một người. Điều này không ai nghĩ tới.

Thật không ngờ, năm đó khi Dật Thanh qua đời, bệnh tình của Tông Chính cũng trở nên nghiêm trọng, coi như đó là duyên phận, Dật Thanh dùng một cách khác để tiếp tục sống. Thế nên mới có Tông Chính bây giờ. Chuyện này bản thân Tông Chính cũng không biết. Anh biết được điều này, là do nghe được khi bạn thân uống say.

Thế sự khó liệu, không ai ngờ được, Thi Tĩnh và Tông Chính lại gặp nhau, Tông Chính lại có tình cảm với Thi Tĩnh. Hơn nữa, đây lại không phải là đùa!

Anh bất đắc dĩ nhìn Thi Tĩnh và Tông Chính đứng nói chuyện cách đó không xa. Chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?

Thi Tĩnh bỗng hoàn hồn xấu hổ đưa tay vuốt vuốt tóc vội vàng xin lỗi, "Thật xin lỗi, tôi không cố ý!" Sao cô lại nhìn anh thành Dật Thanh được chứ?

Dật Thanh, đây không phải tên em trai Dật Bạch sao? Không phải cậu ta đã...

Những lời xin lỗi của cô cùng tình cảm của cô khiến tim anh cảm thấy đau!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 83: Để người phụ nữ của mình hài lòng không phải chính là trách nhiệm của tôi hay sao

Đêm lạnh như băng.

Mở cửa sổ ra, hơi lạnh theo gió thổi vào trong phòng.

Rèm cửa theo gió thổi mà nhẹ tung bay. Thi Tĩnh cuộn mình lại bên góc tường gần ban công, hai chân co lại đặt cảm lên đầu gối. Tắm rèm nhẹ lướt qua khuôn mặt cô. Nhưng cô không hề quan tâm, trong lòng mãi lần quần một thắc mắc.

Vì sao Tông Chính lại biết câu nói đó?

Vì sao mọi hành động họ làm lại giống nhau đến vậy?

Rốt cuộc ai có thể trả lời câu hỏi này cho cô?

Ngay lúc đó, Tông Chính đã khiến cô nghĩ đến Dật Thanh.

Dật Thanh từng nói, những lời đó anh chỉ nói với một người duy nhất là cô. Nhưng mà, vì cô quá tự ti. Cô không dám quang minh chính đại đối diện với Dật Thanh. Dật Thanh cũng không phản đối, lại còn thuận theo cô. Anh rất xuất sắc, giống như một vầng thái dương sưởi ấm mọi người xung quanh. Nơi nào có Dật Thanh sẽ luôn tràn ngập niềm vui và ấm áp.

Anh luôn là một người đàn ông lạc quan hướng về phía trước như vậy, anh cao to, anh tuấn, hoạt bát như ánh sáng mặt trời. Còn cô, không được ai biết đến, tầm thường vô vị. Tự ti khiến cô luôn từ chối anh đến gần cũng như tình cảm của anh.

Cho nên đến cuối cùng khi hối hận, tất cả đã không thể quay lại ban đầu được nữa.

Đem mặt chôn sâu giữa hai đầu gối, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong đầu phác họa lại khuôn mặt tươi cười của Dật Thanh.

Cô đang làm gì vậy?

Vân Dật Bạch lạnh lùng đứng bên cạnh Thi Tĩnh không biết đã bao lâu. Mà cô lại không hề phát hiện ra sự xuất hiện của anh. Cô luôn xem nhẹ sự tồn tại của anh.

Dùng mũi chân chạm nhẹ vào chân cô, Vân Dật Bạch quyết định không để cô không chú ý đến mình nữa.

Từ từ ngẩng đầu lên, Thi Tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Dật Bạch. Thu lại nét cười trên mặt, cô nghiêm mặt lạnh lùng nói, "Sao vậy?" Chợt nghĩ tới điều gì cô trừng lớn mắt, "Sao anh lại ở đây?"

"Đây là nhà tôi!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nhắc cô đừng quên điều này.

"Nhưng hiện tại đây là phòng của tôi!" Ngược mặt lên nhìn, đôi tay Thi Tĩnh nắm lại.

"Nhảm rồi!" Vân Dật Bạch nhàn nhã tựa vào tay vịn ban công nghiêng người liếc nhìn cô, "Đây là phòng tôi!"

"Sao anh có thể như vậy? Là anh cho tôi tự chọn phòng mà!" Cô hỗn hển nói. Lần đầu tiên sau khi đến nơi này anh không hề ở lại căn nhà. Chỉ để lại một câu tự cô tìm phòng mà ngủ rồi rời đi. Đêm nay, là lần đầu tiên anh xuất hiện trong căn nhà này.

"Thế nhưng cô lại lựa chọn căn phòng của tôi!" Vân Dật Bạch thản nhiên kể lại mọi việc.

Đó là do cô thích căn phòng này! Toàn bộ căn phòng chỉ có màu lam xen lẫn màu trắng, cách bày trí khéo léo không rườm rà, thật ấm áp. Đó cũng là lý do cô tin rằng đây không phải phòng của Vân Dật Bạch.

Đợi chút, anh ta nói ...

"Đây là phòng anh?" Thi Tĩnh kinh ngạc lên tiếng.

"Thế nào? Không được sao?"

"Sao lại có thể?"

"Vì sao lại không thể?" Phòng của anh thì có vấn đề gì sao?

"Anh âm trầm như vậy, căn phòng ấm áp thế này sao có thể có liên quan đến anh được?" Thi Tĩnh không chút nghĩ ngợi lên tiếng.

Cái gì mà căn phòng ấm áp không liên quan gì đến anh? Anh trong mắt cô cũng chỉ thuộc loại người đen tối vậy sao?

Lười phải tiếp tục thảo luận vấn đề này với cô, Vân Dật Bạch miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái cũng không lên tiếng.

Anh, không tức giận sao?

Thì Tĩnh kinh ngạc phát hiện. Vân Dật Bạch như vậy chỉ càng khiến cô thêm cảnh giác phòng bị.

Trong nhất thời cả hai người không ai chịu nói gì. Không khí ngưng đọng khiến Thì Tĩnh hết sức lo lắng.

"Vây, tôi sẽ thu dọn một chút, ra phòng khách ngủ!"

"Không cần!" Vân Dật Bạch bỗng lên tiếng ngăn cô lại.

"Anh không định ở lại đây đấy chứ?" Thì Tĩnh nghi ngờ hỏi.

Cô là đồ ngốc à? Đây là phòng anh vì sao anh không thể ở?

"Sao lại nhìn tôi như vậy? Anh ở đây thì sao tôi có thể ở đây được?" Về mặt cô như dáng vẻ của một kẻ ngốc.

"Ồ chung!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói, không hề biết rằng lời của mình lại khiến đối phương kinh ngạc.

Anh, anh đang nói gì vậy? Thì Tĩnh không thể ngăn mình đỏ mặt, thanh âm run run, "Anh anh anh, anh nói cái gì?"

Anh bỗng liếc Thì Tĩnh về giậu cột, tà mị vuốt cằm mỉm cười nói, "Tôi nói, cùng nhau sống ở đây! Sao vậy? Cô không thấy đề nghị này rất tốt sao?"

"Anh đang nói quái quỷ gì vậy!" Thì Tĩnh đỏ mặt hết lớn, "Ai muốn ở cùng phòng với anh?"

"Thì Tĩnh cô sẽ phải ở cùng với tôi!" Vân Dật Bạch nghiêm nghị lặp lại.

"Tôi không muốn!"

"Tôi không hỏi cô." Vân Dật Bạch ồm ồm lên tiếng, "Nếu cô muốn có nhà ở lúc này, thì phải cùng ở với tôi!"

"Vì sao? Ở đây còn có rất nhiều phòng." Sao anh có thể nhỏ mọn như vậy chứ.

"Không có phòng cho cô! Nếu cô muốn nghỉ ngơi, hãy nghỉ tại chỗ này của tôi!" Anh nói không cho từ chối.

"Tôi không cần!"

"Tùy cô, phòng khách còn có sofa ..." Vân Dật Bạch vuốt vuốt cằm.

"Anh ..." Thì Tĩnh giờ ngón tay chỉ vào Vân Dật Bạch nói không nên lời.

Một tay nắm lấy bàn tay đang nắm chặt cửa cô đặt vào lòng bàn tay, cổ tay hơi dùng sức đem người kéo vào trong lòng mình, xoay một vòng đem người đặt trên vách tường, sai bước chân dài mở rộng hai chân cô, tiến quân thân tốc xâm chiếm nơi mẫn cảm của cô.

Khuôn mặt thanh tú trắng bệch, Thì Tĩnh hoảng sợ nhìn anh, "Anh muốn làm gì?" Trái tim bình bịch đập loạn, làm cho Thì Tĩnh không khống chế được mà đỏ mặt.

Vân Dật Bạch chậm rãi nghiêng người khuôn mặt tuấn tú cách mặt cô vài cm thì ngừng lại. Cong khóe môi nói, "Hai người chúng ta như thế này, theo cô nghĩ, tôi có thể làm gì?" Anh tà mị cười cúi đầu nhìn.

"Anh không hề nghĩ muốn tôi, vì sao lại làm vậy?" Thì Tĩnh cố giữ bình tĩnh nói.

Khẽ nhướn cao lông mày, Vân Dật Bạch thản nhiên nói, "Làm sao cô biết, tôi không muốn cô?" Hai chân anh thẳng đứng, thân thể to lớn gắt gao đè lên người cô.

Cô rõ ràng có thể cảm nhận được vật nóng rực trên bụng. Hai má cô ửng hồng. Áp úng mở miệng, "Anh ... anh đừng kích động!"

"Tôi không hề kích động!" Anh khẽ cười. Phát hiện chi cần mình lẳng lặng nhìn cô, đụng vào cô. Anh sẽ có phản ứng.

Gì mà không có ... cô cũng cảm nhận được ...

Anh ... đang thay đổi!

Lẳng lặng cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thì Tĩnh đã hồng lên, anh chợt lạnh giọng, hai ngón tay khiêu khích trên người cô.

"Hôm nay cô và Tông Chính đã nói những gì?" Anh không thể quên những gì hôm nay mình đã nhìn thấy, hiện tại, anh muốn làm rõ mọi việc.

Tông Chính?

Thị Tĩnh lắc đầu, "Không có gì!"

"Không có gì? Không có gì mà cậu ta lại hôn cô? Không có gì mà cô lại chạm vào mặt cậu ta? Thị Tĩnh, cô cho rằng tôi là kẻ ngốc à?" Ngón tay anh dùng sức siết chặt cằm cô.

Thị Tĩnh đau quá nhú mồm, "Làm sao anh biết được?"

"Cô dám làm thế trước mặt mọi người, chẳng lẽ lại còn sợ người ta nhìn thấy?" Vân Dật Bạch lãnh đạm nói, "Nói, rốt cuộc các người đã nói những gì?"

Vân Dật Bạch tự nói với bản thân, anh làm như vậy, hết thấy đều là vì lúc đó thấy Thị Tĩnh bên cạnh Tông Chính, còn về nguyên nhân, anh không muốn tìm hiểu cụ thể.

Bộ dạng anh hiện tại khiến người ta cảm thấy thật kinh khủng. Thị Tĩnh cố hết sức mở miệng, "Quả thật không có gì."

"Không nói phải không?" Vân Dật Bạch âm trầm nở nụ cười, "Vậy là cô thích hôn môi. Có phải trước giờ tôi chưa khiến cô được thỏa mãn? Nếu cô cần đại khái có thể nói cho tôi biết, dù sao bây giờ cô cũng là người phụ nữ của tôi, để người phụ nữ của mình hài lòng không phải chính là trách nhiệm của tôi hay sao?" Vừa nói xong, anh liền khom người vác Thị Tĩnh lên vai đi thẳng về phía giường.

"Không, không phải vậy! Chúng tôi thật sự không nói gì cả. Vì sao anh lại không tin tôi?" Thị Tĩnh giãy dụa hết lớn. Hai chân tự đá lung tung, hai tay nắm lại đầm đẫm sau lưng anh.

"Thả tôi xuống, mau thả tôi xuống! A ..." Cuối cùng cô liền thét lên một tiếng do bị Vân Dật Bạch ném thẳng lên giường.

Thân thể bị ném xuống chiếc giường mềm mại, lòng tràn đầy sợ hãi cô nhìn thẳng Vân Dật Bạch đang ôm hai tay trước ngực đứng trước đầu giường. Ngay lúc đó một hơi lạnh từ từ tản xuống.

Cầm chặt một chiếc gối che trước người, dường như làm vậy sẽ tạo ra cảm giác an toàn, Thị Tĩnh thất kinh nhìn Vân Dật Bạch nghẹn ngào thét lớn, "Rốt cuộc anh đang muốn làm gì?"

"Tôi đang muốn làm gì? Hỏi rất hay!" Vân Dật Bạch dịu dàng phụ họa theo lời của cô. Chậm rãi đến gần cô.

Trên lưng chợt truyền đến một cảm giác căng thẳng, cả người bị một lực lớn đẩy ngã xuống dưới đất. Không kịp hét lên một tiếng do hoảng sợ, đôi môi đỏ đã bị bịt lại. Đem lòng bàn tay gãi gao bịt lại đôi môi cô. Mùi rượu nồng nặc truyền vào trong mũi cô.

"Ừm, ừm." Thị Tĩnh hoảng sợ trừng lớn mắt gắng sức giãy dụa.

Bỗng chốc, cảm bị người giữ chặt, một đôi môi mỏng gọi cảm ẩn chứa mùi rượu của người đàn ông thay thế bàn tay, ngậm lấy đôi môi anh đào của cô.

"Đừng ..." Cô hét lớn khiến chiếc lưỡi của người đàn ông có cơ hội tiến quân thần tốc. Đầu lưỡi bá đạo quán quýt lấy chiếc lưỡi của cô, dùng sức hút lấy. Bàn tay to di chuyển nhanh chóng trên thân thể của cô.

Đôi mắt đen híp lại, anh một lần nữa lại cúi đầu, dưới con mắt kinh ngạc của Thị Tĩnh, cúi đầu cắn nát phần áo trước ngực. Hiện tại chiếc áo sơ mi của cô chính là niềm vui thú của anh. Cô nhìn Vân Dật Bạch cắn đi từng chiếc cúc áo của mình, bởi vì hai tay bị anh chế ngự trên đỉnh đầu, hô hấp của Thị Tĩnh trở nên càng dồn dập.

Hô hấp dồn dập khiến bộ ngực từng chút từng chút rung động như tạo nên một cảnh đẹp. Vân Dật Bạch căng thẳng nhìn.

"Cô đang dụ dỗ tôi!" Anh lên giọng tố cáo.

Bị anh dùng răng nanh cắn mở rộng áo, xuân quang trước ngực ần ần hiện hiện càng thêm mê người. Anh khẽ thổi khí lên trước ngực cô, tình cảnh như vậy khiến hô hấp của Thị Tĩnh càng trở nên nặng nề, xuân quang trước ngực lại càng lộ ra.

Cong khoe môi cười, Vân Dật Bạch cố tình ngay dưới ánh mắt cô mà há mồm cắn lên áo sơ mi của cô, lộ ra bộ ngực trắng hiếm gặp. Ở bên cạnh, đối với việc làm của anh. Giờ khắc này, tuy rằng Thị Tĩnh vẫn mặc quần áo. Nhưng cô lại cảm giác như quần áo trên người mình đang dần biến mất trước ánh mắt mình.

"Đừng có nhìn ..." Cô giãy dụa muốn anh buông cổ tay mình ra.

Vân Dật Bạch buông tay cô ra, Thị Tĩnh vội vàng dùng hai tay giữ lấy phần áo trước ngực. ngượng ngùng nhìn anh. Phần áo trước ngực bị người xé ra, bàn tay to lớn không chút lưu tình giữ lấy ngực cô. Trong nháy mắt một cảm giác tê dại xa lạ truyền khắp cơ thể, hơn nữa bên trên lại lưu lại một vết tích rõ nét. Đau quá khiến Thị Tĩnh không nhịn được mà rên lên, "Đau ..."

Cơ thể chợt bị giữ chặt, trời đất bỗng quay cuồng, sau lưng Thị Tĩnh đụng phải một bộ ngực ấm áp, quần áo trên người rất nhanh bị Vân Dật Bạch quăng xuống bên chân. Cô hoảng sợ trừng lớn mắt, cảm giác được một bàn tay to lớn lướt qua trượt ngực cô, rất nhanh mà hướng xuống phần bụng phía dưới.

Đưa tay giữ chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng nói, "Đừng che! Rất đẹp ..."

Thi Tình đỏ mặt, cô không cảm thấy nơi đó có gì đẹp cả! Chẳng qua sức lực không bằng anh, cánh tay cô bị anh đặt lên trên ngực cô. Vân Dật Bạch cong miệng cười, "Nếu cảm thấy lời nói đó không công bằng, cô có thể sờ lại."

"Ai muốn sờ vào anh!" Thi Tình tức giận mắng. Ngón tay lại không chịu nghe lời vuốt ve bờ vai rộng lớn của anh. Khiến Vân Dật Bạch liên tục cười khể.

Ngượng ngùng đỏ mặt, Thi Tình dùng ngón tay mềm mại vuốt ve bờ vai rắn chắc của anh, bàn tay nhỏ bé nắm lại khê chọc chọc, kiên định! Giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, tò mò vuốt ve trên người anh.

Cô là đang nghịch lửa!

Vân Dật Bạch giữ chặt bàn tay đang tò mò chọc chọc nơi này sờ sờ nơi kia trên người mình. Nắm chặt bàn tay đang nghịch lửa của cô, mang theo bàn tay nhỏ bé của cô từ từ hạ xuống, đến nơi bởi hành động của cô mà kịch liệt phản ứng giương lên.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay khiến toàn thân Thi Tình run lên, rất nhanh muốn thu tay lại lại bị anh nhanh chóng giữ lại, khuôn mặt cô như bị lược chín, "Buông ra!"

Giọng Vân Dật Bạch khàn khàn, u ám nói, "Chính cô đã châm lửa."

"Tôi ... tôi không biết!" Thi Tình làm sao biết được anh lại đùa giỡn bất lịch sự như vậy.

Vân Dật Bạch nhìn cô lên án, "Tất cả đều là do cô tạo nên!" Thi Tình đỏ mặt không nói được gì.

Vân Dật Bạch chậm rãi hạ thấp thân mình nắm tay cô lần nữa kéo xuống hạ thân của mình, anh cười tà nói, "Nó, vì cô mà ngẩng đầu!"

Vội vàng thu cánh tay lại, Thi Tình xoay mặt lại, "Anh nói ... Anh nói thì tôi phải tin sao? Ai biết được anh ..." Câu nói tiếp theo cô không thể nói ra được.

Câu trả lời của Vân Dật Bạch chính là đem cả người đặt trên người cô, ngực cô vì hành động của anh mà bị đè nặng gắt gao, Thi Tình cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, "Anh ..." Cô cảm nhận được có một vật cứng đang chậm rãi ma sát đùi mình.

Đây là ... anh ...

Mặt Thi Tình càng đỏ hơn, "Anh ..."

Không cần phải nhiều lời, Vân Dật Bạch khiêu khích trên người cô đôi môi mòng khiêu gợi bao phủ môi cô, đầu lưỡi anh tìm lấy đầu lưỡi cô, hút mạnh một cái, nụ hôn này như muốn đem cả linh hồn Thi Tình hút ra. Thi Tình cảm thấy lưỡi mình có hơi tê tê.

Cùng lúc đó, trái ngược với nụ hôn xâm lược trước đó, cánh môi Vân Dật Bạch đi thẳng xuống trước ngực cô, bàn tay to vòng ra đằng sau lưng cô dùng sức, bồng chốc, Thi Tình cảm nhận được nội y của mình bị anh cởi ra.

Khẽ hừ một tiếng, trong lòng cô có chút hờn giận, động tác quả thật rất thành thạo.

Một phen loại bỏ nội y của cô, quơ quơ trước mặt cô tỏ vẻ thị uy, sau đó ném sang một bên. Thi Tình muốn đưa tay cướp lấy lại để anh thoát được.

Đã không còn nội y trói buộc, bộ ngực trắng hiếm gặp bởi vì thoát khỏi ràng buộc mà run rẩy, thủ du trên đỉnh bởi vì gặp phải không khí lạnh lẽo mà đứng thẳng lên.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Vân Dật Bạch dùng tay cầm lấy tay cô đặt trên thắt lưng, dùng giọng khàn khàn ra lệnh, "Cởi nó ra! Nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 84: Ai cũng có thể đối xử với em như vậy, chỉ có anh là không được!

Bị anh thét lên như vậy ngón tay Thi Tình có hơi run run, ngón tay cời thắt lưng của anh tựa hồ như không có chút sức lực nào.

Môi lưỡi Vân Dật Bạch giống như đang thăm dò cô, gần như đang hôn khắp cơ thể cô. Cuối cùng, chiếc lưỡi linh hoạt tiến tới bụng cô, tìm được rốn cô, đầu lưỡi liếm lên phần rốn khiến cô liên tục thở gấp.

Thật vất vả để cởi bỏ thắt lưng của anh, khắp người Thi Tĩnh toát ra một tầng mồ hôi. Nhưng rất nhanh liền bị Vân Dật Bạch liếm đi. Toàn thân cô lộ ra một màu hồng nhạt, thật mê người.

Dùng những nụ hôn thăm dò lại, Vân Dật Bạch đứng dậy cởi quần mình một cách nhanh chóng. Lúc này dưới tầm mắt anh Thi Tĩnh chỉ còn vền vền mỗi chiếc quần lót.

Ánh mắt cô mờ mịt, đôi mắt ngập nước khép hờ chứa đầy lạc thú như mê hoặc mà cũng như dụ dỗ anh. Gầm nhẹ một tiếng, anh đè lên người cô, bàn tay to lớn vội vàng dùng sức giữ lấy hông cô ép đến gần vật đang ngẩng cao đầu.

Cách một lớp vải mỏng, Thi Tĩnh cảm nhận được phía dưới của anh đang khuếch trương lên. Cô bị dọa ngồi dậy, "Tôi ..."

Đưa ra một bàn tay trống không, Vân Dật Bạch há mồm cắn mạnh lên môi cô, một tay dùng sức xé nốt lớp vải cuối cùng trên người cô, giờ khắc này, cả người Thi Tĩnh đều lộ ra dưới ánh mắt anh.

Không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh, Thi Tĩnh quay đầu vùi đầu vào phía sau gối, trông thấy vậy, liền tách hai chân cô ra đem đặt bên thắt lưng mình, một bàn tay lớn vuốt ve bộ ngực cô.

"Ưm a ... đừng ..." âm thanh khiến người nghe phải đỏ mặt tim đập phát ra từ cổ họng cô. Thi Tĩnh đỏ mặt dùng hai tay giữ lấy bàn tay của anh đang đặt trên ngực mình, không biết là đang muốn kháng cự hay là đang hưởng ứng.

Vân Dật Bạch gian tà cười. Hơi khom người quỳ gối giữa hai chân cô. Đúng lúc này. Thân thể anh chậm rãi hướng lên trên. Ngón tay dài không chút do dự xuyên qua nơi tư mật chưa từng có người đến thăm của cô. "Đau!" Nơi tư mật bị người mạnh mẽ chiếm đoạt, cô đau quá mà rơi lệ.

Thi Tĩnh nặng nề hít vào một hơi. Đôi mắt hoảng sợ nhìn Vân Dật Bạch. Ngón tay thon dài trong cơ thể bị anh rút ra, kéo ra ngoài một sợi tơ dài.

Vân Dật Bạch hơi nâng mông, đem chính mình đặt ở nơi tư mật của cô. Hơi nâng thân mình kéo rộng khoảng cách giữa hai người sau đó nhẹ nhàng đâm vào.

"A ..." Thi Tĩnh trừng lớn mắt nhìn anh, hơi thở gấp nhanh tay dùng sức đặt lên lồng ngực anh.

Vân Dật Bạch mỉm cười, hai tay giữ chặt hông cô ép tới gần mình, sau đó, dưới ánh mắt lo lắng của cô. Dùng sức tiến lên. Đem phân thân của mình trượt thẳng vào nơi chật chội trong cơ thể cô.

"A ..." Thi Tĩnh trừng lớn đôi mắt rung rung hết lên, lập tức cảm nhận được vật to lớn của anh đang từng tắc từng tắc rời khỏi cơ thể cô. Cô có thể cảm nhận được từng sợi gân xanh trên bề mặt nó. Đau quá khiến bàn tay Thi Tĩnh đặt trên vai anh hơi dùng sức giữ chặt bờ vai anh, móng tay mạnh mẽ đâm thẳng vào da thịt anh.

Thân mình căng cứng của Vân Dật Bạch cảm nhận được sự mềm mại ấm áp trong cơ thể trắng mịn của cô đang bao vây lấy chính mình, nhẹ nhàng rút ra một chút, sau đó lại dùng sức, mạnh mẽ tiến công ở sâu bên trong cơ thể cô.

Thi Tĩnh nặng nề thở dốc vì kinh ngạc, "Ưm...ha a ..."

Một trận ma sát kịch liệt, kim nén hỏa dục của chính mình, Vân Dật Bạch bỗng dừng lại, nhìn không rời mắt xuống thân thể xinh đẹp của Thi Tĩnh.

"A ... anh ..." Thi Tĩnh hôn hên nói, đau đớn dưới thân khiến Thi Tĩnh hơi tỉnh lại. Thi Tĩnh dùng hết sức lực toàn thân, cử động cả tay lẫn chân, muốn thoát khỏi cảm giác đau đớn khó nhịn trong lòng.

"Không được đi!" Cơ thể to lớn nóng rực đè lên thân hình đang cố gắng trốn tránh, anh thô lỗ nắm lấy hai chân cô, lần lượt tiến vào, sau đó lại rút ra.

Đờ đẫn cảm nhận vật thô to của anh không ngừng ra ra vào vào, Thi Tĩnh quên cả gãy dựa, quên cả hét lên. Khi cảm giác đau đớn qua đi, nơi giao nhau của hai người run lên khiến cô không tự chủ được mà cong người lại, ưm một tiếng, run rẩy cảm nhận từng đợt khoái cảm truyền tới.

Anh tà mị điên cuồng cười, "Muốn sao?"

Vân Dật Bạch nhanh tay đem cả người cô ôm lấy khiến thân hình hai người chặt chẽ sát vào nhau không chút dấu vết. Nhũ hoa trước ngực cô cọ xát vào anh. Hai người đồng thời cứng người.

Ngửa trong người khiến Thi Tĩnh không nhận được chuyển động thân mình, "A ... ưm!"

"Chết tiệt!" Cô co rút chặt chẽ khiến thân kinh khắp người Vân Dật Bạch bị trói chặt. Ôm lấy eo Thi Tĩnh dùng sức trều đưa.

Thi Tĩnh thở gấp nói không nên lời.

"Chết tiệt, mau gọi tên tôi." cô co rút chặt chẽ khiến anh mất không chế.

Một trận trều đưa điên cuồng bên trong, rốt cuộc Thi Tĩnh không chịu nổi nữa mà hét lên một tiếng.



Khuôn mặt nhỏ nhắn bị những sợi tóc thấm mồ hôi che kín, cô vùng vẫy lay động mái tóc dài của mình hét lên chói tai.

"Mau gọi tên tôi. Nhanh lên ..." Vân Dật Bạch nghiêm mặt gầm nhẹ.

Thi Tinh gắt gao cắn chặt môi dưới không chịu mở miệng.

Vân Dật Bạch tà nịnh nở nụ cười, dưới thân luật động càng này càng kịch liệt.

Lúc này Thi Tinh đã dần mất đi ý thức, bởi những cảm xúc mãnh liệt khi anh tiến vào.

Cùng lúc đó, động tác dưới thân của anh nhanh hơn, sau một trận kích thích điên cuồng, anh dùng sức ngửa đầu thờ hồn hên, đem toàn bộ tinh hoa bản thân phóng ra.

Khi Vân Dật Bạch càng lúc càng tăng tốc độ, cảm nhận được một tia sáng chợt lóe trước mặt. Sau đó cả người run lên. Cả người đạt đến cao trào.

Nhìn cô gái nhỏ trong lòng, Vân Dật Bạch tăng nhanh tốc độ bên eo.

Rốt cuộc, giữa sự kịch liệt co rút của cô, anh gầm nhẹ một tiếng, Phần lưng dùng sức đâm thẳng lên. Đem dục vọng nóng rực của mình bắn ra.

Cao trào qua đi Thi Tinh vì động tác cuối cùng của anh mà khẽ ngân ra tiếng.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, kinh ngạc trước sự nhu thuận của người trong lòng, cúi đầu nhìn lại. Cô đã chìm vào giấc ngủ. Nhanh chân nhanh tay di chuyển thân mình kéo lấy chiếc chăn màu lam che lên thân thể hai người.

Yên lặng ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng do kích động của người trong lòng. Sau chuyện kích tình, người phụ nữ này lại có thể giống một đứa trẻ ngây thơ chìm vào giấc ngủ say.

Kim lòng không đau mà vuron tay vuốt ve gò má phấn hồng, anh thất thần.

Nếu là ba tháng trước, anh chưa từng nghĩ đến sẽ có lúc thân mật với Thi Tinh thế này. Khi đó anh cũng sẽ không muốn cô.

Giờ lại khác, nếu muốn cô là cách duy nhất ngăn cản quan hệ giữa cô và Tông Chính tiến thêm một bước, vậy thì anh cũng không hối hận. Hơn nữa ...

Sau khi hưởng qua hương vị của cô, anh càng không thể bỏ qua cho cô được.

Cô là của anh, không phải sao? Trong một năm này! Mặc dù là vì muốn làm cho Dương Chi La mất hết hy vọng.

Nhớ đến Dương Chi La, Vân Dật Bạch liền buông cánh tay đang ôm Thi Tinh xoay người xuống giường. Mặc xong quần áo rồi lạng lẽ rời khỏi phòng.

Tiếng cửa phòng đóng lại khiến Thi Tinh nằm trên giường từ từ mở mắt.

Hạ thân đau đớn khiến cô rất khó chịu, nhưng lại không biết nên đối mặt với Vân Dật Bạch như thế nào

Vì sao quan hệ giữa bọn họ lại thành ra thế này?

Nhớ đến vài giây trước, anh dùng miệng hôn khắp người cô, mà mỗi một tác động chạm của anh đến bên dưới, lại có thể khiến cô phóng túng đến như vậy. Cô nhìn không được mà tự phỉ nhổ chính mình.

Quanh người còn lưu lại dư vị lại như đang chế nhạo cô. Cô đối với Vân Dật Bạch mà nói, là cái gì đây?

Nước mắt theo hốc mắt tràn ra thấm ướt gối đầu, di chuyển cơ thể đau nhức Thi Tinh tự nói với bản thân. Không có gì. Thật sự không có gì cả.

Sau khi tự an ủi chính mình, cô liền nhắm đôi mắt lại rơi vào giấc ngủ.

... ..

Ngồi bên trong phòng khách rộng lớn của Vân thị, Dương Chi La cầm cuốn tạp chí mới nhất vừa xem vừa chờ đợi. Cô cũng không lấy thân phận vị hôn thê của bản thân ra đề được lên lâu, mà ngồi dưới chờ anh.

Lăng Thiệu Dương và Vân Dật Bạch đi vào từ bên ngoài, anh đem những văn kiện trong tay giao lại cho cậu ta, "Đây là những văn kiện dự tính hợp tác giữa các cửa hàng bên ngoài, lần này là khu thương mại Phong Dương, cũng chính là công ty của nhà Dương Chi La."

"Cậu đi đàm phán đi!" Vân Dật Bạch không chút suy nghĩ giao lại cho cậu ta. Sai bước tiến về phía thang máy. Không chú ý tới Dương Chi La đã gấp tạp chí lại đang tiến về phía anh.

Lăng Thiệu Dương ngừng bước chân, bắt đầu đi nhìn tập văn kiện trên tay. Anh đi đàm phán đương nhiên không thành vấn đề, mấu chốt chính là liệu người ta chịu đàm phán với mình sao? Nếu anh nhớ không nhầm, thiệp mời của Phụng Dương yến giờ chắc đã đặt trong văn phòng của tổng giám đốc rồi!

Gật gù đắc ý đuổi theo, chỉ thấy một làn gió thơm mát thổi qua. Lăng Thiệu Dương chợt cười thầm, anh xoay gót chân, vẫn nên để tiểu thư xinh đẹp đó nói chuyện với tổng giám đốc thì hơn.

"Dật Bạch!"

Một giọng nói êm ái dịu dàng khiến Vân Dật Bạch phải dừng bước, nhũn mảy xoay người lại, ngay khi khuôn mặt cô xuất hiện trước mắt anh, anh liền cau mày.

Bước nhanh bắt kịp bước chân anh, Dương Chi La bước đi bên cạnh anh. Dịu dàng cười, "Vừa mới về à?"

"Cô tới đây làm gì?" Giọng Vân Dật Bạch không tốt chút nào.

Không để ý đến thái độ không vui của anh, Dương Chi La khẽ cười khẩy, "Em là đại diện của Phượng Dương yến đến bàn chuyện hợp tác với anh!"

"Việc hợp tác này bên chúng tôi có giám đốc phụ trách, nếu có việc gì thì đến tìm cậu ta!" Nói xong Vân Dật Bạch cũng không quay lại liền đi thẳng về phía thang máy.

"Khoan đã!"

Một cánh tay trắng như tuyết cản cửa thang máy đang khép lại. Dương Chi La bước vào, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn anh, "Dật Bạch, có thể đừng đối xử với em như vậy được không?"

"Dương tiểu thư, ở công ty xin hãy gọi tôi là tổng giám đốc Vân. Còn nữa, xin cô đừng dùng ánh mắt đó, tôi tự nhận thấy mình chưa thiếu lễ độ ở điểm nào cả." Vân Dật Bạch thản nhiên nói.

"Dật Bạch!" Giữ lấy cánh tay anh, Dương Chi La nhìn anh cầu xin, "Em biết là em sai, lúc trước em không nên như thế..."

"Dương Chi La!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên hét lớn, khuôn mặt âm trầm hiện vẻ lạnh lùng.

Thân thể mềm mại run lên, đôi mắt Dương Chi La rung rung ngấn lệ nhìn anh, "Dật Bạch, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi! Em cầu xin anh, đừng đối xử với em như vậy được không? Anh có thể mắng em, có thể trách em. Thậm chí anh đánh em cũng được. Nhưng đừng đối xử với em như vậy!" Cô cúi đầu dựa bên cánh tay anh thút thít khóc.

Vân Dật Bạch thản nhiên nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của người phụ nữ. Tựa hồ như anh lại thấy được hình ảnh cô gái khờ khạo năm nào thích lôi kéo cánh tay mình, dùng đôi má non mềm cọ vào khuỷu tay anh, khi đó cho dù có tức giận đến thế nào, cũng bởi hành động của cô mà mọi tức giận đều tan thành mây khói.

Bây giờ, cô gái ngây thơ đó hóa lê đầm mưa (Lê hoa đới vũ [梨花帶雨]): Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái) nhìn anh, thế nhưng anh lại cứng rắn không chịu nhân nhượng.

Từ từ nâng cánh tay kia lên, lòng bàn tay lại lững lờ không hạ xuống. Bàn tay rộng chậm rãi nắm lại thành quyền, Vân Dật Bạch thản nhiên rút tay mình về từng bước lùi lại tạo khoảng cách giữa hai người, lạnh nhạt nói, "Tôi sẽ không đánh cô!"

"Đừng gọi em là Dương tiểu thư. Đừng gọi em xa lạ như vậy. Anh có thể mắng em có thể chỉ trích em, đừng lạnh lùng với em như vậy. Dật Bạch, ai cũng đều có thể đối xử với em như vậy, chỉ duy nhất có mình anh là không được!" Dương Chi La khóc thất thanh, "Em sai rồi, em thật sự sai rồi. Dật Bạch, anh đừng coi thường em có được không?"

Cô còn mặt mũi mà lên án mình như vậy?

Vân Dật Bạch không khỏi cảm thấy buồn cười. Lạnh lùng nhướn môi, "Tôi nhớ hình như Dương tiểu thư đến đây là để nói về chuyện hợp tác!" Nói xong anh tự nhấn thang máy, cửa thang máy ding một tiếng liền mở ra.

"Đã đến tầng của giám đốc, Dương tiểu thư, nên nắm chắc thì giờ!" Anh hồ hững nhìn về phía trước, đôi con ngươi cũng không thèm liếc nhìn cô một lần.

"Dật Bạch..."

"Dương tiểu thư, xin cô đừng làm lãng phí thời gian của tôi!"

Đôi mắt ngấn lệ khẽ nhắm lại về thất vọng. Lau nước mắt bên khóe mi, Dương Chi La liền khôi phục lại hình tượng gòai giang dịu dàng khi ở trước mặt mọi người. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi thang máy. Không nhìn được mà quay đầu lại nhìn qua cửa thang máy đang dần khép lại.

Hai cánh cửa sắt từ từ đóng lại, bên trong thang máy chỉ còn một mình Vân Dật Bạch. Xung quanh yên lặng lạ thường, bên trong thang máy phản chiếu lại hình ảnh anh vẫn đứng thẳng người.

Nhìn về phía trước không rời mắt, cửa thang máy lại mở ra, anh sải bước đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Trở tay đóng mạnh cánh cửa lại, tùy tiện ném văn kiện trong tay xuống, nói rộng chiếc caravat trên cổ, nhắm đôi mắt đen lại, trước mắt lại hiện lên khuôn

mặt nhỏ nhắn hoa lê đầm mưa đỏ.

Bỗng nhiên mở mắt, anh lúi vúi từ trong ngực ra cúi đầu nhìn lại.

Ngón tay dài hơi quyến luyến vuốt ve khuôn mặt trong sáng thuần khiết bên trong bức ảnh.

Có thể xem như anh và Dương Chi La cùng nhau lớn lên, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau học tập. Trong mắt mọi người bọn họ là một đôi rất xuất sắc, liền thuận theo ý mọi người mà trở thành một đôi.

Khi đó anh và cô có rất nhiều kỷ niệm. Đó là yêu sao? Anh cũng không biết. Nhưng khi anh biết Dương Chi La gạt mình làm ra chuyện đó, anh rất thất vọng.

Anh nhớ lại cuộc sống trước đây, hơn phân nửa thời gian là ở cùng cô. Anh yêu Dương Chi La sao? Đã từng, anh cho là vậy.

Có lẽ cuộc sống ba mươi năm của anh quá thuận buồm. Nên khi không thể khống chế được tình cảm thì anh không chấp nhận được. Có lẽ, đó chính là nguyên nhân.

Lấy bức ảnh chụp trong ví ra, chăm chú ngắm nhìn rất lâu, sau đó Vân Dật Bạch xoay người đem tấm ảnh ném vào máy cất giấy. Chính anh cũng không biết anh đã nhìn tấm ảnh hóa thành mảnh vụn bao lâu nữa.

Trong lòng bình thản không chút gợn sóng.

Không để cảm xúc hỗn loạn làm ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của mình, anh lập tức đem tinh thần đặt trên đồng công việc.

Tự mình thu xếp lại đồng hồ hỗn độn trên mặt bàn, một tập tài liệu xen lẫn bên trong lộ ra rồi rơi xuống. Nhíu mày nhìn thoáng qua, anh lập tức cau đôi mày rậm. Lặng lặng suy nghĩ trong giây lát sau đó cầm lấy điện thoại bên cạnh nhấn vào một dãy số.

Tiếng chuông the thé như đang gọi hồn không ngừng vang lên. Đưa Thi Tĩnh đang suy nghĩ đến thất thần trên sofa kéo về.

Trùng mắt nhìn điện thoại trên bàn đang không ngừng kêu, cô do dự nên hay không nên nhận. Cô muốn nhận, nhưng nếu là mẹ Vân thì phải làm sao? Nếu là Dương Chi La thì phải làm sao? Cô phải giải thích như thế nào? Cho dù đó là một người xa lạ, cô cũng không muốn xen vào cuộc sống của Vân Dật Bạch.

Sau khi tiếng chuông liên tục vang lên mười lần, rốt cuộc cũng ngừng lại, Thi Tĩnh không nhận được mà nâng khóe môi, tự mĩa mai về nhẹ nhõm lúc này của mình.

Vân Dật Bạch nghe giọng nói trong điện thoại, không nhận được mà rủa một tiếng.

Chết tiệt, vì sao lại không nhận điện thoại?!

Lại nhấn một lần nữa, vẫn là giọng nói đó.

Anh muốn gọi vào di động của cô. Lại chợt nhớ ra, hình như Thi Tĩnh chưa từng dùng điện thoại di động. Nói cách khác, hiện tại anh không thể liên lạc với Thi Tĩnh.

Rủa thầm một tiếng, anh liền nắm chìa khóa trong tay xông ra ngoài.

Phóng xe thẳng một đường về nhà, đẩy mạnh cửa lớn ra, Vân Dật Bạch quát lớn, "Thi Tĩnh!"

Thi Tĩnh đang khom người giặt thảm giặt mình, trên này đều là những dấu vết từ hôm qua.

Run giọng đáp lại, "Ồ... ở đây." Đã xảy ra chuyện gì? Sao anh đã về rồi?!

Khi thấy cô đang giặt quần áo, Vân Dật Bạch tức giận quát lớn, "Cô ở nhà vì sao lại không nhận điện thoại?" Anh nóng nảy hét lên.

Toàn thân Thi Tĩnh run lên, "Tôi... tôi nghĩ là có người tìm anh, không dám nhận bừa."

"Ngoại trừ tôi gọi đến số điện thoại này còn có ai có thể gọi đến hả?" Vân Dật Bạch tức giận.

Bộ dạng anh bây giờ thật là khủng khiếp!

Thi Tĩnh lui về phía sau hai bước tạo khoảng cách giữa hai người, lúc này mới nhẹ giọng trả lời, "Tôi sợ, đó là mẹ anh!"

Phẫn nộ vuốt mặt một cái, Vân Dật Bạch nặng nề nói, "Sau này khi điện thoại trong nhà kêu lên cô phải nhận ngay!"

"Biết rồi!"

"Điện thoại của cô đâu?" Anh lại hỏi.

"Cái của tôi đang ở nhà!" Bây giờ căn bản cô không thể dùng được.

"Tôi sẽ bảo bác Hoàng mang đến đây!" Anh muốn lúc nào cũng có thể tìm được cô.

Cái này...

Thi Tinh mím môi, nhỏ giọng nói, "Tôi nói, là ở nhà tôi!" Sau khi trở về được vài ngày cô đã bị anh đưa đi. Di động này căn bản là không thể dùng được.

Lông mày Vân Dật Bạch nhíu chặt, chăm chú nhìn cô một hồi lâu rồi chợt xoay người lấy ra một chiếc điện thoại đưa cho cô. "Cái này cho cô dùng, không được phép tắt máy, phải luôn mang theo bên người!"

"Nhưng mà..."

"Sao cô lại có nhiều "nhưng mà" đến vậy?"

Người này sao lại bá đạo như vậy chứ! Thi Tinh hờn giận mếu máo.

Bộ dạng của cô giống một đứa trẻ khiến Vân Dật Bạch cong môi, ý thức được mình vừa làm gì anh liền ho nhẹ nói, "Cô đang làm gì vậy?"

"Giặt quần áo!"

"Cô có quần áo à?" Nói đến quần áo, Vân Dật Bạch nhớ đến, trên người cô hình như vĩnh viễn chỉ có mỗi bộ quần áo. Hàng năm không đổi đều là quần bò, áo sơ mi. "Buổi chiều tôi sẽ đi mua đồ cùng cô!"

Thi Tinh có chút thụ sủng nhược kinh, "Anh đi với tôi?"

Ánh mắt đỏ của cô là ý gì?

"Sao vậy? Không được à?"

"Không phải! Anh không bận gì sao?" Là ông chủ của một công ty, anh rảnh rỗi thế sao? Rảnh đến nỗi cùng một người phụ nữ đi mua quần áo?

"Bận! Nhưng tôi vẫn có thể bỏ ra nửa khắc! (một khắc = mười năm phút)"

Thi Tinh ngượng ngùng cười.

Vân Dật Bạch quát, "Cười cái gì? Không phải cô đang hy vọng tôi không có thời gian để ý đến cô, để cô có thể tự do ở đây như cá gặp nước đấy chứ?"

Cái này, tâm tư lại có thể bị người ta liếc mắt một cái là nhìn thấu, Thi Tinh có chút ngượng ngùng cười gượng, "Tôi đâu có nói như vậy?"

"Phải không? Vẻ mặt cô viết như thế đấy!" Vân Dật Bạch vạch trần.

Theo bản năng vượt vượt mặt mình, Thi Tinh ách nói, "Cái đó, nhất thời không khống chế được, mới để lộ!"

Thở phào một hơi.

Vân Dật Bạch mỉm cười, lấy tay vỗ nhẹ lên trán cô, "Sắp xếp một chút, ra ngoài thôi!"

"Hả!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 85: Quan hệ của các người tốt thật đấy, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ

Anh ta thật sự giúp cô mua quần áo.

Thi Tinh luống cuống đứng trên sân nhà có thể soi rõ bóng người, há to mắt nhìn Vân Dật Bạch không ngừng qua lại nhìn từng bộ quần áo nữ xung quanh, cầm lấy so sánh sau đó trầm tư trong giây lát, bắt tay vào lựa chọn những bộ quần áo trong tay, sau đó ném sang cho Thi Tinh đang đứng ở một bên.

Lúc này trong lòng cô ôm không ít quần áo. Động tác của anh đúng là quá thành thực mà.

"Còn đứng ngây ra đấy làm gì?"

Ngẩng đầu lên từ đồng quần áo, Thi Tinh chu môi, "Nhiều như vậy sao?"

"Đúng, giờ hãy đi thử từng thứ." Anh chỉ phòng thay đồ.

"Từ cái một sao?"

Vân Dật Bạch mỉm cười gật đầu, cười xấu xa, "Đúng vậy, từ cái một!"

Anh ta có ý! Nhất định là Vân Dật Bạch có ý, anh ta muốn thấy bộ đáng bị bao phủ trong đồng quần áo của mình mà.

"Sao anh lại có thể xấu xa như vậy chứ?" Thi Tinh không nhịn được mà gầm nhẹ. Câu nói nhỏ đầy roi vào tai Vân Dật Bạch, lại có ý tứ như đang làm nũng.

Ngồi trên ghế sofa ngoài phòng đợi dành cho khách, Vân Dật Bạch cầm cuốn tạp chí dành cho khách trên bàn tùy ý lật xem, thân nhiên nói, "Nhanh thay đồ đi!" Anh đã bỏ phí cả một buổi chiều dành cho cô, sao có thể để chưa mua được gì đã ra về.

Có ý, vậy thì đã sao?!

Trong khoảng một tiếng, Thi Tinh cứ vậy mà ngây ngốc mặc quần áo, rồi lại thay quần áo! Cả người đồ đầy mồ hôi khi cứ phải xuất hiện trước mắt Vân Dật Bạch.

Mà đại gia như anh thì lại chỉ ngồi chống cằm, lạnh nhạt nói, được hay không!

Thật không công bằng, vì sao cô lại phải nghe theo cơ chứ.

Thay đến bộ quần áo cuối cùng, đó là một bộ váy ngắn liền thân màu hồng. Dây lưng mang màu nhạt hơn, khi cô xuất hiện trước mặt Vân Dật Bạch, anh thất thần.

Thân váy ôm sát lấy người cô, dáng người đẹp bởi vì mặc bộ đó lên mà càng thêm nổi bật. Do liên tục phải thay đổi quần áo, trên khuôn mặt nhỏ trắng có một tầng mồ hôi mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng thuần khiết đang tức giận nhìn anh. Thoạt nhìn giống như một quả ớt nhỏ bị chọc giận.

"Rất là hợp!" Người bán hàng kinh hô, "Bộ váy này vẫn chưa có người nào thích hợp để mặc, vị tiểu thư này thật sự rất hợp mà! Màu hồng này rất cần một làn da trắng để tôn lên, nếu không thì sẽ lộ ra sắc vàng. Vị tiểu thư này đúng là rất hợp mà!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Không chỉ có người bán hàng kinh hô, ngay cả một khách hàng nam ở một bên không nhịn được cũng gật đầu lên tiếng.

"Mau thay ra!" Vân Dật Bạch bỗng lên tiếng, cứng rắn mở miệng.

"Hả? Nhưng vị tiểu thư này mặc vào..."

"Thay ra!" Vân Dật Bạch quát khê.

Thi Tinh cũng thấy không phù hợp, cô cảm thấy, cảm thấy màu hồng chỉ nên để nữ sinh mặc, tuy rằng mặc trên người cô rất đẹp, cô vẫn nên từ chối cho sự kém cỏi của mình.

Dưới con mắt tiếc hận của mọi người, Thi Tinh thay lại bộ quần áo ban đầu của mình. Ánh mắt lo lắng nhìn về phía Vân Dật Bạch.

"Đem tất cả những bộ quần áo cô ấy vừa thử gói lại!" Buông hai chân đang vắt chéo cùng tạp chí trên tay xuống, Vân Dật Bạch nhìn người bán hàng nói.

Tất cả?

"Ừm..." Khi nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Vân Dật Bạch câu nói kháng nghị của cô liền ngưng hẳn.

Đưa ra xe chuyển đồ đồng thời nói ra một địa chỉ, "Hãy đưa đến chỗ này."

Mặc dù có hơi tiếc nhưng số tiền ghi trong sổ nhiều đáng kể nên người bán hàng cũng không từ chối, vui mừng mang ra xe chuyển đồ, xe vận chuyển từ từ rời đi.

Thi Tinh giống như một cô vợ nhỏ theo sau Vân Dật Bạch rời khỏi tiệm quần áo, đến nơi ít người qua lại cô không nhịn được nói, "Nhiều quần áo quá!" Ít nhất cũng phải có đến hai mươi ba mươi cái, làm sao cô có thể mặc hết được?

"Nhiều? Từ đó cũng chỉ đủ cho cô mặc một tháng thôi!" Vân Dật Bạch lên tiếng, dừng bước từ từ xoay người, "Hơn nữa, tôi không thích người phụ nữ của tôi ăn mặc đơn giản như vậy!"

Người phụ nữ của anh?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tinh hơi cúi xuống, nở nụ cười tự giễu.

Đúng vậy, giờ cô có đôi ngũ tốt như vậy, đều là đánh đổi bằng thân thể mình tối hôm qua. Đây là thù lao trả cho cô sao? Hai mươi ba mươi bộ quần áo kia, ít nhất cũng gần mười vạn. Trên thế giới này liệu có được bao nhiêu người phụ nữ đáng giá mười vạn chứ?

Cười cười về giễu cợt, Thi Tinh bỗng nhiên cảm thấy, lấy mấy bộ quần áo đấy sẽ khiến gánh nặng trong lòng bớt đi.

Nét cười trên mặt cô khiến Vân Dật Bạch cảm thấy thật chói mắt. Nhưng anh lại không nói gì. Anh đưa Thi Tinh đến phòng trang điểm ở tầng cao nhất của khu thương mại. Đẩy mạnh Thi Tinh vào.

"Sau hai tiếng, tôi muốn thấy cô ấy thay đổi hoàn toàn." Sau đó liền giống như trước đó, ngồi một bên không lên tiếng. Thỉnh thoảng nghe đối phương bàn luận gì đó.

Thi Tinh bị một người đàn ông ấn xuống một chiếc ghế, nhét vào tai một cái tai nghe bịt kín mắt bằng một chiếc khăn, sau đó một tiếng nhạc nhẹ nhàng đưa cô vào giấc ngủ.

"Dậy dậy đi!" Ngay khi bị người gọi dậy, nhà tạo mẫu mỉm cười, "Giờ hãy nhắm mắt lại, tôi muốn thi triển pháp thuật trước mặt cô!"

Không kìm lòng được mà nhắm mắt lại, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, cô bị người vừa xa lạ vừa thân quen trong gương dọa sợ.

Người con gái xinh đẹp trong gương kia, là cô sao? Mái tóc đen cột đuôi ngựa không biết từ khi nào đã bị uốn thành gợn sóng lớn. Khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của cô càng tăng thêm mấy phần nữ tính, khuôn mặt trang điểm không quá đậm khiến cô càng thêm xinh đẹp.

"Thật đẹp, vị tiểu thư này có hứng thú làm người mẫu cho tôi không?" Nhà tạo mẫu vui sướng nói, hài lòng với kiệt tác của mình.

"Người mẫu?"

"Đúng vậy, chỉ là trang điểm thôi." Anh nở nụ cười.

"Điều này, không được! Tôi không thích bị vẽ loạn trên mặt!"

"Vậy thì thật đáng tiếc, bây giờ chúng ta cùng cho Vân tiên sinh chút bất ngờ nhé!" Nhà tạo mẫu dịu cô tiến về phía Vân Dật Bạch.

Con người, đúng là ba phần tư chất bảy phần trang phục. Thi Tinh chỉ có thể nói là thanh tú, nhưng dưới sự trang điểm khéo léo của nhà tạo mẫu lại như thay đổi thành một người khác. Ngũ quan thanh tú sau khi trang điểm lại tăng thêm mấy phần quyền rũ mê người.

Từ từ đứng lên, đi một vòng quanh Thi Tinh, Vân Dật Bạch hơi gật đầu, "Cũng không tệ! Quần áo đâu?"

"Ở trong này." Không biết từ khi nào nhà tạo mẫu đã cầm theo quần áo đứng một bên.

Đó là một bộ váy dài trắng tuyền được làm thủ công, làn váy dài chấm đất, bộ váy may thủ công tỏa sáng mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn. Rất đẹp!

Vân Dật Bạch vừa lòng gật đầu, nhìn Thi Tinh nói, "Mặc vào!"

"Tôi?" Chỉ ngón tay vào chính mình, Thi Tinh không dám tin nhìn anh, Hiện tại cô vẫn không rõ mục đích của Vân Dật Bạch là gì.

"Chẳng lẽ là tôi?" Anh nhún mày, "Mặc vào!"

Nói đến vậy thì Thi Tinh còn có thể nói gì? Cô chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời mà thay quần áo.

Vạt váy hình đuôi cá khiến hành động của Thi Tinh bị hạn chế. Để nâng cao thân mình phù hợp với bộ váy, nhà tạo mẫu tàn nhẫn lấy ra cho cô một đôi giày cao mười hai phân.

Cảm giác của cô giống như đang đi cà keo vậy.

Bộ dáng cẩn thận bước đi khiến cô thoát nhìn rất thanh nhã, che giấu đi sự tán thưởng dưới đáy mắt, Vân Dật Bạch nhìn bộ đồ của cô sau đó đến bên cạnh cô cong cánh tay lại, lặng lẽ nhìn cô.

Hơi chán chừ đem cánh tay mình đặt vào bên khuỷu tay anh, Thi Tinh nghỉ hoặc nhìn anh.

Không một lời giải thích, Vân Dật Bạch kéo cô ra khỏi phòng trang điểm.

Vân Dật Bạch từ từ bước xuống xe, vòng qua đầu xe nhìn Thi Tinh vẫn không chịu xuống, nhún mày nói, "Đừng có mà để tôi nổi giận!"

"Tôi không muốn đi!" Nhất là khi biết đây là đâu. Cô lại càng không muốn xuống xe.

Vẫn dĩ, mua quần áo là để bồi thường cho trình tiết của cô. Còn tạo hình trang điểm là để biến cô thành vũ khí đả kích Dương Chi La.

"Đây là giao ước giữa cô và tôi!" Anh nén giận nói.

Người phụ nữ này, giống như không lúc nào là không khiến anh tức giận.

"Tôi chưa đồng ý!" Thi Tinh phản bác, "Tôi chưa từng đồng ý với anh, đây là do anh tự nói!"

"Vậy bây giờ cô sẽ trả lại tôi? Một trăm vạn, một mạng người!" Nguy hiểm nheo đôi mắt lại Vân Dật Bạch âm trầm nói.

"Anh..."

"Mười giây, lập tức đến đây ngay! Bằng không tôi sẽ bế cô vào, tự cô quyết định đi!"

"Sao anh có thể làm vậy?"

Hai tay Vân Dật Bạch ôm ngực lạnh lùng nhìn cô ở bên trong xe.

Chân chừ thật lâu, Thi Tinh mới chậm chạp bước xuống khỏi xe nhìn anh chằm chằm lên án.

Cong cánh tay lên chờ cô, Vân Dật Bạch cũng không giục cô.

Dùng sức đặt tay lên cánh tay anh, Thi Tinh tức giận nói, "Anh không sợ tôi sẽ khiến anh mất mặt sao?"

"Không đâu! Hôm nay cô rất đẹp, mục đích của tôi sắp đạt được rồi!"

"Nữ tôi không ngoan ngoãn nghe theo lời anh thì sao?"

Bỗng dừng bước lại, Vân Dật Bạch đứng trước cửa vào khách sạn tà mị cong môi cười, khom người hôn lên miệng của cô rồi mới nói, "Tôi đang chờ xem hôm nay cô sẽ gây rối như thế nào!"

Nụ hôn này, thành công khiến Thi Tinh im lặng đến khi bước vào thang máy của khách sạn.

Khi thang máy mở cửa, đèn flash ba ba ba lóe sáng, ánh sáng chói mắt khiến Thi Tinh nhú mày theo bản năng dựa sát bên người Vân Dật Bạch.

Cánh tay dài đặt lên vai cô đem người ôm vào trong ngực mình, Vân Dật Bạch ôm cô lướt qua mọi người, trong khi đó các phóng viên liên tục đặt câu hỏi.

"Vân tổng, vị tiểu thư này là gì của anh?"

"Vân tổng, nghe nói chủ nhân yến tiệc hôm nay là vị hôn thê của anh có phải không? Giờ anh đưa vị tiểu thư này đến đây, có phải chuyện tình của hai người có vấn đề gì không?"

"Vân tổng, anh có thể nói đôi lời được không?"

"Anh xuất hiện cùng người phụ nữ khác, liệu có ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa Vân thị và Phong Dương hay không?"

"Vân tổng..."

Đủ loại người vây đến đây hỏi thăm, mà Vân Dật Bạch lại như hoàn toàn không nghe thấy gì chậm rãi đi tiếp.

"Tiện nhân..."

Bỗng chốc, trong đám người truyền đến một tiếng máng, cùng với đó là một vật quý giá bay ra từ trong đám người.

Bịch một tiếng, tiếng vật đó rơi xuống đất khiến mọi người xung quanh yên tĩnh trở lại. Thi Tinh ngây ngốc nhìn Vân Dật Bạch bên cạnh.

Vừa rồi cô không hề nhìn nhầm, vật quý giá kia là nhằm vào mình mà ném tới, cuối cùng lại bị cánh tay Vân Dật Bạch ngăn lại.

Đôi mắt âm trầm của Vân Dật Bạch nhìn thẳng vào một chỗ bên ngoài đám phóng viên. Hơi thở lạnh lùng nháy mắt lan khắp tứ phía, nhiệt độ trong không khí nháy mắt liền hạ xuống.

Ôm lấy Thi Tinh, Vân Dật Bạch chậm rãi tiến về một phía. Đám đông không tự chủ được mà lùi ra nhường đường, lúc này Thi Tinh mới thấy được người phụ nữ xinh đẹp đứng ngoài vòng vây.

Người phụ nữ đó nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vân Dật Bạch khẽ run.

Theo bước đi vững vàng của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh biết, Vân Dật Bạch đang tức giận. Theo bản năng giữ chặt cánh tay anh khiến Vân Dật Bạch dừng bước, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Im lặng lắng đầu, Thi Tĩnh nhìn sâu vào mắt anh.

Thời gian lúc này như ngưng lại, Vân Dật Bạch không dời mắt nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Tránh ra!

Đó là ý lộ ra trong mắt anh.

Hơi mím môi, Thi Tĩnh nhỏ giọng nói, "Việc gây phiền phức rõ ràng phải do tôi làm. Anh đang làm gì vậy? Muốn giành nổi bật à!"

Nghe vậy, lông mày Vân Dật Bạch hơi giãn ra, lửa giận tràn đầy trong lòng tiêu tán đôi chút. Giây tiếp theo, anh xoay gót chân, quay lại hướng về đại sảnh yến tiệc mà đi tới.

Thi Tĩnh có thể khẳng định cô nghe thấy được không ít câu tức giận từ bọn họ. Hơi cong khóe môi, bởi vì khó có dịp anh lại thuận theo mà khẽ mỉm cười.

"Cô đang đắc ý sao?"

Nhìn thấy ý cười của cô, Vân Dật Bạch thấp giọng nói.

Anh thật không ngờ Thi Tĩnh sẽ ngăn cản anh. Cô không biết người ta đang xúc phạm mình sao?

"Đâu có!" Thi Tĩnh thật tâm nhìn anh cười.

Vân Dật Bạch giật mình, "Tôi rất muốn xem cô định gây rối thế nào!"

Cô mới không thèm!

Nhấn mặt nhìn về phía anh, Thi Tĩnh thâm tính trong lòng.

"Tiểu Tĩnh!"

Một tiếng nói quen thuộc truyền vào tai Thi Tĩnh, nụ cười của cô cứng lại, xoay người nhìn về phía người đang đi tới.

Đó là chủ nhân hôm nay, Dương Chi La mặc một bộ lễ phục màu đen, thoát nhìn cực kỳ gợi cảm. Cô ta chậm chậm đi đến bên cạnh Thi Tĩnh, nắm lấy tay cô, "Chị biết em sẽ đến mà!"

"Dương tiểu thư!" Thi Tĩnh ngượng ngùng cười.

Vì sao cô ấy lại không chào hỏi Vân Dật Bạch?

"Tiểu Tĩnh, cảm ơn vì hôm nay em đã đến. Hôm nay em được lắm. Há?" Cô nghi hoặc nhìn Thi Tĩnh.

Ánh mắt của cô ấy khiến Thi Tĩnh hơi bất an, "Làm sao vậy?" Trên mặt cô có gì hay sao?

Dương Chi La mỉm cười, "Chị tiếc là thiếu mất một bộ nữ trang làm nền! Vừa rồi chị có nhìn thấy chuyện phát sinh ngoài kia, là chủ nhân ở đây chị rất xin lỗi." Cô ta áy náy nói, "Không bằng, chị sẽ tặng em một bộ trang sức để tạ lỗi được chứ?"

Nói xong cô ta kéo Thi Tĩnh đi. Lại thấy cô không hề động đậy.

Xoay người lại về nghi hoặc, lúng túng nhìn Thi Tĩnh cười, cô ta khó hiểu mở miệng, "Sao vậy? Em không muốn nhận lời xin lỗi của chị à?"

"Không, đương nhiên không phải!" Cô thật sự rất muốn đi theo. Chẳng qua là...

Bàn tay kia đang giữ chặt bên hông cô, cô không thể động đậy được!

"Vậy em..."

"Cảm ơn Dương tiểu thư đã quan tâm. Trang sức của Tĩnh nhi tôi đã chuẩn bị tốt rồi!" Vân Dật Bạch lạnh lùng lên tiếng, cảm nhận được người trong lòng đang căng thẳng.

Tĩnh nhi?!

Ai cho phép anh ta được gọi như vậy? Anh gọi vậy khiến cô nổi hết cả da gà.



"Là vậy sao?" Trong giọng nói của Dương Chi La hiện vẻ cô đơn, "Nếu đã như vậy, tôi rất xin lỗi vì chuyện vừa rồi!"

"Cô cần phải xin lỗi! Những người chuyên đi công kích lại có thể nhận được thiệp mời. Sau đó liệu có phải nên suy nghĩ đến việc mang mũ bảo hiểm đến đây!" Vân Dật Bạch mỉa mai không chút khách khí.

Nhìn thấy ánh mắt cô đơn ảm đạm của Dương Chi La, Thi Tinh nhin không được mà lên tiếng, "Anh đừng nói như vậy."

Cô cảm thấy thật đáng thương!

Dương Chi La phục hồi lại nụ cười ôn hòa, cô cười nói, "Không sao, đều là do bọn em không chu đáo! Dật Bạch, có muốn đến chào hỏi bố em một tiếng không?"

Cái này, anh phải đi!

Bàn tay hơi nắm lại kéo Thi Tinh đi cùng, lại bị Dương Chi La ngăn Thi Tinh lại, "Có thể để cô ấy nói chuyện với em được không?"

Liếc mắt nhìn Thi Tinh thật lâu, Vân Dật Bạch buông tay đang đặt bên hông cô ra, "Anh đi có chút việc! Đứng ở đây chờ anh!"

"Được!" Cô biết, anh cố ý nói như thế. Muốn để Dương Chi La nhìn thấy đáng về quan tâm của anh. Thân thiết, giả bộ!

"Quan hệ của các người thật tốt! Thật khiến người ta phải ngưỡng mộ!" Dương Chi La nhìn theo bóng lưng của Vân Dật Bạch, lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 86: Không phải cô cậu có anh Vân làm chỗ dựa cho cô sao

"Quan hệ giữa các người thật tốt! Thật khiến cho người ta phải ngưỡng mộ!"

Giọng nói vu vơ của Dương Chi La truyền vào tai Thi Tinh, cô trầm mặc nhìn theo đoàn người với những bộ đồ tỏa hương thơm. Những thân xác bên trong những bộ đồ lộng lẫy đó, có ai biết được, đáng về thật sự của những người đằng sau những thân xác đó là thế nào?

Câu nói của Dương Chi La không phải cô không thể trả lời, mà thật sự là không biết nên nói gì. Cô cũng là phụ nữ, tâm tư của phụ nữ cô hiểu rất rõ. Đằng sau cô, đằng sau cái thân phận này, bất luận bây giờ có nói gì đi nữa thì đối với Dương Chi La mà nói, đều giống như mình đang khoe khoang vậy.

Hơn nữa, cô vẫn không hiểu, Dương Chi La là người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng như vậy, không phải bình thường đàn ông đều thích người phụ nữ như vậy sao? Vậy sao Vân Dật Bạch lại cự tuyệt như vậy?

"Trước kia, anh ấy là một người cười mở!" Dương Chi La chợt nhớ đến điều gì đó mà cười nói, "Chị và Dật Bạch từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, phần nửa thời gian của anh ấy đều có chị cùng tham gia. Anh ấy vốn là một người rất cười mở!"

"Thật sao? Anh ta là một người cười mở ư? Điều này là không thể!" Anh ta là người thâm trầm như vậy làm sao có thể là người cười mở?

"Em hiểu nhầm anh ấy rồi. Anh ấy là con trưởng, không thể giống như Dật Thanh, không thể để lộ sự yếu đuối ra bên ngoài. Hơn nữa sau khi bác trai ra đi, anh ấy lại trở thành người đàn ông duy nhất có thể gánh vác mọi chuyện, cho nên anh ấy mới phải biến bản thân thành bộ dáng thâm trầm như vậy!" Nhẹ giọng giải thích cho Vân Dật Bạch.

Thi Tinh mím chặt môi, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô ấy, "Là một người đàn ông, anh ta làm vậy không có gì sai cả!"

"Đúng vậy! Cũng chính vì như thế, anh ấy mới bắt đầu bận rộn với công việc, sau đó bọn chị liền..." Bỗng nhiên hồi tỉnh lại từ dòng ký ức, Dương Chi La mỉm cười, "Em xem chị này, sao có thể nói những lời đó trước mặt mọi người được chứ? Người không biết lại còn tưởng rằng chị đang phá hoại quan hệ giữa hai người!"

"Sao có thể thế được? Dương tiểu thư chỉ đang giúp tôi hiểu rõ hơn về Vân Dật Bạch thôi mà!" Thi Tinh cười hi hi nói, nhin không được mà nghiêng người ra đằng sau.

Gắng sức đi đôi giày cao mười hai centimet lâu như vậy, cô cảm thấy hơi tốn sức. Liệu... có nên cởi nó ra! Không nhin được mà cử động thân mình, Thi Tinh cố gắng không để mình phải mất mặt trước đám đông.

"Làm sao vậy? Em thấy không thoải mái à?" Dương Chi La nhìn sắc mặt cô nháu mày.

"Hả? Không có gì. Chẳng qua là đi giày mới cảm thấy không thoải mái!"

Nghe vậy, Dương Chi La nhìn ra xung quanh, chỉ vào một nơi cách đó không xa nói, "Chúng ta lại đằng kia ngồi nghỉ nhé!"

Cô cũng thấy chỗ đó cách đây không xa có mấy bộ sofa, có không ít người cả nam lẫn nữ đang ngồi đó nói cười. Nếu được ngồi đó thì tốt quá rồi.

"Vâng!" Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới sự chỉ dẫn của Dương Chi La, cùng tham gia vào trong đoàn người đang cười nói. Có hai người đàn ông tri thức đứng dậy nhường chỗ cho bọn họ. Trong nhất thời, dường như tất cả đàn ông ở đây đều rời đi. Ở đó chỉ còn lại những ánh mắt khác lạ của các chị em.

Nhận ra sự bất an của Thi Tĩnh, Dương Chi La cười nhạt, "Đừng để ý, các cô ấy chỉ đang tò mò về em thôi!"

"Tò mò?"

"Đúng vậy, có thể trở thành người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Vân Dật Bạch, đối với các cô ấy là điều đáng để tò mò!" Dương Chi La giả bộ lơ đãng nói.

Là như vậy sao? Nếu nói là tò mò, chẳng bằng nói là có thái độ khinh bỉ coi thường.

Thi Tĩnh nhìn ra nhưng không nói gì, cô đến đây để nghỉ ngơi, ánh mắt của những người xung quanh không liên quan gì đến cô.

Ngay lúc đó Dương Chi La được người gọi đi, chỉ còn Thi Tĩnh ở lại đối mặt với ánh mắt kỳ lạ của đám phụ nữ.

"Cô nhìn bộ dáng của cô gái kia kia, nhất định đã dùng thủ đoạn nào đó mới khiến anh ấy khuất phục!" Một cô ba nói.

"Đúng vậy, nếu không dùng thủ đoạn, làm sao có thể ở cùng một chỗ với anh ấy được?" Bà sáu nói.

"Khiến người ta chán ghét như vậy, lại còn dám nói chuyện với vị hôn thê của người ta?" Cô bảy nói.

"Đúng là tệ!" Dì tám nói.

Cúi người xoa bóp chân hơi đau, Thi Tĩnh mím môi. Các cô ấy nghĩ mình là kẻ điếc hay sao? Khoảng cách gần như vậy chả lẽ không nghe thấy?

Lúc này cô nên phản bác lại thế nào đây?

"Tệ nhân!" Theo tiếng nói đó một ly cocktail mát lạnh hắt lên mặt cô.

Kính hô một tiếng, Thi Tĩnh đứng bật dậy, không dám tin nhìn người trước mặt.

Là cô ta? Là người phụ nữ đã ném cái bình ngọc về phía cô?

Cô ta hí hóp về khinh miệt nói, "Cô đúng là người phụ nữ tệ. Chị Dương rõ ràng là vị hôn thê của anh Vân, cô lại muốn chen ngang vào. Cô không biết xấu hổ à? Thấy chị Dương quá hiền lành nên cô bắt nạt sao? Hôm nay tôi sẽ từ từ dạy dỗ cô mới được!"

Mái tóc buông xõa bị gội ướt khiến Thi Tĩnh đỏ mặt, "Xin lỗi!" Cô gằm nhẹ.

Người phụ nữ sững sờ, gườm gườm cười nói, "Xin lỗi? Cô nói xin lỗi tôi? Lúc cô dụ dỗ đàn ông đã có vợ, sao cô không nghĩ đến việc phải xin lỗi? Chị Dương đối tốt với cô như vậy. Thế mà cô lại đi lấy oán báo ân!"

"Cho dù là như vậy, thì liên quan gì đến cô chứ?" Thi Tĩnh lạnh lùng nhìn người phụ nữ đó, "Cô dùng thân phận gì để nói với tôi như vậy? À, tôi hiểu rồi. Cô thích Vân Dật Bạch, mà cô lại là bạn thân của Dương tiểu thư trút giận, trên thực tế, cô đang ghen tỵ vì người đàn ông cô thích lại đi thích tôi? Cô dùng thân phận bạn thân để trút cơn ghen của mình?"

Tâm tư bị vạch trần, người phụ nữ đó run run tức giận, "Cô... cô nói bậy!"

"Tức giận như thế làm gì? Chả lẽ tôi đoán trúng rồi sao?" Thi Tĩnh lạnh lùng cười, nhận lấy chiếc khăn phục vụ mang đến để lau rượu trên mặt. Cô mỉa mai.

"Cô dám nói tôi như vậy? Cô có biết tôi là ai không?"

"Không biết! Tôi cũng không muốn biết. Có bản lĩnh thì cô tự đi tìm Vân Dật Bạch mà tranh luận, nếu anh ấy nói từ bỏ tôi, tôi cũng rất vui. Nhưng mà, liệu cô có bản lĩnh đấy không?" Đây là lời nói thật, bất quá rơi vào tai người khác lại giống như đang khoe khoang.

"Cô dựa vào cái gì chứ? Không phải cô cậy có anh Vân làm chỗ dựa cho cô sao?" Người phụ nữ đó lớn tiếng quát, thành công thu hút ánh mắt mọi người về phía họ. Bao gồm cả Vân Dật Bạch đang nói chuyện cùng với người ta.

Phát hiện ra bộ dạng chật vật của Thi Tĩnh trong đám người, ánh mắt anh nhú lên, theo bản năng muốn tiến lên phía trước, phút chốc liền ngừng bước.

Thi Tĩnh không hề phủ nhận lời chỉ trích của cô ta. Ngược lại còn gật đầu, "Cô nói đúng! Tôi đang cậy có Vân Dật Bạch làm chỗ dựa. Cô thì sao? Cô có chỗ dựa là ai vậy?" Thần sắc khí định thần nhân của cô không vì bộ dạng chật vật của chính mình mà giảm đi chút nào.

"Cô..." Người phụ nữ đó trừng lớn mắt căm tức nhìn Thi Tĩnh, vung tay lên cao.

Cánh tay bị người cản lại giữa chừng, người phụ nữ quay đầu lại nhìn người đó cũng chính là Dương Chi La.

"Tiểu Vy, em thấy đủ chưa!" Dương Chi La lạnh lùng nhìn cánh tay người phụ nữ. "Mọi người ở đây đều là khách của chị, em định ra tay ở trong này sao?"

"Chị Dương, cô ta định..."

"Tiểu Vy, mau xin lỗi!" Dương Chi La khế quát.

Ai cũng đều thấy được. Bộ dạng chật vật của Thi Tĩnh lúc này đều là do người phụ nữ gọi là tiểu Vy ra tay.

"Em không muốn!" Tiểu Vy bướng bỉnh nói, "Là do cô ta không tốt! Em chỉ muốn tốt cho chị. Người phụ nữ này đã hại chết em trai của anh Vân, giờ lại ở đây cướp vị hôn phu của chị, chị không thấy tức giận sao?" Cô chỉ muốn tốt cho chị ấy, vì sao chị ấy lại không giúp cô?

Mọi người cùng kinh hô thành tiếng, thật không ngờ vị tiểu thư này và Vân tổng lại có khúc mắc như vậy nữa, đèn flash của phóng viên càng kịch liệt lóe sáng.

"Ha ha!" Tiếng cười trầm thấp chậm rãi truyền đến từ đằng sau.

Dương Chi La và tiểu Vy đều cứng người, xoay người nhìn Vân Dật Bạch đang đẩy mọi người ra chậm chậm tiến đến trước mặt các cô nhưng lại không dừng bước mà tiếp tục tiến đến chỗ Thi Tĩnh.

Rượu cocktail từ trên đầu nhỏ xuống, khiến trên tóc trên váy cũng ẩm ướt theo.

Thu con mắt lại, Vân Dật Bạch cời chiếc áo tây trang trên người khoác lên người Thi Tĩnh. Không nhanh không chậm xoay người chuyển ánh mắt nhìn những ánh mắt thăm dò của mọi người, nhẹ giọng nói, "Tôi chưa từng biết rằng, chuyện trong gia đình Vân Dật Bạch lại đáng để các người điều tra rõ ràng như vậy. Không biết kẻ hèn này nên thấy vui hay nên tức giận đây?"

Mọi người đều rơi vào trầm mặc. Giọng nói không nhanh không chậm, tiếng nói nhẹ nhàng khác thường, điều đó khác hoàn toàn so với Vân Dật Bạch thường ngày.

Thi Tĩnh lo lắng kéo kéo anh.

Lúc này đây, Vân Dật Bạch cũng không thêm để ý đến lời của cô, đẩy cô tiến về phía trước hai bước, nhẹ nhàng cong môi cười, "Tiểu thư Trần Lị Vy, theo pháp luật tôi có nên dùng quyền xâm phạm đời tư cá nhân để khởi tố cô không?" Ý cười bên khóe miệng anh như lan cả trong đáy mắt.

Toàn thân Trần Lị Vy cũng chính là tiểu Vy run lên, lui về phía sau Dương Chi La không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Ai cũng đều biết, năm đó nhị thiếu gia nhà họ Vân bất ngờ ra đi, trong ba năm qua Vân Dật Bạch càng thêm bảo vệ người đối diện này, thậm chí không để cô xuất hiện trước mặt giới truyền thông, nay có người lại nói thẳng cho anh biết, cô điều tra mọi chuyện trong nhà anh. Làm sao anh có thể bỏ qua được?

"Dật Bạch, tiểu Vy em ấy chỉ..."

Không để ý đến lời nói của Dương Chi La, trong nháy mắt, Vân Dật Bạch hướng về phía phục vụ ngoắc ngón tay, bung lên một ly cocktail, anh nhấp một ngụm sau đó đưa lại cho Thi Tĩnh ở phía sau.

Nhìn anh vẻ khó hiểu, Thi Tĩnh hồ nghi nhận lấy ly rượu trong tay anh. Rốt cuộc anh đang muốn làm cái gì?

Căng thẳng ở bên hông, cô phát hiện Vân Dật Bạch ôm cô tiến về phía trước, "Yến tiệc hôm nay là của nhà Phong Dương, tôi vốn không muốn đoạt lấy danh tiếng, nhưng dường như có người không thích tôi và bạn gái của tôi. Nếu đã như vậy, tốt nhất chúng tôi nên rời khỏi đây!"

Ngay khi đi ngang qua người Trần Lị Vy, anh bỗng nhiên dừng bước. Nhanh tay nhận lấy ly rượu trong tay Thi Tĩnh, lòng bàn tay hơi dùng sức.

Rắc một tiếng.

Tiếng rạn nứt thanh thủy vang lên khiến toàn thân Trần Lị Vy run lên, cả người đều phát run.

Không để ý đến bàn tay mình bị những mảnh vỡ cắt phải, sắc mặt anh không đổi rời khỏi đại sảnh buổi tiệc. Trong quá trình này, ánh mắt của anh không hề nhìn đến Dương Chi La một lần.

Anh rời đi khiến mọi người ở đây cũng nhẹ thở ra.

"Mọi người hãy cứ tiếp tục!" Sau khi nói xong câu này Dương Chi La liền kéo Trần Lị Vy rời đi.

Vị hôn phu đưa bạn gái cùng đến yến tiệc, bạn gái bị làm nhục, anh liền tức giận rời đi.

Tựa đề này ngay lập tức đã được các tạp chí hàng đầu đưa tin ra ngoài và trở thành đầu đề cho các tờ báo.

Trong một góc của phòng tiệc, hai ánh mắt vẫn liên tục nhìn theo bóng lưng rời đi của Vân Dật Bạch.

"Anh ấy đã nghỉ ngơi rồi sao?"

"Không thể!"

"Vậy tại sao lại từ chối nói chuyện?"

"Có lẽ vì chuyện khác!"

"Chỉ cần không phát hiện ra là được. Chị không hy vọng sẽ bỏ dở giữa chừng!"

"Chắc không đâu!"

"Mong là như vậy!"

"Ừm!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 87: Dịu dàng bao dung

Rời khỏi khách sạn

Vân Dật Bạch buông cánh tay đang đặt trên eo Thi Tinh xuống, bước nhanh về phía trước tạo khoảng cách giữa hai người nhìn tài xế đã ngồi ngay ngắn trên xe.

Anh ta như vậy là làm sao? Nện gót giày mười hai centimet, cô cố giữ vững bước chân. Trong khách sạn, nơi sàn được lát bằng đá dành cho khách hàng giới thượng lưu nghỉ ngơi, đối với một người phụ nữ không quen đi giày cao gót như cô thì đúng là rất khó khăn.

Vừa tránh không bị ngã, lại vừa phải cố theo kịp bước chân Vân Dật Bạch. Đây mới là vấn đề khiến cô cảm thấy khó khăn nhất. Cô dám cá rằng, bây giờ dù bước chân cô có chậm hơn nữa, Vân Dật Bạch cũng sẽ không để ý đến.

Trên thực tế, lúc Vân Dật Bạch ngồi vào trong xe liền ra lệnh lái xe.

Thi Tinh ngạc nhiên nhìn xe rời đi chỉ cách mình có mười bước chân, cô lập tức ngây ngẩn cả người.

Cô cũng biết, điều này cô biết!

Vân Dật Bạch là người như vậy, khi anh ta tức giận sẽ không để cho bất kỳ người nào đến gần. Đặc biệt là anh thực sự không nhớ đến sự tồn tại của cô!

Vân Dật Bạch chưa bao giờ đưa bạn gái theo thì bây giờ làm sao có thể nhớ tới còn có một người nữa chứ?

"Người đàn ông này... đồ thân kinh!"

Một trận gió lạnh thổi tới, bờ vai lộ ra ngoài khẽ run lên, lạnh quá! Căn bản là cô không hề mang theo cái áo khoác nào đến đây!

"Vân Dật Bạch, anh là tên khốn khiếp."

"Mắng chửi sau lưng người khác như vậy không phải là thói quen tốt đâu!" Bỗng có giọng nói truyền đến từ sau lưng cô.

Thi Tinh kinh hô một tiếng vội xoay người lại, động tác khẩn trương khiến cô không để ý vấp phải hòn đá.

"A... " mắt cá chân đau xót, cả người cô yếu ớt ngã xuống đất.

Đôi tay cứng rắn đỡ lấy cơ thể cô, Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu cười nhìn cô, "Cô dễ bị dọa như vậy sao?"

Đau đớn trên chân khiến Thi Tĩnh kinh ngạc thờ đốc, theo phản xạ cô đẩy tay anh ra, đá giày cao gót dưới chân, bước chân trần trên nền đá lạnh, cô không nhận được bờ vai khẽ run lên, cô dùng sức đẩy Vân Dật Bạch ra khắp khiêng lướt qua chỗ anh.

Khẽ nhếch lông mày, Vân Dật Bạch buồn cười nhìn bộ dáng quật cường của cô, mở miệng trêu ghẹo, "Cô định cứ như vậy trở về hay sao?"

Anh chỉ mãi chú tâm đến chuyện vừa phát sinh, mà quên mất sự tồn tại của cô, đợi đến khi con giận dần dần nguôi đi anh mới phát hiện ra, đã không thấy người bên cạnh đâu. Ba năm qua anh chưa bao giờ đưa bạn gái theo, lái xe cũng không nhớ hôm nay anh có đưa theo bạn gái. Xe rời đi được một lúc anh mới nhớ ra.

Thi Tĩnh khắp khiêng bước đi không để ý đến câu hỏi của anh, một tay xách theo giày cao gót một tay xách đuôi váy cất bước rời đi.

Hành động của cô khiến Vân Dật Bạch không khỏi buồn cười, nhanh chân đuổi kịp chăm chọc nhìn bộ dạng tức giận của cô, "Cô giận sao? Không phải là tôi có ý!"

Ngừng bước quay đầu trừng mắt nhìn anh.

"Thật xin lỗi, tôi thực sự quên mất sự tồn tại của cô!" Đuổi theo bước chân cô, Vân Dật Bạch nở nụ cười. "Đã lâu rồi tôi chưa hề dẫn theo phụ nữ tới những trường hợp như vậy."

"Vậy thì tôi thật vinh hạnh. Có vinh hạnh được anh lưu tâm đến!" Đồ khốn nạn, anh lại còn lý sự nữa.

Nếu không phải bây giờ không phải lúc, Vân Dật Bạch nhất định sẽ cười to. Giữ lấy thân thể khắp khiêng của cô, anh nhanh chóng cầm lấy giày cao gót trên tay cô nhét vào trong túi sau đó khom người ôm ngang lưng cô nhắc lên.

"A, thả tôi ra!"

"Đừng làm ồn!" Vân Dật Bạch giận tím mặt ánh mắt không dấu ý cười. "Cô thử làm loạn nữa xem, xem tôi có ném cô xuống không!" Xung quanh trở nên yên lặng.

"Anh dám!"

Vân Dật Bạch cười không nói, có cái gì mà anh không dám chứ.

Ôm thân thể cô đi về chỗ đặt xe, anh hoàn toàn không để ý tới ánh mắt cách đó không xa từ đầu đến cuối vẫn bám theo bọn họ.

Cả người được đặt trên giường mềm, Thi Tĩnh nhìn Vân Dật Bạch, "Phiền anh ra ngoài chút!"

Vân Dật Bạch nhướng mày.

"Tôi muốn tắm rửa thay quần áo, anh không biết anh phải tránh đi hay sao?" Sao cô lại cảm thấy, Vân Dật Bạch bây giờ không giống với người cô biết.

"Có cần thiết không?"

"Tất nhiên là có!" Thi Tĩnh trừng anh.

Anh coi như không nhìn thấy, "Đây là phòng của tôi!"

"Vân Dật Bạch!" Cô tức giận kêu tên anh.

"Sao?"

"Sao anh có thể vô liêm sỉ như vậy chứ? A, anh làm cái gì vậy?"

Vừa dứt lời, cô đã bị người đè xuống giường. Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn ánh mắt cô, "Thế này mới gọi là vô sỉ!"

Nói xong đôi môi mỏng áp lên đôi môi nhỏ đỏ mọng của cô. Điện cuồng gặm cắn.

"Đau!" Thi Tĩnh kêu đau thành tiếng, cảm giác được Vân Dật Bạch bây giờ không như lúc trước. Anh cắn xé giống như một con thú hoang gặm một món đồ ăn ngon. Trong đó không hề chứa bất kỳ dục niệm nào, đó đơn thuần chỉ là dùng sức để cắn.

Thu lại ánh mắt thâm sâu, Vân Dật Bạch há mồm hung hăng cắn lên trên cổ Thi Tĩnh. Đầu lưỡi đưa đến nơi mẫn cảm trên người cô, anh dùng sức để cắn.

Cô có thể cảm nhận được đau đớn do hàm răng anh cắn vào cổ, cô còn có thể cảm nhận được cơ thể anh đang run lên nhẹ. Đau đớn trên cổ khiến Thi Tĩnh nhú mày, cô không kìm lòng đưa tay ôm đầu anh, nhẹ giọng hỏi, "Vân Dật Bạch, anh làm sao vậy?" Bộ dạng này của anh khiến cô lo lắng.

Giống như bị con thú hoang cắn mạnh. Thi Tĩnh ra sức giãy dụa.

Cảm thấy trên cổ có hơi ẩm ướt, cơ thể Thi Tinh đang giãy dụa chột ngừng lại.

Anh đang khóc sao?!

Một người cứng rắn như Vân Dật Bạch lại có thể khóc sao?!

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Chuyện gì có thể khiến một người đàn ông kiêu ngạo lại trở nên yếu đuối như vậy?

Tiếng khóc được đè nén trở nên nghẹn ngào tùy tiện. Thi Tinh nhìn người đàn ông trên người mình hai vai run run. Cô đưa đôi tay nhỏ ôm vòng quanh cổ anh, chậm rãi vuốt vuốt tóc anh, dịu dàng an ủi. "Không có việc gì đâu!"

Thi Tinh lặng lẽ đổ dành một hồi lâu, cô cảm nhận được một hơi thở dài bên cổ. Ngay khi cô khẽ thở ra, anh bỗng rời khỏi bên cạnh cô điên cuồng hỗn loạn bên môi cô.

"Ừm..." Cô trừng lớn mắt. Mọi kinh ngạc đều bị anh nuốt hết vào bụng.

Một bàn tay lớn vội vàng xé rách váy trên người cô. Nghe tiếng váy bị xé, một mảnh lụa trắng khẽ lướt qua mắt Thi Tinh, trên người cô gần như không còn một mảnh vải nào. Kỳ lạ là, Thi Tinh ở phía sau lại không hề giãy dụa, ngược mắt khẩn thiết nhìn chăm chú vào Vân Dật Bạch.

Bàn tay không cần dùng nhiều sức là có thể xé rách váy của cô, kéo áo lót trên người cô, anh lập tức đưa thân vào nơi tư mật của cô.

Nóng rực của anh gắt gao kề sát cô, hơi đâm vào một cái, Thi Tinh khẽ thở gấp. Giấy tiếp theo, cô thét lên chói tai, "Đau..."

Không có màn đạo đầu Vân Dật Bạch cứ vậy mà đi vào.

Giống như bị xé rách, hạ thân Thi Tinh như bị thiêu đốt, đau nhức bên trong do bị anh đâm vào. Loại đau này không khác gì so với lần trước.

Ngón tay đặt trên cánh tay anh gắt gao bám chặt, móng tay được cắt sửa hoàn mỹ hung hăng đâm vào trong da thịt anh.

Đau đớn trên cánh tay khiến Vân Dật Bạch chột hoàn hồn. Nhú mào nhìn người dưới thân đang thờ gấp như đang phải chịu đựng đau đớn. Thần trí anh liền thanh tỉnh vài phần.

Dừng mọi động tác lại, anh hơi khom người, bàn tay trên đùi cô hạ xuống đặt lên má cô những nụ hôn dịu dàng.

Toàn bộ tinh thần của Thi Tinh đều đặt ở nơi bị xé rách đau đớn phía dưới, những nụ hôn nồng nàn bên má khiến cô không tự chủ mà thả lỏng cặp mào đang nhú chặt, từ từ mở mắt nhìn Vân Dật Bạch trước mặt.

"Thật xin lỗi!" Anh áy náy hôn cô.

Kinh ngạc nhìn anh, Thi Tinh nâng khoe miệng, đưa tay kéo cổ anh ôm sát vào trong lòng. Đôi má lạnh lẽo dựa sát trên bộ ngực ấm áp của cô. Vật đặt trong người cô vẫn không nhúc nhích. Vào lúc này, dục vọng dường như đều tan thành mây khói.

Sau một hồi trầm mặc, duy trì lâu tư thế bất động Thi Tinh chột chuyển động, ngay sau đó cô cảm nhận được vật trong cơ thể xảy ra biến hóa. Cô kinh ngạc thờ gấp trừng lớn mắt.

Vân Dật Bạch cũng cảm nhận được, từ từ ngừng đầu không rời mắt nhìn cô. Trên khuôn mặt tuấn đạt ngay thẳng hiện tia cười tà mị, anh hơi co người lại, sau đó nhẹ nhàng tiến vào.

"Ừm..." Thi Tinh quay mặt đi không dám nhìn anh.

Bàn tay ấm áp vuốt lên mặt cô, nụ hôn dịu dàng rơi lên má cô, mắt, chớp mũi cuối cùng là triền miên hôn thật sâu trên cánh môi, lại theo cổ đến trước ngực cô. Một tay nắm nơi tròn trịa của cô nhẹ nhàng vuốt ve, nhào nặn thành đủ loại hình dạng.

Ngón tay thô ráp vuốt ve trên da thịt mềm mại của cô. Rất nhanh trên người Thi Tinh liền bị bao phủ bởi một tầng lộn xộn mờ ám. Thoạt nhìn vô cùng mê người.

Thi Tinh hoảng loạn cầm lấy tay anh, mở miệng khẩn cầu, "Đừng như vậy..." Hành động của anh khiến cô càng ngày càng cảm thấy cơ thể này không còn là của mình.

"Xuyt!" Một ngón tay đặt bên cánh môi cô, đôi môi mỏng theo bàn tay đang dao động của anh mà rơi xuống trước ngực cô.

"Đừng!" Thi Tinh kinh ngạc thờ gấp, cơ thể mềm mại không nhận được mà co lại. Cơ thể cứ vậy mà đưa đến bên miệng anh.

Vừa lòng thưởng thức món ngon bên miệng, Vân Dật Bạch dùng miệng thăm dò khắp người cô. Khi thì khẽ hôn, khi thì gặm cắn, khi thì mút mạnh. Trong khoảnh khắc, khắp người cô đều bị che kín bởi dấu vết anh lưu lại.

Một bàn tay đặt trên phần lưng lộ ra của cô chậm rãi di chuyển dần dần xuống mông cô, cổ tay hơi dùng sức đem hạ thân mình gắt gao dán chặt bên

người cô. Hai người lại lần nữa chắt chẽ gần kề.

"A..." Cô ngậm khẽ, thân thể mềm mại như nước chắt chẽ vươn thẳng.

Miệng anh thay thế bàn tay đặt trên ngực cô, hai tay nâng cái mông tròn trịa của cô khiến cô phải cong thân mình lên.

Trong đôi mắt anh tràn đầy dục vọng, Vân Dật Bạch hơi nghiêng người, hai tay ôm thân thể của cô di chuyển về phía giường, cơ thể anh thẳng tắp khiến cho dục vọng trong cơ thể cô càng vào sâu hơn.

Cánh tay chống lấy thân thể chính mình thật lâu sau anh mới nhếch môi, "Tôi muốn động!" Mềm mại của cô bao vây lấy cứng rắn của anh.

Oanh một tiếng khuôn mặt Thi Tĩnh bỗng chốc hồng lên. Tại sao anh có thể nói lời như vậy?

"Muốn tôi động không?" Anh hơi rút chính mình ra. Khiến cho cô ở dưới thân nặng nề hô hấp.

Thi Tĩnh cắn chặt môi dưới không nói, kiên quyết không chịu nói.

Một ngón tay linh hoạt tiến vào trong miệng cô, đầu ngón tay quần lấy lưỡi cô, đồng thời khiến cô nhả ra không ít tơ bạc. Không đợi cô đáp ứng, anh cứ vậy mà đâm vào.

Co rút nhẹ nhàng khiến Thi Tĩnh quên cả bản thân. Trầm luân cùng anh vì cô mà thôi dệt dục vọng bên trong.

Tiến vào.

Rút ra.

Mềm mại co rút như đang cố ý trêu chọc cô, cô không nhịn được mà thở hổn hển bắt lấy tay anh khẩn cầu, "Xin anh..."

Hôn lên khoe môi cô, anh nở nụ cười, "Cho cô, tất cả đều cho cô!" Dưới thân động càng mạnh.

Độ ẩm trong không khí dần tăng lên, dù thế nào cũng không thể che dấu được mảnh kiều diễm bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 88: Chỉ cần cô nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng cô!

Tia lửa đỏ được đốt lên trong bóng tối như một vệt sáng. Ngồi dựa trên sofa mềm mại, trong phòng khách không bật đèn ngoại trừ ánh sáng từ đóm lửa trên tay anh, là một mảnh đen tối.

Cửa phòng hơi mở rộng lộ ra ánh đèn nhàn nhạt, trên giường lớn Thi Tĩnh mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Cô dùng sự dịu dàng nhất của mình để bao dung sự thay đổi và lửa giận của anh hôm nay. Anh không khống chế được, anh biết, lúc đó anh không có bất kỳ ý thức nào, chỉ nghĩ rằng phải mạnh mẽ trút ra. Cô như một người mẹ dịu hiền bao dung anh.

Điều bất ngờ xảy ra trong yến tiệc hôm nay đều không khiến anh thấy có gì khác lạ. Điều khiến anh thấy bất ngờ chính là phản ứng của Thi Tĩnh.

Trước mặt anh trước giờ cô chỉ nhỏ giọng không nói, cho dù có phản kháng cũng chỉ giãy dụa trong lòng chứ không dám biểu hiện ra bên ngoài, đêm nay, anh đã thấy được điểm khác lạ của cô.

Cô dừng cảm trực tiếp khiêu khích người khác, phản kích không chút lưu tình. Lợi dụng ưu thế của mình khiến người ta không nói được gì. Còn có tính tình hẹp hòi đối với mình. Những điều này trước đây mỗi khi tiếp xúc anh chưa từng thấy.

Ở trước mặt anh, tính cách của cô có bao phần là thật? Bỗng nhiên khi đó, anh như bị kích thích muốn tìm tòi nghiên cứu.

Đến khi đầu mẩu thuốc lá đốt đến kề ngón tay, bị bỏng khiến anh hồi hồn, dập tắt mẩu thuốc lá trên tay ánh mắt anh lại chìm vào trong bóng tối.

"Văn kiện hợp tác với Phong Dương đâu hãy để mình đi đàm phán." Trước khi bắt đầu cuộc họp vào sáng sớm trong văn phòng của ba mình Vân Dật Bạch tự mình đi gặp Lăng Thiệu Dương nói.

Kính ngạc nhìn anh, Lăng Thiệu Dương khó hiểu mở miệng, "Vì sao?"

"Để giảm bớt công việc cho cậu không được sao?"

"Cậu mà từ té vậy sao?" Như làm ảo thuật rút ra cuốn tạp chí từ đằng sau Lăng Thiểu Dương bát quái mở miệng, "Có vẻ như tối hôm qua rất tuyệt vời?"

Hồ hững nhìn cậu ta, Vân Dật Bạch lạnh mặt, "Cậu muốn biết sao?"

"Sẽ đáp ứng mình à?"

"Minh vẫn còn cái trên bàn giao cho cậu!" Cầm lấy văn kiện cho cuộc họp, Vân Dật Bạch liền đứng dậy tiến đến phòng họp ở bên cạnh.

Há to mồm nhìn hai ba tập văn kiện trên bàn, Lăng Thiểu Dương oa oa hét lớn, "Minh không..."

Bất an ngồi xuống, Thi Tĩnh lo lắng bất an thật cẩn thận ngồi xuống đối diện với mẹ Vân. Thật không ngờ, lần đầu tiên chiếc điện thoại Vân Dật Bạch giao cho reo lên lại là mẹ Vân. Ngay khi biết cô tạm thời sử dụng, mẹ Vân liền hẹn cô ra ngoài.

Cái chén gốm tinh xảo tinh khiết nhẹ nhàng đặt trước mặt cô, mẹ Vân đưa tay mời, "Tôi không biết Thi tiểu thư thích uống gì, nên gọi một ly cà phê, hy vọng là cô sẽ thích!"

"Cảm ơn!" Bất an cầm cái chén. Sau khi cô và Vân Dật Bạch phát sinh quan hệ, cô phát hiện mỗi lần gặp lại mẹ Vân, cô không biết mình nên làm thế nào nữa.

Tao nhả cúi đầu khuấy chén cà phê, mẹ Vân khẽ nhấp một ngụm để nhuận họng rồi mới mở miệng, "Thi Tĩnh!"

"Vâng!" Thi Tĩnh uốn thẳng ngực nghiêm mặt nhìn mẹ Vân.

Tầm mắt mẹ Vân cũng không dừng lại trên người cô, ngược lại chăm chú nhìn vào những vật trang trí trên bàn. Bà nói, "Chuyện của Dật Thanh, tôi có thể không so đo với cô!"

Lời này vừa nói ra, Thi Tĩnh nặng nề thở dốc vì kinh ngạc.

Bác ấy biết?! Bác ấy đã nhớ lại?!

Từ từ nhuróng mày, mẹ Vân lạnh nhạt lên tiếng, "Đúng vậy, tôi nhớ ra rồi. Bao gồm cả những chuyện xảy ra trong ba năm. Tôi rất cảm kích cô mấy tháng qua đã dốc lòng chăm sóc tôi. Nhưng, thời gian mấy tháng cũng không thể trả lại cho tôi một đứa con trai!" Giọng bà bình tĩnh không chút chỉ trích khiến người nghe cảm thấy lo sợ.

Cẩn cẩn canh môi, mất một lúc lâu Thi Tĩnh mới tìm lại được giọng nói của mình, cô nói gần như không thể nghe được, "Thật xin lỗi!"

"Không cần!" Mẹ Vân chặn lời cô, "Cô không cần phải xin lỗi. Lời xin lỗi của cô cũng không thể đổi được Dật Thanh. Tôi có thể tha thứ việc Dật Thanh vì thích cô mà liên tục tranh chấp cùng chúng tôi, tôi cũng có thể tha thứ việc Dật Thanh vì mua quà sinh nhật cho cô mà bị tai nạn giao thông, tôi càng có thể tha thứ việc khi nó hấp hối điều cực kỳ nhớ mong tâm tâm niệm niệm cũng chính là cô! Nhưng mà, tôi không thể tha thứ việc sau khi cô thương tổn một đứa con trai của tôi, lại tiếp tục nhúng chàm một đứa con khác của tôi!"

Thân thể mềm mại vô lực mạnh mẽ chấn động, Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn mẹ Vân, đầu ngón tay buốt lạnh. Cô rất muốn phủ nhận nói không phải. Nhưng mỗi một lời chỉ trích nói ra từ miệng mẹ Vân cô đều không thể tìm thấy lý do để phản bác.

"Thi Tĩnh, tôi là một người mẹ, tôi rất ích kỷ, tôi không thể để cho con mình bị hủy trong tay một người phụ nữ!" Khi xem tạp chí và báo ngày hôm nay bà chỉ biết, không thể để như vậy thêm nữa.

Thanh danh nhà họ Vân không thể để bị hủy trong tay cô gái này được. Cho dù đến cuối cùng Dật Bạch và Dương Chi La không thể cùng một chỗ, nhưng tuyệt đối cũng không thể là Thi Tĩnh. Bà có thể không oán không giận. Nhưng không thể nhẫn nhịn cùng sống chung một không gian với Thi Tĩnh.

"Thật xin lỗi..." Thi Tĩnh phát hiện, cô chỉ có thể mở miệng nói câu này.

"Cô không cần phải xin lỗi, tôi chỉ mong rằng cô sẽ rời khỏi Dật Bạch. Cho dù là vì Dật Thanh." Mẹ Vân vội vàng nói, "Tôi nghĩ cô biết Dật Bạch và Chi La là hôn phu và hôn thê, Chi La từng làm chuyện sai trái, Dật Bạch còn đang tức giận con bé, cho nên mới lợi dụng cô. Thi tiểu thư, cô sẽ không thật sự cho rằng Dật Bạch yêu cô chứ? Yêu một người phụ nữ hại chết em trai nó?"

Yêu một người phụ nữ hại chết em trai nó?!

Không, không chỉ có Vân Dật Bạch, bất kỳ một người đàn ông nào khác cũng khó có khả năng làm như vậy. Hơn nữa cô cũng không cho rằng Vân Dật Bạch sẽ coi trọng cô. Anh muốn cô, chẳng qua là để Dương Chi La hết hy vọng mà thôi.

Xét đến cùng, vẫn là vì Dương Chi La. Điều này, Thi Tĩnh chưa bao giờ phủ nhận.

"Sẽ không đâu!" Cô khẽ nói, "Mẹ... bác cứ yên tâm, Vân Dật Bạch sẽ không yêu cháu!" Sẽ không, nhất định sẽ không. Anh ấy xuất hiện cùng mình hết thay đều là vì Dương Chi La.

Mẹ Vân có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng, "Cô có thể tự hiểu là tốt!"



Đương nhiên, nếu ngay cả điều trong lời nói mà cô còn không hiểu, thì đã sớm tan xương nát thịt rồi.

Bình tĩnh ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của mẹ Vân, Thi Tĩnh lặng lẽ lắc đầu, "Nhưng cháu không thể đáp ứng bác được!"

"Vì sao?" Mẹ Vân hét lên thất thanh.

"Cháu thật sự rất muốn đáp ứng bác. Nhưng mà, cháu không thể!" Cô không thể coi mạng sống của bố là chuyện đùa được, cho nên cô không thể đồng ý.

Mấy ngày nay Vân Dật Bạch thay đổi rất nhiều, nhưng cô cũng không biết anh có thay đổi đến mức khi mình rời đi anh sẽ không làm bất cứ điều gì.

"Cô còn muốn cái gì?" Mẹ Vân lạnh mặt. Bà vẫn không thích dùng quyền lực và thế lực để giải quyết một việc. Hơn nữa bà vẫn luôn cho rằng, người phụ nữ thanh nhâ không cần dùng đến đe dọa để đạt được mục đích của mình. Nhưng mà, đây là một tình huống khác. Nếu không cần thiết, bà cũng sẽ không làm như vậy.

"Tiền? Hay là cái gì? Chỉ cần cô nói, tôi nhất định có thể đáp ứng cô!" Mẹ Vân thấp giọng nói.

Đây là phương thức của người mẹ yêu thương đứa con. Mặc kệ đúng hay không, cô cũng không thể phản bác được gì.

Một tiếng chuông vang lên, ngăn lại lời nói của mẹ Vân cũng khiến cho Thi Tĩnh hoàn hồn. Mò mẫm trên người một hồi lâu mới chạm đến di động của Vân Dật Bạch, đây số không được lưu lại khiến cô lúc đó không dám nhận.

Ngơ ngác nhìn di động không ngừng rung trên tay, Thi Tĩnh mím môi, dưới ánh mắt mẹ Vân mà nhận máy.

"Cô đang ở đâu?" Giọng Vân Dật Bạch truyền đến.

"À, bên ngoài!" Thi Tĩnh nhỏ giọng trả lời.

Anh trầm mặc một lúc, rồi nói, "Nói cho tôi biết vị trí của cô. Giờ hãy trở về. Đem văn kiện đặt trong ngăn kéo bàn trong thư phòng đến đây cho tôi, tôi sẽ cho tài xế đón cô!" Nói xong liền ngắt điện thoại.

Đờ đẫn nhìn di động, Thi Tĩnh phát hiện, anh căn bản không hề cho cô cơ hội để từ chối.

Cô áy náy nhìn mẹ Vân lặng lẽ đứng dậy, "Thật xin lỗi, cháu có việc, xin đi trước!"

"Thi Tĩnh!" Mẹ Vân đứng lên theo gọi giữ chân cô lại.

Thi Tĩnh xoay người.

"Hãy suy nghĩ kỹ lời của tôi."

Vội vàng gật gật đầu, Thi Tĩnh bước nhanh rời đi, cũng không muốn tài xế của Vân Dật Bạch thấy cô và mẹ Vân ở cùng một chỗ!

Không rời mắt nhìn Thi Tĩnh vội vàng rời đi, mẹ Vân không nhanh không chậm ngồi xuống. Lặng lẽ thờ dài.

Bà là một người mẹ ích kỷ, chỉ nghĩ bảo vệ tốt đứa con của mình. Mất đi một đứa rồi bà không muốn lại giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Đưa tay gọi phục vụ chuẩn bị tinh thần, ngay khi đứng dậy rồi đi lại thấy được một vật trên mặt bàn. Bà nhíu mày nhìn kỹ phong thư, chậm rãi mở ra, thứ bên trong khiến bà chấn động hồi lâu, cái chén trong tay cũng bị đánh vỡ. Mặt bà tái xanh huyết sắc trên mặt nháy mắt biến mất. Rất nhanh nắm tay lại bà bước nhanh rời đi.

"Thi tiểu thư tôi sẽ ở đây chờ cô, mong cô hãy nhanh một chút!" Ngay khi Thi Tĩnh xuống xe bác tài vội vàng căn dặn.

"À, được!" Cô vẫn không rõ tại sao nhất định phải để cô đưa.

Mở cửa phòng ra, rất nhanh tìm được theo lời của Vân Dật Bạch, cô vội vàng xuống lầu.

Hai ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn phát ra tiếng đập đập, đáng vẻ Vân Dật Bạch thoải mái ngồi nhìn Dương Chi La ngồi chờ đối diện.

Người kia cũng bình tĩnh như vậy. Nhưng trong ánh mắt của cô ta có thể nhìn thấy sự vui sướng. Dù thế nào cũng không nghĩ ra, trong một đêm, cô lại có thể đến nói chuyện hợp tác, dĩ nhiên là Dật Bạch đàm phán. Đó không phải một biểu hiện tốt hay sao?

Nhưng cấp dưới cùng đến với cô có hơi mất kiên nhẫn, "Vân tổng, còn muốn chờ đến khi nào?"

"Ngay bây giờ!" Vân Dật Bạch nói.

"Nhưng mà..."

"Quản lý Trần, anh đi về trước đi!" Dương Chi La nói. Quản lý Trần này chính là bố của Trần Lệ Vy tối hôm qua, Trần Lệ Vy nói sẽ giúp cô cũng bởi vì cô ấy là con gái có bố làm lãnh đạo.

"Đại tiểu thư?!"

"Đi về đi! Tự tôi có thể!"

"Thôi được!"

Quản lý Trần rời đi, Dương Chi La quay đầu nhìn Vân Dật Bạch, phá vỡ trầm mặc, "Em không nghĩ tới, anh sẽ phụ trách vụ này!"

"Chỉ cần có thể kiếm tiền tôi đều phụ trách!" Vân Dật Bạch thản nhiên mở miệng, "Xin Dương tiểu thư hãy chờ một lát! Tôi muốn đi toilet."

Ngay khi anh đứng dậy lướt qua người Dương Chi La, cô chợt đứng dậy ôm lấy hông anh, gắt gao vùi vào trong lòng anh.

"Dật Bạch. Đừng đối xử với em lạnh lùng như vậy có được không?"

"Buông tay!" Vân Dật Bạch tuy rằng lạnh nhạt nhưng không hề đẩy cô ra.

"Đừng! Em biết anh vẫn còn cảm giác đối với em, chẳng qua anh còn đang tức giận, em sai rồi. Em thật sự đã sai rồi!" Cô kiễng mũi chân tiến gần sát bên má anh, chủ động đưa đến đôi môi anh đào của mình. Ngâm lấy đôi môi mím chặt của anh.

Thân mình Vân Dật Bạch cứng ngắc đờ đẫn cúi mắt nhìn cô cố gắng kiễng mũi chân hôn mình. Tay anh chậm rãi giờ lên đặt trên bả vai cô.

Cửa văn phòng hơi mở ra, Thi Tinh ôm văn kiện lảng lảng đứng tại chỗ nhìn đôi nam nữ bên trong khe cửa.

Trái tim, hơi co rút đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 89: Sự khác biệt của Vân Dật Bạch

Lặng lẽ đẩy Dương Chi La ra khỏi người, Vân Dật Bạch kéo giãn khoảng cách giữa hai người, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Trầm mặc không lên tiếng xoay người đi về phía toilet. Cơ thể hoàn toàn không chịu ảnh hưởng từ hành động của cô.

Dương Chi La đứng tại chỗ vẻ mất mát, hai tay thả lỏng bên người chậm rãi nắm chặt thành quyền, đôi môi mỏng gắt gao mím lại thành một đường thẳng tắp.

Đi ra từ trong toilet Vân Dật Bạch vừa vặn chạm trán Lăng Thiếu Dương bước ra từ thang máy.

Chi thấy Lăng Thiếu Dương nhẹ thở ra, giờ giờ tập văn kiện trong tay, "Nếu đã gặp được cậu, cái này cho cậu!"

"Đây là cái gì?" Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn tập văn kiện trong tay. Tùy ý lật lật.

"Thi Tinh bảo mình giao cho cậu." Lăng Thiếu Dương nhún nhún vai. Vài phút trước Thi Tinh gặp được anh, nhờ anh đem mấy thứ này giao cho cậu ấy. Bằng không giờ anh làm gì có thời gian để lên đây.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch trầm mặt, "Cô ấy đâu rồi?"

"Đi rồi!" Lăng Thiếu Dương nói, "Giao cho mình sau đó rồi đi!"

"Vì sao không tự mình đưa cho tớ?" Anh từng bảo cô đưa tới.

"Mình cũng hỏi như vậy. Cô ấy nói đến thấy cậu đang bận việc. Không tiện quấy rầy, thư ký thì cô ấy không quen, đành phải đến tìm mình! Cậu đang bận việc gì sao? Theo mình nhớ thì bây giờ cậu đang bàn chuyện hợp tác cùng Phong Dương!" Lăng Thiếu Dương khó hiểu hỏi.

Anh đang bận việc? Hừm, ba mươi phút vừa rồi anh nhàn đến mức có thể đếm được có bao nhiêu con kiến, con mắt nào của cô thấy được anh đang bận việc? Một con gió thổi qua bên người.

Chẳng lẽ là...

Bỗng chốc, đôi mắt anh nhú chặt, nhìn Lăng Thiểu Dương nói, "Minh biết rồi!"

"Minh đi làm việc đây!" Hiếm khi Lăng Thiểu Dương không tiếp tục hỏi dò, điều này thật không hợp với tính cách của anh. Đi được vài bước, anh bỗng nhiên quay đầu, "Đúng rồi, mấy ngày nữa mình muốn nghỉ phép!"

Vân Dật Bạch hơi giật mình, dường như nghĩ đến điều gì. Anh gật gù đầu, "Được, dự án hợp tác trong tay cứ để sau, cậu có thể nghỉ phép!"

"Cám ơn!" Lăng Thiểu Dương mơ hồ nói. Xoay người rồi đi.

Thất thần nhìn bóng lưng cô đơn của người bạn tốt. Vân Dật Bạch lặng lẽ thở dài.

Hóa ra, đã đến cái ngày đấy!

Hằng năm luôn luôn có thời gian một tháng, Lăng Thiểu Dương đều sẽ biến mất. Khi đó Vân Dật Bạch chưa từng quan tâm xem cậu ta đi đâu. Thậm chí cũng sẽ không liên lạc với cậu ta. Dù sao thời gian qua đi cậu ta cũng sẽ trở về!

Mỗi người đều có chuyện cũ khiến họ phải khắc sâu, bao gồm cả Lăng Thiểu Dương hay cọt nhà cũng vậy.

Thi Tĩnh phát hiện, cô rất thích những lúc không có việc gì, chậm rãi đi bộ dạo chơi trên đường phố. Nhìn dòng người xa lạ xung quanh, những câu chuyện xa lạ. Tâm trạng phiền muộn sẽ rất nhanh tiêu tán bớt.

"Thật xin lỗi, xin nhường đường cho!" Một tiếng nói trong trẻo truyền đến từ sau lưng cô. Thi Tĩnh quay đầu, bỗng nhiên đụng phải một biển hoa.

Một khay hoa xuất hiện trong tầm mắt cô. Ở phía trên khay hoa lộ ra đôi má thanh tú nhỏ nhắn. Đôi mắt cười hoàn toàn như hai nửa vàng trắng, thoát nhìn rất hoạt bát.

Bước nhanh vài bước thay đổi vị trí, nhường đường, Thi Tĩnh nhìn cô gái ôm khay hoa đi vào một căn nhà kính trồng hoa ở ven đường. Lúc này cô mới để ý, cô vừa mới đứng trước cửa tiệm của người ta.

"Cô muốn mua hoa à?" Buồng khay hoa xuống cô gái vô cùng nhỏ nhắn, thoát nhìn giống như một đứa trẻ vị thành niên. Cô ấy chưa từng gặp Thi Tĩnh, khẽ cười hỏi cô.

Nhẹ lác đầu, Thi Tĩnh nhìn khắp mấy mét vuông của nhà kính trồng hoa, nở đầy hoa tươi đứng ở cửa cũng có thể ngửi được mùi hương. Đứng trước cửa thủy tinh, cô nhìn thấy mặt trên có dán một tờ thông báo tuyển dụng màu trắng.

Xúc động trong lòng, cô tiến lên hỏi, "Ở đây em còn tìm người không?"

"Ài?" Đáy mắt cô gái hiện lên nét vui sướng, "Cô muốn đến giúp tôi?"

Thi Tĩnh nhìn cô gái nhỏ bé đó, "Bà chủ của các em đâu? Chị muốn nói chuyện với cô ấy!"

"Tôi là bà chủ." Cô gái bực mình mở miệng, "Vì sao ai cũng đều hỏi như vậy?"

Thi Tĩnh mở to mắt, "Em là bà chủ?! Em đã lớn rồi sao?" Nhìn cô ấy thật nhỏ.

"Tôi đã hai mươi bốn tuổi rồi! Cô muốn đến giúp tôi sao? Tiền lương chỗ tôi có thể không cao?" Cô gái nói.

Cô ấy so với mình chỉ ít hơn một tuổi? Thi Tĩnh trừng lớn mắt kinh ngạc nhìn cô ấy. Thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

"Tiền lương không thành vấn đề. Dù sao chị cũng không bận, có thể giúp em!" Như vậy bản thân cũng sẽ không thấy buồn chán!

"Thật vậy à? Vậy khi nào cô sẽ quay lại đây?"

"Bây giờ có thể!" Thi Tĩnh cười cười.

"Vậy thì tốt quá! Tôi tên là Thẩm Lạc Du, cô thì sao?"

"Thi Tĩnh!"

"Vậy, chúng ta về sau sẽ cùng hợp tác vui vẻ!"

Mười giờ tối, giúp Lạc Du đóng cửa tiệm. Thi Tĩnh lúc này mới bắt đầu về nhà.

Đã lâu rồi không bận rộn như vậy, trong nhất thời Thi Tĩnh cảm thấy thật phong phú. Thân thể mỗi mệt như vậy nhưng lại khiến cô không có nhiều thời gian nghĩ những việc vô vị. Hơn nữa Lạc Du đúng là một cô bé cởi mở, nhưng mà khi nhìn nụ cười của cô ấy cô thấy được cô ấy rất vất vả. Càng khiến cô bất ngờ là Lạc Du hai mươi bốn tuổi lại giống như một đứa bé năm tuổi?

Mở cửa lớn. Trong phòng tối đen khiến Thi Tĩnh nghĩ Vân Dật Bạch chưa trở về. Một màn buổi chiều lại hiện lên trong đáy mắt, cô nâng khóe miệng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào mà cô lại mong có thể nhìn thấy anh?

Không bật đèn, cô di chuyển trong bóng tối. Bỗng nhiên, không biết đụng phải vật gì, Thi Tình kinh hô một tiếng, hai tay đỡ lấy lưng sofa giữ vững thân mình.

Ba một tiếng, đèn dưới đất phòng khách bỗng nhiên phát sáng.

Sắc mặt Vân Dật Bạch âm trầm lạnh lùng nhìn cô, "Cô đi đâu vậy?" Chính giờ anh trở về, thế mà người phụ nữ này lại không ở nhà?

Anh biết Thi Tình vẫn còn ý định bỏ trốn. Chẳng qua là lo anh dùng bố mình để uy hiếp. Cô mới ngoan ngoãn ở lại đây. Đẩy cửa lớn ra nhất thời cả căn nhà vắng lặng, trong giây lát, anh nghĩ cô đã đi rồi. Đạo qua một vòng cả căn nhà phát hiện mọi thứ của cô vẫn còn ở đây. Lúc này anh mới thở ra. Ngồi trong phòng khách chờ đến bây giờ. Cô mới trở về.

Vân Dật Bạch?

Thi Tình thở phào, trời ạ, hù chết cô, cô còn tưởng rằng có người vào trong nhà!

Vội vàng đứng thẳng người, Thi Tình gỡ gỡ tóc, "Tôi có việc nói với anh!" Cô cảm thấy, cần thiết phải đem chuyện cô đi làm nói cho anh biết, tránh phiền toái về sau.

"Chuyện gì?" Vân Dật Bạch lạnh lùng liếc cô. Anh còn chưa tính sổ, thế mà cô lại còn có chuyện nói?

"Hôm nay tôi tìm được một công việc, tôi có thể tiếp tục đi làm hay không?" Cô hơi cẩn thận nhìn anh, sợ Vân Dật Bạch sẽ tức giận, "Tôi ở nhà cũng không có việc gì, tôi thì..."

"Làm việc ở đâu?" Vân Dật Bạch thản nhiên hỏi.

"Cửa hàng bán hoa! Chỗ công ty anh cách đó không xa, nhà kính trồng hoa nho nhỏ đó cần người giúp đỡ. Tôi sẽ đến giúp!" Thi Tình vội vàng giải thích, cẩn thận nhìn anh, hy vọng anh sẽ không từ chối.

Bỗng nhiên, ánh mắt Vân Dật Bạch nóng lên vài phần, anh tựa tiểu phi tiểu nói, "Ồ gần công ty tôi?"

Chỉ năm từ bình thường, chẳng biết vì sao lại khiến Thi Tình bỗng nhiên đỏ mặt. Áp ứng nói, "Không không không, không phải như anh nghĩ. Tôi không phải cố ý, là tình cờ gặp được! Mọi việc không phải như anh nghĩ!"

Nhìn khoe miệng anh cong lên, Thi Tình tức giận gằm nhẹ, "Thật sự không phải là tôi cố ý!"

"Tôi có nói gì à?" Vân Dật Bạch mỉm cười hỏi lại.

"Vậy anh cười cái gì?" Thi Tình bực mình mếu máo.

Thu lại nụ cười đứng lên, buông lỏng caravat trên cổ, anh không trả lời, nói, "Tôi đói bụng!"

"Anh chưa ăn cơm?"

"Chưa! Cô làm cho tôi ăn!" Truyền đạt xong mệnh lệnh, đại gia như anh thành thành thoi thoi vào phòng thay quần áo.

Thi Tình ngơ ngác nhìn cửa phòng đóng chặt. Tức giận xoay người đi đến phòng bếp nhìn xem có đồ gì có thể ăn. Vừa nhìn thấy, có thể nhìn rõ mọi vật trong phòng bếp. Ngoại trừ bộ đồ pha cà phê, cái gì cũng đều không có. Mở tủ lạnh ra, bên trong ngoại trừ bia thì cái gì cũng không có!

Ngây ngốc đứng trước cửa phòng bếp, Thi Tình lo lắng, "Thế này làm thế nào có thể bắt tay vào làm?"

"Làm sao vậy?" Vân Dật Bạch đứng ở cửa phòng bếp nhìn cô.

Thi Tình hoàn hồn liếc anh, đối diện với Vân Dật Bạch đã thay một bộ đồ thoải mái nói, "Trong phòng bếp của anh, cái gì cũng không có, anh định ăn cái gì?"

"Ra ngoài ăn!" Vân Dật Bạch đứng thẳng người, nhìn cô một cái, "Đi thay quần áo!"

Cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người mình, Thi Tình khó hiểu, "Như thế này được mà?"

"Đi thay!" Vân Dật Bạch ra lệnh.

"Vì sao?" Cô thật sự không thể lý giải được vì sao anh lại yêu cầu như vậy.

"Sao lại nhiều lời thừa như vậy, nhanh lên!" Người phụ nữ này, lời thừa nhiều thật. Còn đặc biệt thích bắt bẻ.

Thi Tình nghĩ cô sẽ được đưa đến một nhà hàng cao cấp ăn cơm. Nhưng lại không nghĩ đến anh lại đưa mình lẫn vào đám đông đi trong chợ đêm. Thật

sự ngoài ý muốn của người ta.

"Ồ đây?" Nói không kinh ngạc là không phải. Thân phận Vân Dật Bạch như vậy, làm sao có thể đến loại chợ bình dân như chỗ này.

"Làm sao vậy?" Xấn xắn tay áo, Vân Dật Bạch đã nắm chặt cổ tay cô trong lòng bàn tay, "Ồ đây có mấy căn tiệm không tệ." Hôm nay, anh đặc biệt nhớ đến nơi đây, không biết là vì sao.

Thi Tinh không nói. Cũng vẫn biết, Vân Dật Bạch không phải một công tử yếu ớt. Anh có thể gánh vác gia đình sau khi bố chết đến bây giờ đã nói lên, anh đã từng có một thời gian dài chịu khổ.

Nhưng mà, thật không ngờ, anh lại đưa cô đến.

Chia sẻ, không phải chỉ có người thân cận nhất mới được sao?

Như có suy nghĩ nhìn về mặt nghiêng của Vân Dật Bạch, trong đám đông bàn tay lớn đặt trên bả vai cô, một tay rẽ đám đông tạo ra con đường tốt cho cô. Không để cô bị đám người đụng phải. Dừng ở trên chiếc cầm cương nghị của anh, trái tim Thi Tinh lỡ mất mấy nhịp.

Làm sao vậy, vì sao gần đây khi cô nhìn thấy anh đều có cảm giác tim đập không ổn vậy. Cảm giác này khiến cô cảm thấy bất an.

Đêm đó toàn thân Vân Dật Bạch không có hơi thở độc ác, không có nụ cười kiêu ngạo, hòa lẫn trong đám người, anh chính là một người đàn ông cười mở. Mỗi một tác của anh đều lộ ra sức quyến rũ. Anh là một người đàn ông hấp dẫn, mặc kệ là vẻ lạnh nhạt trên thương trường hay là rực rỡ lúc này. Anh đều giống như một tia sáng, có thể tùy lúc thu hút ánh mắt mọi người!

Vân Dật Bạch vốn là một người đàn ông cười mở, anh ngụy trang bản thân thành một kẻ lãnh khốc vô tình.

Lời nói của Dương Chi La bỗng nhiên ứa vào trong đầu Thi Tinh. Trái tim đập loạn nhịp bỗng nhiên trùng xuống.

Cô tự nói với mình, đừng có ảo tưởng với Vân Dật Bạch, anh ta là anh trai của Dật Thanh! Anh ta là chủ nợ của cô, cô phải dùng cả đời để hoàn trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 90: Có trộm vào nhà

"Chị Tinh, lăng hoa này cần đưa gấp đến Vân thị, chị giao hàng đến dưới sảnh là được!" Thẩm Lạc Du ôm một lăng hoa cao hướng Thi Tinh nói.

Hai chữ Vân thị khiến cô kích động. Là công ty của Vân Dật Bạch?

Theo bản năng Thi Tinh lắc đầu, "Chị có thể không đi được không?" Cô không muốn gặp phải Vân Dật Bạch.

"Vì sao vậy?" Thẩm Lạc Du khó hiểu hỏi, "Chị cũng không muốn đến đó à?" Cô buột miệng hỏi.

"Cũng?" Thi Tinh nhanh nhạy phát hiện ra cô ấy vừa sử dụng một từ ngữ khác, "Lạc Du, em không thích đến Vân thị sao? Tại sao vậy?"

Sắc mặt Thẩm Lạc Du tái đi, ha ha cười gượng, "Cái đó, ha ha... do gặp phải một kẻ đáng ghét mà! Ha ha!"

Đúng như vậy sao? Thi Tinh chuyên tâm nhìn cô, "Người nào khiến em thấy chán ghét như vậy?"

Không tự nhiên cào cào tóc, Thẩm Lạc Du ngượng ngùng cười, "Tại bọn họ đều coi em là trẻ vị thành niên, cho nên em không thích!" Cô kiểm bừa một cái cổ.

"Là như vậy à!" Thi Tinh gật gù đầu, "Vậy chị đi vậy! Đưa cho tiếp tân ở đó à?" Cô hỏi lại.

"Ừm, trong yêu cầu không nói rõ, chỉ việc đưa đến đây rồi trở về. Đến cuối tháng bọn họ sẽ thanh toán." Thẩm Lạc Du chỉ đường.

Nói như vậy tức là cô sẽ không gặp anh, chắc sẽ không đến mức xui xẻo đấy chứ?!

Ôm lấy lăng hoa cao, Thi Tinh đi về phía Vân thị cách đó hơn trăm mét. Cầu mong không gặp phải người quen. Vân thị trước mắt càng ngày càng gần, bước chân Thi Tinh cũng càng ngày càng chậm.

Mất hai phút hoàn thành công việc, Thi Tinh không bỏ phí một giây quay đầu rồi đi.

Bịch một tiếng, cô đâm phải một bức tường thịt, Thi Tinh xoa trán ngẩng đầu hướng về phía đôi mắt không quá quen thuộc.

"Là em à?" Tông Chính kinh hô. Sao cô lại ở Vân thị? Cô có việc gì ở Vân thị sao?

"Tông tiên sinh." Thi Tĩnh thầm kêu không ổn, rõ ràng chỉ còn có mấy bước.

Giữ chặt lấy cánh tay cô, Tông Chính kéo cô lại để phòng cô chạy mất, vui mừng nói, "Em có việc ở đây à?"

Phất tay hai lần vẫn không thoát khỏi tay anh, Thi Tĩnh từ bỏ, "Tông tiên sinh anh bỏ tay ra trước, được không?"

"A, thật xin lỗi." Buông bàn tay cô ra, Tông Chính đứng chặn hướng đi của cô, "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh!"

Vốn định đợi sau khi chia tay bạn sẽ hỏi thăm một chút về cô. Anh không nghĩ đến lại có thể gặp cô ở đây.

"Vâng, em có chút việc ở đây. Em còn có việc phải làm, để lần khác nói chuyện sau!" Cô nhanh chóng lách mình rời khỏi Vân thị, Thi Tĩnh quyết định, thảng hoặc nếu không cần thiết cô sẽ không đến đây đưa đồ.

Không phải cô không thích Tông Chính, chỉ là anh tạo cho cô quá nhiều cảm giác quen thuộc. Giống như Dật Thanh vậy. Cô sợ, sợ đối với anh như vậy là không công bằng. Anh không phải là một kẻ thể thao, cô không thể làm tổn thương một người giống như Dật Thanh. Nếu cần, lạnh nhạt và thương tổn sẽ trở thành vũ khí phòng bị của cô!

Nghiêng người nhìn theo bóng lưng cô, Tông Chính từ từ thu hồi tầm mắt. Lúc này không thể vội vàng gấp gáp được. Dù sao thì cô còn có việc ở đây, vẫn còn nhiều thời gian.

Một đường chạy vội về, Thi Tĩnh dùng sức mở cửa thờ hỗn hển.

Thẩm Lạc Du vội vàng đứng dậy đi tới chỗ Thi Tĩnh, "Chị Tĩnh, có chuyện gì xảy ra à? Có người khi dễ chị à? Là ai, nói cho em biết, em đi..."

"Không có không có việc gì đâu, chị chỉ thấy hơi mệt!" Thi Tĩnh vội vàng giải thích.

Lúc này Thẩm Lạc Du mới khẽ thở phào, "Không có việc gì là tốt rồi. Nếu có người dám khi dễ chị cứ nói với em, em nhất định sẽ báo thù cho chị!"

"Em?" Thi Tĩnh nhú mày, không phải là cô không tin, mà là cô không hiểu sao cô ấy có thể tự tin như vậy.

"Em thì làm sao? Em có quen biết với ông chủ ở đây mà!" Thẩm Lạc Du đắc ý lớn tiếng, "Chỉ cần em lên tiếng, anh ấy nhất định sẽ giúp em!"

Quen biết Vân Dật Bạch? Thi Tĩnh có chút kinh ngạc nhìn cô ấy, "Em quen anh ta?"

"Biết chứ!" Thẩm Lạc Du thần nhiên nói.

"Hai người..." Thi Tĩnh còn muốn hỏi thêm, lại thấy có khách bước vào cửa. Cô mở miệng, "Chào mừng đến thăm!" Có khách đến, chủ đề này liền bị ngưng lại.

Từ khi bước vào phòng bếp nhà Vân Dật Bạch, mỗi lần trước khi về nhà Thi Tĩnh đều mang theo chút đồ về, thỉnh thoảng mang về một ít. Vài ngày sau, phòng bếp vốn trống rỗng đã được cô lấp đầy.

Đã thành thói quen sau khi tan làm cô đều về nhà dùng cơm, Thi Tĩnh không hiểu tại sao bản thân cô lại có nhiều nô tính như vậy. Nghe theo mọi mệnh lệnh của Vân Dật Bạch.

Nhận thấy sự bình dị gần gũi từ Vân Dật Bạch, lúc đối diện với anh tâm trạng Thi Tĩnh luôn không giống nhau. Cùng chung sống dưới một mái nhà, đây mới đúng là uy lực chết người.

Đến giờ Vân Dật Bạch vẫn chưa trở về, bữa tối đã được làm xong, còn chưa kịp thưởng thức thì tiếng chuông cửa vang lên.

Anh ta không mang theo chìa khóa sao? Cô vừa muốn đứng dậy chợt nghe thấy tiếng cửa mở khóa, thân mình cô vừa đứng lên chợt khựng lại.

Rõ ràng có mang theo chìa khóa vậy sao anh còn ấn chuông cửa?!

Tiếng mở khóa kéo dài một thời gian, lâu đến mức Thi Tĩnh bắt đầu cảm thấy có điều không đúng. Cô kích động tiến lên.

Bước chân hướng về phía cửa, giây tiếp theo, lúc người đó hiện lên trước tầm mắt cô khiến cô kinh ngạc há to mồm, "Các anh là ai?"

Vừa vào cửa là ba người đàn ông lạ. Dường như họ cũng không nghĩ đến lúc vào phòng sẽ gặp cô. Người vừa tới nhất thời run sợ sau đó xông về phía Thi Tĩnh.

Nếu bây giờ cô vẫn còn không đoán được người vừa tới là ai, thì Thi Tĩnh nghĩ mình đúng là kẻ ngốc.

Nhìn theo động tác của gã đàn ông, cô không chút đắn đo cầm đồ bên cạnh đáp về hướng đó.

Kẻ đó thuận tay đỡ lấy, cùng lúc đó hai người đàn ông khác xông về phía cô, trong số bọn họ có một kẻ trên tay cầm theo con dao tiến đến. Kẻ còn lại thấp giọng nói, "Mau mang đồ ra đây!"

"Đồ... đồ gì?" Cẩn thận lui về sau từng bước một, Thi Tĩnh khó hiểu hỏi vòng vo.

"Đừng có nói nhảm, chỉ cần cô đưa đồ ra đây, bọn tôi có thể tha cho cô!" Người nọ nói.

"Tôi không biết! Thứ các anh muốn là gì!" Đôi tay cô sau lưng cẩn thận lần tìm điện thoại di động, lại phát hiện di động đang để trên bàn ăn.

"Đừng có mà nói nhảm, nhanh lên!" Người đàn ông ở cửa quay đầu chửi rủa, "Giết cô ta đi!"

Thi Tĩnh kinh ngạc trừng lớn mắt, cô liên tục lùi về sau, không chút đắn đo lao về phía bàn ăn, vừa cầm lấy di động liền cảm thấy di động trong tay rung lên, cô nhanh chóng ấn nút nhận điện thoại, còn chưa kịp nói gì, điện thoại trong tay đã bị người ta đoạt mất. Nháy mắt tan thành hai mảnh.

Sắc mặt Thi Tĩnh trắng bệch run lên hoảng sợ nhìn người đàn ông tiến về phía cô trên tay cầm theo con dao, hung hăng đâm tới trước ngực cô.

Dao nhọn đâm sâu vào ngực. Thi Tĩnh hoảng sợ thở gấp, trước mắt là một màu đỏ tươi hai tay đặt lên giữ miệng vết thương trên ngực. Cả người mềm yếu va mạnh vào bàn ăn. Thân mình yếu ớt chậm rãi ngã xuống cạnh bàn.

Nặng nề co rúm thân mình, một tia máu đỏ tràn ra từ khóe miệng, Thi Tĩnh run rẩy co rúm người lại dần dần mất đi ý thức.

Vân Dật Bạch chau mày quay đầu nhìn điện thoại trong tay. Chỉ mới đây thôi, sao đã tắt máy rồi?!

Gọi lại lần nữa vẫn chỉ nghe thấy một giọng nói máy móc lạnh nhạt thông báo điện thoại bên kia đã tắt.

"Có chuyện gì sao? Thi tiểu thư không muốn đến đây à?" Tông Chính tiêu sái đến gần. Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của anh, hiếm khi được tụ tập với bạn bè, cho nên anh muốn mời Thi Tĩnh cùng đến.

Vân Dật Bạch im lặng.

Có điểm không đúng, rõ ràng đã nhận máy, vậy sao lại tắt máy chứ?!

Gập điện thoại lại, Vân Dật Bạch cầm chìa khóa xe, đứng dậy, "Tớ đi trước!" Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà trực tiếp lao ra ngoài. Những người ở lại đưa mắt nhìn nhau.

Đã có chuyện gì xảy ra? Tầm mắt mọi người đều hướng về phía Tông Chính. Người phía sau im lặng lắc đầu, anh cũng không biết đang có chuyện gì.

Vận tốc xe lên tới một trăm hai mươi, Vân Dật Bạch phi thẳng về nhà không quan tâm đến xe cảnh sát đuổi theo sau, kết một tiếng dừng xe lại, cửa xe cũng không kịp đóng đã lao vội về trước.

Cửa thang máy vừa mở, bước chân Vân Dật Bạch vội vàng khựng lại.

Cửa nhà. Khẽ mở. Ngực anh căng thẳng sải bước lao vào trong nhà. Trong phòng là một mảnh hỗn loạn, đồ trang trí bị vứt khắp nơi trên sofa ngăn tủ. Sắc mặt anh trở nên thâm trầm, bước chân thận trọng dừng lại, thông thả mà bình ổn đi vào gian trong.

Một chiếc dép rơi vào tầm mắt anh. Tầm mắt Vân Dật Bạch từ từ đưa lên nhìn thấy Thi Tĩnh sắc mặt tái nhợt yên lặng nằm trong vũng máu trên mặt đất.

Trong phút chốc, da đầu trở nên lạnh buốt, bước chân Vân Dật Bạch trì trệ.

Rắc một tiếng, âm thanh phát ra từ đồ trang trí thủy tinh khiến anh hoàn hồn, nhanh chóng lao tới bên người Thi Tĩnh, đầu ngón tay thăm dò hơi thở của cô, hơi thở mong manh rất khó cảm nhận được, nhưng cũng khiến Vân Dật Bạch thở mạnh ra. Anh khom người ôm lấy cơ thể Thi Tĩnh, thân hình cao lớn có chút dao động.

Vòng tay ôm chặt lấy người trong lòng, anh nhanh chóng lao vội ra ngoài.

Cảnh sát giao thông đuổi theo tới cửa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng đưa mắt nhìn đồng đội, cùng nhìn Vân Dật Bạch ôm Thi Tĩnh trên người đầy máu ra ngoài, bọn họ phải một người đi theo, trước tiên là đến bệnh viện.

Khu nhà của tổng giám đốc Vân thị bị cướp, thiếu chút nữa gây nguy hiểm đến mạng người. Tin tức này nhanh chóng rơi vào tai giới truyền thông. Trong khoảnh khắc bọn họ đổ dồn tới bệnh viện.

Trước cửa phòng cấp cứu, Vân Dật Bạch ngồi trên ghế sắc mặt âm trầm cũng không để ý tới vết máu trên người. Y tá đi qua thấy anh cũng bị thương, không nhịn được lên tiếng, "Đề tôi giúp anh băng bó?" Lại bị anh lạnh lùng đẩy ra.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trên hành lang trống vắng. Tiếng bước chân dần dần tới gần, vài người nhanh chóng đến bên Vân Dật Bạch, nhìn thấy trên người anh đầm máu, Dương Chi La vội vàng tiến lên ôm cổ Vân Dật Bạch, kinh hô, "Anh có bị thương ở đâu không?"

Sau khi nhận được tin bọn họ nhanh chóng lao đến đây, không chỉ có mình cô đến đây, còn có Văn Thiếu Giác, Tông Chính cùng với Lăng Thiếu

Dương Thu toàn bộ ánh mắt trên người bạn tốt. Nhất là Tông Chính, anh đẩy Dương Chi La ra túm lấy Vân Dật Bạch hỏi, "Là cô ấy sao?"

Từ từ ngẩng đầu lên, Vân Dật Bạch âm lãnh đưa mắt nhìn mọi người, đẩy Tông Chính ra, thuận tay cởi áo sơ mi trên người ném xuống đất. Lăng Thiếu Dương thấy vậy xoay người rời đi.

Vân Thiếu Giác tiến lên, "Tớ sẽ điều tra rõ vụ này!"

"Không cần!" Vân Dật Bạch lên tiếng, lời nói tiếp theo lại khiến cho Tông Chính tức nghẹn họng, anh nói, "Chuyện lần này, tớ quyết định sẽ không truy cứu nữa!"

Vừa dứt lời, một nắm tay rắn chắc hướng mặt anh đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 91: Cái chết của Dật Thanh

Đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, Vân Dật Bạch cũng không ra tay với cậu ta.

Song Tông Chính cũng không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, cậu ta tức giận nói, "Cậu có còn lương tâm nữa hay không? Cậu thật sự muốn hại chết cô ấy mới chịu bỏ qua sao?"

Giữ chặt cánh tay cậu ta, Vân Dật Bạch mím chặt môi, "Mặc kệ tớ!" Đưa tay nhận quần áo Lăng Thiếu Dương mang đến từ ngoài xe mặc vào. Anh xoay người đưa mắt nhìn về phía cửa phòng cấp cứu không muốn nói chuyện nữa.

Tông Chính còn muốn lên tiếng, lại bị Vân Thiếu Giác cản lại. Im lặng lắc đầu, anh thấp giọng nói, "Dật Bạch làm việc ắt có chừng mực!"

"Nhưng không thể lấy tính mạng của người khác ra để đùa giỡn như vậy được!" Điều này Tông Chính không thể lý giải được, cũng không thể chịu được. Dật Bạch tự ý quyết định.

"Đây là chuyện ngoài ý muốn!" Anh tin rằng bạn tốt của anh sẽ không vì niềm vui nhất thời mà để chuyện thành ra như vậy. Nhất là, hiện tại anh có thể nhìn ra được, trong lòng Vân Dật Bạch cũng không tốt hơn bọn họ.

"Ngoài ý muốn? Thiếu Giác cậu đừng có nói cậu chưa từng nghĩ đến. Nhà của cậu ta là nơi ai cũng có thể ra vào hay sao? Không có sự sắp xếp của cậu ta thì ai có thể vào được cơ chứ?" Tông Chính lạnh giọng giễu cợt.

Đây chính là một nghi vấn. Khu nhà của Dật Bạch, mỗi một căn đều được gắn máy giám sát, các hộ gia đình sống ở đây đều được nhận biết. Không phải là người ở đó, căn bản là không thể vào được. Đúng vậy đây chính là điểm đáng ngờ.

Vân Thiếu Giác nhíu mày, "Điều này cũng không thể nói lên cái gì!"

"Còn cần phải thế nào nữa? Như vậy vẫn còn chưa đủ hay sao?" Tông Chính vẫn chưa nguôi giận nói.

"Tông Chính, cậu quen Dật Bạch được bao lâu rồi? Cậu ta là hạng người gì chẳng lẽ cậu không biết sao?" Lăng Thiếu Dương đứng ra xen vào. "Các cậu quen biết cậu ấy cũng hơn hai mươi năm, đã khi nào thấy Dật Bạch lấy tính mạng người khác ra để chơi đùa chưa? Cậu đừng để tức giận làm cho mắt khôn. Dật Bạch sẽ không để cho Thi Tĩnh gặp chuyện gì bất chắc đâu!" Có thể người khác không hiểu, nhưng anh lại hiểu rất rõ chuyện này. Tuy rằng Dật Bạch luôn luôn phủ nhận, nhưng giữa bọn họ chắc chắn đã có chút thay đổi.

Nghe vậy, nhất thời Tông Chính cũng đã bình tĩnh lại. Sửa sang lại y phục của mình một chút, anh nhắc nhở bản thân phải thật tỉnh táo. Cảm giác này thật kỳ lạ, mỗi lần có chuyện liên quan đến Thi Tĩnh, Tông Chính đều cảm thấy tim mình bị đốt cháy kịch liệt. Trái tim nóng nảy khiến anh không còn là chính mình.

Vì sao anh lại có cảm giác này? Vì sao Thi Tĩnh có thể tác động vào tim anh? Anh khẳng định là trước đó bọn họ chưa từng quen biết nhau, cũng chưa từng gặp qua. Vậy thì vì sao? Sao tim anh lại có cảm giác như vậy?

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Lộ Dịch Nhiên một thân áo trắng dài xuất hiện trước mắt mọi người, bỏ khẩu trang xuống anh hơi hơi nhếch môi, "Không có gì nghiêm trọng, con dao rất ngắn cũng không đâm vào tim, chẳng qua là do thời gian mất máu quá lâu nên cô ấy mới hôn mê lâu như vậy. Chỉ cần truyền máu là không có chuyện gì nữa." Anh nói với Vân Dật Bạch.

Cửa phía sau mở ra, y tá đẩy giường bệnh của Thi Tĩnh ra. Tông Chính vội vàng xông lên trước, bám theo giường bệnh cùng rời đi.

Vân Dật Bạch cũng không đi theo. Khí lạnh toàn thân không vì nghe tin Thi Tĩnh bình an mà thu lại, ngược lại lại giảm đi mấy phần.



Vân Thiều Giác và Lăng Thiều Dương không khỏi nhìn nhau, trong mắt hai người đều đã có được đáp án.

Sự việc quả nhiên không đơn giản như vậy! Đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, cậu ta đã bị tính kế.

"Cảnh sát đang chờ để lấy khẩu cung!" Vân Thiều Giác đi đến bên cạnh Vân Dật Bạch nhẹ giọng nói.

Vân Dật Bạch hơi quay đầu xoay người đi về hướng cửa cũng không vào phòng bệnh xem Thi Tĩnh.

Vừa ra tới cửa bệnh viện, ánh đèn flash ba ba ba chớp liên tục.

"Vân tổng, trong nhà anh có trộm là chuyện ngoài ý muốn phải không?"

"Vân tổng, cô gái bị thương đó có phải là vị tiểu thư đến dự tiệc với anh bữa trước không?"

"Vân tổng, trong nhà anh có trộm có phải do anh đắc tội với nhiều người trên thương trường không?"

"Vân tổng..."

Ký giả ùn ùn kéo đến hỏi chuyện liên quan đến vụ việc, Vân Dật Bạch trước sau đều không nói một câu, trong đầu anh nhanh chóng tổng hợp lại những điểm đáng ngờ.

Quá đột ngột, cũng quá kỳ lạ!

Khẩu cung của tổng giám đốc Vân thị. Không ngoài dự định là do Đường Vĩ đảm nhận. Ngồi đối diện Vân Dật Bạch anh hì hì cười nhạt, "Gần đây anh tới đây hình như tương đối nhiều!"

"Sợ cậu không có việc gì để làm, cho cậu có việc để làm thôi! Bắt đầu đi!" Vân Dật Bạch không nói lời thừa.

"Được!"

Đợi tới khi Vân Dật Bạch ra khỏi cục cảnh sát thì gặp phải một người không nên xuất hiện ở đây.

"Mẹ?" Anh nhíu mày tiến lên cầm tay mẹ, đôi mắt âm trầm hung hăng quét về phía Dương Chi La đứng bên cạnh mẹ.

Thân mình co rúm lại, Dương Chi La dịu dàng nói, "Là mẹ Vân khẳng khẳng muốn đến đây!"

Thu hồi ánh mắt, Vân Dật Bạch dìu mẹ lên xe, lúc này anh mới lên tiếng, "Mẹ, con không sao, mẹ không cần đích thân đến đây làm gì!"

"Nếu không phải mẹ nghe người khác nói, thì con sẽ nói cho mẹ biết hay sao?" Mẹ Vân hiểu rất rõ con trai bà.

Sẽ không...

Vân Dật Bạch mỉm môi không nói. "Con không sao!" Người gặp chuyện bây giờ vẫn đang trong bệnh viện.

"Mỗi lần không phải con đều nói vậy sao? Không phải chuyện của Dật Thanh con cũng nói với mẹ như vậy sao? Sau đó thì sao, con đã làm cái gì? Chuyện lần này lớn như vậy. Nếu không phải được giới truyền thông đưa tin, liệu con sẽ nói cho mẹ biết sao?" Mẹ Vân tức giận nói, một tay giữ chặt lấy tay con trai sống chết cũng không chịu buông ra.

"Đây là hai chuyện khác nhau!" Vân Dật Bạch thấp giọng nói, ánh mắt chột lóe, giống như vừa phát hiện ra điều gì. Anh thần nhiên nói, "Chuyện của Dật Thanh cũng đã qua lâu rồi!"

"Đã qua rồi! Thế nhưng hiện tại con lại cùng cô ta dây dưa ở cùng một chỗ!" Mẹ Vân bực mình nói, "Cái chết của Dật Thanh vẫn không thể khiến con để tâm sao? Cô ta hại chết Dật Thanh không thành, chẳng lẽ còn muốn hại chết con sao?" Bà tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Bắt đầu từ hôm nay con hãy chuyển về nhà cũ, mẹ không cho phép con có bất kỳ liên hệ gì với Thi Tĩnh!" Mẹ Vân tự phụ nói.

Bà muốn phòng ngừa mọi khả năng những người ở xung quanh có thể làm hại đến con mình.

"Mẹ, đây là chuyện ngoài ý muốn!"

"Cái gì mà ngoài ý muốn? Nếu như hôm nay người ở trong nhà là con, vậy không phải con..."

"Cho nên, hẳn là mẹ nên cảm ơn Thi Tĩnh, là cô ấy đã thay con của mẹ chịu cái tai họa này!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói.

Mẹ Vân nhất thời á khẩu không nói được gì. Bà không tìm được lời nào có thể đáp lại câu nói của con trai.

Mẹ Vân trầm mặc khiến Vân Dật Bạch thở dài, "Không nói nữa, con sẽ đưa mẹ về!" Nói xong, anh đánh tay lái thẳng phía nhà cũ mà chạy tới.

"Con muốn đến bệnh viện sao?" Mẹ Vân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Vâng!"

"Mẹ cũng muốn đến xem Thi tiểu thư được chứ, dù sao theo lời con nói không phải cô ấy cũng đã cứu con một mạng sao?"

"Hôm nay cũng muộn rồi. Trở về thôi!" Vân Dật Bạch cự tuyệt đề nghị của mẹ. Trong xe lúc này liền rơi vào trầm mặc.

Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Mẹ, mẹ đã nhớ lại tất cả rồi sao?!"

Về mặt mẹ Vân ngẩn ra, hơi gật đầu cẩn thận đánh giá sắc mặt con trai, "Con, không phải là đang tức giận chứ?!" Nhớ tới lúc đó cũng thật trùng hợp, việc nhớ lại khoảng thời gian ba năm đó đối với cuộc sống của bà như có thêm một nhận thức mới, nhất là sau khi bà biết thân phận của Thi Tĩnh, bà cảm thấy, con trai cả và Thi Tĩnh có điều gì đó mập mờ. Bởi vậy bà mới không quá do dự mà chặt đứt quan hệ giữa Thi Tĩnh và con cả.

"Không đâu!" Mẹ Vân khỏe mạnh là chuyện khiến anh vui vẻ nhất, bất quá vào lúc này, anh bỗng nhiên cảm thấy không biết đây là may mắn hay bất hạnh. Anh nghĩ cần phải nói chuyện với Thiếu Giác một chút.

Lúc này Dương Chi La lại giống như một kẻ không tồn tại, lẳng lặng không hề mở miệng. Bỗng dưng, ánh mắt cô đối diện với Vân Dật Bạch qua gương trong xe, vì sợ mà khẽ run, cô lộ ra chút ý cười. Lại bị anh né tránh.

Bởi vì Vân Dật Bạch rời khỏi bệnh viện, các phóng viên cũng chỉ còn tùm năm tùm ba vài người. Đi vào từ cửa sau của bệnh viện, Vân Dật Bạch đến phòng bệnh tạm thời của Thi Tĩnh. Không báo tin cho bất kỳ ai biết tình hình cụ thể, cùng ba người Tổng Chính, Văn Thiếu Giác, Lộ Dịch Nhiên đem Thi Tĩnh rời khỏi bệnh viện.

Không có nơi nào an toàn hơn so với trong nhà của Văn Thiếu Giác.

Ở một căn phòng trong biệt thự của Văn Thiếu Giác. Mỗi một chỗ trong sân nhìn như bình thường nhưng đều tồn tại nguy hiểm có thể chết người. Đã từng là một kẻ săn quét trong giới hắc đạo nay Văn Thiếu Giác lại mở một công ty bảo vệ cùng với tình báo xã hội. Anh cũng không hy vọng có một ngày nhìn thấy có một người anh không thích tồn tại trong phạm vi nhà anh. Bởi vậy, cách một thời gian anh thường đem mọi thứ trong nhà dọn sạch loại ra ngoài một đám không thuộc về căn nhà.

Tất các cơ quan trong sân, Văn Thiếu Giác dẫn người đi vào. Trong lòng có hơi bất mãn, "Vì sao lại đến nhà mình?"

"Nhà cậu là an toàn nhất!" Vân Dật Bạch cũng không quay lại nói. Anh rút cuộc vẫn không nghĩ được nơi nào có thể an toàn hơn so với nhà của Thiếu Giác.

"Mục tiêu của bọn họ là cậu, cậu đem cô ấy để ở đây làm gì?" Văn Thiếu Giác bắt đầu nói, "Cậu càng phải để ý đến an toàn của cậu chứ!"

Ý bảo Lộ Dịch Nhiên kiểm tra tình trạng của Thi Tĩnh, Vân Dật Bạch hơi gật đầu, "Cho cậu một vụ làm ăn. Có muốn hay không?"

"Tiền ai lại không thích?" Văn Thiếu Giác nhún nhún vai chuyển hướng sang thư phòng, nói chuyện làm ăn thôi.

Trở tay đóng cửa thư phòng, bộ dáng ung dung thoải mái của Văn Thiếu Giác bỗng nhiên trở lên nghiêm túc, "Cần mình làm cái gì?" Giọng anh lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

"Sai người bảo vệ mẹ mình." Vân Dật Bạch đưa ra yêu cầu của mình. Sau đó đột nhiên trầm mặc. Khắp người tỏa ra lệ khí.

Sau hồi lâu trầm mặc, Vân Dật Bạch thấp giọng nói, "Thiếu Giác."

Văn Thiếu Giác nâng mi, nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

"Nếu có một ngày, cậu phát hiện câu chuyện mà cậu luôn luôn tin không giống với suy nghĩ của cậu, cậu sẽ làm như thế nào?" Vân Dật Bạch hỏi.

"Điều tra rõ ràng!" Văn Thiếu Giác không chút do dự nói, "Ngay khi bắt đầu nghi ngờ, có thể sẽ không giống với trước kia, so với rối rắm như vậy, không bằng điều tra rõ ràng. Dù là kết quả thế nào mình đều có thể chấp nhận."

"Là như vậy phải không?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên có phần thông suốt.

"Đúng!" Văn Thiếu Giác cảm thấy có chỗ là lạ, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Không nhanh không chậm ngừng đầu, đáy mắt Vân Dật Bạch là một mảnh hồ hững.

"Cái chết của Dật Thanh, không phải ngoài ý muốn!"

Ra sức hít vào một hơi. Văn Thiếu Giác trừng lớn mắt, "Làm sao cậu biết?"

"Gần đây mình nghe được một việc! Tìm người kiểm tra lại. Mình phát hiện, người lái xe năm đó hại chết Dật Thanh. Ở tù không đến một tháng thì bắt nạt từ vong!"

Cau chặt đôi này rậm, Văn Thiếu Giác không nói được gì. Cũng không cần phải nói cái gì.

Thật trùng hợp.

Quá trùng hợp, hay là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 92: Văn Dật Bạch bỗng nhiên thay đổi

Đau đớn từ vết thương do mũi dao bén nhọn đâm vào ngực khiến mắt cô mở to trống rỗng, máu tươi bắn tung tóe vào mắt cô, trong nháy mắt trước mặt cô là một mảnh đỏ tươi, chói mắt đến đáng sợ.

Xung quanh nơi nơi tựa hồ đều nhuộm đỏ, không khí bên trong chỗ nào cũng tràn ngập mùi máu tanh. Trên khuôn mặt không chút huyết sắc hiện một tầng mồ hôi mỏng, rất nhanh được người lau đi.

Hai tay buông bên người gắt gao nắm chặt. Trong phút chốc rối cuộc cô cũng có thể bật thốt lên, "Đau..."

Từ từ mở mắt, trước mắt cô là ngọn đèn trang trí bằng thủy tinh, cảnh vật xung quanh đều xa lạ.

Cô, đang ở đâu?

Lòng bàn tay dùng sức muốn động thân mình, lại phát hiện lực bắt tòng tâm. Nháy mắt lại ngã trở về. Ký ức trước khi ngất xỉu bỗng hiện lên trong đầu. Về mặt thanh tú tái xanh, ngay lập tức trong đáy mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Miệng bọn họ đã nói cái gì? Nếu người họ nói đến không phải cô, vậy có phải là nói Văn Dật Bạch hay không?

Lời Lam Đình từng nói bỗng hiện lên trong đầu.

Cô và Văn Dật Bạch ở cùng một chỗ, rất nguy hiểm! Điều này không phải muốn nói, ngọn nguồn nguy hiểm chính là cô hay sao?

Là cô sao? Là do cô tạo ra sao?

"Tĩnh rồi à? "Giọng nói xa lạ tức khắc truyền vào trong đầu, kéo Thi Tĩnh đang suy nghĩ xuất thần trở lại. Chậm rãi nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Người này, hình như là... Văn Thiếu Giác, đúng rồi, lần trước khi cô tỉnh lại trong bệnh viện, cũng nhìn thấy anh ta.

Lại là anh ta cứu mình sao?

Đáy lòng bỗng nhiên dấy lên chút thất vọng, chậm rãi nâng khóe miệng, Thi Tĩnh yếu ớt mỉm cười, "Cảm ơn anh!" Giọng nói yếu ớt không đủ để truyền đến tai Văn Thiếu Giác.

"Nếu đã tỉnh, vậy hãy để Lộ Dịch Nhiên đến xem một chút!" Mất máu quá nhiều có thể bổ sung thêm máu thể nhưng lại khiến cô ấy rơi vào tình trạng thiếu dinh dưỡng cả một ngày. Mà Lộ Dịch Nhiên là do Văn Dật Bạch giữ lại coi chừng cô ấy.

Nếu không có việc gì, thì có thể đưa người rời khỏi đây được. Có người lạ ở trong nhà anh, quả thật anh thấy không quen.

Từ sau khi trong nhà tổng giám đốc bị trộm, toàn bộ Văn thị đều bao phủ trong bầu không khí với áp suất thấp, ai cũng đều nom nớp lo sợ, cẩn thận không dám nhiều lời, không dám thờ ơ mạnh.

Khi vị quản lý thứ n khom người đi ra từ văn phòng tổng giám đốc, Lăng Thiếu Dương không nhịn được mà cười nhạo thành tiếng. Anh chỉ sợ hiện nay mọi người trong Văn thị đều thấy cảm tức hành động của Văn Dật Bạch.

Đừng hỏi anh vì sao lại ung dung như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, bạn bè tốt nhiều năm, anh cũng không cho rằng mình bình tĩnh mà không tức giận khi làm người lãnh đạo trực tiếp.

Đưa tay đóng cửa phòng làm việc, hai tay Lăng Thiếu Dương ôm ngực tựa vào cánh cửa liếc nhìn bạn tốt.

Đôi chân dài đặt trên bàn hợp đồng đáng giá trăm vạn, hai tay Văn Dật Bạch ôm ngực tựa vào chiếc ghế rộng thùng thình đôi mắt cũng không mở ra khi có người tiến vào.

Nghe được giọng nói, anh miễn cưỡng mở miệng, "Có việc gì sao?"

"Mấy ngày nay cậu làm sao vậy?" Lăng Thiệu Dương lên tiếng hỏi. Đem Vân thị chìm trong không khí ngột ngạt, nhưng lại để những người không liên quan vào. Không phải điều này nói lên rằng, cậu ta đang cố ý sao?

"Minh? Không có việc gì! Thế này không tốt sao?!" Vân Dật Bạch mở mắt, cũng không thu lại đôi chân dài của mình, "Không phải cậu nói mình vẫn luôn nghiêm cần sao? Hiện tại ung dung thoải mái, không phải rất tốt sao?"

"Minh không phải người lạ, cậu không cần phải giấu diếm, cậu thể hiện tinh thần sa sút ra bên ngoài, rốt cuộc là muốn làm gì?" Lăng Thiệu Dương nhú mày. Vốn dĩ anh có một ngày nghỉ, bạn tốt gặp chuyện không may, anh chỉ có thể ra mặt.

Tia sáng trong đáy mắt bị đôi mắt khép hờ che khuất, Vân Dật Bạch vẻ mặt nặng nề, "Thiệu Dương, không phải cậu muốn nghỉ ngơi sao? Bắt đầu từ hôm nay, cậu có thể nghỉ phép rồi! Chuyện của công ty cậu không cần phải xen vào!"

"Cậu muốn làm gì?" Lăng Thiệu Dương nhú mày. Lần trước khi nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta, là khi Dật Thanh mất. Bây giờ...

"Ra ngoài!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói khéo.

"Vân..."

"Ra ngoài!" Anh thân nhiên lặp lại hai từ này.

Đôi mắt Lăng Thiệu Dương híp lại. Thật lâu nhìn người bạn tốt. Cuối cùng chậm rãi xoay người rồi đi.

Cậu ta không nói, chính anh sẽ đi dò hỏi!

Tiếng đóng cửa vang lên, Vân Dật Bạch hạ đôi chân dài trên bàn làm việc xuống mở một hộp đồng ra phê duyệt.

Anh muốn làm gì? Rất đơn giản. Hiện tại anh muốn để lộ điểm yếu của mình ra ngoài, chờ có người tự động mắc câu.

... ..

Hiện tại Thẩm Lạc Du rất buồn chán. Đã vài ngày rồi chị Tĩnh không tới, không điện thoại, cũng không tin tức. Vốn cô không thường xem thời sự thể nhưng chỉ vô tình lướt qua cô lại thấy được một tin, đột nhiên người cô quan tâm lại xảy ra chuyện, tinh thần Thẩm Lạc Du có phần rối rắm.

Chị Tĩnh hỏi cô đối với Vân thị vì sao lại sợ hãi, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản. Cô biết tổng giám đốc của Vân thị, hơn nữa cô lại không muốn để anh biết đến sự tồn tại của mình. Cho nên cô không muốn xuất hiện trước mặt anh, cũng không muốn để anh phát hiện ra bí mật của cô.

Hiện giờ, nhìn thấy anh gặp chuyện không may, cô có nên hay không, có thể len lén đến xem anh một chút hay không?

Có thể đi? Có thể sao?!

Vân thị ở ngay trước mặt, Thẩm Lạc Du lại chùn bước. Đến khi một chiếc xe hơi quen thuộc màu đen đi sát qua bên người, Thẩm Lạc Du lại vội vàng lẩn trốn.

Xe vững vàng dừng lại, cho đến khi có người từ trên xe bước xuống.

Thẩm Lạc Du lúc này mới cho phép bản thân ngo ra nhìn, nhìn đến mức cô không biết đã vụng trộm nhìn bao nhiêu lần mới thấy được khuôn mặt bình yên vô sự, lúc này cô mới lặng lẽ thở ra.

Anh không có việc gì, anh vẫn tốt! Như vậy đã đủ rồi.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh và cô giao nhau. Gần vài giây đồng hồ sau chợt hờ hững rồi đi chỗ khác.

Trong phút chốc, Thẩm Lạc Du nhanh chóng co thân mình lại, cảm thấy người có hơi lạnh.

Ánh mắt của anh, hờ hững giống như không hề quen cô! Cô đối với anh, không có chút ấn tượng nào sao?

"Có vấn đề gì à?" Lăng Thiệu Dương quay đầu nhìn theo hướng bạn tốt.

Không có ai, nhìn gì vậy?

"Không! Chỉ là một người không quen thôi!" Vân Dật Bạch lặng lẽ thu hồi tầm mắt.

Một người không quen thôi! Những lời này cứ vậy lọt vào trong tai Thẩm Lạc Du. Vẫn nghĩ rằng, cho dù cô không xuất hiện. Anh vẫn có thể nhớ rõ cô như cũ. Giờ đây, cô phát hiện, là do cô đã suy nghĩ nhiều.

Cô, đối với anh không có chút ấn tượng nào.

Kỳ thật, khi đứa trẻ mới ba tuổi cô và đứa bé đã từng gặp Vân Dật Bạch một lần ở siêu thị. Khi đó đứa nhỏ đụng phải anh, ngay khi cô ôm lấy đứa nhỏ xin lỗi, từ đầu đến cuối anh lại không hề dừng ánh mắt lại trên người cô.

Cô nhớ rất rõ, lúc ấy đứa con trong lòng đã từng hỏi cô, "Mẹ, đó là bố sao?"

Cô kinh ngạc sao con trai lại biết được, "Nếu biết đó là bố, vì sao con lại không gọi?"

Con trai lại nói, "Con họ Thẩm, là con trai của mẹ, đây chẳng qua chỉ là một chú lạ!" Lúc đó cô mới biết con mình đã trưởng thành.

Một đôi tay nhỏ bé sờ lên đôi má Thẩm Lạc Du, tầm mắt cô nhìn chủ nhân của đôi tay trong lòng. Đứa bé năm tuổi đó chớp mắt nhìn cô rất đáng yêu. Cánh môi non mềm nhu thuận gọi, "Mẹ!"

Trong lòng lạnh như băng nháy mắt tràn ngập giọng nói non nớt của đứa nhỏ, Thẩm Lạc Du dịu dàng nở nụ cười, "Con trai!"

"Mẹ vừa khóc à? Là vì bố sao?" Đứa trẻ năm tuổi vẽ mặt trầm ổn nói.

"Không đâu!" Thẩm Lạc Du phủ nhận.

"Mẹ gạt con, con nhìn thấy bố!" Từ nhỏ cậu đã biết bố mình là ai, tuy rằng không có bố chăm sóc, nhưng cậu tuyệt đối không hiểu kỳ. Bởi vì bố cậu là một người đàn ông mà mọi người đều biết. Mẹ nói không thể làm phiền bố. Nhưng cậu không thích người đàn ông như vậy. Đem phiền phức vứt lại cho người phụ nữ.

Thẩm Lạc Du thở gấp vì kinh ngạc, "Con nhìn thấy bố?"

"Vâng, bố và dì Tĩnh ở cùng một chỗ!" Đứa trẻ bỗng nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Thẩm Lạc Du nhíu mày, không hiểu lời nói trong miệng con trai, "Bố và dì Tĩnh ở cùng một chỗ?"

"Đúng vậy, con nhìn thấy trên tivi, bố và dì Tĩnh cùng ở một chỗ!"

Sét đánh giữa trời quang.

Thẩm Lạc Du ngờ ngác nhìn, có chút không dám tin mở miệng, "Mẹ không tin!" Chị Tĩnh là một người dịu dàng như vậy, chị ấy sẽ không lừa cô.

Nhưng khi nhắc đến Vân thị chị ấy lại có vẻ mặt che che giấu giấu, chẳng lẽ...

Không, cô vẫn không tin.

"Sự thật diễn ra trước mắt, vì sao mẹ không chịu chấp nhận sự thật?" Những lời này không giống như được nói ra từ miệng của đứa trẻ năm tuổi, "Dì Tĩnh và bố ở cùng một chỗ, mẹ có thể tự mình trở về nhìn xem!" Đứa con lôi kéo người mẹ về nhà.

Đờ đẫn để con trai kéo đi, Thẩm Lạc Du phục hồi khỏi ý thức không rõ ràng.

Chị Tĩnh và Vân Dật Bạch ở cùng một chỗ? Bọn họ là một đôi? Khi chị Tĩnh đến tìm mình có phải là còn có ý đồ gì khác hay không? Không, chị ấy không giống loại người đấy. Hơn nữa chị Tĩnh cũng không biết đứa trẻ là con trai của Vân Dật Bạch. Nếu chị ấy biết được...

Không đúng, cô từng nghe ngóng được. Vị hôn thê của anh không phải là chị Tĩnh, mà là thiên kim đại tiểu thư của khu thương mại Phong Dương.

Chị Tĩnh...

Cũng là một người phụ nữ bị anh hấp dẫn sao?

Chị Tĩnh và cô có phải giống nhau hay không?

Không được.

Cô tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra. Ôm chặt lấy con trai, Thẩm Lạc Du mặc kệ con trai phản kháng đi đến Vân thị.

"Tôi muốn gặp Vân Dật Bạch!" Cô nói với lễ tân.

Lễ tân nhìn Thẩm Lạc Du giống như một cô nhóc mang theo một đứa bé, nhíu mày, "Tiểu thư họ gì?"

"Thẩm, Thẩm Lạc Du!"

"Có hẹn trước không?"

"Không có! Tôi muốn gặp anh ta!" Thẩm Lạc Du lớn tiếng nói, "Tôi muốn gặp Vân Dật Bạch!"

"Thật xin lỗi, cô không có hẹn trước thì không thể gặp tổng giám đốc! Tiểu thư mời cô sang bên kia đợi!"

"Tôi không muốn đợi, tôi muốn gặp Vân Dật Bạch!"

Lăng Thiệu Dương đi ra từ trong thang máy nhìn thấy được một màn này, một cô gái mười mấy tuổi ôm một đứa nhỏ bốn năm tuổi tranh chấp gì đó với lễ tân.

Anh nhíu mày đi tới, họ không thấy bên ngoài đang có rất nhiều phóng viên sao?

"Có chuyện gì ở đây vậy?" Anh lên tiếng đúng lúc ngắt lời hai người, sau đó nhìn về phía Thẩm Lạc Du.

Chính từ cái nhìn này, anh kinh hô ra tiếng, "Nhược Nhi!" Khuôn mặt kia, lông mày kia, không có cái gì là không giống như Nhược Nhi của anh.

Giọng nói xa lạ khiến Thẩm Lạc Du nhíu mày, cánh tay đau xót khi bị người ta nắm chặt, cô nhíu mày nhìn lại. Đối diện với một ánh mắt xa lạ.

"Vị tiên sinh này, buông tay tôi ra!" Anh ta là ai vậy? Vì sao lại có hơi quen vậy?

Không, đây không phải Nhược Nhi. Không phải Nhược Nhi! Rất giống, rất giống. Nhưng so với Nhược Nhi cô ấy lại nhỏ hơn, không hoạt bát như Nhược Nhi, lại không thông minh như Nhược Nhi. Bản thân cô ấy và Nhược Nhi đối lập như vậy.

Chậm rãi hoàn hồn, anh chịu đựng cơn đau trong ngực, bình tĩnh mở miệng, "Cô tìm tổng giám đốc của chúng tôi có việc gì sao?"

"Phải!"

Thật sâu sắc mắt nhìn cô một cái, xoay người, "Theo tôi lên đây!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 93: Gặp người không nên xuất hiện

Nhìn chằm chằm người bạn tốt mới rời đi đã quay lại, Vân Dật Bạch buông cây bút ngòi vàng trong tay xuống, trầm giọng hỏi, "Lại có chuyện gì vậy?"

Nghiêng người để cho Thẩm Lạc Du đi phía sau bước vào, Lăng Thiệu Dương giống như một người đứng xem không bước vào chỉ đứng lặng yên cạnh cửa không nói gì.

Nhíu mày nhìn một lớn một nhỏ bước vào từ cửa. Giương mắt xa lạ cho anh biết người này anh không quen.

Anh trầm giọng hỏi nhỏ, "Cô ta là ai? Cậu đưa cô ta tới đây làm gì?" Dường như Lăng Thiệu Dương không hề có ý định trả lời anh. Ánh mắt hung hăng nhìn Thẩm Lạc Du đang cúi đầu nhìn mũi giày mình.

Thân thể mềm mại chấn động, Thẩm Lạc Du nắm thật chặt bàn tay con trai, đôi môi đỏ mọng khẽ run nói, "Tôi... tôi là Thẩm Lạc Du!"

"Tôi không quen cô!" Vân Dật Bạch nhíu mày, "Cô có chuyện gì sao?" Có thể được bạn tốt dẫn tới nhất định là có việc quan trọng.

Thẩm Lạc Du khẩn trương đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi. Đôi môi run rẩy ấp úng nói không ra lời, "Tôi... tôi..."

"Mẹ cháu muốn nói với chú, chú là kẻ có lỗi khi lừa gạt dì Tĩnh!" Bị mẹ nắm cánh tay đến khó chịu, đứa bé liền lên tiếng nói thay mẹ.

Bỗng nhiên đối diện với ánh mắt của cậu bé. Trong nháy mắt Vân Dật Bạch có cảm giác quen thuộc. Nhưng, anh lại không biết cậu nhóc. Trầm mặc nhìn kỹ lại đứa trẻ.

Đứa trẻ này vừa nói đến dì Tĩnh?

"Dì Tĩnh cháu nói đến là ai? Chú không quen!"

"Dì Tĩnh chính là dì Tĩnh, bố... à, sao chú có thể không quen được, bọn cháu đều thấy chú và dì Tĩnh ở cùng một chỗ!"

Dì Tĩnh, không phải là nói Thi Tĩnh chứ?!

Vân Dật Bạch ung dung thản nhiên mở miệng, "Các người quen Thi Tĩnh sao?"

"Vâng." Thằng bé lại một lần nữa nói thay mẹ.

"Tìm chú có chuyện gì?" Rất dễ thấy so với mẹ nó, đứa bé này dễ nói chuyện hơn. Sau khi vào cửa cũng không nhìn qua khuôn mặt người phụ nữ.

Anh nói chuyện với cậu bé, "Chú không nhớ là chúng ta đã từng gặp nhau!"

"Không phải cháu, là mẹ cháu tìm chú!" Cậu dùng tay kéo cánh tay mẹ, "Mẹ, mẹ nói với chú ấy đi!" Đồng thời đẩy mẹ đến trước mặt anh. Vân Dật Bạch lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ đó.

Anh kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Thiệu Dương đang đứng một bên. Cuối cùng cũng hiểu, tại sao cậu ta lại đưa cô ấy đến đây.

Còn nghiêm túc lục lọi khắp nơi trong trí nhớ. Anh lắc đầu, "Tôi không quen các người!"

Một câu lại một câu nói không quen của anh, khiến trong lòng Thẩm Lạc Du thấu lạnh, cắn chặt môi dưới cô run run mở miệng, "Tôi biết vị hôn thê của anh là thiên kim đại tiểu thư. Mong anh đừng bỏ rơi chị Tình." Cô một hơi nói xong lời mình muốn nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch chợt trầm mặt, "Cô dùng tư cách gì để nói với tôi như vậy?" Từ khi nào mà Thi Tình gặp được một người phụ nữ như vậy? Sao anh lại không hề hay biết?

"Tôi..."

"Mặc kệ cô là ai. Chuyện của tôi và Thi Tình không cần người ngoài phải nhúng tay vào, bây giờ, mời cô ra ngoài cho tôi!" Vân Dật Bạch chỉ ra cửa phần mộ nói. Ánh mắt âm trầm trừng Lăng Thiệu Dương vẫn không nói gì.

Trong nháy mắt khi cô bé này ngẩng đầu, Vân Dật Bạch hiểu được nguyên do Lăng Thiệu Dương đi rồi còn quay lại. Khuôn mặt này, tuy rằng không thể nói là quá ấn tượng, nhưng mà anh cũng sẽ không quên. Anh tin rằng, trong lòng người bạn tốt lúc này cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Quá giống, nếu không phải đã biết rõ, người kia đã chết, anh thật sự sẽ nghĩ rằng, người trước mắt này là người chết sống lại.

Thấy được bộ dạng xuất thần của bạn, anh biết được, cậu ấy đang nhìn người ta.

Giọng anh lạnh lùng khiến lòng Thẩm Lạc Du buốt lạnh, cô cắn chặt môi dưới, "Anh không nhớ rõ em cũng không sao, nhưng đừng bỏ rơi chị Tình. Chị ấy..."

"Tôi không quen cô, vị tiểu thư này!" Vân Dật Bạch nhíu mày. Vì sao cô ấy lại cho rằng anh quen biết cô ấy?

"Đứng, anh không quen em, anh không quen em! Anh..." Thẩm Lạc Du lặp lại, tựa như đang muốn nói với chính mình. Vẻ mặt cô đơn khiến lòng Lăng Thiệu Dương căng đau.

"Thẩm tiểu thư..." Anh khàn giọng mở miệng. Nhìn thẳng vào khóe mắt đã uрон ước của cô.

Nhược Nhi... đây lòng anh kêu gọi.

"Thẩm tiểu thư, tôi khẳng định, tổng giám đốc của chúng tôi không nhận ra cô. Không biết các người đã gặp mặt khi nào?" Anh hỏi.

Thẩm Lạc Du mím môi, "Tôi chỉ muốn nói như vậy! Tôi đi đây!" Nói xong ôm con trai rồi đi.

"Chờ một lát." Không chút suy nghĩ Lăng Thiệu Dương giữ lấy cánh tay cô.

"Còn có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc Du không quay đầu lại.

Muốn nói gì? Nên nói cái gì đây? Rõ ràng người này không phải cô ấy!

Lăng Thiệu Dương chậm rãi buông cánh tay cô, lạt lững nói, "Không có gì!"

Thẩm Lạc Du ôm lấy con trai bước nhanh rồi đi. Thẳng đến khi một lớn một nhỏ biến mất trong thang máy, Lăng Thiệu Dương mới phát hiện anh đã nín thở đến mức ngực cảm thấy đau đớn.

Như chợt tỉnh lại anh bỗng nhiên xoay người dừng ánh mắt trên Vân Dật Bạch, trong đôi mắt đen hiện lên vẻ luống cuống, "Dật Bạch!" Mở miệng, anh mới biết giọng nói của mình đã nâng cao vài độ.

Lặng lẽ tiến lên ôm bả vai bạn tốt, Vân Dật Bạch vỗ vỗ phía sau lưng cậu ta, "Minh hiểu!"

"Cô ấy nói cô ấy quen biết cậu, đứa bé kia..."

"Không thể nào!" Vân Dật Bạch kiên quyết phủ nhận, "Đứa bé kia ít nhất cũng bốn năm tuổi, bốn năm năm trước mình cùng... khi đó quan hệ rất tốt." Vân Dật Bạch nói.

Bốn năm năm trước, khi đó Dật Thanh vẫn còn sống rất tốt, cậu ấy cùng cô ta cũng rất tốt...

Đúng, đúng vậy, thời điểm đó Dật Bạch không thể nào có quan hệ với cô ấy! Lăng Thiếu Dương liên tục gạt đầu.

"Trời ạ, mình lại nghĩ là Nhược Nhi sống lại!" Anh che mặt, "Ông trời ơi, con thật sự không hề nghĩ đến, còn có thể gặp... khuôn mặt sống động kia lần nữa!" Lăng Thiếu Dương lộ vẻ mặt không chế.

Vân Dật Bạch trầm mặc không nói nhìn người bạn tốt. Lăng Nhược Nhi, một cô gái lạc quan cứ vậy mà hương tiêu ngọc vẫn. Là một người con gái được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi qua đời do bệnh tim, lại khiến bạn thân chết tâm đối với phụ nữ.

"Mình muốn cô ấy!" Lăng Thiếu Dương bỗng nhiên ngừng đầu kiên định nói. Bất luận như thế nào cũng phải có cô.

Về điều này Vân Dật Bạch không thể bình phẩm

Bổ sung đầy đủ máu, cơ thể Thi Tĩnh nhanh chóng hồi phục, nhưng từ sau khi tỉnh lại cô không hề nhìn thấy Vân Dật Bạch, mà Văn Thiếu Giác kia lại căn dặn kẻ dưới để cô đợi ở trong này, định kỳ sẽ có người đến bổ sung các vật dụng, sau đó sẽ để lại một mình cô ở chỗ này. Trong khi này, Tông Chính từng đến một lần, bị cô đuổi về.

Lúc này đây, cô cảm thấy mình vẫn nên là người không tranh giành quyền lợi, như vậy là tốt nhất.

Cô từng có ý đồ muốn rời khỏi nơi này, lại bị Văn Thiếu Giác tình cờ trở về nhà cản trở.

Cô không biết thì ra bây giờ còn có người sử dụng những cơ quan? Nếu tiếp tục đi, không chết thì cũng tàn phế. Sau khi cô làm mẫu bằng một quả táo, cô cũng không dám tự mình thử nghiệm.

Hình ảnh dao găm đâm vào ngực giống như ác mộng luôn quấn lấy cô. Mỗi khi nhớ lại, toàn thân cô đều buốt lạnh.

Dựa bên lầu hai trong vườn hoa, Thi Tĩnh vô cùng buồn chán ngắm nhìn bốn phía của thành phố. Giống như một chú chim nhỏ bị nhốt.

Vì sao lại trở thành như vậy? Cô rõ ràng là đang chuộc tội, vô hình trung lại như đang gây thêm phiền toái cho bọn họ.

Cho nên nói, cô càng ngày càng không hiểu rõ, rốt cuộc là Vân Dật Bạch có ý gì? Giữ cô lại, rốt cuộc là có ích lợi gì?

Một loạt âm thanh sột sột soạt soạt truyền đến, Thi Tĩnh nghi hoặc ngừng đầu.

Nơi này không phải chỉ có một mình cô sao? Còn có người ở đây sao?

Đứng dậy đi đến nơi phát ra âm thanh, cô nhìn thấy cửa thư phòng không đóng chặt, từ bên trong truyền ra tiếng trò chuyện.

"Cậu nói không sai, khi vào tù được một tháng tên tài xế đó đánh lộn trong nhà lao và bị đánh chết! Hơn nữa, người nhà anh ta tất cả đều rời đi ngay trong đêm đó! Không một ai biết là họ đi đâu!" Giọng nói của Văn Thiếu Giác truyền đến.

Thấy bọn họ đang nói chính sự, ngay giây sau đấy khi Thi Tĩnh định rời đi lại nghe được một cái tên mà dừng lại.

"Vụ tai nạn ô tô của Dật Thanh quả thật có vấn đề!" Văn Thiếu Giác nhìn tài liệu trong tay, gạt đầu thật sâu.

Tai nạn ô tô của Dật Thanh có vấn đề?!

Thi Tĩnh chợt dừng bước, dựa vào bên tường nghe ngóng động tĩnh bên trong.

"Cậu tra được gì rồi?"

Là giọng nói của Vân Dật Bạch?

Khép vật trên tay lại, Văn Thiếu Giác thần nhiên nói, "Tài xế chết là một điểm đáng ngờ, còn có một việc, tên tài xế từng nhận được một số tiền lớn, mà khoản tiền đó lại biến mất không thể tìm thấy cùng người nhà anh ta! Điều đấy có thể chứng minh, có kẻ đứng sau thuê hán để giết người, bây giờ cậu phải kể cho mình biết Dật Thanh đã từng đắc tội với những ai? Mình cần một danh sách!"

"Không có!" Vân Dật Bạch trầm giọng mở miệng, "Dật Thanh nó không hề có kẻ thù!"

"Vậy còn cậu?"

"Mình?"

"Đúng! Cậu, có lẽ có người muốn gây khó khăn cho cậu nhưng lại không có cơ hội, đành phải tấn công từ người nhà cậu!" Đây là suy nghĩ rất bình thường.

Vân Dật Bạch gạt mình, kẻ thù của anh?! A, cái này thật đúng là kẻ không hết.



"Mình sẽ liệt kê danh sách những đối thủ trên thương trường cho cậu." Vân Dật Bạch nói.

"Được!" Văn Thiếu Giác ngừng lại, "Kỳ thật, mình có một nghi vấn?"

"Hửm?"

"Vì sao sau ba năm cậu mới nhớ đến điều tra lại sự cố này, cậu đã phát hiện ra điều gì rồi?" Văn Thiếu Giác sâu sắc nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nhíu đôi mày rậm, tựa tiểu phi tiểu, "Thấy được một người không nên xuất hiện." Một người vốn dĩ đã chết bỗng nhiên xuất hiện, không kỳ lạ sao?

"Ài?"

"Người gây ra tai nạn của Dật Thanh trong yến tiệc của Phong Dương! Dùng một thân phận đặc biệt để xuất hiện!" Anh thông thả mà hồ hững nói.

"Không thể nào!" Văn Thiếu Giác phủ nhận, "Anh ta đã chết trong nhà lao!"

"Anh ta bây giờ là tài xế của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế!" Vân Dật Bạch cười điên cuồng.

Một tiếng răng rắc truyền đến từ ngoài cửa. Văn Thiếu Giác bước nhanh đến. Thấy được vẻ mặt Thi Tĩnh tái nhợt ôm chậu cảnh bên cửa nhìn anh.

Văn Thiếu Giác không ngờ, trong nhà ngoài anh thì chính là cô. Có thể gây ra tiếng động nhất định là cô.

"Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý nghe lén!" Thi Tĩnh vội vàng giải thích.

"Không sao, cô vào đi!" Dù sao chuyện này cũng có quan hệ với cô, nghe thấy cũng không sao cả?! Anh nhìn thoáng qua trong phòng.

Bước vào thư phòng nhìn Vân Dật Bạch đưa lưng về phía cửa, Thi Tĩnh nhất thời cảm thấy thời gian dường như đã qua rất lâu, dường như đã lâu rồi cô không nhìn thấy anh.

Từ từ xoay người, Vân Dật Bạch cau mày nhìn cô cũng không nói gì.

Hành động của anh dừng lại trong đáy mắt cô, Thi Tĩnh ngượng ngùng nở nụ cười, "Tôi nghĩ, tôi vẫn nên đi!" Dường như anh ấy không thích thấy mình xuất hiện.

"Khoan đã!" Vân Dật Bạch gọi cô lại. Nhìn sang Văn Thiếu Giác, "Mọi chuyện làm phiền cậu, mình sẽ đưa cô ấy đi!"

"Được!" Văn Thiếu Giác bằng lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 94: Từ nay về sau, đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!

Nội dung nghe lén được quá mức kinh bạo, Thi Tĩnh từ đầu đến cuối vẫn chưa kịp hoàn hồn. Cô vẫn không thể tiêu hóa hết những nội dung vừa nghe được.

Cái chết của Dật Thanh không phải là chuyện ngoài ý muốn?! Vì sao lại như vậy?

Căng thẳng khiến lòng bàn tay toàn là mồ hôi, Thi Tĩnh nắm chặt tay khiến các khớp xương trắng bệch, thân mình thẳng băng run nhè nhẹ. Cô muốn hỏi, nhưng lại sợ Vân Dật Bạch không chịu nói cho cô biết.

"Muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi!" Vân Dật Bạch nhìn cô tự làm mu bàn tay mình chảy máu. Anh lên tiếng cắt đứt sự căng thẳng của cô.

Vội ngẩng đầu nhìn Vân Dật Bạch đang lái xe, Thi Tĩnh có hơi khó tin, "Tôi, có thể hỏi sao?"

"Hỏi đi! Trước khi tôi hối hận!" Đôi mắt Vân Dật Bạch chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, sợ rằng nếu liếc mắt nhìn cô anh sẽ không nói được.

Bàn tay nắm thật chặt, Thi Tĩnh buột miệng nói, "Có thật không? Cái chết của Dật Thanh không phải là ngoài ý muốn? Là có người cố ý?"

"Phải!"

Đèn đỏ, Vân Dật Bạch dừng xe quay đầu nhìn cô, "Tai nạn ô tô của Dật Thanh không phải ngoài ý muốn, là có người gây ra!"

"Nhưng mà, vì sao?" Vì sao Dật Thanh lại trở thành mục tiêu của kẻ đó? Anh là một người cởi mở như vậy, làm sao có thể khiến người ta oán hận đến mức phải giết chết anh?

Từ từ thu lại ánh mắt, Vân Dật Bạch rời xe đi hồi lâu mới thì thào lên tiếng, "Trên thế giới này, vĩnh viễn cô cũng không thể biết được kẻ thù tiềm ẩn bên cạnh mình là ai."

"Nhất định phải có kẻ thù sao? Mỗi người tự nhượng bộ một bước không phải sẽ tốt hơn sao? Vì sao nhất định phải liều mạng anh chết tôi sống chứ?" Thi Tinh không hiểu.

Nói thì đúng là như vậy. Nhưng, nếu như vậy thì nhịp độ công việc giảm xuống, nếu thế sẽ không thể tạo nên sự cạnh tranh trong lòng người. Phàm là con người rõ ràng đều muốn đạt thành tựu. Trong mọi lĩnh vực khó có chuyện tự mình nhượng bộ. Những lời này, cho dù nói cùng cô, cô cũng không hiểu được.

"Không phải cô không tìm thì kẻ thù sẽ không đến!" Anh chỉ có thể nói, cô quá ngây thơ, còn chưa thật sự gặp phải người thực sự muốn làm hại cô.

"Sao không nói là do các người so đo quá mức?" Thi Tinh hỏi lại.

Bàn tay nắm thật chặt tay lái, Vân Dật Bạch lạnh lùng cười, cười nhạo cô quá ngây thơ, "Đây là cuộc sống! Cũng là lý do hiện tại cô như thế này, mà cuộc sống của tôi và tôi không giống nhau!"

"Nếu mọi thứ anh có được trong cuộc sống phải dùng chém giết để đổi lấy. Thà rằng tôi đây không có còn hơn!" Thi Tinh tức giận nói.

Mọi thứ có được trong cuộc sống đổi lấy từ nguy hiểm. Hết lần này đến lần khác cuộc sống giống như là thuốc độc, nhưng không ít kẻ người trước vừa ngã xuống, người sau lại tiến lên muốn bước qua. Người nguyện bình thân càng lúc càng ít.

Vân Dật Bạch giẫm cọt cong khoe môi, "Cuộc sống hiện tại của cô chính là do tôi chém giết mà đổi lấy! Cô hưởng thụ mọi thứ mà tôi đem đến cho cô, lại dám chỉ trích tôi so đo quá mức. Cô không thấy mâu thuẫn sao?" Không phải con người đều có lòng tham như vậy sao?

"Không phải như vậy sẽ gặp nguy hiểm sao? Anh càng thành công chứng tỏ nguy hiểm càng nhiều! Không phải vì thế mà Dật Thanh mới bị..." Trong tiềm thức cô cho rằng, cái chết của Dật Thanh có liên quan đến Vân Dật Bạch.

"Lại muốn tra cứu tội lỗi sao?" Vân Dật Bạch thản nhiên nói, giọng nói lạnh lẽo ghê rợn.

"Chẳng lẽ không phải sao? Nếu anh không thành công như thế, bên người Dật Thanh cũng sẽ không tồn tại nguy hiểm." Thi Tinh nhìn anh lên án.

"Đừng lên án tôi như thế, bất luận là thế nào, Dật Thanh xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là do cô tạo lên." Vân Dật Bạch lạnh lùng gầm khế, "Nếu không vì sinh nhật cô, nó sẽ đến nơi đó sao? Nếu nó không đi, sẽ chết sao? Thi Tinh, cô cho rằng cô có thể tìm được bức hoành đề giải trừ tự trách trong lòng sao? Không, tôi sẽ từng thời từng khắc nhắc nhở cô, tất cả đều do cô tạo ra!" Anh hung ác nói.

Dựa vào cái gì chỉ có mình anh phải chịu khổ sở như vậy, anh muốn khiến cô cũng phải cảm nhận được áp lực và khổ sở như thế.

Anh ta quá tàn nhẫn...

Vì sao anh ta cứ phải tàn nhẫn nhắc nhở mình không được quên đi chuyện đấy?! Theo bản năng sờ lên cần cò, cần cò trống không nhất thời khiến sắc mặt cô tái xanh, đột nhiên cúi đầu nhìn lại.

Không có, cái gì cũng không có?! Món quà Dật Thanh đưa cho cô, thứ duy nhất để làm kỷ niệm!

Trong đầu nhất thời hoảng loạn. Ba năm qua nó đã trở thành một bộ phận bên người cô, từ khi nào lại không thấy?! Giây tiếp theo cô khom người tìm kiếm trong xe.

"Cô đang làm gì vậy?" Vân Dật Bạch nhíu mày nhìn động tác đột ngột của cô.

Ở đâu? Vì sao lại không tìm được? Khi nào đã không thấy? Chẳng lẽ ở trong nhà Văn Thiếu Giác sao?

Bỗng nhiên bắt lấy cánh tay anh, Thi Tinh không để ý xe đang chạy hết tốc lực thành tiếng, "Dừng xe, dừng xe, tôi muốn quay lại tôi muốn quay lại!"

"Hồ đồ!" Vân Dật Bạch gắt gao giữ chặt cánh tay cô trong tay, căm tức nhìn cô, "Cô muốn chết sao?" Không biết anh đang lái xe à?

"Tôi muốn quay lại!" Đó là vật duy nhất Dật Thanh để lại cho cô, cô không thể để mất! Thi Tinh trở nên mất khống chế.

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô, "Không được làm liều. Cô đã bỏ quên vật gì? Để cậu ta đưa đến là được!"

"Không được!" Thi Tinh hét lớn.

Căn bản hành động của cô khiến Vân Dật Bạch không thể tiếp tục lái xe được, anh liền dừng xe ở một bên đường, hai tay dùng sức nắm lấy bả vai cô, "Cô quấy rối cái gì?"

Nhất thời khi anh đột ngột hét lên, Thi Tĩnh nháy mắt bình tĩnh lại.

Thần thờ nhìn Vân Dật Bạch trước mặt, cô lạnh lùng nhỏ giọng, "Đã không còn, cái gì cũng không còn. Không còn... đã không còn." Vật duy nhất Dật Thanh để lại đã không còn.

"Cái gì đã không còn?" Vân Dật Bạch nhíu mày.

"Không còn!" Một hàng nước mắt trong suốt chảy xuống trên gương mặt, bỗng nhiên cô nhào vào trong lòng Vân Dật Bạch, gào khóc lên, "Không còn, đã không còn, đã mất rồi." Cô nghẹn ngào.

Cái gì đã mất rồi? Vân Dật Bạch nhíu mày dừng bên hõm vai cô, không biết vì sao cô bỗng nhiên lại mất khống chế như vậy.

Cánh tay cứng ngắc giờ lên đặt trên bả vai cô, chậm chạp mà vụng về vỗ nhẹ vai cô, "Đã mất rồi thì để mất đi!" Vật gì có thể khiến cô khóc thương tâm đến muốn chết như vậy.

"Không được, không được, đó là thứ Dật Thanh đưa, Dật Thanh..." Trong lòng Thi Tĩnh đau đớn thống khổ.

Tên em trai, giống như một lời nguyên, nhất thời khiến cơ thể Vân Dật Bạch cứng ngắc.

Anh sao lại quên, trong lòng người phụ nữ này chỉ có một người là Dật Thanh. Mặc dù hai người đã có quan hệ thân mật, nhưng trong lòng cô vĩnh viễn chỉ có một người là Dật Thanh.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh không ngừng khóc thút thít, Vân Dật Bạch rửa thầm một tiếng chặn ngang bả vai cô nâng người cô lên môi mòng chặt chẽ phủ lên môi cô, thành công đem tiếng khóc thút thít của cô nuốt hết vào miệng mình.

Ánh mắt trùng lớn dừng lại ở nụ hôn bất ngờ của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh bỗng chốc sững sờ. Nước mắt đọng nơi khóe mắt thật lâu không rơi xuống. Mọi giác quan đều ngưng tụ ở trên môi.

Không có xâm nhập không có đòi lấy, chính là bốn cánh môi chặt chẽ dán lấy nhau. Dường như chỉ là do anh muốn cô ngừng khóc mà thôi.

Ngạc nhiên nhìn Vân Dật Bạch dứt ra, Thi Tĩnh nghe anh nói, "Còn khóc à?"

Vết hồng lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô cúi đầu không nói. Ngượng ngùng qua đi. Mắt mắt vẫn cứ đánh úp đến đáy lòng.

Dật Thanh liệu chết mang quả đến, cứ vậy mà bị cô đánh mất?

Thật sâu đưa mắt nhìn cô, Vân Dật Bạch không tiếp tục nói chuyện, anh tiếp tục lái xe đi.

Khung cảnh lạ lẫm khiến Thi Tĩnh bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô khản trương nói, "Đây là chỗ nào?"

Liếc mắt nhìn cô một cái, Vân Dật Bạch giễu cợt châm chọc, "Yên tâm tôi sẽ không bán cô đâu!" Anh đánh tay lái rất nhanh.

Xe rất nhanh thẳng tiến vào giữa một loạt biệt thự sắp xếp độc lập. Thi Tĩnh có thể khẳng định, cô chưa từng đến chỗ này. Anh đưa cô đến nơi này làm gì? Mang theo thận trọng, mang theo nghi hoặc Thi Tĩnh theo Vân Dật Bạch xuống xe.

Hai chân đứng lại, ngay khi một bóng người trước cửa biệt thự rơi vào tầm mắt, Thi Tĩnh mở to hai mắt nhìn.

Bóng lưng quen thuộc, khiến Thi Tĩnh không nhận được mà gọi thành tiếng, "Bố?"

Thi Vĩnh Thành bên trong sân cầm một cái vôi nước nghe được giọng kinh hô của con gái vội vàng xoay người, kinh hi ném vôi nước trong tay xuống, "Tiểu Tĩnh? Đúng là con sao?"

Trời mới biết đã rất lâu rồi ông chưa được gặp con gái! Bỗng nhiên ông bị đưa đến nơi này, bị bắt phải ở lại trông nom mọi thứ trong biệt thự, ông bắt đầu sợ sệt khó hiểu, đến bây giờ có thể bình yên hưởng thụ cuộc sống an bình ở đây, theo thời gian trôi qua, ông lại càng nhớ con gái.

Lâu rồi cha và con gái không phân khối nhìn nhau, đôi mắt Thi Tĩnh quan sát qua lại trên người bố xác định không có bất cứ vấn đề gì mới thò ra một hơi. Xoay người dừng ở Vân Dật Bạch vẫn đứng trầm mặc bên xe, cô không hiểu rõ ý của anh.

Chậm rãi tiến lên dừng lại, cô nhìn ánh mắt anh nhẹ nhàng mở miệng, "Cám ơn anh đã không làm khó dễ bố tôi!"

Trong lòng cô, anh là một kẻ bỉ ổi vậy sao?

Vân Dật Bạch nâng khóe môi, "Tôi không nhân từ như vậy đâu!" Anh thần nhiên nói, "Làm như vậy, là có cái giá phải trả!"

Trong lòng chợt lạnh, Thi Tĩnh cười nhạo chính mình sao có thể ngây thơ cho rằng anh có lòng tốt chứ? Cô lẳng lặng chờ điều kiện được đăng chân lần

đăng đầu của anh.

Không có chầm chọc cũng như chầm biếm theo dự liệu, Vân Dật Bạch nhìn cô thật lâu. Thật lâu thật lâu mới mở miệng, "Từ nay về sau, đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Dứt lời, anh hờ hững xoay người ngồi vào trong xe, nhanh chóng chạy nhanh rời khỏi nơi này.

Đáp án ngoài dự liệu trong thoáng chốc khiến Thi Tinh sững sờ tại chỗ, đợi đến khi cô chậm rãi hoàn hồn, trước mắt đã trống không.

Anh có ý gì? Không cần cô? Không phải anh luôn hận cô tận xương tủy sao? Luôn hy vọng cuộc đời cô vì Dật Thanh mà trả giá sao?

Vì sao, bỗng nhiên khi đó, đột nhiên anh lại nói lời như vậy?

Không còn quan hệ, không bao giờ còn liên hệ. Không bao giờ gặp lại...

Một câu ngắn gọn, lại khiến cô lạnh từ lòng bàn chân đến tận đầu.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, cô muốn xông lên hỏi anh vì sao?

Nhưng lại có một giọng nói vang lên trong lòng.

Không phải cô vẫn mong thế này sao? Từ nay về sau sẽ không có liên lạc gì. Cô vui vẻ có được tự do. Anh không hề chấp nhất trả thù. Mẹ Vân cũng sẽ không cần lo lắng cô sẽ lại hại anh.

Kết cục thật đầy đủ, thật hoàn mỹ...

Vì sao, trong lòng lại có một tia không cam lòng cũng như không muốn?!

Rất muốn, rất muốn tiến lên hỏi rõ ràng rốt cuộc sao lại như vậy. Thế nhưng, cô lấy thân phận gì có tư cách gì để hỏi đây?

Giữa cô và anh, bất quá cũng chỉ là một bản khế ước mà thôi.

Thần thờ đứng tại chỗ rồi chậm rãi ngồi xổm người xuống, Thi Tinh chợt thấy hơi lạnh, cánh tay gắt gao ôm lấy chính mình, càng ngày cô càng không hiểu suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 95: Chỉ là công cụ để trả thù thôi, đến khi dùng xong, thì vứt bỏ!

Một căn biệt thự nhỏ hai tầng, cùng với tám séc một triệu. Được đặt cẩn thận trên bàn. Thi Tinh không rời tầm mắt nhìn giấy chuyển nhượng và tám séc bên trong tập văn kiện.

Thứ này được nhân viên chuyển phát nhanh giao tới tay cô sáng nay, mấy trang giấy đặt ngay ngắn bên trong, là giấy tờ chuyển nhượng nhà đất, cùng với tám séc một triệu. Ngôi nhà mang tên cô. Còn có quần áo của cô để lại chỗ anh. Tất cả hành lý, đều được anh đưa tới.

Giống như những gì anh đã nói, về sau giữa anh và cô sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Mà tất cả những gì cô để lại đây anh đều đưa tới hết. Thật sự là sạch sẽ...

Mà hiện tại cô chỉ có thể hờ hững nhìn mọi thứ trước mắt.

Vì sao? Thật khó hiểu, anh đưa đến đây nhiều đồ như vậy. Ngoài những bộ quần áo này, những thứ khác cô thậm chí còn chưa hề lấy ra dùng. Tất cả anh đều cho đóng gói đem đến đây.

Cứ sạch sẽ như vậy, triệt để như vậy sao?

Cô, không cam lòng!

Bịch một tiếng.

Một chường vỗ vào bàn, khiến cho Thi Vinh Thành mới vào cửa hoảng sợ, vội vàng nhìn lại.

Không được, cô muốn đi hỏi cho rõ! Vì sao sau khi cô biết chuyện của Dật Thanh là ngoài ý muốn, anh lại để cho cô đi? Không phải anh vẫn nói, cô là

hung thủ đã hại chết Dật Thanh sao? Trước đó anh cũng đã từng nói, anh muốn nhắc cho cô nhớ, cô chính là nguyên nhân gây nên cái chết của Dật Thanh. Vậy mà giờ, anh lại đột nhiên muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Có liên quan đến Dật Thanh sao? Cho nên anh mới làm như vậy?

Cô muốn đi chứng thực, cô muốn làm cho rõ rệt cuộc chuyện này là thế nào!

Bên trong phòng tổng giám đốc Vân thị, không khí tràn ngập mùi rượu, bên trong còn có từng tràng tiếng cười của phụ nữ.

Đẩy cánh cửa văn phòng ra, hương vị say mê từ trong truyền đến, nhất thời khiến anh nhũn mảy. Đối diện với cửa lớn là bàn làm việc, Vân Dật Bạch ngồi dựa trên ghế lớn, ngồi đối diện trên bàn là một cô gái mặc áo không đủ che thân, đưa về phía anh gần như là toàn bộ phần lưng trần. Ở hai bên trái phải ghế, là hai cô gái khác nhau.

Khuôn mặt trát lớp phấn dày khiến người ta vừa nhìn đã thấy ngán. Vân Dật Bạch ngồi ở giữa chậm rãi nhắm mắt lại, đối với ba cô gái này là bộ dáng không chút hứng thú.

Ba cô gái cùng nhìn thấy Lăng Thiếu Dương đứng bên cửa đều đưa mắt nhìn anh.

Cô gái lưng trần đưa ly rượu trong tay về phía anh, cười duyên nói, "Anh đẹp trai, cùng đến nào!"

"Ra ngoài!" Lăng Thiếu Dương hiểm khi tháo bỏ về mặt lãnh đạm, nghiêm mặt lạnh nhạt nói.

Toàn thân ba cô gái chấn động, nụ cười duyên nhất thời biến mất. Nhất thời trong văn phòng bao trùm không khí trầm mặc.

Ánh mắt Vân Dật Bạch từ từ mở ra, môi mỏng khẽ mở, "Tại sao không nói tiếp? Tiếp tục..." Nói xong, anh lại nhắm mắt lại.

Cô gái vừa định cất tiếng lại thấy Lăng Thiếu Dương tiến tới túm bả vai cô gái không mặc gì ném ra ngoài cửa. Sau đó ánh mắt hung hăng nhìn hai cô gái còn lại.

"Muốn để tôi phải ra tay sao?" Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nói.

Hai cô gái nhanh chóng rời ghế nhặt quần áo lên chạy ra ngoài.

Tiến lên mở cửa thông gió ra, mở cửa sổ ra, Lăng Thiếu Dương đợi cho mùi hương trong phòng tản ra gần hết mới lên tiếng, "Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?"

Miền cưỡng mở mắt, Vân Dật Bạch tà mị cười, "Hưởng thụ cuộc sống! Phụ nữ thật sự rất đáng yêu không phải sao?"

"Đáng yêu cái cóc khô!" Anh chửi rủa ra tiếng, "Vì sao mọi việc của Dật Thanh lại không nói cho tớ biết? Chẳng lẽ cậu không tin tớ hay sao?" Cảm giác bị người khác che mắt thật khó chịu!

"Không phải cậu đang theo đuổi cái cô Thẩm Lạc Du kia sao? Thế nào, đã theo đuổi được chưa?" Vân Dật Bạch khéo léo chuyển đề tài, không quan tâm đến vấn đề của cậu ta.

Theo đuổi? Cô gái đó phiền toái chết được! Anh không nghĩ tới chỗ cô ở lại gần công ty đến vậy, anh cũng chưa từng chú ý đến căn nhà kính trồng hoa đó, đến sự tồn tại của cô. Hơn nữa, bên cạnh cô ấy còn có đứa nhỏ năm tuổi nên cũng không tiện.

Do dự chốc lát, Lăng Thiếu Dương thở dài, "Vẫn chưa!"

"Vô dụng, ngay cả một cô gái mà cũng không làm gì được!" Vân Dật Bạch thần nhiên châm chọc.

"Không cần phải khích tướng, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tớ đâu! Vì sao không nói với tớ sự vụ của Dật Thanh? Cậu không tin nhiệm tớ?" Điều này anh rất để ý.

"Không cần thiết!"

"Không cần thiết như cậu nói, cậu sẽ không cố ý tạo ra sơ hở để người khác lợi dụng! Bộ dạng này của cậu là để lừa gạt người khác, không lẽ cậu còn muốn lừa tớ luôn hay sao?" Lăng Thiếu Dương khinh thường nhìn cậu ta, cũng nghĩ rằng, hai người họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên. Có cái gì mà anh không biết chứ?

Bị vạch trần?!

Vậy tại sao kẻ đó lại không biết được cơ chứ? Ngược lại sao lại để cho sự việc trở nên nghiêm trọng hơn? Không lẽ, mục tiêu của bọn họ không phải là mình?

Vân Dật Bạch khép mắt lại, tâm tư không ngừng thay đổi.

Thấy cậu ta không thêm chú ý đến mình, Lăng Thiếu Dương có chút tức giận, "Vân Dật Bạch, rốt cuộc thì cậu muốn thế nào?"

"Chuyện này không liên quan gì đến cậu! Thiếu Dương, nếu cậu vẫn muốn cùng cô gái đấy tiến thêm bước nữa, thì đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện này! Nhanh chóng đi theo đuổi cô ấy! Tớ tự sẽ có chủ định!" Vân Dật Bạch thờ dài.

"Tớ muốn giúp cậu!"

"Nếu cần tớ sẽ nói!"

Tình bạn của đàn ông không giống với phụ nữ, không có nhiều nghi kỵ và hoài nghi. Chỉ một câu nói, một ly rượu, như vậy là đủ rồi!

Yên lặng thờ dài, Lăng Thiệu Dương gật đầu đã hiểu, "Tớ hiểu rồi. Nhưng cậu cũng không cần suy sụp tinh thần như vậy. Bỗng nhiên cậu không bình thường như vậy chỉ khiến bọn họ thêm cảnh giác hơn thôi!"

"Là tớ muốn để bọn họ thời thời khắc khắc phải lo lắng với những gì tớ đang làm!" Vân Dật Bạch cười khê.

Lăng Thiệu Dương biết là cậu ta cố ý, "Nếu thật sự cậu muốn diễn trò, không bằng đi tìm Dương Chi La! Dù sao các cậu cũng là hôn phu hôn thê, như vậy sẽ đáng tin cậy hơn!"

"Không!"

"Nhiều năm cũng đã trôi qua như vậy, cậu cũng nên quên đi!" Lăng Thiệu Dương ngậm nhấm. Năm đó Dương Chi La làm vậy cũng có chút quá đáng.

Dật Thanh đã mất, toàn bộ Vân gia đều do một mình Vân Dật Bạch gánh vác. Mẹ Vân vì không chấp nhận nỗi sự thật này, tinh thần lúc này trở nên bất ổn. Cũng đúng lúc đấy Dương Chi La lại đề cập đến vấn đề kết hôn. Bạn anh còn tâm trí để nghĩ đến chuyện kết hôn sao?

Theo tập tục, nếu trong nhà có người mới mất, trong vòng một trăm ngày không được bàn đến chuyện kết hôn, ba năm tới cũng không thể có việc vui. Mặc dù đó là tập tục từ xưa, nhưng hiện tại trong nhà vẫn còn trường bối, tập tục này vẫn nên giữ. Bởi vậy, khi Dương Chi La yêu cầu bạn anh trong vòng một trăm ngày phải kết hôn. Sau khi bị cự tuyệt cô ta lại tiếp tục lấy hôn ước để áp chế cậu ấy.

Do đó, tình cảm mười mấy năm thanh mai trúc mã chỉ bởi một câu nói của cô, đã không còn!

Như vậy vẫn chưa nói là gì. Nếu không thành, sau này cố gắng bồi dưỡng vẫn có thể cứu vãn. Điều khiến tim bạn anh nguội lạnh là, Dương Chi La lại ra sức chèn ép giải trừ hôn ước, sau đó nhanh chóng ra nước ngoài, về sau bằng nhiều cách họ tìm hiểu được, mới biết, cô sắp lập gia đình!

Phản bội, nhất thời đánh thẳng tận đáy lòng Vân Dật Bạch. Không phải là cô sốt ruột muốn kết hôn, mà là cô muốn tìm một lý do để rời xa cậu ấy. Vào lúc cậu ấy rất cần đến cô.

Ngay sau đấy, Vân Dật Bạch vui vẻ cởi mở thoáng chốc biến thành âm trầm và lạnh nhạt. Cậu ta ra sức làm việc, đồng thời chăm sóc cho mẹ mình. Cho tới bây giờ...

"Chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi. Tớ chỉ không muốn để quá khứ lặp lại thôi!" Nhấc ly rượu trên bàn lên, hơi hơi lắc nhẹ chiếc ly để bên chóp mũi, nhẹ nhàng thưởng thức mùi vị từ rượu, lúc này anh mới nhẹ lên tiếng, "Các cậu đều chỉ biết Dương Chi La xinh đẹp. Cô ta không phải là một người phụ nữ dịu dàng đâu."

Lăng Thiệu Dương nhíu mày, "Chuyện này có liên quan gì đến cô ấy?"

"Tớ không biết!" Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu trả lời.

"Thi Tinh đâu? Cậu ở đây ăn chơi đàng điếm, Thi Tinh biết được chẳng lẽ không đau lòng sao?" Lăng Thiệu Dương suýt quên mất cô gái bị bạn anh loại ra khỏi chuyện này.

Thi Tinh?!

Động tác uống rượu có chút khựng lại, ngón tay cầm ly rượu nắm chặt, nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly Vân Dật Bạch nở nụ cười như có như không, "Cô ta, chẳng qua chỉ là một công cụ để trả thù thôi, đến khi dùng xong, thì vứt bỏ!" Đúng vậy, chính là như vậy.

Đúng là như vậy sao?

Bỗng Lăng Thiệu Dương nhếch môi, "Nếu là vậy, tớ phải báo cho Tông Chính biết. Cậu ấy là nhất kiến chung tình với cô ấy!" Dứt lời anh tiến lên cầm lấy điện thoại trên bàn.

Một đôi tay khác dùng lực ép lên điện thoại, Vân Dật Bạch trừng mắt nhìn cậu ta, "Ai cho cậu làm vậy?"

"Hả? Cậu dựa vào cái gì mà không cho? Cậu cũng có là gì của cô ấy đâu? Sao cậu lại không chịu nói lý vậy?" Lăng Thiệu Dương buồn cười hỏi.

"Tớ nói không cho phép là không cho phép!" Lời nói vội bật ra.

"Có đồng ý hay không cũng là do Thi Tinh và Tông Chính quyết định, hiện tại cậu cũng chỉ là người ngoài cuộc thôi!" Cậu ta nghĩ người khác không nhìn

ra sao? Lúc Thi Tình đến dự tiệc rượu ở Dương gia sao lại trở thành tâm điểm của mọi người? Còn nữa, buổi tụ họp lần trước trên người cô không che được dấu hôn. Thân là một người đàn ông, làm sao anh lại không hiểu chứ? Chỉ là mọi người ngầm hiểu không nói ra thôi.

Anh cũng không tin, trên đời này lại có người đàn ông chấp nhận chia sẻ phụ nữ với bạn mình. Trừ khi người phụ nữ đó là một kỹ nữ!

"Lăng Thiếu Dương, cậu đừng chọc giận tớ!" Vân Dật Bạch khẽ quát một tiếng.

Mấy giờ trước anh mới nhận được điện thoại, mọi vật dụng đều đã đưa đến nơi. Vất vả lắm anh mới đem hai chữ Thi Tình ném ra khỏi đầu, vậy mà bây giờ cái tên này lại được nhắc đến. Anh có chút không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng.

"Thừa nhận bản thân có tình cảm với cô ấy thực sự khó như vậy sao?" Lăng Thiếu Dương bình tĩnh nói.

"Không khó, trong lòng tớ thích cô gái như thế nào tớ đều biết. Nhưng cô ấy thì không được!" Vân Dật Bạch trầm giọng bực mình nói.

"Nếu cậu đã không thể, vậy sao Tông Chính lại không được?"

"Tớ đã nói rồi..."

"Đây không phải là lý do! Cho dù là vì Dật Thanh, thích cô ấy, đáng lẽ cậu phải thấy vui mừng mới đúng chứ? Trên thực tế tớ cảm thấy ngoại trừ về tự ti bên ngoài, Thi Tình thật sự không tệ cho dù phải đối mặt với một kẻ luôn ép buộc người khác theo ý mình như cậu, không phải cô ấy đều đồng ý hay sao? Cậu lợi dụng điểm yếu chính là tính cách của cô ấy để ép buộc cô ấy. Cũng chính là điểm này, lại khiến cho nhiều đàn ông mong muốn được lấy cô ấy về làm vợ!" Hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt lạnh nhạt từ bạn, Lăng Thiếu Dương nói liền một hơi.

Cuối cùng, anh kết luận, "Nếu tớ không vì... tớ cũng sẽ cưới cô ấy về!"

Răng rắc

Âm thanh tiếng thủy tinh vỡ vang lên đánh gãy lời Lăng Thiếu Dương, trán Vân Dật Bạch nổi đầy gân xanh ngược nhìn bạn, "Cậu nói xong chưa? Nói xong rồi thì ra ngoài." Lời của anh vang bên tai.

"Cậu thấy khó nghe sao? Cậu muốn đánh tớ à? Những điểm tốt của cô ấy cậu không thèm quan tâm đến. Cậu không nên lấy Dật Thanh làm cớ để tự lừa dối mình. Cậu là một thương nhân cũng nên biết cơ hội không hay xuất hiện! Một khi đã bỏ qua..." Dường như anh nhớ ra điều gì, giọng điệu dần âm trầm, "Hối hận cũng đã muộn!"

Giống như anh vậy!

Tớ không phải là cậu! Vân Dật Bạch trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 96: Đứa bé này không phải của tôi

"Dì Tình!" Giọng nói non nớt kéo Thi Tình đang thất thần suy nghĩ trước cửa Vân thị trở lại.

Quay đầu nhìn đứa bé đang lôi kéo góc áo mình, khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn béo tròn cau lại. Lúc này cậu đang chăm chú nhìn cô, ngọt ngào gọi, "Dì Tình!"

"Nhóc con? Tại sao cháu lại ở đây? Mẹ cháu đâu?" Khom người ôm lấy thằng bé, Thi Tình ngẩng đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Thẩm Lạc Du. Cô cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, "Một mình cháu đến à? Sau này không được làm điều nguy hiểm thế này, mẹ cháu sẽ lo lắng đó!" Cô nhân cơ hội giáo dục đứa bé.

"Cháu biết, cháu đến đây có việc!" Cậu bé nghiêm mặt gật đầu.

"Có chuyện gì?" Ở Vân thị?

"Cháu muốn tìm bố!" Cậu bé nghiêm túc nhìn Thi Tình, lời nói ra khiến người nghe kinh ngạc.

"Bố?!" Thi Tình kinh hô ra tiếng, "Cháu biết bố cháu là ai?" Cô vẫn cho rằng người đàn ông của Lạc Du - bố của đứa bé có thể đã chết, hoặc là không thể sống cùng cho nên cô ấy mới một mình nuôi đứa trẻ.

"Biết chứ, mẹ sẽ không lừa cháu, cháu luôn biết bố cháu là ai! Dì Tình, đi ở đây làm gì?"

Nói đến mục đích của chính mình, Thi Tĩnh lắc đầu, "Không có việc gì! Bố cháu ở trong này sao? Nói cho dì Tĩnh biết là ai, dì Tĩnh giúp cháu tìm!"

"Mẹ nói, bố cháu tên là Vân Dật Bạch!" Cái tên được nói ra từ giọng nói non nớt của cậu bé khiến người ta phải khiếp sợ.

Bỗng dưng,

Thi Tĩnh trừng lớn mắt nhìn đứa bé trong lòng, thét lên thất thanh, "Ai cơ?"

"Vân Dật Bạch! Mẹ nói vậy!" Giọng nói non nớt của đứa bé lặp lại rõ ràng. Sau đó dường như lại nghĩ đến điều gì, nói, "Dì Tĩnh, cô và bố cháu ở cùng một chỗ à?"

Nghe vậy, khuôn mặt thanh tú của Thi Tĩnh trầm xuống, "Làm sao cháu biết?" Thăng bé đã biết, có phải Lạc Du cũng đã biết rồi hay không?

Nếu thăng bé đúng là con của Vân Dật Bạch, không phải em ấy sẽ là... trời ơi, làm sao có thể như vậy chứ?

"Dì Tĩnh, mẹ rất đau lòng, cháu không biết mẹ đau lòng vì điều gì. Mẹ đi tìm bố, bố khẳng định không quen biết bọn cháu. Dì Tĩnh, cô và bố ở cùng một chỗ, cô có thể ngăn bố đừng khiến mẹ đau lòng được không?" Bộ dạng nhỏ nhắn, lo lắng cho mẹ mình. Khản cầu nói.

Vậy mà anh ấy lại nói không quen Lạc Du? Lúc trước khi lên giường cùng người ta vì sao không nói vậy? Không phải vẫn giống như khi đó sao?

Lừa gạt nhất thời bùng lên trong lòng, Thi Tĩnh ôm chặt cậu bé sai bước đi vào Vân thị, do trước đây cô từng đến đây cùng Vân Dật Bạch nên lúc vào không có ai ngăn cản bọn họ. Thi Tĩnh gần như đi thẳng một đường đến văn phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất.

Một đám thư ký trong phòng nhìn thấy Thi Tĩnh, bây giờ gần như tất cả mọi người trong Vân thị đều biết Thi Tĩnh. Nhớ đến hình ảnh trong văn phòng, thư ký vừa vận động vội ngăn Thi Tĩnh lại, "Thị tiểu thư, cô không thể vào đó!"

"Vì sao?" Thi Tĩnh nhú mày, "Tôi muốn gặp anh ấy!"

"Thật xin lỗi, Thị tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi..." Thư ký nói ấp úng, trong lòng không khỏi đồng cảm với Thi Tĩnh trước mặt.

Xông vào như vậy cũng không phải một biện pháp, Thi Tĩnh ôm đứa bé dừng bước, "Mong cô vào thông báo một tiếng, tôi muốn gặp anh ấy!" Bọn họ đã đến đây, chỉ thiếu một bước, chẳng lẽ muốn cô rời khỏi sao?

"Thị tiểu thư..." Thư ký rất khó xử.

"Quên đi, tôi không làm phiền cô nữa!" Buông cậu bé xuống, Thi Tĩnh nhìn về phía cửa hô lớn, "Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch!" Cô không tin anh không nghe thấy.

"Thị tiểu thư, cô làm vậy khiến chúng tôi rất khó xử!" Thư ký khó xử nói.

Không để ý đến lời nói của cô ta Thi Tĩnh vẫn hét lớn như cũ. Cô muốn hỏi cho rõ, rốt cuộc vì sao lại như vậy!

"Àm ỉ cái gì vậy?" Lãng Thiếu Dương đẩy cửa bước ra, tầm mắt dừng lại trên người Thi Tĩnh sau đó ngẩn người. "Thị Tĩnh?" Anh trầm kêu một tiếng không ôn.

Nhìn thấy người quen, Thi Tĩnh mím môi, "Lãng tiên sinh!" Cô dừng việc kêu gào lại.

"Tại sao cô lại ở đây?" Lãng Thiếu Dương nói xong tiến lên trước lại nhìn thấy đứa bé đằng sau Thi Tĩnh, anh cả kinh nói, "Cậu nhóc? Tại sao cháu lại ở đây? Mẹ cháu đâu?"

Cậu bé nhìn thấy người quen khuôn mặt nhỏ nhắn hơi thả lỏng, "Chú Lãng! Mẹ không ở đây. Cháu đến cùng dì Tĩnh." Chú này gần đây thường đến tìm mẹ. Cậu nhận ra.

"Các người quen nhau?" Thi Tĩnh nhanh nhạy phát hiện một sự thật.

Lãng Thiếu Dương nhận ra đứa bé, nói cách khác anh cũng quen biết Lạc Du, rất có thể, là do Vân Dật Bạch sai khiến. Có thể nói Vân Dật Bạch không thể không quen Lạc Du.

Khuôn mặt thanh tú ngẩn ra, Thi Tĩnh lập tức trừng mắt nhìn Lãng Thiếu Dương, "Vân Dật Bạch đâu? Vì sao tôi không thể gặp anh ấy?"

"Đang bận. Có chuyện gì sao?" Lãng Thiếu Dương thấp giọng hỏi, đồng thời khom người ôm lấy đứa bé.

Một màn trước mắt khiến Thi Tĩnh có một ảo giác. Cô nhú mày nói nhỏ, "Anh quen đứa trẻ này? Cũng quen Lạc Du?" Trước tiên cô muốn xác nhận có phải do Vân Dật Bạch sai khiến hay không.

"Quen chứ!" Lãng Thiếu Dương gật đầu.

"Vân Dật Bạch cũng quen à?" Thi Tĩnh hỏi.



Lăng Thiếu Dương vẫn gật đầu như cũ, nói thế cũng không sai, bọn họ đã gặp nhau một lần.

"Được lắm!" Đem thân mình Lăng Thiếu Dương đẩy ra, toàn thân Thi Tĩnh bốc hỏa giống như đầu máy xe lửa chạy thẳng vào văn phòng tổng giám đốc. Một cước đá văng cánh cửa rất nặng.

Bịch một tiếng, ánh mắt Vân Dật Bạch dừng trên bộ ngực tuyết trắng nhìn về phía cửa.

Đập vào ánh mắt mọi người là ánh mắt híp lại đầy nguy hiểm của anh, đem người phụ nữ trên đùi đẩy ra, anh biếng nhác mở miệng, "Cô đến đây làm gì?"

Thi Tĩnh không dám tin nhìn một màn trước mặt.

Nên dùng từ gì để hình dung cảnh tượng trước mặt đây?

Dâm. Loạn, dơ bẩn?!

Miệng cô cong lên ý cười lạnh, toàn thân cô lạnh lẽo đến phát run, hàm răng cô vì lạnh mà run lên.

Nháy mắt cô lấy lại bình tĩnh, Thi Tĩnh lạnh nhạt nhìn Vân Dật Bạch, lạnh lùng cong khóe miệng, thân nhiên nói, "Tôi đã quấy rầy anh à?"

Giọng điệu này...

Vân Dật Bạch híp mắt chậm rãi đặt móng ngồi lên trên bàn, tiện tay cầm lấy một món trang sức trên bàn mà thương thức. "Có việc gì?" Hiện tại anh, không mong nhìn thấy nhất chính là cô.

"Có! Có thể nói chuyện với một mình anh được chứ?" Cô nhìn lướt qua những người phụ nữ, da thịt trắng mịn lộ hết ra ngoài, các cô không thấy lạnh sao?

Theo tầm mắt của cô, Vân Dật Bạch miễn cưỡng thu hồi tầm mắt, "Nói đi, không có người lạ!"

"Được!"

Nếu anh đã nói vậy, cô còn cần đề ý cái gì?

"Tôi muốn hỏi anh một số vấn đề!"

"Nói đi!"

"Anh quen biết Thẩm Lạc Du chứ?"

Thẩm Lạc Du?! Vân Dật Bạch nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, hơi gật đầu, "Từng gặp một lần. Thế thì sao?"

"Đây là đứa con của cô ấy? Anh gặp rồi chứ?"

Dường như đã từng gặp thằng bé, Vân Dật Bạch tiếp tục gật đầu, "Có vấn đề gì sao?"

Thấy anh thừa nhận, Thi Tĩnh chợt tiến lên nhặt gậy đánh bóng chày đặt trang trí cạnh cửa. "Đồ khốn nạn!"

Về mặt ngắn ra, Vân Dật Bạch lạnh lùng nghiêm mặt nhìn động tác của cô, đám phụ nữ bên cạnh đã sớm hét chói tai vì hành động phát cuồng bất thành lĩnh của Thi Tĩnh.

Bên ngoài cửa Lăng Thiếu Dương và thư ký sau khi nghe thấy tiếng động liền xông tới nhìn thấy chính là một tay Vân Dật Bạch giữ chặt cổ tay Thi Tĩnh, một tay đoạt lấy cây gậy đánh bóng chày trên tay Thi Tĩnh gầm nhẹ ra tiếng, "Cô đang làm gì vậy?"

Hai tay bị giơ cao trên đỉnh đầu, Thi Tĩnh phẫn nộ gầm lên, "Vân Dật Bạch, đồ khốn nạn! Đùa giỡn một người phụ nữ, lại còn không bằng lòng chịu trách nhiệm!"

Nhìn cô vẻ châm biếm, Vân Dật Bạch khẽ nâng khóe miệng, "Cô đang nói cô sao? Một căn biệt thự một trăm vạn còn chưa đủ cho cô sao?" Anh cười châm chọc.

Nghe vậy mọi người đều thờ gáp vì kinh ngạc.

Thi Tĩnh chợt đỏ mặt, "Tôi không phải đang nói mình!"

"Không phải cô? A. Tôi cũng không nhớ mình đã chạm qua ai ở bên cạnh cô!" Rất hiển nhiên Vân Dật Bạch không tin lời cô.

"Khốn nạn." Dùng sức giẫy khỏi bàn tay anh, lui về phía sau ba bước tạo khoảng cách giữa hai người, một tay Thi Tĩnh chỉ vào đứa bé vẫn ngồi trong lòng Lăng Thiếu Dương như cũ. "Anh không quen thằng bé sao?"

Nhìn theo đầu ngón tay cô, Vân Dật Bạch nhú mày, "Con trai Thẩm Lạc Du. Thì sao?"

"Anh còn không chịu thừa nhận? Đó là đứa bé Lạc Du sinh ra cho anh, anh còn không chịu nhận?" Thi Tĩnh không kiềm chế được mà lớn tiếng.

Trong phút chốc, trong và ngoài văn phòng đều yên tĩnh trở lại.

"Cô nói cái gì?" Ánh mắt Vân Dật Bạch híp lại âm trầm nhìn người phụ nữ đang nói càn, "Đừng ở đây mà nói hươu nói vượn!"

"Tôi nói vậy? Anh cho là tôi đang nói vậy sao?" Thi Tĩnh tiến lên đoạt lấy đứa bé trong tay Lăng Thiếu Dương, nhanh chóng xông đến trước mặt anh, chỉ vào Vân Dật Bạch hỏi đứa trẻ trong lòng, "Nhóc con, chú ấy là gì của cháu?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên của đứa bé năm tuổi hết nhìn mặt dì Tĩnh lại nhìn Vân Dật Bạch, sau một lúc lâu mới hé môi mở miệng, "Bố!"

Hung hăng thờ ơ vì kinh ngạc, Lăng Thiếu Dương và Vân Dật Bạch không dám tin nhìn cậu bé.

Người đầu tiên lấy lại tinh thần là Lăng Thiếu Dương liền đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ còn lại ba người lớn và một đứa trẻ đưa mắt nhìn nhau.

Rất lâu sau đó, Vân Dật Bạch mới tìm lại được giọng nói của mình, nhìn đứa trẻ chất vấn, "Cháu nói, chú là người thế nào của cháu?" Giọng điệu âm lãnh khiến người nghe không rét mà run.

Đứa bé bị dọa ôm chặt lấy Thi Tĩnh.

Thi Tĩnh tức giận nhìn Vân Dật Bạch, "Tức cái gì mà tức? Anh có tư cách gì mà tức giận với nó?"

"Thi Tĩnh, cô câm miệng cho tôi!" Vân Dật Bạch bất ngờ gầm lên giận dữ.

"Sao lại bắt tôi câm miệng? Người câm miệng phải là anh. Không phải tôi. Anh đùa giỡn Lạc Du, để lại nòi giống, lại để cô ấy vất vả nuôi lớn đứa bé. Anh thật vô tình." Chẳng trách Lạc Du không dám đến Vân thị, cô ấy sợ, sợ nhìn thấy tên đàn ông vô tình này.

Lên án như vậy khiến Vân Dật Bạch tức giận. Nhất là sự lên án đó lại từ người phụ nữ trước mặt. Hai mắt anh u ám gầm nhẹ, "Đứa bé này không phải của tôi!" Anh có thể khẳng định.

Cho đến bây giờ, anh còn muốn phủ nhận sao?

Thi Tĩnh chán nản nhận ra anh là một gã đàn ông lạnh lùng vô tình.

"Không phải của anh, vậy là của ai? Anh muốn nói Lạc Du đem chuyện đó vu oan cho anh? Cô ấy là một cô gái hai mươi tư tuổi, vì sao phải dùng danh tiếng để vu oan cho anh? Vân Dật Bạch, sao anh có thể vô tình như vậy?" Về mặt lạnh lùng mà tàn khốc của anh khiến Thi Tĩnh cảm nhận được sự tàn nhẫn.

"Tôi nói lại lần nữa, đứa bé này không phải của tôi!" Vân Dật Bạch lạnh lùng lặp lại. Đôi mắt hung ác như muốn thiêu đốt Thi Tĩnh.

Tranh chấp giữa hai người ngược lại lại khiến Lăng Thiếu Dương đứng một bên khiếp sợ bình tĩnh lại. Ánh mắt anh nhìn về cậu bé đang dựa vào đầu vai Thi Tĩnh. Trong lòng không ngừng xoay chuyển.

Cô ấy và đứa con là của Dật Bạch?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 97: Nếu đứa bé đó là của tôi, tôi sẽ lấy cô ấy

Người phụ nữ chết tiệt, Thi Tĩnh chết tiệt.

Đứa bé đó sao có thể là của anh được?

Vân Dật Bạch hung tợn trừng mắt nhìn người phụ nữ đang tức giận trước mặt, trong lòng anh nảy lên ý định muốn bóp chết người phụ nữ này.

"Dì Tĩnh!" Cậu nhóc đang dựa đầu bên vai Thi Tĩnh rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

Thi Tĩnh đang tức giận muốn nằng nặt thòi ngừng lại, dịu dàng trấn an đứa bé trong lòng, "Thật xin lỗi, nhóc con, dì Tĩnh đã dọa cháu rồi!"

"Không sao!" Cậu nhóc giãy dụa nhảy xuống đất, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lên nhìn Vân Dật Bạch.

Trong nháy mắt, Vân Dật Bạch thật sự cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt có hơi quen mắt, bất quá anh vẫn như trước không tin nó là con của anh, không phải phủ nhận, mà là không thể nào.

Giống như đã quan sát kỹ Vân Dật Bạch, cậu bé cười sáng lạn, "Mẹ nói bố là bố của con!"

Người phụ nữ đó cũng nói như vậy?!

Vân Dật Bạch ngồi thẳng người, thân nhiên mở miệng, "Bạn nhỏ, chú không thể nào lại là bố cháu!"

"Mẹ nói là bố, chính là bố! Con không cần. Chẳng qua lần trước sau khi gặp bố, dường như mẹ rất đau lòng. Bố không nhận ra bọn con sao?" Cậu bé suy nghĩ theo cách rất đơn giản.

Lời nói của đứa bé khiến nhất thời trong lòng Thi Tĩnh tràn đầy lo lắng, cả giận nói, "Để xem anh còn gì muốn nói?"

Vân Dật Bạch tự nhủ với mình, không nên quan tâm đến những lời khó nghe này. Nói chuyện cùng đứa bé trước mặt còn dễ chịu hơn so với nói chuyện cùng cô ấy.

Đôi mắt anh chuyên chú nhìn về phía đứa trẻ, "Chú thật sự không phải là bố của cháu!"

"Có thật như thế không?" Cậu bé nghiêng đầu suy nghĩ, "Có lẽ do bố từng đổ bệnh!"

"Không, chú chưa bao giờ đổ bệnh, chú có thể khẳng định, cháu không phải con trai của chú! Về hỏi lại mẹ cháu đi, trong chuyện này nhất định có hiểu nhầm!" Vân Dật Bạch giải thích đơn giản nhưng rõ ràng.

Suy nghĩ hồi lâu, lúc này cậu bé mới nhu thuận gật đầu, "Được! Cháu sẽ hỏi lại mẹ!" Dứt lời cậu xoay người kéo Thi Tĩnh đang tức giận, "Dì Tĩnh, chúng ta đi!"

"Đừng vội, dì Tĩnh còn có lời chưa nói xong!" Dịu dàng nói với đứa bé, cô căm tức nhìn Vân Dật Bạch, "Đứa bé thông minh như vậy anh lại không cần, Vân Dật Bạch từ đầu đến cuối anh đều là kẻ khốn nạn!" Dứt lời, cô ôm lấy cậu nhóc xoay người đi về phía cửa.

Anh đã muốn bỏ qua nhưng trong lời nói của Thi Tĩnh lại chứa đầy trách móc. Liếc nhìn bóng lưng hai người rời đi, anh chợt mở miệng, "Nếu không tin tôi. Vậy thì xét nghiệm ADN giám định người thân."

Anh dám chắc, đứa bé này không phải của anh!

Thi Tĩnh và Lăng Thiếu Dương đồng thời quay đầu nhìn anh, hiển nhiên họ không ngờ anh sẽ nói như vậy.

"Tôi dám chắc, đứa bé này không phải của tôi!"

"Nếu đúng thì sao?" Thi Tĩnh vội vàng mở miệng.

Về mặt Vân Dật Bạch không chút thay đổi nhìn cậu nhóc, trầm mặc hồi lâu, sau đó nói, "Nếu đứa bé đó là của tôi, tôi sẽ lấy cô ấy!" Anh sẽ không để con của mình trở thành một đứa con riêng.

Lời này vừa nói ra, trong văn phòng nhất thời rơi vào trầm mặc nghiêm túc.

Lạnh lùng nhìn hai người, Vân Dật Bạch cong khóe môi giễu cợt, "Tôi là đương sự còn dám đi xét nghiệm, vì sao các người lại có biểu hiện như vậy?" Anh chậm rãi tiến lên đưa tay cắt tóc trên đầu đứa bé. Nhân tiện hung hăng trừng mắt nhìn Thi Tĩnh.

"Được rồi! Các người đi về đi. Ngày mai hãy đến xem kết quả!" Hôm nay cho dù phải ép buộc Lộ Dịch Nhiên anh cũng phải có được kết quả.

Liếc mắt nhìn Vân Dật Bạch thật lâu, Thi Tĩnh mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc ôm đứa bé rời đi.

Nhất thời, trong văn phòng chỉ còn lại hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau.

"Đứa bé không phải của mình!" Vân Dật Bạch phá vỡ trầm mặc, "Mình nói rồi, sáu năm trước, mình không thể nào lại đi tìm người phụ nữ khác được." Sau khi biết bạn tốt theo đuổi Thẩm Lạc Du, anh cần phải nói rõ lập trường của mình.

Điều này, Lăng Thiếu Dương không phủ nhận, nhưng mà, cái gì cũng đều có việc ngoài ý muốn không phải sao?

"Cậu không cần phải nghi ngờ mình." Anh giờ giờ ngọn tóc trong tay, "Mình có thể khẳng định đứa bé không phải của mình! Nếu làm thế có thể khiến các người yên tâm!" Đó cũng là nguyên nhân anh muốn giám định người thân.

"Bọn mình?" Lăng Thiếu Dương tựa tiểu phi tiểu nhìn anh.

Về mặt Vân Dật Bạch ngẩn ra, xoay người lấy xuống từ trên đầu mình vài cọng tóc, đem những cọng tóc đó giao cho cậu ta, nói, "Hãy đi tìm Lộ Dịch

Nhiên. Ngày mai sẽ có kết quả!"

"Bình thường không phải đều là một tuần sao?"

"Cứ nói là mình nói!" Đứa bé kia không thể nào là con của anh. Vân Dật Bạch chắc chắn như vậy.

Chậm rãi nhận lấy sợi tóc, Lăng Thiệu Dương cười yếu ớt, "Nếu kết quả thật sự là con của cậu thì sao?" Anh cũng rất muốn biết đáp án.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch như nghĩ đến điều gì nhìn thoáng qua bạn tốt. Cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn rút ra một điếu châm lên, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói sau đó mới mở miệng, "Những lời này hẳn là do mình hỏi cậu mới phải!"

"Hả?" Lăng Thiệu Dương nhướn mày.

"Nếu đứa bé thật sự là con của mình, cậu sẽ làm gì? Cậu sẽ vì kết quả đấy mà bỏ qua cho người phụ nữ đó à?" Anh nghiêng người nhìn bạn tốt.

Vấn đề này...

Lăng Thiệu Dương trầm mặc chốc lát, "Không đâu!" Anh đưa ra một lời khẳng định. Thật vất vả mới tìm được cô ấy. Làm sao anh có thể bỏ qua được chứ?!

Vân Dật Bạch cong cong khóe môi, "Mình cũng nghĩ là vậy!"

"Vậy còn cậu?" Lăng Thiệu Dương bỗng nhiên hỏi lại.

"Mình làm sao?" Nhìn mẫu thuốc lá trên đầu ngón tay, Vân Dật Bạch khó hiểu.

"Vì sao cậu nói với Thi Tĩnh như vậy?" Lấy cô ấy? Cái đấy căn bản là không thể nào! Nếu Dật Bạch muốn kết hôn, sẽ có không thiếu phụ nữ người trước vừa ngã xuống, người sau lại tiến lên. Làm sao có thể vì một cậu bé mà cậu ấy chịu kết hôn chứ?

"Nói cái gì?"

"Kết hôn! Cho dù đứa bé là của cậu, cậu cũng sẽ không kết hôn cùng cô ấy không phải sao?"

Vân Dật Bạch cong cong khóe môi, nở nụ cười, "Không nhất định! Có thể sẽ thật sự như vậy!"

"Ai thêm tin chứ?" Lăng Thiệu Dương cong môi cười, "Cậu sẽ lấy cô ấy!"

"Đừng nói tự tin như vậy, có lẽ, mình thật sự sẽ làm thế!" Sự việc biến hóa quá nhanh, anh cũng không thể xác định giây tiếp theo sẽ lại có chuyện gì.

"Sự việc hôm nay không được để truyền ra ngoài!" Anh chợt nghĩ đến, vừa rồi có không ít người biết.

Lăng Thiệu Dương gật đầu, "Mình biết rồi, sẽ căn dặn người dưới!" Một khi lộ ra bên ngoài, truyền thông bên đó nói không tởi, mẹ Vân sẽ nhanh chóng biết việc ở đây mà đến.

"Ừ!" Vân Dật Bạch hơi gật đầu.

Giây tiếp theo, Lăng Thiệu Dương như nghĩ đến điều gì nhìn Vân Dật Bạch, "Rất giống nhau!"

"Hả?" Vân Dật Bạch ngậm điếu thuốc nhìn cậu ta khó hiểu hỏi, "Cái gì giống nhau?"

"Rất giống với cậu trước kia, bình tĩnh, quyết đoán!" Lăng Thiệu Dương cười nói, "Cậu suy sụp tinh thần như vậy đã nhiều ngày rồi mà khi Thi Tĩnh vừa đến thì hình ảnh đó lại trở về! Giống hệt như trước đây!"

Bỏ điếu thuốc trong miệng ra, Vân Dật Bạch gầm nhẹ, "Đang nói bậy gì đó?"

"Cậu cứ tiếp tục mạnh miệng đi! Mình từng nghe, cậu cho cô ấy một căn biệt thự và một trăm vạn! Cậu cũng chưa từng hào phóng với những người phụ nữ khác như vậy!"

"Đừng nói như thể mình có rất nhiều phụ nữ!"

"Còn có, các cậu đã lên giường!" Lăng Thiệu Dương nói trắng ra, "Cậu không cho phép Tông Chính thích cô ấy, cậu cũng không thích cô ấy, nhưng các người lại lên giường! Cái này không mâu thuẫn sao?" Cậu bạn này, thật đúng là một khi bị rần rần, mười năm sợ dây thừng.

Dập tắt điếu thuốc trong tay, Vân Dật Bạch lại như vô ý nói, "Có cái gì mâu thuẫn. Mình là một người đàn ông, cũng cần phát tiết!"

"Ha ha." Lăng Thiệu Dương cười mà không nói.

Vân Dật Bạch không thèm nhìn đến vẻ cười chói mắt của cậu ta, "Mau rút ra ngoài!" Thi Tĩnh đến coi như là giải nguy cho anh khỏi tình trạng bị đám phụ

nữ vậy quanh, rốt cuộc có thể làm việc rồi!

Ngay khi đi đến cửa Lãng Thiếu Dương chợt quay đầu nhìn bạn tốt đứng trước bàn làm việc, mỉm cười mở miệng, "Còn cần đưa những người phụ nữ đó đến không?"

"Cút ra ngoài!" Một cái ống đựng bút đập thẳng về hướng đó, anh cười lớn đóng cửa lại.

Không bao lâu lại mở cửa, lộ đầu vào, "Xem ra là không cần?!"

Lúc này đây Vân Dật Bạch cũng không thêm quan tâm. Lãng Thiếu Dương cười ha hả đóng cửa lại.

"Chị Tĩnh?!" Ngẩng đầu lên từ biển hoa ngoài ý muốn cô lại nhìn thấy một người, Thẩm Lạc Du kinh hô ra tiếng, nhất là khi nhìn thấy đứa bé trong lòng Thi Tĩnh, cô lại mở lớn hai mắt nhìn, "Thẩm Thông Duệ, sao con lại ở đây? Không phải con nên ở trường sao?"

"Tan học sớm, gặp được dì Tĩnh, dì Tĩnh đưa con về!" Thẩm Thông Duệ là tên của đứa bé, nhanh trí nhìn mẹ đối diện Thi Tĩnh nói.

Thi Tĩnh hiểu ra cười cười, "Đúng vậy, chị tiện đường dẫn nó về. Lạc Du ngại quá, trước đó vài ngày, tạm thời chị có chút chuyện, cho nên không đến được, cũng không có cách nào thông báo cho em, em vẫn ổn chứ?" Câu hỏi cuối cùng, cô nhẹ nhàng hỏi.

Đứa bé nói, em ấy biết mình từng cùng Vân Dật Bạch sống với nhau, anh ta đã gặp em ấy, hẳn là em ấy sẽ rất buồn.

"Em khỏe lắm! Chị Tĩnh, đã xảy ra chuyện gì với chị vậy?" Thẩm Lạc Du cười sáng lạn.

"Cũng không có việc gì! Lại không thể liên lạc với em!" Thi Tĩnh gượng gạo cười. Nụ cười sáng lạn của em ấy, khiến lòng cô càng cảm thấy tiếc thương.

Em ấy đang miễn cưỡng cười sao? Bởi vì sợ cô đau lòng cho nên không nói với cô sao?

"Không sao đâu, em bận rộn một mình cũng quen rồi! Hôm nay chị đến là muốn xin nghỉ à?" Cô hỏi vô cùng cẩn thận, tận lực không để xuất hiện vẻ mặt tự nhiên trên mặt mình, lại bị Thi Tĩnh giữ chặt.

"Không đâu!" Lời nói cự tuyệt không chút suy nghĩ bật thốt ra, Thi Tĩnh phát hiện giọng nói của mình có chút không tự nhiên, lúc này mới ngượng ngùng mở miệng, "Hy vọng em sẽ không đuổi việc chị!"

"Đương nhiên là không, chỉ cần chị thích, bất cứ khi nào chị đến làm cũng được!" Nhẹ nhàng thờ ơ, Thẩm Lạc Du cười vui vẻ.

"Vậy thì tốt quá!" Thi Tĩnh an tâm nói, "Em cứ dựa theo số ngày chị đi làm mà trả tiền là được!"

"Không sao đâu, cũng không phải là chị có ý!" Thẩm Lạc Du nhìn về đứa bé vẫn ngồi im trong lòng Thi Tĩnh như cũ, mắt hạnh tròng lớn, "Tên nhóc kia còn không xuống, còn muốn bắt dì Tĩnh ôm con đến bao giờ?!" Nói xong vỗ nhẹ lên đầu con.

"Được rồi, mẹ, mẹ đừng đánh con mà. Con sẽ xuống!" Hai chân cậu hạ xuống đất, làm mặt quỷ nhìn mẹ, vội chạy nhanh đến.

"Tên nhóc này!" Thẩm Lạc Du cười mắng, đầy mắt tràn đầy yêu thương.

Yên lặng nhìn về mặt dịu dàng và từ ái của Lạc Du, Thi Tĩnh nhìn cô ấy về chua xót.

Lạc Du, rốt cuộc đã dùng tâm trạng gì để tiếp đãi cô? Cho dù âm thầm chịu đựng cũng không chịu nói với cô, em ấy đang trách cô sao? Trách cô và Vân Dật Bạch ở cùng một chỗ? Là vậy có phải không?

Ngày mai, chỉ cần ngày mai trôi qua, Lạc Du sẽ không phải sống một mình!

Vân Dật Bạch... một màn ở chợ đêm hiện lên trong đầu, Thi Tĩnh khép mi rơi vào trầm mặc.

Anh ấy, sẽ là một người chồng tốt chứ? Sẽ đối xử tốt với Lạc Du chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 98: Đã là con người thì đều có tình cảm, vậy sao chúng ta lại không thể?

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng gian nan như vậy. Rõ ràng không đến hai mươi tư giờ. Thi Tinh lại cảm thấy gian nan vô cùng. Nói với bố đêm nay không về, Thi Tinh ở tạm một đêm trong phòng trọ của Lạc Du. Cô định ngày mai lại đưa đứa trẻ trực tiếp đến tìm Vân Dật Bạch. Đương nhiên, tất cả đều phải giấu Lạc Du.

Chăm chú nhìn đứa bé đang say ngủ giữa hai người, Thi Tinh suy nghĩ đăm chiêu cẩn thận nhìn đứa con của Lạc Du, cô nhin không được mà lên tiếng, "Một mình nuôi một đứa trẻ chắc vất vả lắm nhỉ?"

Lạc Du chợt ngẩng đầu, dịu dàng nở nụ cười, "Không khổ cực, dù có vất vả, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của nó, khổ thế nào cũng không sao cả!" Vuốt hai má non nớt của con trai, cô cười vô cùng hời hợt, nhưng rất thỏa mãn.

"Lạc Du..." Thi Tinh mở miệng gọi cô ấy, "Em thật lợi hại!"

Phải có ý chí như thế nào mới khiến một cô gái mười mấy tuổi có thể một mình nuôi một đứa trẻ, nuôi lớn như thế này? Cô không thể tưởng tượng được em ấy có thể làm được như vậy.

"Lợi hại?" Lạc Du cười cười, "Em không lợi hại. Em chỉ đang quý trọng mỗi một người ở bên cạnh mình!" Cô ao ước một gia đình, muốn có một gia đình, cho nên mới gắt gao giữ chặt sinh mạng nhỏ bé này trên tay. Đứa bé đáng thương này phải chịu khổ theo cô.

Cúi đầu ngắm bàn tay trắng bé được nắm chặt trong tay mình, Thi Tinh bình tĩnh mở miệng, "Em, không nghĩ đến chuyện tìm bố đứa bé à?"

Động tác cứng đờ, Thẩm Lạc Du liếc mắt nhìn cô một cái rồi vội thu mày, "Không đâu!"

"Vì sao? Anh ta đã làm chuyện đó thì hãy để anh ta chịu trách nhiệm!" Thi Tinh bực mình nói.

"Anh ấy, có lẽ không cần con của em!"

"Em không nói, anh ta làm sao biết được? Có khi anh ta sẽ lấy em!" Thi Tinh vội nói.

Tựa như ý thức được điều gì. Thẩm Lạc Du bỗng ngẩng đầu nhìn Thi Tinh, run rẩy lên tiếng, "Chị, biết đó là ai à?" Giọng nói có hơi kích động.

"Không! Chị không biết!" Thi Tinh vội phủ nhận. Lời vừa ra khỏi miệng tức khắc khiến cô cau mày. Giống như là chưa đánh đã khai.

Đột nhiên, Thẩm Lạc Du trở nên trầm mặc, thật lâu sau mới chậm rãi ngồi thẳng người, quay đầu chăm chú nhìn Thi Tinh.

"Chị Tinh, chị không cần lo lắng cho em!"

"Chị? Chị có lo lắng gì đâu? Chị chỉ không yên tâm khi thấy em một mình cực khổ nuôi đứa nhỏ, em cần phải để cho người đó chịu trách nhiệm!" Thi Tinh cười gượng, giả bộ không biết.

"Chị Tinh, kỳ thật, anh ấy không nhận ra em cũng rất bình thường!" Thẩm Lạc Du nâng khóe miệng, "Căn bản cũng không thể nói giữa em và anh ấy đã có gì. Chẳng qua là vì có đứa con của anh ấy, em... mới không quên được!" Cô là người có lòng tham, lúc trước lựa chọn anh ấy, chỉ vì muốn có một gia đình ấm áp. Bây giờ lại bởi vì có ràng buộc cùng anh mà chậm chạp không chịu rời khỏi thế giới của anh.

Cô quá tham lam.

"Không quên được thì phải giành lại, có lẽ sẽ có kết quả mà em không tưởng được!" Thi Tinh nắm tay em ấy cố vũ.

Thẩm Lạc Du lặng lẽ lắc đầu. Không thể quên được anh ấy, đôi mắt hờ hững cùng câu nói thẳng kia, tôi không quen cô!

"Vì sao không? Không biết chừng anh ấy sẽ bằng lòng lấy em!" Thi Tinh vội nói.

Lời này có ý là...

"Chị Tinh, chị đã làm gì rồi?" Nếu như đã biết, cô sẽ nói thẳng. Cô không hề nghĩ rằng do cô đã khiến bọn họ phải xa nhau.

"Chị? Chị có thể làm gì chứ? Em suy nghĩ nhiều rồi!" Thi Tinh vội phủ nhận.

"Chị Tinh, em thật sự không cần! Đây là vấn đề của em. Chẳng lẽ, chị định đuổi em đi nên mới làm như vậy sao?" Cô chưa từng nghĩ muốn phá hoại cuộc sống hiện tại của anh, cũng có lẽ từ khi nghe được câu nói kia của anh, cô đã tự nói với mình là đã hết hy vọng!

"Không, chị không có ý này!" Thi Tinh vội nói, "Em trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy. Chị... chị chỉ là thấy em làm thế không đáng!"

"Chẳng có gì là đáng hay không đáng. Kỳ thật, cũng không thể trách anh ấy! Chị Tinh, chỉ cần hai người có thể sống tốt, em không sao cả!"

"Không!" Cô chợt hiểu ra nhìn Lạc Du, "Em biết rồi à?"

Thẩm Lạc Du gật đầu cười. Nụ cười thuần khiết không một tia oán hận. Cái này càng khiến Thi Tinh thêm đau lòng vì em ấy.

Cấn chặt môi thật lâu cô mới lên tiếng, "Chị nhất định phải làm cho rõ!" Một cô gái tốt đẹp như vậy, tại sao anh ấy có thể cô phụ chứ?

Vậy còn mình?

Một tiếng nói khác vang lên từ tận đáy lòng.

Thì Tình sững sờ tại chỗ yên lặng không nói gì.

Cô... chẳng là cái gì cả.

"Có kết quả rồi sao?" Vân Dật Bạch hỏi cũng không thêm ngẩng đầu lên.

Không nghe được đáp án, anh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn người vừa đến.

Đập vào ánh mắt là một bóng người khiến anh cau mày, nhất thời bức mình nhìn lên khuôn mặt, đặt cây bút trong tay xuống, anh trầm giọng nói, "Ai cho cô vào đây?"

Dương Chi La gờ gờ đồ ăn khuya trong tay, dịu dàng cười nói, "Em đến để đưa đồ ăn khuya cho anh! Không thấy anh ở nhà, cho nên..."

"Dương tiểu thư, phòng làm việc của tôi không phải ai cũng có thể vào, cô hành động tùy tiện như vậy, tôi có thể lấy tội danh gián điệp thương mại để tố cáo cô!" Bỗng chốc đứng lên từ sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn cô, "Đi ra ngoài!"

Đáy mắt hiện lên vẻ âm đạm, Dương Chi La đưa tay đặt mạnh đồ ăn lên bàn, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia lửa.

"Vân Dật Bạch, sao anh có thể đem lòng tốt của em dẫm nát dưới chân vậy?"

"Vì sao không thể? Cô chưa từng làm thế sao?" Vân Dật Bạch cười lạnh. Rốt cuộc cô cũng chỉ là một đại tiểu thư tùy hứng. Không tiếp nhận được lời từ chối của bất luận kẻ nào.

"Em sai rồi, em đã nhún nhường thế rồi, vì sao anh không chịu tha thứ cho em?" Lòng tự phụ khiến cô kiêu ngạo và tùy hứng.

Đáy lòng cười lạnh một tiếng, Vân Dật Bạch nhếch môi giễu cợt, "Giết người, xin lỗi là có thể xong sao?"

"Lỗi của em không phải là giết người!" Dương Chi La gằm nhẹ, lại ngẩng đầu, khóe mắt dầm lệ muốn khóc. Một đôi mắt dầm lệ nhìn anh lên án, "Dật Bạch, bất quá cũng chỉ là giết người. Anh không thể tha thứ cho em sao?"

Từ từ hạ đôi mắt, Vân Dật Bạch mở miệng, "Tôi chưa từng trách cô, mọi việc đều đã qua. Chỉ hy vọng rằng về sau cô có thể sống tốt!" Nói rõ ra cũng tốt.

"Anh vẫn còn trách em!" Dương Chi La chậm rãi ngược đôi mắt dầm lệ, "Anh vẫn còn trách em, không chịu tha thứ cho em. Em chỉ muốn kết hôn cùng anh! Vì sao anh không đồng ý chứ? Qua ba năm rồi, giờ anh đã có thể lấy em!" Cô vòng qua mặt bàn kéo cánh tay anh đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn, "Chỉ cần anh lấy, em sẽ gả!"

Bàn tay dừng lại bên hông cô, anh trầm ngâm chốc lát, chậm rãi thu tay mình về, tạo khoảng cách giữa hai người. Xoay người đưa lưng về phía cô, "Cô cũng đã nói, đã qua ba năm, mọi thứ đều không giống trước. Tôi sẽ không lấy cô!"

"Vì sao?" Dương Chi La cả kinh nói, "Anh ghét em?"

"Không, muốn sống thế nào đó là chuyện của cô, ba năm, không chỉ có cô thay đổi. Có lẽ, cho đến bây giờ giữa tôi và cô vốn đều không phải là yêu" Sau khi nói hết từ cuối cùng, chính Vân Dật Bạch cũng ngây ngẩn cả người.

"Yêu?" Giống như kinh ngạc điều gì đó, Dương Chi La cố nghiền ngẫm từ này ở cổ họng.

Cuối cùng, cô không dám tin trọn mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Anh đang nói yêu sao?"

"Thế nào?" Mặc dù đó cũng là lời nói ngoài ý muốn, Vân Dật Bạch vẫn đang hoang mang, anh không thể nói yêu sao?

"Dật Bạch, anh cũng biết mà, chúng ta là loại người không nên tin vào tình cảm!" Lúc này Dương Chi La nhìn anh như nhìn một đứa trẻ ngây thơ.

"Hừm?" Vân Dật Bạch nhú mày, "Đã là con người thì đều có tình cảm, vậy sao chúng ta không thể?" Bọn họ là động vật máu lạnh à? Không thể?

"Chúng ta không giống vậy, chúng ta là người đứng trên nhiều người không phải một người, em đại diện cho Phong Dương, anh đại diện cho Vân thị. Mọi hành động của em và anh đều ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, điều này anh không cần em phải nhắc lại chứ?!" Dương Chi La bình tĩnh phản tích.

"Cái đó thì có liên quan gì đến chúng ta?"

"Tình cảm sẽ ảnh hưởng đến sự phán quyết của chúng ta!" Dương Chi La bắt đầu khần trương. Sợ Vân Dật Bạch thật sự động lòng rồi.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nở nụ cười châm biếm, "Vậy cô đang làm cái gì vậy?" Anh châm chọc trước sự cầu xin hết lời của cô.

"Em và anh giống nhau. Bối cảnh của chúng ta ngang nhau, kết hôn sẽ có kết quả tốt đẹp nhất!" Điều này Dương Chi La rất tự phụ, cho dù cô đã từng có một cuộc hôn nhân. Cô tin rằng, sẽ có không ít người vẫn thấy hứng thú với cô.

"Thế nhưng tôi không cần cô!" Khuôn mặt Vân Dật Bạch chợt lạnh.

"Sắc mặt Dương Chi La chợt biến, "Anh có ý gì?"

"Dương Chi La, cô nói cho tôi biết, làm sao cô có thể tự tin cho rằng, cô quay lại thì tôi sẽ tiếp nhận cô? Cô cho rằng cô trở lại lần nữa thì mọi khúc mắc trong lòng tôi đều được gỡ bỏ để sống chung cùng cô sao? Cô tự phụ cho rằng cô có thể khiến mọi đàn ông đều thuận phục dưới chân mình sao? Để tùy cô mặc sức chà đạp?" Đôi mắt Vân Dật Bạch âm u lời nói ra không chút lưu tình, từng từ từng từ như ngọc.

Đây không phải là Vân Dật Bạch mà cô biết. Vân Dật Bạch cô quen, chỉ cần cô nhìn anh cười cười, anh sẽ đem cả thế giới đến cho cô. Ngạc nhiên, cô nói, "Dật Bạch, anh bị bệnh à! Trước kia anh không thể này!"

"Đây là công của ai?" Vân Dật Bạch châm chọc, "Có lẽ cô nói đúng, người như chúng ta không thích hợp nói chuyện tình cảm, chỉ có thể bàn chuyện giao dịch, cho nên, đừng dùng thứ tình cảm thừa thãi đó để khiến tôi và cô thoải mái. Những lời này cô thấy có đúng hay không?"

"Đây không phải lời nói thật lòng! Em hy vọng anh sẽ giống như trước đây mà yêu em!"

"Giống như trước đây, giống như một kẻ ngốc sao? Dương Chi La là cô coi thường tôi, hay là tôi quá nhân từ khiến cô cảm thấy tôi dễ dàng bị người ta sắp đặt như vậy?" Vân Dật Bạch cười lớn thành tiếng, "Bất quá, tôi vẫn phải cảm ơn cô, nếu không phải cô, hôm nay có thể tôi sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện!" Ví như nghi ngờ về cái chết của Dật Thanh, còn có gián điệp trong công ty. Anh thật sự phải cảm ơn cô.

Anh biến thành kẻ máu lạnh độc ác.

Mà tất cả đều được tạo thành khi cô rời xa anh. Dương Chi La bỗng nhiên nhận ra điều này, cô hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng, "Thế nhưng, anh vẫn không thể phủ nhận em là vị hôn thê của anh!" Đối với cô hẳn anh vẫn nhớ đến tình bạn cũ. Chỉ cần nắm được điều này, cô sẽ không sợ.

"Cô nghĩ rằng tôi sẽ vẫn bảo vệ cô sao?" Vân Dật Bạch nở nụ cười châm chọc, "Bảo vệ người bỏ ra nước ngoài ba năm không phải vì học thêm mà là vì hôn nhân đến khi đổ vỡ ly hôn mới về nước sao?"

"Làm sao anh lại..." Cho đến bây giờ cô chưa từng nhắc đến chuyện này. Cô giận dỗi bỏ đi nói muốn giải trừ hôn ước, nhưng anh lại không biết cô muốn ra nước ngoài kết hôn. Kết hôn có lẽ là do giận dỗi có lẽ giống như vừa rồi cô từng nói, những người như cô tất cả đều là vì xây dựng quyền lực tối thượng. Hôn nhân của cô có thể vì bản thân mà đòi chút đãi ngộ, tự nhiên cô sẽ không cự tuyệt.

Ngắn cách ba năm, cô nghĩ sẽ không ai biết đến hôn sự của mình, cô chỉ cần trở lại bên cạnh Vân Dật Bạch cùng anh giống như ngày xưa.

Nhưng mà, cô đã nhầm rồi!

Cái gì anh cũng biết!

Lạnh lùng quét ánh mắt nhìn cô. Vân Dật Bạch biết cô đang nghĩ gì.

"Cô cho là mọi chuyện cô làm ở nước ngoài tôi đều không biết sao? Cô đang xem thường tôi, hay tự coi trọng chính mình?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 99: Dường như cô hiểu rất rõ chuyện của tôi?

Anh ấy giống như đang cười nhạo mình vậy. Dương Chi La bỗng nhiên cảm thấy, mình giống như đang lộ ra sạch sẽ trước mặt anh, mà anh lại khinh thường chế nhạo cô. Mọi tự tin, mọi kiêu ngạo nhất thời đều bị anh dẫm đạp dưới chân.

Lửa giận bốc lên tận đầu, đôi mắt Dương Chi La phấp phồng nhìn anh, "Thấy vui lắm sao? Nhìn em giống bọn tôm tép nhãi nhép đứng trước mặt anh đau khổ cầu xin anh tha thứ cho em. Anh thấy vui lắm sao?"

"Sao cô có thể nói như vậy chứ? Không nhớ sao? Vốn đều là mình cô độc diễn đâu có ai phối hợp cùng cô!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói ra một sự thật. Giọng nói không chút gọn sóng.

"Thế nhưng anh lại giống như người ngoài xem em như bọn tôm tép nhãi nhép!" Thần kinh Dương Chi La căng cứng hung tợn trừng mắt nhìn Vân Dật



Bạch.

Đối với lời chỉ trích đó Vân Dật Bạch chỉ nhún nhún vai, "Ngay khi cô trách mắng người khác sao không tự nghĩ lại mình! Dương Chi La, trong yến tiệc một tay cô bày trò, câu mắng đó. Cô cho rằng Thi Tĩnh không nói, tôi sẽ không thấy gì sao?" Anh lạnh lùng châm chọc.

Trần Lị Vy cho dù có lá gan lớn thế nào cũng sẽ không dám hành động trong bữa tiệc do bố mình trực tiếp tổ chức, chứ đừng nói gì đến chuyện quăng cái bình ngọc rồi chửi bới lung tung. Một người con gái có giáo dục sẽ không để người ta chụp được cảnh đấy trước đám đông. Trần Lị Vy chỉ là một nữ viên chức sao phải làm vậy chứ?

"Nhưng anh cũng không hề ngăn cản!"

"Cô là đang thừa nhận sao? Thừa nhận cô giật dây Trần Lị Vy làm ra chuyện đó!"

"Anh có chứng cứ gì!"

"Chứng cứ?" Anh lạnh lùng cười, "Cần có chứng cứ sao? Người khác có lẽ không hiểu cô. Nhưng cô hẳn phải rõ, từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau, đối với tính cách của cô tôi rõ như lòng bàn tay, tính cách đại tiểu thư của cô không phải chỉ mới ngày một ngày hai. Làm sao cô có thể cho phép có người nổi trội hơn mình chứ? Lại nói coi như Trần Lị Vy là người thực hiện, chỉ sợ cô ấy cũng không biết đại tiểu thư mình luôn bảo vệ lại biến cô ấy thành một kẻ ngang ngạnh hống hách!"

Anh không lên tiếng ngăn cản vì không cần thiết. Ngay lúc đó, nếu anh đến giúp đỡ ngay từ đầu thì... giống như lời cô nói, thái độ của anh không phải chỉ đại diện cho một người, mà là toàn bộ Vân gia. Bởi vậy ngay khi Thi Tĩnh ngăn cản anh, lúc đó anh mới không động thủ.

Dương Chi La không hề biết Vân Dật Bạch lại có mặt cẩn thận như vậy. Không, không phải cô không biết, mà là chưa từng nghĩ đến có ngày anh sẽ dùng đến sự cẩn thận trên thương trường, để gây bất lợi cho cô.

Bây giờ trước mặt anh, cô giống như đang làm trò cười vậy, bị anh châm biếm chế nhạo.

Lúc này cô mới hiểu được, Vân Dật Bạch trước mặt đã không giống với trong trí nhớ của cô tuy không tính là người đàn ông dịu dàng nhưng rất ảm áp thân thiết. Tài năng kém cỏi năm nào giờ đây sớm đã trở thành một thương nhân giỏi che giấu tài năng. Trầm ổn biết kiềm chế.

Anh bây giờ, không phải là người đàn ông dễ bị phụ nữ chi phối!

Ý thức được điều này, vẻ mặt Dương Chi La lạnh như băng, giọng điệu như thường nói, "Nếu anh đã biết, tôi cũng sẽ không nói nữa. Tôi muốn sống cùng anh. Cũng nhất định phải sống chung với anh. Vân Dật Bạch, trong lòng anh cũng rõ, bây giờ không có ai thích hợp với anh hơn tôi! Thi Tĩnh sao? Chỉ với cửa của mẹ anh cô ta cũng không qua được. Anh đâu cần một người phụ nữ dịu dàng như nước chờ anh trở về nhà. Anh cần là một người phụ nữ có thể hỗ trợ cho anh."

Giọng điệu đó khiến Vân Dật Bạch không nhịn được cười nhẹ thành tiếng. Buồn bực trong lòng theo tiếng cười đó phát ra từ cổ họng khiến âm thanh phát ra càng thêm hấp dẫn.

Khóe miệng cong lên một nụ cười nhưng lại không thể tràn đến đáy mắt, Vân Dật Bạch cười nói, "Cô không phải là tôi, sao cô biết là tôi muốn gì?"

Dương Chi La liền yên lặng, như nghĩ đến điều gì cô liếc mắt nhìn anh thật lâu, "Anh sẽ phải lấy tôi!"

"Hửm?"

"Mẹ anh... liệu có cho phép người phụ nữ đã hại chết một đứa con trai của bà lại cùng đứa con còn lại của mình đây đưa một chỗ không?!" Điều này cô rất tự tin.

Ánh mắt chợt lạnh đi, Vân Dật Bạch nói, "Đường như cô hiểu rất rõ chuyện của tôi?!" Anh châm chọc.

"Đương nhiên, đối với mỗi việc mỗi người tôi quan tâm tôi sẽ bỏ ra rất nhiều tâm sức. Bất quá nghe nói anh và Thi Tĩnh đã chia tay?" Cô hỏi. Vẻ mặt nghiêm túc tựa như muốn xác định xem phán đoán của mình có đúng hay không từ trên mặt anh.

Vân Dật Bạch cười nhưng không giận, nhìn lướt qua cánh cửa đang rộng mở, trầm giọng mở miệng, "Cô hãy về đi!" Hôm nay đã nói quá nhiều rồi.

Dương Chi La cũng không phản bác, "Được!" Đường như cô lại khôi phục là một cô gái dịu dàng, "Anh đưa em về!"

"Tôi không rảnh!" Vân Dật Bạch cũng không ngần đầu lên mà từ chối.

"Đến cái đó mà một người đàn ông tri thức như anh cũng không có sao?"

"Cô đâu thiếu đàn ông bảo vệ cô! Không tiền!" Vân Dật Bạch vẩy vẩy tay.

Có lẽ anh cũng rất mâu thuẫn. Đối với Dương Chi La, anh cho rằng mình đã hận vì dành nhiều tình cảm, rốt cuộc, ngay khi anh cần cô nhất thì cô lại rời đi. Nhưng mà ngay khi anh nói xong chuyện của mình thì lại phát hiện, anh cảm thấy, việc này cũng hiểu biết của anh về cô cũng không khác biệt gì. Ba năm trước, cô muốn kết hôn. Nếu đổi lại là Dật Thanh còn sống, hoặc là cơ thể mẹ không xảy ra vấn đề gì. Có lẽ anh thật sự sẽ lấy cô.

Thế nhưng anh không hề, Dật Thanh chết, mẹ đau lòng mà lên con điên. Khiến anh không còn lòng dạ nào mà đi làm hòa với cô. Cô muốn đi, liền để cô đi.

Mặc dù cuối cùng khi nghe được tin nói cô đã kết hôn, anh lại không hề tức giận hằm hằm giống như tưởng tượng của mình.

Thiếu Dương nói, ba năm qua anh không chịu gần gũi người phụ nữ khác là đang tự trừng phạt mình. Nhưng chỉ có chính anh hiểu, có lẽ bị chấn động từ Dật Thanh, anh bắt đầu cảm thấy, gia nghiệp còn gánh trên vai anh nên anh chưa từng nghĩ đến bản thân mình sẽ thế nào? Tương lai xa lạ không rõ phía trước khiến anh bắt đầu suy nghĩ. Cũng bởi hành động của Dương Chi La khiến anh nhận ra rằng, cuộc đời chìm nổi trong cái thành phố bê tông cốt thép này, thứ duy nhất anh có thể giữ sạch chính là tinh thần.

Dục vọng đàn ông, chỉ cần anh muốn thì có thể khống chế được. Nơi phát tiết không chỉ có phụ nữ, mà còn có vô số công việc và hoạt động thể thao. Anh không cho rằng mình cần một người phụ nữ để giải quyết tình lực dư thừa của mình.

Cũng chính vì thế, Vân thị mới phát triển không ngừng, đứng ở trên đỉnh cao, anh bắt đầu cảm thấy trống rỗng. Có lẽ cái hiện tại anh có được đều là ao ước của bao người, nhưng anh ao ước cái gì?

Không phải là khi về nhà lại thấy một người mẹ chạy khắp nơi tìm con trai.

Không phải là một người mẹ nhìn thấy anh lại cho rằng anh là người lạ.

Anh cũng thấy mệt, chẳng qua không có ai chịu bao dung anh.

Cô đơn sao? Có lẽ là vậy! Cho dù là người cao cao tại thượng như tổng giám đốc Vân thị, thế nhưng anh vẫn cô quạnh.

Bước chân phía sau càng lúc càng xa. Anh đưa lưng về phía cửa lớn xoay người nhìn về phía cửa sổ. Đôi mắt đen nhìn xa xăm ngời thẳng lên đồng tài liệu trên bàn. Anh lặng lẽ thờ dài.

Đêm nay cảm xúc không cần thiết có phản hồi nhiều.

Trời vừa sáng, Thi Tinh đã nắm chặt chiếc điện thoại Vân Dật Bạch cho cô như đợi gì đó. Ngay cả khi có vị khách đứng trước mặt cô cô cũng không chú ý.

"Chị Tinh, chị làm sao vậy? Bị bệnh à?" Cô lo lắng hỏi.

"À? Không sao, không sao!" Cô đang đợi, đợi tin của Vân Dật Bạch. Nếu đến giữa trưa anh không liên lạc cho cô, cô sẽ đến tìm anh.

Về chuyện không được phép xuất hiện trước mặt anh cũng mặc kệ, cô nhất định phải bắt anh chịu trách nhiệm với Lạc Du. Nắm thật chặt bàn tay, Thi Tinh kiên định nghĩ.

Bỗng chốc.

Trong tay chợt rung lên khiến Thi Tinh luống cuống, hai tay liền buông lỏng, gần như di động theo kẽ ngón tay mà rơi xuống, một tay gắt gao vội giữ lại, cô nhanh chóng nhận điện thoại, "Sao rồi?" Lòng mày nhăn lại liền giãn ra, "Anh nhầm rồi!" Đến cùng chỉ là một cuộc điện thoại làm phiền.

Kỳ thật, Lạc Du kiếm tiền cũng không dễ gì, Thi Tinh định dùng một trăm vạn để đầu tư cho cô ấy tìm một cửa hàng có mặt tiền tốt để kinh doanh, nhưng Thẩm Lạc Du nói, một mình em quản lý cửa hàng này cũng phải cố hết sức, nếu lớn hơn nữa, em không thể quản lý được. Không biết làm sao, cô đành phải từ bỏ.

Đa số thời gian trong cửa hàng đều vắng khách, cửa kính trong suốt khúc xạ ánh mặt trời rơi lên những đóa hoa tươi đẹp. Ngồi phía sau quầy bar hưởng thụ ánh mặt trời, Thi Tinh có chút cảm thán, "Không biết đã bao lâu rồi không được phơi nắng thoải mái như vậy!"

Thẩm Lạc Du mỉm cười lấy ra từ đằng sau một miếng vải bên trên có màu sắc và hoa văn, thêu lên một đường lại một đường.

Nghiêng đầu cúi nhìn Thẩm Lạc Du thêu từ phải sang trái, Thi Tinh vẫn không thể tin, lại có người không cần một cô gái tốt đẹp như vậy.

"Em đang thêu gì vậy?" Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy. Chẳng qua công việc tỉ mỉ này, cô sẽ không định học.

Ngẩng đầu lên từ công việc trong tay, Thẩm Lạc Du cười vui vẻ, "Cái này hà. Coi như là một kiểu thêu đi. Chẳng qua là quá đơn giản. Phía trên chị tìm một hình hoa văn rồi thêu lên bằng những cuộn chỉ đầy màu sắc là được. Sản phẩm cuối cùng sẽ rất có giá trị, đối với một sản phẩm dài một đến hai mét mà nói, có thể bán được một vạn đồng. Em làm một ít, cũng là một kiểu thu nhập, em định lấy một chỗ trống trong cửa hàng làm khu thêu kiếm tiền lời." Cô dịu dàng cười.

"Có thể bán lấy tiền?" Thi Tinh quả thật không nghĩ đến.

"Đúng vậy! Chị Tinh thấy ý định này thế nào?"

Trong đầu Thi Tinh rất nhanh xoay chuyển, sau đó gật gật đầu, "Có thể. Trước tiên em cứ làm, chị sẽ đi tìm hiểu thêm một số tài liệu, xem có thể mở

rộng thị trường cho cửa hàng không, như thế mới thu hút được một lượng lớn khách. Hơn nữa bây giờ còn có ít người phụ nữ chủ động thuê những thứ này. Chắc hẳn sẽ rất được đón nhận!" Nháy mắt trong đầu cô phác thảo lên một bản kế hoạch.

Tuy rằng chỉ có kinh nghiệm làm việc hai năm, nhưng chuyên ngành của cô cũng không mất đi, đối với cô mà nói một bản kế hoạch cũng không tính là một việc khó.

"Hả? Như vậy sẽ rất phiền phức, em..."

"Hãy giao cho chị! Dù sao chị cũng cần một công việc, chị bỏ vốn em đến kinh doanh là được. Chị khá là lười!" Thực tế cô không phải là loại người không ăn đồ bổ thí, trong xã hội này, muốn có một công việc cũng rất khó khăn. Sao lại có thể vứt tiền qua cửa chứ?

Có lẽ có người sẽ cho rằng cô đang thừa nhận nhục nhã mà Vân Dật Bạch dành cho cô. Nhưng cô lại không cho là vậy. Cô là người dân nghèo, cho dù anh giúp những người nghèo khổ như cô! Trả sao? Cô không biết, có lẽ ngày đó rồi sẽ đến!

Đôi mắt Thẩm Lạc Du tràn đầy nước mắt, "Chị Tĩnh, chị có thể tìm được một công việc tốt hơn mà!"

"Không, chị định sẽ cùng em chăm sóc đứa trẻ! Chị sẽ cố gắng kiếm tiền, giờ công việc ở nhà còn rất nhiều, đừng lo quá!" Thi Tĩnh an ủi.

Mặc kệ kết quả xét nghiệm là gì. Cô và Lạc Du sẽ cùng nhau chăm sóc đứa trẻ. Có lẽ, sự kiên cường này của cô sẽ khiến em ấy được khích lệ. Thi Tĩnh trầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 100: Kết quả xét nghiệm

Lộ Dịch Nhiên xem kỹ kết quả xét nghiệm trong tay, không biết có nên gửi đi hay không. Mắt nhìn người đàn ông đứng chờ kết quả bên ngoài bình phong, anh trầm mặc một hồi vẫn đem đáp án mang ra ngoài.

Nhận lấy túi giấy da, Lăng Thiếu Dương muốn mở ra lại dừng lại, đem đồ kẹp dưới nách, anh nói một tiếng cảm ơn rồi đi.

Như nghĩ đến điều gì Lộ Dịch Nhiên sờ sờ cảm nhìn bóng lưng cậu ta rồi đi, lời nói đến miệng rồi vẫn nuốt xuống. Quên đi, đợi điện thoại gọi đến rồi nói sau! Không nghĩ đến vô tình mình lại tạo ra một trò đùa. Thậm chí lại có kết quả như vậy.

Nắm chặt kết quả xét nghiệm trong tay, cảm giác nóng bỏng khiến Lăng Thiếu Dương hơi bất an. Nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lộ Dịch Nhiên, anh càng cảm thấy bất an.

Lái xe dần dần dừng lại trước căn nhà kính trồng hoa quen thuộc, anh chậm rãi đi vào.

Nháy mắt khi nhìn thấy Lăng Thiếu Dương, Thi Tĩnh đứng bật dậy. Trong đôi mắt to lộ ra thông tin gì đó. Cho đến khi tầm mắt dừng lại trên đáp án. Cô xoay người muốn nói chuyện, lại nhìn thấy Lạc Du đã hơi nghiêng người ngủ.

Thở dài một hơi, Thi Tĩnh hơi cong môi, kiễng mũi chân rời khỏi quầy bar đảo lộn bảng hiệu ở ngoài cửa kính, sau đó trầm mặc không nói gì đi theo Lăng Thiếu Dương.

Dọc đường đi, trên quãng đường dài gần trăm mét hai người đều không mở miệng nói gì. Theo vào phòng tổng giám đốc mà không cần thông báo, lần này bọn họ không dẫn theo Thẩm Lạc Du và con trai đến đây.

Đi thẳng một đường đến văn phòng tổng giám đốc, Lăng Thiếu Dương chợt dừng bước nhìn Thi Tĩnh nói, "Cô ở đây chờ tôi, tôi đi xem cậu ấy có ở đây hay không?" Trên thực tế anh sợ Thi Tĩnh thấy bộ dạng suy sụp tinh thần của bạn thân.

Hình ảnh ngoài dự liệu khiến Lăng Thiếu Dương giật mình, cong môi nhìn Thi Tĩnh khoát tay, "Vào đi!"

Tạm thời buông mọi giấy tờ về công việc, Vân Dật Bạch đứng dậy đuổi lưng một cái. Lúc này mới nhìn đến hai người đang đi vào.

"Đã mang đến đây rồi sao?" Anh không hề quên, hôm nay là ngày lấy kết quả xét nghiệm.

Lăng Thiếu Dương đưa qua.

Cúi đầu nhìn túi giấy da đã mở một nửa, ánh mắt anh chợt lóe rồi mở túi giấy lấy ra ba tờ giấy ở bên trong.

Vì sao lại là ba tờ? Không phải bình thường chỉ có hai tờ sao?

Nhiều mây mở rộng ba tờ giấy, càng nhìn xuống dưới, lông mày anh càng nhíu chặt. Cơ hồ như đến cuối cùng chỉ có thể dùng về mặt kinh ngạc để hình dung.

"Kết quả là gì vậy?" Thi Tinh tiến lên giật lấy tờ giấy trong tay anh cúi đầu nhìn.

Những từ ngữ chuyên ngành lung tung lộn xộn này cô xem không hiểu, thứ chính xác duy nhất đập vào mắt cô chính là cái tỷ lệ phần trăm kia, chín mươi chín phần trăm...

Điều này chứng minh...

Đứa bé đó, chính là đứa con của Vân Dật Bạch và Thẩm Lạc Du!

Tờ giấy theo kẽ ngón tay cô chậm rãi rơi xuống, nhẹ nhàng bay xuống trên mặt đất.

Trong lòng Thi Tinh trống rỗng. Rõ ràng là đáp án mình sớm nghĩ đến, nhưng vì sao khi chứng thực, trong lòng cô vẫn chấn động nặng đến vậy.

Có lẽ trước đó lời Vân Dật Bạch nói quá mức kiên định, nên trước sau trong lòng cô vẫn không thể xác định bản thân mình có thật sự cho là vậy không?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, cô chỉ có thể tin vào kết quả của khoa học công nghệ.

Về mặt của hai người khiến Lăng Thiệu Dương cảm thấy kỳ lạ, tờ giấy bay đến bên chân khiến anh khom người nhặt lên cúi đầu nhìn.

Đôi mắt chợt mở lớn, về mặt kinh ngạc nâng mắt nhìn bạn thân.

Rất lâu rất lâu, trong văn phòng rộng lớn vang lên giọng nói của Thi Tinh, "Anh còn gì để nói nữa? Mọi chứng cứ đều biểu hiện rõ trên tờ kết quả rồi!" Giọng nói của cô lạnh lùng bi thương.

Một tay vuốt một bên cằm nhướn cao mày rậm tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Thi Tinh, "Hả? Tôi cần phải nói gì?"

Không nghĩ đến anh lại giờ bộ mặt quái quỷ này, trong cơn tức giận Thi Tinh nhất thời tiến lên nắm chặt áo Vân Dật Bạch, cái đầu nhỏ vì không đến chiếc cằm ương ngạnh của ai đó, cô chỉ có thể ép người nào đó phải khom người xuống.

Bất quá Thi Tinh không hề để ý rằng rất hiển nhiên người nào đó vì lợi ích toàn cục mà tạm thời nhân nhượng, ngược lại lại hung tợn trừng mắt nhìn anh, "Anh còn muốn phủ nhận? Kết quả đã đặt ở trước mặt, sao anh vẫn không tin?"

"Tin cái gì?" Vân Dật Bạch nháy mắt mấy cái như rất vô tội.

"Vân Dật Bạch, anh có trái tim hay không vậy?"

Vân Dật Bạch lặng lẽ liếc cô một cái, đây chẳng phải nói thừa sao?

"Tôi không có, cô có sao?" Anh thản nhiên phản bác.

Thi Tinh tự nói với mình không nên để ý đến lời nói của anh, căm tức nhìn anh, "Chính anh đã từng nói, bản thân anh không phải đã quên rồi chứ?!"

"Tôi đã nói cái gì?"

"Anh nói nếu đứa bé này là của anh, anh sẽ lấy em ấy. Anh đã nói rồi lại không định làm sao?" Thi Tinh trừng lớn mắt, nếu anh dám gạt đầu đồng ý lời nói đó, cô nhất định sẽ bỏ nhào đến cắn anh.

Không chút tiếng động ôm chặt eo cô khiến toàn thân cô dựa sát vào người mình sau đó từ từ đứng thẳng người, đem cô nửa ôm vào trong ngực. Mà Thi Tinh đang chuyên tâm nổi giận hoàn toàn không chú ý đến động tác này của anh, vẫn giận dữ nhìn anh như trước.

Trong ngực mềm mại Vân Dật Bạch thản nhiên cong môi, "Tôi đã từng nói như vậy!"

"Vậy được, anh sẽ lấy em ấy!" Thi Tinh đưa ra kết luận.

"Không!" Vân Dật Bạch cự tuyệt.

"Không?! Anh còn dám nói không?!" Giây tiếp theo Thi Tinh như bùng nổ cơn tức, "Anh có tư cách gì để nói không? Đường đường là tổng giám đốc Văn thị, chẳng lẽ anh luôn nói dối như vậy sao?" Cô không nhận được mà nói lời thô bạo.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch không nhận được khi nghe cô lên giọng cau mày lại, "Thi Tinh!" Anh thấp giọng cảnh cáo.

"Làm sao? Anh đừng có mà dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi..." Cô còn chưa nói xong chợt nghe thấy một tiếng động lớn.

Dựa nửa người trong ngực Vân Dật Bạch nhìn anh xoay người nhận điện thoại trên bàn, "Vân Dật Bạch nghe!" Trầm mặc một hồi, Vân Dật Bạch mới tiếp tục mở miệng, "Ừ, mình thấy rồi, được, mình sẽ giải thích!"

"Ai vậy?" Thi Tinh tò mò hỏi.

Hơi cúi đầu liền thấy được nửa người Thi Tinh dựa trong ngực mình, Vân Dật Bạch dường như nghĩ đến điều gì liếc mắt nhìn về người bạn rõ ràng còn đang kinh ngạc bên kia, trên người Lăng Thiếu Dương.

Lăng Thiếu Dương chìm trong kinh ngạc vẫn chưa hoàn hồn. Hai tay run run nắm chặt tờ giấy, anh đang chú ý đến điều mà Thi Tinh không chú ý đến.

Nhẹ nhàng cong khoe môi, Vân Dật Bạch cười liếc nhìn bạn thân, không một ai ngờ rằng sự việc sẽ phát triển đến như vậy.

Giây tiếp theo, bỗng nhiên Lăng Thiếu Dương hoàn hồn lao đảo chạy ra ngoài. Bước chân không ổn định cùng hoảng sợ nhất thời khiến Thi Tinh khó hiểu, "Anh ấy làm sao vậy?"

Nói xong, cô mới để ý đến động tác của mình và Vân Dật Bạch.

Oành một tiếng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô xua tay loạn xạ muốn đẩy ngực anh ra, lại bị ôm chặt vào người.

Thân thể mềm mại cọ sát vào thân thể to lớn của anh, mềm mại cùng cứng rắn cọ sát nháy mắt khiến đôi mắt Vân Dật Bạch sâu thêm vài phần.

Hoàn toàn không chú ý đến điều đó Thi Tinh còn không tự lượng sức mà uốn éo cơ thể mềm mại, bức mình nói, "Anh đang làm gì vậy? Anh nên đến tìm Lạc Du xin lỗi. Không phải là ở đây dây dưa cùng tôi!" Cô dùng sức giãy dụa cơ thể bị giam cầm.

"Chuyện của cô ấy đương nhiên sẽ có người bận lòng!" Vân Dật Bạch nghiêm mặt âm u nhìn cô. Cánh tay đặt ở eo cô dùng sức, đem cả người cô nâng lên nhìn thẳng vào mình.

Không đợi cô kịp phản ứng anh nghiêng người dùng sức hôn lên đôi môi đỏ mọng không ngừng chửi mắng. Nuốt xuống tiếng kêu trong miệng cô.

Hai tay dùng sức vỗ vỗ lên bả vai anh, thế nhưng thể lực của cô không bằng anh, cả người bị anh đặt trên bàn làm việc hung hăng hôn.

Chiếc lưỡi ngang ngược treu chọc chiếc lưỡi non mềm của cô, tình tế thương thức mỗi một chiếc răng trong miệng cô. Bàn tay to lớn gắt gao giữ chặt gáy cô khiến cô ngất đầu hòa vào nụ hôn của mình.

Run rẩy theo đầu lưỡi bắt đầu lan ra khắp cơ thể, để tránh cơ thể mình trượt khỏi mép bàn, Thi Tinh đành phải trở tay chống cơ thể đang chuyển động của mình.

Lòng bàn tay chạm đến đồng giấy tờ bên dưới, hình ảnh trước đó xống vào văn phòng chợt hiện lên trong đầu. Bỗng nhiên trừng lớn mắt. Cô dùng sức đẩy Vân Dật Bạch ra, chạy ra một bên thở hổn hển.

Đôi mắt phỉm hồng hung hăng trừng chiếc bàn, trên chiếc bàn kia không biết đã có bao nhiêu người phụ nữ nằm lên!

Nụ hôn bị đứt đoạn, đôi mắt Vân Dật Bạch thu lại lóe lên một tia sáng kỳ dị. Đôi môi anh tà mị nhếch lên, mỉa mai nói, "Lại đây!" Anh từ từ vươn tay đến chỗ cô. Dục vọng của anh cần được phát tiết. Đối với cô, anh chưa từng khách khí.

"Đừng!" Thi Tinh từ chối không chút suy nghĩ, "Bây giờ sẽ là bao nhiêu?"

Vân Dật Bạch nhú mày.

"À, một trăm vạn không đủ!" Thi Tinh cố tình nói vậy, "Cái bàn này anh đã để bao nhiêu người phụ nữ nằm lên?" Cô không quên được một màn đó. Người phụ nữ không một mảnh vải ngồi trên bàn này, lại để cô ngồi lên, cô thấy thật ghê tởm.

"Về mặt này của cô... tôi có thể lý giải là do cô đang ghen không?" Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu nhìn Thi Tinh, khoe miệng nở nụ cười nhợt nhạt khiến người ta lóa mắt.

Ghen?!

Đang chìm đắm trong nụ cười lóa mắt của anh Thi Tinh bị từ này kéo lại.

"Tôi không thèm ghen!" Thi Tinh nắm chặt tay hét lớn, "Ai thích anh chứ, lại còn ghen!" Tự kỷ quá mức.

"Vậy cô để ý có bao nhiêu người phụ nữ ở đây làm gì?" Chính Vân Dật Bạch cũng không phát hiện, treu đùa cô đã trở thành một thói quen cùng hưởng thụ.

"Tôi ngại bản!" Thi Tinh không chút suy nghĩ hét lớn thành tiếng. Hoàn toàn không biết hành động này trong nháy mắt khiến Vân Dật Bạch đen mặt.

Cô sẽ vì câu nói đó mà phải trả giá!

Mày kiếm gắt gao nhú lại, hơi buông hạ hai chân, anh sai bước tiến về phía cô. Ngay khi Thi Tinh hét lên chói tai thì nắm chặt cánh tay cô hung hăng dùng sức kéo vào trong lòng.

Âm trầm nói, "Bản sao? Cô chê tôi bản? Vậy hôm nay, cô sẽ cùng bản với tôi!" Dứt lời liền khiêng Thi Tinh đang hét chói tai đi về phía phòng nghỉ bên trong văn phòng.

Anh bản, để cô sạch sẽ đến tắm cho vậy! Loại phục vụ này, anh sẽ không từ chối.

Đôi môi đang hét chói tai của Thi Tinh rất nhanh bị bao phủ. Nhìn cánh cửa phòng nghỉ bị đóng lại trước mắt, tiếng hét chói tai của cô cũng biến mất theo cánh cửa được đóng lại.

Sau đó, trong văn phòng Vân Dật Bạch xuất hiện một bóng người, đánh giá xung quanh một lát sau đó cầm lấy một vật gì đó trên bàn. Biến mất trong nháy mắt. Cả quá trình chỉ không đến một giây.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 101: Bản kế hoạch bị sao chép

Cô lại lên giường cùng Vân Dật Bạch!

Trước đó cô vừa được biết đứa bé chính là con của Vân Dật Bạch, vậy mà giờ cô lại cùng anh lăn lộn trên giường!

Sự thật này khiến Thi Tinh không kiềm được coi thường chính mình. Tại sao cô có thể vừa biết rõ quan hệ giữa Vân Dật Bạch và Lạc Du lại có thể phát sinh quan hệ với anh được chứ?

Một đường chạy vội trở về nhà kính trồng hoa, hình ảnh trong phòng nhất thời khiến cô có chút kinh ngạc.

Đằng sau cửa kính, Lăng Thiếu Dương cầm trên tay tờ giấy trước đó cô xem ở văn phòng giờ lên. Sắc mặt Lạc Du trắng bệch nhìn Lăng Thiếu Dương không biết đang nói gì.

Không bận tâm đến những rối rắm trong lòng, Thi Tinh nhanh chóng đẩy cửa tiến vào, vừa kéo Lăng Thiếu Dương sang một bên, vừa tức giận nói, "Anh đang làm cái gì vậy? Là Vân Dật Bạch kêu anh đến đây làm khó em ấy phải không?"

Bị cô kéo lùi vài bước Lăng Thiếu Dương lạnh nhạt liếc nhìn Thi Tinh. Không giống trước kia, trong ánh mắt anh không có một tia cười, khóe môi giễu cợt nhếch lên, "Phụ nữ các cô toàn tự cho mình là đúng!"

Từ trước đến giờ Thi Tinh chưa từng thấy Lăng Thiếu Dương như vậy. Trên mặt Lăng Thiếu Dương trước giờ luôn là vẻ mặt tươi cười, nhưng lúc này đây anh lại lạnh nhạt nhìn cô. Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua cô dừng lại trên khuôn mặt tái mét của Thẩm Lạc Du.

Cuối cùng, anh bỏ lại một câu sẽ quay lại. Rồi quay người rời đi!

Anh rời đi mang theo cảm giác lạnh lẽo ngọt ngào trong phòng. Ngay lúc anh rời đi toàn thân Thẩm Lạc Du mềm nhũn ngã khụy xuống đất.

Hai má cô trắng bệch không chút huyết sắc, miệng không ngừng lắp bắp, "Làm sao có thể? Không thể như vậy được!"

Bộ dạng của em ấy khiến Thi Tinh bị dọa sợ, cô vừa ôm lấy Lạc Du vừa quan tâm hỏi, "Cái gì không thể? Em làm sao vậy? Lăng Thiếu Dương đã nói gì với em?"

"Không thể như vậy được, tại sao lại như vậy chứ?!" Thẩm Lạc Du không ngừng lắp bắp. Trong lòng cô sớm đã loạn thành một mớ hỗn độn. Nhưng lại không có ai giải đáp được cho cô.

"Lạc Du?!" Thi Tinh bất an ôm em ấy hỏi. Cô hy vọng cách này có thể giúp em ấy biết được bên cạnh vẫn còn người để giúp đỡ.

Thẩm Lạc Du không ngừng lắc đầu, vì chuyện này trong lòng cô đã trở lên hỗn loạn, sớm đã không để ý đến xung quanh. Chỉ có thể lạng lẽ rơi lệ.

"Lạc Du, đã xảy ra chuyện gì?" Thi Tinh có chút hoang mang, bây giờ cô không dám nói với Lạc Du về kết quả xét nghiệm. Cô rất lo sợ cảm xúc còn chưa ổn định của Lạc Du lại xấu đi.

"Chị Tinh... em..." Cô không biết phải nói thế nào.

Rõ ràng bản thân cô đã xác định được mọi chuyện, đến cuối cùng nó lại trở nên rối mù như vậy, điều này bảo cô phải nói thế nào đây?

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi, khiến cho Thi Tinh không khỏi nhớ đến Lăng Thiếu Dương. Nhất định là do anh ta gây ra chuyện này!

"Chị đi tìm anh ta tính sổ!" Dứt lời cô quay người rời đi.

Nửa giờ sau, Thi Tình lại một lần nữa quay trở lại Văn thị.

Từ từ mở mắt ra, giống như nhớ ra điều gì. Theo thói quen anh đưa tay ôm người bên cạnh vào lòng, lại phát hiện bên cạnh đã không có ai.

Mắt mắt hiện lên trong đáy mắt, một tay chống lên ngồi dậy, lấy một bộ đồ tây trong tủ quần áo mặc vào, lúc này anh mới rời khỏi phòng nghỉ. Vừa định ngồi xuống, cửa lớn bịch một tiếng bị đẩy ra.

Lăng Thiếu Dương người đầy lệ khí tiến vào, không ngừng thở mạnh nhìn bạn tốt. "Rượu!"

Vân Dật Bạch thần nhiên đưa mắt vào phòng nghỉ.

Lăng Thiếu Dương nhanh bước xoay người rời đi, lát sau khi xuất hiện trước mặt anh, trong tay cậu ta cầm hai chiếc ly và một chai rượu.

Hai người tự rót cho mình một ly, anh không đợi chạm cốc cùng Vân Dật Bạch mà ngửa đầu cạn sạch, lại rót, lại uống cạn.

Bi bi thương thương thét lên một tiếng, anh còn muốn tiếp tục uống thêm ly nữa thì có đôi bàn tay gắt gao giữ chặt chiếc ly.

Ngưng động tác lại, Lăng Thiếu Dương nhú mày nhìn về phía bạn.

"Nói đi, mọi chuyện sao lại thành ra thế này?" Vân Dật Bạch thần nhiên nhìn cậu ta.

Kết quả xét nghiệm hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Ba tờ giấy phân tích kết quả, ngoài của anh và đứa trẻ ra, còn có thêm một tờ của Thiếu Dương và đứa bé kia nữa! Mà ngoài dự tính của mọi người, kết quả xét nghiệm có được lại là... Thiếu Dương và đứa bé!

Sau khi gọi điện thoại giải thích lý do cho Lộ Dịch Nhiên, anh vốn chỉ coi đó là một trò đùa vô tâm, thế nhưng kết quả có được lại khiến người khác phải khiếp sợ!

Ngoại trừ Thi Tình vẫn ngu muội cho rằng đứa bé đó là con của anh, Thiếu Dương vừa nhìn thấy tờ phân tích kết quả kia cũng đã đi tìm Thẩm Lạc Du.

Câu hỏi từ bạn khiến Lăng Thiếu Dương bất đắc dĩ xoa xoa mặt, "Tớ không biết!" Anh thật sự cũng không biết.

"Không biết?" Đây cũng không được coi là một câu trả lời hợp lý.

"Minh khẳng định trước đó mình không hề quen biết cô ấy, cô ấy cũng không có ấn tượng gì. Thế nhưng, đứa bé này..." Thật sự anh không biết phải giải thích thế nào, nhất là trong lòng Thẩm Lạc Du, vẫn luôn cho rằng đứa bé là của bạn anh. Chuyện này sao lại trở nên phức tạp như vậy.

Vân Dật Bạch trầm ngâm chốc lát, hai ngón tay từ từ vuốt vuốt cằm không biết phải nói sao. Ngay sau đó, anh nói, "Tìm Thiếu Giác điều tra giúp việc này!" Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm...

Phịch một tiếng

Cửa văn phòng hôm nay tựa hồ sắp bị phá hỏng. Vân Dật Bạch sờ sờ cằm nhìn người mới đến.

Thi Tình giống như một ngọn lửa hừng hực cháy xông vào, mục tiêu của cô không phải là Vân Dật Bạch mà là Lăng Thiếu Dương ở bên cạnh.

Đằng đằng sát khí tiến đến trước mặt cậu ta, Thi Tình tức giận nói, "Rốt cuộc anh đã làm gì Lạc Du?"

Nghe vậy, Lăng Thiếu Dương nghiêm mặt, "Sao cô lại hỏi tôi? Sao cô không hỏi cô ấy đã đối với tôi thế nào?"

"Nói nhảm, anh có biết anh đã khiến cho em ấy phải khóc hay không?" Thi Tình liều chết, "Tại sao anh lại làm như vậy? Lạc Du đâu có đắc tội gì với anh!" Cô vung nắm tay, tức giận nói.

Khóc?

Lăng Thiếu Dương giật mình phút chốc sắc mặt trở nên lạnh lẽo, "Chờ đến khi nào cô làm rõ mọi chuyện rồi hãy đến đây chất vấn tôi!"

"Anh là tên khốn kiếp!" Thi Tình nói xong vừa định xông lên lại bị người khác giữ ngang hông cản lại.

Một tay Vân Dật Bạch gắt gao giữ chặt hông cô một tay vuốt sọc tóc bay loạn bên người Thi Tình, không để ý đến người trong lòng đang lớn tiếng hét, "Thả tôi ra, thả tôi ra!"

"Đứa trẻ cô đưa đến là con của Thiếu Dương và Thẩm Lạc Du!"

Thi Tình đang giãy dụa phút chốc dừng lại, trong đầu vang lên một tiếng oành. Nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Vân Dật Bạch, trong mắt cô tràn đầy phẫn nộ, "Tôi không ngờ anh là một người như vậy! Chuyện do chính mình gây ra lại để cho bạn phải đứng ra gánh vác hộ!"

Ông trời, ai có thể cho anh biết, tại sao người phụ nữ này lại luôn tự cho mình là đúng chứ?!

Vân Dật Bạch không lên tiếng, cầm lấy tờ giấy kết quả xét nghiệm trước mặt Lăng Thiểu Dương chỉ vào phần tên phía trên.

Cúi đầu nghi ngờ nhìn lại, giấy tiếp theo cô trợn trừng hai mắt kéo tờ giấy lại gần nhìn lại lần nữa.

"A?" Cô kinh ngạc hét lên. "Sao lại có thể như vậy?"

Đúng vậy, sao lại có thể như vậy? Sao đứa bé có thể là con của Lăng Thiểu Dương được? Mọi chuyện rốt cuộc là sao đây?!

Buồng lỏng cánh tay cô ra, Vân Dật Bạch cười, "Bình thường Lộ Dịch Nhiên hay nói đùa nhưng tin tức cậu ta mang đến lại khiến người khác phải kinh ngạc."

"Đứa bé đó đúng là không phải của anh sao?" Thi Tĩnh nghiêm túc hỏi lại. Trong giọng nói có chút khản trương có chút... thả lỏng!

Vân Dật Bạch lạnh lùng nói, "Cô hy vọng nó là của tôi?"

Hy vọng sao? Hay là không hy vọng? Dù đáp án là gì sao cô lại không thể nói được?

"Thật đáng tiếc, anh không có loại gen tốt đến vậy!" Thi Tĩnh thần nhiên phản bác, không trả lời câu hỏi của anh. Ánh mắt gắt gao nhìn về phía Lăng Thiểu Dương cô yếu ớt lên tiếng, "Rốt cuộc mọi chuyện sao lại thành ra thế này?"

Anh cũng muốn biết...

Lăng Thiểu Dương há mồm muốn nói, điện thoại trên bàn vang lên âm thanh chói tai ngắt lời anh.

Cầm điện thoại lên nhận máy, bên trong vang lên giọng nói khản trương, "Tổng giám đốc có chuyện không hay!"

Khẽ nhíu mày, Vân Dật Bạch trầm giọng hỏi, "Đã có chuyện gì?"

"Giá thầu trong bản kế hoạch dự thảo của bên ta bị công ty khác công bố trước!" Giọng nói trong điện thoại là của quản lý hạng mục.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người trong phòng nhất thời sa sầm. Nhất là Vân Dật Bạch. Anh từ trạng thái lơ đãng phút chốc trở nên nghiêm túc, từ bộ dạng thoải mái trong nháy mắt trở nên lãnh đạm đáng sợ.

"Sao lại thế này?"

"Là một công ty nhỏ không có tiếng tăm, phương án mà họ đưa ra giống hệt với chúng ta. Hơn nữa xem ra chuyện này chúng ta cũng không thể làm lớn. Tổng giám đốc, chúng ta..."

"Gọi cho phòng kế hoạch tiếp nhận hạng mục này, phạm là những ai có liên quan đến điều phải có mặt ở phòng họp ban giám đốc!" Nhanh chóng đưa ra chỉ thị xuống dưới.

Lại ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt của bạn, trên mặt hai người đều là bộ dáng nghiêm túc. Đây không phải một việc nhỏ. Đây là bản kế hoạch phải huy động một nguồn tài lực lớn không phải chỉ của một hai người. Điều này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng hơn là bây giờ nếu không đề xuất ra được một phương án tốt, Vân thị sẽ phải gánh trên lưng cái tiếng xấu ăn cắp. Trong thời gian ba ngày đầu thầu, phải nhanh chóng đưa ra một phương án vẹn toàn.

Vân Dật Bạch vỗ vỗ bả vai Thi Tĩnh, trấn an nói, "Cô về trước đi, chuyện này sẽ có người điều tra rõ ràng!" Dứt lời, anh và Lăng Thiểu Dương cùng bước về phía cửa chính.

Nhìn về mặt nghiêm túc của anh, trong lòng Thi Tĩnh có chút lo lắng. Nghe giống như chuyện rất nghiêm trọng. Không có chuyện gì chứ?!

Không yên tâm rời khỏi phòng làm việc của Vân Dật Bạch, một đôi giày cao gót dừng ở trước mặt cô. Ngẩng đầu lên thấy là Dương Chi La, sắc mặt Thi Tĩnh trở nên lúng túng. Nhẹ nhàng lên tiếng, "Dương tiểu thư!" Thành thật mà nói, từ sau tiệc rượu lần trước, cô thật sự không biết mình nên có thái độ gì với vị hôn thê này của Vân Dật Bạch.

"Thi tiểu thư. Mời cô nhanh chóng rời khỏi đây. Văn phòng tổng giám đốc không phải nơi ai cũng có thể bước vào. Nếu cô bị coi là gián điệp thì e là không tốt đâu!" Lúc nói lời này Dương Chi La cố tình lớn tiếng, những người chuẩn bị đi họp ngang qua nghe thấy vậy đều quay lại liếc mắt nhìn Thi Tĩnh.

Khoảng thời gian này cô hay xuất hiện trong văn phòng tổng giám đốc, khiến bọn họ có chút nghi ngờ.

Gián điệp?! Là cô?

Thi Tĩnh không khỏi nhếch môi, "Cảm ơn Dương tiểu thư đã nhắc nhở, tôi sẽ rời khỏi đây!"

Cô không phủ nhận...



Điều này càng khiến những người nghe được thêm đề tâm.

Không rời mắt khỏi bóng lưng Thi Tình, Dương Chi La sa sầm mặt, nói với quản lý Trần bên cạnh, "Ông về trước đi!"

"Đại tiểu thư không về cùng sao?"

"Tôi đến xem Dật Bạch." Vốn dĩ hôm nay cô đến để thảo luận về vụ việc đó, nhưng xem ra bây giờ không cần nữa rồi. Nếu đã đến đây, cô cũng muốn xem anh có ổn không.

Dù sao mặc kệ anh có cự tuyệt cô thế nào. Anh cũng vẫn là của cô!

Quản lý Trần hoang mang vuốt vuốt tóc, trong lòng nghi hoặc nghi: Không phải đại tiểu thư đến đây để thảo luận về vụ việc đó sao? Họ đúng là một đôi vợ chồng chưa cưới sao? Tại sao thái độ của tổng giám đốc Văn thị lại kỳ lạ như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 102: Gài bẫy cấp dưới

Áp suất thấp, nhẹ nhàng luẩn quẩn trong phòng họp.

Đầu ngón tay gõ lên tập tài liệu trên mặt bàn phát ra tiếng gõ không chỉ trên tài liệu mà còn lên trái tim của mỗi một người. Ánh mắt mọi người đều nhìn cánh tay đang chống cằm của tổng giám đốc.

Cơ thể to béo của quản lý hạng mục run run, ông lấy khăn tay trong người ra lau mồ hôi trên mặt. Từng ngón mỡ trên người rung lên mở miệng, "Tổng giám đốc, cái này..."

"Đem mọi việc hôm nay nói lại một lần!" Văn Dật Bạch lên tiếng đánh vỡ không khí căng thẳng, trầm giọng mở miệng nói.

"Là..."

Quản lý hạng mục run rẩy đem ngọn nguồn mọi chuyện xảy ra ở buổi đầu đầu nói lại một lần, sau khi nói xong cả phòng họp nhất thời đều rơi vào trầm mặc.

Lăng Thiếu Dương nhìn nhìn mọi người trong phòng họp, lên tiếng, "Các vị ngồi đây đều là người tham gia vào thiết kế dự án, mọi người đều tốn không ít tâm tư cho buổi đầu đầu này, đây là tâm huyết của mọi người, không ai có thể đau lòng bằng mọi người, nhưng hôm nay chúng ta ở đây không phải để truy cứu xem rốt cuộc trách nhiệm là của ai, mà là để tìm cách giải quyết rắc rối này như thế nào!"

Dừng lại, anh nói tiếp, "Mọi người đều hiểu rõ, nếu bản kế hoạch trong tay chúng ta được công bố ra ngoài, Văn thị sẽ mang trên mình tội danh trộm cắp. Tin rằng mọi người sẽ không hy vọng thành quả của mình bị người ta ăn cắp bản quyền, bởi vậy, ngày mai chúng ta nhất định phải có được một bản kế hoạch khác." Trước mặt đây mới là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Vừa nói xong tức khắc liền có không ít người sôi nổi bàn bạc. Khó chịu nhất bất quá cũng chỉ có đám người phòng kế hoạch, bọn họ bị ông chủ đè ép bao nhiêu ngày mới có được kết quả vừa lòng. Nay lại bị người ta không tốn chút sức nào mà lấy mất.

"Tổng giám đốc, việc này không thể bỏ qua như vậy được!" Người bên phòng kế hoạch không phục nói.

"Đúng vậy, tổng giám đốc. Điều này không phải cho thấy trong chúng ta có kẻ đã phản bội hay sao? Chúng ta không thể bỏ qua như vậy được!"

"Đúng vậy, rốt cuộc đó là ai?"

Đám đông tranh nhau lên tiếng, hai tay Văn Dật Bạch nắm chặt lại than nhẹ, "Các người cho rằng đó là ai?"

Không biết ai trong đám người nói lên một cái tên, sau đó giọng nói cao thấp đồng thời vang lên. Ngay khi cái tên này truyền đến tai Văn Dật Bạch, anh kinh ngạc nhũn mày.

"Trong công ty có nhân viên tên là Thi Tình à?" Ánh mắt anh nghi hoặc nhìn lướt qua Lăng Thiếu Dương.

"Không có!" Lăng Thiếu Dương trả lời.

"Nếu không phải nhân viên trong công ty, sao có thể nói là phản bội các người được?" Văn Dật Bạch lạnh nhạt cười không một chút hơi ấm.

Nói đến đây có người chợt đứng lên, "Tổng giám đốc, mỗi ngày Thi tiểu thư đều đến văn phòng của anh, trong văn phòng của anh có gì chắc cô ấy sẽ

biết, nếu cô ấy có lòng, có khi lại là cơ hội. Hơn nữa, khi Dương tiểu thư tổng giám đốc của Phong Dương hỏi cô ấy trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, cô ấy không hề phủ nhận! Điều này chứng tỏ..." Lời còn chưa nói xong, khi thấy vẻ mặt tuấn tú âm trầm của tổng giám đốc, đều bị nuốt hết vào trong miệng.

"Chúng tôi cái gì?" Vân Dật Bạch cười vô cùng hòa nhã nhưng rất lạnh nhạt. Nụ cười không tràn đến đáy mắt khiến mọi người không rét mà run. Người kia cũng không dám lên tiếng nói chuyện.

Người đang nói không tiếp tục mở miệng, lặng lẽ nhìn tổng giám đốc.

Nụ cười trầm thấp theo cổ họng Vân Dật Bạch truyền ra, Vân Dật Bạch nhẹ nhàng gõ mặt bàn, giọng nói nhẹ nhàng lại khiến mỗi người ngồi đây đều run sợ trong lòng. Mọi người ai cũng đều biết quan hệ giữa tổng giám đốc và Thi tiểu thư. Tổng giám đốc liệu có tức giận hay không?!

Mọi người đều cẩn thận đánh giá Vân Dật Bạch. Không phụ sự mong đợi của mọi người, anh lên tiếng, "Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy sao?" Đôi mắt đen của anh nhìn lướt qua bốn phía. Mọi người không ai nói gì cũng không hề phủ nhận.

"Xem ra công việc mà các người dày công đặt được cần phải được bồi dưỡng tốt hơn nữa!" Ánh mắt anh lạnh lùng, lãnh nhỉnh nhìn mọi người, "Vậy mà các người lại có thể đem trách nhiệm đó đổ lên đầu một người không phải nhân viên của Vân thị. Các vị, hôm nay khiến tôi rất kinh ngạc!"

Lời này vừa nói ra nhất thời mọi người đều rơi vào trầm mặc. Gặp chuyện đều trốn tránh trách nhiệm đầu tiên, đây không phải là tôn chỉ của tập đoàn Vân thị.

Lăng Thiệu Dương không nói chen vào, anh cũng cho rằng những người này sớm đã được nuông chiều trong điều kiện tốt.

"Nhưng mà tổng giám đốc, chúng tôi..."

Vân Dật Bạch hơi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "Mọi người đã vất vả, tin rằng mọi người có thể làm ra một bản kế hoạch xuất sắc hơn. Nếu lấy được, tiền thưởng tháng này sẽ tăng gấp đôi. Mọi người cố gắng lên!" Thu hồi tập văn kiện trên bàn, anh hơi gật đầu, "Đi làm việc đi! Quản lý hạng mục, phòng kế hoạch, quan hệ xã hội ở lại, tan họp!" Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Ba vị quản lý đi theo tổng giám đốc Vân Dật Bạch đến văn phòng của tổng giám đốc.

Tùy tay vút đồng tài liệu lên bàn, Vân Dật Bạch ngồi vào chiếc ghế dựa rộng thùng thình. Chờ ba người bước vào cửa.

Ba người đứng lại, Vân Dật Bạch miễn cưỡng nâng mi, "Chỗ nào có vấn đề, các người nói thử xem!"

Quản lý hạng mục mở miệng, "Tổng giám đốc nhất định có người trong nội bộ làm!"

"Đúng vậy! Người có thể tiếp cận bản kế hoạch này rất ít. Nhất định là người trong nội bộ!" Hai vị quản lý kia cùng nói phụ họa.

Vân Dật Bạch không nghĩ như vậy, mỗi một nhân viên trong công ty đều được tín nhiệm, trước khi xác định rốt cuộc người đó là ai, anh không muốn tin là người của mình làm.

"Các người nghĩ là ai?" Anh thần nhiên hỏi.

Ba người đều rơi vào trầm mặc.

"Việc này tạm thời không nói đến, đã có phương án thích hợp chưa?" Vân Dật Bạch có vẻ quan tâm đến vấn đề này. Nếu đã quyết định tham gia, không thể bỏ dở giữa chừng.

"Trước khi bị tổng giám đốc bác bỏ cũng có không ít phương án..."

"Tôi muốn một cái mới hoàn toàn!" Vân Dật Bạch trầm mặt, thở dài một tiếng, "Quên đi, các người lui xuống đi!" Anh xua tay, trong đầu bắt đầu phác thảo một phương án mới.

Tiếng đóng cửa nhất thời khiến Lăng Thiệu Dương phục hồi tinh thần.

"Trong vòng một ngày, cậu muốn bức tử mọi người hay sao?" Trong vòng một ngày, có được bản kế hoạch, mà còn phải thông tri giữa các bộ phận. Đây quả thật là làm khó cho bọn anh mà!

Vân Dật Bạch không nói gì, hai tay gõ rất nhanh gì đó trên máy tính.

"Dật Bạch, tại sao cậu không nói gì?" Lăng Thiệu Dương buồn bực nhìn bạn thân đang gõ từng chữ, không tin cậu ấy vẫn còn bình tĩnh như vậy.

"Cậu có thời gian, không bằng nhanh nghĩ biện pháp thì hơn!" Vân Dật Bạch cũng không ngẩng lên nói, "Việc này mình đã có biện pháp!"

"Cậu có biện pháp gì? Cái này rõ ràng là do người trong nội bộ làm, cậu không muốn biết sao?" Anh cũng không tin bạn thân sẽ bỏ qua như vậy. Tính cách của cậu ấy sao có thể cho phép chuyện xảy ra.

Máy in làm việc rất nhanh, lộ ra một tờ giấy, Vân Dật Bạch đưa tay sửa sang lại, "Minh biết là ai?" Anh bình tĩnh nói.

"Hà? Là ai?" Lăng Thiệu Dương mở lớn hai mắt không dám tin nhìn bạn. Con người chuyển động, "Đây không phải cấp dưới của cậu chứ?!"

"Cấp dưới có người dựa dẫm mới vào được! Công ty cùng dự thầu tên là gì?"

"Hoàng Kỳ! Sao vậy, cậu biết à?"

"Không biết, kiểm tra xem trong công ty có ai có quan hệ với nhân viên bên Hoàng Kỳ không! Mặt khác, bảo quản lý hạng mục tám giờ tối nay đến văn phòng tìm mình!" Vân Dật Bạch nói nhanh. Nếu trong đó có gì mờ ám, nhất định là có liên quan.

"Được, mình sẽ dẫn dò cấp dưới! Mục tiêu của cậu là ai?" Lăng Thiệu Dương tò mò hỏi. Thế nào anh lại cảm thấy trong thời gian này bạn tốt có rất nhiều bí mật.

Vân Dật Bạch miễn cưỡng nhìn bạn, "Có thời gian hỏi mình không bằng hãy suy nghĩ xem vấn đề lớn kia của cậu nên xử lý như thế nào?" Dựa vào suy đoán của anh, nếu không nắm chắc thời gian, người đó có thể sẽ trốn thoát!

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Thiệu Dương lập tức thay đổi, bất quá sau đó, anh mở miệng, "Công ty..."

Vân Dật Bạch trả lời còn nhanh tay đem vật gì đó chuyển cho, "Ngày mai cậu hãy tự mình đi đấu thầu!"

"Đấu thầu?" Lăng Thiệu Dương cúi đầu nhìn thứ trong tay không khỏi mở lớn hai mắt nhìn, "Đây là..." bản kế hoạch mới, cậu ta...

"Trước đó trong lúc vô tình có làm một cái dự định muốn thay đổi không nghĩ đến chuyện lại thành như vậy!" Vân Dật Bạch không mặn không nhạt nói, anh cũng không phải thần tiên mà thờ ơ để mặc bọn nội gián?

"Vô tâm trồng liễu liễu thành rừng?" Lăng Thiệu Dương ha ha cười quơ quơ bản kế hoạch trong tay, "Cậu còn có khả năng dự đoán trước!"

"Cũng chỉ có lần này!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói.

"Vậy sao cậu còn muốn bọn họ phải tăng ca?"

"Không phải cậu muốn biết ai là nội gián sao?" Vân Dật Bạch chợt nở nụ cười, "Đêm nay đến đây mà nhìn xem!"

Lời nói này ý là... có âm mưu?!

Đêm lạnh như băng.

Suốt cả đêm ba bộ phận đều vắt óc suy nghĩ bản kế hoạch mới, khi thì hồ to khi thì tranh chấp. Dần dần trở thành cái lộn.

Vân Dật Bạch và Lăng Thiệu Dương là hai người lãnh đạo trực tiếp, thành thoi ngồi một bên uống cà phê, ăn điểm tâm. Cũng không ngăn cản. Nếu như lúc này có người thấy được cảnh trong này, bọn họ nhất định sẽ thấy rất kỳ lạ, vì sao lại quyết liệt đến vậy?

Theo lời nói của Vân Dật Bạch, làm sao có thể ép buộc để có được cảm hứng cơ chứ. Hơn nữa đại đa số cảm hứng đều bắt nguồn từ sự tranh giành. Bởi vậy, anh nhìn thấy cảnh này chỉ thấy vui vẻ, cũng sẽ không nói điều gì.

Lăng Thiệu Dương nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cũng không sai biệt lắm so với dự đoán của bạn tốt. Hai người lặng lẽ đứng dậy.

Một bóng người lén lút lần mò trong bóng tối. Ngoại trừ ba bộ phận thì toàn bộ Vân thị đều chìm trong bóng tối. Không một tia ánh sáng.

Khom người đứng phải mục tiêu mình tìm, vừa muốn hành động, bỗng nhiên ngọn đèn sáng lên. Người nọ hoảng sợ liền cứng đờ, ngay khi nhìn thấy hai người đứng trước cửa phòng làm việc, sắc mặt người nọ liền tái xanh.

"Tổng giám đốc... giám đốc..."

Vân Dật Bạch và Lăng Thiệu Dương nhìn người phụ nữ đứng sau bàn làm việc.

Là một phụ nữ, thế nhưng bọn họ lại thấy bất ngờ.

Trước mặt nhân viên trong công ty, Vân Dật Bạch là lãnh khốc. Mặt anh không chút thay đổi âm lãnh nhìn qua người phụ nữ, chậm rãi bước vào phòng làm việc của mình, cong môi cười lạnh, "Nghĩ kỹ lý do, đừng mở miệng liền để lộ!" Anh thần nhiên hừ lạnh.

Lăng Thiệu Dương nhận ra người phụ nữ này, "Tiểu thư Hách Văn Quyên, không nghĩ đến lại là cô!"

Hách Văn Quyên cũng chính là kẻ trộm, nghe vậy ngẩn ra, "Các người đang đợi tôi?!"

"Tất nhiên! Khi cô biết đêm nay ở tầng cao nhất sẽ không có ai, cơ hội tốt như vậy sao cô có thể bỏ qua chứ? Mục tiêu của cô không chỉ có bản kế hoạch này, mà còn bản hợp đồng giữa tôi và Phong Dương, và tiêu chí năm nay! Không thể không thừa nhận, khẩu vị của cô cũng ghê gớm thật!"

## Chương 103: Tìm ra lời giải cho tất cả

Vân Dật Bạch lười nhác ngồi một bên để mặc Lăng Thiếu Dương điều khiển trò chơi này, một tay anh chống cằm tay kia lấy điện thoại ra gọi cho Thi Tinh.

"Là tôi! Tôi đói bụng, mang đồ ăn đến cho tôi! Ừm, một phần là được rồi!" Nói xong chợt nghe thấy Lăng Thiếu Dương oa oa kêu to, "Còn mình nữa!"

Vân Dật Bạch trực tiếp ngắt điện thoại không thèm quan tâm đến Lăng Thiếu Dương, ra hiệu cho cậu ta tiếp tục.

Sau khi kháng nghị, Lăng Thiếu Dương quay sang nhìn Hách Văn Quyên đang sợ ngây người, "Chỉ e là cô không biết tổng giám đốc của chúng ta rất không thích phân loại xem cái gì là quan trọng để coi chừng?"

Hách Văn Quyên khó hiểu nhìn lại anh, "Có ý gì?"

"Cậu ta..." Lăng Thiếu Dương chỉ vào Vân Dật Bạch, "Cậu ta cực kỳ không thích phân chia những thứ quan trọng ra."

"Tổng giám đốc..."

"Tổng giám đốc của các người có một tật xấu. Người khác nhất định sẽ cho rằng, cái gì quan trọng đương nhiên cần bảo vệ cẩn thận. Thế nhưng rõ ràng là mọi người rất dễ phạm phải sai lầm khi bỏ qua những thứ gần trong tầm tay. Cũng giống như cô!" Nói xong anh chậm rãi tiến lên tùy ý cầm lấy một tập tài liệu trên bàn lật xem sau đó đặt đến trước mặt cô.

"Ừm, đây là thứ cô đang lục lọi để tìm, ngay trong tầm tay cô!" Anh cười mỉm nói.

Hách Văn Quyên nghe vậy cực kỳ hoảng sợ, "Các người không khóa lại?"

"Ai quy định đồ vật quan trọng cần phải khóa lại? Cô cho rằng văn phòng tổng giám đốc là nơi người nào cũng có thể vào sao?" Lăng Thiếu Dương hừ lạnh, bất quá nếu như đó là anh, anh nhất định sẽ bảo vệ thật tốt, nhưng mà bạn anh... đầu óc cậu ta không bình thường nên không thể lấy suy nghĩ bình thường để đánh giá.

"Sao các anh biết là tôi?" Đã bị người ta phát hiện, Hách Văn Quyên cũng không phủ nhận. Nhìn thẳng hai người.

Vừa muốn trả lời, tiếng rung trước ngực cắt đứt lời nói của Lăng Thiếu Dương, anh đưa tay lấy từ trong áo, "Chờ một lát!" Sau đó nhận điện thoại, "Ừ? Ừ, được!"

Cúp điện thoại, anh cười mỉm liếc nhìn Hách Văn Quyên, "Trước đó không biết, sau khi nghe điện thoại thì đã biết về cô! Cháu gái của tổng giám đốc Hoàng Kỳ, tiểu thư Hách Văn Quyên!"

"Các anh... sao lại nhận ra tôi?" Hách Văn Quyên khó có thể tin được kế hoạch hoàn hảo của cô lại sụp đổ như vậy.

"Hả, cô không nhận ra sao? Đề tài thảo luận tối nay của mọi người không phải là sườn của phương án mới, mà là cách thi hành cụ thể phương án. Chỉ có một mình cô đệ trình bản kế hoạch. Đáp án rõ ràng như vậy, hẳn là chúng tôi sẽ nhìn ra được chứ?!"

"Cái gì?" Sắc mặt Hách Văn Quyên liền biến đổi, "Không phải đang thảo luận kế hoạch mới?"

"Toàn bộ công lao to lớn đều là nhờ vị tổng giám đốc này, trong lúc rảnh rỗi, lại làm thêm một bản kế hoạch nữa, vừa vặn lại hữu dụng như vậy! Hách tiểu thư, tôi vừa giúp cô giải đáp rõ ràng thắc mắc của cô." Ánh mắt anh hơi lạnh, hờ hững nói, "Bây giờ mời Hách tiểu thư giải thích cho bọn tôi một chút thắc mắc được chứ?!"

"Các anh muốn biết cái gì?" Việc đã đến nước này Hách Văn Quyên cũng không thể nói được gì, "Hai người các anh đứng cao cao bên trên, làm sao hiểu được sự vất vả của nhân viên cấp dưới? Tôi cố gắng ba năm, mỗi một thành quả đều bị những kẻ ăn không ngồi rồi cướp mất. Những người đó dựa vào cái gì mà cướp mất thành quả lao động của tôi? Nếu ai cũng như vậy, vậy tôi cũng không cần phải khách khí. Nếu tôi muốn trở nên nổi bật, đành phải dùng một chút thủ đoạn hạ lưu!"

Cố gắng năm năm ở đây mới trở thành nhân viên nhỏ bé, rốt cuộc thành quả sau ba năm lao động lại bị người ta cướp mất, mà cô vẫn chẳng được ai biết đến.

Nghe xong lời của cô, Lăng Thiếu Dương và Vân Dật Bạch đều không nói gì. Tình huống như vậy không phải chỉ ngày một ngày hai, cũng không phải

bọn họ không biết... Chẳng qua tình huống như vậy mỗi nhân viên thăng chức đều phải trải qua. Nếu ngay cả cái đấy cũng không thể chịu nổi, nhiệm vụ quan trọng sau này sẽ cần rèn luyện đến thế nào? Trên thực tế, mỗi người xuất sắc đều phải đối mặt với tình huống như vậy.

"Cho nên, cô liền bày mưu cùng với chú cô?" Vân Dật Bạch thản nhiên lên tiếng.

"Phải!" Hách Văn Quyên hất cằm không hề phủ nhận, "Hoàng Kỳ là công ty của chú tôi, chẳng qua kinh doanh đang thua lỗ, lúc đấy tôi nghe được buổi đầu thầu đó, đương nhiên nghĩ đến biện pháp đấy. Người ta không cho tôi cơ hội, tôi tự cho mình cơ hội không được sao?" Cô không cho rằng bản thân làm vậy có vấn đề gì.

"Không có gì không được!" Vân Dật Bạch cúi đầu nở nụ cười, "Chẳng qua cô sẽ bị xử là gián điệp thương mại!" Trước đó anh đã báo cảnh sát, lời ba người nói cũng đã được ghi âm làm chứng cứ. Đối với người làm hại đến Vân thị anh chưa bao giờ dùng biểu cảm không thật.

Sắc mặt Hách Văn Quyên tái xanh, dù thế nào cũng không nghĩ đến một người trước sau không hề mở miệng cuối cùng lại khiến cô bị trừng trị nghiêm trọng nhất.

Xe cảnh sát đến rồi lại đi. Thi Tĩnh mang hai phần đồ ăn đến ngạc nhiên nhìn cô gái bị đưa đi.

Đây là chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Đồ ăn trong tay liền rơi xuống, suy nghĩ của cô dừng lại trên người đi phía trước. Cho đến khi nhìn thấy Lăng Thiếu Dương và Vân Dật Bạch cùng sóng vai đi ra, lúc này cô mới phát hiện mình đã nín thở mới khẽ thở ra.

Không đợi cô kịp phản ứng, đôi chân Vân Dật Bạch đã xuất hiện trước mặt cô, đôi mắt đen nhìn cô thật lâu, "Đồ ăn khuya đâu?"

"Cái này..." Thi Tĩnh nhìn bàn tay trống không của mình, lúc này mới nhớ vừa rồi hình như mình đã làm rơi đồ ăn.

"Hà?" Vân Dật Bạch chờ cô mở miệng.

"Cái đó..." Thi Tĩnh cào cào tóc cười mỉa. Thầm mắng vì sao mình lại nghe lời đến vậy, anh ấy bảo thì mình đến à?!

Nhìn vẻ mặt của cô Vân Dật Bạch cũng đã biết câu trả lời. Một tay cầm tay cô, nắm chặt trong lòng bàn tay, anh nhìn Lăng Thiếu Dương gật đầu.

Người phía sau ngẩn ra một lát, sau đó liền xông nhanh ra ngoài.

"Anh ta..." Lăng Thiếu Dương đi đâu, chắc không phải cửa hàng bán hoa chứ?!

"Đó là chuyện của cậu ấy, cô đi theo tôi!" Nắm chặt bàn tay cô, Vân Dật Bạch không hiểu từ bao giờ quan hệ của hai người lại thân thiết đến vậy? Nhìn thấy cô, anh không còn dỗi hờn gay gắt nữa. Cũng không còn bức tức châm chọc cô nữa.

Bị Vân Dật Bạch kéo một mạch vào trong công ty, ngay khi bị anh mạnh mẽ kéo đến cửa văn phòng bước chân Thi Tĩnh khựng lại, chần chừ mở miệng, "Tôi nghĩ... chúng ta nên đến chỗ khác nói chuyện!" Lời nói của Dương Chi La, ánh mắt của mọi người, không phải là cô không thấy. Cô cũng không muốn cứ vậy mà mang trên mình cái tội danh đó.

Dừng bước xoay người lại, Vân Dật Bạch nhíu mày. Trong lòng lập tức hiểu rõ, chỉ sợ sự việc hôm nay cô đã biết.

Đã có người nói gì trước mặt cô ấy sao?

"Sao vậy? Không lâu trước đó không phải còn hưởng thụ cảm giác nơi này mang đến cho cô sao, sao giờ đã chùn bước rồi?" Anh lạnh nhạt mở miệng nhắc cô ở trong này hai người đã có những trải nghiệm tuyệt vời thế nào.

Anh có thể không nói những lời vô si như vậy được không? Cô làm vậy không phải để anh sao? Nếu có người vu oan cho cô, chứng tỏ, bên trong công ty có nhân viên bất mãn với ông chủ của họ. Vậy mà anh còn nói như vậy.

Thi Tĩnh hung tợn trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Vân Dật Bạch, sao anh lại..."

"Hừm?"

"Hạ lưu!" Thi Tĩnh nghiêng răng chửi thảm.

Ánh mắt Vân Dật Bạch híp lại, giấu đi tia sáng lạnh trong đôi mắt mở miệng nói, "Đối với cô, tôi chỉ nhớ đến chuyện khó chịu ở Chiết Giang!" Lúc đó bọn họ còn có ước hẹn một năm không phải sao?

"Tôi còn nhớ, có người nói tôi không cần xuất hiện trước mặt anh ta!" Thi Tĩnh nhớ đến lời nói trước đó của anh.

"Tôi cũng nhớ là cô cũng không nghe lời, không phải ngay ngày hôm sau đã bỏ đến trước mặt tôi sao?" Vân Dật Bạch thản nhiên phản bác.

"Vậy bây giờ tôi sẽ làm theo lời anh nói!" Thi Tĩnh nói xong xoay người định đi. Lại bị gắt gao giữ lại.

Bà vai bị một bàn tay to nhẹ nhàng áp chế, vô lực lại thành công kiềm chế mọi hành động của cô. Đôi môi mềm mại ngậm lấy vành tai cô. Đầu lưỡi linh hoạt liếm đến lỗ tai ửng hồng của cô.

Đầu lưỡi phác họa theo vành tai cô, giọng nói trầm thấp của Vân Dật Bạch truyền đến, "Trong hoàn cảnh lộ liễu như ở đây, có vẻ có cảm giác lắm phải không?"

"Anh..." Trờ tay định cho anh một bạt tai, lại bị một tay anh giữ chặt hai tay đằng sau lưng.

Động tác này khiến cô không tự chủ mà ưỡn ngực ngẩng đầu. Trong mắt anh, lại giống như cô đang đưa mình đến trước mặt anh.

Tiếng cười truyền đến từ trong lồng ngực cứng rắn của anh, bàn tay Vân Dật Bạch giữ chặt bên hông cô, cắn lên vành tai kia, nhả ra từng từ cũng vô cùng lạnh nhạt, "Nếu cô muốn ở đây, tôi cũng không ngại!" Nói xong bàn tay to di động đến trước người cô.

"Đừng..." Thi Tình hoảng sợ trừng lớn mắt, nhìn anh khẩn cầu, "'Đừng ở chỗ này!'"

"Vây..."

"Tôi vào trong với anh!"

Rốt cuộc anh có hiểu hay không, cô chỉ muốn tốt cho anh!

Ngay khi câu đó hiện lên trong đầu, Thi Tình bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ. Từ khi nào mà, cô lại xem mọi thứ của anh là quan trọng nhất?

Nhìn về mặt bị phản đang bước vào phòng của Thi Tình đôi môi mỏng của Vân Dật Bạch khẽ mím lại, mím thành một đường thẳng tắp.

Là anh nói không muốn cô xuất hiện trước mặt mình nữa. Nhưng không ngờ lại xuất hiện một Thẩm Lạc Du. Đã nhiều ngày kìm nén như vậy. Anh cũng không thể tiếp tục kiên trì nữa.

Vì sao?

Anh cũng không muốn truy tìm đáp án cho vấn đề này. Anh là Vân Dật Bạch, anh muốn làm gì thì làm cái đấy. Người khác không có quyền phản đối.

Đi theo Thi Tình vào phòng ngay khi trở tay đóng cửa lại, anh nghe được Thi Tình lẩm bẩm, "Đường đường là ông chủ của một công ty mà lại nói lời không giữ lời?" Danh dự của một thương nhân đâu rồi?

"Là ai nghe lén chuyện của tôi sau đó chạy vội vào?" Vân Dật Bạch chậm rãi đi đến bên cạnh cô tiếng than nhẹ truyền vào trong tai cô.

"Thi Tình, cô rất quan tâm đến tôi thì phải?" Vân Dật Bạch cười nói.

Cơ thể giống như bị người giữ chặt, đôi mắt Thi Tình trừng lớn nhìn Vân Dật Bạch.

Cô quan tâm Vân Dật Bạch?!

Vân Dật Bạch cũng ngây ngẩn cả người.

Vốn chỉ là mở miệng nói đùa. Nhưng khi nhìn thấy cô cúi đầu suy tư, anh mới giật mình nhận ra, vấn đề này, hoàn toàn không nên được nhắc đến giữa hai người.

Cô quan tâm Vân Dật Bạch sao? Ban đầu là anh uy hiếp cô, anh giúp cô rửa sạch tội danh giết người. Anh thân mật với cô...

Hóa ra, cô đã bắt đầu quan tâm đến anh sao?

Thi Tình ngẩng đầu mở miệng định nói. Lại bị một đôi môi mỏng phủ lên.

Là Vân Dật Bạch hôn.

Đừng hỏi vì sao anh lại làm vậy?

Có lẽ, là anh đang sợ? Anh sợ nghe thấy điều mà anh không muốn nghe từ miệng cô.

Cho nên, anh mới làm vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 104: Ngăn lại đôi môi đỏ mọng sẽ nói ra những lời khiến anh bối rối

Phù lên cánh môi hé mở, mọi lời nói cứ vậy bị nuốt hết vào giữa bốn cánh môi, không định cho cô mở miệng, đầu lưỡi tiến vào theo nụ hôn, không để cô có cơ hội nói chuyện cùng thờ gấp.

Anh muốn ngăn lại đôi môi đỏ mọng sẽ nói ra những lời khiến anh bối rối.

Kính hô một tiếng muốn kháng cự. Lại khiến anh có cơ hội xâm nhập vào thăm dò khoang miệng ngọt ngào của cô. Đầu lưỡi bá đạo càn rỡ trong miệng cô, nhẹ nhàng đảo qua từng chiếc răng. Cô muốn dùng lưỡi đẩy chiếc lưỡi kia khỏi miệng. Lại khiến anh càng có cơ hội hơn.

Bỗng nhiên anh mút thật mạnh, Thi Tinh cảm thấy đầu lưỡi của mình như tê rần. Toàn bộ linh hồn như bị anh hút đi. Cảm giác lan truyền từ đầu lưỡi đến khắp người khiến cơ thể cô không nhận được mà run rẩy.

Một bàn tay to phù lên đôi mắt đang trừng lớn của cô, anh hơi khom người, đầu lưỡi linh hoạt phác họa theo viền môi cô.

Đôi môi ngưa ngứa, run run, dường như đang dụ dỗ anh. Cho nên, anh cũng không khách khí. Tiếp tục phù lên cánh môi bị mình làm cho sưng đỏ.

Thân thể của cô mềm mại như nước, khiến cho dục vọng bên dưới càng thêm phóng đại!

Đôi môi mọng hé mở, anh ở trong miệng cô, trên mặt hiện lên con giận. Môi anh đào sung đỏ bị mút đến đỏ tươi khác thường, đầu lưỡi ngà ngón liếm theo viền môi cô. Khiến Thi Tinh càng thêm kịch liệt run rẩy.

Vừa ngừng hôn, ánh mắt anh nhanh chóng lướt qua vóc dáng thanh tú đằng sau bộ quần áo của cô, tia sáng trong mắt càng thêm nóng rực, dục vọng bên dưới càng thêm mãnh liệt. Rất hiển nhiên, theo bản năng cơ thể anh không thể quên được hương vị đã từng thưởng thức trước đó.

Gậy gậy sợi tóc rủ xuống, Vân Dật Bạch cười đến phóng khoáng mà ngang ngược, nhìn thẳng vào đôi mắt hoang mang mờ mịt của cô. Mang theo nụ cười tà khí anh tiến đến gần cô, "Vẫn còn chưa thỏa mãn. Hửm?" Từ cuối cùng phát ra từ cô họng.

"Đừng lại gần đây!" Thi Tinh dùng sức lùi lại đằng sau, nhưng cô đã bị anh dồn đến góc tường, rốt cuộc không còn đường để lui. Trong miệng dường như vẫn còn cảm nhận được độ ẩm của lưỡi anh.

Cơ thể anh mang theo kiêu ngạo, giọng nói nhẹ nhàng không cho phép kháng cự, "Lợi dụng tôi xong liền vứt bỏ, thật sự là không nên!" Giọng nói của anh nhẹ nhàng, lại mang theo hơi lạnh.

"Ngoại trừ tôi ra. Cô cũng chưa để cho bất kỳ kẻ nào chạm vào đôi môi mê người này nhỉ?!" Bàn tay to xoa lên đôi môi cô, ngón tay chậm rãi vuốt ve đôi môi anh đào sung đỏ. Anh nhẹ nhàng hỏi. Lại không khiến người có thể cảm nhận được độ ẩm.

Bàn tay to lạnh lùng xoa trên khuôn mặt, Thi Tinh chợt nở nụ cười, nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô cười giễu cợt, "Đàn ông các anh thật hào phóng, chỉ cần phụ nữ tiếp anh một đêm, là có được thù lao tương xứng, như vậy không tốt hay sao?" Cô nhìn chăm chăm vào mắt Vân Dật Bạch, lời nói lộ ra vẻ châm chọc cùng đùa giỡn. Lại không biết rằng, vài câu nói đó của cô đã chọc giận anh.

"Cô mà dùng phương thức như vậy, tôi cũng sẽ cho cô thù lao tương xứng." Vân Dật Bạch nghiêng rằng nghiêng lợi nói, trừng mắt nhìn cô giống như một ngọn lửa muốn đem cô thiêu sạch.

Nhìn ánh mắt tức giận của anh, Thi Tinh nở nụ cười, "Anh sẽ không cho là khi rời khỏi anh, tôi sẽ không có người đàn ông nào khác chứ?! Đừng có đùa. Anh có dục vọng muốn giải quyết. Phụ nữ đương nhiên cũng có nhu cầu sinh lý." Cô nhìn anh cười nhạo.

"Nếu nói vậy, kinh nghiệm của cô hẳn là rất phong phú?" Trong mắt Vân Dật Bạch tràn đầy mây đen.

"Anh muốn thử chút không?" Cô lộ ra một nụ cười quyến rũ, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu nhưng nếu để ý kỹ lời nói, có thể nhận ra có chút khản trương.

Việc Vân Dật Bạch muốn làm, cho đến bây giờ cũng không ngại suy nghĩ của bất luận kẻ nào. Nghe được lời mời của cô, sắc mặt anh trầm xuống, từng bước tiến đến gần cô.

Vân Dật Bạch không chút kiêng nể đánh giá cô, thương để thật thiên vị cô, trên người cô tràn ngập vẻ ngọt ngào quyến rũ của người phụ nữ lẳng lơ. Bộ ngực ưỡn lên và vòng eo mảnh khảnh khiến đàn ông phải nghiêng đổ. Thấy anh đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi tái, lại càng thêm đầm đìa đáng yêu. Tính cách nhu nhược mà cứng rắn càng thêm mê hoặc anh. Rõ ràng kích thích bản năng đàn ông trong anh, giờ phút này anh thậm chí nghĩ cho dù bất chấp tất cả anh cũng phải có được cô.

Tay anh như vô tình chạm nhẹ vào cánh tay mềm mại tuyết trắng của cô, tuy rằng chỉ là một động tác nhỏ, nhưng lại nhanh chóng nhóm lên ngọn lửa giữa hai người.

"Anh không định..." Hoảng sợ nhảy dựng lên, giống như tay anh có độc vậy.

"Tôi muốn!"

Nghe vậy, Thi Tĩnh luống cuống, ánh mắt hoảng loạn quan sát xung quanh, cô cũng không quên bây giờ hai người đang ở phòng làm việc của anh. Lần trước là ở phòng nghỉ, còn bây giờ...

Quan sát từng động tác nhỏ của cô, Vân Dật Bạch chế nhạo, "Sợ sao?" Anh ôm tay lười nhác nhìn cô, ánh mắt vô cùng tinh ranh.

"Ai... ai sợ?" Giọng nói Thi Tĩnh mất khống chế.

Không, anh sẽ không ra tay với cô ở đây. Anh là một người công tư phân minh...

Chậm rãi cầm bàn tay không bị thương của cô, về mặt Vân Dật Bạch không thêm quan tâm, giành lấy toàn bộ quyền uy và chuyên chế, tuyên bố, "Cô đã nhiệt tình mời như vậy, không để cô vừa lòng thì tôi quá keo kiệt rồi!"

Thi Tĩnh muốn cho anh một bạt tai. Quả thật cô không thể tin được, trên thế giới này lại có người không biết xấu hổ đến vậy. Có người phụ nữ đưa đến cửa vậy mà anh không từ chối.

Coi thường về mặt giận dữ của cô, về mặt Vân Dật Bạch ôn hòa, "Không phải cô nói cô cũng có nhu cầu sinh lý sao? Để cô tạm thời làm người chỉ đạo, tôi nghĩ, thỏa mãn cô, cũng là bổn phận của tôi." Anh hít một hơi, nhẹ nhàng nói.

"Tôi không cần anh!" Đẩy bàn tay anh ra, Thi Tĩnh từ chối.

"Tiểu thư, đâu có người làm ăn như vậy." Bàn tay lại một lần nữa xoa lên đôi môi đỏ mọng đang run run vì tức giận của cô, anh nhẹ nhàng nói, "Một trăm vạn. Là có thể chạm vào chiếc miệng nhỏ nhắn mê người của cô chứ?" Một tay anh ôm lấy eo cô, dừng lại gần bên tai cô nói thầm.

Hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai cô, theo bản năng Thi Tĩnh rụt cổ lại, vành tai xinh xắn chợt bị ngậm trong chiếc miệng ấm áp tùy ý thương thức.

Thân thể mềm mại run lên, Thi Tĩnh vội vàng nuốt xuống tiếng ngậm khẽ thiếu chút nữa mà bật thốt lên. Muốn tránh né, lại phát hiện không biết từ khi nào cô đã bị anh ôm vào lòng.

"Buông tay ra!" Cô cố giữ bình tĩnh găm nhẹ. Anh cho cơ thể cô là cuộc mua bán sao. Thi Tĩnh buồn rầu cười. Xem ra anh cũng không phụ kỳ vọng của cô, vẫn xấu xa như vậy.

Cánh tay dài ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, Vân Dật Bạch nghiêng người dừng lại trên mặt cô, "Tôi đương nhiên sẽ ra tay, nhưng, không phải bây giờ!" Anh cong môi cười, mang theo ba phần tà khí, đem cô ôm sát bên người, bàn tay to xoa lên khuôn mặt yêu kiều của cô, tiếng nói trầm thấp như đang âu yếm.

Anh cách cô gần như vậy, bộ dáng kiêu ngạo bức người bao phủ cô, hơi thở nóng bỏng giống như điện lưu qua tay anh truyền vào người, cô kinh hoàng phát hiện trong cơ thể mình có gì đó kỳ lạ.

Cô thở gấp vì kinh ngạc. Hoảng hốt găm nhẹ, "Anh vốn không thiếu phụ nữ, vì sao còn đối xử với tôi như vậy?" Giọng nói của cô không ổn định, có thể nói là hơi run.

"Có phụ nữ không mất tiền đứng trước mặt tôi, vì sao tôi phải đi tìm người khác?" Vân Dật Bạch lạnh lùng trả lời, "Hơn nữa, tìm một người quen thuộc, so với tìm một người phụ nữ xa lạ không phải phù hợp hơn sao?" Đường nét khuôn mặt anh hiện lên nụ cười sâu xa khó hiểu, đôi mắt đen lấp lánh có thần.

Thi Tĩnh không ngừng hít sâu, vẫn rất khó khống chế trái tim đang đập hỗn loạn. Trái tim của cô cũng vì lời nói của anh, mạnh mẽ đập. Qua hồi lâu, cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

"Tôi, tôi không cần anh!" Cô run rẩy lên tiếng từ chối anh.

"Cô nhầm rồi, tôi cũng không có ý định hỏi cô!" Về mặt Vân Dật Bạch dương dương tự đắc. Bờ môi tươi cười sâu xa khiến người ta không thể nắm bắt. Giữ lấy bước chân của cô không cho dừng lại.

Không còn đường lui, cô đành được ăn cả ngã về không thừa lúc sơ hở mà đẩy Vân Dật Bạch ra chạy về phía cửa. Cơ thể dũng mãnh nhanh nhẹn vừa động, liền nhẹ nhàng kéo cô trở về, cơ thể hai người dính sát vào nhau.

Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn người trong lòng, hơi thở nóng bỏng quét qua cằm cô, "Tôi có thể giải thích là, cô không kịp chờ đợi chứ?"

"Không phải!" Tâm hồn trong sáng của Thi Tĩnh phút chốc bị anh nói thành mờ ám mà bắt đầu lộn xộn, bị nhốt trong lồng ngực anh khuôn mặt đỏ đến mang tai gào thét, "Đừng chạm vào tôi! Buông tay ra!"

Hơi thở nam tính của anh lướt qua cằm cô, bên tai, một cảm giác tê dại đã lâu kích thích cô.

Kháng nghị của cô đối với anh chẳng những không tạo nên chút tác dụng gì, ngược lại, khiến anh càng lớn mật xoa lên chiếc cổ trắng nõn của cô, vừa lòng thờ dài, "Ngoan, đừng làm loạn!" Nói xong, khom người ôm lấy cơ thể cô, xoay người đi đến phòng nghỉ bên cạnh.

"Hưng phấn sao? Tôi sẽ khiến cô thật thoải mái!" Anh tà nịnh cười, cho dù cô nằm trên giường đang tức giận, khi nhìn thấy lại là dáng vẻ mê người, quả



thật giống một chiếc bánh ngọt chờ anh thưởng thức, không có người đàn ông nào có thể đem ánh mắt dời khỏi trên người cô. Chỉ là cánh tay bị thương kia có hơi chướng mắt.

Anh hiện giờ có thể cảm nhận được cặp đùi xinh đẹp kia đặt bên hông mình sẽ khiến anh cảm thấy tiêu hồn, cũng có thể tưởng tượng đôi tay kia ôm lấy cổ mình. Anh áp chế thân mình, cũng không hôn môi cô mà trực tiếp dừng lại giữa hai chân cô, nâng chân cô lên, để vào giữa lòng bàn tay mà âu yếm, vuốt ve.

Môi anh tiến lên, bắt đầu gặm vò đến đáng sợ. Vô cùng ung dung liếm hôn cô, mút sạch từng đầu ngón chân, một cái lại một cái, cho vào miệng tinh tế thưởng thức. Vừa lòng nhìn cô kịch liệt vặn vẹo cơ thể.

Nụ hôn của anh mang theo ngọn lửa chậm rãi phác họa mắt cá chân cô, từ dưới mà lên, một tác lại một tác hôn lên bắp chân thon dài, ở nơi mẫn cảm nhất trong bắp đùi cô ý kéo dài thời gian gặm vò, dường như anh có rất nhiều thời gian để hôn cô.

"Đừng như vậy..." Cô kịch liệt thờ gập, thật đáng sợ! Vì sao anh chỉ hôn chân cô, cơ thể cô trống rỗng vô lực, không hy vọng anh sẽ tiến thêm bước nữa.

"Xem tôi sẽ chiếm lấy cô thế nào, cô chỉ có thể thuộc về tôi, vĩnh viễn như vậy!"

Cô ngượng ngùng xoay mặt đi, nó lại có thể to lớn cứng rắn như vậy, cô quả thật không thể tin nó có thể hoàn toàn tiến vào cô.

"Xấu hổ sao?" Anh cười nhạo, "Được, không nhìn cũng được, miệng cô vẫn còn việc khác để làm."

Nâng khuôn mặt đỏ bừng của cô lên, lại là một trận môi lưỡi dây dưa.

Anh nâng mông cô lên, hạ thể giống như điên cuồng mạnh mẽ xâm nhập, từng giọt mồ hôi rơi trên người cô. anh tà nịnh liếm đi. Lăn lượt va chạm chính giữa, đem cô tiến vào thế giới hoan lạc vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 105: Hoan nghênh lần sau lại đến chơi

Cuộc nói chuyện theo khe cửa truyền đến kéo Thi Tĩnh từ trong giấc ngủ tỉnh dậy. Từ từ mở mắt, giữa phòng treo một chiếc đèn lồng, ký ức tối hôm qua ủa về, hình ảnh hoa mỹ nhất thời khiến đầu óc cô còn chưa thanh tỉnh cũng tỉnh táo trở lại.

Người bên cạnh sớm đã không thấy đâu, cuộc nói chuyện đứt quãng truyền đến qua khe cửa khiến Thi Tĩnh khom người nhặt quần áo lên mặc, nhẹ nhàng mở cửa phòng nghỉ nhìn ra bên ngoài.

Thi Tĩnh quên mất...

Phòng nghỉ của Vân Dật Bạch nằm chếch về bên trái bàn làm việc của anh, Vân Dật Bạch không thể nhìn thấy động tác mở cửa của cô, nhưng người đang cùng nói chuyện với Vân Dật Bạch lại không hề bỏ sót cảnh này.

"Tại sao cô ta lại ở đây?"

Lần đầu tiên nghe được tiếng la hét chói tai của Dương Chi La, động tác mở cửa của Thi Tĩnh khựng lại. Cô thật không ngờ, người cùng nói chuyện với Vân Dật Bạch lại là mẹ Vân và Dương Chi La.

Thấy sự xuất hiện của cô, sắc mặt mẹ Vân chợt biến, mà Dương Chi La còn kinh hô ra tiếng, "Vân Dật Bạch, anh hãy trả lời em đi!"

Chất vấn của cô cũng khiến Vân Dật Bạch phải quay đầu lại nhìn Thi Tĩnh, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt cùng bộ dạng buồn ngủ của cô rõ ràng là bị bọn họ đánh thức, khẽ nhíu mày nhìn dấu vết tối qua anh để lại, thoát nhìn hết sức mê người.

Đôi mắt đen hơi co lại anh mở miệng, "Đi vào, khóa cửa lại!"

Thi Tĩnh giật mình, lập tức hiểu được chuyện này cô ra mặt cũng không thể giải quyết được cái gì. Cô lặng lẽ đóng cửa ngăn lại mọi tranh chấp ở bên ngoài.

Ngay khi tiếng khóa cửa phòng nghỉ vang lên, Dương Chi La chẳng thèm quan tâm phải duy trì dáng vẻ dịu dàng bức mình gằm nhẹ, "Đây là chuyện gì vậy? Tại sao anh có thể để cô ta ở nơi này với anh?"

"Vì sao không thể?" Vân Dật Bạch miễn cưỡng nâng mi, "Cho dù có không ổn, cũng không khiến Dương tiểu thư phải kích động như vậy?!" Anh phát hiện, hiểu biết của anh về Dương Chi La cũng chỉ là vẻ bên ngoài. Người phụ nữ này thay đổi rất nhanh.

Dương Chi La chột nín lặng, "Em... em chỉ lo anh bị lừa!"

Vân Dật Bạch 'a' một tiếng, "Đã phiền Dương tiểu thư phải quan tâm. Tôi nghĩ hẳn tôi sẽ không ngu đến mức lại để một người phụ nữ lừa thêm lần nữa, phải không? Dù sao, cũng là người đã vấp ngã một lần, không phải sao?" Anh lạnh lùng giễu cợt.

Dương Chi La cắn răng, anh ấy rõ ràng đang châm chọc cô. Vừa định nói gì đó, lại bị mẹ Vân ngăn lại.

Mẹ Vân quay đầu nhìn Dương Chi La nói, "Con về trước đi. Bác sẽ nói chuyện với Dật Bạch!"

"Mẹ Vân..." Dương Chi La còn muốn nói điều gì. Cuối cùng chỉ đành phẫn nộ xoay người rời đi.

Đề lại hai mẹ con đưa mắt nhìn nhau, một người chuyên tâm làm việc, một người chuyên chú nhìn đứa con duy nhất của mình.

"Dật Bạch, con thật sự không chịu tha thứ cho nó sao?" Sau khi khôi phục trí nhớ mẹ Vân đương nhiên biết vì sao con trai lại đối xử với Dương Chi La như vậy.

Vân Dật Bạch ngẩng lên từ đồng tài liệu, "Con không hiểu ý mẹ!"

"Bất quá nó cũng chỉ rời bỏ con khi con cần được quan tâm nhất. Đây không thể coi là lỗi lầm lớn gì, con thật sự không thể... tha thứ sao?"

Điều mẹ biết chỉ có như vậy?

Vân Dật Bạch nâng khóe miệng, "Mẹ thì sao?"

"Hả?" Mẹ Vân khó hiểu hỏi lại.

"Lúc bố cần mẹ nhất mẹ sẽ yêu cầu ông làm những chuyện quá đáng sao?" Buông chiếc bút ngòi vàng trong tay xuống Vân Dật Bạch thân nhiên hỏi lại.

Vấn đề này cứ định nói, lại lặng lẽ lắc đầu, "Không đâu!"

"Cho nên, không phải tất cả mọi người ai cũng như nhau. Mà vì sao mẹ cứ muốn con phải tha thứ cho cô ấy? Giải trừ hôn ước là quyết định của cô ta, không phải con cũng không phản đối hay sao?" Vân Dật Bạch tự nhận thấy mình cũng là một người đàn ông thông minh. Không vì nguyên nhân đó mà đi trả thù cô.

Nếu nói vậy, mẹ Vân trầm gật đầu. Lại nói, "Ai cũng sẽ phạm phải sai lầm..."

"Mẹ biết cô ta đã từng kết hôn chứ?" Vân Dật Bạch quyết định vẫn nên nói thật với mẹ. Vậy thì mẹ Vân sẽ không đưa Dương Chi La đến tìm anh nữa?!

Đối với Dương Chi La, một chút anh cũng không có hứng thú, nhưng đối phó với cô ta dù sao vẫn khiến mẹ Vân bị liên lụy trong đó?!

"Đã từng kết hôn?" Mẹ Vân kinh ngạc trừng lớn mắt, vẻ thanh nhã trước đó cũng có phần rạn nứt, "Chi La đã từng kết hôn?!"

"Phải! Khi cô ấy muốn kết hôn, rõ ràng là con không hề đồng ý, sau đó cô ấy liền ra nước ngoài kết hôn." Khi Vân Dật Bạch nói ra những lời này, anh bình tĩnh giống như đang kể chuyện cũ của người khác vậy, hơi hơi lạnh nhạt không chút gợn sóng.

Có lẽ, đây là vì anh không quan tâm!

Tin này đối với mẹ Vân mà nói quá mức kinh ngạc, bà nhìn nhìn vẻ mặt trầm mặc của con trai, cuối cùng chậm rãi đứng lên, "Dật Bạch, việc này mẹ sẽ hỏi rõ ràng. Thế nhưng, dù là vậy, con cũng không thể ở cùng một chỗ với Thi Tĩnh! Cô ta là hung thủ hại chết em trai con, mẹ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô ta!" Mẹ Vân tỏ rõ lập trường của mình.

"Mẹ, việc này, trong lòng con tự biết!"

"Mẹ biết con có giao ước với cô ta, nếu con không tiện mở miệng, mẹ có thể nói thay con! Dật Bạch, mẹ chỉ còn có mình con, con đừng để mẹ phải lo lắng cho con, con hiểu chứ?" Mẹ Vân chuyển đề tài.

"Mẹ. Việc này cứ để mặc con xử lý được không?" Vân Dật Bạch không hứa trước với mẹ điều gì.

"Con còn biết con đang làm gì sao! Nếu con không thích Chi La, con có thể tìm những cô gái khác, Thi Tĩnh... tuyệt đối không được! Con hiểu rồi chứ?" Bất kể là ai bà cũng có thể chấp nhận, chỉ có Thi Tĩnh là không được.

"Con biết rồi!" Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, thấp giọng đáp.

Nhìn con trai một hồi lâu, lúc này mẹ Vân mới đứng dậy, "Mẹ đến là để nói cho con biết, sắp đến ngày giỗ ba năm của Dật Thanh. Con nghĩ xem muốn làm gì. Mẹ về đây!" Mẹ Vân đi về phía cửa.

Lúc này đây, Vân Dật Bạch không hề trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn theo bóng lưng rời đi của mẹ. Chợt thấy, đã ba năm rồi!

Dật Thanh ra đi đã ba năm. Từ lúc đầu khó có thể chấp nhận đến bây giờ lại im lặng không nói gì, từ lúc đầu luôn tránh né đến bây giờ đã có thể bình tĩnh kể lại mọi việc liên quan đến Dật Thanh. Thời gian ba năm, đã khiến anh hoàn toàn có thể chấp nhận những ngày không có Dật Thanh.

Từ nay về sau, đối với Dật Thanh. Chỉ còn hoài niệm, không còn bị thương!

Cửa phía sau mở ra, mở rồi lại đóng. Thi Tĩnh lặng lẽ đứng đằng sau anh không nói một câu.

Kỳ thật, trong lòng cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi thấy bộ dạng nhắm mắt của Vân Dật Bạch, lại không biết nên nói cái gì.

Cô muốn nói, cô không nghĩ sẽ gây nên tranh chấp cho bọn họ.

Cô muốn nói, cô không đáng khiến bọn họ...

Cô muốn nói rất nhiều, nhưng không biết nên bày tỏ như thế nào.

Cô không kim lòng được đưa tay sờ lên mi mắt anh, khuôn mặt dưới cánh tay hơi run nhẹ một chút, sau đó thì không có chút động tĩnh gì. Để mặc lòng bàn tay cô đặt bên mắt anh.

Sau hồi lâu, dưới lòng bàn tay truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh, "Thi Tĩnh!"

"Ừm?"

Về cơ bản, khi hai người không đối chọi gay gắt với nhau, không khí giữa hai người lúc đó rất hòa hợp. Cho nên cô có thể bình tĩnh mở miệng.

"Một tháng sau, chính là ngày giỗ ba năm của Dật Thanh." Lời nói vừa dứt, anh cũng cảm nhận được lòng bàn tay trên mặt nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt Thi Tĩnh hơi đổi, bàn tay từ từ thu lại nắm thành quyền, cúi đầu lên tiếng, "Thật không?" Ba năm?! Đã ba năm, sau này nếu muốn nhớ anh, đến cô cũng chẳng còn tư cách nhớ đến anh.

"Ừ!" Ngồi thẳng người lên, Vân Dật Bạch chống cằm quay đầu nhìn Thi Tĩnh, bỗng nhiên mở miệng, "Muốn đi không?"

Những lời này, nhất thời khiến hai mắt Thi Tĩnh sáng lên, "Tôi có thể sao?"

Theo lời nói của mẹ Vân cô không thể đến gặp Dật Thanh, cô chỉ có thể lén nhìn Dật Thanh.

"Có thể!" Vân Dật Bạch gật đầu.

Sau đó Thi Tĩnh chờ anh, lại phát hiện anh không nói nữa. Cô kinh ngạc nói, "Không cần điều kiện gì à?"

Cái này không giống với tác phong làm việc của Vân Dật Bạch chút nào.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch khẽ cười một tiếng, "Vì sao tôi cảm thấy, lời cô nói lại có vẻ thất vọng vậy?" Nhất định trong lòng cô biểu hiện của anh vô cùng tồi tệ, cho nên một ân huệ nho nhỏ như vậy, cũng khiến cô hoài nghi mục đích của mình.

"Tôi không có!" Cô có thể đến gặp Dật Thanh? Trong ngày giỗ của anh.

"Cũng không thể nói là không có điều kiện!" Vân Dật Bạch trầm ngâm giây lát, mở miệng nói.

Cô biết mà, làm gì có chuyện không có chứ! Thi Tĩnh thu mắt lại, "Anh nói đi!"

"Tạm thời chưa biết, sau này nghĩ ra rồi nói sau!" Vân Dật Bạch cho rằng điều kiện này về sau có thể dùng đến.

Anh ta đang đùa giỡn cô sao?! Thi Tĩnh hung tợn trừng mắt nhìn anh!

Muốn hay không thì nói cho cô. Khuôn mặt cô bây giờ đỏ bừng trong mắt còn hơi nước bộ dạng không giống đang trừng người, thoát nhìn lại có vài phần mê người.

Bất ngờ đưa tay kéo cô lại, khi cô lên tiếng kinh hô thì đã bị người ôm lên đùi, hai ngón tay giữ lấy đôi môi mở lớn của cô, trần trọc mút.

"Ừm..." Thật không ngờ anh lại làm vậy, Thi Tĩnh tròn tròn mắt, nhìn thấy trong đôi mắt anh là hình ảnh thu nhỏ của mình.

Trong mắt anh có cô! Cô nhìn thấy trong mắt anh có cô!

Không kim lòng được mà khép mắt lại, cô cảm nhận được đôi môi anh đang tàn sát bừa bãi gặm cắn trên môi cô.

Vừa ngừng hôn, anh chống mắt nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau hai người thở hổn hển. Vân Dật Bạch từ từ vuốt sau gáy cô, không biết từ khi nào đã hình thành thói quen như vậy.

Anh thích cảm giác lòng bàn tay mình đặt trên da cô. Cảm giác đó giống như. Bất cứ lúc nào cô cũng đều nằm trong tay mình.

"Vân Dật Bạch..." Thi Tình không tự chủ mà gọi tên anh.

"Ừ?" Anh trả lời.

"Vân Dật Bạch..."

"Ừ?"

"Vân Dật Bạch..."

"....."

Gọi tới gọi lui vài tiếng, hô hấp hai người cũng ổn định lại, Thi Tình đỏ mặt nhìn xuống đầu gối anh, đứng một bên không biết nên làm gì.

Vân Dật Bạch lựa chọn giúp cô, "Cô hãy về đi!" Anh lên tiếng.

"Ừ!" Thi Tình quay đầu rời đi.

Thời điểm nghe thấy lời anh nói lại đứng yên tại chỗ.

Vân Dật Bạch nói, "Nếu cần tôi sẽ đến tìm cô!"

Nếu cần?

Cần cái gì?

Anh cần phát tiết dục vọng sao?

Thi Tình cười buồn bã. Tại sao cô có thể cho rằng sự dịu dàng trước đó là thật chứ?

Vẫn dĩ, là trầm mặc rồi đi, nhưng cô lại nhin không được mà quay đầu lại nói, "Hoan nghênh lần sau lại đến chơi!"

Dứt lời, không để ý đến khuôn mặt Vân Dật Bạch đen lại, cô xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 106: Thưởng thức hạnh phúc của người khác, cũng là một loại thể nghiệm tuyệt vời

Hôm nay Thẩm Lạc Du thấy trong lòng rất rối. Đáy mắt cô mơ hồ có quảng thâm cho thấy cả đêm qua cô thật sự đã mất ngủ.

Chủ nhật, trong cửa hàng người đến rồi đến đi lại đi, mà Thẩm Lạc Du lại hoàn toàn không để ý đến.

Đến khi hoàn tất công việc, Thi Tình chậm rãi đi đến ngồi bên cạnh em ấy, đưa tay khua khua trước mặt, hoàn toàn không nhận được sự đáp trả, cô lặng lẽ thở dài.

"Lạc Du?!" Tiếng thứ nhất.

"... .."

"Lạc Du?!" Tiếng thứ hai.

Đối phương vẫn trầm mặc như trước.

"Lạc Du?!" Tiếng thứ ba. Lúc này Thi Tình đưa tay đẩy người Thẩm Lạc Du, cũng thành công kéo cô ấy ra khỏi dòng suy nghĩ.

"Chị Tình!" Thẩm Lạc Du chậm rãi nói, rất hiển nhiên là cô vẫn chưa hoàn hồn.

Nhìn bộ dáng cô đơn tinh thần không tốt của em ấy, Thi Tình quan tâm hỏi, "Em làm sao vậy? Hôm nay thoát nhìn chẳng có tinh thần!" Cô đưa tay vuốt

trán em ấy, sợ em ấy sinh bệnh.

Bàn tay lạnh lẽo đặt lên trán của cô, Thẩm Lạc Du lắc đầu, thu người lại ôm đầu gối, "Chị Tĩnh, hình như em đã làm sai gì đó!"

"Hả?" Thi Tĩnh khó hiểu nhìn vào ánh mắt hoang mang của em ấy.

"Đứa bé... không phải là con của Vân Dật Bạch!" Khi nói những lời này Thẩm Lạc Du không dám nhìn vào mắt Thi Tĩnh. Cô né tránh, nhìn xuống mũi chân mình.

"Ủm!" Lạc Du biết rồi!

Cô vẫn đang suy nghĩ, nên nói với em ấy như thế nào. Cô cùng Vân Dật Bạch làm xét nghiệm ADN.

"Em... không trách anh ấy?" Cô hồ nghi hỏi.

Kỳ thật cô có hơi lo lắng, lo sau khi Lạc Du xác định đứa bé không phải con của Vân Dật Bạch sẽ tự trách. Mà ngày đó khi thấy khí thế tìm đến cửa của Lăng Thiếu Dương, có thể em ấy đã biết người nắm đó là Lăng Thiếu Dương rồi.

Nhưng trước đó hai người mới chỉ gặp mặt, hoàn toàn không biết gì về nhau, đây là chuyện gì vậy?

"Trách ai?" Thẩm Lạc Du cười mang vài phần đau khổ, "Ai em cũng không trách. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Thẩm Lạc Du ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Thi Tĩnh, không biết nên nói ra sao, "Chị Tĩnh, giờ đã chứng minh rõ giữa em và Vân Dật Bạch không có chuyện gì, chị cũng không cần phải lo lắng hay lo ngại gì! Chị có thể sống vui vẻ cùng anh ấy!"

Không nghĩ đến em ấy sẽ nói những lời đó. Thi Tĩnh giật mình chợt cười khổ. Loại chuyện này, cô có thể quyết định sao?

"Lạc Du, chúng ta đừng nói chuyện này nữa! Em nói cho chị biết..." Thi Tĩnh dừng một chút, "Lạc Du, kỳ thật em cũng thích Vân Dật Bạch phải không?!"

Nghe vậy, toàn thân Thẩm Lạc Du cứng đờ...

"Nếu em không thích Vân Dật Bạch làm sao có thể khẳng định đứa bé là của anh ấy chứ? Điều đó chứng tỏ trước đây em giữ lại đứa bé một phần nguyên nhân cũng là vì anh ấy. Chị không nói sai chứ?" Thi Tĩnh nghiêm túc đánh giá ánh mắt của Thẩm Lạc Du, muốn nhìn thấy điều gì đó từ ánh mắt em ấy.

Thẩm Lạc Du càng ôm chặt đầu gối hơn.

Động tác này đã cho Thi Tĩnh biết đáp án là gì.

Cô không tiếp tục truy hỏi, ngồi trầm mặc giống hệt em ấy.

Nhận ra Lạc Du thích Vân Dật Bạch kỳ thật cũng không khó. Em ấy mở cửa hàng ở đây. Nói cho đứa bé biết bố nó là ai. Tất cả mọi thứ, đều xoay xung quanh Vân Dật Bạch.

Năm năm này, ràng buộc giữa em ấy và anh ta vẫn không hề đứt. Lạc Du cho rằng em ấy chỉ muốn lặng lẽ quan sát anh ta. Kỳ thật, bất quá em ấy cũng chỉ muốn tìm kiếm một khả năng, một tia hy vọng.

Cô không khinh thường Lạc Du, đối với tình yêu phụ nữ đều có ao ước vượt lên tất cả, nếu không em ấy cũng sẽ không tiếc mang trên mình tội danh chưa kết hôn đã có con để sinh ra đứa bé.

Ở phương diện này, kỳ thật cô rất khâm phục Lạc Du, nếu như là cô, cô cũng không biết mình có dũng khí đối mặt với tất cả mọi việc như vậy không.

Tuy rằng không biết rốt cuộc năm đó đã sai ở đâu, nhưng có thể khẳng định, chuyện Lạc Du thích Vân Dật Bạch là không nhầm.

"Chị Tĩnh..." Tiếng rầu rĩ của Lạc Du truyền đến.

"Hả?" Giọng nói đã lâu không mở miệng có hơi khàn.

"Chị đừng lo lắng cho em. Em có thằng bé là đủ rồi!" Thẩm Lạc Du nói rõ lập trường của mình, "Chị hãy cố gắng lên! Nếu người bên cạnh anh ấy là chị, em sẽ rất vui!"

Trên thực tế, khi thấy Thi Tĩnh ở cùng một chỗ với anh, đã có lúc cô từng nghĩ rằng, chị ấy có biết cô có đứa con với Vân Dật Bạch hay không, lúc này mới dám nói với chị ấy.

Sau khi sống chung, Thi Tĩnh là một người rất dễ thỏa mãn, rõ ràng là người có bằng cấp, cũng không đi tìm công việc, lại tự nguyện ở đây phụ giúp cô.

Chỉ cần được ấm no là được rồi.

Cái gì chị Tình cũng không cần, cũng không yêu cầu ở bản thân quá cao. Chị ấy thích cuộc sống của mình được bận rộn phong phú, nhưng trong đáy mắt, luôn có vẻ ưu thương nhân nhật.

Lời nói của Lạc Du, khiến Thi Tình cười khổ đứng lên.

"Lạc Du, chị cùng anh ta, không phải như em nghĩ đâu!"

"Vậy thì là gì? Không phải chị và anh ấy sống cùng nhau sao?" Cô khẽ nâng mắt nhìn lướt qua chiếc cổ tuyết trắng của chị ấy. Trên làn da trắng ửng ửng dấu vết hồng nhật. Cô không phải trẻ con. Sao có thể không biết đó là gì chứ?

Ánh mắt của Thẩm Lạc Du khiến Thi Tình không khỏi đưa tay sờ sờ lên cổ mình, nháy mắt khuôn mặt cô đỏ lên, ấp úng nói không ra lời.

"Chị Tình, đừng lo lắng cho em, hai người ở cùng nhau, em cũng rất hạnh phúc!"

"Vậy còn em?"

"Em?" Thẩm Lạc Du tựa như đang cười, "Em, chỉ cần thấy hai người là được rồi!" Cô sẽ không hy vọng quá xa vời, có đứa bé, mọi suy nghĩ của cô đều đặt trên người thằng bé.

Chăm chú nhìn vào đôi mắt đó, Thi Tình khẽ cắn môi mím môi trầm mặc hồi lâu mới mở miệng, "Kỳ thật, Lăng Thiếu Dương cũng là một người đàn ông tốt! Nếu hai người..."

"Không thể đâu!" Thẩm Lạc Du quả quyết nói, "Em và anh ấy không thể đâu." Mặc kệ chuyện năm đó là như thế nào, cô và anh sẽ không thể đến với nhau!

"Nhưng em không nghĩ đến thằng bé sao?" Thi Tình bình thản nói.

Nghe cô nhắc đến con trai, Thẩm Lạc Du chợt đứng thẳng người, "Người đó thì có quan hệ gì với thằng bé?"

Nhìn em ấy thật lâu, Thi Tình bình tĩnh mở miệng, "Không phải em đã quên bản xét nghiệm ADN kia rồi chứ. Thằng bé là con của Lăng Thiếu Dương, điều này em không thể phủ nhận!"

Thẩm Lạc Du rất muốn phủ nhận, nhưng lại không thể phủ nhận.

"Lăng Thiếu Dương là loại người như thế nào? Tuy nói anh ta là giám đốc của Vân thị, nhưng, anh ta vẫn là nhị thiếu gia của nhà tài phiệt Lăng thị. Nếu anh ta có ý định tranh giành cái gì với em. Em cảm thấy em có cơ hội phản đối sao?" Cái khác Thi Tình không biết, nhưng dựa theo thủ đoạn của Vân Dật Bạch mà nói, tuy rằng thường ngày Lăng Thiếu Dương hay cợt nhả không để ý cái gì, thế nhưng, đó cũng chỉ là vũ khí anh che dấu đằng sau nụ cười mà thôi.

"Đó là con của em..." Thẩm Lạc Du kinh hô. Cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày con của mình sẽ không còn là của mình nữa.

Thi Tình hơi nhắm mắt lại, "Chị biết. Tất cả mọi người chúng ta đều biết, nhưng, anh ta có quyền!"

"Vậy phải làm sao?"

"Nói chuyện cùng anh ta có được không?" Cô cảm thấy, trong ánh mắt Lăng Thiếu Dương khi nhìn Lạc Du có tầng nóng bỏng cùng hân hoan.

Lăng Thiếu Dương thích Lạc Du?! Nếu thật sự như vậy, vậy hai người sống cùng nhau... không phải rất tốt sao?

Nghe vậy, Thẩm Lạc Du trầm mặc. Rất lâu rất lâu sau, lâu đến mức Thi Tình cho rằng Lạc Du sẽ không mở miệng, cô mới nhẹ nhàng gạt đầu.

Thi Tình khẽ thở dài.

Cô cũng có suy nghĩ như Lạc Du. Có đôi khi chỉ cần nhìn người bên cạnh có được hạnh phúc, mặc dù chỉ là người thương thức cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Đêm đó, ngay khi Lăng Thiếu Dương chuẩn bị ngheh chiến, Thẩm Lạc Du lại ngoài ý muốn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện cùng anh.

Trở lại căn biệt thự Vân Dật Bạch mua cho cô, Thi Tình nhất thời có cảm giác như được bao nuôi. Có tiền để cầm, có biệt thự để ở, không phải là bao nuôi thì là gì? Cô là người tình sao?

Không, cũng không thể tính là người tình. Người tình đằng sau còn có một chữ tình.

Mà cô nhiều lắm cũng chỉ có thể được coi là bạn giường lúc nào gọi thì đến!

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Thi Tình không biết đã bao lâu rồi không được cảm nhận những cảm giác như vậy. Cảm giác được người đứng chờ

ngoài cửa.

Đẩy cánh cửa lớn ra, Thi Tình xoay người đóng cửa đồng thời mở miệng, "Bố. Con đã về..."

Giây tiếp theo, cô bị hình ảnh trong nhà dọa sợ.

Bên cạnh bố, mẹ Vân đoan trang tao nhã vuốt ve viên trân châu trên tay vịn, động tác thong thả, tao nhã giàu sang. Giống như. Bà mới là chủ nhân ở đây vậy.

Lời nói đến miệng lại bị nuốt vào, Thi Tình chậm rãi đi vào, mặc dù đã rời khỏi Vân gia, lại vẫn gặp mẹ Vân, cô vẫn khần trương không nói lên lời.

"Thi tiểu thư!" Mẹ Vân thân nhiên cong môi, "Ban ngày không tiện cùng nói chuyện, bây giờ chúng ta có thể cùng nói chuyện được chứ?"

Thi Tình mở miệng, lại nhìn về phía bố, dưới con mắt lo lắng của bố, cô gật gật đầu. Đồng thời nhìn bố nói, "Bố, bố về phòng trước đi!"

Thi Vĩnh Thành chậm rãi đứng dậy, "Con... không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì đâu!" Thi Tình cười cười, "Bố về phòng trước đi!"

Bước được ba bước lại quay lại nhìn con gái và vị phu nhân cao quý đó, Thi Vĩnh Thành vẫn bước trở về phòng.

Thi Tình chậm rãi ngồi xuống trước mặt mẹ Vân cũng đợi bà mở lời trước.

Ai ngờ, mẹ Vân lại không trực tiếp mở miệng, mà nghiêm túc đánh giá xung quanh. Đáy mắt có vẻ lưu luyến hồi lâu. Lòng Thi Tình tràn đầy hoang mang.

Bác ấy đã từng đến đây?!

Ngón tay được chăm sóc cẩn thận lướt qua từng chỗ ở đây, mẹ Vân lại ngồi xuống lần nữa, bà cười yếu ớt, "Tất cả mọi thứ ở đây vẫn như vậy!"

Thi Tình duy trì trầm mặc không nói, trên thực tế, cô cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Thi tiểu thư!" Mẹ Vân lạnh nhạt mở miệng. Khiến Thi Tình hiểu, bây giờ, cuộc nói chuyện mới chính thức bắt đầu.

Thi Tình lập tức ngồi ngay ngắn lại.

"Tôi đến đây, là muốn nói cho cô biết, chuyện tình giữa cô và Dật Bạch tôi đều biết!" Mẹ Vân thân nhiên nói, nhìn không ra rốt cuộc là bà đang vui hay đang bực mình.

Có hơi bực mình, dù sao bác ấy cũng không thích mình!

"Vốn dĩ tôi còn lo lắng, vì sao Dật Bạch lại chọn ở cùng với cô!" Nói xong, bà ngừng lại, "Bây giờ, khi thấy nơi này, tôi nghĩ tôi đã biết được nguyên nhân!"

Là gì? Thi Tình không hỏi ra miệng, chỉ lẳng lặng nhìn bà.

"Chỉ sợ cô không biết, nơi này là một phần tài sản của Dật Thanh?!" Lời nói của mẹ Vân như một đạo sấm sét đánh vào lòng Thi Tình.

"Của Dật Thanh?"

"Đúng vậy! Nơi này là gia nghiệp của Dật Thanh, bắt quá bởi vì nó... dù vậy vẫn là dưới danh nghĩa của Dật Thanh. Nay khi thấy cô sống ở đây, tôi có thể hiểu được vì sao Dật Bạch làm vậy. Vậy, tôi cũng không khách khí. Nói thẳng ra luôn!"

Quả thật bà một chút cũng không hề khách khí, Thi Tình thân nhiên mím môi.

"Tôi muốn cô và Dật Bạch sinh cho tôi một đứa bé giống hệt Dật Thanh!" Mẹ Vân bỗng nhiên mở miệng nói.

Thi Tình, nhất thời choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 107: Bố cầu xin con, con hãy đến thương lượng với Vân

# Dật Bạch đi

Câu nói cuối cùng của mẹ Vân vẫn luẩn quẩn bên tai cô mãi không dứt. Một đêm không ngủ, cô chỉ nghĩ xem rốt cuộc câu nói đó của mẹ Vân là có ý gì.

Bà hết sức phản đối cô ở cùng một chỗ với Vân Dật Bạch vậy mà giờ bỗng nhiên bà lại yêu cầu cô sinh cho họ một đứa con. Điều này... rốt cuộc là sao? Cô không hiểu, cũng không thể hiểu được, rốt cuộc mục đích của mẹ Vân là gì.

Trong bóng tối, Thi Tinh ngồi dựa vào bên giường hai tay ôm chặt lấy cánh tay lạnh lẽo đưa mắt nhìn mọi vật trong phòng qua bóng tối.

Mắt thấy trời đang dần sáng lên, Thi Tinh xoay người từ trên giường đứng dậy, vừa ra khỏi phòng cô đã thấy bố cô ngồi hút thuốc ngoài phòng khách. Cô nhủ mày tiến lên trước, "Bố, sao bố lại dậy sớm vậy?"

Thi Vĩnh Thành vội quay đầu lại, ông không ngờ lại trông thấy con gái, ông hoảng sợ vội dập tắt điếu thuốc lá, "Tĩnh nhi, sao con cũng... dậy sớm như vậy?"

Cẩn thận đánh giá vẻ mặt bối rối của bố, Thi Tinh bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh ông, "Bố, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Không có!" Thi Vĩnh Thành lập tức phủ nhận. Việc ông vội vàng phủ nhận như vậy không khác gì chưa đánh đã khai.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Thi Tinh bình tĩnh nói, "Có chuyện gì?" Cô nghĩ không ra bây giờ còn có thể có chuyện gì nữa chứ? Nơi ở, tiền... một trăm vạn kia e là cũng đã đủ để bố dùng rồi. Vậy thì còn vấn đề gì nữa chứ?

Ngay lúc đấy Thi Vĩnh Thành tựa như một đứa trẻ bình thường khi làm điều gì sai trái, đứng yên bứt rứt không nói lên lời.

Đôi mắt Thi Tinh thu lại thờ mở miệng, "Bố, bố lại đi đánh bạc à?" Từng trải qua việc như vậy, cô không thể không phòng bị. Bởi vậy mà số tiền một trăm vạn Vân Dật Bạch cho cô sớm đã cất đi kỹ càng, không hề động đến. Số tiền bây giờ sử dụng cũng là do ba năm qua cô tích góp được.

"Không, bố không đánh bạc, thật sự không hề!" Thi Vĩnh Thành vội vàng phủ nhận, ông tuyệt đối sẽ không đi đánh bạc nữa.

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì mà cả đêm qua bố không ngủ, một mình ngồi đây lo lắng?" Thi Tinh hiểu được trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Nhìn vẻ mặt con gái, Thi Vĩnh Thành nhất thời có cảm giác nói không nên lời, từ từ xoay người đưa lưng về phía con gái, giọng ông như truyền đến từ phương xa, "Bố đã dùng tiền của con đi đầu tư!"

Đây là chuyện tốt mà! Về mặt Thi Tinh không đòi hỏi, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó người đó cầm khoản tiền đấy đi cho vay nặng lãi. Bố..." Thi Vĩnh Thành không dám nói tiếp.

"Bố thế nào?" Giọng nói của Thi Tinh lạnh đi.

Trời ơi, ai có thể nói cho cô biết, vì sao có người rõ ràng được sống bình thân lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời, lại cứ nhất định phải đi gây chuyện chứ?

"Người đó cầm tiền rồi bỏ trốn, bây giờ bọn cho vay nặng lãi không thu được tiền, đều đến tìm bố! Bố..."

"Chờ một lát!" Thi Tinh hí hóp mắt khó hiểu mở miệng, "Người cầm tiền của bố đi cho vay nặng lãi thì có liên quan gì đến bố, nhiều lắm thì không thu được tiền. Vì sao bọn họ lại đến tìm bố?"

"Bởi vì... bởi vì..."

"Bố?!"

"Bởi vì bố đảm bảo, đảm bảo người đó nhất định có thể thu tiền về cho bọn chúng, cho nên... bây giờ bọn chúng đều đến tìm bố!" Ông cũng không ngờ mọi việc lại biến thành như vậy, rõ ràng là tiền của ông, vì sao ông lại có thể may mắn mà đưa cho kẻ xấu chứ?

Vội đứng lên, Thi Tinh không dám tin nhìn người bố trước mặt. Ông đưa lưng về phía cô là vì tự biết mình mắc sai lầm lớn, không dám đối mặt với cô. Theo lời nói lo lắng bất an, cô có thể khẳng định bây giờ bố đang rất hối hận. Trên thế giới này có bán thuốc hối hận sao?

Hít sâu vào một hơi, ổn định lại hô hấp của mình, Thi Tinh nắm chặt bàn tay cố gắng kiềm chế không để xúc động quá mà hét lên, bình tĩnh mở miệng, "Bố, nói cho con biết, còn có gì mà bố chưa hài lòng với cuộc sống hiện tại. Rốt cuộc bố còn muốn thế nào thì mới chịu bằng lòng với sự yên bình mãi mới có được này?!" Ngay khi nói câu cuối, rốt cuộc không kiềm chế được mà giọng nói của Thi Tinh nâng cao mấy độ.

Cô không hiểu, vì sao, cô chỉ muốn có một ngày yên ổn, có thể nuôi sống bản thân, có thể gánh vác bất cứ cái gì của cuộc sống. Chỉ đơn giản như vậy thôi, vì sao bố lại không chịu cho cô một cơ hội như vậy chứ?

Bố có biết hay không, vì bố, con phải hy sinh những gì?



Bố có biết hay không, vì bố, con phải trả giá những gì?

Bố không biết, chỉ sợ bố còn thấy bây giờ chưa đủ bình yên, muốn tiêu tiền như nước giống người ta.

Thế nhưng, có thể sao?

Thì Vĩnh Thành hoàn toàn đoán được con gái sẽ tức giận, ông tình nguyện nghe con gái la hét, sau đó sẽ cố gắng, cũng không muốn thấy con gái cố gắng áp chế lửa giận trong mình.

Quay đầu về khiếp sợ, Thì Vĩnh Thành run sợ mở miệng, "Hôm nay... là kỳ hạn cuối cùng!"

Trên miệng xuất hiện nụ cười đau thương, toàn thân Thì Vĩnh vô lực nhìn bố. Lúc lâu sau mới nghe thấy cô mở miệng, "Bao nhiêu tiền?"

"À... Tình nhi, bố muốn nói..."

"Bao nhiêu tiền?" cô không định động đến số tiền Vân Dật Bạch cho, nhưng bây giờ...

"Tình nhi, cho dù là bao nhiêu tiền, chúng ta cũng sẽ không có đủ!" Thì Vĩnh Thành bỗng hô lớn thành tiếng.

Hàng loạt điểm xấu nổi lên trong lòng, Thì Vĩnh bỗng nhiên ngừng đầu hoảng hốt nhìn bố, hỏi, "Là có ý gì?"

"Bố đã đem khoản tiền đó của con cho... cậu ta!" Từ cuối cùng bị ông ngậm lại trong miệng không nói ra.

Giây tiếp theo Thì Vĩnh chợt chạy thẳng vào phòng, lật xem túi giấy da bên dưới giường sau đó cô xuất hiện trước mặt bố, "Bố lấy trộm một trăm vạn kia?"

Thì Vĩnh Thành ngậm thừa nhận.

"Bố?!" Thì Vĩnh rốt cuộc không nhịn được nữa mà hô lớn, "Tại sao bố có thể dùng đến khoản tiền đó? Bố có biết khoản tiền đó là gì không? Bố có biết không?" Đáy lòng tràn đến một cỗ chua xót, đôi mắt Thì Vĩnh trợn lên buồn bã nhìn bố.

"Đấy không phải tiền sao? Còn có thể là gì chứ?" Thì Vĩnh Thành không nhịn được mà trả lời.

"Cho dù đó có là do con gái dùng cơ thể để đổi lấy bố cũng muốn sao?" Rốt cuộc không nhịn được, Thì Vĩnh hờ hững nhìn bố bình tĩnh nói.

Toàn thân Thì Vĩnh Thành cứng đờ.

"Tiền do con gái của bố lấy thân xác để đổi dùng sướng lắm sao? A! Có khi nào khi dùng hết rồi lại kêu con gái ra ngoài đổi lần nữa phải không? Phải không?" Bất ngờ ngồi xuống sofa, chua xót trong hốc mũi khiến hốc mắt cô nóng lên, nước mắt cứ vậy mà chảy xuống hai má.

Nhẹ nhàng lau nước mắt, Thì Vĩnh cười yếu ớt, "Có phải như vậy bố mới có thể sống tốt không làm gì nữa không? Chẳng lẽ cuộc sống bây giờ vẫn chưa đủ hay sao? Rốt cuộc bố còn điều gì chưa hài lòng, bố hãy nói cho con biết. Còn điều gì chưa hài lòng nữa? Bố nói đi..."

Bắt đầu từ khi nào, bố cô lại có thói quen như vậy. Không còn thói quen sống an nhàn như nước, muốn theo đuổi những thứ xa xỉ.

Mạnh mẽ lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt, Thì Vĩnh nhìn về mặt bất an của Thì Vĩnh Thành, lạnh lùng hỏi, "Sao lại không trả lời con? Bố còn điều gì chưa hài lòng? Bố, từ bao giờ mà bố lại biến thành như vậy? Chúng ta chỉ là những người bình thường, vì sao bố lại không thể giống như trước kia..."

"Không thể. Vì sao bố phải giống như trước kia. Bố từng có tám trăm vạn, bố từng được hưởng cuộc sống xa hoa. Bây giờ bố sống trong biệt thự, nhưng lại không có tiền. Bố muốn thay đổi cuộc sống này!" Đúng vậy. Vốn dĩ là không còn lựa chọn nào khác. Nhưng bây giờ đã khác. Ông phát hiện, chỉ cần có con gái, ông sẽ có tiền, nếu đã như vậy thì vì sao ông không lợi dụng. Mạng sống của nó có thể cho ông nhiều tiền, không phải sao?

"Đây vốn không phải cuộc sống của bố!" Thì Vĩnh dùng sức hét lớn, "Tất cả mọi thứ ở đây, đều không phải của chúng ta! Căn biệt thự này là của người ta! Còn khoản tiền đó, cũng không phải là của bố!" Không phải tiền của mình, làm sao có thể luôn bên cạnh mình chứ? Vì sao đã sống nửa cuộc đời rồi mà bố không hiểu điều này chứ?

Tám trăm vạn?!

Bất chợt, cô như nhớ ra điều gì. Vội vàng hỏi lại, "Không phải là một trăm vạn sao? Sao lại chỉ có tám trăm vạn?"

"Sao con lại biết?" Thì Vĩnh Thành bật thốt.

Thì Vĩnh vội hỏi, "Số tiền đấy đâu?" Bất an trong lòng cô càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

"Đó là tiền của bố, chẳng liên quan gì đến con cả!" Thì Vĩnh Thành nói không chút suy nghĩ. Không thể để con gái biết được ông đã làm gì.

"Thật không? Nếu đã như vậy, vậy bố tự mình giải quyết đi!" Thì Vĩnh cười lạnh. Nắm chặt túi quần áo tiến về phía cửa. Nơi này, khó có thể ở lại nữa.

Tiền của bố? Ở đây làm gì có tiền nào của bố?

Số tiền đó... đều là nhờ hợp đồng bán thân của cô cả!

Mất thấy con gái tức giận bỏ đi, Thi Vĩnh Thành nhanh chóng vòng qua sofa, ngăn trước mặt con gái, "Tình nhi, bố van xin con, con hãy đến thương lượng với Vân Dật Bạch đi, chỉ cần con mở miệng, không phải cậu ta sẽ giúp con hay sao?" Ông khẩn cầu.

Ở đâu lại có thái độ cầu xin như vậy?!

Thi Tình buồn bã trong lòng, nhìn người đàn ông đã cho mình cuộc sống này. Bỗng nhiên lúc đó, cô lại thấy toàn thân buốt lạnh.

Hờ hững đẩy bố ra, cô phải rời khỏi đây.

"Tình nhi, bố cầu xin con. Những người cho vay nặng lãi đó đều có bối cảnh, bố không muốn chết đâu. Tình nhi. Tình nhi..." Tiếng gọi ảm ỉ của ông đều bị Thi Tình bỏ lại sau lưng.

Cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi cái nơi khiến người ta hít thở không thông này.

Vội chạy nhanh, cho đến khi mọi thứ phía sau đều biến mất lúc này Thi Tình mới dừng bước chân, hít vào từng hơi từng hơi nhìn về phía mặt trời đang dần ló dạng. Nước mắt bên khóe mắt như vòi nước được mở van, ào ào tuôn rơi. Nước mắt kéo thành một đường chảy xuống cổ cô.

Cố gắng ngăn tiếng nức nở của chính mình, Thi Tình ngẩn ngơ nhìn bầu trời u ám.

Vì sao lại bắt cô phải đối mặt với tình huống như vậy? Người bố dễ dàng hài lòng đã đâu mất rồi? Sao ông lại có thể dễ dàng mở miệng khẩn cầu cô tìm Vân Dật Bạch mượn tiền chứ.

Chẳng lẽ ông không nghĩ đến sao? Cô là con gái của ông, để con gái mình đến xin tiền một người đàn ông không hề quen biết là quan niệm ở đâu vậy? Ông vẫn là người bố luôn quan tâm yêu thương cô sao?

Không một ai có thể trả lời vấn đề này cho cô. Cô cũng chỉ có thể để mặc nước mắt mình tuôn rơi.

"A..." Dưới khoảng trống bầu trời, Thi Tình dùng hết sức mình hét lớn. Trong không gian rộng lớn, chỉ có mình cô chìm trong tiếng hét khàn khàn. Nhưng không ai có thể trả lời cô.

Toàn thân vô lực ngồi bệt xuống đất, không có bất kỳ ai đi ngoài đường, sạch sẽ vắng vẻ. Không một ai biết cô ở đây, không một ai sẽ nhớ đến cô.

Lần đầu tiên, Thi Tình cảm nhận được sự tĩnh mịch lan tràn khắp cơ thể.

Lần đầu tiên, Thi Tình có suy nghĩ muốn chạy trốn.

Trốn yêu cầu của mẹ Vân.

Trốn lời khẩn cầu của bố.

Trốn sự trêu đùa của Vân Dật Bạch.

Chạy khỏi đây bỏ lại tất cả tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 108: Yêu cầu phí một đêm

"Mẹ, con nghĩ con đã nói rất rõ rồi!" Mới sáng sớm đã bị mẹ gọi về nhà, Vân Dật Bạch không hiểu vì sao lại bị gọi về, đến giờ cũng vẫn chưa biết được mục đích là gì.

Mẹ Vân đang dùng bữa sáng nhẹ nhàng gật đầu, "Đúng vậy, chúng ta đã từng nói. Nhưng hôm nay mẹ tìm con là có chuyện khác!"

"Chuyện gì?" Vân Dật Bạch nhíu mày nhìn mẹ.

Thành thật mà nói, càng ngày anh càng không thể hiểu mẹ. Từ sau khi khôi phục trí nhớ, thoát nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng anh lại cảm thấy, cảm thấy có chỗ không thích hợp. Bởi vậy, mỗi lần đối mặt với mẹ Vân anh đều vô cùng cẩn thận.

"Hôm qua mẹ đã đến nói chuyện với Thi Tình, con cho cô ta biệt thự của Dật Thanh sao?" Trong giọng nói của mẹ Vân ngoài bình tĩnh còn có nhẹ nhàng trách mắng cùng bức mình.

"Mẹ, đây không phải là mục đích hôm nay mẹ tìm con đây chứ!" Mẹ đi tìm cô ấy? Đã nói những gì? Vân Dật Bạch nghiêm túc suy nghĩ.

Mẹ Vân cũng chỉ hờ hững tỏ rõ sự bất mãn của mình, sau đó bắt đầu nói chuyện nghiêm chỉnh, "Mẹ đã đưa ra một yêu cầu với cô ta!" Bà nói đến đây, cố ý ngừng lại một chút, quan sát nét mặt của con trai rồi mới nói tiếp, "Yêu cầu này có liên quan đến con, cho nên, mẹ nghĩ nên nói qua với con!"

"Cái gì?" Về mặt Vân Dật Bạch vẫn không đổi nhìn mẹ, không để lộ ra cảm xúc của bản thân. Tính cách của mẹ như thế nào anh cũng đã biết.

Mẹ Vân mím môi, rồi mới chậm rãi mở miệng, "Mẹ muốn hai đứa sinh cho mẹ một đứa trẻ giống như Dật Thanh!"

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến Vân Dật Bạch ngây ngẩn cả người.

Hồi lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình, "Mẹ. Mẹ không nhầm chứ?"

Để cho anh và Thi Tình sinh ra một đứa trẻ giống Dật Thanh? Rốt cuộc mẹ đang nghĩ gì vậy? Cho dù sinh ra cũng là của anh chứ?

"Mẹ không nhầm, lời mẹ nói đều là sự thật, mẹ muốn một đứa bé giống hệt Dật Thanh!" Trong đáy mắt mẹ Vân hiện lên một tia hy vọng cùng thích thú.

Vân Dật Bạch hí mắt lại nhìn chằm chằm đánh giá vẻ mặt của mẹ, trong đáy mắt hiện lên tia cảm xúc bất thường.

Anh nghĩ, anh đã tìm ra sự bất thường ở đó.

"Mẹ?" Anh cẩn thận đến bên cạnh mẹ.

"Một đứa bé giống hệt Dật Thanh!" Mẹ Vân chậm rãi chớp mắt, ánh mắt si ngốc nhìn Vân Dật Bạch trước mặt, không kìm lòng được mà giờ tay sờ sờ khuôn mặt anh, "Con biết không? Con rất giống Dật Thanh, rất giống. Cho nên con trai con sẽ giống Dật Thanh của mẹ!"

Rốt cuộc cũng thấy được sự điên cuồng trong đáy mắt của mẹ, Vân Dật Bạch lặng lẽ thờ dài, đưa tay nắm lấy cổ tay mẹ nhẹ than, "Mẹ, Dật Thanh đã chết rồi!"

Như chợt hoàn hồn, ánh mắt đang tỏa sáng của mẹ Vân chợt trở nên âm đạm, thật lâu sau mới thầm nói, "Mẹ biết!"

"Nếu biết mẹ sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy. Mẹ, mẹ hãy quên đi, Dật Thanh đã chết rồi, chẳng lẽ mẹ muốn nó không an lòng sao?" Lần đầu tiên, vì chuyện của Dật Thanh mà Vân Dật Bạch nổi giận với mẹ Vân.

"Mẹ biết là nó đã chết, mẹ chỉ muốn có một đứa bé giống nó như vậy cũng quá đáng sao? Con hãy để mẹ có nơi để ký thác được không?" Mẹ Vân chợt hét lớn, "Nếu con không muốn sinh con cùng Thi Tình, vậy con hãy lấy Dương Chi La đi! Nếu vậy mẹ sẽ không nhắc lại yêu cầu này nữa!"

Nghe vậy, Vân Dật Bạch lặng lẽ thờ dài, "Vốn dĩ, đây mới là mục đích thật sự của mẹ! Mẹ..." Không muốn trực tiếp yêu cầu con, cho nên mới dùng đến cách đó, phải không?

Mẹ Vân cũng không phủ nhận, "Đúng! Nếu con đã không thể cùng Thi Tình sinh cho mẹ một đứa bé, vậy con phải cưới Dương Chi La. Khi đã có người làm bạn, mẹ sẽ không yêu cầu gì ở con nữa!"

"Vì sao nhất định phải là cô ấy?" Vân Dật Bạch không tin mẹ sẽ không giải thích, mẹ lựa chọn Thi Tình, nói lên ý định của mẹ rất mạnh.

Mẹ Vân cười ha ha. Vì sao nhất định phải là Thi Tình ư? Bởi vì, rõ ràng không chỉ có bà hận Thi Tình, cho dù bây giờ Dật Bạch có gần gũi với Thi Tình, nhưng rốt cuộc cũng chỉ vì trả thù cô ta.

Nói đến trả thù...

Thi Tình đã cướp đi đứa con trai của bà. Bà cũng muốn cướp đi con trai của Thi Tình. Như vậy không phải rất hợp tình hợp lý hay sao?

"Mẹ muốn cô ta cũng phải nếm thử nỗi đau khi mất một đứa con là như thế nào!" Mẹ Vân hung tợn nói. Khắp người thoáng hiện vẻ lãnh khốc.

Vân Dật Bạch kinh hãi, anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày lại thấy được vẻ mặt như vậy của mẹ.

Thấy con trai không nói gì, mẹ Vân hỏi, "Con sẽ lựa chọn ai?!"

"Con không chọn!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói.

Cho dù là sinh con cùng Thi Tình, sau đó lại bị mẹ cướp đi? Cùng với cưới Dương Chi La, hai cái này anh đều không thích. Cho nên, anh không chọn.

"Phải lựa chọn một! Mẹ đã nói với Thi Tình! Cô ta cũng không phản đối!" Mẹ Vân cười tà ác nhìn con trai, "Có phải con thích Chi La không?"

Câu trả lời của Vân Dật Bạch chính là đứng thẳng dậy, đi về phía cửa lớn. Lạnh lùng để lại một câu rồi rời đi, "Đối với chuyện này con không có hứng."

Ngay khi anh bước ra khỏi phòng khách, giọng của mẹ Vân truyền đến, "Dật Bạch. Nếu hôm nay con không cho mẹ một đáp án, mẹ sẽ cho người lan tin con và Dương Chi La kết hôn ra ngoài!"

Hoi ngừng bước chân, Vân Dật Bạch xoay người nhìn thoáng qua mẹ. Rồi im lặng rời đi.

Cái nhìn xa lạ đó, khiến anh có cảm giác như đó không phải là mẹ anh. Rất lạnh, hơi thờ ơ tàn khốc tỏa ra từ mẹ. Mẹ thật sự sẽ làm vậy sao?

Lời nói của mẹ không ngừng quanh quẩn trong đầu anh, rời khỏi nhà Vân Dật Bạch lái xe chuyển hướng đến biệt thự Thi Tinh đang tạm ở.

Mất thấy nhà ngay trước mặt, lại bị một đám người chặn lại không cho vào. Mở cửa xuống xe, đợi đến khi anh thấy rõ người đang bị đám đông vây quanh, không khỏi có chút kinh ngạc.

Sáng sớm có người thấy Thi Tinh ở giữa đường, một cảnh bi thương. Người qua đường cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là một người cô gái gặp chuyện khó trong gia đình.

Cứ qua qua lại lại, cho đến khi có người đến xem cô, cô đã ngất xỉu trên mặt đất.

Giờ gặp phải chuyện như vậy, không ai dám đến nâng cô dậy, sợ sẽ bị bầm dập. Tuy rằng bọn họ không thiếu tiền, nhưng gặp chuyện như vậy vẫn không muốn dính vào.

Bởi vậy Vân Dật Bạch mới thấy được cảnh không một ai thèm quan tâm.

"Tránh ra!" Vân Dật Bạch trầm giọng khê quát.

Nháy mắt người vây xem liền tránh ra nhường đường, Vân Dật Bạch bước vào giữa đám người, thấy được Thi Tinh đang té xỉu trên mặt đất.

Nhìn xuống lòng tức giận đã lên đến miệng, anh chậm rãi tiến lên khom người ôm lấy Thi Tinh đang ngất xỉu, nghĩ xem sau khi cô tỉnh lại, sẽ trừng phạt cô thế nào.

Ôm người quay trở lại trong xe, quay đầu xe đi đến một nơi khác.

Trong sự lắc lư, Thi Tinh từ từ mở mắt bình tĩnh nhìn trần xe, cô tròn tròn mắt nhưng không mở miệng nói chuyện.

Vô ý liếc qua, Vân Dật Bạch thấy cô đã mở mắt, chuyển tay lái đỗ xe ở ven đường. Lấy ra một hộp thuốc lá từ trong xe, Vân Dật Bạch cũng không mở miệng, chờ Thi Tinh ngồi dậy.

Cô không quá lời thôi, nước mắt đã khô cùng cơ thể hơi lạnh của cô, lòng lại đang tính xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ từ ngồi thẳng người, Thi Tinh thản nhiên nhìn Vân Dật Bạch ngồi ở ghế lái, "Tôi muốn tiền!"

Câu nói đầu tiên mà cô nói là vậy sao?! Vân Dật Bạch thấy lúc đó mình có hơi thất vọng. Rốt cuộc anh đang mong chờ cô nói gì chứ?

"Bao nhiêu?!" Vân Dật Bạch hỏi.

"Phí một đêm, anh thấy bao nhiêu là được!" Lau lau giọt sương ẩm ướt dính trên tóc, Thi Tinh mỉm cười, nụ cười có vài phần thê lương.

Im lặng cúi đầu ký tên, Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Thế nào mà giờ mới nhớ đến đòi tiền?"

"Cần dùng!" Thi Tinh không tiện nói nhiều.

Đưa chi phiếu cho cô. Thi Tinh cúi đầu nhìn, khóe miệng nhẹ nhàng nâng, "Không có số sao?!"

"Cô tự điền đi!" Vân Dật Bạch hào phóng nói.

Thật sự là hào phóng, không phải sao? Lần đầu tiên Thi Tinh cảm thấy mình lại có giá trị!

"Tôi sẽ không khách khí. Cảm ơn anh, kim chủ!" Thi Tinh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Vân Dật Bạch đen mặt nhìn Thi Tinh đang tự giễu, anh chợt mở miệng, "Thi Tinh, mẹ tôi đã đến tìm cô?!"

Thi Tinh giật mình mặt không đổi sắc gật đầu, "Ừ!"

"Ngày mai tôi sẽ đưa cô đi kiểm tra toàn diện!" Vân Dật Bạch chợt mở miệng nói.

Chợt ngừng đầu lên, Thi Tinh trừng lớn mắt, "Cái gì?" Lời của anh không phải như cô đang nghĩ chứ?!

"Ngày mai đi kiểm tra toàn diện! Tôi muốn chắc rằng cơ thể cô có phù hợp để sinh con hay không!" Trong nháy mắt khi nhìn thấy Thi Tinh, Vân Dật Bạch bỗng thay đổi chủ ý. Nếu bất anh phải cưới Dương Chi La, anh tình nguyện cùng Thi Tinh sinh con. Làm vậy anh có thể tự do, có gì mà không được.

Thật sao?!

Thi Tinh kinh ngạc thờ gắp, "Tôi không đồng ý!"

"Tôi không hỏi ý kiến cô. Cô chỉ có thể nghe theo tôi!" Vân Dật Bạch lạnh giọng nói.

"Vân Dật Bạch!" Thi Tinh hét lớn, "Tôi là tôi. Tôi là một con người! Vì sao các người ai cũng đều không coi tôi như một người bình thường? Tôi là gì của các người chứ? Chỉ một cái ngoắc tay là đến hay đi như người tình sao? Không, ngay cả người tình cũng không phải, tôi... cũng chỉ được coi là kẻ ngủ cùng!"

"Tôi có trả tiền cho cô. Không phải trong tay cô đang cầm phí một đêm sao?" Vân Dật Bạch giễu cợt nhìn tấm chi phiếu trong tay cô. Lòng anh hoang mang, người khác trong lời nói của cô là ai?

Cô rất muốn cầm tấm chi phiếu đập vào mặt anh, nhưng cô biết là không thể.

Anh nói đúng. Cô bỏ cơ thể, anh bỏ tiền, thật sự cô chẳng có tư cách gì để nói anh cả. Muốn một người phụ nữ, có người nào mà Vân Dật Bạch không kiếm được? Cô thì là cái gì chứ?

"A..." Cô nhẹ nhàng bật cười, trong tiếng cười mang theo vài phần thê lương và bi thương. Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng can rờ, giống như không chỉ có tiếng cười thoát ra từ khóe môi, rõ ràng giống như đâm vào lòng rất khó chịu, trên mặt cũng không thể cười nổi.

Hốc mắt có gì đó nóng nóng? Không phải cô đang cười sao? Vì sao lại có nước mắt chảy xuống từ khóe mắt?

Phản ứng khác thường của Thi Tinh khiến Vân Dật Bạch nheo mắt, "Cô có ý gì vậy?" Trong giọng nói của anh có vài phần khó hiểu.

Bộ dạng này của Thi Tinh khiến anh rất khó hiểu.

"Ha ha..." Đúng là cô không nên hy vọng xa vời, cô không nên quá kỳ vọng.

Trái tim, đau quá, đau quá!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 109: Tôi giống một kẻ ngốc lắm sao?

Nụ cười trên mặt cô khiến anh thấy thật ngứa mắt!

Bàn tay lớn che đi đôi mắt cô lại chạm phải một mảnh ẩm ướt, dơ ra một lúc nhưng vẫn không thu lại. Gắt gao giữ trên khuôn mặt cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị bàn tay to của anh che đi.

Khóe miệng đang cong lên của Thi Tinh chậm rãi thu lại.

Tiếng cười dần chuyển thành tiếng nức nở vô thanh vô tức. Một đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé chậm rãi đặt lên bàn tay to lớn của anh dùng sức kéo bàn tay đó áp lên khuôn mặt mình, cúi đầu nức nở.

Sắc mặt anh không khỏi nhìn bộ dáng cô ôm tay mình lặng lẽ khóc.

Đôi môi mỏng của Vân Dật Bạch gắt gao mím thành một đường thẳng tắp. Để mặc cô ôm. Cho đến khi cơ thể mảnh mai của cô bắt đầu run run anh mới rút tay mình về, hừ lạnh một tiếng. Một lần nữa khởi động xe.

Đầu bị che kín bởi một cái khăn mặt dày, lúc này Thi Tinh mới kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch. Buông lỏng caravat. Mặt anh không chút thay đổi ngồi xuống đối diện nhìn Thi Tinh chậm rãi cầm khăn mặt, một chút hơi ấm bao quanh cô. Cũng khiến cơ thể hơi run của cô bớt run, lúc này cô mới mở miệng nói chuyện.

"Lần sau nếu muốn chết, thì đi xa một chút." Mỗi lần đều để anh thấy được.

Ấm áp nhất thời lại có thêm hơi lạnh, Thi Tinh lại một lần nữa nắm chặt khăn mặt trong tay. Mở miệng trả lời, "Sau này, tôi sẽ cách xa anh một chút!"

Còn có sau này?! Vân Dật Bạch đen mặt.

"Nếu để tôi nhặt được cô trên đường lần nữa, tôi sẽ trực tiếp làm thịt cô!"

"Cần gì phải tốn công, bây giờ anh có thể ra tay mà!" Thi Tĩnh cong môi châm biếm. Trong đầu đang hung hăng mắng vì lời nói của anh.

"Đừng có thách thức tôi, tôi không định bóp chết cô trước khi lợi dụng xong đâu!" Vân Dật Bạch lạnh lùng phản bác, nói tiếp, "Nói cho tôi biết, vì sao cô lại nằm ở đó?"

"Anh quan tâm sao?" Thi Tĩnh nở nụ cười châm chọc, "Anh đừng hỏi đến vấn đề này làm gì."

Lợi dụng cô. A. Anh ta lợi dụng còn chưa đủ sao? Còn muốn lợi dụng cô thế nào thì mới gọi là đủ đây?

Người bên cạnh cô, dường như ai cũng đều dốc hết sức mình mà khai thác cơ thể cô. Chờ khi cô mệt mỏi không chịu nổi toàn thân vô lực mà phải cầu xin.

"Cô nói rất đúng!" Vân Dật Bạch nhẹ nhàng gật đầu, "Tự mình bảo vệ khỏi cái lạnh, tôi đến công ty! Đừng có chạy lung tung!" Anh như đang ra lệnh cho thú cưng của mình, căn bản không cho cô cơ hội để phản bác.

Thi Tĩnh cảm thấy không phải sâu trong lòng mình có khuynh hướng thích bị ngược. Cô vẫn không hiểu vì sao mình lại nghe lời Vân Dật Bạch đến vậy, rõ ràng đôi chân là của cô, chỉ cần anh nói mấy câu, lại có thể hạn chế mọi hành động của mình.

Vì sao?

Bởi vì cô có cái không thể không kiêng dè người này! Chỉ cần lòng cô muốn, cái gì cô cũng không quan tâm mà từ bỏ tất cả.

Lặng lẽ thờ dài, Thi Tĩnh ngã xuống trên sofa phủ khăn mặt lên mặt.

Nếu có thể, thật sự cô rất muốn không quan tâm đến cái gì cả!

Vân Dật Bạch cũng không trực tiếp đến công ty. Dù sao cũng có Lăng Thiếu Dương ở đó, anh cũng không lo công ty sẽ chạy mất. Lại lần nữa đến căn biệt thự mà Thi Tĩnh đang tạm ở.

Nhìn thấy Vân Dật Bạch bỗng nhiên xuất hiện, Thi Vĩnh Thành nghĩ con gái đã thật sự đến tìm cậu ta, lập tức hoan hoan hỉ hỉ mời anh vào nhà. Hoàn toàn không để ý đến sắc mặt hơi lạnh của Vân Dật Bạch.

"Tổng giám đốc Vân, bên này mời ngồi bên này!" Thi Vĩnh Thành nịnh nọt tiếp đón.

Không cần mở miệng hỏi, Vân Dật Bạch nhìn sự khác biệt rất lớn trên khuôn mặt bố và con gái cũng cảm nhận được đã xảy ra chuyện gì.

Mặt không đổi sắc nhìn về mặt a dua nịnh nọt, trong lòng Vân Dật Bạch cười lạnh, ngoài miệng lại nói, "Cô ấy đã nói cho tôi biết!"

Trong mắt sáng ngời, Thi Vĩnh Thành lập tức nở nụ cười. Ông biết là con gái sẽ không mặc kệ ông. Theo bản năng xoa xoa lòng bàn tay, ông cười mỉa, "Ha ha, thật không? Tiểu Tĩnh lại đi làm phiên tổng giám đốc. Thật không biết xấu hổ!"

Xấu hổ?!

Vân Dật Bạch cong môi, ý cười không tràn đến đáy mắt, "Nếu ông đã nói vậy, vậy quên đi!" Anh hoàn toàn không khách khí với ông ta.

Hả?! Thi Vĩnh Thành lập tức há hốc mồm nhìn Vân Dật Bạch đứng dậy đi về phía cửa. Không nghĩ đến mình nói một câu khách sáo lại bị tưởng là thật, lập tức vội vàng lên tiếng, "Tổng giám đốc Vân chờ một chút!"

Vân Dật Bạch cũng thuận theo mà dừng bước xoay người nhìn Thi Vĩnh Thành, trong lòng không khỏi lạnh thêm vài phần. Chờ ông mở miệng.

"Tổng giám đốc Vân, cái này... nếu tiểu Tĩnh đã nói, vậy cậu..." Ông đưa tay chờ lấy tiền.

"Cô ấy nói cũng không quá rõ ràng, ông hãy đem mọi chuyện nói lại một lần nữa cho tôi. Tôi muốn nghe kể lại quá trình!" Anh nói không nhanh không chậm, nhưng giọng nói lạnh nhạt lại khiến Thi Vĩnh Thành không thể không nghe lời.

Áp úng đem sự tình mọi chuyện nói lại một lần. Sau khi nói xong cũng không dám nhìn lại ánh mắt âm trầm của Vân Dật Bạch.

Nghe xong, Vân Dật Bạch có một xúc động, muốn biết rốt cuộc người đàn ông như vậy làm thế nào có thể sống được đến bây giờ. Anh tin rằng, đối với gia đình Thi Tĩnh mà nói, một trăm vạn không khác gì chuyện lớn, cô có dùng cũng không hết.

Mà bây giờ...

Anh cũng đã hiểu rõ, bọn họ mà khi khóc Thi Tĩnh nhắc đến là ai?

Anh tự nhận đối với chuyện của người ta là một kẻ lãnh khốc vô tình. Nhưng ít nhất đối với người nhà, anh có thể bỏ ra nhẫn nại trước nay chưa từng có đối với người nhà. Bất quá, rất hiển nhiên Thi Vĩnh Thành lại không như vậy...

Vốn dĩ là ông ta bắt Thi Vĩnh đến đòi tiền mình! Mà cô ta lại mở miệng đòi phí một đêm.

Thu hồi tia sáng trong đôi mắt, Vân Dật Bạch nâng khóe miệng, chậm rãi nói, "Thị tiên sinh, ông thấy tôi giống một kẻ ngốc lắm sao?"

Giống. Nhưng ông không dám nói! Bởi lẽ... người thanh niên trước mặt, Thi Vĩnh Thành thừa nhận không dám trực tiếp đối mặt với cậu ta.

"Tôi giống một kẻ ngốc để mặc người chém giết lắm sao? Ông cho rằng con gái ông thật sự đáng giá mà đi gặp tôi lặp đi lặp lại nhiều lần để đòi tiền sao? Một căn biệt thự và một trăm vạn đã là cực hạn rồi. Ông nghĩ con gái ông làm từ vàng chắc? Đáng giá vậy sao?" Anh chăm chọc nhìn về mặt khó coi của Thi Vĩnh Thành.

Anh hận nhất là loại người không biết kiếm tiền. Rõ ràng chẳng làm cái gì cả, lại muốn có cuộc sống tốt đẹp. Trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy?

"Tổng giám đốc Vân, lời của cậu là có ý gì?"

"Có ý gì ông không hiểu sao?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn ông ta, "Ngôi nhà này là tôi cho. Tôi có thể cho, cũng có thể thu hồi. Nếu ông cho rằng tôi giống một kẻ ngốc mà muốn phát tài, tôi nghĩ ông không có cơ hội đâu."

Lúc này Thi Vĩnh Thành mới hiểu được ý trong câu nói của anh. Cậu ta căn bản là không phải đến đưa tiền. Mà là đến cảnh cáo ông!

"Con gái tôi... đã bị cậu chà đạp, tôi sẽ đi tố cáo cậu!" Ông chỉ có thể lấy lý do này.

"Tố cáo tôi? Tố cáo tôi cái gì? Cường hiếp? Không phải tôi đã cho ông tiền sao? Một ngàn một trăm vạn! Thi Vĩnh Thành, ông cảm thấy bây giờ dùng một ngàn một trăm vạn mua một người phụ nữ, muốn mặt hàng thế nào mà chẳng có, con gái ông đáng giá như vậy sao?" Một ngàn một trăm vạn, anh muốn người phụ nữ như thế nào mà chẳng có?

Thi Vĩnh Thành nhất thời á khẩu không trả lời được, "Cậu..."

"Lần cuối cùng tôi cảnh cáo ông, tôi đã cho ai cái gì, cũng có thể thu lại bất cứ khi nào. Đừng có mà thách thức tính khí của tôi!" Vân Dật Bạch lạnh lùng gầm nhẹ ra tiếng. Nhìn thân mình Thi Vĩnh Thành đang run lên, đôi mắt anh híp lại giễu cợt, "Lời nói của tôi ông hiểu chứ?"

"Hiểu, hiểu được?" Thi Vĩnh Thành run giọng trả lời.

Không nhanh không chậm đi đến trước mặt Thi Vĩnh Thành, Vân Dật Bạch nhả ra từng chữ, "Tôi có hàng vạn cách có thể khiến ông sống không yên, đừng có thách thức tôi!"

Thi Vĩnh Thành chỉ có thể run run gật gật đầu.

"Tốt lắm!" Đạt được mục tiêu trong lòng, Vân Dật Bạch xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Vân Dật Bạch Thi Vĩnh Thành có chút không cam lòng nắm chặt bàn tay, sau một lúc ông chỉ có thể căm tức buông nắm tay ra. Bây giờ ông không có cái gì cả, lấy gì để đấu với cậu ta?

...

"Bố, con sẽ không đi xem mắt! Người con muốn lấy là Vân Dật Bạch. Không phải anh ấy là vị hôn phu của con sao?" Dương Chi La nhìn bố mình trầm giọng nói. Xem mắt? Cô không cần đi để bị người ta xoi mói lựa chọn.

Dương Vạn Lý, tổng giám đốc Phong Dương. Cũng chính là bố của Dương Chi La nghe được con gái nói vậy. Ông không khỏi nhú mày. Thấp giọng mở miệng, "Hồ đồ, con trở về được mấy tháng bố đều cho con thời gian đi thuyết phục Dật Bạch, con làm được gì? Năm đó con tùy hứng bỏ đi, không chỉ rời đi, mà còn tự ý kết hôn. Bây giờ trở về, con còn trông chờ ai sẽ còn lấy con?"

Đối với đứa con gái, Dương Vạn Lý cũng đau đầu vạn phần. Nó rất thông minh, khiến cho một người không có con trai như ông cũng rất vui mừng. Thế nhưng, cũng bởi vì quá thông minh. Từ nhỏ nó đã có chủ kiến. Lớn lên cùng thằng con trai nhà họ Vân, tính cách lại có phần giống với thằng bé.

Vốn là ba năm trước mọi người đều coi trọng đôi này, khi tức giận nó lại tùy hứng bỏ đi. Ai cũng không thể ngờ nó lại ra nước ngoài kết hôn. Trở về sau khi ly hôn, bây giờ còn muốn quay lại.

Nếu Vân Dật Bạch chấp nhận, ông cũng không có ý kiến gì, nhưng rất rõ ràng, giờ nó đã trở thành người đàn ông chín chắn, không phải người đàn ông ăn đồ thừa. Cố gắng mấy tháng thì cũng thế.

"Anh ấy nhất định sẽ lấy con!" Dương Chi La tự tin nói.

Phong Linh lặng lẽ nghe hai người nói chuyện, lặng lẽ đứng dậy, lặng lẽ đi lên lầu. Đối với một kẻ sống nhờ nhà người khác mà nói, cô thật sự không có tư cách gì để xen vào chuyện này.

Trước mặt người ngoài chị họ là một người dịu dàng như nước, cùng nhau lớn lên từ nhỏ làm sao Phong Linh lại không hiểu? Nói thật ra cô thấy anh Vân làm rất đúng. Thế nhưng... cô không có dũng khí để nói ra.

"Linh Linh, em muốn đi đâu?" Mắt sắc rời đến bóng lưng của Phong Linh, Dương Chi La gọi nhằm giữ bước chân của cô.

Phong Linh quay đầu cười rạng rỡ, "Trở về phòng."

"Chờ chị một lát, chị có việc muốn hỏi em!" Hỏi một số việc về Thi Tinh.

Phong Linh nâng khoe miệng, gật gật đầu, "Nếu đã như vậy, em sẽ chờ chị họ ở trong phòng!"

"Được!" Dương Chi La dịu dàng nở nụ cười. Khi quay đầu nhìn bố, nụ cười dịu dàng lại mang thêm vài phần kiên trì, "Bố, hãy cho con chút thời gian. Con tin rằng Vân Dật Bạch nhất định sẽ trở về bên cạnh con!"

"Sao con phải kiên trì đến vậy?" Dương Vạn Lý hoang mang nhìn con gái.

Dương Chi La nở nụ cười kiên định, "Con chưa bao giờ đánh trận mà chưa nắm chắc! Anh ấy nhất định là của con!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 110: Kiểm tra toàn diện

Anh ta nghiêm túc.

Vân Dật Bạch làm như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, dẫn theo Thi Tinh với vẻ mặt đồ bưng vào khoa phụ sản. Lúc này cô mới nhận ra nơi mình đến là đâu.

Hôm qua anh ta nói nghiêm túc?!

Sao có thể chứ?!

Bước chân bị người kéo lại, Vân Dật Bạch quay lại nhìn Thi Tinh đồ bưng mặt kéo góc áo mình không chịu đi tiếp, hơi hơi nhú mày, "Làm sao vậy?"

Mặc cô kéo mình vào trong góc phòng, lúc này Vân Dật Bạch mới nghe được câu trả lời của cô, "Anh nghiêm túc à?"

"... Câu nói nào của tôi khiến cô nghĩ là tôi không nghiêm túc?" Vân Dật Bạch hai tay ôm ngực lạnh lùng nhìn người phụ nữ tự cho mình là đúng.

Nắm chặt tờ giấy trong tay, Thi Tinh bày tỏ suy nghĩ của mình, "Tôi không đồng ý!" Cô chưa từng đồng ý điều này, vì sao lại bị anh ta đưa đến đây?

"Cô vừa nói gì?" Vân Dật Bạch cô ý hỏi.

Thi Tinh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của anh nói ra từng từ, "Tôi không đồng ý! Tôi nói rồi, tôi không đồng ý chuyện này!"

"Tôi từng nói, cô không có quyền từ chối!" Vân Dật Bạch nói. Nếu bắt anh phải cưới Dương Chi La, anh tình nguyện sinh con cùng cô!

Sao người này lại có thể như vậy chứ?

"Chẳng lẽ tôi không có một cơ hội để từ chối sao? Tôi là gì của anh, anh dựa vào cái gì mà tự mình quyết định? Tôi không làm! Tôi không đồng ý chuyện này!" Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Cánh tay bị giữ chặt cô đụng phải một lồng ngực cứng rắn. Cô phần nộ ngẩng đầu chống lại một đôi mắt đen sâu thẳm. Ra sức giãy dụa, "Buông tôi ra! Tôi không phải cái máy đẻ sinh con!"

"Cô còn muốn gì nữa?" Cánh tay cứng rắn gắt gao giữ hông người phía trước, ép cô phải ngẩng đầu nhìn mình. Vân Dật Bạch cúi đầu hỏi.

Cơ thể đang giãy dụa bởi cánh tay anh mà ngưng lại, quá tức giận cô chỉ có thể hét lớn, "Cái gì tôi cũng không cần!"

"Nhân lúc bây giờ còn có thể đưa ra điều kiện, cô đừng có mà bỏ lỡ cơ hội này!" Vân Dật Bạch hạo tâm nhắc nhở cô.

Lời này nói ra đúng lúc cô đang tức giận, rốt cuộc anh ta nghĩ cô là cái gì? Chỉ cần có điều kiện thì cô sẽ trao đổi sao?



"Tôi không cần! Các người đã từng nghĩ đến hay chưa? Sau khi sinh đứa bé ra thì sẽ làm gì? Đó cũng là một sinh mạng. Sau này sẽ làm gì đây? Khi nó trưởng thành thì sẽ làm sao? Tôi thì sao? Sao các người không nghĩ cho tôi, khi nhớ đến nó thì phải làm sao? Cái khác tôi có thể đồng ý với anh, cái này không được. Vân Dật Bạch, tôi cầu xin anh được không? Tôi... thật sự không làm được!"

Bất cứ chuyện gì cô đều có thể làm, chỉ chuyện này thì không! Đây là một sinh mạng, cô không nghĩ sau khi sinh nó ra Vân Dật Bạch sẽ để cho cô nuôi. Hơn nữa dựa vào lời nói của mẹ Vân, cô sinh ra đứa bé này chỉ là để thỏa mãn sự mong nhớ của bác ấy đối với Dật Thanh, căn bản sẽ không có cơ hội để cô được nhìn nó. Quan trọng nhất là, bọn họ đang ép cô phải bán đứa con của mình!

Bất luận là người phụ nữ nào thì cũng vẫn là một người mẹ, cô không thể tha thứ cho việc này.

Lời van xin của cô rơi vào tai Vân Dật Bạch, trầm mặc một hồi lâu cho đến khi Vân Dật Bạch định nói. Chợt nghe tiếng y tá gọi tên Thi Tĩnh.

Thi Tĩnh đứng im tại chỗ, ngay khi y tá định bỏ qua, Vân Dật Bạch liền nắm chặt cổ tay cô đẩy vào.

Nhìn cánh cửa phòng khám đóng lại, không quan tâm đến ánh mắt mọi người đang nhìn ra đây, Vân Dật Bạch trầm mặc nhìn cánh cửa.

Lời nói của cô cứ quanh quẩn bên tai, Vân Dật Bạch thừa nhận trước đó anh đã không cân nhắc kỹ càng. Anh chỉ nghĩ chỉ cần không phải lấy Dương Chi La. Nếu chỉ cần cùng Thi Tĩnh sinh một đứa bé, vậy chuyện này có thể giải quyết.

Thế nhưng, anh lại quên mất. Đứa trẻ cũng có một sinh mạng. Khi đứa bé trưởng thành cần có một người mẹ thì phải làm sao đây?

Anh và mẹ đều chưa từng nghĩ đến chút nào. Mẹ sẽ không trả lại đứa bé cho Thi Tĩnh, thậm chí cũng không thêm liếc nhìn cô một cái. Mà anh cũng sẽ không cưới Thi Tĩnh. Đứa bé này cũng sẽ không giao cho cô.

Cô nói đúng. Bọn họ đều ích kỷ, không ai chịu suy nghĩ đến vấn đề của cô.

Đi đến trước cửa sổ ở hành lang, đôi mắt Vân Dật Bạch sâu thẳm, âm trầm khiến người ta không thể biết được anh đang nghĩ gì.

Sau khi làm xong mọi cuộc kiểm tra, bác sĩ căn dặn ba ngày sau đến lấy kết quả. Lúc này Thi Tĩnh mới bước ra khỏi phòng khám.

Không thấy Vân Dật Bạch đâu, Thi Tĩnh nghĩ anh đã đi rồi. Cũng thoải mái vui vẻ, xoay người định đi xuống dưới tầng.

"Cô đi đâu?"

Giọng nói quý dị từ đằng sau lưng. Thi Tĩnh dừng bước xoay người nhìn Vân Dật Bạch không biết xuất hiện từ bao giờ, "Anh là quý đây à!"

"Sao không gọi tôi?" Vân Dật Bạch trừng mắt hỏi.

Về mặt của người này sao có thể khiến người ta tin được chứ?

"Không thấy anh đâu cả!"

"Bác sĩ bảo sao?" Vân Dật Bạch hỏi.

"Sao anh không tự đi mà hỏi?" Thi Tĩnh tức giận phản bác, "Tôi cũng đâu phải bác sĩ!" Bây giờ người cô không mong thấy nhất chính là anh.

Người phụ nữ này giống như ăn phải thuốc nổ vậy?

Hiếm khi Vân Dật Bạch không nổi giận, lạnh lùng vượt qua cô đi xuống tầng.

Dừng lại trước cửa hàng hoa của Thẩm Lạc Du, hai người mỗi người đi một hướng. Vân Dật Bạch đến công ty. Còn cô thì đi làm.

Thẩm Lạc Du đang bận rộn trong cửa hàng nhìn thấy Vân Dật Bạch tự mình đưa cô đến đây thì mở tròn mắt nhìn. Cười tiến đến, "Chị Tĩnh sao chị không nghỉ thêm vài ngày?" Trước đó Thi Tĩnh có gọi điện nói cơ thể mình không được khỏe.

"Không sao đâu!" Thi Tĩnh không nói thêm gì. Sâu trong lòng, cô luôn có chút áy náy đối với Lạc Du.

"Vây à!" Thấy cô không định nói thêm, Thẩm Lạc Du liền đi làm việc khác.

Trong phòng, tiện tay cởi áo vứt lên sofa, cả người Vân Dật Bạch đều chìm trong sofa. Trong đầu quanh quẩn toàn những lời nói của Thi Tĩnh.

"Này, làm ông chủ mà trốn việc cả nửa ngày, vừa vào đến công ty là không quan tâm đến công việc à!" Vị tổng giám đốc tạm thời Lăng Thiếu Dương vừa vào để lấy tài liệu, lại nhìn thấy một người rất nhàn hạ.

Ngẩng đầu lên từ sofa, Vân Dật Bạch lạng lẽ thở dài. Lên tiếng, "Cậu và Thẩm tiểu thư đó thế nào rồi?"

Nghe vậy, mặt mày Lăng Thiếu Dương cười sáng lạn, "Rất tốt!"

Thẩm Lạc Du vẫn luôn né tránh anh rút cuộc lại đồng ý nói chuyện cùng anh, tuy rằng tạm thời không nhắc đến chuyện đứa bé, nhưng mấy ngày nay quan hệ giữa hai người đã hòa thuận hơn trước.

Chậm rãi ngồi thẳng người, Vân Dật Bạch đưa tay chống cằm, "Cậu cảm thấy như vậy là được rồi sao?"

"Cái gì?" Về mặt đang hờ hờ của Lăng Thiệu Dương bỗng ngẩn ra, "Có ý gì vậy?"

Gác hai chân lên bàn trà, Vân Dật Bạch gồng hai tay sau đầu, thân nhiên mở miệng, "Thẩm Lạc Du biết khuôn mặt cô ấy giống Nhược Nhi chứ? Cô ấy biết Nhược Nhi là ai không? Sau khi cô ấy biết, cậu định sẽ làm gì?" Anh nhìn bộ mặt vui vẻ của bạn thân không nhận được muốn dỗi cho cậu ta một gáo nước lạnh.

Nụ cười trên khuôn mặt Lăng Thiệu Dương nhảy mắt trở nên cứng lại, anh đen mặt mở miệng, "Cái đó có liên quan gì đến Nhược Nhi?"

"Cậu muốn phủ nhận việc cậu ở với cô ta là vì Nhược Nhi sao?" Vân Dật Bạch không thể không lo, đây là chuyện sau này bọn họ phải đối mặt.

Cơ thể Lăng Thiệu Dương chợt căng cứng, "Vì sao phải nói với cô ấy?"

Vân Dật Bạch không tiếp tục hỏi. Sâu trong đôi mắt đó như có điều gì muốn nói với bạn tốt.

Anh nghĩ phụ nữ rất đơn giản. Không có người phụ nữ nào sau khi biết trong lòng người đàn ông có một người khác, còn tự nguyện đến.

"Cậu có ý gì vậy?" Lăng Thiệu Dương khó hiểu, "Nhược Nhi đã mất. Còn nhắc đến cô ấy làm gì nữa?"

Đứng thẳng người vươn lưng một cái, Vân Dật Bạch mím môi, "Cậu cũng nhớ là Nhược Nhi đã chết. Vì sao lại tìm về một người phụ nữ giống cô ấy chứ?"

Lăng Thiệu Dương nhất thời không biết nói gì. Anh, không thể chấp nhận sự thật này.

Đưa tay vỗ vỗ lên bả vai người bạn thân, Vân Dật Bạch bình tĩnh mở miệng, "Phụ nữ, thật rắc rối!"

Thẩm Lạc Du là một rắc rối Thi Tĩnh cũng là kẻ rắc rối!

Vốn dĩ bạn thân không phải nhằm vào anh. Lăng Thiệu Dương khẽ thở dài, thử mở miệng, "Cậu đang nói đến Thi Tĩnh sao?"

Vân Dật Bạch ngẩng đầu ngoài ý muốn liếc nhìn bạn thân một cái.

Lăng Thiệu Dương biết mình đã đoán đúng. Anh cười cười, "Người phụ nữ trong lời cậu vừa nói, nhất định sẽ là người bên cạnh, ngoại trừ Thi Tĩnh, tạm thời chưa có người phụ nữ nào đủ để khiến cậu kích động muốn tâm sự với mình như vậy!"

Thật vậy sao? Vân Dật Bạch đặt tay lên trước ngực tự hỏi.

Trầm ngâm trong chốc lát, anh vỗ tay lên vị trí bên cạnh, Lăng Thiệu Dương nghi hoặc ngồi xuống bên cạnh anh, "Sao vậy?"

"Mẹ mình..." Anh không biết mình nên mở miệng như thế nào cho phải.

"Mẹ cậu làm sao?" Lăng Thiệu Dương lo lắng.

"Không sao! Mẹ mình đưa ra cho mình một yêu cầu!" Nhớ đến nội dung của yêu cầu đó, Vân Dật Bạch không nhận được mà thấy đau đầu.

Lăng Thiệu Dương không nói xen vào, chờ cậu trả lời.

"Quên đi."

"Hả, sao cậu lại vậy chứ?" Lăng Thiệu Dương oa oa hét lớn, khiến người ta nổi lên sự tò mò, vậy mà lại không nói.

Sau một lúc trầm mặc, Vân Dật Bạch lên tiếng, "Mẹ mình muốn mình và Thi Tĩnh cùng sinh một đứa bé!"

"Khụ khụ khụ..."

Không nhận được, Lăng Thiệu Dương ho một tiếng, trừng lớn mắt nhìn bạn thân, "Cái gì?"

"Mẹ mình muốn mình và Thi Tĩnh có một đứa bé giống Dật Thanh!"

Trầm mặc đến đáng sợ, Lăng Thiệu Dương lúc này mới líu lưỡi, "Giống Dật Thanh? Mẹ Vân, đang nghĩ gì vậy?" Không phải nói là khỏe lắm sao? Sao lại có thể nhớ đến chuyện của ba năm trước.

"Mình cảm thấy, mẹ mình vẫn chưa thể thoát khỏi cái chết của Dật Thanh!"

"Nói thừa, nếu có thể quên ngay lập tức, vậy chắc bà là mẹ kế!" Lăng Thiếu Dương nhìn về khinh thường.

Bây giờ anh bắt đầu lo lắng có phải mình đã quyết định sai lầm khi tâm sự cùng cậu ta hay không. "Mình nói với cậu chuyện đó, không phải để cậu phán xét mẹ ruột hay mẹ kế!"

Lăng Thiếu Dương lập tức làm động tác kéo khóa trước miệng mình, tỏ vẻ mình sẽ ngoan ngoãn câm miệng.

Trùng mắt liếc nhìn bạn thân một cái, Vân Dật Bạch nói tiếp, "Mình đồng ý!"

Lăng Thiếu Dương lập tức trừng lớn mắt. Anh không thể lên tiếng, chỉ có thể dùng vẻ mặt để tỏ rõ sự kinh ngạc trong lòng.

Vân Dật Bạch hơi gật đầu, "Mình đồng ý!"

"Vì sao?" Rốt cuộc không nhận được, Lăng Thiếu Dương hỏi. Loại chuyện thế này sao cậu ta có thể tùy tiện đồng ý vậy.

"Nếu không đồng ý thì sẽ phải kết hôn với Dương Chi La! Theo cậu thấy, mình nên chọn ai?" Vân Dật Bạch vẫn đậm phong khinh hời lại.

Lời vừa nói ra, Lăng Thiếu Dương nhất thời không chút kiêng dè cười lên ha ha.

Lời nói của anh vang lên trong trăn cười lớn, "Bác gái quả thật đã xem cậu là danh môn rồi!"

"Cười thích đến vậy sao?" Vân Dật Bạch tức giận nói.

Thật vất vả mới ngừng cười, Lăng Thiếu Dương gật gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng mở miệng, "Cái này đối với Thi Tĩnh không công bằng!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 111: Nghỉ làm ở chỗ Thẩm Lạc Du

"Thi tiểu thư, đã bao lâu rồi cô không đi khám tổng thể?" Bác sĩ đông y già nhìn tờ kết quả trên tay, ánh mắt tràn đầy quan tâm, trầm giọng nói. Trong giọng nói có một tia nghiêm khắc.

Lời nói của bác sĩ khiến Thi Tĩnh có chút lúng túng. "Bác sĩ, ông hỏi vậy là có ý gì? Cơ thể tôi có vấn đề gì hay sao?" Cô không nén nổi siết chặt tay.

Nhìn cô gái trước mắt qua cặp kính dày, bác sĩ đông y già trầm ngâm chốc lát, "Thi tiểu thư, vậy tôi cũng nói thẳng luôn nhé! Có thể là trước đây cô làm việc quá lao lực, mệt nhọc đến ốm bệnh, nên bây giờ cơ thể cô so với những người cùng tuổi đến khám, cũng không tốt lắm!"

"Nhưng sức khỏe của tôi vẫn tốt lắm, cũng chưa từng nhiễm bệnh gì lớn phải dùng thuốc!" Thi Tĩnh nhanh chóng giải thích.

"Cơ thể con người chứ đâu phải máy móc, đã hỏng rồi sao có thể hoạt động bình thường được. Căn bệnh này, là được tích tụ từng chút một trong cơ thể cô từ ngày này qua ngày khác!" Bác sĩ già từ từ giải thích. Thanh niên bây giờ nhiều người không lo chú trọng chăm sóc bản thân. Tuổi còn trẻ đã mắc đông bệnh.

Lời nói của bác sĩ khiến vẻ mặt Thi Tĩnh lạnh đi. "Bác sĩ, sức khỏe của tôi..."

Bác sĩ già lại rơi vào trầm ngâm trong chốc lát, "Thi tiểu thư, gia đình cô có tiền sử bệnh gì không?"

"Mẹ tôi mất vì mắc bệnh ung thư!" Thi Tĩnh nhanh chóng trả lời.

"Tôi nói đến bệnh sử!"

"Cái này..." bệnh sử? Thi Tĩnh thật sự không hiểu.

"Thi tiểu thư. Tim của cô có phần không được khỏe lắm!" Bác sĩ già thần nhiên nói.

"Không thể nào!" Thi Tĩnh quả quyết nói, "Tôi chưa từng có cảm giác tim không được khỏe!"

"Tôi không nói là bệnh tim mà là tim cô có vấn đề, có lẽ là vấn đề ở các mao mạch nhỏ xung quanh tim cô. Dựa theo kết quả xét nghiệm của cô, quả thực tim cô có chút không ổn, tốt nhất là cô nên về nhà hỏi lại xem trong nhà cô có phải có loại bệnh di truyền này hay không."

"Bệnh của tôi sẽ thế nào?!"

"Tôi không thể nói trước được. Bệnh của mỗi người không ai giống ai. Không ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi đề nghị, lần sau khi đến đây khám lại cô nên dẫn theo người thân tới!" Bác sĩ già từ từ nói. Cuối cùng ông còn cần nhắc thêm hai câu, "Người trẻ tuổi bình thường nên chiếu cố đến bản thân chút, tuổi còn trẻ mà để cho sức khỏe bản thân không khác gì người trên bốn mươi tuổi."

Câu cuối cùng của bác sĩ già, một chút Thi Tinh cũng không để lọt vào tai, trong đầu cô bây giờ chỉ còn câu nói kia của bác sĩ, trái tim của cô không khỏe!"

Trầm mặc một hồi, cô ngập ngừng nói, "Bác sĩ, tim của tôi, còn trụ được bao lâu nữa?"

"Không đến mức khoa trương như vậy, chỉ cần cô chịu chú ý chút. Thời hạn đến khi nào tôi cũng khó có thể nói trước, có lẽ là cả đời này cũng có lẽ chỉ trong giây phút tới." Trái tim khi nào đột nhiên phát bệnh, ông làm sao có thể xác định được.

Là vậy sao...

Thi Tinh không biết cô trở về cửa hàng của Thẩm Lạc Du bằng cách nào. Nhưng lúc cô trở lại cửa hàng thì cô cũng đã có một quyết định.

"Lạc Du!" Thi Tinh lên tiếng gọi Thẩm Lạc Du đang bận rộn với công việc.

"Chị Tinh, có chuyện gì vậy?" Thẩm Lạc Du dừng bước quay đầu lại.

"Ngại quá! Hôm nay sau khi hết giờ làm, chị muốn xin nghỉ việc!" Thi Tinh bình tĩnh nói.

"Nghỉ việc? Tại sao vậy? Ở đây có gì không tốt sao?" Thẩm Lạc Du trở nên căng thẳng, trời sinh phụ nữ có tính miễn cảm nên cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vội vàng hỏi, "Chị Tinh đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có! Chị nghĩ chị nên tìm một công việc khác để làm thêm, chủ nhật rảnh chị sẽ đến giúp em! Chị cũng cần phải ổn định cuộc sống chứ!" Thi Tinh cười yếu ớt nhẹ nhàng nói.

Cũng phải, tiền lương cô trả cho chị Tinh cũng không đủ để trang trải cho cuộc sống, Thẩm Lạc Du đành phải gật gật đầu, "Cũng đúng, chị Tinh ngại quá, em không thể trả cho chị tiền lương thỏa đáng!"

"Không phải vậy, em còn phải nuôi con mà! Chủ nhật được nghỉ chị sẽ đến phụ em!" Thi Tinh không bận tâm nói, "Mặt khác, em cũng không cần phải thuê thêm người, tìm thêm một học sinh vừa đi học vừa đi làm thêm ngoài giờ đến giúp em. Như vậy sẽ không tốn nhiều tiền mà còn có thể giúp cho người khác nữa!" Cô đưa ra chủ ý.

"Được!" Thẩm Lạc Du gật gật đầu. Cô chưa từng nghĩ đến cách này.

Sau khi thương lượng với Thẩm Lạc Du xong, chiều đến đã có người tới cửa tìm.

Dương Chi La nghiêm túc đánh giá cửa hàng hoa này cũng không được coi là lớn, tuy là nhỏ, nhưng lại rất đẹp. Bước chân tự tin tiến vào trong nhà kính trồng hoa, "Thi Tinh!" Cô lên tiếng gọi.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Thi Tinh đứng thẳng dậy, khi bắt gặp người vừa tới cô ngẩn người, "Dương tiểu thư!"

"Nếu không phải là Linh Linh nói cho tôi biết, tôi cũng không đoán ra được cô làm việc ở chỗ này đây? Tôi đã nhiều lần đến tìm Dật Bạch, vậy mà cô cũng không hề nói với tôi." Dương Chi La dùng vẻ mặt chất vấn nhìn cô, "Một nơi tốt như vậy, sao lại không nói với tôi?!"

Tiểu thư, hình như tôi với cô cũng không phải là quá thân thiết?! Thi Tinh gật gật khóe môi, "Không cần thiết phải nói. Dương tiểu thư có việc gì sao?"

"Phải có việc gì thì mới được nói chuyện với cô sao?" Dương Chi La nghiêng đầu nháy mắt mấy cái rất khả ái. Đương nhiên, nếu cô là một cô gái như vẻ bên ngoài, tự nhiên sẽ có phần khả ái.

"Đương nhiên không phải!" Cô ấy muốn gì ở cô đây.

"Tôi có thể nói chuyện riêng với cô không?" Dương Chi La nói ra mục đích của mình. Quan sát Thẩm Lạc Du đang lén lút nhìn bọn họ.

Thi Tinh quay đầu nhìn lại, "Lạc Du, như vậy có được không?"

"Chị Tinh chị có việc thì cứ đi đi!" Thẩm Lạc Du cười gật đầu. Trong lòng cô có vài phần lo lắng.

Người phụ nữ đó thoát nhìn rất cao ngạo, ở bên người như vậy không ổn chút nào, nhất là khi cô vừa đưa lời đáp ứng cô ta đã để lộ ra nụ cười châm biếm. Trong lòng Thẩm Lạc Du thấy bất an, liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

Gần đây hình như cô rất dễ bị người khác kiếm đến nói chuyện! Thi Tinh chưa sót gật gật khóe miệng, nhìn Dương Chi La đằng trước dường như muốn nói gì.

"Dương tiểu thư, cô có việc gì vậy?"

"Tôi thật sự rất thích anh ấy!" Ánh mắt Dương Chi La khẩn cầu nhìn Thi Tĩnh, "Tôi biết bây giờ hai người đang ở cùng một chỗ. Nhưng tôi thật sự rất thích anh ấy. Cô có biết không? Chúng tôi đã quen biết nhau được hơn ba mươi năm, từ lúc sinh ra đến giờ tôi và anh ấy vốn đã không xa rời. Hoài bão của anh ấy cũng như những gì anh ấy đang có đều có sự giúp đỡ của tôi. Nhưng, là tôi đã làm sai. Anh ấy đang tức giận. Vì giận dữ nên anh ấy mới đến với cô, điều này đối với cô thật không công bằng, rõ ràng là cô vẫn còn trẻ còn nhiều thời gian để hưởng thụ. Tiểu Tĩnh, cô hiểu chứ?"

Vừa mở miệng đã nhắc đến kỷ niệm cũng như những lời nói ảo tưởng. Thi Tĩnh có chút giật mình. Tiếp đó cô chậm rãi gật đầu.

Cô biết, cô có thể hiểu được. Mặc dù Vân Dật Bạch lúc nào cũng lạnh lùng, cũng không có nghĩa anh ta không cất giữ trong lòng đoạn ký ức tốt đẹp giữa họ.

Hai mắt Dương Chi La sáng ngời, "Cô có thể hiểu được là tốt! Bây giờ người nhà đang ép tôi gặp gỡ người khác, mà trong lòng tôi lại chỉ có anh ấy, liệu cô có thể giúp tôi đi nói chuyện với anh ấy không?" Hai tay cô tạo thành hình chữ thập khẩn cầu nhìn người bên cạnh. "Tôi cầu xin cô đấy!"

Bảo cô đi nói chuyện?

Thi Tĩnh không hiểu nhìn lại cô ta, "Tôi?"

"Đúng vậy, quan hệ của hai người hiện giờ tốt như vậy, nếu cô chịu đến nói với anh ấy nhất định anh ấy sẽ nghe, cô giúp tôi đi!" Dương Chi La khẩn cầu chớp chớp mắt.

Thi Tĩnh hơi giật mình nhìn Dương Chi La, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười, không biết cô ta thật lòng hay là đang giả vờ nữa? Cô ta biết rõ cô và Vân Dật Bạch ở cùng một chỗ, lại còn nhờ cô nói giúp nữa là sao?!

Thu lại tia sáng trong mắt, Thi Tĩnh giật giật khóe miệng, "Tôi sẽ nói!" Đúng vậy, cô nhất định sẽ nói. Nhất định!

"Thật vậy sao? Cảm ơn cô tiểu Tĩnh! Cô đúng là người tốt! Người tốt nhất định sẽ gặp phúc!" Dương Chi La nắm cổ tay cô vui vẻ lắc lắc.

Thi Tĩnh giật giật môi, cô muốn nói không cần khách sáo. Nhưng cô lại phát hiện mình không thể cất lời được. Chỉ có thể chua chát cười cười.

"Không ngoài dự tính, công trình này đã về tay chúng ta!" Lăng Thiếu Dương bất ngờ xông vào phòng làm việc của Vân Dật Bạch hứng khởi phe phẩy hợp đồng trúng thầu trong tay.

Vân Dật Bạch chậm rãi đặt cây bút trong tay xuống nhíu mày, "Đến lúc nào thì cậu mới bỏ được cái tính lỗ mắng đấy!" Cậu ta không nhớ mình đã là bố đứa trẻ rồi hay sao?

"Nhất thời cao hứng nên quên mất!" Lăng Thiếu Dương cào cào tóc, "Nhìn bộ dạng cậu thế nào vẫn không thấy vui vậy?"

"Có sao?" Vân Dật Bạch sờ sờ mặt.

"Có, trên mặt cậu bây giờ hiện rõ ba chữ 'chờ lại gần!'"

"Không phải cậu đã đến rồi đấy thôi!"

"Tớ không phải người lạ! Nhắc đến vụ đấu thầu trước cậu không thấy việc này rất đáng mừng sao? Đây chính là đã mất rồi vẫn có lại được!" Còn là con số doanh thu lớn nữa.

Đứng lên vận động phần cổ có chút tê mỏi, Vân Dật Bạch lạnh lùng nói, "Tớ mở công ty vốn là để kiếm tiền." Cái này thì có gì mà cao hứng.

Nói như vậy cũng không sai.

Lăng Thiếu Dương tự làm mình mất mặt, sờ sờ mũi, chợt như nhớ ra điều gì. Anh hỏi, "Cậu và Thi Tĩnh tính chuyện kia sao rồi?" Nhớ đến chuyện lần trước hai người họ có nói qua. Anh quyết định nói chút chuyện riêng.

Xoa xoa cổ tay, Vân Dật Bạch xoay người liếc mắt, "Hình như cậu rất có hứng với chuyện của tớ?"

"Đây là tớ quan tâm đến cậu, trách nhiệm bạn bè mà!" Lăng Thiếu Dương vội vàng giải thích.

Hừ một tiếng, Vân Dật Bạch không lên tiếng.

Xem xét lại? Không, không có! Căn bản là anh không có cơ hội. Đã mấy ngày nay anh không hề gặp cô. Căn bản là không có cơ hội để nói đến chuyện này.

"Chuyện đó..." Giọng nói của Lăng Thiếu Dương ngừng lại vài giây rồi lại vang lên, Vân Dật Bạch không hề nghe thấy.

"Tông Chính chuyển ngành rồi cậu có biết không?" Lăng Thiếu Dương bỗng nhiên nói.

"Chuyển ngành?"

"Phải!"

"Không phải cậu ta làm quân nhân sao? Sao có thể chuyển ngành được chứ?" Tông Chính không phải trước giờ luôn coi bản thân là một quân nhân sao, cậu ta chưa từng có ý định muốn chuyển ngành, vậy sao bây giờ lại...

"Cậu không biết à?" Lăng Thiệu Dương miễn cưỡng liếc mắt nhìn cậu ta.

Cái nhìn này khiến Vân Dật Bạch cảm thấy không thoải mái, anh nhú mày, "Tớ biết cái gì?"

"Cậu ta vì Thi Tĩnh nên mới chuyển ngành!"

Lời nói của bạn vừa dứt, Vân Dật Bạch lập tức chau mày, "Nói hươu nói vượn!"

"Lần trước trước khi đi chinh cậu ta nói với tớ như vậy!" Lăng Thiệu Dương thần nhiên nói. Đó cũng là lý do anh khuyên bạn nên bàn lại chuyện kia với Thi Tĩnh. Thi Tĩnh là một cô gái tốt điều này không phải người khác không biết được. Nếu cứ tiếp tục với bạn anh như vậy thì kết cục cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều chịu thiệt hại). Nếu thật sự có một người tốt nguyện ý chờ cho cô ấy, có thể coi đây là một chuyện tốt không?

"Sao cậu không nói với tớ?" Vân Dật Bạch trừng mắt nhìn cậu ta.

"Tại sao tớ phải nói với cậu? Cậu có liên quan gì đến bọn họ chứ?" Lăng Thiệu Dương thần nhiên nói. Sau đó anh yên lặng thờ dài, chẳng lẽ Dật Bạch không hề nhận ra? Bây giờ không phải là cậu ta không muốn đối mặt với vấn đề đấy, mà là có người buộc cậu ta phải đối mặt với vấn đề từ Thi Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 112: Tôi đồng ý yêu cầu của anh

Lẳng lặng ngồi ở phòng chờ Vân thị, Thi Tĩnh không trực tiếp đến tìm Vân Dật Bạch, ngược lại cô lẳng lặng đợi anh xuất hiện.

Từng tốp người đến rồi đi cũng không để mắt đến sự xuất hiện của cô ở đây. Mặc dù trong số họ cũng có người đã từng gặp qua cô.

Cùng với đám người ngay ngắn rời khỏi tòa nhà, sắc trời bên ngoài cũng dần dần tối đi. Lúc này Thi Tĩnh mới từ từ ngẩng đầu lên vừa đúng lúc bắt gặp một nụ cười âm áp, là từ một cô gái xa lạ.

"Tiểu thư, chúng tôi sắp hết giờ làm rồi, cô muốn tìm ai, tôi sẽ giúp cô thử liên lạc xem sao!"

Lúc này Thi Tĩnh mới quay đầu lại nhìn sắc trời đã dần u ám, nhưng cô vẫn không thấy Vân Dật Bạch xuất hiện.

"Tổng giám đốc của các cô có còn ở đây không?"

"Tổng giám đốc vẫn ở đây. Cô muốn tìm tổng giám đốc sao? Ngại quá, nếu cô không có lịch hẹn trước thì tổng giám đốc của chúng tôi sẽ không gặp cô đâu!" Xem ra đây là một cô gái dịu dàng, sau khi tan việc nên đến nói chuyện với cô chăng?

Thấy vẻ mặt Thi Tĩnh như vẫn muốn đợi, cô gái cười cười, "Vậy đi, tôi lên gọi điện hỏi tổng giám đốc giúp cô, cô tên là gì?"

Hiếm khi gặp được một người dịu dàng như vậy, Thi Tĩnh hé môi, "Tôi họ Thi."

"Được, cô đợi chút!" Cô gái nhanh chân trở về gọi điện thoại. Điện thoại vừa nói được nhất thời ánh mắt cô quái dị liếc nhìn Thi Tĩnh, cô bước đến trước mặt Thi Tĩnh, "Thi tiểu thư, thật xin lỗi, tôi không biết... tôi... tổng giám đốc cho mời cô lên!"

Thi Tĩnh thần nhiên cười cười đứng lên. Nhưng cô không biết hành động hôm nay của cô lại để lại ấn tượng không tốt cho người khác. Đương nhiên cái này sau này mới nói đến.

Nhìn thang máy một chút mới cất bước tiến vào, Thi Tĩnh nắm chặt bàn tay càng cảm thấy căng thẳng hơn. Trong lòng bàn tay cô đã bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi nhỏ.

Đình một tiếng.

Cửa thang máy mở ra, Thi Tĩnh vẫn không bước ra. Ánh mắt trong suốt dừng lại trên người Vân Dật Bạch đứng cách đó không xa, vài ngày không gặp, giờ trông thấy anh, lại như đã lâu lắm rồi.

Kính ngạc nhìn Vân Dật Bạch anh tuần bất phàm trước mặt, khuôn mặt trắng nhợt của Thi Tĩnh nhất thời phỉm hồng.

Thấy cô đứng bất động, Vân Dật Bạch nhú mày khẽ nói, "Nhìn cái gì? Còn không vào đây!" Anh từ từ tiến tới nắm cổ tay cô kéo cả người ra khỏi thang máy.

Cô đỡ dần mặc anh kéo vào trong văn phòng, đồng thời đóng cửa lại, bỗng nhiên Thi Tĩnh phá vỡ trầm mặc giữa hai người. Cát tiếng nói, "Vân Dật Bạch, anh có thể đối xử tốt với đứa bé không?"

Buồng cổ tay cô ra, Vân Dật Bạch có chút kinh ngạc quay đầu nhìn cô, "Cô nói vậy là có ý gì?"

"Anh sẽ đối xử tốt với đứa bé chứ? Không để nó bị ai ức hiếp, không để nó phải chịu oan ức, nếu có một ngày anh phải kết hôn, cũng sẽ để ý đến cảm nhận của nó trước chứ?!" Thi Tĩnh nói hết những lời trong lòng.

Mỗi người làm mẹ đều rất ích kỷ. Kỳ thật sau khi nghe những lời nói của bác sĩ già kia, trong lòng Thi Tĩnh hiểu rõ. Cô rời khỏi đây ba năm, tuy rằng tháng nào cô cũng sẽ gửi tiền về cho bố cô, nhưng cô ở đâu, cũng không ai biết.

Ba năm, vì để chuộc lỗi, cô và một người đàn ông lạ ở Sơn Tây tìm một mỏ than đang khai thác để kiếm sống. Không một ai chịu thuê cô, cô phải cố gắng nhún mình. Ba năm qua, mệt nhọc và cực khổ, cô cho là bản thân cô đã được rèn luyện tốt hơn người bình thường, nhưng lại không biết rằng nó đang càng ngày càng kém.

(Sơn Tây là tỉnh nằm ở phía bắc Trung Quốc, giữa Hà Bắc và Thiểm Tây)

Không phải cô vốn không thích người khác nhắc đến chuyện này sao? Vì sao bỗng nhiên cô lại hỏi anh chuyện này? Giọng điệu của cô giống như nhất định phải nghe được câu trả lời của anh. Vân Dật Bạch ôm hai tay trước ngực nghiêm túc đánh giá nét mặt của Thi Tĩnh, anh vẫn thản nhiên trả lời câu hỏi, "Nó là con của tôi, tôi tuyệt đối không để ai ức hiếp."

"Như vậy thì tốt!" Thi Tĩnh nói, "Như vậy là tốt rồi!"

Vân Dật Bạch không nói tiếng nào lạnh lùng nhìn Thi Tĩnh, anh muốn nhìn rõ xem rốt cuộc cô đang muốn gì.

Chà xát lòng bàn tay, Thi Tĩnh từ tốn nói, "Vân Dật Bạch, tôi đồng ý yêu cầu của mẹ anh!"

Vân Dật Bạch kinh ngạc nhướng mi, nhưng anh không lên tiếng. Hình như cô còn muốn nói gì nữa!

Quả nhiên, Thi Tĩnh nói tiếp, "Nhưng, tôi có một điều kiện!"

"Điều kiện gì?" Vân Dật Bạch trầm giọng nói.

"Tôi muốn có một công việc, việc gì cũng được. Nhưng tôi muốn được ở bên cạnh anh! Còn nữa, tôi hy vọng anh có thể đưa bố tôi ra nước ngoài tìm đường. Còn những cái khác... hết rồi!" Bố là người duy nhất cô không thể bỏ được.

"Cô thì sao?" Lời vừa ra khỏi miệng Vân Dật Bạch cũng vì chính mình mà nhú mày. Vì sao anh lại hỏi cô như vậy chứ?

Về mặt Thi Tĩnh ngần ra, sau đó cô mơ hồ nở nụ cười, "Tôi có công việc! Tôi có thể làm việc thật tốt..."

"Vì sao cô lại muốn ở bên cạnh tôi?"

Không biết lấy dũng khí từ đâu, Thi Tĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi muốn được nhìn thấy anh!"

Đáp án này khiến hai người rơi vào trầm mặc.

Vân Dật Bạch lạnh lùng quay mặt đi, "Bên cạnh tôi không có vị trí nào thích hợp cho cô, nhưng tôi có thể thu xếp cho cô một chỗ trong công ty!" Nói xong anh bỗng nhiên quay lại nói nghiêm túc, "Cô đã đồng ý rồi, sau này sẽ không có cơ hội để thay đổi đâu!"

Nhẹ nhàng nâng nâng khóe miệng, vẽ ra một đường cong trên mặt, Thi Tĩnh gượng cười, "Được!"

Ông trời ơi, hãy để cô ích kỷ một lần này!

Thái độ của cô tự nhiên như vậy có chút không thật tâm khiến Vân Dật Bạch cau mày gắt gao hỏi, "Thi Tĩnh, hôm nay cô làm sao vậy?" Anh không kìm lòng nổi đưa tay áp lên trán cô.

Lần đầu tiên, Thi Tĩnh không né tránh tay anh, ngược lại cô để anh tùy ý chạm vào. Đột nhiên cô bước nhanh tới nhào vào ngực anh, dùng đôi tay nhỏ bé yếu ớt ôm lấy thắt lưng anh. Khuôn mặt cô vùi vào giữa bờ vai rộng của anh.

Bỗng nhiên có một thân thể mềm mại nhào vào ngực anh, Vân Dật Bạch nhất thời ngẩn người không hiểu nhìn Thi Tĩnh trong lòng. Hành động bất ngờ này của cô càng khiến anh cảm thấy cô có phần kỳ lạ.

Vân Dật Bạch nhấn lại đẩy cơ thể mềm mại trong lòng anh ra, giữ chặt lấy người cô thăm dò, "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trên tay anh lắc lắc đầu, "Không có!" Cô cố thoát khỏi tay anh rồi lại vùi mặt vào ngực anh lần nữa.

Cô muốn phóng túng bản thân để được ôm anh như vậy, muốn hít vào từng tác hơi thở trên người anh, muốn ích kỷ níu giữ lại cho mình hơi ấm xung quanh, muốn nắm giữ sự dịu dàng nhất thời này.

(tác: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tác, 10 tác là 1 thước TQ)

Cánh tay vòng ôm lấy thắt lưng khẽ nắm chặt lấy áo anh, Thi Tĩnh tự nói với bản thân, cô mặc kệ, cái gì cô cũng không muốn bận tâm nữa.

Anh không thể hiểu được sự thay đổi khác thường của người trong lòng, Thi Tĩnh như vậy thật sự khiến anh cảm thấy bất an. Anh chưa bao giờ trông thấy Thi Tĩnh như vậy, vẻ mặt như phủ thêm một tầng sa mỏng. Rõ ràng anh có thể nhìn thấy khuôn mặt cô sau lớp sa mỏng, lại dường như chẳng thấy gì cả. Trong nụ cười cũng có gì đó không chân thực. Trong lời nói dường như muốn an bài mọi thứ cô có được ôn hòa, sau đó cũng như vậy anh không biết cô muốn đi đâu.

Nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, cái gì anh cũng không nói, ngay đó anh đặt môi mình lên cánh môi cô, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc. Không chút khách khí công thành đoạt đất.

Anh thuần thục nạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi tê dại chui vào trong miệng cô treu chọc khiêu khích, mang theo dục vọng nóng bỏng.

Bàn tay anh cũng không hề nhàn rỗi, đưa lên sờ trớn nơi đầy đặn trước ngực cô. Vội vã vuốt ve phần da trắng trẻo nõn nà, môi lưỡi hút lấy hương vị ngọt ngào từ cô.

Hô hấp của Thi Tĩnh càng thêm dồn dập rối loạn, phần da thịt trước ngực cũng trở nên khá mẫn cảm, cô có thể cảm nhận được rõ ràng từng động tác của anh, cảm nhận được bàn tay anh lướt qua nơi mẫn cảm đầy đặn của cô ra sao, ngón tay thô ráp của anh du tuần trên người cô như thế nào...

Bàn tay anh càng thêm can rở làm loạn trên người cô, ánh mắt cuồng dã gắt gao khóa chặt trên gò má đã phồng hồng của cô.

Cô bị anh khiêu khích. Chọc cho ý loạn tình mê, cả người nóng lên. Cô hoảng sợ kêu lên muốn kháng cự. Lại cho anh cơ hội thăm dò vào khoang miệng ngọt ngào. Đầu lưỡi bá đạo lướt qua hàm răng trong miệng cô, nhẹ nhàng quét qua từng cái từng cái một. Cô muốn dùng đầu lưỡi đẩy đầu lưỡi anh ra ngoài. Lại cho anh cơ hội tiến vào sâu hơn.

Bỗng nhiên anh mút mạnh một cái, Thi Tĩnh cảm thấy đầu lưỡi cô tê rần. Toàn bộ linh hồn cô dường như bị anh hút hết. Cảm giác này kéo dài từ đầu lưỡi đến toàn thân cô khiến cơ thể cô không kìm được khẽ run lên.

Một bàn tay che lên đôi mắt đang mở lớn của cô, anh hơi hơi nghiêng người linh hoạt dùng đầu lưỡi vẽ lên cánh môi cô.

Cánh môi cảm thấy ngứa ngứa, run run, giống như muốn dụ dỗ anh tiếp tục. Đương nhiên, anh sẽ không khách khí. Tiếp tục phủ lên cánh môi bị anh làm cho sưng đỏ. Khoi dậy dục vọng bên trong.

Cũng như lúc trước, anh bỗng nhiên dừng lại khiến người khác cảm thấy hít thở không thông, Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn bộ dáng cô dựa vào người anh thờ ơ, khom người bế cô lên đặt ở trên bàn. Nhìn thẳng vào cô.

Sắc mặt Thi Tĩnh đỏ bừng không dám đáp lại ánh mắt của anh.

Nghiêm túc đánh giá cô nửa ngày, bỗng nhiên ánh mắt Vân Dật Bạch lạnh đi, lửa giận bắt ngờ tràn lên khóe mắt. Mấy ngày trước cô còn thẳng thắn nói với anh là không đồng ý, vậy mà bây giờ cô lại gật đầu đồng ý. Đột nhiên cô thay đổi khiến anh cảm thấy khó hiểu. Nhưng lại không đoán được là không đúng ở chỗ nào.

Nhớ tới điều kiện của cô, ánh mắt anh sáng lên, nụ cười tà mị hiện lên trên mặt anh, ánh mắt lạnh lùng âm trầm nhìn Thi Tĩnh. Anh bỗng nhiên mở miệng, "Cởi quần áo ra?!"

Chột ngắc đầu, trong mắt Thi Tĩnh vụt qua một tia kinh ngạc, đôi môi run run mở miệng, "Cởi quần áo?!"

"Đúng! Không phải cô đã đồng ý rồi sao? Nếu muốn có đứa bé như đã nói, cô cũng biết là phải làm gì rồi chứ? Bây giờ, tôi muốn cô cởi quần áo ra!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói, "Hãy để tôi thấy thành ý của cô!"

Vì sao anh lại muốn dùng thái độ đầy đe dọa đối đãi với cô?!

Cô cắn chặt môi dưới, run run nói, "Vân Dật Bạch, anh không cần phải đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy!" Rõ ràng một giây trước anh còn đối xử với cô rất dịu dàng, vậy mà bây giờ lại lạnh lùng như vậy.

"Tàn nhẫn?! Thi Tĩnh, điều kiện cô đưa ra tôi đều đã đáp ứng hết rồi, tin rằng với điều kiện này cũng đủ để cô làm cho tôi thấy vui vẻ chứ!" Vân Dật Bạch cười có chút lãnh khốc.

"Tất cả những thứ đấy đều là tôi dùng đứa bé để đổi lấy!" Thi Tĩnh buột miệng nói.

Thần sắc Vân Dật Bạch nhất thời lạnh đi, "Cô có thể dùng đứa bé để đổi lấy những thứ đó, chẳng lẽ chỉ như vậy thôi mà cô cũng không làm được sao?"

"Tôi..."



"Cởi quần áo ra!" Anh lạnh lùng nói.

Thật lâu sau. Hai tay Thi Tĩnh run run đưa đến trước ngực, cởi ra từng cái cúc một.

Ánh mắt anh sâu thẳm nhìn theo từng động tác của cô, Vân Dật Bạch lạnh lùng cắt ngang, "Đủ rồi!"

Thi Tĩnh nức nở nhìn anh.

Vân Dật Bạch lạnh lùng vẫy tay, "Cô trở về đi!"

"Vậy anh sẽ đáp ứng yêu cầu của tôi..."

"Tôi sẽ xử lý! Đêm mai ở khách sạn Quang Hoa chờ tôi! Tôi sẽ gửi số phòng cho cô sau!"

Khách sạn?!

Sắc mặt Thi Tĩnh tái nhợt giống như bị người ta cho một bạt tai, cô xuống khỏi bàn đưa mắt liếc nhìn anh sau đó từ từ đi về hướng cửa.

Khi cửa văn phòng đóng lại, bỗng nhiên Vân Dật Bạch đập mạnh lên mặt bàn. Tia sáng thâm trầm trong đôi mắt khiến người không nhìn ra cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 113: Cô cứ vậy mà bán đũa bé sao?

Trong một căn phòng xa hoa của khách sạn Quang Hoa, Thi Tĩnh đứng thẳng người, ngay khi lên lầu, cô như bị những ánh mắt nóng bỏng xung quanh vây xem. Cô gần như đang chạy trốn vào trong phòng.

Căn phòng xa xỉ được bố trí xa hoa tương đối ấm áp, đèn trong phòng lơ mờ chiếu sáng, đó là điều duy nhất trong phòng khiến người ta cảm thấy ấm lòng. Nhất là khi đến căn phòng này cô còn đặc biệt chuẩn bị một ít hoa tươi vì chuyện của bọn họ. Thi Tĩnh chẳng những không cảm nhận được hơi ấm ngược lại cô còn cảm thấy mình giống một người phụ nữ bị anh gọi đến để thỏa mãn dục vọng.

Xem ra, cô cũng chẳng khác gì gái điếm!

Thời gian chờ đợi của cô chậm rãi qua đi.

Đồ ăn sớm đã được người đưa vào phòng, đồ ăn tinh xảo, đồ trang trí xa hoa. Khung cảnh lộng lẫy, phục vụ cẩn thận, nếu có một người đàn ông nguyên ý chuẩn bị những thứ này vì bạn. Chứng tỏ anh ta rất có lòng.

Nhưng bây giờ lại không như vậy, những thứ này đúng là do một người đàn ông chuẩn bị cho cô, nhưng cô lại không thể cảm nhận một chút ấm áp hay thân thiết nào.

Cô chỉ biết rằng, mình bị coi như một công cụ đẻ sinh con. Mà ở đây, anh lại cho cô một điều kiện rất tốt.

Cô biết mình rất ích kỷ, hoặc nên nói, từ khi nghe bác sĩ già nói cô liền quyết định việc này.

Cô đồng ý yêu cầu của mẹ Vân, đồng ý yêu cầu sinh con cùng Vân Dật Bạch. Cô ích kỷ cũng được, không cam lòng cũng thế. Cô chợt rất muốn lưu lại thứ gì đó cho bọn họ.

Ông bác sĩ đã từng nói, bệnh của cô tuy rằng không chắc chắn, nhưng rất dễ gặp chuyện không may. Một khi đã vậy, hãy để cô có một giấc mộng đẹp đi!

Đồng ý yêu cầu, lập ra bản hợp đồng. Cô đã nghĩ kỹ, mặc kệ là trong một năm này cô có làm sao hay không, cô sẽ không để cho Vân gia và bố gặp lại nhau. Một năm sau, cho dù thế nào, cô cũng... sẽ biến mất không chút dấu vết!

Tiếng cửa phòng bật mở khiến cơ thể Thi Tĩnh căng thẳng. Vốn dĩ đã hít thở sâu để đỡ căng thẳng nhưng lúc đó lại chợt dấy lên trong lòng.

Khuôn mặt cô do căng thẳng mà trở nên tái nhợt.

Vân Dật Bạch vừa vào cửa liền nhìn thấy Thi Tĩnh nhu thuận ngồi trên sofa giống như một đứa trẻ, cô chỉ để lại một chỗ cho anh. Cơ thể căng cứng ngồi đó giống như một món đồ trang trí vậy.

Anh cũng không phủ nhận, chọn nơi này, là anh cố ý. Đường như chỉ có vậy anh mới có thể tự nhắc nhở mình, người phụ nữ này và anh ngoài lợi dụng lẫn nhau vĩnh viễn cũng chỉ có lợi dụng.

Nhẹ nhàng bước trên thảm dày đi đến phía sau cô, dường như Thi Tình cũng không nhận ra anh đã đến, đôi tay nhỏ bé bị chính mình làm cho đỏ lên.

Lặng lẽ thở dài.

Hơi thở trầm mạnh truyền đến từ phía sau cô, Thi Tình chợt quay đầu chống lại đôi mắt thâm sâu khó lường của anh, khuôn mặt không chút huyết sắc của cô bỗng chốc đỏ bừng.

Cô lại bắt đầu căng thẳng!

Vân Dật Bạch phát hiện, chỉ cần Thi Tình căng thẳng, sẽ không tự chủ mà nắm chặt tay, có đôi khi sẽ khiến ngón tay mình đỏ lên mà cũng không biết.

Nhìn những món ăn tinh xảo bên cạnh, anh xoa người, "Ăn chút gì đi!"

Hai người đều giữ im lặng cho đến khi dùng xong bữa. Sau đó cùng thưởng thức nhạc và múa hát.

Không biết có phải do suy nghĩ trong lòng, khi Thi Tình nhìn thấy Vân Dật Bạch cởi bỏ âu phục, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, lại giống như có thể nhỏ ra máu vậy.

Vân Dật Bạch cảm thấy hứng thú. Giữa hai người sớm đã phát sinh quan hệ. Bây giờ mới cảm thấy thẹn thùng không phải quá muộn hay sao? Tuy là nghĩ vậy, nhưng anh lại không nhận ra, ngón tay đang cởi quần áo của mình chính vì vẻ mặt ửng hồng của cô mà chậm rãi hạ xuống.

Giống như đang giầy vò nhau vậy, rốt cuộc khi anh cởi quần áo, khuôn mặt Thi Tình lại hồng lên giống như tôm luộc.

Không trực tiếp cởi áo sơ mi trên người, Vân Dật Bạch cố ý tháo từng chiếc cúc trên áo sơ mi lộ ra một phần ngực lồ lộ, vạt áo sơ mi được rút ra từ trong quần âu, lúc này anh uể oải giờ tay cao lên mái tóc được xử lý gọn gàng, khiến nó có chút hỗn loạn.

Từ chiếc áo sơ mi màu trắng có thể nhìn thấy được vòm ngực lồ lộ cùng với những sợi tóc hỗn loạn, khiến anh thoát nhìn gọi cảm chết người.

Thi Tình theo bản năng liềm liềm cánh môi khô khốc nuốt nước miếng.

Nhìn anh rất gọi cảm..

"Đẹp lắm sao?" Vân Dật Bạch nở nụ cười nhìn cô giễu cợt.

"Đẹp lắm! A..." Sau khi ý thức được mình vừa nói gì, Thi Tình vội vàng che miệng khuôn mặt đỏ bừng nhìn Vân Dật Bạch. Hung hăng cắn chặt.

Tiếng cười trầm mạnh phát ra từ khóe môi anh, Vân Dật Bạch nhàn nhã ôm ngực nhìn cô, "Đẹp sao?"

"Anh có thể đừng nói đến chuyện này nữa được không!" Thi Tình đỏ mặt thẹn thùng không dám nhìn anh.

"Thế mà cũng đỏ mặt? Đợi đến khi chúng ta làm chuyện đó, không phải cô sẽ tự khiến mạch máu của mình nổ tung đấy chứ?!" Vân Dật Bạch nhìn cô giễu cợt. Nhìn vẻ mặt hận không có cái lỗ để chui vào của cô thật sự là rất vui.

"Không có!" Thi Tình dịu dàng nói, xoay người đưa lưng về phía anh không chịu mở miệng.

Một vòm ngực ấm áp dễ chịu áp vào sau lưng cô, một đôi tay gắt gao ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô. Chiếc cảm cương nghị đặt lên đỉnh đầu cô. Chiều cao một mét sáu của Thi Tình khi đứng bên Vân Dật Bạch vừa vặn đến cảm anh. Cánh tay rắn chắc đem cả người cô ôm vào lòng. Nếu lúc này nhìn từ đằng sau, căn bản sẽ không phát hiện ra trong lòng Vân Dật Bạch có một người.

Bàn tay to lớn cách một lớp vải mỏng vuốt ve hông cô, ngón tay thô ráp từng tác từng tác di động lên phía trên, cũng khiến cả người cô run lên nhè nhẹ.

Hơi thở cứng lại, cô có thể cảm nhận được một thứ đang dán chặt trên lưng mình, cảm giác nóng bỏng tê dại nhất thời khiến cơ thể mềm mại của Thi Tình khẽ run, cắn chặt môi dưới tránh để mình phát ra tiếng khiến người ta đỏ mặt.

Đôi môi nóng rực nhẹ nhàng hạ xuống trên đỉnh đầu cô, động tác nhẹ nhàng, khiến lòng Thi Tình thiếu chút nữa rơi lệ.

Cánh tay cứng rắn nhẹ nhàng vòng qua, đem vòng eo mảnh khảnh của cô gắt gao dán vào trong lòng kẻ sát bưng dưới chính mình. Cánh tay đặt sau lưng cô chậm rãi tiến về cổ cô, bàn tay to lớn giữ lấy gáy cô, khiến cô phải ngẩng đầu nhìn anh.

Vừa nhìn, cô liền gặp phải một đằm nước đen sâu. Đôi mắt thâm sâu bởi vì cơ thể gần sát của hai người mà có thêm một tia kỳ dị. Khiến người ta cảm thấy mờ ám.

Không kim lòng được mà đưa tay sờ lên khuôn mặt như khắc của anh khóe mắt Thi Tình có hơi ẩm ướt. Không biết lấy dũng khí từ đâu, cô kiễng mũi chân chủ động dang đôi môi đỏ mọng của mình.

Trợn tròn mắt kinh ngạc, Vân Dật Bạch có chút kinh ngạc trước sự chủ động của cô, bất quá cũng rất nhanh liền biến từ bị động thành chủ động, chủ động ngậm lấy cánh môi của cô dùng sức mút liếm dây dưa.

Không biết có phải ảnh hưởng từ trong lòng không, Thi Tinh vòng tay ôm chặt cổ anh, chủ động đem mình dâng lên.

Hô hấp của anh càng ngày càng trở nên nặng nề, càng ngày càng dùng sức ngậm lấy đôi môi, từ liếm môi dần biến thành gặm cắn. Khiến cô dần chìm đắm trong nụ hôn của anh.

Hai chân nhẹ bẫng, Thi Tinh kinh ngạc ôm chặt Vân Dật Bạch.

Đôi mắt đen của anh thu lại theo tiếng hô của cô mà tiến vào thăm dò, gót chân xoay một vòng sai bước tiến đến chiếc giường lớn trong phòng.

Cả người bị ném lên chiếc giường mềm mại, còn chưa kịp ngồi dậy, Thi Tinh đã bị thân hình nóng bỏng của anh đè ở dưới.

Anh không để cô có cơ hội nói chuyện, đôi môi nóng rực chặt chẽ phủ lên của cô trải miên một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi di chuyển đôi môi đến mi tâm, chóp mũi của cô!

Nụ hôn dịu dàng của anh, như một cơn lốc lạnh, nhẹ nhàng lướt qua trái tim cô.

Nụ hôn nóng bỏng chậm rãi rơi xuống cổ, đến trên xương quai xanh duyên dáng của cô. Hàm răng chính tề nhẹ nhàng cắn lên xương quai xanh của cô. Sau đó mút mạnh một cái, một dấu hôn hồng hồng hiện lên trên chiếc cổ tuyết trắng của cô.

Cảm giác tê dại nhất thời khiến Thi Tinh không nhận được mà thờ gáp.

Khóe môi tà mị cong lên, đôi môi tà tứ cắn lên từng chiếc cúc trên áo sơ mi của cô, từng chiếc từng chiếc như đang thưởng thức món ăn ngon vậy.

Cô cảm thấy mình giống như đồ ăn bị đặt trên bàn, đôi môi anh giống như một con dao từng chút cắt mở quần áo trên người cô, chờ anh mở ra để thưởng thức.

Cơ thể mềm mại run run trong con mắt tà tứ của anh, đôi mắt mờ hơi nước lóe sáng, cánh tay mạnh mẽ giữ lấy bả vai anh khát cầu, "Vân Dật Bạch..." Cô khẽ run rẩy.

"Hả?" Hơi thở của anh nhẹ lướt qua da cô, ngón tay thô ráp bỏ xuống từng thứ từng thứ trên người cô, không khí lạnh lẽo lại một lần nữa chiếm cứ lấy cô.

"Van xin anh..."

Tiếng cô cầu xin, tiếng nói ngọt ngào nhẹ nhàng, khiến Vân Dật Bạch hưng hăng hít vào một hơi.

Cánh tay cứng rắn dùng sức đem cơ thể tuyết trắng của cô kéo đến trước người mình, Vân Dật Bạch như một con sư tử bạo phát cắn cắn lên từng tác từng tác trên da thịt cô.

Bàn tay to nhanh nhẹn xé rách quần áo trên người cô, rất nhanh cô liền giống như một đứa bé mới sinh xuất hiện trong đáy mắt anh.

Thật vừa lòng với bộ dáng hiện tại do mình tạo thành của cô. Vân Dật Bạch tà tà cong khóe môi, giọng nói ám muội mê hoặc cô, "Nói cho tôi biết, cô muốn gì?"

"Anh!" Thi Tinh cố gắng khiến mình quên đi ngượng ngùng, run giọng nói lên một từ.

Nói không rung động là không thể, dục vọng dưới thân theo tiếng thì thầm của cô mà càng thêm nóng bỏng. Để trả lời cho cô, anh càng dùng sức ôm chặt lấy cơ thể tuyết trắng mềm mại.

Đàn ông cùng phụ nữ trời sinh đã có lực hấp dẫn khiến hai người càng gắt gao ôm chặt nhau. Ngắm đen kết hợp cùng trắng tuyết, nam cùng nữ dây dưa, độ ẩm trong không khí càng ngày càng tăng, ngọn đèn mờ ảo càng làm nổi bật đôi nam nữ dây dưa, thể nhưng lại thêm mấy phần mềm mại.

Tiếng thờ gáp của người đàn ông, cùng với tiếng thờ gáp của người phụ nữ phiêu đảng trong không khí.

Một đêm này, căn phòng kiều diễm. Trần đầy sắc xuân.

Đợi đến khi Thi Tinh tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã trống không. Nếu không phải cơ thể đau nhức nhắc cô sự điên cuồng đêm qua, cô còn chậm chạp chưa chịu hồi hồn.

Ôm một góc chăn màu trắng, nhìn lên trần phòng của khách sạn, lâu sau cô vẫn chưa hồi hồn.

Cô cứ vậy mà đem bán đứa con của mình sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 114: Sắp xếp công việc

"Thi tiểu thư, tổng giám đốc đã dặn dò. Công việc của cô chính là thu xếp lại những văn kiện cũ của công ty, đem những văn kiện đó sắp xếp lại cho ngay ngắn, để bất cứ lúc nào có người cần thì cũng đều có thể tìm được." Một cô trợ lý chỉ vào mấy gian phòng phủ đầy bụi bặm đối diện Thi Tinh nói.

Thi Tinh gật gù đầu, đây là công việc mà Vân Dật Bạch sắp xếp cho cô. Nghiêm túc mà nói, công việc này rất thoải mái, một người quản lý vài gian phòng, sẽ không bị ai quấy rầy, ngay cả khi cô lười biếng cũng chẳng có ai thêm quan tâm.

Cô xem qua mức lương, cho cô cũng không ít, xem như cô đã có một công việc ở Vân thị. Rốt cuộc anh ta cũng hoàn thành điều kiện cô đưa ra.

"Cám ơn cô!" Thi Tinh khiêm tốn nói.

"Đừng khách khí, nếu cần gì cô có thể xuống dưới tìm tôi!" Cô trợ lý không khỏi lo lắng, ai cũng biết quan hệ giữa Thi Tinh và tổng giám đốc, tuy rằng tổng giám đốc không nói, nhưng có thể để đích thân tổng giám đốc phải dặn xuống, cô nhất định phải trả lời cẩn thận.

"Cám ơn!" Thi Tinh vẫn nói hai từ này.

"Nếu như không còn vấn đề gì, tôi đi làm việc đây. Thi tiểu thư, sau này hợp tác vui vẻ!" Cô trợ lý chìa tay về phía cô.

Thi Tinh nắm tay mỉm cười.

Sau khi cô trợ lý rời đi, Thi Tinh nghiêm túc đánh giá mấy gian phòng, Vân thị thành lập cũng đã được mấy chục năm, thế nhưng toàn bộ tư liệu về công ty và tài liệu kế hoạch, tăng giảm nhân viên, báo cáo hàng năm, báo cáo hiệu quả và lợi ích hàng năm cũng không ít!

Nhìn quanh bốn phía, Thi Tinh nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Nơi này, sau này sẽ là chỗ làm việc của cô?!

Đôi mắt sưng đỏ hơi đau, cô ở trong phòng của khách sạn hưng hăng khóc lóc một hồi, khóc đến khi có điện thoại của phục vụ phòng hỏi có cần mang đồ ăn lên không cô mới bình tĩnh trở lại.

Ra khỏi khách sạn liền nhận được tin của Vân Dật Bạch. Công việc đã được sắp xếp ổn thỏa bất cứ lúc nào cô cũng có thể đến xem.

Cho nên, cô đến đây!

Tất cả đều được bố trí vô cùng thỏa đáng, không biết là anh cố ý hay là gì. Xung quanh nơi cô làm việc chỉ có một mình cô, anh ta sợ mình nói với đồng nghiệp khác điều gì sao?

Thi Tinh nhướn môi, xoay người đi về nơi làm việc của cô, hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của cô đều rơi vào đáy mắt của một người khác.

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất, Vân Dật Bạch mở máy giám sát ở tầng hai mươi nhìn nhìn Thi Tinh. Biết được cô đã đến công ty, chủ quản bộ phận hành chính cố ý gọi điện hỏi ý kiến anh, anh cũng chẳng nói gì chỉ bảo bọn họ giao cho cô một công việc.

Đồng hồ sinh lý đánh thức anh dậy từ sớm, nhưng so với mọi ngày anh lại dành nhiều thời gian trên giường để ngắm người bên cạnh.

Trước kia cũng từng ở trong khách sạn, nhưng lại không có được xúc cảm như sáng nay.

Cơ thể trắng mịn của người phụ nữ trong lòng khiến anh không nhận được lưu luyến hơi ấm trên giường. Thi Tinh đồng ý chuyện này, Vân Dật Bạch cũng không nói với mẹ. Nếu ai hỏi anh vì sao lại làm vậy, anh cũng không rõ, chỉ là tạm thời anh không định nói chuyện này với mẹ.

Có lẽ, anh muốn đợi đến khi Thi Tinh mang thai rồi sau đó mới nói!

Từ trước đến giờ trên khuôn mặt nhô nhẵn này đều không mang theo nét cười, hơn nữa cô rất ít khi mở miệng nói chuyện, điều này khiến Vân Dật Bạch cau chặt mày.

"Nhìn gì vậy?" Một quả dưa chuột lướt qua trước máy tính của anh, Vân Dật Bạch gấp máy lại, bực mình nhìn Lăng Thiệu Dương bỗng nhiên xuất hiện, "Mình phát hiện dường như cậu rất rảnh? Mỗi ngày đều có thể đến chỗ của mình đi dạo?"

"Không phải mình đi dạo. Mình đến để tặng đồ!" Lăng Thiệu Dương trả lời rất nhanh. Anh cũng không vui khi nghe Vân Dật Bạch nói anh rảnh.

Lần trước khi nghe được câu đó lượng công việc của anh tăng lên không ít! Giờ đây anh không dám!

Nhìn lướt qua thứ cậu ta mang đến, Vân Dật Bạch không nói thêm gì. Khi mở ra kiểm tra anh thờ ơ hỏi, "Việc ấy thế nào?"

"Rất tốt!" Lăng Thiệu Dương nhẹ giọng trả lời, anh có chút khó hiểu nhìn người lãnh đạo kiêm bạn thân của mình, "Gần đây dường như cậu rất quan tâm đến chuyện của mình!"

"Ừ!" Vân Dật Bạch cũng không ngắt đầu.

Thấy cậu ta có vẻ không muốn trả lời, Lăng Thiệu Dương chột vồ trán, "Đúng rồi, cậu có biết đã xảy ra chuyện gì với Thi Tĩnh không?"

Dừng việc kiểm tra lại Vân Dật Bạch ngắt đầu, "Sao vậy?"

"Lạc Du nói Thi Tĩnh bỗng nhiên xin nghỉ, không biết là đi đâu!" Thực ra vốn dĩ Thẩm Lạc Du nói là Thi Tĩnh muốn đi tìm một công việc phù hợp còn thật sự muốn bắt đầu công việc.

Mà anh cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Anh đã từng điều tra về con người Thi Tĩnh, trình độ học vấn và năng lực của Thi Tĩnh ít nhiều gì anh cũng biết. Trước đây không đi làm là vì Dật Bạch, vì Dật Thanh. Mà bây giờ bỗng nhiên cô muốn đi làm, chẳng lẽ Vân Dật Bạch không ngăn cản sao?

"Ồ!" Vốn dĩ là cô có kế hoạch sao!

Nhớ đến sự chủ động của cô tới qua, nghi hoặc trong lòng Vân Dật Bạch càng tăng thêm.

"Cậu không muốn biết sao?" Thái độ của bạn thân càng khiến anh thấy kỳ lạ. Căn cứ vào ham muốn khổng lồ chế Thi Tĩnh của cậu ta, Thi Tĩnh muốn làm cái gì, cậu ấy nhất định sẽ biết.

"Nếu cậu đã tò mò như vậy, cậu tự đi mà tìm hiểu, đừng có mà lải nhải về một người phụ nữ ở đây!" Anh giấu giếm cậu ta chuyện giao ước với Thi Tĩnh. Đó là vì anh biết nếu nói, bạn thân nhất định sẽ khuyên anh.

Anh không muốn lấy Dương Chi La, trong chuyện lựa chọn giữa đứa bé và Dương Chi La. Anh càng nghiêng về người trước hơn.

Thiệu Dương sẽ không đồng ý cách làm của anh.

Trước đó hai người cũng từng nói qua.

Thiệu Dương cho rằng, bọn họ không nên biến một người phụ nữ và một đứa trẻ thành điều kiện giữa anh và mẹ. Anh cũng cho rằng, Dật Thanh là do Thi Tĩnh mới chết, nhưng tất cả đều là do Dật Thanh tự nguyện. Thi Tĩnh có thể ở bên chăm sóc mẹ anh khi bà cần nhất, vì mẹ anh mà thậm chí cô không tiếc gây xương phải nằm viện. Nếu một người muốn được thứ lỗi, từng đó chắc cũng đủ rồi. Trong suy nghĩ của Thiệu Dương, lỗi lầm của Thi Tĩnh sớm đã được giải quyết.

Cho nên, anh mới che giấu, không nói cho Thiệu Dương biết giao ước giữa anh và Thi Tĩnh.

Chẳng qua Vân Dật Bạch không biết rằng, thái độ vân đạm phong khinh của anh càng khiến cho Lăng Thiệu Dương thêm hoài nghi.

"Minh đi đây!" Cậu ta ung dung thân nhiên rời đi.

Sững sờ một hồi, Vân Dật Bạch lại một lần nữa bận rộn với công việc, đợi đến khi ngắt đầu lên đã là hơn hai giờ trưa. Bữa trưa mà thư ký chuẩn bị cho sớm đã nguội lạnh, Vân Dật Bạch lại giám sát thêm lần nữa, bắt đầu từ hôm nay, hành động này dường như đã trở thành thói quen của anh.

Nếu về sau nơi này chính là nơi làm việc của mình, đương nhiên Thi Tĩnh sẽ không để cho nó bị phủ kín đầy bụi như trước, mang đến một chậu nước và giẻ lau, phân loại mọi thứ trong phòng đem những thứ đã rửa sạch đặt một bên, dùng miếng vải trong tay lau sạch bụi bẩn trên từng tập tài liệu. Cứ vậy mà bận rộn đến tận giữa trưa.

Trong nháy mắt khi đứng lên, trước mắt Thi Tĩnh liền tối sầm, lúc đó cô liền vội vàng bắt lấy giá sách bên cạnh lúc này mới ổn định được cơ thể.

Bóng tối trước mắt liền sáng trở lại. Thi Tĩnh hơi hơi thở gấp, xác định trước mắt sẽ không tối sầm lại nữa mới mang chậu nước ra ngoài.

Vừa ra ngoài cửa liền đâm vào một người.

Rầm một tiếng.

Nước trong chậu liền hắt hết lên người người đó.

Đợi đến khi cô nhìn xem người đó là ai, cả người đều sợ đến choáng váng!

Sao anh ấy lại có thể đến đây?!

Vân Dật Bạch đen mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bản thủ, "Cô đang làm gì vậy?"

Đứng lưỡng lưỡng tại chỗ, Thi Tinh lo lắng vẩn vẩn ngón tay, "Tôi muốn quét dọn một chút!"

"Quét dọn?"

"Đúng vậy! Khắp nơi đều là bụi bẩn, tôi muốn..."

"Không ai giúp cô sao?" Anh nhìn lướt qua bốn phía, nơi này thế nhưng lại có ba bốn gian phòng vậy mà không một ai giúp đỡ một mình cô làm sao?

"Không cần giúp, tự tôi làm là được rồi!"

Thời gian ngắn như vậy! Vân Dật Bạch nâng cổ tay nhìn đồng hồ trên tay, từ lúc cô đến công ty đến giờ chưa đến ba tiếng. Nói cách khác, từ khi anh bắt đầu tắt máy giám sát, cô ấy chưa từng nghỉ ngơi?!

Bây giờ đã hơn hai giờ, chưa từng nghỉ ngơi nghĩa là...

"Cô ăn cơm chưa?" Vân Dật Bạch không chút suy nghĩ bật thốt lên.

Không nghĩ đến sẽ được anh quan tâm, Thi Tinh theo bản năng mà lắc đầu, như nhận ra điều gì lại vội vàng gật đầu.

Lông mày Vân Dật Bạch nhíu chặt, "Cô đã ăn gì hay chưa?"

"Tôi..."

"Nói thật!" Cô vừa mở miệng là anh biết cô đang suy nghĩ nên lừa anh thế nào.

"Chưa!" Thi Tinh mếu máo.

Vân Dật Bạch nghe vậy, không nói gì nhìn cô thật lâu thật lâu. Khi Thi Tinh nghĩ rằng anh đang tức giận thì lại mở miệng, "Đi rửa mặt!"

"Vâng!" Giống như một đứa bé ngoan, Thi Tinh cấp tốc đi rửa mặt, sau đó lại xuất hiện trước mặt anh.

Nhìn giọt nước trên khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, Vân Dật Bạch liền lộ vẻ xem thường. Rút ra một chiếc khăn tay đưa cho cô, "Lau khô nước đi!" Dây thần kinh nào của cô không bình thường vậy!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Thi Tinh vội vàng nhận lấy khăn tay lau nước trên mặt. Hành động vừa rồi hoàn toàn là nghe theo mệnh lệnh cũng không thêm lau mặt mà đã vội chạy ra.

Chẳng qua, như thế càng khiến Thi Tinh cảm thấy có chỗ không đúng, dường như trải qua việc tối qua, cô có hơi kỳ lạ. mà anh cũng vô cùng kỳ lạ.

Chờ đến khi cô chậm rãi hoàn hồn thì phát hiện Vân Dật Bạch đã đứng trước cửa nhìn cô. Cô nhìn anh với ánh mắt lo lắng, "Sao vậy?" Không phải cô đã rửa mặt rồi sao?

"Đi thôi!" Vân Dật Bạch quay đầu ra phía cửa, ý bảo Thi Tinh đi ra .

Bàn chân không tự chủ mà bước đi, bước được một bước lại dừng lại. Cô khó hiểu nhìn anh, "Nhưng mà... tôi còn phải làm việc!" Không thể chỉ vì đó là công việc anh sắp xếp mà cô lười biếng được.

Vân Dật Bạch chậm rãi nheo mắt lại, đôi mắt uy nghiêm trừng nhìn cô, mở miệng nói, "Lại đây!" Nội dung công việc này đương nhiên anh hiểu rất rõ, sắp xếp cho cô ở đây cũng là vì không muốn để cô đối mặt với những thành phần tri thức ở đây mà gây gỗ với nhau, để một mình cô yên tĩnh một chút. Nội dung công việc như thế nào đương nhiên anh biết.

"Cho dù anh có là ông chủ, cũng không thể đi đâu cũng giống trống! Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, anh muốn hại tôi à?" Thi Tinh không nhịn được mà thảm nói.

"Cô cũng biết tôi là ông chủ. Tôi là ông chủ lời tôi nói đều đúng!" Vân Dật Bạch không kiên nhẫn bước đến, chờ cô đến, không bằng tự mình tiến lên.

Nắm chặt cổ tay cô kéo người ra khỏi tầng hai mươi.

"Anh làm thế nhân viên sẽ cười anh đó!"

"Để cho bọn họ cười, tôi cũng chẳng thiệt hại gì cả!"

"Nhưng mà..."

"Cô câm miệng cho tôi, trước khi tôi cho phép thì không được nói!" Phiền chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 115: Người sống sót sau tai nạn xe

Cô không nghĩ đến Vân Dật Bạch sẽ đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Cô cứ vậy mà ngồi vào bàn trong một nhà hàng không quá sang trọng. Cô kinh ngạc không hiểu.

Một bát mì bốc khói thơm phức được đặt trước mặt cô, cô nháy nháy mắt nhìn về mặt không chút thay đổi của Vân Dật Bạch phía đối diện, khó hiểu nói, "Anh không ăn à?"

"Tôi ăn rồi!" Vân Dật Bạch thản nhiên trả lời.

Vậy sao anh còn đưa cô đến đây ăn?!

Ánh mắt hoang mang hoài nghi của cô nhất thời khiến Vân Dật Bạch hơi mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, anh hừ lạnh một tiếng, "Nhìn tôi làm gì? Còn nhìn nữa tôi sẽ trừ tiền lương của cô!"

Nhìn nhìn những sợi mì trong bát, cô quay đầu gọi người bán hàng mang thêm một cái bát nhỏ, chia bát mì thành hai phần, cô đặt bát nhỏ trước mặt mình, đẩy bát lớn đến trước mặt Vân Dật Bạch, rồi cúi đầu ăn.

Nhìn hơn phân nửa bát mì trước mặt, ánh mắt Vân Dật Bạch sáng quắc ngược nhìn Thi Tĩnh đang cúi đầu ăn mì, trái tim băng lạnh vì hành động nhỏ này của cô mà tan chảy không ít.

"Nhìn tôi làm gì? Còn nhìn nữa tôi sẽ trừ tiền lương của anh!" Cô dùng lời nói của anh đáp trả lại anh nguyên vẹn. Nói xong, cả hai đều ngậm ngẩn cả người.

Thôi phù một tiếng, Thi Tĩnh không nhịn được bật cười.

Hiếm khi Vân Dật Bạch không châm chọc khi cô cười, anh im lặng cúi đầu hưởng thụ bát mì trước mặt.

Thời gian ăn trưa yên bình kết thúc.

Trở lại nơi làm việc, Thi Tĩnh mới biết, việc cô rời khỏi đây không hề gây ảnh hưởng đến bất kỳ ai, hay nói cách khác là không một ai hay biết. Điều này rõ ràng là, cô có chút thời gian để lười biếng đây mà.

Khỏe miệng cô cong lên không cách nào kiềm chế nổi. Mím cười, cũng là nụ cười ầm áp vui vẻ. Suy nghĩ của cô bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, một dãy số xa lạ khiến cô hoài nghi nhận máy.

"Tiểu Tĩnh, là tôi!"

Dương Chi La? Sao cô ta biết được số điện thoại của cô? Sau một hồi suy nghĩ, Thi Tĩnh cười khỏ hai tiếng, cô ấy là một đại tiểu thư, bản thân cô ấy muốn biết điều gì, làm sao có thể không biết được chứ?

Sau khi xác định rõ mọi chuyện, Thi Tĩnh bình tĩnh nói, "Dương tiểu thư, cô có việc gì sao?"

Dương Chi La nằm trên giường SPA sắc mặt không đổi, miệng nói ra những lời ngọt ngào, "Cũng không có chuyện gì, lần trước tôi có nhờ cô nói giúp mấy câu, không biết cô có..." Cô có ý dừng ở đây, giọng điệu có chút ngưng ngừng.

Không xong..

Thi Tĩnh trầm kêu không ổn!

Cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này. Mặc dù mấy ngày nay cô ở cùng Vân Dật Bạch cũng coi như hòa hợp. Cô cũng không hề nhớ đến chuyện này.

Trầm ngâm chốc lát, cô trầm giọng nói, "Tôi còn chưa gặp được anh ấy!"

Dương Chi La nắm chặt điện thoại trong tay, chợt vẽ lên một nụ cười xán lạn, "Là như vậy à? Chẳng qua là tôi hơi sốt ruột. Cũng không sao, khi nào cô gặp được anh ấy rồi nói, không cần phải vội!"

"... được!"

Không cần phải vội sao? Nếu không phải vội như vừa nói, thì cô cũng không cần gọi đến thúc giục.

"Vậy cô cứ làm việc tiếp đi!" Dương Chi La cúp điện thoại tiện tay ném ra ngoài. Lúc này mới thả lỏng cơ thể nằm trên giường.

Nhân viên làm đẹp đứng bên thấy vậy nhất thời run rẩy. Nhưng cũng không có ai dám lên tiếng.

Hai mắt Dương Chi La lạnh nhạt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hơn nửa ngày cũng không mở miệng nói gì!

Thi Tinh lừa cô! Cô biết, bởi vì ba mươi phút trước cô còn thấy cô ta ở cùng một chỗ với Vân Dật Bạch. Vậy mà cô ta lại nói, cô ta chưa hề gặp anh ấy!

Ánh mắt hung tợn mang nét lo lắng nhìn xa xăm, không lẽ Thi Tinh muốn độc chiếm Vân Dật Bạch?

Dương Chi La nắm chặt tay đứng lên, khắp người tràn đầy hơi thở lạnh lẽo dữ tợn. Phút chốc, dường như khắp người cô tràn đầy tức giận khiến người khác không thể đến gần. Một lát sau lại trở nên trầm mặc, giống như vốn dĩ chưa từng tức giận vậy.

Trái lại Thi Tinh cũng sững sờ tại chỗ nhìn điện thoại như muốn nghiền nát nó vậy.

Cô quên cô từng đồng ý sẽ giúp đỡ Dương Chi La. Nhưng khi cô ở cùng một chỗ với Vân Dật Bạch, lúc đấy, cô chẳng nhớ bất kỳ điều gì.

Thu lại ánh mắt thất thần. Thi Tinh lặng lẽ bước tới nằm gục ra bàn.

Toàn thân Thi Vĩnh Thành run run ngồi trong phòng chờ ở sân bay, xung quanh ông là bốn người đàn ông mặc âu phục đi giày da, giám sát từng hành động của ông.

Ba mươi phút trước, bọn cho vay nặng lãi xông vào nhà ông, thúc ép ông trả nợ. Ngay lúc ông bị người ta bắt đi, lại có một nhóm người khác xông vào trong nhà, khi ông còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị người ta đưa đi khỏi đấy.

Chỉ còn bốn người này ở lại trông chừng ông, từ lúc đấy cho đến giờ.

Ông muốn đi toilet, nhưng lại không dám nói!

Vào lúc ông tưởng mình không thể nhịn thêm được nữa, cửa chính phòng chờ được mở ra.

Vân Dật Bạch một thân âu phục trắng xuất hiện trong tầm mắt ông. Màu trắng cũng không khiến cho Vân Dật Bạch nhìn qua có vài phần hiền lành tốt bụng, ngược lại màu trắng khiến anh càng thêm lạnh lùng thâm sâu.

Sải bước tiến tới trước mặt Thi Vĩnh Thành, anh tự tay chỉnh sửa lại quần áo cho người trước mặt, sắc mặt không đổi ngồi xuống phía đối diện. Khóe miệng khẽ nhếch lên không lưu lại nụ cười trong đáy mắt.

Nụ cười này càng khiến Thi Vĩnh Thành không nhịn được run run đứng lên. Tuy rằng ông đã hơn năm mươi tuổi, trước mặt một người mới ba mươi như Vân Dật Bạch, ông vẫn không nhịn được run run đứng dậy.

Có đôi khi, những lời nói cay nghiệt cũng không đáng sợ như nỗi sợ do cảm giác yên lặng mang đến.

Đó là điều lúc này Thi Vĩnh Thành đang nghĩ đến!

Vân Dật Bạch không dời tầm mắt trên người Thi Vĩnh Thành, khí tức dọa người quanh anh khiến một người đàn ông trên năm mươi tuổi run rẩy đứng vội lên.

Giống như khá vừa lòng với cảnh tượng này, anh nhẹ nhếch khóe môi, cười giễu cợt, "Ông sợ tôi sao?"

Ngay khi anh vừa nói xong, nhất thời Thi Vĩnh Thành thở phào nhẹ nhõm. Hành động nín thở vừa rồi khiến cảm giác khó chịu trong ngực ông tăng lên.

Từ từ rút vé máy bay và hộ chiếu trong ngực ra, Vân Dật Bạch đưa tới trước người Thi Vĩnh Thành vẫn đang run run. "Sydney. Có vẻ thành phố này rất hợp để dưỡng lão. Đây là vé máy bay! Sau khi máy bay hạ cánh, sẽ có người đến đón ông." Ngừng lại, Vân Dật Bạch trầm ngâm chốc lát rồi nói tiếp, "Quan trọng nhất là, ông sẽ không gây thêm phiền phức cho tôi! Tôi không có thời gian để dọn dẹp cho ông!"

Dứt lời, anh cũng không quay đầu lại mà rời đi. Đây là điều kiện cuối cùng anh đồng ý với Thi Tinh. Đã làm xong. Từ nay về sau, giữa anh và cô, chỉ còn chuyện về đứa bé!

Vân Dật Bạch không thể hiểu được. Vì sao mỗi lần anh nghĩ đến Thi Tinh, trong đầu anh vĩnh viễn nhớ đến bát mỳ nhỏ kia. Cùng với nụ cười rạng rỡ của cô.

Từ từ khép đôi mắt lại, Vân Dật Bạch càng ngày càng không thể khống chế được cảm xúc bản thân.

Sống trong thành phố này, có đủ mọi hạng người. Có người vì sự sinh tồn của bản thân mà không ngại bán rẻ lương tâm. Có người vì sự sinh tồn mà bán đi trí lực, có người vì sự sinh tồn mà bán đi thể lực. Cũng có người vì sinh tồn mà bán rẻ những thứ quan trọng.

Không ai biết được những thứ này họ lấy được như thế nào. Cũng từng có người muốn đi tìm những người này. Nhưng đều không có kết quả gì. Những



người này, lẫn vào giữa đám đông, sẽ nhanh chóng mất dạng. Không thể tìm ra được. Nhưng những người này lại dễ dàng nắm giữ mọi hướng đi của người khác.

Sắc mặt không đổi lật giờ từng trang giấy, một bóng hình xuất hiện trong tầm mắt anh. Kế đó, anh đứng thẳng dậy.

Trải qua nhiều vấn đề khó khăn phức tạp, rốt cuộc anh đều nhanh chóng tìm được cách giải quyết, anh hẳn là rất cao hứng, vậy mà biểu hiện bên ngoài vẫn là vẻ tức giận.

Châm bật lửa lên, anh nhanh chóng đem đốt những trang giấy đỏ, vẻ mặt Vân Dật Bạch vẫn là vẻ lãnh khốc vô tình. Thậm chí còn có thêm chút cay nghiệt.

Sau vụ tai nạn xe vẫn còn một người sống sót!

Đây là thông tin thu được từ hàng chữ nhỏ đó!

Năm đó chính tay anh xử lý tất cả mọi việc có liên quan đến cái chết của em mình, chiếc xe gây ra tai nạn là của một gia đình ba người. Cả gia đình ba người đó đến cuối cùng đều không một ai qua được, còn Dật Thanh được quan tâm cứu chữa hơn một tháng vẫn không qua khỏi.

Cũng vì lo lắng cho phẫu thuật của em trai, anh cũng không để ý xác minh xem cả nhà ba người kia có phải đã chết thật hay không.

Trên thực tế, ba năm qua anh vẫn không hề hoài nghi trong cái chết của em trai có ẩn tình gì. Cho đến khi anh nghe thấy đoạn đối thoại trong yến tiệc ở nhà họ Dương.

Trong tay Dật Thanh dường như có thứ khiến họ phải kiêng dè. Cho nên bọn họ phải nghĩ trăm phương ngàn kế để khiến mọi chuyện như bây giờ.

Đã qua ba năm, lại được nghe cái tên Dật Thanh từ miệng người khác, khiến lòng anh nảy sinh nghi vấn từ đây.

Thế nhưng, đến khi mọi việc được bày ra trước mắt, anh lại thấy rất cao hứng.

Một ngụm lại một ngụm rượu mạnh tràn vào cổ họng anh, khiến anh cảm thấy bớt mệt mỏi và cũng dễ khống chế lửa giận trong lòng.

"Mượn rượu giải sầu trước giờ không phải là tác phong của cậu!" Văn Thiếu Giác lạnh lẽo xuất hiện trước bàn làm việc của anh. Vân Dật Bạch cũng không quan tâm sao cậu ta lại có mặt ở đây.

Vấn đề này vốn đã không cần phải hỏi đến. Cậu ta cũng sẽ không nói với anh, sao cậu ta lại đến đây!

Một ly rượu đặt đến trước mặt Văn Thiếu Giác, Vân Dật Bạch nhướn mày, "Tra ra rồi sao?"

"Đương nhiên! Người đó, chúng ta đều quen!" Văn Thiếu Giác nhướn mày. "Minh cũng không chắc, cậu cứ xem tiếp đi!"

"Hừm?!" Vân Dật Bạch nhướn mày.

Nhìn về mặt của cậu ta, chỉ thấy cậu ta vẫn tiếp tục xem. Văn Thiếu Giác cũng không làm gì từ từ đặt đồ xuống trước mặt cậu ta. Cuối cùng nói lời từ tận đáy lòng, "Minh nghĩ, cậu đừng xem nữa thì tốt hơn đấy!"

Bàn tay vừa định buông xuống lại dừng lại, Vân Dật Bạch nghi hoặc nhìn cậu ta, "Là ai?" Bàn tay gất gao nắm chặt sấp giấy trong tay.

Văn Thiếu Giác trầm ngâm chốc lát. Từ từ nói, "Không, mình sẽ không nói cho cậu biết đó là ai. Đáp án này, chỉ có thể để tự cậu xem lấy."

Nhanh chóng lật mở đến cuối, cuối cùng anh cũng mở đến tập tài liệu da.

Khi thấy hành động tiếp theo của cậu ta, Văn Thiếu Giác liền xoay người rời đi. Khi có tập tài liệu này, anh đã quyết định sẽ làm đến cùng!

Anh không muốn ở lại nhìn vẻ mặt phần nộ của cậu ta. Anh tin rằng, dù thế nào, Vân Dật Bạch nhất định cũng không muốn bất kỳ ai nhìn thấy vẻ mặt phần nộ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 116: Đau quá!

Từ khi thỏa thuận giữa cô và Vân Dật Bạch có hiệu lực, tất cả cuộc sống của cô đều thay đổi!

Cô tin rằng Vân Dật Bạch là một người giữ lời. Vì vậy khi đi làm về nhìn thấy trong nhà là một mảnh hỗn độn, giật mình trong lòng. Vừa muốn nhờ giúp đỡ thì nhận được tin của Vân Dật Bạch, anh đưa bố ra nước ngoài. Hoàn thành điều kiện cuối cùng của cô. Từ giờ phút này, thỏa thuận giữa bọn họ có hiệu lực.

Bố đã đi. Thi Tình cũng không muốn ở lại trong căn biệt thự này. Nơi này không phải của cô, cô định trả lại cho Vân Dật Bạch.

Vừa mới dọn sạch đồ hỗn độn trong nhà, lại nghe thấy tiếng phanh xe bỗng nhiên truyền đến từ ngoài cửa. Nghi hoặc bước ra mở cửa, cửa vừa mở đã bị một lực lớn ôm chặt lấy.

Hơi thở ấm nóng quen thuộc nhất thời bao vây khắp người cô, chỉ một lúc Thi Tình đã biết người vừa đến là ai. Trong lòng không nhận được mà run run lay động. Thi Tình hơi nường khóe môi. Không nhận được mà thấp giọng kháng nghị, "Đau..." Sức của anh như muốn bóp nát eo cô vậy.

Chẳng qua lời kháng nghị của cô cũng không lọt vào tai Vân Dật Bạch. Hơi thở mềm mại trong lòng lấp đầy chớp mũi anh, bất quá cũng không bằng sự đau đớn như kim châm trong ngực anh.

Giấy tiếp theo, nhẹ nhàng há mồm cắn lên bả vai gầy yếu của cô.

"A..." Cô hét lên một tiếng, không thể tin được Vân Dật Bạch lại chạy đến một nơi xa như vậy để cắn cô một cái. Bị anh ôm chặt trong lòng Thi Tình không nhận được mà giãy dụa, "Đau, đau... Vân Dật Bạch, thật sự rất đau!"

Cách một lớp vải mỏng cắn lên làn da non mềm, tiếng kinh hô của cô không khiến Vân Dật Bạch buông lỏng ngược lại miệng anh càng tăng thêm lực.

Cho đến khi một mùi máu tươi truyền vào trong miệng anh, buồn bực trong lòng mới giảm đi nấy phần. Lực bên miệng cũng chậm rãi lui ra.

Thi Tình đau quá hai mắt rung rung, bộ dáng như muốn khóc rơi vào đáy mắt anh.

Đôi mắt đen sâu thẳm chứa một chút áy náy, Vân Dật Bạch ôm chặt lấy thân thể mềm mại trong lòng, chiếc mũi anh tuấn hơi chua xót, ôm chặt người con gái trong lòng, Vân Dật Bạch gần như mở miệng đòi hỏi, "Đau..."

Khi nghe thấy lời này trong lòng Thi Tình không khỏi tràn đầy lửa giận. Cơ thể vừa muốn giãy dụa lại bị chút ẩm ướt ở đầu vai dọa đến cứng người.

Một đôi tay cứng rắn gắt gao siết lấy Thi Tình, Vân Dật Bạch bắt lực dựa lên bả vai cô, đôi môi mỏng chậm rãi lên tiếng, "Đau... đau quá!"

Lời nói gần như van xin của anh khiến Thi Tình cảm thấy không thoải mái. Cô chưa từng thấy Vân Dật Bạch như vậy. Từ trước đến giờ anh luôn là kẻ tự cao tự đại đứng trên cao lạnh lùng giễu cợt người khác, bây giờ lại bắt lực giống như một đứa bé ôm cô cầu xin rồi kêu đau.

Mỗi khi anh mở miệng kêu đau trái tim cô lại như bị từng mũi dao đâm vào đau đớn.

Cánh tay mảnh khảnh chậm rãi dừng trên đầu vai, cô bất giác lên tiếng khẽ nói, "Anh làm sao vậy? Vân Dật Bạch, rốt cuộc anh làm sao vậy?!"

Vân Dật Bạch chỉ cảm thấy như ngực đang bị vô số mũi kim đâm vào đau đớn, khó chịu như bị hung hăng đánh một quyền. Anh muốn nổi giận, muốn mở miệng, nhưng câu nói khi đã lên đến miệng, chỉ còn lại một từ đau!

Đôi môi nóng rực dùng sức ma sát lên làn da non mềm ở cổ cô, nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt hâm nóng da thịt cô. Anh dùng giọng nói chỉ hai người nghe được mở miệng, "Thi Tình... tôi đau quá!"

"Anh buông ra, sao anh lại đau? Để tôi xem xem! Vân Dật Bạch, anh buông tôi ra trước được không?" Nghe được tiếng nói khó chịu của anh, Thi Tình không nhận được đồ cả hộc mắt. Rốt cuộc anh ấy làm sao vậy? Sao lại đau chứ!

"Đau quá, đau quá..." Đôi môi nóng bỏng dùng sức cắn lên vành tai khéo léo của cô, dường như chỉ có làm vậy mới có thể an ủi cơn đau trong lòng anh.

Miệng theo vành tai tìm đến bên môi cô, sau đó chặt chẽ phủ lên đôi môi cô, đôi môi non mềm dường như có thể lấp đầy cho anh, anh như một con thú bị thương dùng sức mà cắn xé liếm mát.

"Ừm... Vân... đợi đã..." Chưa kịp nói gì, đôi môi đã bị anh hung hăng cắn một cái. Cô kinh hô một tiếng, nước mắt nơi khóe mắt mới rơi xuống.

Đau quá!

Rốt cuộc hôm nay Vân Dật Bạch làm sao vậy? Đột nhiên đến đây, như một con sư tử cắn cô. Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc cái gì đã biến anh thành ra thế này?!

Thi Tình không biết, cũng không hiểu. Bây giờ cô chỉ có thể dùng sự mềm mại vô lực của mình, mà bao dung tất cả những hành động cắn cắn của anh mà ôm lấy Vân Dật Bạch.

Cơ thể mềm mại của người phụ nữ cùng với mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ cô khiến Vân Dật Bạch đang trống rỗng trong đầu nhất thời nổi lên một tia khát vọng. Dùng sức đá lên chiếc cửa ở phía sau, anh ôm lấy cơ thể Thi Tình, sải bước đi đến phòng khách trong nháy mắt đem cả người cô đặt lên trên thảm.

"Vân Dật Bạch, rốt cuộc anh làm sao vậy?" Rốt cuộc khi thở được Thi Tình dùng sức hét lên, đánh lên tay Vân Dật Bạch, nhưng không nhận được câu trả lời của anh.

Không để cô có cơ hội nói chuyện, đôi môi rời đi chưa bao lâu của Vân Dật Bạch lại một lần nữa phủ lên của cô. Nuốt hết tiếng kêu và kháng nghị của cô.

"Ừm ừm..." Thi Tình dùng sức giãy dụa

Lúc này Vân Dật Bạch giống như một con hổ bị người tấn công, chỉ cần ai chạm vào anh, anh sẽ dồn toàn lực vào tay cho người đó. Bàn tay dày rộng thô ráp dao động khắp người Thi Tình. Bàn tay to đến mức quần áo trên người Thi Tình không cái nào không biến thành mảnh vụn.

Bởi vì giấy dựa trên cơ thể tuyết trắng của Thi Tình phủ một tầng mồ hôi, dưới sự chiếu sáng của ngọn đèn lại vô cùng mê người.

Buồng đôi môi đang găm cắn, đôi môi mỏng của anh theo cổ cô đi đến xương quai xanh trước ngực của cô, sau đó là bụng, rồi đến rốn...

"Đừng..." Thi Tình run rẩy giống như chiếc lá rụng mùa thu run rẩy càng thêm dữ dội, "Vân Dật Bạch, cầu xin anh... đừng!"

Đầu anh ngẩng lên từ trên bụng Thi Tình, một đôi mắt đen bởi vì dục vọng mà hằn đỏ, khiến Thi Tình cảm thấy mình giống như một món ngon trong miệng anh. Đôi môi nóng bỏng lại thở ra khiến cơ thể Thi Tình phấp phồng.

"Tôi muốn... cho tôi!"

Vân Dật Bạch chưa từng đòi hỏi Thi Tình thẳng thừng như vậy. Khi hai người đối mặt với chuyện đó nói chung đều là do Vân Dật Bạch chủ động, anh cũng chưa bao giờ từng hỏi qua ý cô!

Bây giờ...

Thi Tình đỏ mặt, cắn môi thật lâu không nói.

Đem chính mình đặt ở hạ thế cô, Vân Dật Bạch phủ lên cơ thể tuyết trắng của cô, lên tiếng khàn cầu mê hoặc cô, "Cho tôi. Cho tôi..." Động tác của anh theo lời nói mà nhẹ nhàng va chạm.

Động tác này sớm đã khiến Thi Tình mềm lòng, đôi môi không ngừng tràn ra từng tiếng ngậm khe. Mà anh lại giống như muốn đợi được câu trả lời của cô, một lần lại một lần hỏi.

"Cho tôi..."

Rốt cuộc không nhận được nữa Thi Tình nặng nề gật đầu, "Được..."

Nháy mắt khi cô đang nói, anh liền tiến vào trong cơ thể cô. Cảm giác kết hợp khiến hai người đều thỏa mãn không nói lên lời.

Va chạm kịch liệt một hồi Vân Dật Bạch chậm rãi tiến công!

Kịch liệt vận động một hồi, cho đến khi hai người đều kiệt sức.

Đến khi Thi Tình tỉnh lại thì đã nằm trên giường trong phòng. Vân Dật Bạch nằm bên cạnh im lặng như đã ngủ rồi. Cô chậm rãi ngẩng đầu, ngón tay mảnh khảnh vuốt lên trên trán anh.

Cô không trách Vân Dật Bạch đêm nay đã vội vàng thô lỗ! Tất cả những chuyện xảy ra đêm nay đều quá nhanh quá mau. Căn bản cô không có thời gian để suy nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì đã kết thúc. Một câu nói đau của anh đã khiến cô đau lòng không thôi. Nhất là ánh mắt khàn cầu của anh khiến cô cảm thấy anh cần mình giúp. Cần mình bao dung.

"Rốt cuộc làm sao vậy?!" Thi Tình không nhận được khẽ lẩm bẩm thành tiếng, đầu ngón tay từ mắt anh rời xuống chớp mũi cùng đôi môi mỏng.

Có người từng nói, người môi mỏng nhất định rất vô tình. Mà cô cũng tin như vậy. Vân Dật Bạch vô tình đêm nay lại xuất hiện vẻ yếu ớt trước nay chưa từng có. Yếu ớt khiến người ta đau lòng.

Không nhận được mà nghiêng người ngậm lấy ngón tay bên môi, Thi Tình nhẹ nhàng hôn lên khoe môi Vân Dật Bạch, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Khoe môi băng lãnh bỗng nhiên đáp lại nụ hôn của cô, khi cô chưa kịp dứt ra, chặn lại đem người giữ chặt trên người mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tình ửng hồng, giấy dựa muốn đứng lên. Lại bị anh xoay người đặt dưới thân.

Đưa tay chống lấy cơ thể mình, ánh mắt nóng rực của Vân Dật Bạch hừng hực nhìn Thi Tình. Giống như muốn ăn cô vậy.

"Anh..." Thi Tình há mồm muốn nói. Đã bị anh áp sát dưới thân, liên tục hôn lên đôi môi đã bị cắn đến sưng đỏ, lại một lần nữa dây dưa.

"Đau..." Thi Tình hơi đau nhứt mảy. Sau đó lại cảm nhận được nụ hôn nhẹ nhàng hơn.

Dường như khi đó, Thi Tình lại hiểu ra. Vân Dật Bạch đang dùng phương thức của mình để nói lời xin lỗi trước sự thô lỗ của anh.

Nhẹ nhàng cong khóe môi, Thi Tình nở nụ cười. Hai tay ôm đầu anh nghiêng người gất gao đặt trên bả vai anh, "Không sao! Thật sự không sao!"

Cơ thể Vân Dật Bạch chấn động, càng thêm dùng sức ôm chặt Thi Tình trong lòng, Vân Dật Bạch nhẹ nhàng nói, "Thi Tình..."

"Ừ?!" Cô dịu dàng đáp lại.

Nhưng Vân Dật Bạch lại không tiếp tục mở miệng nữa. Dùng sức ôm chặt cơ thể cô, cơ thể cùng mùi hương của người phụ nữ trong lòng sớm đã khiến Vân Dật Bạch thỏa mãn. Bàn tay to treu chọc Thi Tình trong lòng, Vân Dật Bạch cười tà mị, "Lúc này đây, sẽ cho cô vui sướng nhất!"

Khi nói chuyện, anh chậm rãi tiếp cận cơ thể cô.

Chăm chăm mà dây dưa khiến Thi Tình kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Vân Dật Bạch thờ ơ gấp, "Trời ạ..."

Nhẹ nhàng bao dung cứng rắn của mình, Vân Dật Bạch tà mị nở nụ cười. Dựa vào bên tai cô nhẹ nhàng nói, "Không vội, từ từ sẽ đến!"

"Vân Dật Bạch..." Đau đớn do bị những ngón tay mảnh khảnh bầu vào cũng không ảnh hưởng gì đến Vân Dật Bạch. Ôm sát người đẹp trong lòng, anh nhẹ nhàng mà hữu lực tiến lên.

Lần lượt rút ra rồi tiến vào, khiến Thi Tình lạc hồn, thét chói tai gọi tên Vân Dật Bạch.

Vân Dật Bạch nặng nề thờ ơ gấp, thời điểm anh cần được phát tiết, là người phụ nữ này vào lúc anh cần nhất mà bao dung anh.

Là cô bắt chấp bao dung anh.

Là, Thi Tình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 117: Ấm áp qua đi!

Sau khi Thi Tình tỉnh lại lần nữa, người bên cạnh đã rời đi. Vị trí bên cạnh đã lạnh ngắt, Thi Tình không biết rốt cuộc trong lòng mình bây giờ là lạnh giá, hay có chút may mắn nữa?

Giật giật khóe miệng, nhìn một mảnh hỗn độn trong phòng. Kích tình đêm qua nháy mắt ủa về trong đầu. Thi Tình vui mặt vào gối đầu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Bọn họ dây dưa từ phòng khách đến phòng ngủ, sau đó là trên chiếc giường rộng lớn này, vật lộn nhiều lần, cuối cùng vô lực hôn mê trên giường.

Trời ơi, cô chưa từng điên cuồng đến như vậy!

Chịu đựng đau nhức bên eo, Thi Tình xoay người xuống giường thu dọn chăn đệm và khăn trải giường hai người đã từng lộn lộn sau đó mới xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn chiếc thảm trong phòng khách, kích tình đột nhiên lại ủa về trong đầu, hai tay cô ôm mặt ngồi xồm xuống, sau đó chạy vội vào toilet rửa sạch mọi dấu vết hai người đã lưu lại tối qua.

Thật vất vả mới đứng lên được, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, Thi Tình đứng dậy cảnh giác nhìn cánh cửa tiện tay lấy cái chày trong nhà bếp. Chờ đến khi có người xuất hiện sẽ giáng một gậy vào đầu người đó.

Cánh cửa chậm rãi mở ra. Một tay Vân Dật Bạch cầm theo bữa sáng sau khi vào cửa liền nhìn thấy tình cảnh đó. Trong phút chốc sắc mặt anh đen lại, "Cô đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy là anh! Thi Tình nhìn nhìn cái chày trong tay, theo bản năng giấu ra sau lưng, cười gượng, "Anh chưa đi sao?" Sự thật này khiến tâm trạng đang buồn bực của cô thoáng chốc vui hẳn lên, lời nói cũng dịu dàng hơn nhiều.

"Cô hy vọng tôi sẽ đi sao?" Vân Dật Bạch thần nhiên nhìn cô một cái. Hai người đều không nhắc lại chuyện tối qua anh mất khống chế mà thay đổi.

Đặt đồ ăn sáng trong tay xuống, anh cũng không ngần ngại lên nói, "Lại đây, ăn đi!"

"À!" Thả đồ trên tay về chỗ cũ, rửa sạch tay rồi trở lại phòng ăn. Căn biệt thự này tuy rằng đã lâu không có người ở, nhưng khi Thi Tình và Thi Vĩnh

Thành đến đây đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ. Vì vậy Vân Dật Bạch cũng không cần phải tốn nhiều sức để tìm thứ cần dùng.

"Anh cũng rất tự giác đấy nhì!" Nhìn bộ dáng quen thuộc của anh cô không nhận được mà lên tiếng. Người này có phần rất tự giác!

Vân Dật Bạch tức giận liếc mắt nhìn cô, "Không phải cô quên rồi chứ, vốn dĩ nơi này là nhà tôi?!"

Buồn bực không lên tiếng ngồi xuống, Thi Tinh nhìn đồ ăn sáng đã được bày ra, nhìn anh vẻ mong chờ.

Ánh mắt chờ mong đó giống như của một con chó nhỏ khiến Vân Dật Bạch bất lực lắc đầu, "Ăn đi!" Anh xoay người đi vào trong phòng ngủ mặc lại bộ đồ ngày hôm qua.

Nhìn anh mặc xong, Thi Tinh tò mò hỏi, "Anh không ăn à?"

"Tôi đến công ty, thay quần áo!" Quần áo trên người đã không thể mặc lại, anh vẫn nên thay quần áo thì tốt hơn.

Nghe vậy, Thi Tinh cắn một miếng hơn nửa cái bánh bao chạy đến nhìn bộ dáng anh mặc quần áo nhăn nhúm không nhận được lên tiếng, "Anh chờ một lát!" Chạy vào phòng của bố lấy ra một bộ đồ. Đưa cho anh.

"Cái này, là quần áo của bố tôi, tuy rằng không vừa với anh, nhưng so với việc anh mặc bộ cũ trở về thì vẫn tốt hơn?! Đến công ty rồi anh thay ra là được!" Cô nói.

Nói xong cô nhét nốt chiếc bánh bao vào miệng, đem quần áo nhét vào trong lòng anh xoay người tiếp tục xử lý bữa sáng.

Trầm mặc nhìn bộ quần áo trong tay, Vân Dật Bạch lại lần nữa xoay người trở về phòng thay quần áo.

Tương đối mà nói màu bộ quần áo của Thi Vĩnh Thành hơi u ám, bất quá khi mặc lên người Vân Dật Bạch thoát nhìn lại thêm vài phần buồn cười.

Thi Tinh miễn cưỡng nhìn qua, phì cười một tiếng.

Không để ý đến nụ cười của cô Vân Dật Bạch mặt không biểu cảm ngồi xuống ăn chút đồ trên bàn. Nhân lúc này, Thi Tinh đi rửa mặt thay quần áo. Nhìn thấy Vân Dật Bạch vẫn đang ăn cô lặng lẽ đi về phía cửa.

Dù sao cô cũng chẳng sợ anh sẽ trộm thứ gì, nơi này vốn dĩ là chỗ của anh, có đồ gì có khi anh còn hiểu rõ hơn cô!

"Đứng lại!" Tiếng nói của Vân Dật Bạch truyền đến từ sau lưng. Anh cũng không quay lại, nhưng lại khiến bước chân của Thi Tinh phải ngừng lại.

Phần nộ xoay người, Thi Tinh quay lại, "Còn chuyện gì sao?"

"Chờ đã!" Anh chậm rãi nói. Miệng không ngừng nhai đồ ăn.

"Tôi muốn đi làm!" Thi Tinh kháng nghị!

Vân Dật Bạch không nói tiếp, ăn xong chậm rãi thu dọn đồ trên bàn. Sau đó mới đi đến bên cạnh người vẫn đang đứng chờ, "Đi thôi!"

Nhân lúc Vân Dật Bạch đi lấy xe, Thi Tinh vội chạy nhanh!

Cô cũng không đủ dũng khí để người khác biết, cô và tổng giám đốc cùng đi một xe đến công ty. Trước đây để người ta biết là một chuyện, bây giờ cô làm việc ở Vân thị, đương nhiên sẽ không muốn trở thành đối tượng để người khác chú ý, vì vậy, cô quyết định đi trước.

Bất quá hai chân cũng không thể bằng bốn bánh xe, tuy rằng Thi Tinh chạy trước nhưng vẫn không tránh được bị Vân Dật Bạch lái xe đuổi theo. Hạ cửa kính xuống, Vân Dật Bạch đeo kính về mặt ung dung thoải mái liếc nhìn Thi Tinh đang chạy như điên. Bộ dáng không nhanh không chậm khiến người ta phải nghiêng răng.

Dừng lại thở hổn hển, Thi Tinh trừng mắt nhìn vẻ mặt hứng thú của Vân Dật Bạch, "Sao anh lại đi theo tôi?"

"Nhìn cô chạy rồi thở hổn hển rất thú vị. Có mệt không?" Một mặt điều khiển tay lái một mặt liếc nhìn cô, Vân Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu nói.

Tên khốn, nhìn cô có chỗ nào mà tốt chứ! Thi Tinh trừng mắt nhìn, hai tay ôm ngực nói, "Anh đi đi!"

"Lên xe!"

"Không cần!" Thi Tinh không chút suy nghĩ mà từ chối.

Nheo con mắt vẻ nguy hiểm, Vân Dật Bạch trầm giọng mở miệng, "Lên xe!"

"Tôi sẽ không đến công ty cùng anh!" Thi Tinh nhỏ giọng nói.

"Vì sao?" Vân Dật Bạch nhú mày hỏi. Xoay người mở cửa xuống xe đứng trước mặt cô.

"Tôi không muốn người ở công ty nhìn thấy tôi ở cùng một chỗ với anh!"

"Cô cho là bọn họ không biết sao?" Người phụ nữ này chẳng lẽ không biết, trước đó hai người bọn họ ở cùng một chỗ đã liên tiếp gây ra lời đồn rồi.

"Khi đó không giống bây giờ!" Thi Tình mím môi, "Trước kia tôi có thể không để ý, nhưng bây giờ thì không thể! Nếu để người khác biết được..."

"Ở cùng một chỗ với tôi khiến cô thấy mất thể diện vậy à?" Vân Dật Bạch không nén nổi bắt đầu suy xét xem hình ảnh của anh trong lòng Thi Tình rốt cuộc là thế nào, thì ra anh lại bị ghét bỏ thành như vậy.

Không phải là mất thể diện! Mà là cô không có cách nào để nói rõ với mọi người! Thi Tình trầm nghĩ trong lòng.

"Tôi không muốn mấy tháng sau mọi người đều nói tôi bị ruồng bỏ. Như vậy có được không?" Cô bình tĩnh nói. Cô không hề quên giao hẹn trước đó của bọn họ. Sau khi cô mang thai sinh con cho anh, cô sẽ rời khỏi đây, điều này không lúc nào cô quên, mà còn phải luôn luôn ghi nhớ.

Vân Dật Bạch im lặng không nói, ánh mắt sâu thẳm gắt gao nhìn chằm chằm vào Thi Tình, "Lên xe! Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa!"

"Tôi... anh định làm gì?"

Cô vừa lên tiếng Vân Dật Bạch liền đưa tay xấn tay áo lên, khiến Thi Tình sợ hãi kêu lên.

"Cô không đi, vậy để tôi giúp cô!" Anh khom người ôm lấy cả người Thi Tình nhét vào trong xe.

Bị ép vào xe, Thi Tình cũng không giãy dụa nữa mà ngoan ngoãn ngồi yên đợi Vân Dật Bạch ngồi vào. Đến khi hai người đều đã ổn định chỗ ngồi của mình cô vội vàng lên tiếng, "Quan hệ của chúng ta không thể để người trong công ty biết được!"

"Được rồi!" Vân Dật Bạch bức mình nói. Cô không muốn có bất kỳ dính líu gì với anh sao?

"Chúng ta nên tránh gặp nhau!" Thi Tình nghiêm mặt gật đầu, "Khi ở công ty anh không được đến nói chuyện cùng tôi!"

"Rốt cuộc thì cô là ông chủ hay tôi là ông chủ đây?" Vân Dật Bạch hừ lạnh. Dường như người phụ nữ này càng ngày càng không còn biết sợ.

"Vân Dật Bạch, tôi không muốn để người trong công ty để ý đến!"

"Cô nghĩ cô là ai, là con khỉ trong vườn thú để cho người khác đến xem hay sao?" Vân Dật Bạch lạnh lùng châm chọc, anh khởi động xe hướng về phía công ty rồi đi.

"Anh mới là khỉ!" Thi Tình mắng.

Vân Dật Bạch giật giật khóe miệng không thèm để ý tới cô lái xe rời đi. Người phụ nữ này càng ngày càng to gan, cô lại còn dám mắng anh nữa chứ!

Dọc theo đường đi dưới sự uy hiếp và dọa nạt của Thi Tình, cuối cùng Vân Dật Bạch cũng đồng ý dừng xe cách công ty mấy chục mét để cho cô xuống.

Cởi bộ đồ thể thao trên người, Vân Dật Bạch thay bộ âu phục cất trong phòng nghỉ rồi đưa mắt nhìn bộ đồ thể thao vứt trên giường một lúc lâu.

Chính anh cũng không nhớ tối hôm qua anh làm thế nào mà đến được chỗ Thi Tình. Thậm chí anh cũng không nhớ những lời cô đã nói. Đến khi anh tỉnh táo trở lại thì đã trải qua một cuộc lộn lộn với cô. Anh nên cảm thấy mình may mắn, lúc đấy mới không xảy ra chuyện xấu gì.

Chẳng lẽ, lúc anh không giữ được tỉnh táo, thân thể này đã thay anh lựa chọn đến tìm cô! Cô cũng không thắc mắc không chống lại mà để anh tùy ý làm cần.

Cô dùng chính sự dịu dàng của mình để bao dung toàn bộ con phần nộ của anh, sau khi anh tỉnh lại nhìn thấy người đang mê man trong lòng, lúc đấy trong lòng anh nổi lên một cảm giác kỳ lạ.

Ngón tay mảnh khảnh nhân lúc anh đang hôn mê mà lặng lẽ an ủi con giận trong anh, khiến trong lòng Vân Dật Bạch rung động.

Buổi sáng tỉnh lại, cô không hỏi, cũng không cố tìm hiểu sự bất thường của anh tối qua. Thay lại là một người phụ nữ khác, thì đã không ngừng truy hỏi anh đến cùng.

Có lẽ là cô không hề quan tâm đến, nhưng hành động này của cô lại thật sự khiến anh khó mở miệng. Anh thật sự không biết phải mở lời thế nào.

Anh thừa nhận, tối hôm qua sau khi xem xong tài liệu Văn Thiếu Giác đưa tới, anh đã thật sự mất khống chế! Không, không phải anh không thể khống chế được, mà là anh đau lòng. Đó là đáp án khiến anh bi thương không thể chấp nhận nổi.

Tiếng chuông điện thoại từ ngoài cửa truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Vân Dật Bạch, anh sửa sang lại quần áo một chút, xoay người đi ra ngoài. Bỏ lại bộ quần áo thể thao cô đưa trong phòng nghỉ. Bắt đầu một ngày làm việc.

Hôm nay Vân Dật Bạch khiến cho cả tập đoàn Văn thị lâm vào hổ hăng. Không ai biết nguyên nhân, nhưng mọi người đều thấp thỏm lo sợ thận trọng

làm việc.

Thần kinh anh có vấn đề hay sao?! Lửa giận hôm qua vẫn còn chưa tiêu tan hết sao?

Người thứ ba đến phòng tư liệu đứng lại trước mặt Thi Tình để lộ ra chút thông tin như vậy, Thi Tình xoa xoa chỗ thắt lưng đau nhức không kìm được tự hỏi.

Ăn nhầm phải thuốc súng sao?!

Mặc dù vậy, cô cũng không hiểu kỳ mà an phận làm tốt việc của mình.

Tự nhiên có cái gì lướt qua đầu cô, đột nhiên cô như nghĩ đến điều gì, sắc mặt cô nhất thời trở nên nghiêm túc.

Nguy rồi, cô lại quên không hỏi Văn Dật Bạch!

Thế nhưng, chuyện này cô làm thế nào có thể mở miệng đây!

Thu lại ánh mắt, Thi Tình cúi đầu không nói!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 118: Ai cho cô tư cách đó

Người không đến tìm ta ta liền đi tìm người.

Dương Chi La đã chờ đợi vài ngày rồi cuộc không nhận được đánh mượn danh nghĩa công việc đến tìm Văn Dật Bạch. Cô cũng không quên Văn Dật Bạch từng nói, việc hợp tác sẽ trực tiếp tìm cô, tuy rằng hợp đồng hợp tác đã được định, đây cũng chỉ là cái cớ mà thôi.

Hôm nay cô nhất định phải nghe được lời chấp nhận của Văn Dật Bạch.

Nhận được cuộc điện thoại Dương Chi La nói muốn gặp anh, Văn Dật Bạch liền tạm buông công việc xuống châm một điếu thuốc chờ Dương Chi La xuất hiện.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thuốc ở trong phòng, Dương Chi La theo bản năng nhú mày không chút kiên nhẫn đưa tay che miệng. Nhẹ nhàng mở miệng, "Dật Bạch, anh học được hút thuốc từ khi nào vậy?!"

"Có liên quan đến cô sao?" Văn Dật Bạch cong khóe môi giễu cợt, "Có chuyện gì thì nói thẳng!"

Thái độ lạnh lùng của anh khiến Dương Chi La có chút không cam lòng, "Vì sao anh luôn đối xử với em như vậy?"

Nghe vậy, Văn Dật Bạch nở nụ cười châm chọc, "Lời nói này của Dương tiểu thư thật là kỳ lạ, cô và Văn Dật Bạch tôi thì có quan hệ gì chứ? Đừng luôn dùng loại thái độ khốc liệt kẻ lẽ đó với tôi, tôi không phải gã đàn ông bị cô mê hoặc, có việc cứ nói!" Lười phải tiếp kẻ giả dối như cô ta Văn Dật Bạch lạnh lùng mở miệng.

Bị anh nói những câu châm chọc, trên khuôn mặt cao ngạo của Dương Chi La nhiễm chút lãnh ý, "Văn Dật Bạch, vì sao mỗi lần em khẩn cầu anh cùng chung sống với em, anh lại thật sự cho rằng Dương Chi La em là loại người không ai muốn chứ?"

"Nếu đã như vậy Dương tiểu thư hãy đi tìm người nào thích cô! Văn Dật Bạch tôi không có phúc để hưởng!" Văn Dật Bạch xoay người lại sắc mặt không đổi nói.

"Văn Dật Bạch. Vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Em phạm lỗi em đã nhận sai, giờ anh lại là một người đàn ông không có phong độ thế sao?"

"Cô muốn tôi phải có phong độ như thế nào chứ? Khi thấy cô xuất hiện phải mỉm cười hỏi em có khỏe hay không sao?" Văn Dật Bạch cười lạnh một tiếng, ý cười không tràn đến đáy mắt.

Anh nói tiếp, "Dương Chi La, cô đến tìm tôi đơn giản chỉ muốn chứng minh cho dù là ba năm trước hay là ba năm sau, đối với tôi cô luôn có ảnh hưởng có phải không? Trong lòng cô đơn giản cũng chỉ do lòng tự trọng của chính mình làm hại, cô không muốn thừa nhận rằng cô đã thua, cô không muốn thừa nhận đối với Văn Dật Bạch tôi... cô chẳng có chút ảnh hưởng nào, cô không muốn thừa nhận cô đã thua Thi Tình, tất cả đều là do cô bị khống chế bởi chính sự kiêu ngạo tức cười của mình?"

Lúc này Văn Dật Bạch nhìn Dương Chi La giống như lũ tôm tép nhai nhép vậy!

Dương Chi La cũng không nghĩ đến anh sẽ nói ra những lời như vậy, trong nháy mắt liền ngậm miệng, "Anh..."

"Tôi làm sao? Không hiểu vì sao tôi lại đối xử với cô như vậy? Phải không?" Vân Dật Bạch nở nụ cười châm biếm, "Hôm nay, cô nghe kỹ cho tôi, tôi không thích cô, không thích. Không phải là do ba năm trước, mà là về mặt của cô hôm nay khiến người ta thấy chán ghét!"

Toàn thân Dương Chi La run run giống như lá rụng mùa thu, kích động đến mức không tìm được giọng nói của mình.

Thấy thế Vân Dật Bạch cười đắc ý, "Không chấp nhận được? Có phải chưa ai từng nói với cô như vậy?"

Kỳ thật anh rất vui, sự xuất hiện của Dương Chi La khiến anh tìm được chỗ để trút giận, có thể tùy ý trút hết lửa giận trong lòng. Nếu không phải cô, anh còn không có cơ hội để trút hết cơn tức trong lòng.

"Vân Dật Bạch. Hôm nay Dương Chi La tôi đến không phải để cho anh châm chọc!" Rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình, Dương Chi La hét lớn thành tiếng.

Vân Dật Bạch lạnh lùng cười không nói.

"Anh dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy? Tôi là Dương Chi La, chỉ cần tôi muốn làm gì bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản tôi. Tôi đã muốn có được thì vĩnh viễn người đó cũng chạy không thoát." Cô cao ngạo lên tiếng.

"Có liên quan gì đến tôi chứ?" Vân Dật Bạch giễu cợt, nhìn ánh mắt của cô giống như kẻ ngốc nói mê vậy.

"Tôi muốn anh sống cùng với tôi!" Cô nói khiêu khích.

"Cô muốn, tôi phải đồng ý sao?" Vân Dật Bạch giễu cợt, "Dương tiểu thư thật biết nói đùa!"

"Tôi muốn, anh nhất định phải sống chung với tôi."

"Thật là nực cười!" Vân Dật Bạch vung bàn tay lên cất bước đến trước mặt cô, "Cô đang nói mơ đấy à!"

Dương Chi La thấy thái độ kiên quyết của anh, nháy mắt khuôn mặt nhu hòa, có chút khát cầu nhìn Vân Dật Bạch, "Dật Bạch, em cầu xin anh. Em thật sự biết sai rồi!" Cô ôm cánh tay anh, "Em chỉ muốn sống chung với anh. Anh đừng lo về Thi Tĩnh. Cô ấy đã đồng ý với em, cô ấy sẽ giúp em khuyên bảo anh, nhưng em không kịp chờ, em muốn sống chung với anh. Những năm gần đây, bên cạnh em xuất hiện rất nhiều đàn ông, bọn họ cũng không bằng anh. Em biết, anh vẫn còn yêu em, chúng ta đã có kỷ ức gần ba mươi năm, tình cảm của chúng ta khi đó rất thân thiết, anh không thể quên em đúng không?"

"Cô nói cái gì?" Vừa giữ chặt cánh tay của cô vừa cúi đầu sát gần mặt cô, Vân Dật Bạch càng tăng thêm lực ở cánh tay, "Cô nói Thi Tĩnh đã đồng ý với cô?!"

"Phải, cô ấy đã đồng ý với em sẽ giúp em khuyên bảo anh, không phải anh lo lắng cho cô ta chứ? Bây giờ cô ấy đã đồng ý cho chúng ta sống cùng nhau, anh còn điều gì phải băn khoăn, Dật Bạch, chúng ta mới là một đôi trời sinh!" Dương Chi La thông thả nói. Tuyet không để ý đến đau đớn trên cánh tay.

Thi Tĩnh chết tiệt!

Đẩy Dương Chi La ra, Vân Dật Bạch sai bước đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng tức giận rời đi của Vân Dật Bạch, Dương Chi La nhẹ nhàng cong khóe môi. Xoay người lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, cô mỉm cười chậm chậm rời đi.

Nơi này, sớm muộn gì có một ngày cũng là của mình!

Công việc của cô nhàm chán đến mức có thể khiến người khác buồn chán, mà công việc bận rộn cũng sẽ khiến người ta điên cuồng. Cô dùng thời gian cả một ngày đem đồ vật phân loại rồi sau đó cất đi, để bản thân quen thuộc với chỗ để tài liệu.

Ngay khi cô đầu đầy mồ hôi ôm một đồng hồ tài liệu cần sửa lại cho tốt chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên ánh sáng tối sầm lại. Phía sau bỗng nhiên lại có một bóng người. Hung hăng thờ ơ vì kinh ngạc. Tài liệu trong tay cũng bị một bàn tay lớn hung hăng đập lên. Nháy mắt rơi là tả xuống dưới chân.

"Ai da..." Cô tức giận ngẩng đầu định mắng. Lại bị ngăn bên miệng bởi sắc mặt người vừa đến. Về mặt bất mãn chậm rãi lên tiếng, "Anh lên con điên gì vậy?" Thần kinh à!

Cô khom người muốn nhặt đồ, giấy tiếp theo lại bị người ôm ngang, nháy mắt cả người bị đặt trên giá đồ.

Đôi mắt Vân Dật Bạch đen lại về mặt âm trầm lo lắng liếc nhìn về mặt khó hiểu của Thi Tĩnh. Đôi môi mỏng của anh hé mở, từng từ từng từ đều lạnh như băng, "Cô đã đồng ý Dương Chi La sẽ giúp cô ấy thuyết phục tôi chấp nhận cô ấy?!"

Sau khi nói xong câu đó, Thi Tĩnh có thể khẳng định cô nghe được tiếng anh nghiến răng nghiến lợi.

"Làm sao anh biết?" Thi Tĩnh theo bản năng bật thốt.



Lời vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận!

Mà khuôn mặt tuần tú của Vân Dật Bạch càng đen!

"Cô thật sự đã đáp ứng sao?" Anh nhăn nhó xúc động muốn đưa tay bóp chết cô, hung tợn hỏi một câu.

"Tôi... tôi có nói... nhưng mà... ừm..." Cô đáp ứng vừa nói xong một câu, nháy mắt đã bị một đôi tay to gắt gao bóp cổ.

Nháy mắt hô hấp bị người ngăn lại, Thi Tĩnh nắm chặt cổ tay anh kiễng mũi chân muốn có thể hô hấp được nhiều hơn! Huyết sắc trên mặt cũng dần dần mất đi.

"Ừm... buông!" Khuôn mặt Thi Tĩnh tái nhợt nắm chặt lấy bàn tay anh nói. Khóe mắt lộ ra một giọt nước thoát nhìn rất đáng thương.

Chiếc cổ mảnh khảnh bên dưới lòng bàn tay cùng với lời cầu xin của chủ nhân chiếc cổ cũng không khiến Vân Dật Bạch mềm lòng, càng tăng thêm lực ở cánh tay, anh âm trầm lạnh lùng nhìn cô, "Đám làm, cổ mà nhận lấy hậu quả!"

"Tôi..." Thi Tĩnh muốn ngụy biện nhưng hô hấp lại bị người chặn gây đau tức trong ngực rồi cuộc khiến cô không thể mở miệng!

Trời ơi, anh ta muốn giết cô sao? Trong nháy mắt đó, Thi Tĩnh thật sự cho là như vậy.

Đôi mắt phản hận hung tợn nhìn xuống khuôn mặt mất hết huyết sắc dưới lòng bàn tay. Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra trắng bệch như tờ giấy, cố gắng để có được không khí trong lành.

Đau... cô cảm thấy mình sẽ bị bóp nát dưới cánh tay này, lông mày thanh tú xinh đẹp nhíu lại, lồng ngực đau tức, đau do tay anh bóp chặt. Đôi mắt đẹp gắt gao dừng ở ánh mắt Vân Dật Bạch.

Lửa giận trong ánh mắt cô càng khiến trong lòng thêm buồn bực, buông cánh tay khỏi cô, anh hung ác mở miệng, "Cô cũng dám gạt đầu đồng ý? Ai cho cô tư cách đó?!"

Đột nhiên bị người chặn hô hấp khiến toàn thân Thi Tĩnh căng thẳng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, huyết sắc trên khuôn mặt xinh đẹp của cô dần dần mất đi, cô chỉ biết, trong thời gian này mọi dịu dàng đều là giả dối! Vân Dật Bạch sao có thể dịu dàng với người ngoài chứ?

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt thất vọng không sợ của cô, Vân Dật Bạch lạnh lùng buông cô ra. Cơ thể gầy yếu như điều đứt dây ngồi phịch xuống nền nhà.

"Khụ khụ khụ..." Hô hấp bị mất bỗng nhiên có lại, trong thời gian dài thiếu đường khí đột nhiên lại có không khí ứa vào liền ho khan mãnh liệt.

Vân Dật Bạch tỉnh táo lại. Quay đầu nhìn về mặt hoảng sợ của Thi Tĩnh đang nhìn anh. Bên tai vang lên tiếng cô kịch liệt ho khan.

"Khụ khụ khụ..."

Bỗng nhiên xoay người đưa lưng về phía cô, Vân Dật Bạch đứng trong góc tối của căn phòng lạnh lùng mở miệng, "Cô có đồng ý hay không?"

"Tôi... khụ, đồng ý rồi!" Cô nói thẳng.

"Thi Tĩnh!" Nghe vậy khuôn mặt Vân Dật Bạch càng lạnh hơn, nháy mắt cả người liền dừng lại trước mặt cô, bàn tay to lớn gắt gao nắm lấy cánh tay cô, "Nếu như cô muốn chết, nói cho tôi một tiếng, tôi sẽ thành toàn cho cô!"

"Tôi đã làm sai điều gì?" Thật vất vả mới bình ổn lại hô hấp Thi Tĩnh ngồi bên đồng tài liệu trên sàn nhà dịu dàng hỏi.

"Cô còn dám hỏi sao? Ai cho cô tư cách để cô đồng ý chuyện của tôi?" Đôi tay Vân Dật Bạch nắm chặt thành quyền âm trầm trừng mắt nhìn cô.

"Chẳng ai cho tôi tư cách. Tôi cũng không hỏi anh không phải sao?" Thi Tĩnh nhẹ nhàng cong khóe miệng, "Tôi có hỏi anh sao?"

Không hề!

Trước mặt anh cô chưa bao giờ nhắc đến người khác, hoặc nên nói, bọn họ khi đó chưa từng nhắc đến người khác, cái tên Dương Chi La lại càng chưa bao giờ được cô nhắc đến.

Vân Dật Bạch mím môi không nói.

Hai tay chống lấy cơ thể, Thi Tĩnh chậm rãi đứng thẳng người. Trên chiếc cổ mảnh khảnh còn in rõ dấu tay, sắc mặt cô còn vô cùng tái nhợt. Bỗng nhiên, cô nở nụ cười. Rồi nghiêm túc nhìn Vân Dật Bạch, "Anh đang trách tôi không sớm nói cho anh biết sao? Nếu như anh muốn gì, mong lần sau anh hãy nói rõ, tôi nhất định sẽ làm theo những gì anh sai bảo!"

Cô là ai? Cô chỉ là một công cụ để sinh con do anh mua về. Chẳng là cái gì cả!

Chẳng là cái gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 119: Về nhà uống thuốc nào

Quan hệ giữa cô và Vân Dật Bạch, dường như lúc nào cũng ôn hòa trong chốc lát sau đó sẽ trở nên gay gắt.

Giống như bây giờ.

Một tay ôm chặt ngực vì nhất thời hụt hơi mà cảm thấy đau đớn khó chịu, hai tay nắm chặt khe vổ, tựa như làm vậy có thể giảm bớt đau đớn trong ngực.

Đây là cảm giác của cái chết sao? Quá trình này quả thực rất đau đớn!

Bám vào bên cánh cửa Thi Tĩnh nhẹ thở gấp, chờ đợi cảm giác đau đớn ở ngực dần dần tan biến.

Vân Dật Bạch không rời tầm mắt khỏi bộ dáng thở gấp của cô, vết tay hồng in trên càn cổ khiến anh nhũn mảy, bất giác nắm chặt nắm tay, lòng bàn tay tựa hồ vẫn cảm nhận được cảm giác mềm mại nơi cổ cô.

Anh không kìm được lòng muốn tiến đến đỡ lấy thân thể lay động lao đảo của cô lại bị cô đẩy ra, "Đừng động vào tôi!" Thi Tĩnh gầm nhẹ một tiếng. Giống như một con thú nhỏ bị thương.

Bàn tay cứng ngắc trên không khẽ nắm chặt thành quyền, vội vượt qua bên người Thi Tĩnh nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt cô.

Mặt mũi dựa vào bên cánh cửa, trong lòng Thi Tĩnh có chút lạnh lẽo, lạnh không phải vì cô hối hận đã không nói với Vân Dật Bạch chuyện của Dương Chi La, mà là do thấy được thái độ của anh đối với cô.

Có lẽ anh nói đúng. Rốt cuộc là ai cho cô tư cách đấy. Chuyện tình của Vân Dật Bạch anh trước giờ đâu cho phép ai được nhúng tay vào huống chi đây là cô? Cô rất tự tin, tự tin cho rằng đến bây giờ hai người họ đã có thể yên ổn sống với nhau.

Cô sai rồi, cô không nên vì sự dịu dàng nhất thời của Vân Dật Bạch mà tự huỷ hoại bản thân. Không thể có chuyện Vân Dật Bạch sẽ đối xử dịu dàng với cô. Cô phải nhắc nhở bản thân phải luôn luôn ghi nhớ thời khắc này.

Chợt một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, Thi Tĩnh đỡ dẫn nhìn giọt nước mắt trên mu bàn tay qua làn sương mỏng. Cô giương giương khóe miệng. Chống đỡ thân mình đi về vị trí làm việc, hai tay bám chặt nhắm mắt không nói.

Đứng cách một bức tường Vân Dật Bạch lặng yên nhìn Thi Tĩnh, đứng yên hồi lâu. Một lát sau anh xoay người rồi đi.

Con bão giữa hai người rõ ràng đến lúc tan lăm vẫn chưa kết thúc. Tiếng chuông điện thoại trước giờ chưa từng đổ chuông bỗng vang lên, Thi Tĩnh thuận tay nhận máy, "Phòng tư liệu xin nghe."

"Sau khi tan làm chờ tôi!" Một câu nói băng lãnh vang lên chưa đợi cô kịp phản ứng đã cúp máy.

Nhìn điện thoại trong tay, Thi Tĩnh mắng thầm trong lòng một tiếng thần kinh, cô cũng không nghĩ nhiều!

Hôm nay là thứ sáu cô vội đến xem Lạc Du bên kia có cần giúp đỡ gì hay không.

Đợi đến khi Vân Dật Bạch xong việc cũng đã là tám giờ tối! Đến lúc ngẩng đầu rồi mắt khỏi tập tài liệu, anh thẫn kêu một tiếng không ổn, anh đã quên mất Thi Tĩnh.

Vội vàng vội lấy áo xuống lầu. Phát hiện vị trí của cô trống không, người đã sớm rời khỏi đây rồi. Điều này khiến Vân Dật Bạch đen mặt.

Cô cố ý. Anh đã hiểu.

Cô đang chống cự lại hành động hôm nay của anh sao?

Vân Dật Bạch cau mày không nói, lái xe đi qua nhà kính trồng hoa của Thẩm Lạc Du, ngoài dự liệu trông thấy một bóng dáng bận rộn, anh nhũn mảy chậm rãi xuống xe.

Tiếng chuông mở cửa vang lên, Thẩm Lạc Du và Thi Tĩnh trầm miệng một lời nói, "Chào mừng quý khách, mua hoa... sao?" Chữ cuối cùng được Thi Tĩnh nuốt lại, có phần kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch bỗng nhiên xuất hiện.

Đứng lại trước cánh cửa kính sắp đóng lại, Vân Dật Bạch vòng hai tay trước ngực đưa mắt nhìn Thẩm Lạc Du đang nhìn mình, rồi nhú mảy nhìn Thi Tĩnh, "Tôi bảo cô chờ tôi, vì sao cô lại bỏ đi?"

"Có sao?"

"Tôi đã gọi điện thoại cho cô!"

Điện thoại...

"A! Cú điện thoại đó là anh gọi cho tôi?!" Thi Tĩnh giật mình hiểu ra. Cô nói không biết là kẻ thần kinh nào? Bỏ qua tiếp tục làm xong công việc. Thì ra đây là anh!

Cái này không phải vấn đề chính, vấn đề chính là "Làm sao anh biết tôi ở đây?" Thi Tĩnh tò mò hỏi.

Hiển nhiên Vân Dật Bạch sẽ không nói với cô là anh đi ngang qua đây. Chẳng qua là anh đưa mắt rời đến trên người Thẩm Lạc Du, "Thiếu Dương không có ở đây sao?" Anh còn tưởng rằng tiểu tử kia nếu không có việc gì thì sẽ mò đến đây.

"Anh ấy, không ở đây!" Thanh âm của Thẩm Lạc Du gần như càng lúc càng nhỏ dần, nghe vào tai Thi Tĩnh dường như có một chút cô đơn.

Thi Tĩnh khẽ nhắm mắt lại không lên tiếng.

Tiếp đó ba người không ai lên tiếng. Vân Dật Bạch một thân cao lớn đứng ở trong phòng, nhìn thế nào cũng cảm thấy bất tiện. Thi Tĩnh nhú mảy, "Này!"

Vân Dật Bạch quay đầu nhìn lại, xác định được người cô gọi là mình. Anh lạnh lùng lên tiếng, "Tôi có tên! Có chuyện gì?"

"Anh muốn mua hoa à?" Tôi quan tâm anh tên gì à. Thi Tĩnh chống nạnh hỏi.

"Không mua!" Vân Dật Bạch lắc đầu. Mua hoa? Để tạo cảm giác tốt.

"Vậy anh đứng đây làm gì? Cửa tiệm của chúng tôi không lớn, không rảnh để tiếp đãi anh." Thi Tĩnh một tay chỉ về hướng cửa chính một mặt nói với anh suy nghĩ của mình, anh một người cao trên mét tám đứng ở chỗ này quả thực không khác gì cây cột, nhưng lại không làm gì.

Lúc này Vân Dật Bạch mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thi Tĩnh, "Cô đang đuổi tôi đấy à?"

"Tôi mở cửa hàng để buôn bán, anh không mua đồ thì đứng ở đây làm gì?" Thi Tĩnh hừ hai tiếng.

Trầm ngâm một lúc lâu, Vân Dật Bạch lúc này mới khẽ nói, "Tôi mua hoa!"

Thẩm Lạc Du kinh ngạc như ong mảy. Cô thấy sắc mặt chị Tĩnh nhất thời thay đổi, bỗng nhiên cô nở nụ cười.

Quan hệ của hai người này thật khó hiểu, tuy rằng thoát nhìn Thi Tĩnh là người nắm được toàn cục, nhưng trên thực tế lại bị một câu nói của Vân Dật Bạch áp đảo hoàn toàn. Cô từ sau quầy bước ra đứng giữa hai người họ, Thẩm Lạc Du nhẹ giọng hỏi, "Anh muốn mua hoa gì? Để tặng cho ai?"

"Hoa gì cũng được. Tặng cho một người phụ nữ!" Vân Dật Bạch nhìn Thi Tĩnh bình tĩnh nói. Quả nhiên thấy Thi Tĩnh khẽ cau mày. Cô vừa lòng câu môi.

"Người phụ nữ như thế nào? Là mẹ, hay bạn gái? Hay là bạn?" Thẩm Lạc Du xoay người tìm kiếm loại hoa thích hợp cho anh, một bên hỏi.

Ánh mắt không rời khỏi Thi Tĩnh, Vân Dật Bạch chậm rãi câu môi, nhả ra mấy chữ, "Một người phụ nữ không quen!"

Trong lòng chợt thấy căng thẳng, Thi Tĩnh dần mọi xúc động trong lòng nhìn về phía Vân Dật Bạch, xoay người đưa lưng về phía anh chỉ quan tâm đến công việc.

"Lần đầu gặp mặt sao? Vậy tốt nhất là tặng tulip hoặc bách hợp!" Thẩm Lạc Du nhanh chóng chọn ra hai loại hoa thích hợp xoay người đưa cho Vân Dật Bạch xem, "Anh xem thử xem, như vậy có được không?"

Vân Dật Bạch nhìn lướt qua hoa, khẽ gật đầu, "Vậy chọn bách hợp đi!"

"Được!" Thẩm Lạc Du xoay người đi bó hoa cũng lúc đấy Thi Tĩnh bỗng nhiên lên tiếng, "Lạc Du, xong việc rồi, chị đi đây! Mai chị lại đến giúp em!" Dứt lời cô không đợi hai người họ có phản ứng đã cầm lấy túi xách ra khỏi cửa.

Vừa cúi đầu xuống gói hoa Thẩm Lạc Du bỗng nhiên nói, "Anh không đuổi theo à?"

Nghe vậy Vân Dật Bạch quay đầu nhìn Thẩm Lạc Du đang cúi đầu, đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc đánh giá cô gái nhỏ này.

Tuổi còn trẻ vậy, nhưng trên người lại tản ra loại khí chất dịu dàng thật dễ khiến cho đàn ông yêu thích. Cô chính là cô bé lúc trước mang trong mình đứa con của tên kia!

Vân Dật Bạch hơi hơi cúi người trước mặt cô viết lại tên một địa chỉ, "Hoa gói xong mang đến địa chỉ này!"

Thẩm Lạc Du bỗng nhiên ngừng đầu, "Tôi coi như hoa này là để tặng cho chị Tĩnh!"

Vân Dật Bạch cười nhưng không nói. Xoay người đi ra ngoài.

Cửa hàng vốn chật chội, lập tức dần trở nên vắng vẻ, Thẩm Lạc Du ngơ ngác nhìn cửa hàng vắng vẻ, trong lòng trống rỗng không biết đang nghĩ gì.

Vừa lòng nhìn nhà kính trồng hoa, trong lòng Thẩm Lạc Du đang không vui nhưng khi nhìn những cánh hoa nở trong lòng lại thoáng hiện lên ý cười. Đó cũng là lý do vì sao lúc trước cô lại chọn mở một cửa hàng như vậy.

Bởi vì khi mỗi một người mỗi một đôi tình nhân bước ra khỏi đây, cô luôn có thể nhìn thấy trên mặt họ tràn đầy ấm áp và hài lòng. Đây là cái mà cô không thể có được. Có đôi khi nhìn người khác, cô dường như cũng cảm nhận được hạnh phúc ấm áp.

Nhanh tay nhanh chân thu dọn hoa trong tay, Thẩm Lạc Du khẽ ngửi hương thơm từ hoa bách hợp. Cô nở nụ cười!

Bách hợp và tulip đều là hoa chị Tĩnh thích. Nhưng phỏng theo lời nói của hai người họ, chị Tĩnh lại thích bách hợp hơn, không biết là cố ý hay vô tình, cô không đoán được tâm tư của Vân Dật Bạch.

Chẳng lẽ không phải tặng cho chị Tĩnh sao? Cô nhặt tờ địa chỉ lên, hồi lâu không nói gì.

Cúi đầu nhìn hòn đá nhỏ trên đường, Thi Tĩnh cúi đầu không nói. Bộ dáng chuyên tâm khiến người khác thoát nhìn càng thêm nhàm chán.

Cô không biết vì sao mình lại kích động bỏ đi, cũng không biết vì sao mình lại như vậy. Chẳng qua là trong lòng cô có chút kỳ lạ.

Rõ ràng cô cũng đầu cùn. Nhưng khi nghe thấy những lời của anh trong lòng cô vẫn cảm thấy mất hứng.

Một người phụ nữ không quen?

Đúng là nhanh tay, một Dương Chi La còn thấy chưa đủ, hơn nữa còn có cô, anh còn muốn có bao nhiêu phụ nữ nữa đây?

Bỗng nhiên cô dùng sức đá cục đá nhỏ dưới chân bay ra xa. Một mạch hướng về phía trước nơi có một đôi nam nữ đang dắt tay nhau, hai người họ mặt đối mặt tựa như chuẩn bị hôn môi. Lại bị một cục đá nhỏ đánh trúng đầu người đàn ông.

"Mẹ kiếp, là kẻ nào? Là cô đáp tôi phải không?" Người đàn ông tức giận xoay người hung tợn nhìn Thi Tĩnh.

Ngạch...

Thi Tĩnh cố giữ bình tĩnh nhìn lại ánh mắt tức giận của anh ta, chẳng qua là do xung quanh không có ai khác, cho dù Thi Tĩnh giả vờ không phải do cô làm, cũng sẽ bị người ta coi như mục tiêu để nhắm đến.

"Là cô đáp tôi phải không?" Người đàn ông tức giận nhanh chóng tiến tới gần bên người Thi Tĩnh, "Cô bị thần kinh à! Sao lại đáp tôi?"

"Tôi... Tôi..." Thi Tĩnh ấp a ấp úng nửa ngày trời mà không nói ra được nguyên do.

Chợt từ đằng sau lưng cô một bàn tay lướt qua đầu cô bưng kín miệng cô vừa định mở ra muốn nói, cả người cô được ôm vào một vòm ngực ấm áp, hơi thở quen thuộc khiến cho Thi Tĩnh cứng họng, nhưng ngay sau đó cô lại hung tợn cắn anh một cái.

Người đàn ông phía sau cô cười nhạt hướng người đàn ông bị đáp đá nói, "Anh nói đúng, cô ấy đúng là bị thần kinh. Thật ngại quá, hôm nay vẫn chưa được uống thuốc! Đã đánh phải anh, thật sự xin lỗi!" Thi Tĩnh trong lòng nghe vậy dùng sức khẽ giãy dụa, lại bị anh thô bạo giữ chặt. Đè ép.

Người đàn ông không may nghe vậy nhất thời nhỏ một ngụm nước miếng, "Đúng là bị thần kinh à?"

"Đúng vậy! Không thần kinh sẽ ra đường làm loạn đánh người như vậy sao?" Vân Dật Bạch cười hỏi lại.

"Mẹ kiếp. Thật là xui xẻo!" Cho dù cậu ta còn muốn nói thêm gì. Nhưng vì đối phương là bệnh nhân tâm thần, nên không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào. Cậu ta chỉ có thể bỏ qua. Xoay người đưa bạn gái rời đi.

Lúc này Vân Dật Bạch mới có thể buông người phụ nữ trong lòng ra.

Miệng vừa được tự do, Thi Tĩnh xoay người tức giận quát, "Anh mới bị tâm thần, cả nhà anh đều bị tâm thần!"

Nụ cười thân thiện treo bên khóe miệng, Vân Dật Bạch cũng không vì lời nói lúc giận của cô mà tức giận, ngược lại anh thích ý nói, "Nếu không phải có bệnh, sao lại ở trên đường mà đánh loạn người khác chứ? Đi, về nhà uống thuốc nào!" Nắm lấy tay cô hướng về phía xe vẫn còn sáng đèn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 120: Người mua muốn, cô sẽ cho sao

Khốn khiếp chết tiệt, anh dám nói cô bị bệnh thần kinh à?!

Anh mới bị thần kinh!

Bị Vân Dật Bạch cứng rắn nhét vào trong xe Thi Tĩnh cảm tức nhìn Vân Dật Bạch bên cạnh, con tức khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, "Sao anh dám xúc phạm tôi?!"

Gần như không để ý mà giương giương khóe miệng, Vân Dật Bạch lên tiếng, "Xúc phạm cô?"

"Đúng vậy, anh nói tôi bị thần kinh!"

"Cô không phải sao?" Nói tới đây Vân Dật Bạch lạnh mặt, "Cô cũng biết vừa rồi nếu không nhờ có tôi, cô có bị người ta đánh chết cũng chẳng có ai thêm giúp cô!" Dùng sức đóng sầm cửa xe, anh quay đầu căm tức nhìn cô, "Thi Tĩnh, lá gan của cô càng ngày càng lớn? Cũng dám một thân một mình gây ra chuyện như vậy, nếu không có tôi, xem cô làm thế nào mà trở về được!"

Thi Tĩnh tự biết mình đuối lý nhẹ giọng nói, "Cũng không phải là tôi cố ý!"

"Người khác có quan tâm xem cô có cố ý hay không à?" Vân Dật Bạch gầm nhẹ một tiếng, "Cô có đầu óc hay không vậy!"

"Tôi không có vậy anh có được chưa! Lái xe lái xe đi, tôi muốn về nhà!" Không muốn lại tiếp tục nghe anh lái nhai nữa, Thi Tĩnh lấy hai tay che lỗ tai, "Lái xe lái xe đi!"

Người phụ nữ này đang coi anh là lái xe của cô sao?! Vân Dật Bạch hung tợn trừng mắt liếc nhìn cô, vẫn theo lời cô lái xe đi.

Bên tai rớt cuộc cũng trở nên yên tĩnh, Thi Tĩnh không nhìn được cúi đầu nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Vân Dật Bạch lúc đang lái xe, "Này, hoa của anh đâu rồi?"

"Hoa nào?" Vân Dật Bạch vội vàng nhìn cô một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, "À, hoa đó à!"

"Đúng vậy! Không tự tay đem tặng thì không thể thể hiện được thành ý đâu!" Thi Tĩnh nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Cô nói rất đúng!" Vân Dật Bạch cười cười, "Phụ nữ đều thích vậy!"

"Đúng vậy! Anh cũng hiểu phụ nữ nhỉ!" Thi Tĩnh chua chát nói.

"Cô đang ghen đấy à?" Vân Dật Bạch quay đầu nhìn cô một cái, nói đầy ẩn ý.

"Tôi không có!" Thi Tĩnh lập tức phủ nhận, "Vì sao tôi phải ghen chứ? Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, người phụ nữ nào..." thế nào, dù là người phụ nữ nào thì cô cũng có tư cách gì để hỏi chứ?

Câu nói cô có tư cách gì của Vân Dật Bạch lại một lần nữa ủa về trong đầu cô, Thi Tĩnh nhất thời trầm mặc.

Cô bỗng nhiên im lặng khiến Vân Dật Bạch khó hiểu ngoảnh đầu lại, "Tại sao không nói nữa?"

"Tôi không có tư cách hỏi anh việc này!" Thi Tĩnh thần nhiên nói. Nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe từng cái từng cái lướt qua mà không nói gì.

Trong nhất thời, không khí trong xe rơi vào trầm mặc. Vân Dật Bạch cho rằng cô sẽ không nhắc lại chuyện chiều nay nữa. Hơi hơi ngoảnh đầu ngoảnh lại nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Thi Tĩnh, vệt hồng ở cổ dường như đã nhạt dần. Nhưng anh vẫn có thể nhìn ra.

Anh không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm nay. Cô cũng không. Giống như chuyện này vốn dĩ chưa hề phát sinh. Mà anh cũng thấy vui vẻ thoải mái khi không cần phải lo giải quyết rắc rối này.

Nhưng, phụ nữ thì vẫn là phụ nữ. Làm sao có thể quên được đây?

Vân Dật Bạch mấp máy môi ho nhẹ một tiếng, "Cổ của cô..."

"Tôi không sao!" Thi Tĩnh quay đầu, suy tư chốc lát, như vừa quyết định việc gì liền nói.

"Vân Dật Bạch. Tôi nghĩ có một số việc chúng ta nên nói rõ với nhau!" Cô không muốn cùng Vân Dật Bạch cứ không rõ ràng như vậy.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch trầm ngâm chốc lát, "Chuyện gì?"

"Dương Chi La đúng là có đến tìm tôi nhờ giúp đỡ. Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, lời nói của tôi đối với anh cũng chẳng có tác dụng gì cả. Cho nên tôi không nói. Tôi cũng không định nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh. Tôi xin lỗi, đã khiến anh phải tức giận như vậy! Anh yên tâm, về sau tôi sẽ không bao giờ tùy tiện đồng ý những việc có liên quan đến chuyện tình cảm của anh, tôi sẽ nhớ rõ thân phận của mình!" Nói một hơi dài như vậy, Thi Tĩnh cười cười, "Đến khi sinh xong đứa nhỏ tôi và anh coi như không còn liên quan!"

Chẳng biết tại sao, sau khi Vân Dật Bạch nghe xong những lời cô nói, bàn tay chợt nắm chặt vô lăng, các đốt ngón tay nổi hẳn lên.

Ý của cô là, sau này dù anh có làm gì thì cô cũng sẽ không quan tâm.

Đây vốn dĩ là kết quả mà anh vẫn mong đợi, cũng chính anh đã sớm nói với Thi Tĩnh như vậy, nay cô lại bình tĩnh nhắc lại với chính anh.

Loại cảm giác này, khiến anh thấy không thoải mái, không vui vẻ!

"Hử? Cô cũng nhìn nhận rõ quan hệ giữa chúng ta nhỉ!" Vân Dật Bạch trào phúng châm biếm.

"Chẳng lẽ không đúng hay sao?" Thi Tĩnh quay đầu hỏi lại, "Giờ tôi còn chưa làm gì đã suýt bị anh bóp chết. Sau này, mạng của tôi có còn... hay không? Con người tôi rất luyện tiếc cái mạng này, bởi vậy, tôi cần cân nhắc cẩn thận vì mạng của mình." Cô cười vô cùng xán lạn, khiến người khác thấy lóa mắt.

"Vẫn còn để bụng chuyện hồi chiều sao?" Vân Dật Bạch thân nhiên nói.

"Không phải tôi để bụng, mà là tôi muốn làm rõ chuyện gì tôi nên làm, chuyện gì tôi không nên làm!"

"Hiện tại đã rõ ràng rồi chứ?"

"Phải!"

"Vây được!" Dưới chân nhấn ga tăng tốc, chiếc xe Mercedes - Benz vững vàng phóng trên đường. Thi Tĩnh vội vành dùng hai tay ổn định thân thể của mình, có chút hoảng sợ nhìn Vân Dật Bạch, "Anh muốn làm gì?"

Cầm Vân Dật Bạch nổi đầy gân xanh, tay nắm chặt tay cầm nhanh chóng quay tròn vô lăng, tốc độ xe không hề chậm lại.

Tốc độ xe quá nhanh khiến Thi Tĩnh hít thở không thông, trái tim chịu kinh hãi có phần đau đớn, cô nhấp máy cánh môi. Rồi tầm mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?"

Kết một tiếng.

Cùng lúc xe đang tăng tốc bỗng nhiên dừng lại, theo quán tính cả người Thi Tĩnh lao về phía trước, được dây an toàn kéo lại.

Tiếp đó gáy cô bị dùng sức đè ép lại, sau đấy, cánh môi đỏ mọng của cô bị nuốt hết trong miệng anh.

Cánh môi mòng hơi lạnh hung tợn cắn môi cô, cho đến khi trong miệng hai người có vị máu tanh anh mới buông cô ra.

Che cánh môi bị thương chảy máu, Thi Tĩnh nhú mày, "Anh cầm tinh con chó à? Lại đi cắn người như vậy!"

Cánh môi vương tia máu, Vân Dật Bạch thu lại ánh mắt thâm trầm mang theo sự sắc nhọn, gờ tay lên lau đi vết máu bên khóe miệng, anh nở nụ cười, "Không phải cô cũng biết rõ thân phận của mình rồi sao? Thế nào? Chỉ hôn một cái mà cũng không chịu được sao?"

"Vân Dật bạch, anh là đồ khốn khiếp!" Thi Tĩnh tức giận mắng.

Tiếng kêu gào của cô nhất thời im bật, bởi vì cánh tay của anh lại không biết xấu hổ trượt vào trong áo sơ mi của cô, chậm rãi vuốt ve lưng cô... ..

"Anh thật quá đáng!" Cảm giác vừa kích thích vừa cuồng dã khiến toàn thân cô bắt giác lùi lại, cô muốn giữ tỉnh táo, muốn thoát ra, nhưng cô càng vặn vẹo thì hai người lại càng dán vào nhau trông càng mập mờ.

Cơ thể không theo sự khống chế của cô hoàn toàn chịu sự kích thích của anh. Cảm giác cơ thể không còn do mình làm chủ nữa khiến hốc mắt cô không kìm được đỏ lên..

Nước mắt nóng hổi rơi xuống lưng bàn tay anh. Bàn tay đưa vào trong áo sơ mi tùy tiện trêu đùa đột nhiên dừng lại, không khí nực nặc hoặc trong xe phút chốc tiêu tan. Vân Dật Bạch tức giận chậm rãi thu hồi bàn tay phía trong áo sơ mi ra. Liếc nhìn Thi Tĩnh gần như cuộn mình lại một chỗ.

Sự đụng chạm của anh khiến cô cảm thấy khó chịu như vậy sao? Vậy mà cô lại vì sự đụng chạm của anh mà khóc khổ sở như vậy. Vân Dật Bạch nắm chặt bàn tay, trừng mắt đưa lưng về phía người phụ nữ của mình nuốt giận trong lòng.

Không phải Thi Tĩnh không thừa nhận bản thân cô rất nhớ anh, nhớ nụ hôn nhẹ nhàng của anh, nhớ cái ôm ấm áp của anh, nhớ cái nắm tay của anh, nhớ cả mùi hương trên người anh.

Cô hận chính mình, hận bản thân rõ ràng muốn chống cự lại nhưng cô lại không thể làm gì được. Cô hận chính mình, hận cơ thể mình một khi tiếp xúc với sự đụng chạm của anh lại sinh ra phản ứng không thể khống chế được.

Cô mạnh mẽ lấy tay gạt đi nước mắt, nức nở nói, "Anh thật quá đáng, anh có biết không?" Tiếng nói mang theo nước mắt nên có chút nghẹn ngào.

"Quá đáng?! Tôi bỏ tiền ra, chẳng lẽ lại không được phép động vào cô?!" Vân Dật Bạch nhẫn tâm nói. "Muốn làm liệt nữ trinh tiết, cô hãy nhìn lại xem bây giờ cô có tư cách để chống cự lại hay không!"

Anh nói đúng. Bây giờ cô chỉ là một người phụ nữ dùng chính thân thể của mình để trao đổi mà thôi! Cô có tư cách gì để chống cự lại đây?! Cô chỉ là một món hàng hóa có giá trị ngàn vạn, hàng hóa không có mạng sống cũng không có quyền để phản kháng. Cô có tư cách gì đây?

Trầm mặc một lúc lâu, Thi Tinh từ từ xoay người cởi bỏ dây an toàn. Dưới ánh mắt khó hiểu của Vân Dật Bạch, từ từ đưa tay cởi từng cúc áo sơ mi của mình.

"Cô đang làm cái gì vậy?" Vân Dật Bạch trừng mắt nhìn động tác của cô không chút tức giận hỏi.

Thi Tinh không nói một câu cũng không ngừng đầu lên. Động tác trên tay cũng không ngừng lại, cho đến khi cúc áo sơ mi hoàn toàn được tháo ra.

Dưới ánh mắt không chút cảm xúc của Vân Dật Bạch, áo sơ mi chậm rãi trượt xuống từ bờ vai trơn bóng mịn màng của cô, trên người Thi Tinh chỉ còn nội y gần như xích lõa đứng trước mặt anh, sắc mặt không đổi nhìn anh.

Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn từng đường nét duyên dáng từ cổ trắng dòi xuống, đến bộ ngực vênh cao của cô, cái eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, cái mông vênh cao, một đường kéo đến đường cong cân xứng từ đôi chân cô, ánh mắt người đàn ông thoáng hiện một nét xuân sắc.

Không gian nhỏ hẹp trong xe khiến cô không thể di chuyển chân ra, chỉ có thể cuộn mình trên ghế, nhưng cũng đã khiến người khác bị mê hoặc.

"Mới vừa rồi vẫn còn là bộ đáng liệt nữ trinh tiết, vậy mà bây giờ đã chủ động dâng mình. Thi Tinh, cô thật sự có chút bất đồng. Khiến tôi phải nhìn lại bằng con mắt khác!" Anh lạnh lùng châm chọc.

Thi Tinh tự nói với mình phải cố gắng quên đi những lời châm chọc của anh, "Anh dừng xe lại ở đây, không phải là vì muốn sao? Nếu đã muốn, thì phải biết nắm bắt thời gian!" Cô bình tĩnh nói.

"Có ý gì?" Vân Dật Bạch lúc này mới phát hiện, nơi anh dừng xe đúng là ít người qua lại nhưng lại cách biệt thực không xa.

"Mua một người phụ nữ mà không chạm vào thì sao có thể đi được chứ?" Cô cười giễu cợt.

Giây tiếp theo, Vân Dật Bạch nheo hai mắt lại, "Không cần biết người đàn ông hôm nay mua cô là ai. Cô cũng đều sẽ làm vậy sao?" Chết tiệt.

"Phải! Chỉ cần người mua tôi muốn!" Cô nhắm mắt không nói.

Tiến lên một bước lớn, Vân Dật Bạch tức giận túm lấy cánh tay cô dùng sức lôi đi. Thi Tinh chỉ mặc nội y ngã nhào vào lòng anh. "Người khác muốn, cô đều cho sao?!" Cô không phải rất kiên cường sao? Không phải rất mạnh mẽ sao?

Đây không phải do anh đã nói sao? Từ trong mắt anh Thi Tinh nhìn thấy ý tứ như vậy.

Vân Dật Bạch nham hiểm nheo mắt lại, "Nếu đã vậy, tôi đây sẽ thỏa mãn cho cô!" Đột nhiên anh cúi đầu phủ lên môi cô, thuần thục cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi ấm nóng chui vào trêu chọc khiêu khích trong miệng cô, mang theo ham muốn nóng bỏng.

Bàn tay anh cũng không nhàn rỗi, âu yếm vuốt ve nơi đầy đặn trước ngực cô. Vội vã âu yếm làn da nõn nà đẹp đẽ, môi lưỡi cuồng vọng hút lấy hương vị ngọt ngào từ cô.

Bàn tay anh càng thêm càn rỡ trên người cô, ánh mắt cuồng dã gắt gao dán lại trên hai gò má đã phồng hồng của cô.

Hô hấp của cô càng thêm dồn dập hỗn loạn, phần da thịt trước ngực cũng dần trở nên mẫn cảm, có thể cảm nhận rõ ràng hơn mỗi một động tác của anh, cảm nhận được rõ ràng bàn tay anh lướt qua nơi mẫn cảm đầy đặn của cô thế nào, ngón tay anh du ngoạn trên người cô ra sao...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 121: Các người lấy tôi làm vật giao dịch gì vậy

Bàn tay của anh càng thêm càn rỡ muốn làm gì thì làm trên người cô, đôi mắt cuồng dã gắt gao khóa trên đôi gò má đỏ bừng của cô.

"Úm... a..." Cô bị khiêu khích. Khiến cho ý loạn tình mê, cả người đều nóng lên.

Lúc lửa nóng bắt đầu nhen lên chột bàn tay anh thu lại, đôi má Thi Tĩnh vẫn đỏ bừng chưa kịp bình thường trở lại.

Vân Dật Bạch tà tà cong khóe môi, nắm lấy chiếc cầm mảnh khảnh của cô tà tà cười, "Còn chưa thỏa mãn sao? Hửm?"

Nụ cười của anh giống như đang châm biếm cô vậy, vòng tay ôm lấy cơ thể mình, Thi Tĩnh nén chịu ánh mắt tà tứ cùng nụ cười giễu cợt của anh.

Ném chiếc áo sơ mi vẫn còn lưu hơi ấm lên đầu cô, Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô, "Mặc vào!"

Kéo lại áo sơ mi, Thi Tĩnh mặc lên người.

Nói rõ, cũng đã nói rõ, sau này hai người sẽ không ai được nhúng tay vào chuyện của người kia. Như vậy cũng tốt!

Khoảng cách đến biệt thự đã không còn xa, Vân Dật Bạch thông thả lái xe đi về phía biệt thự.

Trong quá trình này, Thi Tĩnh cũng đã mặc lại quần áo trên người, chờ xe dừng lại thì xuống.

Ngoài ý muốn của mọi người chính là, trước cửa biệt thự, một chiếc xe con đã dừng đang nhìn xe bọn họ dừng lại, người trên xe cũng mở cửa xuống xe.

Đôi chân ngừng lại, Thi Tĩnh cùng người trên chiếc xe con đó đồng thời ngẩng đầu nhìn nhau.

Thi Tĩnh hơi sững sốt nhìn người đó, là mẹ Vân?!

Vân Dật Bạch xuống xe cũng nhìn thấy mẹ mình, mặt anh không chút thay đổi nhìn qua hai người, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi vào nhà.

Anh cứ vậy mà để cô ở lại cùng mẹ anh sao? Chắc không phải chứ?!

Thi Tĩnh mím môi, nhìn bộ dáng nhìn mình chằm chằm của mẹ Vân. Bất đắc dĩ nhỏ giọng nói, "Bác vào nhà rồi nói chuyện!"

Mẹ Vân giương mắt nhìn cô, theo lời vào cửa.

Nhìn mẹ Vân trước mặt, Thi Tĩnh không nhận được thâm oán trong lòng nơi này hình như là nhà mình!

Khi vào trong đã thấy Vân Dật Bạch nhàn nhã ngồi trên sofa chờ hai người, mà sau khi mẹ Vân bước vào cũng ưu nhã ngồi xuống bên cạnh con trai, để lại mình Thi Tĩnh đứng trước cửa hai mặt nhìn nhau, có cảm giác như không biết nên làm cái gì.

Thờ dãi một tiếng, Thi Tĩnh xoay người đi vào bếp bưng ra hai cốc nước đặt trước mặt hai người, lặng lẽ ngồi xuống đối diện hai người.

Cái cảm giác này, giống như tam đường hội thẩm vậy!

Bầu môi, Thi Tĩnh ngẩng đầu nhìn mẹ Vân, cố gắng không để ý đến người đàn ông đang ung dung nhàn nhã.

"Bác có chuyện gì sao?"

Mẹ Vân im lặng nhìn Thi Tĩnh, cũng không kiêng dè con trai đang ngồi bên cạnh, thấp giọng nói, "Thấy hai người xuất hiện cùng nhau, liệu tôi có thể cho rằng, cô đã đồng ý điều kiện của tôi rồi chứ?"

Nghe vậy, theo bản năng Thi Tĩnh nhìn sang Vân Dật Bạch, anh chỉ chậm rãi cầm lấy điều khiển bật tivi chọn chương trình mình thích sau đó chăm chú xem chương trình đó.

Xem ra, anh không có ý định sẽ giúp cô!

Thi Tĩnh mím môi lặng lẽ gật đầu, thừa nhận.

"Từ khi nào?" Trong đôi mắt mẹ Vân hiện lên một tia sáng khẩn thiết.

Từ khi nào?!

Chuyện này, làm sao cô biết được?!

Thi Tĩnh lại một lần nữa đưa ánh mắt cầu cứu về phía Vân Dật Bạch, anh vẫn không định mở miệng giúp. Thi Tĩnh liến bực mình, tiện tay cầm gối ôm bên cạnh ném qua.

Vân Dật Bạch đưa tay vững vàng bắt lấy gối ôm đặt trên người, lúc này mới mở miệng, "Mẹ, chuyện này ai cũng không thể nói chính xác được, bọn con đã đáp ứng điều kiện của mẹ, mẹ cũng nên nhớ mẹ đã đồng ý điều kiện của con!"

Ánh mắt mẹ Vân nhanh chóng nhìn tới nhìn lui trên hai người, ánh mắt hiện lên một tia bực mình. Trên mặt lại bình tĩnh không chút gợn sóng, "Nếu đã như vậy, mẹ cũng an tâm!" Nói xong chuyển tầm nhìn về phía Vân Dật Bạch, "Nếu đã đồng ý vậy điều kiện của con tất nhiên mẹ sẽ làm được. Nhưng phải trong trường hợp các người thật sự mang thai, mẹ mới chịu đồng ý. Bây giờ con không được để quan hệ với Dương Chi La quá căng, nếu không nghe



lời, con hãy chuẩn bị kết hôn đi!" Mẹ Vân cũng nói ra điều kiện của chính mình.

Nghe vậy Vân Dật Bạch chỉ khẽ run, gật gật đầu. Lúc này mẹ Vân mới đứng dậy rời đi.

Thi Tinh cố gắng tiêu hóa ý nghĩa trong lời nói của mẹ Vân!

Giao ước trong lời nói của Vân Dật Bạch và mẹ anh ta là gì? Hơn nữa nội dung của giao ước đó hình như có liên quan đến cô. Liên quan đến Dương Chi La. Cũng liên quan đến đứa bé trong bụng!

Kỳ thật cô vẫn luôn cho rằng Vân Dật Bạch chỉ vì hiếu thuận. Cũng không nghĩ đến trong đó còn có nghĩa khác.

Rốt cuộc anh và mẹ anh đã có giao ước và điều kiện gì chứ!

Hai tay Vân Dật Bạch ôm ngực nhìn bộ dạng xuất thần của Thi Tinh, trong lòng không nhịn được hơi trầm xuống.

Ngay khi anh chuẩn bị xoay người rời đi, lại truyền đến giọng nói của Thi Tinh, "Các người lấy tôi làm vật giao dịch gì vậy?!"

Bước chân anh ngừng lại nhưng cũng không quay lại, chờ cô tiếp tục mở miệng.

"Bây giờ tôi là cái gì?" Thi Tinh giương giương khóe miệng, cười nhạt, "Vân Dật Bạch, anh thật tàn nhẫn! Tôi đã trở nên như vậy rồi. Thế vẫn chưa đủ hay sao? Anh lại lấy đứa trẻ còn chưa chào đời ra để trao đổi! Rốt cuộc anh có còn là con người không?!" Khi câu nói cuối cùng vừa ra khỏi miệng, gần như cả người cô đều như suy sụp.

"Cô có tư cách gì mà chỉ trích tôi?" Bỗng nhiên anh quay người lạnh giọng quát. Hít sâu một hơi, sau đó khẽ nhếch môi, "Cô thì có khác gì tôi chứ? Không phải cô cũng như tôi cũng lấy đứa bé ra để trao đổi sao? Cái giá đưa ra thế nào còn cần tôi phải nhắc lại sao?" Giọng anh từ tốn từng chữ từng chữ băng lãnh.

Lời anh nói từng chữ từng chữ đều giống như lưỡi dao tàn nhẫn đâm vào lòng cô. Thi Tinh ngẩng đầu nước mắt trực rơi.

"Sao anh có thể nói vậy chứ?"

"Chẳng lẽ không đúng hay sao? Không phải cô cũng coi đứa bé trong bụng cô như một thứ hàng hóa để đem ra trao đổi sao? Thi Tinh, chúng ta đều vì mục đích của bản thân, hà cớ gì cô phải tự cho mình thanh cao vậy chứ?" Vân Dật Bạch châm chọc cười.

"Tôi không có!" Thi Tinh ra sức lắc đầu, "Tôi không có!"

"Không có?!" Vân Dật Bạch cười nhạt, "Cô có cần tôi phải nhắc lại cho cô nhớ chính cô là người đưa ra điều kiện với tôi không?"

Mất ngắn lẹ, Thi Tinh nhếch môi, nghẹn ngào nói, "Không, tôi không có!" Không phải cô muốn bán đứa con.

"Thi Tinh, cô không cần phải tỏ ra cao thượng, cũng không cần tỏ ra ghê tởm người khác như vậy, cô cũng giống tôi mà thôi!" Không muốn phải tiếp tục nhìn đôi mắt ngắn lẹ của cô, Vân Dật Bạch phất tay áo rời khỏi phòng khách.

Không, không phải cô muốn bán đứa bé, cô không muốn! Thật sự không muốn bán đứa bé!

Thế nhưng... cô cũng đã lấy đứa bé ra để trao đổi!

Vân Dật Bạch nói đúng, cô cũng giống như anh, cô không có tư cách để chỉ trích anh, cô thì có khác gì anh cơ chứ?

Không khác gì nhau! Một chút cũng không!

Nhìn hình ảnh cười nhạt của mình phản chiếu trên tivi, Thi Tinh cười buồn.

Tiếng khóc được kiềm chế trong phòng khách truyền đến trên lầu khiến Vân Dật Bạch khẽ nhíu mày, khuôn mặt tuấn tú đầy phiền muộn khẽ chau mày. Năm tay không tự chủ vung lên, mạnh roi xuống trên mặt bàn. Phát ra một tiếng 'bịch'.

Bóng đèn dần dần bao phủ, cả người Thi Tinh vẫn duy trì tư thế cuộn tròn trên sofa không nhúc nhích.

Bước chân vững chắc từ trên bước xuống, bộ âu phục gò bó đã được thay ra, chỉ còn áo sơ mi trắng bên trong, Vân Dật Bạch chậm chậm bước xuống lầu. Anh mặc áo sơ mi trắng phảng phất thoáng hiện nét nhân rồi.

Hai cái cúc trên cổ không cài, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, cúc áo bên cổ tay cũng không cài ngược lại lại được xắn lên cao, xắn lên tận khuỷu tay, thoát nhìn trông anh rạng rỡ hơn nhiều.

Tiếng bước chân xuống lầu bỗng ngừng lại, anh nhíu mày nhìn người phụ nữ vẫn ngồi ôm chân như trước. Anh lại cất bước bước xuống thêm đá chậm rãi đi đến cạnh cô, đá đá ghé sô pha, "Thi Tinh!"

Thi Tinh ngồi trên sô pha vẫn như trước không chút động tĩnh.

Vân Dật Bạch nhú chặt mày, "Thi Tinh?!" Anh cao giọng gọi.

Thi Tinh vẫn như cũ không nói gì!

Mày kiếm khê chau, anh khom người lay Thi Tinh. Cơ thể cô giống như không có điểm tựa ngã nghiêng về một bên.

Nhìn Thi Tinh bỗng nhiên ngã xuống ngay khi anh vừa chạm tay vào, trong lòng Vân Dật Bạch thấy căng thẳng, anh căn bản cũng không kịp suy xét xem cảm giác đầy trong lòng mình là gì, bàn tay đã vội đưa ra kéo cô tựa vào lòng mình.

Anh lạnh lùng nói, "Thi Tinh, cô làm sao thế này?!"

Thi Tinh trên vai mặc nhiên không nói.

Vân Dật Bạch lúc này mới ý thức được không phải cô đang dở trò. Đưa tay dò tìm hơi thở của cô.

Vẫn còn thở...

Anh không nén được khê thở phào. Nắm lấy bả vai Thi Tinh, tức giận nói, "Thi Tinh, đủ rồi đấy!"

Cả người Thi Tinh mềm oặt giống như không có sức sống, để mặc anh dùng sức lay động, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên bao phủ một tầng mờ hôi mỏng.

Cánh tay đang lay động chợt dừng lại, Vân Dật Bạch ôm chặt lấy Thi Tinh, bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô. "Thi Tinh! Thi Tinh!"

Cơ thể mềm mại trong lòng vẫn như cũ không có phản ứng gì. Trong lòng Vân Dật Bạch như đã hiểu, bàn tay giữ chặt lấy mặt cô, ngón cái dùng sức ấn mạnh lên mạch nhân trung của cô.

"Úm... khụ khụ, đau!"

Vội thở gấp, Thi Tinh nhẹ ho khan tỉnh lại, không nhận được chống cự lại sự đau đớn bên mũi.

Ngón tay đặt trên huyệt nhân trung cũng không ngừng lại sau khi thấy cô tỉnh, ngược lại lại thêm dùng sức.

"A, đau quá!" Thi Tinh nhẹ giọng kháng nghị, không chịu được vùng vẫy đứng lên.

Cơ thể vốn không cử động trong lòng bỗng nhiên dùng sức giãy dựa ngồi dậy, lúc này Vân Dật Bạch mới dần bình tĩnh, thu ngón tay lại.

"Anh đang làm cái gì vậy? Đau lắm đấy anh có biết không?" Thi Tinh hung dữ trừng Vân Dật Bạch, cô cảm thấy huyệt nhân trung ở mũi như muốn sưng lên!

Lần đầu tiên, khi Thi Tinh mắng Vân Dật Bạch, một câu anh cũng không nói, chỉ kinh ngạc nhìn Thi Tinh đang mắng chửi. Anh từ từ đưa tay, muốn động vào người cô. Lại bị Thi Tinh tránh qua một bên.

Anh làm sao vậy?" Cô cảnh giác nhìn Vân Dật Bạch.

Bàn tay dày rộng lớn nhẹ nhàng đưa ra chạm vào mặt cô, khê vuốt ve, rồi vội buông ra.

Sự đụng chạm từng chút một khiến Thi Tinh phải nhú mày. "Vân Dật Bạch, anh không khỏe à?!" Hiển nhiên cô không hề hay biết mình vừa gặp chuyện gì.

Vội tiến đến ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé yếu ớt vào ngực, cánh tay Vân Dật Bạch ôm chặt lấy giống như hận không thể đem cả người cô ép sát vào người mình.

Thi Tinh cảm giác, tất cả xương cốt của cô đều bị anh bóp nát, cảm cô đặt trên vai anh, "Vân Dật Bạch?!" Cô không hiểu vì sao anh lại trở nên khó hiểu như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 122: Miệng tôi đều do anh ấn mà sưng lên

Bộ dạng của anh thoát nhìn khiến cô thấy lo lắng. Nhưng xương cốt trên người cơ hồ đều bị anh bóp nát khiến cô không nhận đau được mà kêu lên.

"Đau!"

Rốt cuộc anh làm sao vậy?!

Tiếng kêu của cô phút chốc kéo Vân Dật Bạch khỏi dòng suy nghĩ, chợt đẩy cô ra.

Lực từ anh khiến lưng Thi Tĩnh đập mạnh vào sofa, cũng may sofa mềm khiến lực giảm đi, cô cũng không cảm thấy quá đau!

"Anh làm sao vậy?" Thi Tĩnh thật sự nghĩ không ra... Vân Dật Bạch anh ta!

Bỗng nhiên hoàn hồn, Vân Dật Bạch chợt đứng thẳng người, nhìn lên huyết nhân trung sung đỏ của Thi Tĩnh, tức giận nói, "Thi Tĩnh!"

"Sao vậy? Tôi đã làm gì mà vẻ mặt anh như muốn ăn thịt tôi vậy!" Thi Tĩnh nghi hoặc hỏi. Từ sau khi vào nhà cô và anh dường như chưa từng đối mặt trực tiếp, cô có thể đắc tội gì với anh chứ?

Thi Tĩnh càng nghĩ càng thấy mình vô tội!

Đôi mắt Vân Dật Bạch híp lại âm trầm trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của cô, "Sao cô lại giấu tôi?"

Bộ dạng vừa rồi của cô là ngất xỉu. Hơn nữa không biết đã kéo dài bao lâu! Vân Dật Bạch không dám tưởng tượng, nếu như vừa rồi mình xuống trễ chút nữa, liệu bây giờ cô còn có thể đứng trước mặt mình tức giận nãy giờ này được không. Vừa nghĩ như vậy đã khiến lòng anh có cảm giác là lạ.

Chết tiệt, anh còn chưa nói muốn kết thúc, cô đừng mong xảy ra chuyện gì! Anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

Ánh mắt của anh nóng rực mà sắc bén. Khiến Thi Tĩnh có chút nghi hoặc, "Không có!"

"Không có?" Đôi mắt Vân Dật Bạch híp lại xác nhận, "Cô muốn tự mình nói cho tôi biết, hay muốn chờ đến khi tự tôi tìm ra?!"

Nghe vậy, Thi Tĩnh hơi trầm ngâm, như nghĩ đến điều gì, chợt cong khóe miệng, "Không có!" Chẳng qua trong lời nói có chút lo lắng.

"Rốt cuộc có hay không!" Anh hét lớn một tiếng.

"Không có không có không có, quả thật không có! Anh làm sao vậy? Đang nguyên rửa tôi có phải không? Tôi nói không có quả thật không có." Chợt đứng lên, Thi Tĩnh nhảy lên sofa căm tức nhìn thẳng Vân Dật Bạch.

Chưa thấy qua người nào như anh, cô đã nói là không có, vậy mà còn có người nguyên rửa cô có chuyện!

"Không có vậy sao cô lại ngất xỉu? Không có vậy sao cô lại không lên tiếng? Không có vậy sao cô lại nằm hôn mê bất tỉnh trên sofa! Thi Tĩnh, cô muốn tôi bóp chết cô sao? Hà!" Khi nói đến từ cuối cùng, nháy mắt Vân Dật Bạch nổi cơn thịnh nộ.

Nghe thế, nháy mắt Thi Tĩnh ngây ngẩn cả người!

"Tôi ngất xỉu?" Cô hoàn toàn không biết!

"Cô không biết?" Vân Dật Bạch càng thêm nghi hoặc nhíu mày, "Vừa rồi cô đã làm gì?"

"Tôi... tại sao tôi phải nói cho anh biết?!" Hai tay Thi Tĩnh chống hông về mặt bức mình.

Trong lòng nổi lên chút bất an. Vừa rồi cô đã khóc! Bởi vì lời nói của anh và hành động của mình mà khóc, khóc khóc... cô không còn nhớ nữa!

Bỗng nhiên mở tròn đôi mắt, Thi Tĩnh ôm chặt lấy chính mình, "Miệng tôi đều do anh ấn sung lên!" Lúc đầu là ngất xỉu, mới có thể bị Vân Dật Bạch ấn cho tỉnh! Anh hận cô đến chừng nào, mới khiến nó sung lên.

Anh mặc kệ cô thế nào. Thân hình cao lớn nguy hiểm tiến gần cô, đôi mắt u ám mờ miêng, "Hỏi lại lần nữa, rốt cuộc sao cô lại giấu tôi?!"

"Không có!" Thi Tĩnh vội trả lời.

"Không có?!" Vân Dật Bạch cười lạnh, đưa tay giữ chặt cánh tay cô, kéo đi về phía cửa, "Theo tôi đến bệnh viện!"

Không phải anh không muốn thừa nhận, ngay khi thấy Thi Tĩnh ngất xỉu, trong đầu anh trống rỗng. Anh nghĩ đến cô tức giận mình, cho nên mới cố tình không để ý đến anh. Anh nghĩ rằng, cô vì tranh chấp trước đó giữa hai người mà cố ý. Thế nhưng..

Một người khỏe mạnh làm sao có thể bỗng nhiên ngất xỉu trên mặt đất chứ?

Nghe thấy phải đi bệnh viện, Thi Tĩnh liền trừng lớn mắt, "Không cần, tôi không muốn đi! Sao phải đi bệnh viện? Tôi không sao! Hiện giờ tôi rất khỏe, vì sao tôi phải đi bệnh viện chứ! Không đi!" Ôm chặt lấy cây đèn bên cạnh sofa, Thi Tĩnh ra sức lắc đầu.

Việc cô kháng cự không muốn đến bệnh viện càng khiến Vân Dật Bạch nghi ngờ, "Cô không làm sao, vì sao không theo tôi đến bệnh viện?" Anh đến gần cô.

"Tôi... không thích bệnh viện!" Thi Tinh kiểm một cái cơ cho mình. Cũng là câu nói thật, chẳng ai thích đến bệnh viện cả. Cô tin rằng bây giờ Vân Dật Bạch cũng rất ghét bệnh viện.

Vân Dật Bạch nghiêm mặt nhìn cô, nhìn thật lâu, "Cô khẳng định là không có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì!" Thi Tinh buông cây đèn ra cố gắng bày ra bộ dáng không có việc gì.

Giây tiếp theo, Vân Dật Bạch đã nhanh một bước tiến đến ôm ngang người cô. Thi Tinh cả kinh hét lớn.

"A... Tôi không muốn đi bệnh viện, tôi không muốn đi bệnh viện!" Thi Tinh hét lớn giãy dụa.

"Đừng nhúc nhích!" Một bàn tay nhẹ đánh vào mông cô, Vân Dật Bạch khẽ quát một tiếng xoay bước đi lên tầng hai.

Bàn tay dày rộng của anh vững vàng đặt ở mông cô, thân mình Thi Tinh căng thẳng không dám nhúc nhích bị anh ôm lên tầng.

Nghiêng mình đem người thả trên giường lớn Vân Dật Bạch cũng không đứng dậy ngay lập tức, chống một cánh tay ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thi Tinh.

Khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc.. không hề di chuyển, Thi Tinh có chút gian nan nuốt nuốt nước miếng, "Anh... sao vẫn chưa đi?"

Một tay chống lấy cơ thể đôi mắt đen của Vân Dật Bạch hip lại, nhướn môi nói, "Thi Tinh!" Anh có ý hạ thấp cơ thể, khuôn mặt tuần dật sâu không lường được liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không ngừng đỏ lên. Hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên khuôn mặt cô.

Cả người Thi Tinh căng thẳng giống như một chiếc dĩa, không nhìn được mà nuốt nuốt nước miếng, "Anh... muốn nói gì?" Cô có thể cảm nhận được độ ấm từ cơ thể anh.

Tay kia từ từ sờ lên khuôn mặt cô, Vân Dật Bạch mỉm cười, nhả ra từng từ lạnh đến xương tủy, "Nếu để tôi biết được, cô có chuyện giấu tôi, cô nhất định sẽ phải chết!"

Đôi má hồng hồng trong nháy mắt trở nên băng lạnh, người này cứ nhất thiết mỗi lần phải khiến mình chết đi sống lại như vậy sao?

Chết sao?! Anh có thể làm gì cô?!

"Tôi không nhớ mình đã làm gì đắc tội với anh!" Hai tay chống trước ngực anh, Thi Tinh nửa ngồi lên, bắt lấy cái gối ôm đặt trước ngực, dùng cách đó để tạo khoảng cách giữa hai người. Cũng là để tạo không gian an toàn cho mình.

Vân Dật Bạch lạnh lùng cười, nói, "Kết quả kiểm tra thân thể của cô đâu?" Anh cũng không quên trước đó từng cố ý đưa cô đi kiểm tra.

Hơi hơi nâng mắt, Thi Tinh mím môi, "Ồ trong thư phòng, tôi không có bệnh!" Cô cố ý nhấn mạnh.

Đột nhiên đứng lên Vân Dật Bạch xoay người rời đi. Thi Tinh biết anh đi tìm bản kiểm tra! Cô không hề ngăn cản chỉ ôm cánh tay cuộn mình trên giường.

Vừa rồi, cô thật sự ngất xỉu?!

Thi Tinh có hơi nghi ngờ! Nhưng Vân Dật Bạch tức giận khiến cô không thể không tin chuyện này là thật.

Lời nói của ông bác sĩ bỗng nhiên hiện lên trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng trầm xuống.

Không được, cô phải nắm chặt thời gian.

Khi Vân Dật Bạch tìm được bản kiểm tra thân thể mà Thi Tinh nói trong thư phòng, xác định bên trên viết bình thường anh mới khẽ thở phào.

Bàn tay gắt gao đặt trên bản kiểm tra, Vân Dật Bạch chậm rãi nhắm mắt lại. Bộ dạng ngất xỉu tối nay của Thi Tinh thật khiến anh chấn động.

Bây giờ nhìn kết quả, chỉ có thể nói đó là do cô khóc dẫn đến khó thở. Cho nên mới ngất xỉu.

Trong bụng kêu lên một tiếng, Vân Dật Bạch mở mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ tối, trách không được lại thấy đói bụng.

Đứng dậy ra khỏi thư phòng, trước nhìn qua Thi Tinh, lúc này Vân Dật Bạch mới xoay người đi xuống tầng.

Trong không khí truyền đến một mùi thơm thoang thoảng, Thi Tinh xoa cái bụng của mình chậm rãi đi xuống lầu, không ngờ lại thấy thân hình cao lớn của Vân Dật Bạch đưa lưng về phía mình đang bận rộn trong phòng bếp. Đôi tay thành thạo cũng không vì những dụng cụ nhà bếp mà bối rối.

Anh ta biết nấu ăn?!

Đây là điều khiến Thi Tình cảm thấy kỳ lạ! Vân Dật Bạch có thể nói là một đại thiếu gia sinh ra đã ngậm khóa vàng, về mặt ăn uống căn bản không cần anh phải quan tâm, sao anh có thể xuống bếp?! Hơn nữa thoát nhìn rất thuần thực?! Thoạt nhìn anh không hề giống một người đã từng chịu khổ. Cũng không cần phải tự mình xuống bếp.

Động tác từ đập trứng, đến đặt nồi, cũng không vì bị mỡ bắn tung tóe mà né tránh. Người đàn ông khác khi nhìn đến dầu mỡ đều hận không thể tránh xa ba thước, mà với anh dường như đó đã trở thành thói quen.

Vô thức đứng trước cửa phòng bếp nhìn anh đánh trứng. Nguyên liệu rất đơn giản, chính là một quả cà chua, hai quả trứng gà một chút mì sợi, một cây hành! Trong phòng bếp có gì Thi Tình đều biết. Vẫn luôn mua cái này cái kia, chẳng qua do chuyện tình với Vân Dật Bạch không yên ổn nên ngừng lại. Cho nên vẫn chưa mua sấm, thứ có thể dùng cũng không nhiều.

Cho đến khi một bát mì thơm lừng đặt trước mặt mình, Thi Tình mới chậm rãi hoàn hồn.

"Nhìn cái gì? Ăn đi!" Nói xong không đợi cô phản ứng Vân Dật Bạch cúi đầu ăn mì.

Thi Tình kinh ngạc nhìn bát mì trước mặt. Ba năm qua, lần đầu tiên có người xuống bếp nấu cơm vì cô, tuy rằng có thể Vân Dật Bạch vô ý nấu cho mình ăn. Những cô cũng rất hài lòng. Nước mắt lách tách rơi xuống.

Vân Dật Bạch ngẩng đầu nhìn một màn trước mặt không khỏi thất vọng, "Cô sợ tôi hạ độc sao? Khóc cái gì?" Buông đũa trong tay xuống, khuôn mặt tuấn tú tối sầm lại.

Ra sức lách đầu Thi Tình không lên tiếng cúi xuống ăn mì, một câu cũng không nói. Nước mắt giống như chuỗi hạt châu bị đứt không ngừng lách tách lách tách rơi xuống.

Liếc mắt nhìn cô thật lâu, lúc này Vân Dật Bạch mới tiếp tục ăn. Toàn bộ căn phòng không một tiếng nói, chỉ còn tiếng bát đũa va chạm, cùng với tiếng nhai đồ ăn. Lại khiến người ta cảm thấy ảm áp lạ thường.

"Cô rửa bát!" Ngay khi Vân Dật Bạch đứng dậy để lại một câu rồi mới xoay người rời đi.

Thi Tình vẫn không mở miệng. Rầu rĩ đứng dậy thu dọn bát đũa của hai người, trước bồn rửa truyền đến tiếng rửa bát xoạt xoạt, Vân Dật Bạch ngồi trên sofa không khỏi quay lại nhìn cô một cái.

Nếu lúc này cô nhìn anh, nhất định có thể thấy vành tai của Vân Dật Bạch hơi phấp phồng.

Đây là lần đầu tiên, Vân Dật Bạch xuống bếp vì một người phụ nữ!

Rất lâu sau đó, giọng nói của Thi Tình truyền đến từ sau lưng anh.

"Trong nhà không có nhiều thứ, ngày mai tôi sẽ mua thêm!"

"Ừ!"

Ừ là có ý gì?

Thi Tình nói tiếp, "Công ty cách nơi này khá xa, tôi..."

"Sáng mai tôi đưa cô đi!" Vân Dật Bạch cũng không quay lại nói.

Khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười Thi Tình gật mạnh đầu, "Được, cảm ơn anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 123: Người đàn ông mới tốt hơn

Nếu nói là mua sấm thì thật ra nó lại giống như hoạt động thể thao mà phụ nữ rất thích, trong quá khứ Vân Dật Bạch là một người luôn gọi người đến quét dọn vệ sinh vào những thời gian cố định, nhân tiện thì mua thêm đồ ăn vào trong tủ lạnh. Bởi vậy, về cơ bản anh chưa từng phung phí cho các vật dụng đến vậy.

Cho dù là nhìn đến lần thứ mấy rồi Thi Tình vẫn không nhịn được cười. Trong một siêu thị bình dân, sự xuất hiện của Vân Dật Bạch tựa như hạc giữa bầy gà vậy. Cũng chẳng cần trên người anh mang băng hiệu gì, chỉ cần mang khuôn mặt kia ra ngoài cũng đủ khiến mọi người chú ý rồi.

Lúc này Vân Dật Bạch đang đẩy xe hàng phía sau Thi Tình, nhìn cô ở quầy thực phẩm lựa lựa chọn chọn. Từ đầu đến cuối anh đều không nói một câu.

"Kỳ thật anh có thể chờ trong xe!" Thi Tinh lo lắng nhìn về mặt sốt ruột của Vân Dật Bạch, liền lên tiếng.

"Không cần!" Vân Dật Bạch nhìn về mặt của đại đa số những người phụ nữ xung quanh đang chăm chú xem giá cả chất lượng và chọn lựa. Những thứ này trong quá khứ anh chưa từng nhìn thấy. Thậm chí còn có người ôm đứa trẻ chen lấn trong quầy đại giảm giá.

Những người này đều vì gia đình mình mà cố gắng. Điều này cũng khiến Vân Dật Bạch cảm nhận được rất nhiều cảm xúc khác lạ.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Thi Tinh đứng bên cạnh anh quay đầu nhìn lại, nhìn theo ánh mắt của anh khiến Thi Tinh ngậm ngùi cả người.

Nói, "Cái này rất bình thường! Tôi cũng từng tranh giành! Tuy rằng rất vất vả, nhưng đó là cuộc sống mà!" Khi nói chuyện cô cười sáng lạn. "Bình bình đạm đạm, cùng người ta làm gì đó, có thể ở một quán ăn nhỏ ven đường, tranh giành một cốc nước. Chia sẻ một bát mì! Đây mới là cuộc sống."

Trong đáy mắt cô ẩn chứa một chút chờ mong cùng hy vọng gửi gắm ở bản thân. Vân Dật Bạch bên cạnh nhìn đến thất thần.

Bỗng nhiên hoàn hồn cười mĩa nhìn Vân Dật Bạch đang thất thần, Thi Tinh ngượng ngùng cười, "A, nói anh nghe một chút mà đã đến nơi! Tôi nói đùa đó!" Nói xong liền tiếp tục đi mua đồ. Mà bàn tay đang đẩy xe hàng của Vân Dật Bạch nắm thật chặt.

Không. Bây giờ anh dường như có thể tưởng tượng ra những hình ảnh mà cô nói đến. Tuy rằng tất cả đều không giống so với trước mặt, nhưng lại có bầu không khí tốt hơn.

Thi Tinh thật cẩn thận đánh giá Vân Dật Bạch, sợ anh không quen với những hình ảnh như vậy mà mất hứng.

Không ngờ, trên mặt Vân Dật Bạch không hề có bất mãn và khó chịu, cô nhẹ nhàng thở phào, còn tưởng rằng tình cảnh thế này, Vân Dật Bạch nhất định sẽ không quen.

Cũng vì sự thích ứng của anh cô khẽ cong khóe môi. Điều này chứng tỏ, anh cũng không bài xích cuộc sống như vậy.

Khi đi ngang qua khu vực rau củ quả, Vân Dật Bạch nghi hoặc nhìn Thi Tinh làm như không thấy mà đi qua. Anh không khỏi tò mò mở miệng, "Cô không mua thức ăn sao?"

"Mua!" Thi Tinh gật đầu thật mạnh.

"Vậy cô..." Anh hất hất cằm về khu vực rau củ quả cách đó không xa.

Thi Tinh quay đầu nhìn thoáng qua, rồi nói, "Không mua trong siêu thị, nơi này không tươi! Chúng ta đi chợ ở bên ngoài." Thi Tinh có dự tính của mình.

"Chợ?!" Trong đầu Vân Dật Bạch hiện lên một nơi dơ bẩn, theo bản năng anh nhíu mày.

Nhìn về mặt của anh Thi Tinh biết anh đang nghĩ gì. Sau khi xác định xong những thứ mình cần mua, lúc này cô mới phụ đẩy xe, mở miệng nói, "Không bản như anh đang nghĩ đâu. Quan trọng nhất là cá thịt đều phải tươi sống, rau quả đều mới hái vào sáng sớm. Tươi ngon nhất. Trong siêu thị, ai biết được là đã để mấy ngày rồi!"

Lời vừa nói ra, người xếp hàng tính tiền và người thu tiền đều mở lớn mắt nhìn Thi Tinh. Cô đỏ mặt xoay người trừng Vân Dật Bạch, đều là do anh cả!

Ánh mắt Vân Dật Bạch hồ hững nhìn lướt qua tầm mắt đến từ bốn phía, ánh mắt lạnh lùng nhất thời khiến mọi người xung quanh đều thu tầm mắt lại. Thi Tinh vội kéo Vân Dật Bạch tính tiền rồi rời đi.

Đem mọi thứ mua được bỏ vào sau xe, lúc này Thi Tinh mới đứng thẳng lên, chỉ vào nơi cách đó không xa, "Chợ đằng bên kia, tôi đi mua chút thức ăn, anh..." Cô định bảo anh ở lại đây chờ cô.

Nhưng còn chưa nói xong, Vân Dật Bạch đã ngắt lời cô sau đó trầm giọng mở miệng, "Tôi và cô cùng đi." Một tay anh vòng sau lưng cô cùng bước đi.

Thi Tinh nghi hoặc nhìn Vân Dật Bạch, há mồm muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn mím môi không nói gì!

Bước đi được vài bước Vân Dật Bạch quay lại liếc nhìn người phụ nữ đang cúi đầu, bộ dạng muốn nói lại thôi của cô khiến anh phải lên tiếng, "Muốn nói gì?"

Đã có người hỏi, Thi Tinh dừng bước ngẩng đầu nhìn anh, "Hôm nay anh rất kỳ lạ!"

"Có gì kỳ lạ?" Vân Dật Bạch khó hiểu.

"Anh đi theo mua đồ ăn cùng tôi, giúp tôi xách cái này cái kia. Còn theo tôi đến khu chợ bừa bãi bẩn thỉu! Anh là Vân Dật Bạch sao, anh nên mặc âu phục đi giày da ngồi trong văn phòng mà ra lệnh, chứ không phải ở đây nói chuyện phiếm với tôi!" Thi Tinh nói ra sự thật. Về mặt hồ nghi.

Cúi đầu nhìn bộ đồ thoải mái vận động trên người, Vân Dật Bạch khẽ cười một tiếng, "Tôi như vậy không được sao?"

"Không phải không được! Cảm thấy rất lạ!" Bây giờ anh ấy cùng mình đi dạo siêu thị, đi trên đường, trong quá khứ chưa từng có chuyện này, cảm giác

này cứ khiến trong lòng cô cảm thấy là lạ.

"Cũng không phải từ nhỏ tôi đã sống sung sướng như vậy!" Vân Dật Bạch thân nhiên nâng khoe miệng. Anh phát hiện, đi trong đám người, tuy rằng anh vẫn không thể hiểu được ánh mắt của mọi người như trước, nhưng không có cái loại thèm chấy nước dãi hay cố ý thèm đến nhỏ dãi, không phải ai cũng đều biết anh. Ánh mắt bọn họ rất bình thường, nhưng lại khiến anh có thêm chút tự do thoải mái.

"Làm sao có thể?" Thi Tĩnh không tin nhìn anh.

"Không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời!" Vân Dật Bạch thân nhiên nhún nhún vai.

Lời này nói không sai! Nhà ai ngoài ba đời, đều cũng có người nghèo.

Bỗng nhiên cô nhướn môi cười hung ác, "Bây giờ anh đang cố gắng vì sự sung túc cho đời sau sao?"

"Hừm?"

"Không được làm đời sau giàu có, nên muốn làm bố của đời sau giàu có!" Thi Tĩnh chợt nhớ đến một câu như vậy liền cười sáng lạn.

Còn có câu như vậy sao? Vân Dật Bạch thân nhiên nở nụ cười. "Đúng vậy!"

Hai từ được nói ra, hai người nhìn nhau cười, tiếp tục bước đi.

Thi Tĩnh rất thích cảm giác này, không ai nhận ra bọn họ, ai cũng đều bận rộn với chuyện của mình, ai cũng đều có mục tiêu của mình. Tĩnh cờ gặp, cũng không ai nhận ra, thoải mái như vậy chưa từng có khi ở công ty cũng như ở trong biệt thự.

Vân Dật Bạch cũng nghĩ như vậy. Có được vị trí như bây giờ, đã có không ít người không coi anh như một người bình thường. Như thế này anh thấy vui mà thoải mái.

Chợ ở bên kia đường, cho nên hai người đều phải qua đường.

Nhìn xung quanh không có xe chạy đến, Thi Tĩnh theo bản năng kéo tay Vân Dật Bạch lao qua, lại bị anh giữ chặt cổ tay kéo về phía mình, "Không ai dạy cô đi đường thì phải nhìn đèn xanh đèn đỏ hay sao?"

"Bây giờ không có xe không sao đâu!" Thi Tĩnh nghi hoặc mở miệng.

"Vấn đề ở đây không phải là có xe hay không, nếu ai cũng đều như cô, vậy sinh ra đèn xanh đèn đỏ có tác dụng gì?" Vân Dật Bạch thấp giọng khiển trách.

"Nhưng cũng không phải chỉ mình tôi như vậy!" Thi Tĩnh chỉ chỉ người bên cạnh, người ta đã sớm qua rồi.

"Người ta là người ta, cô là cô! Hễ có một người làm, sẽ có rất nhiều người làm theo." Vân Dật Bạch chậm rãi nói, chờ đến khi đèn đỏ mới bước đi, bàn tay nắm lấy tay cô chậm rãi đi tiếp.

Thi Tĩnh không biết Vân Dật Bạch lại giống một ông cụ nói nhiều như vậy, nhảm nhí.

"Tôi biết rồi!" Thi Tĩnh liên tục xin lỗi, không muốn tiếp tục nghe Vân Dật Bạch lải nhải tiếp nữa.

Vân Dật Bạch không nói gì, nắm cổ tay cô cũng không bởi đã an toàn mà buông ra, một người cao lớn một người nhỏ nhắn, kéo trên mặt đất một cái bóng dài. Thi Tĩnh dừng bước. Cô cúi đầu nhìn bóng hai người. Bỗng nhiên cúi đầu sát sang bên cạnh.

Kéo theo cái bóng của hai người tựa vào nhau vô cùng thân thiết.

Thi Tĩnh nghịch vui vẻ mà không để ý đến ánh mắt của Vân Dật Bạch đang chú tâm nhìn cô, không nói gì nhìn theo cái bóng. Yết hầu anh khẽ nhúc nhích lên xuống, lại không nói gì cả.

Chợ chỉ cách trăm mét, trong lúc hai người còn đang nói chuyện thì đã đến nơi. Nơi này so với siêu thị còn nhiều người hơn, trả giá, la hét, cái gì cũng có.

Theo bản năng Vân Dật Bạch nhún mày.

"Nếu anh cảm thấy bẩn, anh có thể chờ ở đây, tôi sẽ trở lại nhanh thôi!" Thi Tĩnh hiểu anh, không phải anh bất mãn, đó hoàn toàn chỉ là hành động theo bản năng.

"Tôi và cô cùng đi!" Vân Dật Bạch đi vào theo, trong đó có mấy vũng nước, trong không khí bốc lên mùi hôi thối của rau củ cùng với mùi tanh của thịt bò, nhưng Vân Dật Bạch không thể không thừa nhận, những thứ này tươi ngon hơn nhiều, không giống như đồ ướp lạnh trong các cửa hàng.

Từ lúc vào Thi Tĩnh cũng không để ý đến anh. Tự mình lựa chọn mua nhiều một chút, rau xanh này cần phải tươi, cá phải còn sống. Hàng loạt thứ tiếp nữa, đợi đến khi hai người ra khỏi chợ, trên tay hai người đã cầm rất nhiều. Mà Vân Dật Bạch còn khiến không ít phụ nữ ái mộ xin cách liên lạc.

Thi Tinh cười mĩa liếc Vân Dật Bạch mở miệng lấy lòng. "Ha ha, hôm nay cảm ơn anh!"

"Cảm ơn tôi?" Vân Dật Bạch đen mặt trừng mắt nhìn về nình hót của Thi Tinh, người phụ nữ này từ khi phát hiện bà chủ bán hàng để ý anh, cô không chút do dự mà đẩy anh về phía trước, không thèm để ý anh đen mặt.

Vốn dĩ hai người định mua thức ăn trong hai ngày, lần này còn thừa ra không ít. Tất cả đều là dùng khuôn mặt của Vân Dật Bạch mà đổi được.

"Đương nhiên, nếu không phải vì anh, chúng ta cũng không mua được rẻ như vậy!" Cô cũng giống như những người phụ nữ bình thường vì có lợi mà nở nụ cười sáng lạn.

"Hừ!" Vân Dật Bạch hung tợn hừ lạnh một tiếng.

Thi Tinh dùng tay đung vào cánh tay anh lấy lòng, khề cười mở miệng. "Đừng như vậy mà! Trở về tôi nhất định sẽ làm một bàn ăn ngon mời anh!" Hứa là vì hôm nay Vân Dật Bạch dịu dàng, hiện tại Thi Tinh không sợ anh, ngược lại còn cố ý làm nũng.

Đôi mắt Vân Dật Bạch nhất thời đen lại, cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người một trước một sau rời đi, khóe miệng Thi Tinh không ngừng cong lên.

Hôm nay Vân Dật Bạch không chỉ không nói gì, hơn nữa rất dịu dàng. Khi không tức giận sống chung với Vân Dật Bạch rất vui!

Như thế không thể không nói, quan hệ giữa hai người cũng có thể hòa hợp đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 124: Trở thành cô giúp việc

Nếu đã dùng sắc đẹp của Vân Dật Bạch để đổi lấy thức ăn, trước tiên Thi Tinh đem đồ ăn sắp xếp lại bỏ vào tủ lạnh, sau đó mới xắn tay áo lên chuẩn bị làm bữa cơm cho hai người.

Hiếm khi có một ngày chủ nhật Vân Dật Bạch không ở trong phòng sách, ngược lại lại ngồi xem tivi trong phòng khách. Thi Tinh thò đầu quan sát, cô không kìm được khề mấp máy môi. Không biết nên nói gì!

Đường đường là tổng giám đốc Vân thị vậy mà lại ngồi trên sofa xem phim hoạt hình! Phim hoạt hình. Hơn nữa anh còn thấy xem một cái không đủ, còn đòi cô thuê về cho anh thêm mấy cái đĩa nữa, tất cả đều là phim hoạt hình!

Nhất thời Thi Tinh cảm thấy hình tượng Vân Dật Bạch trong nháy mắt sụp đổ hoàn toàn.

Vân Dật Bạch không nhớ rõ bản thân mình đã bao lâu rồi không có được cái cảm giác thế này! Ở đây vốn có sẵn mấy bộ phim hoạt hình. Đó là do Dật Thanh để lại.

Dật Thanh luôn nói, mỗi ngày anh đều phải suy nghĩ quá nhiều việc, lâu dần đầu óc sẽ cảm thấy mệt mỏi, con người rồi cũng có lúc thấy khó chịu, mỗi lần cậu ấy đến chỗ này đều dẫn anh đến xem cùng. Lâu dần, chính bản thân anh đã tự tạo cho mình thói quen đấy, cứ mỗi lần rảnh rỗi sẽ kiếm về một ít phim hoạt hình để xem. Để cho đầu óc được thoải mái.

Ở trong này, anh có thể tìm lại được những hồi ức về Dật Thanh.

Âm thanh xào nấu thức ăn từ nhà bếp truyền đến, Vân Dật Bạch chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy Thi Tinh trong bếp.

Toàn bộ đồ dùng trong nhà bếp này cũng đều do Dật Thanh khăng khăng muốn giữ lại.

Dật Thanh nói, cậu ấy không muốn nhìn thấy dáng vẻ bận bịu từ một người lạ. Cậu ấy thích cảm giác có người bận rộn vì mình mỗi khi tỉnh dậy, cái cảm giác này khiến cậu ấy hài lòng.

Trước đây anh luôn cười cậu ấy, tại sao lại phải hoạch định nhiều như vậy chứ?

Cậu ấy nói, làm người đều sẽ có hy vọng và ước mơ, như vậy sẽ khiến tinh thần con người cảm thấy phấn chấn.

Mỗi lúc như vậy Vân Dật Bạch đều chỉ cười không nói. Nhưng bây giờ khi nhìn thấy bóng dáng bận rộn đưa lưng về phía anh, cảm giác trong lòng anh lúc này là gì đây?



Do chỉ làm com cho hai người nên Thi Tĩnh không làm nhiều món quá, bốn món ăn và một món canh, cho hai người như vậy là đủ rồi. Ngày trước cô cũng đã nhiều lần làm com cho bố, bây giờ đổi lại là Vân Dật Bạch cô thấy cũng không khác nhau là mấy!

Đưa mắt nhìn người nào đó vẫn không dời ánh mắt khỏi tivi, Thi Tĩnh im lặng thờ dài, bụng đồ ăn đặt lên bàn, trước ánh mắt kinh ngạc của Vân Dật Bạch dùng chân ngồi xuống thảm.

Từ nhỏ, Vân Dật Bạch đã được giáo dục kể cả lúc ăn com cũng phải để ý đến dáng điệu lúc ăn. Loại trải nghiệm này...

Anh đưa mắt liếc nhìn Thi Tĩnh.

Ai ngờ Thi Tĩnh lại hoàn toàn không để ý đến anh, ôm bát đũa chăm chú xem tivi.

Vân Dật Bạch thấy cô như vậy cũng không nói gì, khom người cầm lấy bát đũa ăn com, hai người cứ vậy ngồi trước tivi thưởng thức bữa ăn một cách ngon lành, cho nên khi Lăng Thiếu Dương gọi đến cũng không có ai bắt máy, rốt cuộc đến khi tới biệt thự nhìn thấy bộ dạng hai người họ cầm bát đũa ngồi trên thảm. Không nhịn được há hốc miệng.

"Anh đã ăn gì chưa?" Thi Tĩnh lên tiếng hỏi.

Lăng Thiếu Dương chỉ có thể chán nản lắc đầu.

Một lúc sau, một bộ bát đũa khác được mang lên. Lăng Thiếu Dương và Thi Tĩnh cùng nhìn nhau cười ha ha một trận.

Com nước xong Thi Tĩnh lặng lẽ đứng dậy thu dọn bát đũa, trong khi đó hai người đàn ông kia hoàn toàn không thèm động tay đến, cũng không hề nói muốn giúp đỡ.

Chẳng qua Lăng Thiếu Dương lại nhìn thấy lúc Thi Tĩnh xoay người đi vào phòng khách, bạn anh không biết đang nghĩ điều gì lại đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô, sau đó thu hồi tầm mắt, đúng lúc chạm phải ánh mắt Lăng Thiếu Dương.

"Thế nào?" Anh thản nhiên nói. Tùy tiện đáp lại ánh mắt từ bạn anh.

Lăng Thiếu Dương không dời tầm mắt nhìn cậu ta, "Điện thoại cậu tắt máy!"

"Vậy sao?" Vân Dật Bạch nhắc ly trà lên nhấp một ngụm, chột anh nhú mày nhìn cái bên trong chén, sau đó cũng không nói gì.

"Trước đây chủ nhật nào cậu cũng đến công ty!" Ánh mắt Lăng Thiếu Dương sáng quắc nhìn bạn, "Hôm nay cậu đã làm gì?"

Lại tiếp tục nhấp thêm một ngụm trà nữa, chau mày, "Làm một người đàn ông tốt!"

"Hả?" Lần này Lăng Thiếu Dương há hốc miệng.

Bộ dạng ngây ngốc của cậu ta khiến Vân Dật Bạch mỉm cười.

Hai người họ đều không để ý thấy, Thi Tĩnh đang đưa lưng về phía họ đã nghe được câu nói kia của Vân Dật Bạch khi khóa van nước lại. Yên lặng đứng tại chỗ.

Sau đó Thi Tĩnh giống như một cô giúp việc đi qua đi lại trước mặt hai người họ. Cho đến khi chân tay cô như nhũn ra lúc đấy cô chỉ có thể tự cảm thán, đại nhân à anh không cần ngày nào cũng giày vò tôi như vậy chứ, thiếu chút nữa khiến cô mệt chết rồi!

Mà hai người đàn ông kia mỗi người cầm một ly trà, ngồi xem hoạt hình! Cô rất muốn tiến lên hét lớn một tiếng. Nhưng, cô lại không dám!

Yên lặng thờ dài, Thi Tĩnh xoay người đi ra ngoài sân. Quay đầu nhìn căn biệt thự hai tầng, trước cửa có một thảm cỏ lớn, không những phải dọn dẹp trong nhà còn cần phải chăm sóc tốt thảm cỏ này.

Cô lại tiếp tục cảm thán, người có tiền thật biết cách hưởng thụ!

Ôm cái vòi nước cỡ cổ tay trẻ nhỏ đứng ở trong sân tưới nước. Đây là nơi vừa có thể nghỉ ngơi, vừa có thể làm việc.

Cách một lớp thủy tinh, Vân Dật Bạch và Lăng Thiếu Dương cùng đưa mắt nhìn chăm chăm Thi Tĩnh vui cười một mình bên ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, Lăng Thiếu Dương không nhịn được lên tiếng cảm thán, "Cô ấy là một phụ nữ không tồi!"

Điều này Vân Dật Bạch không phản đối, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên người Thi Tĩnh đang vui đùa một mình.

"Cậu thật sự đồng ý với yêu cầu của mẹ cậu sao?" Lăng Thiếu Dương không nén được thờ dài.

"Mình không có hứng thú với Dương Chi La!"

Nghe vậy Lăng Thiểu Dương gật đầu như đã hiểu, hỏi tiếp, "Vậy cậu có hứng thú với Thi Tình sao?" Anh thử hỏi.

Vân Dật Bạch bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt trầm xuống gắt gao nhìn Lăng Thiểu Dương, "Cậu có ý gì?"

Có ý gì? Anh còn có thể có ý gì chứ? Lăng Thiểu Dương tức giận gờ giọng xem thường, "Cậu không định nói với tớ, cậu thật sự có ý định sau khi Thi Tình sinh đứa bé sẽ để cô ấy rời đi đấy chứ? Không từ mà biệt, đứa bé cần có mẹ, bất kể thế nào cũng không ai có thể thay thế được mẹ đẻ của đứa bé, cậu định tìm cho đứa bé một người mẹ khác sao?"

"Bất kỳ ai cũng không được phép ức hiếp con mình!"

"Không phải lúc nào cậu cũng có thể để ý đến nó được. Nếu một ngày nào đó nó hỏi cậu mẹ nó đâu thì sao?" Qua chuyện của Thẩm Lạc Du, khiến cái nhìn của anh đối với Thi Tình cũng tốt hơn.

Vân Dật Bạch trở nên trầm mặc, đặt ly trà nguội ngắt trên tay xuống, bực mình hỏi, "Cậu tới đây làm gì? Không đến xem con cậu sao?"

Lăng Thiểu Dương gờ giọng xem thường, biết rõ bạn anh muốn đánh trống lảng. Anh cũng biết thời biết thế, "Một tuần sau là tròn ba năm ngày mất của Dật Thanh, tớ muốn hỏi cậu, kế hoạch ban đầu cậu tính sao?"

Kế hoạch ban đầu!

Vân Dật Bạch nháy mắt đã hiểu. Yên lặng nhìn ly trà lạnh ngắt trên bàn. Cuối cùng khẽ thở dài, "Hủy bỏ đi!"

Nghe vậy, khoe miệng Lăng Thiểu Dương tràn ra một nụ cười, anh cũng không lên tiếng, kỳ thật anh cũng chưa hề chuẩn bị cái gì!

Nhìn nụ cười chói mắt trên mặt cậu ta, Vân Dật Bạch hừ lạnh một tiếng, "Còn chuyện gì nữa không?"

"Có!" Lăng Thiểu Dương nghiêm túc nói.

Vân Dật Bạch đưa mắt liếc nhìn Thi Tình ngoài vườn hoa sau đó mới lên tiếng, "Vào phòng sách nói chuyện đi!"

"Được!" Nếu đã là việc quan trọng thì hai người họ tạm thời nên ngừng xem phim hoạt hình rồi.

Đúng lúc này, một người đưa hoa đứng trước cửa đến khi trông thấy Thi Tình mới lên tiếng, "Xin hỏi, ở đây có ai tên là Thi Tình không?"

"Vâng!" Thi Tình thân nhiên bước lại.

Nghe được câu trả lời của cô, người đó nhẹ thở phào, "Thật tốt quá, tôi đã đến đây ba lần rồi rốt cuộc cũng đã có người ở nhà! Tiểu thư mời cô nhận hoa." Nói xong đưa bó hoa bách hợp trong lòng cho Thi Tình.

Ngây người nhìn bó hoa trong lòng, Thi Tình không kiềm được nháy nháy mắt, "Hoa này của tôi?"

"Đúng vậy!"

"Là của ai tặng?!"

"Tôi không biết! Mời cô ký xác nhận!" Đưa tờ hóa đơn, theo thói quen người đó đứng im lặng

Cúi đầu ký xong Thi Tình lúc này mới nhìn bó hoa, bên trong không có đến một mảnh giấy để lại.

Bó hoa này... nhìn rất quen mắt!

Thi Tình nhìn bó hoa trở nên trầm mặc. Bỗng nhiên, cô quay đầu đưa mắt nhìn vào trong phòng. Trong lòng nảy lên một suy nghĩ.

Chắc không phải chứ?!

Tối đó Lăng Thiểu Dương ở lại cùng dùng cơm, Thi Tình quan tâm hỏi thăm một chút tình hình về Lạc Du.

"Rất tốt!" Lăng Thiểu Dương cho cô câu trả lời.

Thi Tình vừa ăn cơm vừa nói, "Lạc Du là một cô gái tốt, anh nhất định phải trân trọng em ấy!"

"Tôi biết rồi! Thi tiểu thư cũng vậy!" Nói xong anh đưa mắt nhìn hai người họ.

Tuy rằng Vân Dật Bạch không ngẩng đầu lên, nhưng lại nghe rất rõ những lời vừa rồi.

Thi Tình cười cười, không muốn lại... tiếp tục nhắc đến vấn đề phức tạp này nữa.

Sau khi tiễn Lăng Thiểu Dương về, Vân Dật Bạch vào nhà đã thấy Thi Tình thu dọn mọi thứ xong xuôi.

Nhìn theo bóng dáng bận rộn ấy, Vân Dật Bạch tự nhiên nhớ đến lời nói của bạn. Anh giương giương khóe miệng từ từ bước đến.

Vừa lòng nhìn thành quả lao động của mình, Thi Tĩnh buông ghế lau xuống vừa định quay người lại, ngay sau đấy đã bị người khác ôm eo bế lên.

Kính hô một tiếng vội lấy tay ôm lấy cổ anh ổn định thân mình, "Đừng, trên tay tôi có nước!"

"Không có vấn đề gì!" Vân Dật Bạch chưa nói dứt lời, đã xoay người bước lên trên lầu.

"Đèn còn chưa..."

Ngay sau đấy cả phòng chìm trong bóng tối, Thi Tĩnh kinh ngạc trừng lớn mắt, "Sao anh có thể làm được như vậy?"

"Đèn cũng như mọi đồ dùng điện trong căn phòng này đều được điều khiển tự động." Những thứ này là do anh muốn bảo vệ Dật Thanh nên đã nhờ Thiếu Giác làm cho.

"Sao tôi lại không biết?!" Trong bóng tối truyền lại giọng nói nghi hoặc của Thi Tĩnh.

"Cô không cần phải biết!"

"Vì sao? Nơi này không phải là của tôi sao?"

"Tôi có thể cho cô, cũng có thể lấy lại!"

Lúc này Thi Tĩnh cũng không hề tức giận, ngược lại cô khẽ nói, "Những người làm việc lớn như anh đều thích nói một đằng làm một nẻo như vậy sao?"

"Cô muốn biết vì sao người làm việc lớn lại nói một đằng làm một nẻo như vậy sao?"

"Phải..."

"Câm miệng!" Một chân anh đá cánh cửa phòng, đồng thời khóa chặt đôi môi đỏ mọng tối nay nói khá nhiều kia.

Một lúc lâu sau, Thi Tĩnh hần hển nói, "Nói chuyện là tự do của tôi!" Cô muốn kháng nghị.

"Việc hiện tại cô cần làm là thực hiện bổn phận của cô!" Anh yên lặng không cử động.

"Tôi... ừm..."

Tiếp đấy là hình ảnh trẻ nhỏ không nên thấy.

Thở dốc, va chạm, tình cảm mãnh liệt, gặm nhẹ, cuối cùng đều trở thành một phòng tràn ngập cảnh xuân kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 125: Anh đang tức giận

Lần thứ ba nhìn đến hoa bách hợp trên bàn, rốt cuộc Thi Tĩnh không nhịn được nữa nhìn sang người nào đó vẫn đang xem phim hoạt hình như trước.

"Này!"

"Tôi có tên!" Giọng nói của Vân Dật Bạch dường như truyền đến ngay lập tức. Giống như đang chờ cô mở miệng vậy.

Đúng là đồ nhỏ mọn!

Thi Tĩnh mím môi, "À... Vân Dật Bạch!"

"Chuyện gì?" Anh cũng ngẩng đầu hỏi.

"Cái đó... hoa..." Thi Tĩnh nhỏ giọng hỏi. Giọng nói nhỏ không thể nghe thấy giống như tiếng muỗi vậy.

"Cô đang nói chuyện cùng muỗi à?" Không biết từ lúc nào Vân Dật Bạch đã đứng trước mặt cúi đầu nhìn đôi má ửng hồng của người nào đó mà nhíu mày, đưa tay sờ lên trán cô, "Sao mặt đỏ vậy? Khó chịu sao?"

"Không phải!" Cô lui về sau từng bước, tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Vân Dật Bạch xoay người lấy cốc nước giữa đầu uống sau đó lại mở miệng, "Cô vừa mới nói cái gì?"

"Tôi muốn nói... bó hoa kia có phải anh tặng hay không?" Cô hỏi thẳng. Cô cũng không muốn phải vòng vo.

Nhìn theo ánh mắt cô, Vân Dật Bạch nghi hoặc lắc đầu, "Không phải!"

"Không phải?!" Thi Tĩnh khề ho một tiếng, cúi đầu có chút thất vọng, "Không phải à!"

"Không phải!" Vân Dật Bạch cong khóe môi, "Thất vọng sao?"

Chậm rãi lắc đầu, Thi Tĩnh không lên tiếng.

Quá kỳ vọng, thế nhưng cũng sớm biết là không thể!

Dứt lời, Vân Dật Bạch chậm rãi đi đến chỗ đặt bó hoa, đưa tay ngắt hai cánh hoa tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, cười nhưng không nói gì.

Còn có thể là ai? Cô sống ở đây, ngoại trừ Vân Dật Bạch căn bản không còn người nào biết!

Trong khi Thi Tĩnh đang khó hiểu ai tặng, Vân Dật Bạch đã trở lại vị trí vừa nãy của mình tiếp tục xem phim hoạt hình!

Thật sự không phải Vân Dật Bạch?!

Nhìn chằm chằm vào người nào đó rớt cuộc trong đầu vẫn không thể nghĩ ra được người thứ hai.

Trong không khí truyền đến mùi thơm ngát của hoa bách hợp khiến cả căn phòng tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, khiến tinh thần con người thư thái.

Sau một lúc xem phim hoạt hình, Vân Dật Bạch đứng dậy vận động thân mình có chút mệt mỏi, quay đầu gọi, "Thi Tĩnh?!"

Một lúc sau vẫn không thấy người đến trước mặt mình, anh nhướng mày. Hóa ra anh đã quen khi quay đầu thì có thể nhìn thấy cô sao?

Vừa xoa lên cổ vừa chậm rãi đi lên lầu, "Thi Tĩnh?!"

Đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thi Tĩnh ngủ quên trên giường lúc nào không biết, Vân Dật Bạch nhíu mày tiến đến. Nhìn đến tư thế nằm trên giường đầy ủy khuất nhất thời lặng lẽ nở nụ cười.

Đưa tay kéo cơ thể cô đem người nằm ngay ngắn, kéo lại chăn trên người cô, Vân Dật Bạch liền thuận thế mà ngồi xuống bên cạnh cô.

Bàn tay dài rộng từ từ vuốt ve trên đôi má mềm mịn của cô, bởi vì ngủ mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn giống một quả táo đỏ hồng vậy khiến người ta không nhịn được mà muốn cắn một miếng.

Lúc này, bởi vì anh chạm vào, đôi má cô hơi nhíu, tựa như anh đang quấy rầy giấc ngủ của cô khiến cô ưm lên một tiếng.

Theo bản năng cong môi, Vân Dật Bạch khề cười, "Thật giống một đứa bé!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại, ngón tay như bị điện giật vội thu lại. Nắm lại thành quyền đặt trên đầu gối không nói gì.

Không thể không thừa nhận, trong hai ngày qua, hai người sống chung vô cùng hòa thuận. Tuy rằng cũng không nói nhiều, thậm chí có đôi khi đến hàng tiếng đồng hồ cũng không mở miệng nói một câu, nhưng cũng có được một bầu không khí ấm áp.

Đây là lần đầu tiên trong suốt nhiều năm qua anh nghỉ hai ngày cuối tuần, rất thoải mái, rất dễ chịu. Anh rất hài lòng với cuộc sống thế này.

Thậm chí, anh còn có chút ảo tưởng, thế nhưng, anh biết, điều này là không thể!

Một đôi tay mềm mại đặt lên tay anh, đồng thời kéo Vân Dật Bạch khỏi dòng suy nghĩ, lật tay nắm lại đôi tay nhỏ nhắn của cô anh nhìn sang chủ nhân của đôi tay đó, "Tĩnh rồi à?!"

"Ừ, anh đang nghĩ gì vậy?" Vừa mới tỉnh ngủ nên giọng nói của cô còn có chút lười nhát, cảm giác giống như trẻ con làm nũng. Khiến sau khi nghe xong trong lòng ai cũng cảm thấy dao động.

"Không có gì! Tĩnh rồi thì đứng lên đi!" Buông tay cô ra Vân Dật Bạch đứng lên, "Theo tôi về lấy chút quần áo!"

Ngồi dậy dụi đôi mắt, Thi Tĩnh nghi hoặc nháy mắt mấy cái, "Của ai?"

"Tôi!" Vân Dật Bạch quay lại áo trên người đã cởi ra, lộ ra cả một mảng ngực lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ lên, theo bản năng liền ném chiếc gối trong tay, "Sao anh lại cời áo?!"

"Cời áo?" Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn lại chính mình, chẳng thềm để ý mà tiếp tục cời ra!

Vòm ngực lộ ra theo mỗi động tác của anh mà có thể cảm nhận được từng sự rung động trên người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tình ửng hồng, không nhìn được quan sát đáng người trước mắt cơ hồ khiến cô chảy máu mũi.

Mỗi động tác đều khiến nhiệt độ trên mặt cô tăng lên.

"Đẹp sao?" Vân Dật Bạch nghiêng người đến trước mặt cô, một chút anh cũng không muốn bị cô biến thành một tác phẩm nghệ thuật để nhìn. Khóe miệng cười tà nháy mắt khiến Thi Tình thất hồn lạc phách.

"À..." Thi Tình nhất thời phát hiện không thể tìm được giọng nói của mình. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào vòm ngực dày rộng trước mắt, rồi đến xương quai xanh cùng với đôi môi mọng mê người, trong mắt cô nó đã trở thành một món ăn ngon.

Theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, Thi Tình ngưng ngưng nhìn Vân Dật Bạch.

"Sao lại thành cảm điển vậy?" Vòm ngực lộ ra lại một lần nữa đề xuống phía dưới, cơ thể Thi Tình nhất thời trở nên căng thẳng, theo bản năng đôi tay đặt lên trên ngực anh.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay khiến nhiệt độ trên mặt Thi Tình tăng cao, cô nuốt nuốt nước miếng, "Đừng..."

"Hửm?" Cơ thể to lớn đặt trên người cô, trong cổ họng Vân Dật Bạch phát ra từng tiếng trầm thấp.

Theo bản năng cô nắm chặt lòng bàn tay rồi xuống trước ngực, bàn tay Thi Tình như có linh tính từ từ vuốt ve. Phút chốc, cô cảm nhận được cơ thể anh căng cứng lại.

Sự kinh ngạc hiện lên trên khóe môi anh bởi sự tiếp xúc nhẹ nhàng từ Thi Tình trên người anh. Dường như cô rất hài lòng đối với biểu hiện này của anh.

Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng dịch chuyển, rồi đến hạt đậu nhỏ trước ngực anh, móng tay chà nhẹ lên hai cái, sau đó, cả người cô bị anh áp đảo trên chiếc giường mềm mại.

"Chết tiệt!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, một mặt giữ chặt lấy cổ tay cô. "Cô dám khiêu khích tôi!"

"Có sao?" Thi Tình ngờ nghệch cười, đáy mắt có chút hoang mang. "Hóa ra, chỗ này của đàn ông cũng rất nhạy cảm?!" Cô giống như một đứa bé không biết gì, tò mò thăm dò từng vị trí trên người anh.

Bàn tay mềm mại từng chút từng chút vuốt ve trước ngực anh, hô hấp của anh cũng dần trở nên nặng nề.

Bỗng nhiên cúi đầu dùng sức gặm cắn khóe môi tươi cười của cô, Vân Dật Bạch mút mạnh một cái. Giống như muốn hút lấy lưỡi cô vậy.

Khẽ rên một tiếng, hô hấp của cô bỗng nhiên bị anh nuốt hết, Thi Tình kháng cự đánh lên ngực anh.

Buông tha cho đầu lưỡi cô, Vân Dật Bạch như muốn trừng phạt cắn cắn lên môi dưới của cô, "Tự mình phóng hỏa, tự mình dập tắt!"

Nói xong anh kéo hai tay cô vòng lên ôm lấy cổ mình, một chút nhẹ nhàng mang theo chút bá đạo hôn lên từng tác quần áo trên người người phụ nữ dưới thân. Một bàn tay lớn đưa dọc theo bên hông cô thăm dò vào bên trong áo sơ mi, đầu ngón tay vuốt ve từng chút một.

Sự đụng chạm từ anh khiến Thi Tình cảm thấy ngứa ngứa ở bên eo, không nhìn được khẽ cự mình. Nhẹ nhàng lên tiếng, "Đừng, ngứa!"

"Ngứa? Sao lại ngứa?" Cắn cắn vành tai cô, hơi thở nóng hổi của anh phả lên trên cổ cô, cô kịch liệt run rẩy.

"Ừm!" Cô không nhìn được khẽ cự mình, cánh tay cô không tránh khỏi ôm chặt lấy cổ anh, kéo cả người anh vào ngực mình.

"Này? Nói cho tôi biết, sao cô lại thấy ngứa?" Một tay anh giữ chặt lấy eo cô kéo vào trong lòng mình khiến khoảng cách giữa họ lúc này hoàn toàn không một kẽ hở.

"Vân Dật Bạch..."

Mở mắt ra, Thi Tình khẩn cầu nhìn Vân Dật Bạch, túm lấy cánh tay anh giữ thật chặt.

"Hửm?" Trên mặt Vân Dật Bạch lóe lên tia gian xảo giống như đang cười, anh muốn chính cô phải mở miệng nói với anh.

"Cầu xin anh!" Ôm chặt lấy bờ vai anh cảm nhận được bàn tay anh như đang thiêu đốt từng tác từng tác trên người cô, ánh mắt Thi Tình ướt át nhìn anh, "Vân Dật Bạch, cầu xin anh..."

Bàn tay dày rộng từ từ đưa đến nơi mềm mại trước ngực cô, anh dùng sức nhào lặn nơi mềm mại đó trong tay. Khiến cơ thể mềm mại của cô kịch liệt run rẩy. "A..."

Nhẹ nhàng nhếch môi, môi anh theo vành tai chậm rãi di chuyển đến trước ngực cô xuống bụng cô.

Quần áo trên người cô không biết đã được anh cởi bỏ lúc nào, cuộn mình trên giường êm, lúc này trong mắt anh cô chính là một chiếc bánh thơm ngon, chờ anh từ từ thưởng thức.

Ánh mắt nóng bỏng khiến Thi Tình không nhận được đứng lên rời khỏi tầm mắt của anh, không kịp được lòng đưa tay phủ lên mắt Vân Dật Bạch, cô ngượng ngùng nói, "Đừng nhìn!"

"Được! Tôi không nhìn!" Hơi thở nóng bỏng rời khỏi người cô. Sự nóng bỏng trước ngực cũng rời khỏi thân thể Thi Tình. Thi Tình cắn bản không dám nhìn xem Vân Dật Bạch ở phía sau rốt cuộc đang làm gì.

Vừa định mở mắt xem, ngay sau đấy lại một lần nữa cơ thể cô bị một cơ thể ấm áp khác bao phủ, bàn tay dày rộng tách đôi chân thon dài của cô ra, sau đó nhẹ nhàng hôn lên ngón chân cô. Thì ra là anh đi cởi quần áo!

Theo sự tiếp xúc của môi anh cả người cô như hiện cả ra trước mắt anh, cô càng thêm kịch liệt run rẩy.

Đôi môi mọng nóng rực theo ngón chân cô từng chút từng chút một tiến dần lên, mỗi nơi môi anh dừng lại, đều khiến cô càng thêm run rẩy.

"Vân Dật Bạch!" Cô chỉ có thể khẽ gọi tên anh.

"Tôi đây!" Từng lời cô nói anh đều đáp lại không chút phiền hà.

"Cầu xin anh, đừng giày vò tôi nữa!"

"Giày vò? Tôi có giày vò cô sao?" Anh nói được một chữ lại lưu lại một nụ hôn. Điều này khiến cho Thi Tình sớm đã không còn tỉnh táo. Chỉ còn biết ngâm nga thờ gáp.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự giày vò đó, rốt cuộc cô đã đợi được màn tra tấn khi đôi môi mọng của anh phủ lên môi cô, Thi Tình giống như người lâu ngày khát nước cổ họng sức hút lấy.

Vội rời khỏi, Vân Dật Bạch tà mị nở nụ cười, "Thì ra, cô như vậy là đang cần tôi!"

Dứt lời, thân nhiên tách hai chân cô ra đem vật giữa hai chân đặt vào nơi tư mật mềm mại của cô, cảm nhận được chỗ kia giống như tơ lụa vẫy lay, từ từ động thân. Mặc sức tiến vào nơi mềm mại của cô!

Chờ đợi lâu rốt cuộc vật nóng rực đã tiến vào, Thi Tình không nhận được khẽ ngâm thành tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 126: Mỹ nữ dâng tận miệng

"Đủ chưa?!"

Trong không khí truyền đến tiếng thở dốc của Thi Tình, cô nhận không được đưa tay vô lực chống trên người đàn ông đang không ngừng vận động lên xuống, nhận không được mà mặt môi nói.

"Chưa đủ! Cô dụ dỗ tôi. Cô phải có trách nhiệm đi dập lửa!" Giọng nói của Vân Dật Bạch bắt ngờ truyền đến.

Nhưng đã làm hai lần, anh không thấy mệt sao?!

Gắng sức không dám nói ra điều này, trước đó chỉ vì nói ra những lời đó mà mới dẫn đến bộ dạng như bây giờ. Bởi vậy, cô không dám mở miệng nữa.

Cuối cùng, cô nghĩ đến một vấn đề, "Không phải anh muốn đi thu dọn hành lý sao?"

Người phụ nữ này liệu có thể dừng hỏi đến cái vấn đề chẳng ra sao cả trong thời điểm này hay không. Ngay sau đó, Vân Dật Bạch dùng sức che lại đôi môi đang không ngừng mở ra của cô.

Thi Tình nhất thời khóc không ra nước mắt.

Đợi đến khi rốt cuộc hai người chịu rời khỏi phòng ngủ, sắc trời đã tối sầm xuống.

Buồng bát đĩa xuống trên mặt Thi Tinh vẫn còn ửng hồng. "Anh vẫn còn muốn đi thu dọn đồ đạc sao?" Hai người cứ vậy mà lăn lộn trên giường, lăn qua lăn lại cũng hết cả buổi chiều. Thi Tinh nhớ lại vẫn cảm thấy trên mặt nóng rực.

"Muốn!" Nhai một miếng com, Vân Dật Bạch gật đầu, "Ăn nhanh lên, lát nữa về cùng tôi!"

"Tôi cũng phải về sao?" Thi Tinh hơi giật mình. Minh anh trở về là được rồi, vì sao nhất định phải bắt cô đi chứ!

"Cô không đi thì ai đến dọn đồ cùng tôi chứ?" Vân Dật Bạch tỏ vẻ đương nhiên nói.

Bàn tay cầm bát của Thi Tinh nắm thật chặt thăm nghĩ trong lòng, tôi là người giúp việc nhà anh chắc? Chẳng những phải hầu anh ăn com, mà còn phải hầu anh trên giường.

"Tôi không đi!"

Vân Dật Bạch bắt ngờ nâng mi nổi giận nhìn Thi Tinh. Anh chậm rãi nuốt đồ ăn trong miệng nói, "Sao vậy? Vừa rồi tôi hầu hạ cô không tốt sao?"

Oành.

Máu trong người cô lập tức dồn lên mặt, nháy mắt khiến cả người cô giống như tôm bị luộc chín. Bàn tay cầm đĩa không ngừng run run, "Anh anh anh..."

"Làm sao? Lời tôi nói đều là sự thật, không phải vừa rồi rõ ràng cô còn khóc cầu tôi muốn cô, cô còn nói..." Anh còn chưa nói xong lập tức đã bị một miếng thịt viên chặn miệng. Thành công ngăn những lời anh định nói sau đó.

"Câm miệng!"

Thật vất vả nuốt xuống miếng thịt trong miệng, Vân Dật Bạch chậm rãi uống một ngụm canh để nuốt thịt viên rồi mở miệng, "Đã làm nhiều lần như vậy. Sao cô vẫn còn thẹn thùng như vậy?"

"Tôi cũng không phải là anh!" Thi Tinh đỏ mặt gằm nhẹ.

"Chuyện tình nam nữ, vốn là có thể nói thẳng, cô cho rằng giờ là ba mươi năm trước, sẽ coi cô không tuân thủ nữ tắc sao?" Vân Dật Bạch nói không nhanh không chậm. Giọng nói mềm nhẹ.

Cái này đương nhiên cô biết. Chỉ là... trong xã hội này, không ai coi trọng chuyện này. Nhưng cô không thể làm được! Không thể nói với anh mà mặt không chút thay đổi.

Dùng sức khuấy khuấy bát com, trong miệng Thi Tinh đầy đồ ăn. Khuôn mặt nhỏ nhắn liên tục đỏ bừng.

Cuối cùng, thể lực Thi Tinh không bằng Vân Dật Bạch, bị người nào đó lừa là ra ngoài đi tản bộ, kết quả lại đến trước nhà của Vân Dật Bạch.

"Chẳng lẽ tôi là người giúp việc của anh sao?!" Thi Tinh vừa bước vào thang máy, không nhận được lắm bầm.

"Không phải!"

"Vậy tôi là cái gì?" Thi Tinh tức giận phản bác.

"Cô là nha đầu thông phòng của tôi!" Vân Dật Bạch thần nhiên ném cho cô một câu.

Nha đầu thông phòng?! Là người hầu trên giường đúng không? Anh đúng là không biết xấu hổ mà!

Thi Tinh nhếch khóe miệng, "Thật vô sỉ!"

Chính cô cũng không nhận ra, đối với Vân Dật Bạch giọng nói của cô có thêm phần bất kính cùng tùy tiện.

"Đừng tưởng rằng cô mắng tôi, tôi không nghe thấy!" Cửa thang máy đóng lại Vân Dật Bạch nhìn theo những con số tăng lên.

Bầu môi, Thi Tinh mím môi không thèm nhắc lại!

Cửa thang máy lại mở ra. Đợi đến khi tới phòng của Vân Dật Bạch Thi Tinh không nhận được mà nghĩ, sẽ không bỗng nhiên xuất hiện một mỹ nhân đi ra từ trong phòng chứ? Sau đó dự đoán Vân Dật Bạch, cô có thể xoay người rồi đi.

Cô mãi nghĩ đến chuyện cầu huyết đó không để ý đến Vân Dật Bạch đã ra khỏi thang máy.

Cửa phòng Vân Dật Bạch cần vân tay làm mật mã mở khóa. Những tổ hợp mật mã phức tạp đó Thi Tinh không nhớ được, bởi vậy anh cũng không định giấu cô.

"Nhanh lên, thu dọn xong sau đó chúng ta có thể trở về!" Vừa nghiêng người để cô bước vào, Vân Dật Bạch vừa mở miệng nói chuyện.

Thi Tinh vừa muốn há mồm, chỉ cảm thấy một làn gió thơm mát thổi qua trước mặt, giây tiếp theo trước mặt Vân Dật Bạch đã có thêm một người.

"Dật Bạch, anh đã về rồi!" Một giọng nói mềm mại khiến toàn thân hai người không nhận được mà run lên. Vân Dật Bạch cũng đã thấy được người vừa đến là ai!

Lớp sa mỏng hồng phấn nhẹ nhàng bay trên bờ vai non mềm bóng loáng của Dương Chi La, bên trong bộ váy mỏng cô không hề mặc đồ lót. Đẹp như một đóa anh túc. Vòng eo mảnh khảnh lộ ra đường cong duyên dáng. Thảo nguyên um tùm nơi bụng dưới hiển lộ rõ ràng!

Thi Tinh nghen hòng nhìn trần trối Dương Chi La trước mặt, một mỹ nhân dịu dàng bốc lửa như vậy, cô là một người phụ nữ mà cũng cảm thấy ngưỡng mộ trong lòng. Vân Dật Bạch nhất định sẽ không thờ ơ?!

Thật cẩn thận đánh giá sắc mặt Vân Dật Bạch, không thể thấy được gì trong đôi mắt đó. Ngược lại lại phát hiện có lửa giận khiếp người trên người anh. Thi Tinh không tự chủ mà ngừng bước chân, rất muốn rời khỏi con bẫy này.

Cổ tay căng thẳng, bị người gắt gao kéo đến bên cạnh tạo khoảng cách giữa anh và Dương Chi La.

Dương Chi La mặt không đổi sắc nhìn lại một đôi mắt tràn đầy sợ hãi. Cô cong môi cười, "Tiểu Tinh, có thể để chị nói chuyện cùng Dật Bạch được chứ?"

Thi Tinh vừa định gật đầu lại bị người cướp lời, "Không được!" Vân Dật Bạch trả lời ngay. Sau đó cong môi giễu cợt, "Nếu Dương tiểu thư muốn mát mẻ thì nên về nhà mình. Ở nhà người ta mà như vậy có phần không thích hợp?!"

Thi Tinh từng thấy nụ cười đó của anh, mỗi khi Vân Dật Bạch nhẹ nhàng cong khóe miệng cũng là lúc anh bắt đầu châm chọc khiêu khích người khác, bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười đó của anh, thoát nhìn khiến người ta thấy đáng sợ. Cô cũng không nghĩ là, tình huống cầu huyết cô nghĩ trong thang máy trước đó lại xảy ra!

Theo bản năng cô rung mình một cái, lại ngoài ý muốn khiến Vân Dật Bạch thoáng cười sung sướng. Cánh tay vòng qua nắm thật chặt lấy bả vai cô, giọng nói dịu dàng khác thường, "Lạnh sao? Hay là mở điều hòa!"

Anh ta cố ý, nhất định là cố ý!

Thi Tinh cứng ngắt cong khóe miệng, giờ chỉ cần nhìn biểu cảm trên mặt Dương Chi La sẽ thấy. Anh ta cố ý!

Mà cô chỉ có thể gượng gao cong khóe môi, "Cám ơn!" Ý định rời đi lại bị cuốn vào vòng xoáy luẩn quẩn này.

"Đừng khách khí!" Dứt lời anh kéo cả người cô lướt qua bộ mặt không chút thay đổi của Dương Chi La đi vào phòng khách.

Trên thực tế, điều hòa trong phòng khách chỉ mở vừa đủ, một chút cũng sẽ không cảm thấy lạnh, hơn nữa hiện tại nhiệt độ cũng không quá lạnh?! Thi Tinh cười mĩa một tiếng, không dám nhìn vào ánh mắt của Dương Chi La.

Bây giờ Dương Chi La nhất định rất hận cô?! Trời ơi, cô là người vô tội mà!

Đúng như Thi Tinh nghĩ, Dương Chi La rất hận cô, nếu đổi lại là một người phụ nữ khác, khi nhìn thấy cảnh này đã sớm bỏ chạy. Đó cũng là do cô ta phát hiện trong quan hệ giữa Thi Tinh và Vân Dật Bạch có sơ hở.

Đóng cửa lại Dương Chi La chẳng những không tức giận, ngược lại còn dịu dàng cười bước nhanh về phía trước, bộ ngực kiêu ngạo lắc lư theo từng bước đi của cô. Thi Tinh nhìn không khỏi nuốt nước miếng, có chút tự ti co cánh tay lại.

So với bánh bao của mình, quả thật không tầm thường!

Dương Chi La chọn một chỗ đối diện Vân Dật Bạch để ngồi, chậm rãi bắt chéo chân, Thi Tinh thề, cô thật sự đã thấy nơi tư mật của cô ấy, thế nhưng chính người ta lại không quan tâm. Cô không khỏi tò mò nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Vân Dật Bạch. Muốn biết suy nghĩ của anh.

Đôi mắt Vân Dật Bạch trước sau vẫn chỉ dừng trên đồ trang trí trên bàn trà, đối với Dương Chi La gần như lửa thề trước mặt coi như không thấy. Điều này khiến Thi Tinh không khỏi hoài nghi, liệu Vân Dật Bạch có phải một Liễu Hạ Huệ hay không, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Nhưng trận kích tình mấy giờ trước cũng không phải do cô nằm mơ.

Cô có thể khẳng định Vân Dật Bạch là một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là một người đàn ông có sinh lực vô cùng mạnh mẽ. Cảnh sắc mê người như vậy, một chút anh cũng không thêm nhìn sao?

"Dật Bạch, anh đưa Thi tiểu thư về đây, sao không nói cho em biết?"

"Tại sao phải nói cho cô biết, nơi này là nhà của tôi! Dương tiểu thư, cô cũng biết tôi có thể tố cáo cô tội đột nhập phi pháp!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nghiêm mặt, phun ra từng chữ như một lưỡi dao.

"Là di bảo em đến tìm anh! Thế nhưng anh không ở đây, em chỉ đành chờ anh mà thôi!" Dương Chi La meo méo giống như phải chịu oan ức, "Anh cũng không về nhà!" Cô giống như một người vợ chờ đợi người chồng đã lâu chưa về.



Nháy mắt sắc mặt Vân Dật Bạch như rơi vào động băng "Mẹ tôi bảo cô đến?!"

"Đúng vậy!"

Trầm mặc một hồi, rốt cuộc Vân Dật Bạch cũng buông cánh tay đang ôm Thi Tĩnh, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được mở miệng, "Đi thu dọn chút quần áo, còn cả của cô nữa!" Trước đó anh từng mua cho cô không ít. Không muốn nhìn thấy cô cả ngày chỉ mặc quần bò áo sơ mi.

Khó hiểu liếc mắt nhìn hai người, Thi Tĩnh đứng dậy, nhà của Vân Dật Bạch là phòng đôi, trước khi lên lầu cô cố ý quay đầu nhìn thoáng qua hai người, bọn họ vẫn không mở miệng nói chuyện.

Tìm được hành lý, thu dọn vài bộ quần áo bình thường của mình, sau đó thu dọn mấy bộ quần áo của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh ngồi trên chiếc giường lớn của anh lắng lắng chờ. Một tiếng sau, Thi Tĩnh khó nhọc kéo hành lý xuống lầu, nháy mắt lại bị cánh trong phòng khách dọa sợ.

Hành lý trong tay nháy mắt rơi xuống đất đồng thời cũng quấy rầy đến hai người.

Trên sofa, vốn dĩ đang duy trì tình trạng nhìn Vân Dật Bạch không biết từ khi nào Dương Chi La đã đến gần Vân Dật Bạch, thân thể mềm mại chỉ vịn vịn một lớp vải mỏng đặt trên người anh, mà cánh tay Vân Dật Bạch cũng đặt trên bả vai cô ấy, lớp vải mỏng hồng phấn rơi khỏi bả vai lộ ra cả một mảng da tuyết trắng. Hai người dây dưa, bởi vì Thi Tĩnh chợt buông hành lý trong tay mà kinh hãi buông ra.

Bỗng nhiên cúi đầu, Thi Tĩnh áy náy mở miệng, "Rất xin lỗi!" Nói xong kéo hành lý chạy về phía cửa.

Lúc này trong đầu và trong lòng cô đều trống rỗng, chỉ có một suy nghĩ, phải rời khỏi nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 127: Tình cảnh hỗn loạn

"Xin lỗi!" Kéo hành lý trong tay, Thi Tĩnh cúi đầu đi nhanh về phía cửa.

A một tiếng, theo phản xạ cô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dương Chi La ngã sõng xoài bên bàn trà, do việc làm bất chợt này khiến bàn trà trở nên bừa bộn, bộ ngực to lớn cùng với chân cô. Đúng lúc nơi tư mật không chút che đậy rơi vào tầm mắt hai người.

Trong nhất thời Thi Tĩnh không biết phải nhìn chỗ nào. Theo bản năng cô liếc mắt cẩn thận quan sát sắc mặt Vân Dật Bạch.

Chỉ thấy anh kìm nén cơn giận rời khỏi ghế sofa, thuận tay cởi áo sơ mi trên người xuống, bước qua người còn đang nằm trên đất. Anh căm ghét liếc nhìn Dương Chi La ngã bên bàn trà, khuôn mặt tuần tú lộ ra vẻ lãnh khốc thâm trầm, thoát nhìn khiến cho người ta cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Nhất là ánh mắt kia giống như muốn đông chết Dương Chi La vậy.

Ngay khi cô còn đang do dự xem có nên bước tiếp hay không, phía Dương Chi La bỗng nhiên có động tĩnh. Trên khóe môi tràn lên ý cười, nụ cười mang theo một tia giễu cợt, "Sao? Giờ lại muốn thủ thân vì ai à? Dật Bạch, anh đừng quên, em mới là người phụ nữ đầu tiên của anh, mà người đàn ông đầu tiên của em cũng chính là anh! Em không tin anh lại có thể quên khoảng thời gian tốt đẹp chúng ta đã từng cùng trải qua cũng như cảm giác khó quên đó!"

"Thế thì sao?" Vân Dật Bạch lạnh nhạt trả lời.

"Phụ nữ đưa lên đến tận miệng sao anh lại không muốn? Chúng ta cùng có chung kỷ niệm, so với người khác càng thích hợp hơn mới phải!" Dương Chi La cười quyến rũ, khiến cho người ta thoát nhìn trở nên mê loạn. Nhưng lại khiến cho lòng đàn ông thấy ngứa.

Vậy mà ánh mắt Vân Dật Bạch nhìn Dương Chi La lại giống như đang nhìn một gái điếm rẻ mạt, cuối cùng vẫn mở miệng khiêu khích, "Cô cần bao nhiêu?"

"Anh có ý gì?" Dương Chi La khó hiểu hỏi.

" Bao nhiêu tiền một đêm? Có cần tôi tìm cho vài vị khách không? Việc buôn bán này sẽ rất có lợi đối với Phong Dương nhà cô!" Anh thân nhiên chế nhạo.

Sắc mặt Dương Chi La nhất thời thay đổi, "Anh coi em như gái gọi sao?"

"Hành vi của cô như vậy chẳng lẽ không đúng sao? Cởi hết quần áo nằm trên giường mở rộng hai chân đợi người khác thượng so với gái gọi thì có gì

khác nhau?" Vân Dật Bạch lạnh lùng chăm chăm, ánh mắt chế nhạo khinh miệt nhìn cô.

"Vân Dật Bạch!" Dương Chi La kiêu ngạo đứng thẳng dậy, kiêu chế con giận trừng mắt nhìn anh, "Dương Chi La tôi chịu để anh ở trên là do tôi coi trọng anh, anh lại cho rằng mình mạnh hơn tôi sao?"

"Không! Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy. Tôi không có được năng lực đặc biệt như cô." Anh cười có chút lạnh lùng hung tợn.

Bốn chữ năng lực đặc biệt này khiến cho Dương Chi La phẫn nộ, sự kiêu ngạo của cô cũng không vì lúc này trên người cô không mặc gì mà có nửa phần giảm bớt.

"Vân Dật Bạch, rồi anh sẽ phải hối hận!"

"Hối hận?!" Vân Dật Bạch cười lạnh một tiếng, "Cô muốn nói đến chuyện ba năm trước sao?" Anh nói có chút ẩn ý.

Ba năm trước?! Thi Tĩnh nghĩ anh nói đến chuyện Dương Chi La rời xa anh một mình ra nước ngoài kết hôn.

Nhưng sắc mặt Dương Chi La lại thay đổi, "Anh... đã biết cái gì?"

Vân Dật Bạch cười lạnh, "Cô cho rằng tôi đã biết được gì?" Anh không trả lời mà hỏi lại!

Bỗng nhiên, sắc mặt Dương Chi La thay đổi chạy vội vào trong phòng, một lúc sau đã áo quần chỉnh tề nhanh chóng rời khỏi nhà. Thi Tĩnh đứng xem có chút kinh ngạc.

Từ từ quay đầu lại nhìn Vân Dật Bạch, "Cô ấy, làm sao vậy?"

"Không có gì!" Vân Dật Bạch nhìn nhìn quần áo trên người, khó chịu nói, "Tôi đi tắm, đợi một lát!"

"Ừm!" Trong nhất thời, cô quên mất một màn nhìn thấy trước đó khiến tâm tình cô không thoải mái, xách theo hành lý đứng yên ở đấy một hồi lâu không nói gì.

Ba mươi phút sau Vân Dật Bạch thay một bộ quần áo mới, nhũn nhũn nhìn cô xách theo hành lý, "Sao không mang quần áo của cô theo?"

"Có mang theo!" Chỉ có vài bộ thôi mà.

"Mang tất cả theo!" Vân Dật Bạch lạnh giọng nói.

"Hả? Nhiều lắm, tôi mang theo mấy bộ, đủ mặc là được!" Thi Tĩnh thì thào nói.

Vân Dật Bạch trầm trầm nhìn cô một lúc, thấp giọng nói, "Bỏ đi, lát nữa cho người đến lấy sau!"

Thi Tĩnh trầm mặc không nói.

"Đi thôi!" Một mặt xách hành lý trên tay cô một mặt đi về phía cửa. Trước khi đi xem lại khóa nhận dạng, trong lòng đưa ra quyết định, bảo Văn Thiếu Giác thay đổi mật mã.

Sở dĩ mẹ và Dương Chi La biết mật mã nơi đây hoàn toàn là do mật mã năm đó vẫn chưa hề thay đổi. Anh cũng không để ý đến. Ngược lại Thi Tĩnh bên cạnh từ trước đến giờ lại chưa từng để tâm đến mật mã nơi này.

Thi Tĩnh nắm chặt tay nhanh chóng đuổi kịp Vân Dật Bạch trầm mặc không nói. Trong lòng vẫn nghĩ đến hình ảnh hai người họ quần quýt trên sofa. Cô cần cần nói, muốn mở miệng hỏi, lại hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân, không nên để ý quá nhiều đến chuyện của Vân Dật Bạch.

"Muốn hỏi gì thì hỏi." giống như biết được cô đang nghĩ gì, Vân Dật Bạch bỗng lên tiếng.

"Có thể sao?" Thi Tĩnh có chút do dự.

"Tranh thủ lúc tôi còn chưa hối hận!" Vân Dật Bạch lạnh nhạt nói.

Nếu anh đã nói vậy, Thi Tĩnh nháy nháy mắt, mím môi nói, "Anh và Dương Chi La vừa nói đến chuyện gì vậy?"

Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn, thần nhiên nói, "Cô khẳng định muốn biết?"

Thi Tĩnh gật mạnh đầu "Phải!"

"Nếu cô muốn nghe những lời nói trong lúc phát sinh quan hệ, bây giờ tôi có thể nói cho cô nghe từng chữ từng chữ không sót chữ nào!" Vân Dật Bạch vô cảm nói, một chút cũng không chú ý thấy gò má Thi Tĩnh đỏ bừng.

Thi Tĩnh thì thào tự nói, "Không. Tôi không muốn nghe!"

Vân Dật Bạch mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt tóc trên đầu cô, "Không có gì, Dương Chi La muốn kết hôn! Tôi không đồng ý!"

Kết hôn?!

Thi Tĩnh ngoài ý muốn nhìn anh, "Vì sao anh lại từ chối? Không phải anh rất thích cô ấy sao?"

"Từ đâu cô cho là tôi thích cô ấy?" Vân Dật Bạch thản nhiên nhìn cô.

Hai người ra khỏi thang máy, đi về chỗ để xe của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh mở miệng nói, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Dương Chi La là ở tấm ảnh bên trong ví của anh. Không phải anh còn tỏ ra khó chịu với tôi sao?" Bộ dạng của anh lúc đó đến bây giờ mỗi khi nghĩ đến Thi Tĩnh vẫn không nhìn được run lên.

"Lúc đấy à!" Dừng lại trước cửa xe, Vân Dật Bạch đem đồ ném vào trên ghế sau, hai người một trước một sau ngồi xuống.

Lúc này Vân Dật Bạch mới trầm ngâm lên tiếng, "Chuyện đã lâu như vậy, vậy mà cô vẫn còn nhớ rõ!"

Hai má Thi Tĩnh ửng đỏ, "Tôi không có!"

"Nhớ rõ ràng đến vậy!"

"Không có, chẳng qua là do anh nhắc đến nên tôi mới nhớ tới thôi!" Thi Tĩnh mím mím môi, "Đã qua ba năm anh vẫn không quên được cô ấy, bây giờ cô ấy muốn kết hôn cùng anh, vì sao anh lại không đồng ý?" Thi Tĩnh khó hiểu hỏi.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nắm chặt tay lái, như nghĩ đến điều gì anh quay đầu liếc mắt nhìn Thi Tĩnh.

"Thi Tĩnh, nếu có một ngày, có người nói cho cô biết, cái chết của người cô quan tâm nhất không phải là ngoài ý muốn, cô sẽ tính sao?" Anh thông thả nói.

"Ai?" Thi Tĩnh nhảy cảm hỏi.

Vân Dật Bạch trầm mặc chốc lát, "Nói cho tôi biết, nếu có một ngày, có người nói cho cô biết, cái chết của người cô quan tâm nhất không phải là ngoài ý muốn, cô sẽ làm thế nào?"

Không biết tại sao, khi nghe thấy những lời này trong lòng Thi Tĩnh cảm thấy bất an.

Đôi môi đỏ mím lại thành một đường thẳng, cô khẽ lắc đầu, "Tôi không biết!"

"Không biết? Vì sao lại là đáp án này?!"

"Tôi không biết tôi sẽ làm gì, tôi muốn biết kết quả, nhưng tôi cũng biết sau khi tôi biết được, có phải tôi sẽ không vui? Liệu có tốt hơn so với bây giờ không?" Thi Tĩnh cười khẽ một tiếng đưa mắt nhìn tình hình giao thông trước mặt.

Vân Dật Bạch nhất thời trầm mặc.

Thi Tĩnh thấy vậy vội nói, "Anh đừng bận tâm những lời tôi nói! Tôi chỉ nói đùa thôi. Lúc đấy người mất thì cũng đã mất, cho dù ta có nhớ họ thế nào. Thi họ vẫn không thể xuất hiện trước mắt ta!"

"Biết rõ họ bị người ta hại chết, cô vẫn im lặng như vậy, thế có được không?"

"Không được! Vậy nên tôi mới nói tôi không biết!" Thi Tĩnh mím mím môi.

Sau đấy, không ai nói gì nữa, Vân Dật Bạch và Thi Tĩnh đều trở nên trầm mặc.

Mấy ngày sau đấy, không ai đề cập đến chuyện này. Giữa Vân Dật Bạch và Thi Tĩnh cũng có chuyện nảy sinh nhưng lại rất hòa hợp.

Ngày hôm đó, Thi Tĩnh ôm một chồng văn kiện thông thả đi qua cầu thang không nghĩ đến lúc đi tới cửa nhà kho, bên trong lại vọng đến âm thanh trầm thấp, nghi ngờ bước đến gần, lúc này cô mới nghe rõ cuộc đối thoại của người bên trong.

"Đại ca! Mọi việc đã xong, chỉ cần hấn vừa lên xe, sau một phút, Vân Dật Bạch sẽ bị nổ tan tành..."

Trong lòng thấy hoảng, Thi Tĩnh một cước đá văng cánh cửa, tay trái túm lấy người đàn ông mặc đồ lao công, tay phải nắm chặt.

"Nói! Là ai sai anh cho nổ Vân Dật Bạch?" Cô lạnh nhạt nói. Mắt lộ hung quang.

"Là... Là..." Người lao công bị dọa cho sợ trắng mặt. Nói cả buổi cũng không nên lời.

"Bao lâu nữa thì bom nổ?" Thi Tĩnh mặc kệ người đó ngấp ngừng, vội vàng hỏi.

Không biết có phải do nhìn thấy vẻ mặt quá đang sợ của cô hay không, người đàn ông mặc đồ lao công run giọng mở miệng, "Chỉ cần Vân Dật Bạch mở cửa xe, là mìn chớ bom hẹn giờ, chưa đầy năm phút sẽ nổ."

Thi Tinh cả kinh, cô nhớ rõ Vân Dật Bạch có nói qua hôm nay anh sẽ tới sân bay.

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô lôi người lao công, vừa chạy khỏi cầu thang thoát hiểm thì thấy Lăng Thiếu Dương, cô không kìm được cao giọng gọi lớn, "Lăng Thiếu Dương! Lăng Thiếu Dương!" Cô biết người đàn ông này là anh em tốt của Vân Dật Bạch, chuyện của Vân Dật Bạch, tìm đến anh ấy nhất định sẽ không sao.

Quả nhiên Lăng Thiếu Dương quay đầu lại, bước nhanh đến trước mặt người phía trước nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của cô, vội vàng hỏi, "Có chuyện gì sao?"

"Đề ý đến người này. Anh ta có vấn đề!" Nói xong, không chờ Lăng Thiếu Dương kịp phản ứng, cô nhanh chóng lao đi, một mặt cầu nguyện, hy vọng còn kịp. Từ xa cô đã thấy Vân Dật Bạch dường như đang nói gì đó với cấp dưới, đứng nói chuyện cạnh xe. Chỉ chốc lát thôi anh sẽ mở cửa xe tiến vào.

Khi cô nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại, lập tức hét ầm lên, không còn để ý đến sự kinh ngạc của những người qua đường và những người nhân viên, Thi Tinh không chút do dự chạy vội đến, cũng không bận tâm xem bộ dáng của mình lúc này thế nào, Thi Tinh cố gắng khua khua tay, với mong muốn thu hút sự chú ý của Vân Dật Bạch đang ngồi trong xe.

Vân Dật Bạch đương nhiên cũng để ý thấy, vốn đã định khởi động xe chợt dừng lại, bởi vì anh tất nhiên cũng muốn gặp cô.

Ngay lúc đấy, Thi Tinh gấp rút chạy tới bên cạnh anh, lại gõ gõ lên cửa xe. "Vân Dật Bạch, anh mau ra đây! Nhanh lên!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô do sốt ruột mà trở nên đỏ bừng.

Vân Dật Bạch mím môi thành một đường thẳng, anh đã thấy bộ dạng không muốn sống của cô khi lao về phía mình. Anh hạ cửa kính xe xuống, mở miệng trêu chọc, "Cô đang làm gì đấy. Tôi còn chưa đi, đã không muốn tôi đi rồi sao?"

Thi Tinh căn bản không quan tâm đến lời trêu chọc của anh, sắc mặt cô trắng bệch, trong mắt chứa đầy sợ hãi, cô lỗ mãng giật mạnh cửa xe, liều mạng giữ lấy tay anh, "Mau ra đây! Xe sắp nổ rồi, mau ra đây!"

"Cái gì?" Anh kinh ngạc hỏi, cả người vẫn không di chuyển, "Thi Tinh, đừng làm bừa nữa, tôi còn có việc phải làm!" Không để ý đến sắc mặt bất thường của anh, Thi Tinh bất chấp mọi thứ, lôi kéo cánh tay anh nhất định không chịu buông, không ngừng nói, "Đi ra, đi ra! Vân Dật Bạch anh mau ra đây. Cầu xin anh mau ra đây!" Hai mắt dần phồng to.

Rốt cục anh cũng cảm thấy sắc mặt cô không bình thường, dựa theo trực giác Vân Dật Bạch trở nên khẩn trương, "Rốt cuộc có chuyện gì? Cái gì nổ?"

Lúc này căn bản Thi Tinh không bận tâm trả lời câu hỏi của anh mà chỉ liều mình kéo anh ra, nước mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Vân Dật Bạch, ra đây, mau ra đây!" Thấy thế, Vân Dật Bạch không hề do dự rời khỏi ghế lái, xoay người giữ lấy cả người cô khiến cô bình tĩnh một chút, anh đứng bên cạnh xe, nghiêm mặt hỏi, "Sao lại thế này? Cái gì nổ? Nói cho tôi biết..."

Thi Tinh tuyệt nhiên không trả lời, chỉ liều mình muốn kéo anh rời xa chiếc xe, một bên nhắc nhở người trên chiếc xe cùng với đám người đi ngang qua, "Mọi người nhanh chóng rời xa chiếc xe con, trong xe có bom hẹn giờ, mau rời đi..." Chỉ thấy hiện trường trở nên hỗn loạn.

Cô giữ chặt cánh tay Vân Dật Bạch kéo anh cách xa chiếc xe ba bước, Vân Dật Bạch dừng bước lại, giữ tay cô, trầm giọng nói, "Hãy kể rõ mọi chuyện tôi nghe!"

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên Lăng Thiếu Dương từ công ty chạy đến hướng về phía anh hét lớn, "Dật Bạch, mau tránh ra!"

Dựa theo sự ăn ý trong thời gian dài, theo trực giác Vân Dật Bạch kéo theo Thi Tinh chạy vội. Chạy được vài bước.

Chỉ nghe oành một tiếng...

Một trận nổ lớn, đột nhiên xảy ra hơi nóng cùng với tiếng nổ mạnh cắt ngang lời anh, theo phản xạ Vân Dật Bạch ôm Thi Tinh vào lòng. Luồng nhiệt lớn xông về phía hai người. Hơi nóng ở mức cao ầm ầm từ phía sau lưng đánh úp lại, một tay gắt gao ôm chặt lấy người phụ nữ trong lòng, cả người bị hơi nóng quét vào vội xông ra ngoài.

Nhất thời, cánh tay buông lỏng, cả người Thi Tinh vốn được Vân Dật Bạch thận trọng che chở trong ngực bị hất ra ngoài, Vân Dật Bạch chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng. Cả người dần mất đi ý thức.

Xa xa nhìn thấy xe của Vân Dật Bạch phát nổ, Lăng Thiếu Dương chửi rủa một tiếng, nhanh chóng tìm người dập lửa, đồng thời gọi điện thoại cho Văn Thiếu Giác, gọi cậu ta đến đây.

Thi Tinh cảm thấy toàn thân giống như bị người ta nghiền nát quá nặng nề, trái tim không kìm được đập bịch bịch, cánh môi khô nứt có chút đau đớn, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà màu trắng khiến cô khẽ nhủ mảy.

Phút chốc, một tia sáng lóe lên trong mắt cô. Cô nhớ là, cô nghe được ở nhà kho có người nói muốn nổ chết Vân Dật Bạch, cô đến thì thấy Vân Dật Bạch đã ngồi vào trong xe, sau đó cô chạy đến, tiếp đó xe nổ tung... Xe ở phía sau bọn họ nổ tung.

Cô được Vân Dật Bạch ôm chặt trong ngực, sau đó thế nào cô đều không nhớ được.

Vân Dật Bạch đâu? Vân Dật Bạch ở đâu?

Vội ngồi dậy, Thi Tinh lẳng lẳng xoay người xuống giường, hai chân hạ xuống, cả người cô liền ngã nhào về trước. Trên chân truyền đến cảm giác đau đớn. Ngồi ôm chân trên mặt đất. Cô cố nén nhin cơn đau nhảy về phía cửa.

Cửa phòng từ ngoài mở ra, Lăng Thiếu Dương và Thẩm Lạc Du cùng xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Thi Tinh vẫn nguyên vẹn không có gì đáng ngại. Thẩm Lạc Du cuối cùng bật khóc. Sau khi cô biết chuyện, cô vốn không hề rơi một giọt nước mắt, thậm chí còn bình tĩnh mở cửa đứng đây.

"Chị Tinh, chị không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?" Một tay Thẩm Lạc Du lần mò lên xuống trên người chị ấy, "Không sao chứ không sao chứ?" "Lạc Du, chị không sao! Vân Dật Bạch đâu? Vân Dật Bạch không có việc gì chứ?" Thi Tinh giữ lấy tay em ấy vội hỏi.

Thẩm Lạc Du lưỡng lự, giúp cô ngồi lại lên giường, "Em cũng không biết, em còn chưa đến xem."

"Lạc Du, chị muốn gặp Vân Dật Bạch!" Thi Tinh chợt lên tiếng, "Chị muốn gặp anh ấy!"

"Chị Tinh, chị đừng vội. Em bảo Lăng Thiếu Dương đi xem được không?" Thẩm Lạc Du trấn an cô.

"Không, chị không cần, chị muốn gặp anh ấy!" Thi Tinh kiên trì.

"Chị Tinh..."

Thẩm Lạc Du do dự khiến trong lòng Thi Tinh không kim được khe run một cái, cô không nén được hốc mắt đỏ hoe, "Lạc Du, em nói cho chị biết, có phải anh ấy xảy ra chuyện gì rồi không? Lạc Du, em hãy nói cho chị biết đi!"

"Không, không có. Lời em nói là thật. Em không biết anh ấy giờ ra sao." Thẩm Lạc Du thẳng thắn nói, "Chị đừng sốt ruột. Không phải chị cũng không có việc gì sao? Anh ta sao có thể xảy ra chuyện được?" Cô trấn an nói.

Lời trấn an của Thẩm Lạc Du cũng không thể khiến Thi Tinh an lòng, cô nhất định phải nhìn thấy Vân Dật Bạch. Nghĩ vậy, người liền đứng dậy đi về phía cửa.

Bất đắc dĩ, Văn Thiếu Giác không biết đến từ lúc nào đành ôm cô đi tìm người trong biệt thự.

Nhìn Vân Dật Bạch nằm trên bàn mổ, Lộ Dịch Nhiên không nhịn được chửi một tiếng, "Lăng Thiếu Dương chết tiệt, tên này không biết là bạn bè kiểu gì, có người vào công ty của mình mà cũng không biết?" Điện thoại vừa thông anh đã bị cậu ta gọi đến đây, dù thế nào anh cũng không ngờ có thể thấy cảnh này.

Hiện tại bọn họ đang ở dưới tầng hầm trong biệt thự của Văn Thiếu Giác, có rất ít người biết được chỗ này, căn phòng ở dưới tầng hầm này cũng gần giống phòng phẫu thuật cho Vân Dật Bạch. Các thiết bị điều trị ở đây so với bệnh viện cũng không khác biệt là mấy, hoặc có thể còn tiên tiến hơn.

Lăng Thiếu Dương áy náy đứng một bên cúi đầu không nói. Lộ Dịch Nhiên mắng vài câu, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại. Quần áo trên người Vân Dật Bạch sớm đã bị lửa thiêu cháy gần hết. Bây giờ anh chỉ có thể dùng kéo để cắt bỏ đi. Toàn bộ phía sau lưng Vân Dật Bạch đều bị thiêu cháy. Bây giờ vẫn không thể đoán được mức độ nghiêm trọng của nó.

Lăng Thiếu Dương thấy thế, vẻ mặt càng thêm áy náy. Nhưng lúc này, bỗng từ ngoài truyền đến tiếng cãi nhau, Lộ Dịch Nhiên cũng không quay đầu lại mà mắng, "Đừng để tớ nghe thấy âm thanh này." Lăng Thiếu Dương lập tức xoay người đi ra ngoài.

"Vân Dật Bạch đâu? Vân Dật Bạch giờ đang ở đâu? Lăng Thiếu Dương, Lăng Thiếu Dương cũng không có ở đây sao?" Bị Văn Thiếu Giác ôm xuống lầu Thi Tinh gặp người liền hỏi. Nhưng không có ai trả lời câu hỏi của cô.

Lăng Thiếu Dương từ mặt thất dưới đất đi lên đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Chợt nhìn thấy Lăng Thiếu Dương, Thi Tinh vội hỏi, "Lăng Thiếu Dương, Vân Dật Bạch đâu? Anh ấy bây giờ đang ở đâu? Anh ấy thế nào rồi? Có sao không? Anh ấy..." "Thị tiểu thư, xin cô bình tĩnh chút! Dật Bạch bây giờ đang được điều trị." Anh không biết phải nói sao mới được.

Thi Tinh chợt trở nên im lặng, bình tĩnh nhìn cậu ta, "Anh ấy... có sao không?!"

"Tôi không biết!" Lăng Thiếu Dương cúi đầu.

"Vậy..." Cô còn muốn nói thêm. Lại không biết phải nói gì, chỉ có thể trầm mặc nhìn Lăng Thiếu Dương.

Anh vì muốn cứu cô. Nếu không phải anh che chở cho cô, vụ nổ lớn đó cô tuyệt đối không thể không làm sao. Đều là tại cô, đều là tại cô. Trong lòng cô truyền đến một trận đau đớn mãnh liệt.

"Có phải là vì tôi không?!" Trầm mặc một hồi Thi Tinh bỗng quay đầu nhìn Thẩm Lạc Du, "Là vậy phải không? Nếu không phải vì câu nói của chị, bây giờ anh ấy..." cô chậm rãi hỏi.

Thẩm Lạc Du không biết phải nói sao. Lúc này xảy ra chuyện như vậy, cho dù là ai cô nghĩ cũng sẽ như vậy. Cô không biết có nên an ủi chị Tĩnh hay không nói cho chị ấy biết đó không phải lỗi của chị ấy! Nhưng, đưa mắt nhìn theo chị Tĩnh. Bất kể bây giờ cô có nói gì chị ấy cũng đều nghe không vào.

"Là tại chị?!" Thi Tĩnh không nén được khẽ nhắc lại câu nói đấy. Sau đó rơi vào trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Thi Tĩnh bỗng nhiên mở miệng, "Chị muốn về nhà!" Cô ghen ngào nói.

Thẩm Lạc Du nghe vậy, ôm lấy người cô, nhẹ nhàng nói, "Được, chúng ta về nhà!"

Chợt nghe thấy Thi Tĩnh nói muốn rời khỏi, Lăng Thiếu Dương vội phản đối, "Không! Các cô không thể đi!"

"Vì sao?" Thẩm Lạc Du không giận nhịu này. "Vì sao bọn tôi không thể về nhà lúc này?"

"Không, mọi người đều có thể đi, Thi tiểu thư thì không thể!" Anh không biết khi Dật Bạch tỉnh lại... liệu có hỏi tìm cô hay không, anh không thể để cô đi.

Thi Tĩnh chậm rãi lắc đầu, "Tôi muốn về nhà!"

Đúng lúc này, không ai ngăn cản được Thẩm Lạc Du, cô ôm lấy Thi Tĩnh, nói "Được, chúng ta về nhà!"

"Thi Tĩnh!" Lăng Thiếu Dương có ý ngăn cản. Lại bị Văn Thiếu Giác ngăn lại, "Để cô ấy đi đi!"

Nhìn nhìn Văn Thiếu Giác, Lăng Thiếu Dương bắt đầu đi gặt đầu. Chính anh cũng hiểu, lúc này, có Lạc Du làm bạn, Thi Tĩnh sẽ khá hơn chút.

Bên dưới tầng hầm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chửi rủa của Lộ Dịch Nhiên. Cậu ta đang nỗ lực chữa trị cho Văn Dật Bạch.

Lúc này do có vụ nổ lớn kéo đến sự có mặt của cảnh sát. Lăng Thiếu Dương liên lạc với Tổng Chính, không phân biệt cảnh sát hay quân đội nhà nước, đều do cậu ta ra mặt giải quyết. Mọi việc đều như dần lắng xuống.

Thẩm Lạc Du đưa Thi Tĩnh về nhà mình, trong lúc này, mỗi bước cô đều không rời khỏi Thi Tĩnh. Đờ đẫn nằm ở trên giường của mình, Thi Tĩnh từ lúc vào cửa vẫn không mở miệng nói câu nào, cũng không nói với cô một câu. Điều này khiến Thẩm Lạc Du rất lo lắng.

"Chị Tĩnh, đó không phải lỗi của chị!" Cô thờ dài, bây giờ, cô không biết phải nói sao. "Là chị đã cứu Văn Dật Bạch, nếu không có chị, hôm nay anh ta đã..." câu tiếp theo, cô nói không nên lời.

Thi Tĩnh hoàn toàn không nghe thấy, trong đầu cô lúc này chỉ có hình ảnh kia. Lúc ngọn lửa liếm tới, cánh tay Văn Dật Bạch chặt chẽ bao bọc lấy cô. Nước mắt từ khóe mắt chậm rãi rơi ra, cô lặng lẽ rơi nước mắt, cũng không mở miệng nói chuyện.

Bộ dạng này của cô khiến Thẩm Lạc Du hoảng sợ, giữ chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lo lắng nói, "Chị Tĩnh, chị đừng làm em sợ!"

Thi Tĩnh dời tầm mắt, nhìn lại ánh mắt Thẩm Lạc Du. Trong đầu nghĩ đến hành động của Văn Dật Bạch tuy rằng lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm săn sóc, tuy rằng muốn nổi giận, lại cực lực nhẫn nại. Nghĩ đến chủ nhật ấm áp ngăn ngừa trước đây. Nghĩ đến bó bách hợp trắng trong phòng khách kia.

Thi Tĩnh nhất thời lòng đau như thắt lại, nắm lấy tay Thẩm Lạc Du khóc nức nở.

"Ô ô... chị không muốn anh ấy xảy ra chuyện gì, không muốn anh ấy có chuyện gì đâu! Lạc Du..." Cô ghen ngào rên rỉ, vừa khóc vừa hướng Thẩm Lạc Du nói chuyện. Nước mắt ngập tràn mắt cô. Cô đau lòng khóc thành tiếng.

Cho đến lúc này, cô mới giật mình nhận ra, cho dù lúc mới quen có chút sợ Văn Dật Bạch, hay là Văn Dật Bạch lợi dụng cô để trả thù cho em trai, hay là nụ cười xấu xa trên choker cổ trước đó của Văn Dật Bạch. Tất cả đều được khắc sâu vào trong tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 128: Nhiều người không tầm thường

"Không thể. Anh ấy không thể chết, không thể, tuyệt đối không thể! Đều là tại chị, đều tại chị nên anh ấy mới trở nên như vậy! Lạc Du, làm thế nào bây giờ? Chị không muốn anh ấy có chuyện gì!" Cô khóc đến đứt từng khúc ruột, lúc này đây cô chỉ mong anh mau tỉnh lại, tất cả đều tại cô, chuyện gì cũng giữ ở trong lòng, khiến anh bị thương như vậy.

Thẩm Lạc Du chỉ có thể ôm lấy chị ấy cùng khóc với chị ấy, nhưng lại không biết an ủi chị ấy thế nào. Khóc đến lúc mệt, dựa vào bên cạnh giường Thẩm

Lạc Du, nắm chặt tay Lạc Du, khóc đến thiếp đi.

Nhìn chị Tình thật lâu, Thẩm Lạc Du lại thêm oán hận kẻ gây nên vụ nổ này.

Ngay cả trong mơ, nước mắt Thi Tình vẫn không ngừng rơi.

Đêm đó lúc Lăng Thiếu Dương trở lại nhà Thẩm Lạc Du, nhìn thấy bộ dạng hai cô gái ngồi ôm nhau khóc khiến anh thở dài. Nhẹ tay nhẹ chân đóng cánh cửa lại, lại khiến cho Thẩm Lạc Du thức giấc.

Nhìn thấy anh, cô ngồi dậy theo anh ra khỏi phòng, kéo anh lại hỏi, "Sao rồi?"

"Lộ Dịch Nhiên đã đưa cậu ta về bệnh viện rồi. Tình hình thế nào vẫn chưa rõ. Chẳng qua, anh đã điều tra nguyên nhân rõ ràng rồi!" Lăng Thiếu Dương nhìn Thẩm Lạc Du trầm giọng nói. "Nguyên nhân do đâu?" Thẩm Lạc Du hỏi. Vẫn chưa biết rõ ngọn nguồn sự việc. Cho nên anh không biết phải an ủi Thi Tình thế nào.

Lăng Thiếu Dương nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe vậy, Thẩm Lạc Du không kìm được cười gượng một tiếng. Cho dù chị Tình không chịu thừa nhận đi nữa, qua sự việc vừa rồi, trực giác của cô đã cho cô biết, người đàn ông này đối với chị ấy rất quan trọng.

Bây giờ đến nghĩ cô cũng không dám, nếu thật sự Vân Dật Bạch có mệnh hệ gì, chị Tình phải làm sao bây giờ? Không kìm được nhào vào lòng Lăng Thiếu Dương, Thẩm Lạc Du càng cảm thấy hai người được ở bên nhau thật không dễ dàng chút nào!

Sự chủ động của cô khiến Lăng Thiếu Dương có chút giật mình, nên gắt gao ôm chặt lấy bả vai cô.

Chuyện tổng giám đốc tập đoàn Vân thị bị thương nặng phải nằm viện nhanh chóng được lan ra. Các phóng viên truyền thông nhanh chóng vây kín bệnh viện của Lộ Dịch Nhiên. Nhưng cũng may Lộ Dịch Nhiên sớm đã có chuẩn bị từ trước, mỗi ngày ở trước cửa bệnh viện đều có rất nhiều phóng viên ngóng đợi.

Đường Vĩ một thân vận bộ đồ cảnh sát đứng ở trước đầu giường Vân Dật Bạch xem bệnh tình cậu ta, gương mặt cương nghị hiện lên vẻ lo lắng. Anh hỏi Lăng Thiếu Dương đứng bên, "Cậu ấy sao rồi?"

Lăng Thiếu Dương thở dài, "Lưng bị bòng nặc, vết thương lớn nhất do vụ nổ gây ra là ở chân, bây giờ cậu ấy vẫn chưa tỉnh, tớ cũng không thể xác định rõ được. Nhưng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng." Không ai nghĩ đến, Vân Dật Bạch kiêu ngạo là vậy mà cũng có ngày thành ra như vậy.

"Phía cảnh sát điều tra thế nào rồi?"

"Dựa vào lời khai do kẻ tình nghi đã bắt được, ông ta bị kẻ khác uy hiếp, là do một ông chủ công ty nhỏ bị Vân thị thu mua gây ra!" Đường Vĩ giải thích ngắn gọn.

"Không thể nào!" Theo trực giác Lăng Thiếu Dương lắc đầu, "E rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy!" Vân Dật Bạch là người thế nào chứ, cậu ta sớm đã có phòng bị đối với những kẻ khả nghi trong công ty. Căn bản sẽ không để người ngoài có cơ hội.

Đường Vĩ cũng cho là vậy, chỉ có điều bây giờ không có bất kỳ chứng cứ gì để làm rõ chuyện này, bọn họ chỉ có thể đưa ra kết luận như vậy.

"Liệu có phải là nhắm vào Thi tiểu thư không?" Đường Vĩ bỗng lên tiếng.

"Cũng không thể! Thi Tình vốn không giao tiếp rộng, cho nên không thể có kẻ thù. Nếu như có..."

Có hai người!

"Là ai?"

"Một là người vẫn coi cô ấy là tình địch Dương Chi La, một là... kẻ này đã bị giam lại, sẽ không phải cô ta!" Lam Đình đã bị nhốt trong tù, có khả năng này sao?

Văn Thiếu Giác này giờ nghe phân tích của hai người họ chột lên tiếng, "Còn một người nữa!"

Đường Vĩ và Lăng Thiếu Dương cùng quay đầu lại, trăm miệng một lời hỏi, "Là ai?"

Văn Thiếu Giác thở dài, dường như khó có thể bình tĩnh nói ra tên người này, một lúc lâu sau, anh mới nói, "Mẹ của Dật Bạch!"

"Hà?" Hai người trăm miệng một lời khẽ gầm. Thế nhưng Lăng Thiếu Dương lại không biết phải nói sao!

Điều này sao có thể?!

Song, Văn Thiếu Giác cũng không định nói tiếp chuyện này.

Bỗng nhiên, anh nói sang chuyện khác, "Thì tiểu thư có sao không?"

"Không sao, Thì tiểu thư chỉ bị cháy quần áo và bị thương nhẹ ở chân, không có việc gì!"

"Xem ra Vân Dật Bạch bảo vệ cô ấy rất tốt!" Đường Vĩ bình tĩnh nói.

Lăng Thiệu Dương cũng không nói nhiều. Kỳ thật, lúc đấy nếu không có Thì Tĩnh, chỉ sợ bây giờ Vân Dật Bạch đã...

Cuộc thảo luận đến đây chấm dứt, ba người đàn ông cùng đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch trên giường bệnh, cuối cùng Lăng Thiệu Dương thở dài, "Tớ sẽ tìm người đến chăm sóc cậu ấy, các cậu trở về trước đi!" Hiện tại người duy nhất cần thông báo chỉ có mẹ Vân.

"Cũng được!" Đường Vĩ gật đầu, "Cậu tìm người đến trông! Ngày mai tớ lại đến!" Anh còn có việc phải làm.

"Được!"

Nghe tin Vân Dật Bạch vẫn chưa tỉnh lại, tình hình của Thì Tĩnh cũng không khá hơn, cô cứ như vậy, chỉ cần nghe Vân Dật Bạch còn chưa tỉnh, cô cũng không có ý định rời đi. Cứ kiên trì như vậy cho đến ngày thứ ba. Cũng giống như việc xảy ra cách đây ba năm, cô bị ngăn lại ngoài cửa, không được phép vào thăm.

Ý thức mơ hồ dần trở nên thanh tỉnh, Vân Dật Bạch không nén được chửi một tiếng, anh từ từ mở mắt để dần thích ứng với ánh sáng. Thứ đầu tiên anh trông thấy chính là vẻ mặt khò hời của bạn anh.

Lăng Thiệu Dương cười hi hi đưa tay hướng cậu ta chào hỏi, "Hắc, người anh em, cậu thấy tớ thế nào?"

Một chút ý cười từ lồng ngực truyền lại, Vân Dật Bạch lạnh lùng nói, "Vẫn đáng ghét như trước!" Sau một thời gian dài không lên tiếng thanh âm của anh có chút trầm khàn. Nghe qua có chút đáng sợ.

Nghe được lời này, Lăng Thiệu Dương cười rạn rở, "Có thể nghe được giọng nói của cậu thật tốt, người anh em! Chẳng qua có chút khó nghe!" Nếu để ý, sẽ phát hiện tay Lăng Thiệu Dương hơi hơi run. Đưa tay ấn lên chuông cấp cứu, anh mở miệng trêu đùa.

Nhếch môi, Vân Dật Bạch cười khê. Nói mấy câu phiếm dầm cũng khiến ý thức anh dần dần thanh tỉnh, cảnh tượng trước khi hôn mê dần hiện lên trong đầu anh, thân hình nhỏ nhắn liều mình lao về phía anh, khi ấy, cô thậm chí không chút do dự chạy về phía anh.

Chẳng lẽ, cô không sợ chết sao? Lúc xảy ra vụ nổ, anh thậm chí có thể cảm nhận được đôi tay mảnh khảnh đó ôm chặt lấy anh. Hình ảnh cuối cùng mà anh còn nhớ được là chính anh đưa tay đẩy Thì Tĩnh trong lòng ra xa.

"Cô ấy đâu?" Âm thanh trầm khàn khó nghe giống tiếng vịt kêu vang lên, Vân Dật Bạch hỏi.

Lăng Thiệu Dương nhú mày, "Cô ấy không có việc gì!"

"Người đâu?" Không quan tâm giọng nói của mình khó nghe thế nào, Vân Dật Bạch tiếp tục hỏi.

"Ở nhà Thẩm Lạc Du!" Lăng Thiệu Dương gần như hỏi gì đáp lấy.

Ở chỗ Thẩm Lạc Du?! Vân Dật Bạch hí mắt lại. Cô vẫn chưa đến thăm anh? Anh cho rằng người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi mở mắt phải là cô mới đúng.

Đúng lúc này, Lộ Dịch Nhiên đưa người đến. Lăng Thiệu Dương hơi lùi về sau vài bước, sau khi kiểm tra lại một lần mới khép cửa phòng bệnh lại, anh vừa lòng cười cười, "Buổi chiều tớ quay lại đưa cậu đi kiểm tra tổng thể!"

Vân Dật Bạch gật gù, không phản đối. Khẽ động thân mình muốn xoay người, lại phát hiện toàn thân không chút sức lực. Do dùng sức ngồi dậy mà khẽ thờ hỏn hển.

Lộ Dịch Nhiên vội lên tiếng, "Đừng nhúc nhích, lưng cậu bị thương rất nghiêm trọng, bây giờ chỉ có thể nằm nghiêng hoặc dựa vào vật mềm! Đợi vài ngày nữa sẽ ổn thôi!"

"Vì sao toàn thân tớ lại không còn chút khí lực nào?" Cánh tay anh không có chút khí lực cử động có chút khó khăn, thế nhưng chân anh lại cũng không có cảm giác gì.

Ánh mắt Lộ Dịch Nhiên lẩn tránh, cười nói, "Có thể do cậu vừa mới tỉnh, vẫn chưa kịp thích ứng, buổi chiều kiểm tra xong chắc sẽ không có chuyện gì!" Cậu ta bây giờ vẫn chưa biết chân mình đã mất cảm giác.

"Cậu có chuyện giấu tớ?!" Vân Dật Bạch hí mắt lại, tuy có chút suy yếu, nhưng vẫn vô cùng lạnh nhạt.

"Làm sao có thể?" Lộ Dịch Nhiên ha ha cười.

"Tốt nhất là vậy!" Vân Dật Bạch cho rằng cậu ta không dám. Khẽ cử động thân mình nhú mày, "Tớ như vậy được bao lâu rồi?" Anh không nghĩ mình lại hôn mê lâu như vậy.



"Tầm bảy ngày!" Cậu ta thản nhiên nói, "Tớ đi trước sắp xếp việc kiểm tra cho cậu!" Dứt lời cậu ta cũng không quay đầu lại mà tiêu sái rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh. Sau một lúc lâu, Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Thiếu Dương..."

"Hử?!"

Sau một lúc do dự, Vân Dật Bạch nói tiếp, "Cô ấy sao rồi?" Tuy rằng trước đó có hỏi qua, nhưng anh vẫn cần nghe xác nhận lại. Cũng không phải anh không tin bạn anh, mà vì cậu ta chính là bạn anh, nên cậu ta mới có thể lừa anh.

"Thi Tinh không có việc gì, chỉ bị thương ở chân! Đang ở nhà tĩnh dưỡng!" Anh không biết có nên nói với Vân Dật Bạch không, nói chuyện Thẩm Lạc Du báo qua điện thoại. Chỉ bị thương ở chân?! Bất giác thờ phào, Vân Dật Bạch khẽ gật đầu, "Vậy là được!"

Đoán ra suy nghĩ của cậu ta, Lăng Thiếu Dương thấp giọng hỏi, "Có cần gọi cô ấy đến đây không?" Trên thực tế, mấy ngày nay Thi Tinh đã nhiều lần đòi tới, chẳng qua mỗi lần đều bị mẹ Vân chặn lại, bây giờ anh và mẹ Vân thay nhau đổi ca về nghỉ ngơi, hiện tại mẹ Vân không có ở đây.

Vân Dật Bạch lắc đầu, "Để cô ấy nghỉ ngơi đi!"

Lăng Thiếu Dương do dự nhìn cậu ta, về mặt muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Vân Dật Bạch khó hiểu.

"Dật Bạch..." Lăng Thiếu Dương vừa muốn mở miệng, một mùi hương thoảng đến, một thân hình đỏ rực xuất hiện trong phòng bệnh, về mặt Dương Chi La kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm kỹ càng tràn ngập đau buồn.

"Dật Bạch, sao anh lại thành ra như vậy? Rốt cuộc là ai hại anh thành ra như vậy? Dật Bạch, anh hãy nói cho em biết!" Nói xong cả người tiến đến lần tìm trên người Vân Dật Bạch.

"Dừng tay lại!" Vân Dật Bạch lạnh nhạt quát, dán mắt vào màu sắc trên móng tay cô, "Cô đến đây làm gì?"

Về mặt Dương Chi La bị thương, ai oán nói, "Anh bị thương, em đến thăm anh!"

"Cút! Không phiền cô đến thăm!" Vân Dật Bạch lạnh lùng liếc nhìn cô, mùi nước hoa tràn ngập không gian khiến anh phản cảm.

"Dật Bạch..."

Không muốn nghe cô nói tiếp, Vân Dật Bạch trực tiếp hướng Lăng Thiếu Dương nói, "Đuổi cô ta đi đi!"

Đương nhiên Dương Chi La không đồng ý, lập tức làm nũng, "Dật Bạch, anh hãy để em được chăm sóc cho anh!"

"Cút..."

Đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt, Dương Chi La không dám nhiều lời. Nắm chặt tay tức giận bỏ đi.

Thân hình Vân Dật Bạch nằm nghiêng không nén được khẽ động, chưa từng có cảm giác này. Chết tiệt, anh còn phải nằm thế này bao lâu?!

"Phốc, cậu tuyệt nhiên không cảm thấy bộ dạng này của cậu ta rất buồn cười sao?" Bỗng nhiên trong phòng bệnh truyền đến âm thanh đùa bỡn, Lăng Thiếu Dương giật mình quay đầu lại nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Chỗ cửa sổ phòng bệnh, lúc này có hai người đàn ông đang ngồi. Một người tóc vàng mắt xanh về mặt tươi cười, một người lạnh lùng vô tình ánh mắt lạnh nhạt. Hai người có vẻ ngoài đối ngược nhau hiện đang ngồi bên cửa sổ nhìn vào trong phòng bệnh.

Vân Dật Bạch cũng nhìn thấy hai người họ. Chân mày anh cau lại, "Hai người các cậu cút đi cho tôi!" Người tên Nick giống như sợ thiên hạ chưa đủ loạn vậy.

Nghe được lời của anh, một trong hai người nhường mày thản nhiên nhảy khỏi cửa sổ. Không mấy may quan tâm đến lời anh nói. Một người nét mặt không đổi ngồi trên cửa sổ lạnh lùng nhìn anh, hừ lạnh một tiếng. Cũng không quan tâm đến lời anh nói.

Hai người một trước một sau đi vào trong phòng bệnh, Lăng Thiếu Dương nghĩ ba người biết nhau, bởi vậy anh lặng lẽ xoay người rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian cho ba người đàn ông. Trong lòng cũng thấy khó hiểu, Dật Bạch quen biết hai người họ từ khi nào? Nhìn qua thật không bình thường.

Nick lên tiếng, "Cậu có biết ở ngoài kia đông thế nào không? Lần đầu tiên mới thấy, cậu trở thành người nổi tiếng như vậy đấy!" Cậu ta cười nói, đáy mắt là một mảnh lạnh lùng tàn nhẫn.

Ai dám làm hại bạn của anh, anh sẽ khiến kẻ đó phải trả cái giá thật đắt.

Nghe được lời này, Vân Dật Bạch khẽ nhủ mảy, "Các cậu đến đây làm gì?"

"Cười nhạo cậu!" Người đàn ông họ Lãnh đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Ha ha, Nick rất không phúc hậu bật cười, những lời này tuyệt đối là cười

nhạo cậu ta.

"Nick câm miệng!" Vân Dật Bạch tức giận gầm nhẹ một tiếng. Như nghĩ đến điều gì đưa mắt nhìn người họ Lãnh, "Tớ lại cho rằng cậu đang ghen tị với tớ đấy!"

"Tất nhiên, đây là phòng bệnh cao cấp có đãi ngộ tốt!" Người họ Lãnh không chút thay đổi gật đầu nói. Một gương mặt lạnh lùng tiêu chuẩn nở nụ cười.

Nick ở một bên cười vui vẻ, hai người kia mỗi lần gặp nhau đều là bộ dạng thù địch như vậy, khiến cho người ta thấy thoải mái. Không ai có thể tưởng tượng được hai người họ từng là lính đặc chủng có quốc tịch nước ngoài khi gặp nhau lại có bộ dạng như vậy.

Vân Dật Bạch không ngờ lại được nói chuyện với hai người họ như vậy. Ngoại trừ Nick, người họ Lãnh cũng là năm đó anh ra nước ngoài du học từng tham gia bộ đội đặc chủng quen biết được. Cùng chơi với nhau mặc dù khác biệt về văn hóa, bọn họ là bộ đội chuyên nghiệp, giống như Tông Chính vậy. Chẳng qua bây giờ anh nghĩ lại, không muốn làm bộ đội đặc chủng nữa, ngược lại lại muốn về nhà kế thừa gia nghiệp.

Anh cũng không rõ ba người họ đã quen biết nhau từ khi nào, cho đến một ngày anh quyết định rời khỏi đây trở về nhà lúc đây chỉ có hai người họ còn duy trì liên lạc với anh. Anh bắt đầu một cuộc sống bình thường. Cho tới bây giờ, ngoại trừ ngẫu nhiên gặp mặt Nick, Lãnh Thiếu Kỳ, vẫn rất ít khi gặp lại.

"Sao cậu lại ở chỗ này? Không làm lính của cậu nữa sao?" Vân Dật Bạch nhủ mảy khẽ cử động thân mình.

"Có cần tớ gọi tên quý y gia đến cho cậu không?" Lãnh Thiếu Kỳ nhủ mi hỏi, "Bộ dạng này của cậu thoát nhìn khiến người ta không thuận mắt chút nào!"

"Cám ơn cậu đã quan tâm!" Hướng người đàn ông này giờ không lên tiếng nhẹ nhàng nói.

"Có cần giúp gì không?"

"Không cần!" Nghĩ cũng đừng nghĩ. Vân Dật Bạch cự tuyệt. Anh cũng không muốn họ phải bận tâm vì chuyện của mình, vì anh mà phải chịu liên lụy.

"Tớ không đòi tiền cậu đâu!"

"Tớ không tiếc khoản tiền nhỏ đưa cậu!" Vân Dật Bạch khẽ nói.

Anh từng làm bộ đội đặc chủng chuyện này đến cả Dật Thanh và mẹ cũng không biết. Nếu không phải Văn Thiếu Giác bỗng nhiên tìm đến anh rồi nhắc lại chuyện cũ, có khi anh cũng sớm quên rồi.

Phốc, hai người đàn ông này thật sự rất đáng yêu! Nick ở một bên vui vẻ cười. Có khi lại thấy hai người kia giống như hai đứa trẻ tranh hơn thua với nhau.

Cười đủ rồi mới nói vào chuyện chính, Nick nghiêm túc nhìn Vân Dật Bạch, "Chuyện này tớ nhất định phải nhúng tay vào!"

Vân Dật Bạch nhẹ liếc mắt một cái, Nick biết được việc này chắc chắn sẽ nhúng tay vào. Hiện tại mặc dù Nick đã chuyển sang làm thương nhân, hai người cũng từng hợp tác chung, nhưng cậu ta đôi khi lại rất cố chấp.

Có người đến, Nick cảm thấy mình nên rời khỏi đây. "Tối tớ lại ghé qua!"

Khẽ gật đầu, Vân Dật Bạch tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt nhìn Lãnh Thiếu Kỳ, "VẬY còn cậu?"

Thiếu Kỳ mím môi, "Tớ không cần cậu tiếp đãi!" Dứt lời, anh quay người ngồi xuống sofa trong phòng bệnh. Không hề để ý đến cậu ta.

Vân Dật Bạch quan sát hành động của cậu ta, một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng để mặc cậu ta ở lại chỗ này. Bọn họ đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể lay chuyển được.

Thị Tĩnh hoàn toàn thay đổi. Càng ngày càng thâm trầm không nói một lời. Thoạt nhìn không khác trước là mấy, nhưng rõ ràng là cô đã nói ít đi nhiều. Vết thương ở chân sớm đã lành lại, cô vẫn không có ý muốn ra ngoài, cho dù Thẩm Lạc Du mỗi ngày đều nói chuyện cùng cô cũng không thấy cô đáp trả dần cũng mất kiên nhẫn.

Ban đầu Thẩm Lạc Du chỉ là lo lắng, đến giờ thì thành sợ hãi. Trong lòng mỗi người đều có một hố sâu. Mà trong lòng Thị Tĩnh hố sâu này xem ra còn đáng sợ hơn nhiều. Cô tự nhốt mình trong một không gian chỉ thuộc về cô. Bộ dạng này của cô thật khiến Thẩm Lạc Du phát điên lên. Mọi chuyện đều do vụ nổ lớn đó gây nên.

Tức giận đẩy Thị Tĩnh ra khỏi phòng, Thẩm Lạc Du phần nộ không nhịn được hét lên, "Chị Tĩnh, bây giờ Vân Dật Bạch còn chưa chết, anh ta còn sống

rất tốt, rốt cuộc chị còn muốn tự trách đến bao giờ?"

Thi Tinh cuộn mình trong góc phòng vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy những lời này vậy.

Bước nhanh lên trước, Thẩm Lạc Du giữ chặt lấy bả vai chị ấy dùng sức lời chị ấy loạng choạng đứng lên, "Chị Tinh, việc chị cần làm bây giờ không phải là tự trách, mà là đến thăm anh ta! Chẳng lẽ chị muốn chuyện như ba năm trước lại diễn ra lần nữa hay sao?" Cô dùng hết sức lực bản thân hét lên giận dữ.

Bỗng chốc, Thi Tinh khẽ động!

Từ từ ngược đôi mắt đắm lệ lên để lộ ra tia cô quạnh. Nhìn thẳng vào mắt Thẩm Lạc Du. Cuối cùng đôi môi run run mấp máy, "Em... sao em biết được?"

Thẩm Lạc Du vội hạ mắt xuống, mím mím môi, "Là Lăng Thiếu Dương nói cho em biết!" Cô thừa nhận. Trước đó cô không biết giữa chị Tinh và Vân Dật Bạch lại cùng trải qua một khoảng thời gian như vậy. Khi cô biết được, thật sự rất bất ngờ.

Nghe vậy, Thi Tinh chậm rãi cúi đầu, "Phải!"

Có lẽ, Lạc Du nói đúng, cô không nên để chuyện của ba năm trước lại tiếp tục xảy ra lần nữa.

"Sắc mặt người này sao lại nhợt nhạt đến vậy chứ? Mất nhiều máu lắm sao?" Một đôi tay cảm bệnh án giờ ra xem.

"Nếu thừa dịp cậu ta đang hôn mê truyền cho cậu ta thêm một chút thuốc mới của tớ, không biết cậu ta có nhảy dựng lên hay không?" Người đàn ông tay cảm bệnh án nói, lấy ra một bình ống nghiệm nhỏ lắc lắc trước mặt mọi người.

"Tớ nói này, đến lúc đó tớ sẽ làm thật cậu!" Thành linh từ trên giường vang lên một âm thanh, người đàn ông kinh ngạc cúi đầu, mắt đẹp khẽ nhếch nhìn Vân Dật Bạch, anh lạnh lùng liếc nhìn lại người đàn ông đấy.

"Năng lực phục hồi của người này thế nào so với loài vật hình như không khác mấy?" Người đàn ông nhìn anh trên chộc.

"Còn nói nữa tớ sẽ khâu cái miệng của cậu lại." Vân Dật Bạch cử động thân mình muốn ngồi dậy, nhưng lực bất tòng tâm, phải nhờ vào sự giúp đỡ của hai người mới ngồi dậy được.

"Tìm được hung thủ rồi à?" Mới vào cửa Nick đã hỏi.

Nhìn lướt qua cậu ta. Ánh mắt Vân Dật Bạch nhất thời trở nên âm trầm. "Tớ sẽ tự xử lý!" Thấy Nick chỉ đến một mình anh trừng mắt nhìn cậu ta.

Người tới sau không hiểu nên nhìn lại, "Trùng mắt với tớ làm cái gì? Tớ cũng không trên chộc gì cậu!"

Khẽ mím mím môi không nói, nhúu chặt mày, anh biết nhất định là Nick đã đến tìm Thi Tinh. Chẳng qua cậu ta có đến trước mặt cô hay không anh cũng không rõ. Thấy cậu ta đến một mình, trong lòng anh có chút tức giận.

Hừ lạnh một tiếng, sau khi cậu ta về trong phòng ngoại trừ Lăng Thiếu Kỳ đã ra ngoài, còn có một người đàn ông vừa nói chuyện cùng anh. Người đó là Bùi Lăng. Cũng chính là người trước đó bọn họ gọi là quý y.

"Các cậu không có việc gì để làm sao?" Bọn người kia bình thường thì không thấy một ai, bây giờ tất cả đều có mặt đầy đủ.

Ba người đàn ông nhìn qua anh, cuối cùng Lăng Thiếu Kỳ nói, "Đã nói là muốn cười nhạo cậu, vậy sao có thể bỏ qua cơ hội này được chứ?"

Lời vừa nói dứt, hai người đàn ông kia cùng nở nụ cười. Cuối cùng Bùi Lăng ném bệnh án trên tay xuống, "Thật muốn lấy cái máy ảnh chụp lại cái bộ dạng này của cậu. Ngồi cũng không ngồi dậy được! Cậu cũng có ngày hôm nay."

Lúc này đây anh lại trở thành trò đùa cho những người này. Vân Dật Bạch lặng lẽ thở dài. Muốn cử động thân mình, Lăng Thiếu Dương ở bên vội nhanh tay đến giúp anh trở mình. Ngoài sức tưởng tượng của anh, những người này rốt cuộc sao lại quen biết với Dật Bạch? Xem ra bộ dạng của họ cũng không phải tầm thường.

Biết ba người đàn ông này tạm thời sẽ không rời khỏi đây, Vân Dật Bạch liếc nhìn Lăng Thiếu Dương mở miệng nói, "Thi Tinh còn chưa tới sao?"

Lăng Thiếu Dương do dự chốc lát, lắc đầu, "Vẫn chưa!"

Chết tiệt, quả nhiên người phụ nữ này không có ý định đến thăm anh?!

Lúc Lộ Dịch Nhiên cầm tờ kết quả kiểm tra đi vào phòng bệnh còn thấy hoảng sợ, bỗng nhiên trong phòng xuất hiện nhiều người như vậy, anh lùi về sau từng bước, "Tớ nên xem xét lại chút, lúc này hình như đã hết thời gian thăm bệnh rồi mới phải!" Anh vừa nói vừa bước vào cửa.

Ba người đàn ông trong phòng nghe được lời này của anh không nhịn được cười lớn. Tuy rằng không quen người bác sĩ này, nhưng cậu ta lại rất thú vị.

Nick cười ha ha nắm lấy bả vai Lộ Dịch Nhiên, liếc nhìn tờ bệnh án trong tay cậu ta, thuận tay ném cho Bùi Lăng, "Cái này giao cho cậu ta đi!"

Bùi Lăng thuận tay nhận lấy, cúi đầu mở ra nhìn qua, lông mày đậm đậm hơi hơi nhíu lại. Im lặng gấp bệnh án lại, anh cong môi cười, "Không có vấn đề gì!"

Nghe nói vậy, Lộ Dịch Nhiên há hốc miệng, muốn nói gì đó lại bị ánh mắt cậu ta ngăn lại.

Vết bông trên lưng qua vài ngày cũng đã đóng vảy hơn nữa còn có loại thuốc đặc trị của quý y Bùi Lăng, miệng vết thương của Vân Dật Bạch cũng không có vấn đề gì lớn. Chẳng qua bản thân anh cũng dần dần nhận thấy, vốn tưởng rằng vết thương trên đùi chỉ là do bị bông nên không có sức lực, nhưng sau vài ngày nghỉ ngơi lại thấy, mọi việc hình như không phải vậy.

Lộ Dịch Nhiên bị Vân Dật Bạch gọi vào phòng bệnh, Lộ Dịch Nhiên ngồi dựa vào bên giường ánh mắt lãnh đạm rõ ràng là đang né tránh ánh mắt của anh, "Anh Vân..."

"Lộ Dịch Nhiên, cậu hãy nói thật mọi chuyện với tớ!" Kỳ thật chuyện này cũng không khó để đoán ra, chẳng qua gần đây do có sự xuất hiện của quý y Bùi Lăng, anh cũng không quá lo lắng đến thương thế của mình.

Sớm biết không thể nói dối được mãi, Lộ Dịch Nhiên mím mím môi nuốt nuốt nước miếng, "Lúc xảy ra vụ nổ chân của cậu bị cửa xe đè lên, bây giờ không có cảm giác. Nhưng có thể phục hồi dần sau một thời gian điều trị. Về cơ bản là không có bất kỳ vấn đề gì." Lúc nhìn thấy sắc mặt của cậu ta, anh vội nói rõ mọi chuyện.

"Sao không nói cho tớ biết?" Vân Dật Bạch nghiêm mặt nói.

"Sao..." Một người cao ngạo như cậu sao có thể dễ dàng tiếp nhận chuyện này được.

"Ra ngoài hết đi!" Vân Dật Bạch bỗng chốc gào to một tiếng.

Lộ Dịch Nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, yên lặng thờ dài xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Khấp người Vân Dật Bạch tản ra lãnh khí bức người, dùng sức nắm chặt hai tay làm nổi lên các khớp xương trắng bệch. Phần nộ bao trùm khắp người anh. Rốt cuộc không kìm được nắm tay vung lên đập mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 129: Trở thành tàn phế

Ngày hôm sau, Vân Dật Bạch kiên quyết muốn xuất viện, không chịu ở lại trong bệnh viện phối hợp điều trị với Lộ Dịch Nhiên, bất kể Lộ Dịch Nhiên có nói gì anh vẫn kiên quyết muốn đi.

Vân Dật Bạch cũng không theo mẹ về nhà, ngược lại lại trở về nhà mình. Mà anh cũng thay đổi hoàn toàn. Từ chối gặp bất kỳ ai, cả ngày giam mình trong phòng tối. Lăng Thiếu Dương không biết đã đến thăm bao nhiêu lần, giải thích cho anh. Tiếc là tất cả anh đều không nghe.

Nghĩ cũng biết, một người luôn cao ngạo lãnh khốc như Vân Dật Bạch, bỗng nhiên lại không thể đứng dậy được. Đả kích này đối với một người luôn cao ngạo như Vân Dật Bạch mà nói, so với giết cậu ta còn đáng sợ hơn nhiều.

Lăng Thiếu Dương đầu đầu liếc nhìn Lộ Dịch Nhiên cũng đang lo lắng bên cạnh, thậm chí anh còn nhờ anh trai đến, nhưng đều không được. Căn bản Vân Dật Bạch không muốn gặp bất kỳ ai.

"Cút! Tất cả cút hết cho tôi!" Vân Dật Bạch thét lớn trong phòng, dưới chân là một đống hỗn loạn, khắp nơi toàn là đồ vật bị quăng vỡ.

Lăng Thiếu Dương thờ dài, nhìn Lộ Dịch Nhiên, "Cậu xem giờ phải làm sao?" Cậu ta là bác sĩ, là người có tiếng nói nhất lúc này.

Về mặt Lộ Dịch Nhiên cũng đang lo lắng. Cậu ta do dự nói, "Tớ nghĩ..."

Lăng Thiếu Dương nhất thời cao giọng, "Cậu có biện pháp gì?"

Lộ Dịch Nhiên do dự nhìn cậu ta, kỳ thật trong lòng anh vẫn đang cân nhắc. Có lẽ đưa Thi Tĩnh đến đây chính là biện pháp. Trở ngại trong lòng anh Vân bây giờ phần lớn là do vết thương kia, anh ấy bây giờ không chịu nghe bất kỳ ai nói, quan trọng nhất bây giờ là một người có thể thuyết phục cậu ta. Hiển nhiên Thi Tĩnh là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng từ lúc Vân Dật Bạch vào viện, không nói đến Thi Tĩnh, cho dù Thi Tĩnh có muốn đến, mẹ anh Vân cũng sẽ không đồng ý cho cô đến gần. Chuyện này cũng giống với chuyện ba năm trước! Cho nên, căn bản anh không biết Thi Tĩnh có đồng ý đến hay không.

"Không biết có được hay không!" Lộ Dịch Nhiên không chắc chắn nói. Cuối cùng anh thở dài, "Anh Lãng anh trông chừng anh Vân, em đi tìm Thi Tinh nói chuyện!" Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài.

Về mặt Lãng Thiếu Dương mờ mịt nhìn bóng lưng cậu ta, không nhận được khẽ nói, "Thi Tinh, cô ấy sẽ đồng ý đến đây sao?" Kỳ thật chuyện này anh cũng không chắc chắn.

Từ miệng Lãng Thiếu Dương, Lộ Dịch Nhiên biết được hiện tại Thi Tinh ở nhà Thẩm Lạc Du. Lái xe đến nhà Thẩm Lạc Du, lúc này Thi Tinh đã lấy lại sức sống đang chơi game với Thẩm Lạc Du và con trai. Chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, Thi Tinh miêng ngậm một miếng bánh mỳ đi ra mở cửa.

"Bé con, cháu phải đợi đi Tinh đấy, không được gian lận đâu đấy!" Mở cửa liền nhìn thấy Lộ Dịch Nhiên bên ngoài.

Nụ cười trên mặt Thi Tinh biến mất, thay vào đó là vẻ thờ ơ. Không đợi cậu ta lên tiếng. Cô vội đóng sầm cửa lại. Tựa vào cánh cửa hít sâu một hơi. Anh ta đến đây làm gì?!

Tiếng chuông cửa lại vang lên, lúc này Thi Tinh không định mở cửa. Nghe thấy tiếng chuông cửa nhưng lại không thấy có ai đến, Thẩm Lạc Du nghe vậy đi đến, nhìn thấy Thi Tinh dựa vào cánh cửa không khỏi nhíu mày, "Chị làm sao vậy? Sao không mở cửa?"

"Chị..." Thi Tinh do dự đưa mắt nhìn về phía cửa. "Lạc Du, em đi mở cửa đi!" Nói xong cô tránh vào trong bếp không chịu gặp mặt.

Thẩm Lạc Du khó hiểu đưa mắt nhìn Thi Tinh nghi hoặc bước lên trước, lúc mở cửa đúng lúc thấy được vẻ mặt sốt ruột của Lộ Dịch Nhiên, cô không biết người đàn ông này là ai, không kìm được thấp giọng nói, "Xin chào, anh là?!"

"Xin chào. Tôi đến tìm Thi Tinh!" Lộ Dịch Nhiên đứng ngoài cửa nhẹ giọng nói. Dựa vào hành động vừa rồi của Thi Tinh anh cũng biết, cô không muốn theo anh đến thăm anh Vân.

"Có chuyện gì sao?" Không khó để đoán được mục đích anh đến đây. Mặc dù trong lòng cô đã sớm biết rõ mục đích của anh ta, Thẩm Lạc Du vẫn thờ dãi hỏi. Một lát sau, cô nói, "Mời anh vào!"

Lộ Dịch Nhiên bước nhanh vào nhà đưa mắt nhìn qua phòng khách, cũng không thấy bóng dáng Thi Tinh. Anh buồn bã thu lại ánh mắt.

"Có việc gì anh cứ nói! Tôi sẽ giúp anh chuyển lời!" Thẩm Lạc Du bỗng nhiên nâng cao giọng nói, nhìn Lộ Dịch Nhiên.

Lộ Dịch Nhiên gật đầu, "Tôi đến để mời Thi tiểu thư đến chăm sóc cho anh Vân."

Chị ấy ở gần đây! Thẩm Lạc Du cao giọng nói tiếp, "Nghe nói Vân Dật Bạch đã tỉnh lại, sao còn cần người đến chăm sóc?"

Lúc này Lộ Dịch Nhiên cảm thấy thanh âm của cô gái này hôm nay đặc biệt lớn, nhưng anh cũng không quan tâm, nói tiếp, "Vết thương của anh Vân không có gì đáng ngại. Nhưng chân cậu ấy..."

Thi Tinh trốn trong bếp dựa vào cánh cửa nghe động tĩnh từ bên ngoài, khi nghe đến đây trong lòng cô thấy hoảng, chân anh ấy làm sao? Không phải chỉ bị bỏng thôi sao? Cô tiếp tục lắng tai nghe.

"Lúc vụ nổ xảy ra chân anh Vân bị cửa xe đè lên, bây giờ cậu ấy lại không chịu làm giải phẫu, cả ngày nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai, cũng không chịu ăn cơm!" Không chịu gặp ai là thật, không chịu ăn cơm là anh nói quá lên, nếu không chịu điều trị thì đến khi nào mới khỏe chứ?

Nghe vậy, Thi Tinh đặt tay lên tim, vì nghe thấy vậy mà càng giữ chặt. Sao có thể như vậy chứ?!

Nghe xong lời này, Thẩm Lạc Du trừng mắt nhìn về phía bếp, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, "Ồ, chuyện này thì có liên quan gì đến chị Tinh chứ?" Cô có ý hỏi.

Lộ Dịch Nhiên thở dài. Kỳ thật người ta cũng không nói sai, nếu không nhờ Thi Tinh mạng của Vân Dật Bạch, chỉ sợ là... bây giờ bị thương ở chân, nói đến cùng vẫn là do thói kiêu ngạo của Vân Dật Bạch gây nên.

Anh chậm rãi xoay người, nhìn Thẩm Lạc Du áy náy nói, "Xin lỗi, đã làm phiền rồi! Nếu cô gặp được Thi tiểu thư, hãy nhờ cô ấy đến thăm anh Vân giúp. Bây giờ anh Vân..." Anh cũng không nói hết lời, mở cửa rồi đi.

Tiếng đóng cửa đối với cô giống như một loại ám hiệu, hai chân Thi Tinh mềm nhũn, cả người ngã trên mặt đất. Nghe thấy tiếng động Thẩm Lạc Du vội tiến đến, nhìn thấy bộ dạng của cô không nén được thở dài.

"Chị Tinh, nếu muốn đi, thì hãy đi đi!"

Thi Tinh bỗng nhiên ngẩng đầu, "Chị không đi!"

"Chị Tinh..." Thẩm Lạc Du không biết phải nói sao. Chị Tinh còn cố chấp hơn cả tưởng tượng của cô. Mấy ngày nay tuy mọi việc vẫn như trước. Trên thực tế chị ấy chỉ đang cố để cô an lòng.

Không biết đã bao lần cô đi qua đều nghe thấy trong phòng chị ấy mơ hồ vang lên tiếng khóc nức. Chị Tinh cố chấp bướng bỉnh như vậy càng khiến cô đau lòng.

Cô không lo chị Tĩnh bị tổn thương. Cô chỉ lo chị ấy tự làm tổn thương chính mình. Bị người khác làm tổn thương theo thời gian rồi cũng dần nguôi ngoai. Tự mình làm tổn thương mình thì càng lâu càng không tốt. Cho đến khi bản thân không chịu được sẽ gục mất.

"Chị không đi!" Thi Tĩnh không biết đang tự nói với mình hay đang nói với Lạc Du.

"Chị không lo lắng sao?" Khuyến không được đành phải dùng lời kích tướng, "Người vừa rồi có nói, bây giờ Vân Dật Bạch là kẻ tàn phế, tự đẩy dọa bản thân!" Cô nói nhẹ như gió thổi mây bay.

Tàn phế?!

Hai chữ này quá tàn nhẫn. Tim Thi Tĩnh vì hai chữ này mà âm ỉ đau. Một người đàn ông tâm cao khí ngạo như anh, giờ lại...

"Kỳ thật nói cũng đúng, chị nghĩ xem, Vân Dật Bạch là người tâm cao khí ngạo như vậy, bỗng chốc trở thành một phế nhân làm gì cũng phải nhờ người khác tới giúp. Anh ta có thể tiếp nhận được sao? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Vân Dật Bạch liệu..." Cô đắc ý nói. Một bên quan sát thái độ của Thi Tĩnh.

Lời nói của Thẩm Lạc Du giống như cây kim đâm vào lòng, Thi Tĩnh đưa tay ôm lấy ngực không lên tiếng.

Thấy thế, Thẩm Lạc Du không quan tâm, tiếp tục nói, "Như vậy cũng tốt, lúc trước có nghe các thương nghiệp hợp tác với Vân thị đều rút hết vốn, bộ dạng bây giờ của Vân Dật Bạch chỉ sợ là không còn tâm tư đi lo chuyện này. Xem ra Vân thị sắp xong đời rồi. Khi đó Vân Dật Bạch..." trời biết, việc này cô làm cách nào biết được!

"Lạc Du. Đừng nói nữa!" Hốc mắt Thi Tĩnh phấp phồng, "Đừng nói nữa!"

Thẩm Lạc Du nhún nhún vai, "Không nói nữa! Vậy được, chúng ta tiếp tục chơi game đi, không nên để người không liên quan làm mất nhả hứng! Đi!"

Thi Tĩnh đứng lên yên lặng bước lên lầu, "Không chơi nữa!"

Nhìn theo bóng lưng cô dần khuất, trên gương mặt điềm lệ của Thẩm Lạc Du xuất hiện nụ cười giảo hoạt, "Còn không trị được chị chắc?"

Đưa tay đóng cửa phòng, lòng Thi Tĩnh trở nên rối loạn, trong đầu chỉ toàn lời nói của Lộ Dịch Nhiên. Lời của anh ta cùng với tình cảnh lúc xảy ra vụ nổ hiện lên trong đầu cô. Cả người Thi Tĩnh như suy sụp!

Sao lại như vậy?! Đáng tiếc vấn đề này không có ai cho cô câu trả lời.

"Sao lại như vậy?"

Giấu mọi người, nhìn thấy Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh không tin tự mình lầm, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang nhắm chặt trên khuôn mặt, cô vươn tay, vuốt ve gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Không ngờ hăm hở đến xem anh, đến khi gặp được, lại là bộ dạng thế này, Thi Tĩnh cảm thấy đau đớn trong lòng. Cho đến khi một cánh tay trắng đưa khăn đến trước mặt cô, cô mới giật mình kinh ngạc lau nước mắt trên mặt, Thi Tĩnh nghi hoặc xoay người lại, nhìn Lộ Dịch Nhiên đứng trước mặt cô.

Bây giờ Vân Dật Bạch giống như một quả bom hẹn giờ ở bên cạnh, làm hại anh cả ngày lo lắng đề phòng, anh chỉ có thể nhân lúc cậu ta ngủ mới dám vào xem quả bom hẹn giờ uy lực lớn này.

"Lộ..." Thi Tĩnh còn chưa dứt lời, chợt một cái ly trà bay về phía cô, cũng may Lộ Dịch Nhiên bên cạnh nhanh nhẹn kéo cô lại.

"Cút, cút, tất cả cút hết cho tôi!" Vân Dật Bạch lúc này đang mất bình tĩnh. Nghe được tiếng nói bên tai anh như phát điên lên.

Mấy ngày trước khi anh nghe Lộ Dịch Nhiên nói cho biết mọi chuyện, lòng anh vẫn luôn rối loạn, càng lúc càng căm phẫn, anh lúc này, căn bản là không thể phân biệt phải trái, trong đầu chỉ tràn ngập ý nghĩ suốt đời sẽ phải sống trên xe lăn.

"Anh Vân, anh bình tĩnh một chút." Lộ Dịch Nhiên đứng bên đầu giường, biết chắc cậu ta sẽ không tiếp tục quăng đồ nữa, vội vàng giải thích: "Tôi biết bây giờ cậu rất rối ren, nhưng cậu đừng lo, không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Chân của cậu chỉ tạm thời như vậy, chỉ cần cậu đồng ý làm giải phẫu, qua một thời gian sẽ bình phục..."

"Cậu gạt tôi!" Vân Dật Bạch vươn tay, vơ đại một thứ bên tay hướng về nơi phát ra âm thanh mà ném, "Cút..."

Lộ Dịch Nhiên nhanh tay lẹ mắt tránh kịp, nhìn dao gọt hoa quả rơi xuống bên cạnh, một hơi nghẹn lại trong họng, rất lâu sau mới nhả ra.

Chỉ là anh còn chưa kịp thở phào đã thấy Vân Dật Bạch rút ống dẫn trên người ra, cái này dù chết anh cũng phải ngăn cản. Mấy ngày qua, cơ thể cậu ta đều dựa vào cái ống để duy trì.

"Anh Vân, cái này không thể tháo ra." Lộ Dịch Nhiên cố hết sức giữ chặt hai tay Vân Dật Bạch, vội hướng về phía cửa hét lớn, "Lấy thuốc an thần đến đây!" Đây là hạ sách, mỗi lần anh Vân quá kích động, anh buộc phải làm vậy.

## Chương 130: Cầu xin giúp đỡ

"Tớ không cần thuốc an thần." Sức lực của người đang hoảng loạn thật đáng sợ, khuỷu tay Văn Dật Bạch dùng sức nhắm phía Lộ Dịch Nhiên mà đánh.

Lộ Dịch Nhiên che cái mũi của mình, đau đớn kinh hô một tiếng liền buông lỏng tay đang giữ Văn Dật Bạch, anh nghĩ thấy mùi máu, có thể thấy lực đánh khá mạnh. Văn Dật Bạch nhanh chóng nhỏ ống tiêm trên tay ra.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?" Lăng Thiệu Dương mới vào cửa nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trong phòng, sững sờ tại chỗ.

"Cậu còn ở đây làm gì, lại giúp tớ giữ cậu ấy lại." Lộ Dịch Nhiên quay đầu hét lớn.

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Lăng Thiệu Dương nhìn cánh tay Văn Dật Bạch đang chảy máu gầy dựa muốn xuống giường, lập tức chạy vội đến trước giường, giữ chặt lấy cậu ta.

"Vì sao lại can tớ?" Văn Dật Bạch liếc mắt gầy dựa.

Lộ Dịch Nhiên vội giải thích, "Anh Văn, em chỉ muốn tốt cho anh thôi!"

"Thuốc an thần!" Anh không kìm được hét lớn.

Y tá đứng đợi sẵn ở cửa lúc này mới vội vàng chạy vào phòng, đặt kim tiêm vào tay Lộ Dịch Nhiên, sau đó vội vàng ra ngoài. Không phải cô không có can đảm. Mà là, cô thật sự không dám đối mặt với con thịnh nộ của bệnh nhân này.

Lộ Dịch Nhiên không chút do dự, nhờ sự giúp đỡ của Lăng Thiệu Dương, giữ chặt lấy tay phải cậu ta, chuẩn xác tiêm cho cậu ấy một mũi.

Hai người giữ chặt lấy Văn Dật Bạch, qua một khoảng thời gian ngắn, nhận thấy cả người cậu ta dần dần mềm nhũn, mới giảm bớt sức lực.

Gần như ngã ngồi ra đất, Lộ Dịch Nhiên thở phào nói, "Mọi việc đã xong." Làm anh mệt quá.

Lăng Thiệu Dương cũng thả lỏng tay đang giữ ra, nhẹ nhàng thở ra. Không nhận được cảm thán. "Các cậu đã gặp qua nhiều người như vậy rồi sao?"

Lộ Dịch Nhiên nghe vậy, lộ ra một nụ cười khổ, cúi đầu cầm máu trên tay Văn Dật Bạch, sau đó cố định từng ống tiêm trên tay cậu ta, sau đó lùi ra sau, thả lỏng.

Lăng Thiệu Dương nhìn theo nhất cử nhất động của Lộ Dịch Nhiên, cuối cùng dùng tầm mắt trên mặt cậu ta, "Hắc! Soái ca, mũi cậu chảy máu kìa."

Nghe vậy, Lộ Dịch Nhiên đưa tay sờ một chút, nhìn vết máu trên tay, không bận tâm lắc đầu, "Bỏ đi! Tớ nhiều tiểu cầu lắm, sẽ nhanh ngừng chảy thôi."

"Người mệt nhất vẫn là bác sĩ, vậy mà lại không thể nói cùng ai." Lăng Thiệu Dương không nhận được mắng. Chăm chú nhìn Văn Dật Bạch đang hôn mê.

Lộ Dịch Nhiên không trả lời, dù thế nào anh cũng không nghĩ tới, một người lý trí như Văn Dật Bạch vậy mà lại gây ra chuyện như lúc này. Ánh mắt anh dừng lại trên con dao gọt trái cây trên mặt đất, lại chuyển đến trên mặt anh Văn, nếu như không phải anh phản ứng nhanh, bây giờ có lẽ con dao này đang cắm trên người anh, chứ không phải rơi dưới đất.

"Bây giờ phải làm sao?" Đưa khăn tay cho Lộ Dịch Nhiên, khuôn mặt không giấu được vẻ lo lắng, "Đã một tuần trôi qua, cậu không thể lúc nào cũng cho cậu ấy dùng thuốc an thần được!" Gần như ngày nào anh cũng đến xem, dường như ngày nào cũng như vậy.

Lộ Dịch Nhiên nhận lấy khăn tay, tùy tiện lau qua, nếu bây giờ anh biết phải làm gì thì đã tốt, anh hít sâu một hơi, nhìn Thi Tĩnh kinh ngạc đứng bên. "Thi tiểu thư, thật ngại quá!"

Lăng Thiệu Dương bên cạnh lúc này mới phát hiện ra Thi Tĩnh này giờ vẫn đứng trong góc. Anh ngoài ý muốn nhướng mày. Nhìn thoáng qua Thi Tĩnh. Thật không ngờ lại gặp cô ở đây. Anh còn tưởng cô thật sự sẽ không đến đây.

Thi Tĩnh gật đầu không nói gì, chậm rãi đi về phía giường, ánh mắt cô lưu luyến nhìn Văn Dật Bạch vẫn nằm yên đấy không dỗi, thì thào nói xin lỗi, nhanh chóng bước ra ngoài.

"Thi Tĩnh..." anh nhìn theo người đã sớm rời khỏi tầm mắt.

Anh đưa mắt nhìn về phía giường, trước mắt là một người đàn ông nằm yên ngủ giống như một đứa trẻ vậy.

"Dật Bạch, bây giờ thế nào rồi?" Lăng Thiểu Dương quay đầu quan tâm hỏi.

Lộ Dịch Nhiên lắc đầu, "Bây giờ dù ai nói gì cậu ấy cũng không nghe, tính bần với cậu xem, cậu có cách nào giúp cậu ấy không."

Lăng Thiểu Dương hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch đang hôn mê, trầm tư chốc lát, "Có lẽ là có, chính là Thi Tĩnh!"

Vân Dật Bạch trở nên như vậy, đây cũng là phản ứng bình thường, dù sao một người đàn ông vốn có được mọi thứ, nhất thời mất đi tất cả, cảm giác này dù là bất kỳ ai cũng đều thấy không thoải mái, nếu Thi Tĩnh có thể khuyên cậu ấy, như vậy bản thân Vân Dật Bạch mới nghĩ thoáng ra được.

Nhớ đến cậu ta trước đây tinh thần phấn chấn, còn bây giờ gỗ mục tro tàn, nhìn trong mắt anh, nói đau lòng bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

"Này, sao cậu lại ngăn người ra vậy! Liệu còn có cách nào khác không, nghĩ kỹ lại xem. Việc này có liên quan gì đến Thi Tĩnh?" Lộ Dịch Nhiên nhìn Lăng Thiểu Dương, không nhịn được đẩy cậu ta một cái.

Anh nhú mày, vài ngày gần đây anh Vân không ăn cơm, cho nên phải tiêm glucoso vào người cậu ấy để cung cấp nguồn dinh dưỡng thiết yếu, nhưng như vậy không phải là cách lâu dài, nhưng anh lại không thể ép Vân Dật Bạch ăn cơm, anh sốt ruột thở dài. Vết thương bên ngoài dần dần sẽ khỏi hẳn, nhưng tâm lý thì... Anh buồn rầu day day huyết thái dương có chút đau nhức.

"Có một cách!" Anh đột nhiên mở miệng nói.

Lăng Thiểu Dương về mặt chờ mong nhìn về phía cậu ta, "Cách gì?"

"Nếu các cậu có thể thuyết phục Thi Tĩnh ở lại đây, có lẽ Vân Dật Bạch sẽ chịu nghe lời cô ấy."

"So với tờ các cậu hẳn nên hiểu tính tình sếp của các cậu, bây giờ căn bản là cậu ấy không muốn sống. Người duy nhất có thể khuyên được cậu ấy chỉ có Thi Tĩnh! Chỉ có điều phải xem xem Thi Tĩnh có đồng ý giúp hay không!"

Dứt lời hai người cùng đưa mắt nhìn nhau, bên trong nhất thời rơi vào trầm mặc.

Đột nhiên nhìn ra ngoài cửa thấy Thi Tĩnh quay lại, Lộ Dịch Nhiên lập tức mở miệng nói, "Thi tiểu thư, là cô phải không? Cô có thể vào đây một chút được không?"

Thi Tĩnh vốn định rời đi, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt của Lộ Dịch Nhiên, đành kiên trì bước vào. Lộ ra một nụ cười.

Lăng Thiểu Dương nhìn qua Lộ Dịch Nhiên, nháy mắt hiểu được ý tứ trong câu nói của Lộ Dịch Nhiên, thân nhiên tiếp lời, "Tôi biết cô không muốn ở lại đây. Thế nhưng, cô có thể không đồng ý giúp chúng tôi, chỉ cần nghĩ cách giúp Dật Bạch! Cô cũng biết, cậu ấy là người kiêu ngạo như vậy, bộ dạng cậu ấy bây giờ..." Anh muốn nói lại thôi.

Thi Tĩnh do dự nhìn Vân Dật Bạch nằm trên giường. Cô bỗng nhiên đến đây nhận được một cú sốc lớn, "Tôi đâu phải bác sĩ."

"Cô có thể giúp chúng tôi một tay!" Lăng Thiểu Dương cố gắng phát huy khả năng thuyết phục của mình. Dùng những thủ đoạn đối phó với thương nhân để đối phó với cô. "Không phải chỉ có bác sĩ mới giúp được cậu ấy." Anh nhìn cô, bây giờ bắt đầu cảm thấy không biết chừng cô có thể giúp được Dật Bạch.

"Cậu ấy là anh trai Dật Thanh. Cô... cô có thể..." Anh cẩn thận thăm dò.

Đáy mắt cô chợt lóe lên chút bối rối, cũng không vạch trần, chỉ nhẹ nhàng nói sang chuyện khác, "Mặc kệ quan hệ giữa cô và cậu ấy có là gì. Cho dù không quen cũng được, có lẽ cậu ấy đôi xử với một người xa lạ so với đối

với những người làm bạn như chúng tôi có khác thì sao? Huống hồ cậu ấy là anh trai Dật Thanh, nhìn Dật Thanh lớn lên..."

Thi Tĩnh nghe vậy, vội lắc đầu, "Tôi không nghĩ mình có thể làm được. Anh nên tìm người khác thì hơn!" Cô từ chối.

Tuy rằng trong lòng cô muốn nhận lời, bởi vì cô từng ở cùng với anh, nhưng lý trí lại mách bảo cô, cho dù cô muốn ở bên chăm sóc Vân Dật Bạch, cũng sẽ có người không đồng ý, mẹ Vân chỉ còn lại một người con trai. Lúc này, cô không thể lại khiến mẹ Vân suy sụp. Cho nên cô lựa chọn từ chối.

Bước lên từng bước, "Cô đến thăm cậu ấy, cho thấy cô rất lo cho cậu ấy. Vậy đi, cô có thể thử xem sao, nếu thật sự không được, thì đành vậy!" Anh cảm thấy bản thân giống như chữa ngựa chết thành ngựa sống.

"Nhưng..."

"Không nhưng gì hết. Cô hãy thử xem..." Bản thân Lăng Thiểu Dương chưa bao giờ cố chấp ngắt ngang lời cô đồng thời mang theo ánh mắt khẩn cầu, nhìn cô chằm chằm, "Cầu xin cô."

"Phải đấy! Thi tiểu thư cầu xin cô, hãy giúp anh Vân, đó không phải người Dật Thanh quan tâm nhất sao?" Lộ Dịch Nhiên phụ họa theo.

"Tôi không thể và cũng không có khả năng giúp được anh ấy." Thi Tĩnh có chút do dự nói. Lòng đã hơi dao động.



"Không thử thì sao biết được?" Nhận thấy cô đã mềm lòng, Lăng Thiếu Dương vội nói, "Bây giờ Dật Bạch không chịu nghe bất kỳ ai nói gì. Cậu ấy cần có người giúp, mà cô có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất, cô cần phải nhớ, cậu ấy bây giờ là bệnh nhân nên bất luận cậu ấy làm gì cô cũng phải nhẫn nại." Anh nhấn mạnh.

Có nên ở lại hay không? Thi Tĩnh nghĩ thầm, cuối cùng, dưới ánh mắt Lăng Thiếu Dương, nhẹ thở dài, "Tôi có thể thử xem sao, nhưng nếu anh ấy không tiếp nhận, tôi sẽ..."

"Chúng tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô!" Lăng Thiếu Dương vội nói. "Bây giờ việc quan trọng nhất là, để cậu ấy ăn một chút gì đó, cô bảo nên làm thế nào mới ổn?"

"Tôi cũng không biết, nhưng chúng ta có thể thử xem sao." Thi Tĩnh khẽ nói. Sẽ không ngồi yên nhìn Vân Dật Bạch tự hủy hoại bản thân, có lẽ, nếu có một cách cô cũng muốn thử một lần.

"Đợi đến khi anh ấy tỉnh lại, xin các anh hãy lập tức rời khỏi phòng. Cho dù là ai cũng không được ở lại làm phiền!" Cô ngẩng đầu đáp lại ánh mắt Lăng Thiếu Dương.

"Được, tôi sẽ dặn dò kẻ dưới đi ra!" Lăng Thiếu Dương lập tức gật đầu. Xoay người lôi kéo Lộ Dịch Nhiên về mặt thâm trầm ra ngoài.

Sau một thời gian dài không ăn cơm cơ thể trở nên mất sức, Vân Dật Bạch ngủ một giấc say, ba tiếng sau mới tỉnh lại. Mở mắt ra bị ánh sáng làm cho chói mắt, anh ngồi thẳng dậy hét lớn. "Là kẻ nào?"

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một bóng lưng đưa về phía anh. Bóng dáng mảnh khảnh này dù không cần nhìn kĩ, anh cũng biết đó là ai. Rốt cuộc cô cũng chịu đến đây sao?!

Bóng dáng người đó đang lật tìm thứ gì đó trong phòng, vốn dĩ căn phòng đã bừa bộn lắm rồi lúc này lại càng thêm bừa bộn.

Vân Dật Bạch nhất thời lạnh mặt, nụ cười giễu cợt nở trên môi, "Cô ở trong này làm gì?" Câu nói dài nhất mấy ngày nay của anh chính là câu này.

Nghe được âm thanh từ sau lưng, tay Thi Tĩnh đang lục lọi đồ vật ngưng lại, trên gương mặt thanh tú chứa vẻ khó hiểu. Đứng thẳng dậy xoay người thân nhiên đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch nằm trên giường.

"Giấy tờ tùy thân của tôi tất cả đều ở chỗ anh..." Cô cười nói.

Lời vừa nói xong, Vân Dật Bạch nhất thời đen mặt, trong lòng nổi lên cơn thịnh nộ, cô đến đây chỉ để lấy giấy tờ tùy thân thôi sao? Cô không thèm mở miệng hỏi thăm xem hiện tại anh thế nào sao?

Khảng định anh trừng mắt tức giận, trên khuôn mặt tuấn tú tím lại do giận, cô chịu đựng đau đớn trong lòng cười nói, "Nhìn tôi như vậy làm gì? Bây giờ ra ngoài làm gì cũng cần phải có giấy tờ!"

"Thi Tĩnh!" Vân Dật Bạch gọi tên cô từng chữ từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 131: Hiến kế

"Thi Tĩnh." Vân Dật Bạch gọi tên cô từng chữ từng chữ một.

Về mặt cô không kiên nhẫn khoát khoát tay, "Đừng cố sức gọi tên tôi như vậy. Tôi biết tôi tên là gì!" Không để ý đến ánh mắt giận dữ của anh, cô xoay người tiếp tục lục lọi đồ đạc, "Rốt cuộc anh đem đồ của tôi để ở đâu? Anh xem anh giữ đồ của tôi cũng chẳng có tác dụng gì, không bằng trả lại cho tôi có tốt hơn không!" Cô vừa nói vừa lục lọi tìm đồ.

Đầy một bụng khó chịu buồn bực, Vân Dật Bạch giận dữ muốn đứng dậy, khi xóc chân lên mới nhớ ra đôi chân mình, phút chốc anh ngưng động tác lại, nhìn lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Thi Tĩnh. Trong nháy mắt, anh cảm thấy ý cười trong đáy mắt cô thật chói mắt.

"Cút!" Anh cả giận nói.

Đáng tiếc Thi Tĩnh không nghe theo, "Chưa tìm được đồ tôi sẽ không đi! Yên tâm, tôi sẽ không bắt anh tìm giúp tôi, dù sao bây giờ anh cũng đang bị thương! A, đúng rồi. Nói đến chuyện anh bị thương tôi còn phải cảm ơn anh, nếu không chỉ sợ người nằm ở đây chính là tôi!" Trên khuôn mặt cô lộ ra một nụ cười vui sướng. "Một người phụ nữ bị tàn phế, e rằng chỉ có chết!"

Hai chữ tàn phế này như khoét sâu vào đầu Vân Dật Bạch, trong phút chốc, ba một tiếng mọi dây thần kinh kéo căng trong đầu như đứt ra. Anh đen mặt nhìn Thi Tình, "Cô nói cái gì?" Anh nói từng chữ từng chữ.

Dừng lại trên khuôn mặt bi thương của anh, Thi Tình nhin xuống mọi áy náy trong lòng mở miệng, "Tôi nói nếu tôi bị tàn phế, người như tôi sẽ không muốn sống nữa."

"Tàn phế?!" Vân Dật Bạch nghiền ngẫm từng chữ nói ra từ miệng cô. Nhìn chăm chăm vào chân mình. Hiện tại anh khác gì kẻ tàn phế chứ.

"Đúng vậy. Không nói nữa. Dù sao cũng chẳng thay đổi được gì. Đồ của tôi rồi cuộc đời ở đâu, anh có định nói cho tôi biết hay không đây?" Cô vẫn đậm phong khinh nói. "Không tìm được tôi không thể ra ngoài!" Nếu để ý kỹ theo lời nói của cô, có thể thấy rõ trong đáy mắt cô hiện lên chút đau đớn.

Chẳng qua, hiện tại Vân Dật Bạch hoàn toàn không chú ý đến điều này.

"Cô rất mong tôi sẽ chết?" Vân Dật Bạch cong khóe môi giễu cợt, không giống với bộ dạng tức giận khi nãy, ngược lại lại có chút lạnh lùng khiến lòng người sợ hãi.

Nghe vậy, Thi Tình lập tức giơ hai tay lên nháy mắt tỏ vẻ vô tội, "Anh đừng đổ oan cho tôi! Tôi đâu có nói vậy, bắt quá bộ dạng hiện tại của anh cũng chẳng khác gì đi tìm cái chết cả!" Như là một vệt đi lục lại tìm đồ. Cô ngồi xuống đất, đôi mắt nhìn chăm chăm Vân Dật Bạch.

Về mặt chợt lóe sáng, "Bắt quá, anh như vậy cũng có thể khiến người ta hiểu, đường đường là tổng giám đốc Vân thị nếu để người ta nhìn thấy bộ dáng như thế này thì sẽ thế nào? Đừng tự ti, kỳ thật tất cả mọi người đều sẽ hiểu cho anh!"

"Hiểu cho tôi?!" Anh như nghe được tiếng cười chế nhạo của ông trời lạnh lùng cong khóe môi. Anh không hiểu là cô đang hiểu cho anh, hay là đến cười nhạo anh. Lạnh lùng cong khóe miệng, nhướn môi nói, "Như thế nào mà tôi lại không nhận ra vậy?"

"Điều này chứng tỏ anh là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Không phải tôi vẫn chưa cười nhạo anh sao?" Thi Tình nhìn anh về vô tội, "Tổng giám đốc Vân thị Vân Dật Bạch mà cũng là người đàn ông dùng cách tuyệt thực để kháng cự sao. Nếu để người khác biết việc này, không biết có khiến người ta cười đến rụng răng hay không nữa?!" Cô nhìn anh giống như là đang hỏi.

"Cô sẽ quan tâm sao?" Bỗng nhiên khi đó lửa giận trong lòng Vân Dật Bạch đều tan biến. Thân nhiên hỏi, "Bộ dạng hiện tại của tôi, cũng giống như người chết vậy. Cô sẽ quan tâm sao?" Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô.

Theo bản năng hơi nhú mày, Thi Tình cảm thấy tức giận trước lời nói của anh, "Đừng có kéo tôi vào chuyện này, nó chẳng liên quan gì đến tôi cả, bộ dạng hiện tại của anh cũng không phải do lỗi của tôi!" Cô cố ý nói ra những lời khiến người ta tức giận.

Trời mới biết, ngoài miệng cô nói về không sao cả, trong lòng lại đau biết nhường nào!

"Sao lại không liên quan!" Vân Dật Bạch nắm chặt nắm tay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, lửa giận trong lòng lại bùng lên. Đốt nóng hàm hạp trong lòng.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Kỳ thật anh hẳn nên cảm ơn tôi mới phải, nếu không nhờ tôi làm sao anh còn có thể sống tốt ở đây chứ?" Cô đắc ý nói, "Bắt quá tôi cũng không cần anh phải cảm ơn, bây giờ mong anh hãy đem đồ của tôi trả lại đây, tôi muốn rời khỏi nơi này! Yêu cầu này chắc không quá đáng chứ?" Cô chìa tay ra trước mặt anh, muốn lấy lại thứ thuộc về mình.

"Cô muốn có nó?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô. Trong lòng sớm vì sự trốn tránh trách nhiệm của cô mà bùng nổ. Nhưng trên khuôn mặt anh vẫn không có biểu hiện gì ngược lại lại là vẻ trầm tĩnh.

"Đúng vậy!"

"Tự cô đến đây mà lấy!" Anh bỗng nhiên mở miệng.

Chợt nghe được yêu cầu như vậy, Thi Tình cho rằng lời nói của mình sẽ khiến anh càng nổi giận, khi tức giận nhất định sẽ đồng ý mọi thứ của mình. Anh là người nói lời giữ lời, đến lúc đó nhất định sẽ không đổi ý. Nhưng lại nhìn không ra là anh đang tức giận. Điều này không khỏi khiến Thi Tình có chút thất vọng cũng có chút khó hiểu.

"Lại đây? Sao vậy? Không dám à?!" Nhìn ra vẻ chần chừ trên mặt cô, Vân Dật Bạch lạnh lùng châm chọc. Hơi hơi cong khóe miệng, đôi mắt lóe sáng khiến người ta khó hiểu anh đang nghĩ gì. Mà một chút, Thi Tình lại hoàn toàn không để ý đến.

Nghiến răng một cái, Thi Tình chậm rãi tiến đến, "Có gì mà tôi không dám?" Nói xong nhanh chóng tiến đến đứng trước người anh, xòe bàn tay ra, "Đưa đây!"

Lạnh lùng quan sát lòng bàn tay trắng mịn trước mắt, Vân Dật Bạch vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình nói, "Đến bên này!"

Thi Tình do dự chốc lát, mới làm theo lời của anh, ngồi xuống mép giường anh, cảm thấy tay anh dường như đang sờ lên khuôn mặt cô. Nhìn lên khuôn mặt chăm chú của anh, đôi mắt sắc sảo vẫn thiếu đi sức sống và thần thái như trước, Thi Tình lẳng lặng ngồi để mặc tay anh vuốt ve khuôn mặt cô, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống.

"Nước mắt thương hại?" Bộ dạng giống như bị đánh một quyền, Vân Dật Bạch chạm lên nước mắt trên mặt cô. Giống như bị đánh mà thu tay lại.

"Căn bản anh không đáng để thương hại, anh còn sống, không phải sao? Tôi nhìn không ra anh có chỗ nào đáng để người ta phải thương hại." Gãi đầu về cứng ngắc, cô lạnh giọng nói.

Vân Dật Bạch nghe vậy, bỗng nhiên trầm mặc. Tuy rằng giận cô, nhưng anh vẫn quyến luyến mùi hương trên người cô.

"Vân Dật Bạch..." Thi Tĩnh thì thầm gọi tên anh, vừa lau đi giọt nước mắt trên mặt mình. Ý thức được mình đang khóc, cô chợt đứng lên, "Lấy đồ của tôi ra đây!"

"Vẫn còn muốn đồ của cô?!" Vân Dật Bạch gầm nhẹ một tiếng cánh tay dài thu lại, kéo Thi Tĩnh ôm vào trong ngực, ôm chặt lấy eo cô hung tợn quát.

Thi Tĩnh có chút do dự, cuối cùng rời khỏi ngực anh, không nhìn được khẽ nói, "Sao không chịu làm giải phẫu?"

Nghe nói vậy, Vân Dật Bạch khẽ nhủ mảy, "Là Lăng Thiếu Dương và Lộ Dịch Nhiên nói với cô?!"

Thi Tĩnh nhìn thẳng vào anh, biết tính tình của anh bây giờ không được tốt, cô chậm rãi ngẩng đầu, chạm môi vào môi anh. Một tay Vân Dật Bạch giữ chặt lấy gáy cô, khiến nụ hôn này thêm sâu.

Lần đầu tiên họ gần gũi thân thiết, an ủi lẫn nhau sau khi chuyện không may đó xảy ra, chạm vào đôi môi mỏng của anh, Thi Tĩnh mới phát hiện cô lưu luyến và nhung nhớ hương vị từ anh đến nhường nào, cô cảm thấy tim đập dần dần nhanh hơn, khi môi anh rời khỏi môi cô thì cả người cô trở nên run rẩy, cho dù tinh thần của anh lúc này không tốt, nhưng anh vẫn biết rõ hôn môi thế nào.

"Xem ra tôi đã bình phục không ít." Khóe miệng Vân Dật Bạch nở ra một nụ cười, một tay vuốt ve hai má Thi Tĩnh.

"Nói vậy là có ý gì?" Nhìn nụ cười khó hiểu của anh, cuối cùng ánh mắt cô nhìn xuống nửa thân dưới của anh, nhìn đến chỗ phía dưới của anh nổi lên không chút che giấu, không nhìn được thờ hốc kinh ngạc, sắc mặt ửng hồng.

Sau một lúc trầm mặc, Thi Tĩnh không kìm được khẽ nói, "Anh sẽ ăn cơm chứ?"

Vân Dật Bạch cau mày, thản nhiên nói, "Không phải cô coi tôi là một kẻ tàn phế sao?"

"Anh không phải, cho dù là vậy! Trên thế giới này không ai có thể sánh với anh! Anh là Vân Dật Bạch, anh phải phấn chấn tinh thần đứng ở trên cao, ra lệnh cho mọi người. Chứ không phải như bây giờ để tùy cho người khác sắp đặt!"

"Cô không phải là tôi, sao cô có thể hiểu được cảm giác này chứ?" Vân Dật Bạch đẩy tay cô ra, khẽ quát một tiếng, "Đứng ở trên cao? Bộ dạng này của tôi sao có thể đứng trên cao được chứ? Nói gì đến cao? Bây giờ đến đứng lên đối với tôi cũng là một vấn đề, cô đang cười nhạo tôi đấy à?"

"Anh biết rõ tôi không hề có ý này!" Thi Tĩnh khẽ phủ nhận.

"Ý của cô chính là vậy!" Vân Dật Bạch chần chừ đưa tay đẩy cô ra.

Thi Tĩnh lão đảo ngả trên sàn, đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch, cô đã nói gì.

"Khí sắc của cậu không tồi!" Lộ Dịch Nhiên hài lòng nhìn sự hồi phục nhanh chóng của Vân Dật Bạch, anh thu hồi ống nghe, vui vẻ nhìn Vân Dật Bạch nói, "Tất cả đều bình thường, chỉ đợi cậu gặt đầu là có thể tiến hành giải phẫu."

Mà Vân Dật Bạch lại không bận tâm đến lời nói của Lộ Dịch Nhiên, về mặt không tập trung. Khi tỉnh lại anh không hề trông thấy Thi Tĩnh. Cô đã đi đâu? Vì sao lại không ở đây?

Thấy cậu ta không có phản ứng, rốt cuộc cũng ý thức được mình đang nói chuyện với cái đầu gỗ, anh nhìn Vân Dật Bạch đang mất tập trung, không khỏi nghi ngờ nói, "Sao lại không để ý đến tớ?!"

Nghe thấy lời cậu ta, Vân Dật Bạch trầm mặc nằm xuống, anh không thích phải giải thích bất kỳ điều gì với ai, cho dù đó là bạn anh cũng vậy.

"Anh Vân. Em thấy bức bối!" Lộ Dịch Nhiên thấy thế, không khỏi tủi thân mếu máo. Anh biết Vân Dật Bạch không thích người khác quan tâm quá nhiều đến chuyện cá nhân, cho nên anh bắt dắc dĩ thờ dài, "Thi tiểu thư hôm nay sẽ không đến đâu!"

Đột nhiên ngồi dậy, Vân Dật Bạch tức giận nhìn cậu ta, "Sao lại như vậy?"

Rốt cuộc cậu ta cũng chịu có phản ứng sao?

Lộ Dịch Nhiên tức giận nói, "Cậu hỏi tớ làm gì? Cái này không phải nên hỏi cậu sao?"

"Hỏi tớ?" Trời mới biết, anh đã làm cái gì?

"Đúng vậy, Thi tiểu thư nói, cô ấy muốn rời khỏi đây, có bản lĩnh thì cậu đi tìm cô ấy đi!" Lời này khẳng định không phải do Thi Tĩnh nói, cô ấy căn bản không hề nói gì, cứ thế mà đi.

Vân Dật Bạch lập tức đen mặt, "Cô ấy nói khi nào?"

"Lúc cậu còn đang ngủ." Lộ Dịch Nhiên nói dối mà sắc mặt không đổi.

Bình tĩnh nhìn cậu ta, Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Tớ không tin!"

"Vì sao?" Lộ Dịch Nhiên oa oa kêu lớn, anh khiến người khác không thể tin tưởng như vậy sao?

Vân Dật Bạch nhẹ liếc cậu ta một cái, do dự nói, "Chân của tớ..."

"Không thành vấn đề không thành vấn đề, tớ có thể cam đoan với cậu, chỉ cần cậu chịu làm giải phẫu không quá ba tháng đảm bảo cậu có thể chạy nhảy giống như trước đây hoàn toàn không có vấn đề gì." Anh chỉ còn thiếu nước giờ tay lên trời để thề.

Sợ bạn không tin lời anh nói.

Vì câu nói của cậu ta trong lòng anh do dự một lúc lâu. Anh không biết có nên tin tưởng vào bạn anh hay không, nếu sau khi điều trị vẫn như vậy, lúc đấy anh không biết phải đối mặt với mọi thứ thế nào.

Bàn tay đặt trên đùi khẽ nắm chặt, sắc mặt anh vốn dĩ không tốt lắm, giờ phút này lại càng thêm âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 132: Tôi muốn tắm

Lộ Dịch Nhiên thấy vậy, bắt đầu dĩ thời dài, "Nếu cậu không tin tớ, thì cũng nên tin tưởng người bạn kia của cậu chứ! Chính là Bùi tiên sinh, không phải cậu ta là quý y sao? Không phải cậu tin tưởng cậu ấy sao?!" Tuy rằng lời nói này đối với một người bác sĩ như anh đúng là một đả kích lớn.

Anh không biết tại sao anh Vân lại có thái độ kiêu ngạo như vậy, đã gặp qua nhiều loại bệnh nhân như thế, từ lâu anh đã không còn thấy xa lạ nữa. Người đàn ông nào mà chẳng có được dân được (biết ứng phó thích hợp với hoàn cảnh cụ thể), cậu ta bây giờ thậm chí còn có hành vi ấu trĩ như vậy nữa. Ông trời ơi, anh sắp bị người đàn ông ấu trĩ này tra tấn chết rồi!

"Đưa Thi Tĩnh đến đây cho tớ!" Vân Dật Bạch lạnh lùng ra lệnh.

Lộ Dịch Nhiên trở mặt xem thường. Cậu ta coi mình như không tồn tại sao? Nhưng căn bản là người nào đó không hề để ý đến anh!

Dù thế nào Thi Tĩnh cũng không nghĩ đến cô lại bị người khác đánh ngất đưa đến trước mặt Vân Dật Bạch. Đến khi dần tỉnh lại cô đã nằm trên giường Vân Dật Bạch, mà vốn dĩ người nên nằm trên giường thì bây giờ lại không thấy đâu.

Cô đưa mắt nhìn căn phòng so với lần trước khi cô đến đây đã gọn gàng hơn. Ít nhất là đã sạch sẽ ngăn nắp.

Giống như nghe thấy tiếng cô tỉnh lại, trong phòng bỗng truyền đến tiếng Vân Dật Bạch "Tĩnh rồi à?" Âm thanh từ phía phòng tắm truyền đến. Thi Tĩnh không để ý đến, cô xoay người xuống giường muốn tranh thủ lúc anh tắm mà bỏ đi.

"Lấy quần áo cho tôi!" Giọng nói của anh lại vang lên. Thi Tĩnh khom khom người muốn bước chân rồi đi, lại miễn cưỡng thu về. Cuối cùng trong lòng cô lại lo anh đi lại không tiện mà xảy ra chuyện.

Từ tủ quần áo lấy ra một bộ đi đến trước cửa phòng tắm, cô thấy may vì lần trước đã để lại mấy bộ quần áo cho anh! Cô tức giận gõ cửa, qua khe cửa đưa quần áo vào trong cho anh. "Của anh này!"

"Cô đang giễu cợt tôi đi lại không tiện sao?" Giọng Vân Dật Bạch lạnh lùng từ bên trong vọng ra, "Vào đây!"

"Anh..." Cô nuốt con giận vào bụng, tự nhắc nhở bản thân người bên trong là một bệnh nhân, không nên chấp nhứt với anh.

"Cô có nghe thấy hay không?" Vân Dật Bạch không thấy cô trả lời, vội lớn tiếng.

"Nghe thấy rồi!" Thi Tĩnh tức giận đi vào trong nhà tắm, thấy anh ngồi bên cạnh bồn tắm lớn được hơi nước bao bọc xung quanh. Trong lòng không khỏi nổi lên một chút khó hiểu, anh ta vào đây bằng cách nào?

Nhìn cả bồn tắm tràn đầy hơi nóng. Cô không nhịn được thầm mong trong đây tốt nhất toàn là nước nóng, cho dù không làm Vân Dật Bạch bỏng chết, cũng khiến da anh bị bỏng mới cam lòng, chỉ có điều đây chỉ là suy nghĩ của cô mà thôi.

Thử thấy nước đủ ấm, tổng giám đốc Vân quay đầu nhìn cô, "Lại đây giúp tôi!"

Hơi thở từ miệng anh phun ra vẫn đáng ghét như vậy. Thi Tinh tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng vẫn tiến lên giúp đỡ anh.

Mới đi đến gần bồn tắm, lại bị vấp vào mép bồn tắm, thiếu chút nữa là ngã vào trong bồn tắm, cô vội giữ chặt lấy tay Vân Dật Bạch, mới giữ vững được cơ thể.

"Muốn tắm chung sao! Tôi cũng không ngại!" Anh không nhịn được khẽ nói. Nụ cười trên mặt khiến người khác thoát nhìn thấy chói mắt. Tức giận đẩy tay anh ra, xoay người định bỏ đi, phía sau lại vọng đến tiếng nói của anh.

"Tôi muốn tắm!" Một chút Vân Dật Bạch cũng không thêm đề ý đến sự tức giận của cô, dường như có ý muốn chống đối lại cô, cứ thế nói. Đồng thời vươn tay giữ lấy tay cô. Nói ra yêu cầu của mình.

"Tôi cũng đâu có ngăn anh tắm!" Thi Tinh tức giận dậm chân, thoát khỏi anh, chuẩn bị rời khỏi phòng tắm. Không đợi cô bước thêm bước nữa, cánh tay cô đã bị Vân Dật Bạch giữ chặt lấy.

Tức giận nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt này thật đẹp, mặc dù từ đẹp này dùng với một người đàn ông lại có phần hơi nữ tính. Nhưng đời này, đã định trước cô sẽ khó chống cự lại sức quyến rũ từ ánh mắt đấy.

Cô than nhẹ một tiếng, "Anh còn muốn tôi làm gì nữa?"

"Cởi quần áo cho tôi!" Về mặt anh không đòi gần giọng nói. Hoàn toàn không biết yêu cầu của mình khiến người khác kinh ngạc đến mức nào.

"Cởi..." Thi Tinh bị chính nước miếng của mình làm nghẹn, không nhịn được ho dữ dội. Cô không nghĩ đến, anh lại mở miệng yêu cầu cô cởi... cởi quần áo cho anh! Nói như đó là điều hiển nhiên.

Nghe thấy tiếng cô ho khan, Vân Dật Bạch nhún mày vờ nhẹ sau lưng cô, "Cô bị cảm sao?"

"Anh..." Thi Tinh không ngừng thờ dốc, không hiểu anh là có ý hay vô ý nữa, "Tôi có thể giúp anh làm bất cứ chuyện gì, nhưng không bao gồm cả chuyện cởi quần áo cho anh!"

"Cô mắc cỡ sao?" Giọng Vân Dật Bạch giống như chế nhạo người khác, "Cơ thể của tôi cô đều thấy hết rồi, không phải sao?" Anh cười tà mị nghiêng người khẽ nói bên tai cô.

"Tôi..." Thi Tinh do dự đứng tại chỗ, không nhúc nhích, bây giờ cô không cần ai phải nhắc cô việc này. Hình ảnh này quá sâu sắc. Cô muốn quên cũng không thể quên được!

"Sao? Cô quên rồi? Cần tôi giúp cô nhớ lại không?" Anh đưa tay ôm lấy cả người cô, bàn tay như có như không vuốt ve trên người cô.

Nghe được lời anh nói, cô lại bắt đầu cảm thấy tức giận, về mặt cô vẫn bình tĩnh, không muốn nhìn vào đôi mắt khiến cô mềm lòng, "Không biết xấu hổ!" Mặc dù tức giận nhưng lại mang theo một chút nũng nịu.

Hai người đều không nhắc đến chuyện cô rời đi.

"Cởi quần áo cho tôi!" Vân Dật Bạch lặp lại.

Chần chừ hơn nửa ngày Thi Tinh mới vươn tay ra, giúp Vân Dật Bạch tháo thắt lưng, lôi quần áo anh ra, giúp anh tháo từng chiếc cúc áo, áo sơ mi vốn nhiều cúc như vậy, cô cảm thấy Vân Dật Bạch chỉ muốn gây khó dễ cho cô thôi.

Song cô chỉ biết thờ dài, để cô mỗi ngày được giúp anh cởi từng chiếc cúc cũng tốt, ai bảo bây giờ anh là 'bệnh nhân'. Giúp anh cởi quần áo xong, nhìn anh giống như một đứa trẻ không mặc gì ngồi trước mặt cô, cô thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Thích nhìn 'cảnh thật' đến vậy sao!" Lâu không thấy cô có động tĩnh gì, Vân Dật Bạch không nhịn được mở miệng giễu cợt.

Nghe vậy, Thi Tinh kinh ngạc thở hắt, không hiểu sao trước đây cô lại cho rằng anh là một quân tử, anh ta vốn dĩ chỉ là một tên lưu manh chính cống mà thôi! Cô ép mình không bận tâm đến gương mặt đang nóng bừng, nặn ra mấy chữ, "Cũng được, dưới góc độ của một người phụ nữ mà nói, tiểu đệ của anh cũng không tệ!" Nói xong cô nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía anh, không thêm quan tâm đến tiếng cười của anh.

Cô tức giận đưa mắt trừng Vân Dật Bạch, giúp anh từ từ ngồi vào bên trong bồn. Khóe miệng không tự chủ nở một nụ cười, anh ta cười... cô vì nghe thấy tiếng cười của anh mà cảm thấy rất vui vẻ.

Tên khốn khiếp!

Thi Tinh tức giận mắng ra tiếng.

Anh trầm giọng cười. "Cô vội gì? Lại đây giúp tôi kì lưng."

Kì lưng?!

Trong đầu Thi Tinh đánh àm một tiếng, cô không quay đầu cứng ngắc nói. "Vân Dật Bạch, anh đừng có được đằng chân lại lân đằng đầu!" Cô hướng phía cửa đi ra, nhưng lại bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại.

"Anh..." Lời chống cự còn chưa ra khỏi miệng, Thi Tinh đã bị một lực mạnh mẽ từ phía sau kéo lại.

"A..." Tiếng thét chói tai vang lên, cả người cô ngã thẳng về phía bồn tắm, nếu không có Vân Dật Bạch đưa tay giữ lấy, cô đã sớm ngã ra đấy rồi.

"Anh..." Thi Tinh phần nộ trừng mắt nhìn anh, quần áo trên người cô đều bị nước bắn ra làm ướt hết, mắt hạnh tròn lên gằm nhẹ, "Vân Dật Bạch, rốt cuộc thì anh muốn sao?"

"Tôi muốn sao?" Giờ phút này trên khuôn mặt khôi ngô anh tuần lại là vẻ vô tội. Anh đặt miếng bông tắm lên tay cô. "Tôi như thế này, cho dù muốn cô thế nào, cũng không làm được!"

Trùng mắt nhìn bông tắm trong tay, cô cứng họng không nói được gì. Tức giận đồ đầy sữa tắm lên bông tắm, cô bắt đầu kỳ cọ trên lưng anh.

Chẳng qua, công việc này còn vất vả hơn so với trong tưởng tượng.

Cô ngồi quỳ gối sau lưng anh, từ góc độ này tuy rằng không nhìn thấy bộ vị quan trọng của người đàn ông, nhưng toàn bộ phần lưng cứng rắn mạnh mẽ cùng với đôi chân dài cô lại nhìn thấy hết không sót chút gì.

Cô cảm bông tắm trên tay không tránh khỏi chạm nhẹ vào da thịt anh, da anh căng tràn đàn hồi, cũng có một chút hơi nóng mơ hồ truyền đến.

Thi Tinh hít sâu một hơi, phồng tắm vón thông gió rất tốt, nhưng người cô vẫn đồ đầy mồ hôi, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng.

"Dùng sức một chút!" Vân Dật Bạch nhắm mắt lại hưởng thụ sự chăm sóc từ cô, mày kiếm tức giận nhăn lại, "Cô đang làm cái gì đấy? Đánh ruồi muỗi sao? Dùng sức mà chà!"

Dùng sức? Thi Tinh khề cần môi, dùng hết sức lực bản thân, chà chết anh, đau chết anh...

Nhưng không biết tại sao, đôi tay nhỏ bé lại không nghe theo sai khiến mà run lên...

Sau đấy, "Oa!" Thi Tinh một thân chặt vật ngã vào trong bồn tắm, hôn hên gào lên. "Vân Dật Bạch, anh thật quá đáng!" Cô giẫy dựa ngồi xuống, tóc và quần áo đều ướt hết.

Trên mặt Vân Dật Bạch vẫn là vẻ vô tội cùng nụ cười quý quái, "Tôi chỉ muốn dạy cô phải chà lưng thế nào mới đúng thôi."

Ánh mắt tà ác nhanh chóng nhìn qua toàn thân cô, quần áo trên người ướt hết làm lộ ra những đường cong, chẳng những thanh thoát đáng yêu, mà còn thêm một cỗ mỹ hoặc phong tình.

Xem ra anh đã hồi phục cũng không ít.

"Anh nhìn cái gì?" Phát hiện anh đang nhìn chăm chăm xuân cung hé lộ trước ngực, hai gò má Thi Tinh nóng như lửa đốt, tay chân luống cuống muốn che giấu cơ thể.

"Bỏ ra!" Cô dùng sức muốn thoát ra khỏi bồn tắm. Dùng sức chống đỡ nửa người trên, lại bị một lực lớn kéo cô ngã xuống nước lần nữa, trong lúc giẫy dựa bọt nước văng khắp nơi.

Hai tay gắt gao giữ chặt lấy cô, sau đấy, anh dứt khoát ép môi lên môi cô.

Cô càng giẫy dựa lại càng bị khóa chặt trong ngực anh, hai người giằng co khiến cả người chìm hẳn vào trong nước. Anh dùng tay giữ chặt lấy cô, ép cô mở miệng để đầu lưỡi anh có thể thuận lợi tiến vào, không chút do dự chiếm lấy hương vị ngọt ngào từ cô.

Tay kia đi xuống, mang theo bọt xà phòng trắng vuốt ve cơ thể mềm mại của cô, bộ quần áo ướt sũng dán sát vào đường cong hoàn mỹ của cô, mơ hồ có thể thấy được hai đóa hoa hồng như ẩn như hiện khiến ánh mắt anh càng thêm nóng cháy.

Nụ hôn bá đạo của anh từ trên mặt cô một đường mãnh liệt rồi xuống, hung hăng xé áo cô ra thành hai mảnh, toàn bộ cúc áo đứt rơi hết.

"Anh! Không được..." Cả người Thi Tinh rơi vào mơ hồ trước nay chưa từng có, hơi nóng vừa quen thuộc vừa xa lạ bao trùm toàn thân cô. Anh giống như hút hết toàn bộ lý trí của cô, cả linh hồn cô cũng bị hút đi theo, cô có thể mơ hồ cảm nhận được phía dưới vừa trướng vừa đau...

Một tay hướng xuống dưới nước, sau hai ba động tác liền nhanh chóng kéo vấy cô qua đầu. Nhanh chóng tiến đến giữa hai chân cô, cách đấy quần lót day nhẹ, chạm nhẹ đến hoa viên thần bí, một trận âu yếm truyền đến sau đó mạnh mẽ tiến vào thăm dò.

Một chút cũng nhìn không ra người này là bệnh nhân không tiện cử động!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 133: Tôi muốn nói chuyện riêng với cô

Chạm đến bờ vai trần của anh, ý thức của cô dần trở nên tỉnh táo, thở gấp nói, "Không... vết thương của anh... không thể..."

"Cô ở trên là được!" Anh hôn cô thật sâu, ngón tay giống như mang theo ma pháp xoa nhẹ khắp toàn thân cô, khiến từng thớ thịt trên người cô dần thả lỏng, anh hôn môi cô. Có lẽ do ở trong nước, từng dòng nước ấm áp tạo thành dòng trôi qua, hơn nữa còn có một cột nước nhắm ngay chỗ hai người kết hợp. Hướng tới đây mà đánh mạnh vào.

"Ngồi lên trên!" Anh ghé vào bên tai cô dụ dỗ, liền tiếp in lên những nụ hôn ngọt ngào. "Bám lấy eo tôi!" Nói xong cánh tay anh vòng qua nách ôm cô đặt lên người mình. Vòng chân quấn bên thắt lưng.

Từng trận va chạm mãnh liệt như rời núi lấp biển ập tới, Thi Tinh điên cuồng hét lên, giống như không thể thừa nhận từng trận va chạm mãnh liệt dồn dập này.

"Ôm lấy tôi, vòng chân quấn chặt lấy thắt lưng tôi." Anh ra lệnh, tiến sâu vào chiếm lấy cô. Từng trận va chạm điên cuồng, hai người thỏa mãn hét lên, dư âm quanh quẩn trong căn phòng tắm nhỏ.

Thi Tinh ngâm một bụng tức giận, trở về phòng của mình, phòng này là nơi trước đây cô từng ở. Lúc này cô gần như không kiềm chế được hét to thành tiếng. Tên đàn ông khốn khiếp lại ở phòng tắm với cô...

Một trận nổ lớn cũng không nổ chết anh... song người càng đáng chết hơn lại chính là cô, cứ như vậy để anh dụ dỗ! Nhớ đến cảnh tượng trong phòng tắm khiến người ta mặt đỏ tím đập, khuôn mặt cô lại đỏ lên. Cô vậy mà có thể...

"Ngày mai..." Cô thì thào như tự nhắc nhở bản thân, "Ngày mai nhất định không thể để anh ta đắc ý. Anh ta muốn ăn com. Muốn tắm rửa, thế thì để anh ta tự làm, mọi thứ để tự anh ta, dù sao mình cũng không thể chăm sóc anh ta cả đời được." Lời này có chút thương cảm, song đây cũng là sự thật.

Sau khi bản thân đã hạ quyết tâm Thi Tinh liền bước vào phòng tắm, để cho dòng nước ấm nóng gột sạch khó chịu trong lòng, cô để nước ấm gột sạch toàn thân, đem những mệt mỏi cả một ngày cuốn đi hết.

Cô dùng một cái khăn trắng quấn chặt quanh mình, một tay cầm khăn mặt giữ trên đầu, từng giọt nước từ đuôi tóc chảy xuống.

Thi Tinh từ tốn rời khỏi phòng tắm, vừa rồi cô không hề bật đèn, trong phòng ngủ bao trùm bởi một màu đen, cho nên giờ cô đi bám vào tường, tìm công tắc đèn. Đèn được bật. Bên trong sáng lên, bước chân cô tự nhiên khựng lại, bởi vì có người đang ngồi trên giường cô... là Vân Dật Bạch mặc áo ngủ ngồi trên giường cô.

Tuy điều này rất vô lý, nhưng khi nhìn thấy anh, Thi Tinh vẫn do dự muốn quay lại phòng tắm, cô có cảm giác, trẻ như vậy anh còn đến tìm cô, chắc không phải đơn giản là đến tìm cô để nói chuyện phiếm.

"Anh... không phải đã ngủ rồi sao? Tại sao lại ở trong phòng tôi, có gì không ổn sao?" Cuối cùng cô vẫn không trở lại phòng tắm, Thi Tinh cố tìm một chuyện để hỏi, "Có phải trong người có chỗ nào không thoải mái không?"

Cô một bên nhẹ nhàng đi về phía tủ quần áo, định bụng âm thầm lấy ra một bộ quần áo, bộ dạng cô bây giờ thật không thích hợp để gặp người khác.

"Tôi muốn nói chuyện cùng cô!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói.

Thở dài một tiếng, Thi Tinh ôm quần áo trở lại nhà tắm thay một bộ khác rồi trở lại trước mặt Vân Dật Bạch. Về mặt ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Đại gia, giờ này anh còn muốn nói chuyện gì nữa?"

Cầm cổ tay cô kéo cô ngồi xuống bên cạnh, một tay anh nâng cằm cô lên, một tay vuốt ve sau lưng cô, "Sao không đến thăm tôi?" Vấn đề này anh đã giữ trong lòng từ lâu, không kìm được vẫn muốn hỏi.

Nghe được lời của anh, trong lòng Thi Tinh khẽ động, chậm rãi đẩy tay anh ra, "Sao anh không chịu làm liệu pháp?" Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Cô không cần quan tâm đến việc của tôi!" Vân Dật Bạch không thích cô hỏi chuyện này.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này hai người họ đều trở nên cố chấp. Cô hít sâu một hơi, "Anh đừng như vậy có được không? Cũng không phải chuyện gì quá đáng sợ." Cô thật sự không hiểu người đàn ông này còn có điều gì khó nói.

Nhưng Vân Dật Bạch lại không lên tiếng mà lại cúi đầu, hôn cô thật sâu. Ngăn chặn câu nói tiếp theo của cô. Rốt cuộc Vân Dật Bạch cũng rời khỏi môi cô, Thi Tinh hốt hốt nói.

"Vân Dật Bạch, rốt cuộc thì anh đang lo sợ điều gì?"

Vân Dật Bạch đen mặt, "Tôi chả sợ gì!"

"Vậy anh hãy làm đi!" Thi Tinh tức giận thở dài, "Anh còn muốn trốn tránh trong nhà bao lâu? Ai có thể chăm sóc anh mãi được?"

"Tôi không cần mọi người phải ở đây!"

"Đây là chính anh nói đấy!" Thi Tinh vội đứng lên. Quay đầu định rời đi.

Ngay sau đấy, Vân Dật Bạch muốn nâng mình đứng dậy. Nhưng rồi lại ngã ra giường.

Thấy thế, Thi Tinh không nhìn được nở nụ cười châm chọc, "Bản thân anh hẳn cũng nhận ra rồi chứ? Bây giờ căn bản anh chỉ là kẻ vô dụng! Cái gì cũng không làm được! Là một người đàn ông, anh còn có thể làm được cái gì?" Cô lớn tiếng hét lên.

Dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật trong lòng cô rất thất vọng. Phải, là thất vọng. Cô thật không ngờ Vân Dật Bạch cũng có lúc trở nên nhát gan như vậy. Anh vốn là người phần chẵn như vậy, là người kiêu ngạo hơn người như vậy. Mà nay, Vân Dật Bạch kiêu ngạo hơn người đấy đâu rồi?

"Cái tôi có thể làm còn rất nhiều! Không phải chiều nay cô đã biết rồi sao?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu vòng qua trước người cô, ánh mắt sắc bén.

Do câu nói của anh, Thi Tinh nhất thời đỏ mặt, "Anh đang nói linh tinh cái gì đấy?"

"Tôi nói sai sao? Cô dám nói, cô không..." Anh còn chưa nói dứt đã bị Thi Tinh lấy tay bịt miệng.

"Câm miệng!" Không được nói, người này thật vô sỉ quá vô liêm sỉ!

Kéo tay cô xuống nắm trong tay, Vân Dật Bạch cúi đầu ngắm nhìn bàn tay cô. "Sao? Cô không dám thừa nhận sao?"

Thi Tinh đỏ mặt vội rút tay về, "Có bản lĩnh thì anh đến đây! Sao... sao... sao còn muốn tôi giúp?" Làm cô tức chết được, đã kêu không được nói!

"Không có tôi giúp liệu anh có làm được không?"

Nghe vậy, mặt Vân Dật Bạch tái mét, "Cô nói vậy là có ý gì?"

"A, tớ nghĩ vị tiểu thư này nói rất đúng, cậu không phải là đàn ông!" Bỗng nhiên một giọng nói bốn cột vang lên trong phòng, Thi Tinh kinh hô một tiếng, xoay người lại.

Bùi Lăng nhảy từ trên cửa sổ xuống, cười liếc nhìn hai người. Phía sau còn có Lãnh Thiếu Kỳ.

Vân Dật Bạch không nói gì...

Mấy người này đều không vào theo đường cửa chính sao?

Thi Tinh kinh ngạc kêu lên, lúc cô vừa rời khỏi phòng tắm...

Cô ngã ngồi bên đầu giường, Vân Dật Bạch vươn tay ôm người bên cạnh vào lòng lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người vừa đến.

"Này, thăm cũng thăm xong rồi, mọi việc đều ổn, sao các cậu còn không mau rút đi?" Sắc mặt Vân Dật Bạch tối sầm, do vết thương trên đùi khiến anh thấy phiền lòng. Hai người đàn ông này, giống như ăn no đứng mỡ vẫn không chịu đi, cũng không có việc gì lại trèo cửa sổ vào. Một chút riêng tư cũng không có.

Thi Tinh chưa từng gặp qua hai người đàn ông này ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, sợ hãi dựa vào trong ngực anh. Cẩn thận đánh giá hai người đàn ông tự nhiên xuất hiện này.

"Ai... cậu vẫn chưa hoàn toàn bình phục như trước, anh em bọn tớ đến thăm cậu cũng là chuyện thường tình! Nếu lúc này có người đánh lên đến đây, khiến cho tập đoàn Vân thị chịu tổn thất lớn, như vậy cũng không tốt!" Bùi Lăng nói như chuyện hiển nhiên là vậy, trên tay cầm dao gọt trái cây, ăn no rảnh rồi không có gì làm lấy quả táo ra nghịch.

"Có các cậu ở đây, tớ cứ từ từ bình phục! Hơn nữa, có kẻ nào muốn tìm đến cái chết sao?" Chắc là những kẻ không muốn sống nữa, ở đây có hai tên môn thần lúc nào cũng có thể ra tay. Bất kỳ lĩnh vực nào bọn họ cũng đều có thể một tay chống trời.

"Không phải tớ đang nói cậu, cậu không phải nhiều tiền quá, có phụ nữ để chơi đùa, tính lực đều bị vắt cạn rồi chứ?" Bùi Lăng tức giận nói, "Rốt cuộc đến khi nào cậu mới quyết định giải quyết vấn đề của mình?" Bùi Lăng than nhẹ lắc mạnh đầu, định khiến anh tức chết.

"Cậu nói cái gì?" Đôi mắt Vân Dật Bạch trừng lên, lộ ra tia hung quang có thể giết chết người.

Thi Tinh ở bên về mặt đỏ bừng xấu hổ, song trong lòng cũng thừa nhận những lời người đàn ông này nói không sai.

Bùi Lăng không để ánh mắt lạnh nhạt của cậu ta vào mắt, rung đùi đắc ý nói, "Nếu tương lai cậu thật sự "bất lực", hãy nhớ những lời tớ nói, bệnh viện của



tớ sẽ nhanh chóng sản xuất ra loại thuốc trắng dương hiệu quả tốt nhất, nếu như cậu cần, tớ sẽ đưa cho." Miệng anh nói những lời khinh thường.

Nói xong còn hướng về phía Thi Tình gắt đầu, "Tiểu thư, về sau nếu cậu ta bất lực, cứ nói với tôi! Người đàn ông này, đôi khi sẽ không nói ra bệnh không tiện nói của mình đâu!"

"Tiểu tử thôi, vừa mở miệng là chẳng nói được câu nào là từ tế cả!" Vừa dứt lời, anh ném cái gối trong tay về phía hai người họ, may mà bọn họ nhanh nhẹn nên tránh được đòn vừa rồi.

"Ai, người đã già rất dễ thẹn quá hóa giận, như vậy không tốt, nếu bây giờ đầu bị trúng gió, đi đứng không tiện thì cứ ngồi đấy, tránh lực bất tòng tâm!" Bùi Lăng giống như không sợ chết nói thêm.

Nghe xong lời này, Vân Dật Bạch nhất thời đen mặt, "Bùi Lăng!"

"Sao, cậu tức giận à? Có phải muốn đánh tớ không? Vậy thì đến đây." Bùi Lăng ha ha cười, sau đó nghiêm mặt nói, "A, xin lỗi, tớ quên mất, cậu đi đứng không tiện."

Tựa vào bên người Vân Dật Bạch, Thi Tình hoàn toàn có thể cảm thấy sự tức giận truyền đến từ người anh. Lúc này do cả người bị ôm chặt, cánh tay đang ôm cô dần trở nên cứng ngắc.

Thi Tình hiểu Bùi Lăng chỉ đang chọc tức Vân Dật Bạch, thế nhưng, cô không nghĩ là anh ta sẽ thành công! Biện pháp này trước đây cô đã thử qua! Không phải anh vẫn không chịu làm sao?

Quả nhiên, không lâu sau Vân Dật Bạch liền nuốt con giận lại, trầm mặc không nói.

Thi Tình im lặng thờ dài, hướng Bùi Lăng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Bùi Lăng nhún nhún vai, thôi được, anh bỏ cuộc!

Lãnh Thiếu Ki vẫn trầm mặc không nói bỗng đứng dậy đi đến trước mặt Vân Dật Bạch. Đưa tay kéo Thi Tình trong lòng Vân Dật Bạch ra, giữ vào trong lòng mình.

Trong đầu Thi Tình cả kinh, không hiểu ý định của anh, giãy dụa muốn thoát ra lại bị giữ chặt hơn. Theo bản năng cô nhìn về phía Bùi Lăng, chỉ thấy người phía sau đứng vuốt cằm nhưng không nói gì.

Lãnh Thiếu Ki giữ chặt lấy Thi Tình không nói gì mà xoay người rồi đi, từ đầu đến cuối không nói với Vân Dật Bạch bất kỳ câu gì. Mà Thi Tình chỉ chống cự lúc đầu, sau đó cũng đi theo anh.

Bởi vì anh ta nói khê bên tai cô, đi cùng với anh ta!

Tuy rằng cô không biết hai người kia muốn làm gì, nhưng cô nghe thấy vậy vẫn quyết định đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 134: Anh, đứng lên

Bên này, trừng mắt nhìn người trong lòng bị người ta đưa đi, mà anh lại không thể làm được gì, chưa từng phải trải qua cảm giác thất bại khiến Vân Dật Bạch nhất thời đen mặt.

"Thế nào?" Bùi Lăng ngồi cách Vân Dật Bạch ba bước thản nhiên cười nhìn anh.

"Có phải trong lòng thấy rất khó chịu không?"

"Cậu không cần phải dùng cách đấy để kích tớ, chuyện tớ đã không muốn làm thì không ai có thể ép được!" Vân Dật Bạch ngoảnh mặt đi.

Bùi Lăng nhún nhún vai, "Tớ sẽ không ép buộc cậu! Dù sao thì cũng không phải cậu không có người chăm sóc. Chẳng qua bây giờ thậm chí ngay cả một người cậu cũng không giữ được. Vậy thì cậu còn kiêu ngạo cái gì?" Những lời này không phải lời châm chọc, đó là sự thật.

Vân Dật Bạch nghiêm mặt trừng cậu ta.

Bùi Lăng rướn người lên trước nói, "Thực ra tớ cũng muốn nhắc cho cậu nhớ. Bản thân cậu cũng rõ, đừng nhìn bộ dạng tên họ Lãnh kia mặt lạnh vô tình. Cậu ta rất có duyên với phụ nữ đấy. Ít nhất là với khuôn mặt kia của cậu ta."

"Cậu có ý gì?"

"Nếu cậu ta có ý theo đuổi phụ nữ, cậu cảm thấy Thi tiểu thư sẽ không xiêu lòng sao?" Anh vuốt vuốt cằm cười nói, "Thi Tinh cũng không tệ. Tớ thấy cũng ngửa ngáy trong lòng."

"Cậu ta dám!" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói.

"Muốn ngăn cản cậu ta? Vậy tự mà làm." Anh thuận miệng nói.

Lạnh lùng nhìn Bùi Lăng, Vân Dật Bạch bỗng nhiên nở nụ cười, "Không cần phải phiền phức như vậy. Tớ đồng ý với các cậu là được chứ gì! Những tên này giờ mọi trò ra cũng chỉ là muốn anh nhận lời. Thực ra trước khi bọn họ đến, anh cũng đã nghĩ thông suốt rồi."

"Sao lại đồng ý nhanh vậy?" Trước đó còn không chịu đồng ý, bây giờ lại đồng ý nhanh như vậy, vị thiếu gia này có bệnh à!

"Đây không phải là cái cậu muốn sao? Cậu là quý y, có cách nào giúp tớ có thể nhanh chóng đứng lên được hay không?" Vân Dật Bạch không thể chịu được cảm giác bất tiện thế này.

Bùi Lăng nhắm mắt lại, "Đánh gãy chỗ đó rồi nói lại có được không?" Anh thật lòng nói.

"Chà buồn cười chút nào!" Vân Dật Bạch tức giận nói.

"Trị liệu bằng liệu pháp là một quá trình đòi hỏi phải có sự kiên nhẫn, căn bản là không thể vội được, có điều cậu có thể kết hợp thêm châm cứu và mát xa. Như vậy sẽ giúp máu lưu thông dễ dàng hơn, có lợi hơn!" Anh là thần y, chứ không phải là thần tiên không thể khiến cho vết thương của cậu ta mau chóng bình phục và đứng lên được. Những cái cần làm vẫn không nên bỏ qua.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch không nhịn được cau mày, "Phiền phức!"

Bùi Lăng cong môi cười. Thở dài một tiếng, cuối cùng mọi chuyện cũng đã được giải quyết.

Đây là lần đầu tiên Thi Tinh đến phòng làm việc trên tầng bảy ở công ty Vân Dật Bạch. Sớm đã nghe nói về năng lực của người này nhưng lại không ngờ công ty của anh lại khí thế như vậy. Giống như bước vào viện bảo tàng vậy!

Nhận ra sự ngạc nhiên thán phục trong mắt cô, Bùi Lăng buồn cười, "Cô chưa từng đến đây sao?" Với quan hệ giữa cô và Vân Dật Bạch, sao có thể chưa từng đến chỗ này được chứ?

Thi Tinh lắc đầu, "Chưa từng!" Sao cô cần phải đến đây chứ?

"Dật Bạch rất biết hưởng thụ, công ty cậu ta có hẳn một tầng để làm phòng triển lãm. Cậu ta rất thích đến chỗ này!" Bùi Lăng giải thích.

"Ồ! Tôi có thể đi xem một chút không?" Cô không muốn phải một mình đối mặt với người đàn ông này cả một ngày.

"Đương nhiên là được!" Bùi Lăng cười nói, tiện tay vòng vào cổ cô một cái thẻ thông hành, "Cầm theo cái này cô có thể đi thăm tùy ý!"

Nhận thẻ thông hành trên cổ, Thi Tinh đứng dậy đi tham quan công ty Vân Dật Bạch. Cô vẫn không hiểu được vì sao mấy người bọn họ lại muốn đưa cô đến đây, thật là khó hiểu.

Vì muốn tiết kiệm thời gian, Thi Tinh không dùng thang máy để di chuyển, ngược lại lại sử dụng cầu thang thoát hiểm để đi lên. Cầu thang thoát hiểm là nơi có thể nghe thấy những chuyện bí mật. Có nhiều chuyện không thể nói ở văn phòng, đều có thể được nói hết ở đây.

Thực tế chứng minh đúng là như vậy. Cô vừa bước lên phòng triển lãm trên tầng bảy thì nghe được vài người đang nói chuyện phiếm.

"Có nghe gì chưa? Sau khi tổng giám đốc của chúng ta bị bệnh tự nhiên lại xuất hiện thêm hai người trợ lý trong công ty, liệu có bị công ty khác thu mua không?"

"Đúng vậy! Tôi còn nghe nói, Phong Dương vốn cùng hợp tác với chúng ta, cũng chính là Dương Chi La vợ chưa cưới của tổng giám đốc cũng đã rút vốn rồi. Có phải công ty của chúng ta sẽ đổi chủ không?"

"Chúng ta phải làm sao bây giờ? Bị người ta mua lại, chúng ta còn có thể được làm việc ở đây sao? Liệu có giảm biên chế hay không?!"

Lặng lặng nghe những nhân viên đó thảo luận, tâm trạng đi dạo ban đầu của Thi Tinh cũng bị làm rối, mang theo mọi nghi hoặc đến tìm Lăng Thiếu Dương, hình như anh đang gặp phải chuyện phiền muộn. Nhận thấy sự xuất hiện của cô hai hàng lông mày không khỏi giãn ra.

"Có chuyện gì vậy?" Anh biết bây giờ Thi Tinh do Bùi Lăng và Lăng Thiếu Kỳ chăm sóc. Mà Dật Bạch bên kia cũng đã đồng ý làm trị liệu rồi. Dường như mọi việc đang dần trở lại vị trí ban đầu. Cũng dần dần đi vào quỹ đạo.

"Dương Chi La đã rút vốn rồi phải không? Cái này không phải là cô ta đã phá hợp đồng sao?" Thi Tinh bước vội đến hỏi.

Lăng Thiếu Dương hơi hơi nhướn mày, gật gật đầu, "Phải, coi như là phá hợp đồng, song Phong Dương cũng đã bỏ tiền ra bồi thường! Sao cô biết

được?"

"Nhân viên ở đây đều truyền nhau vậy, anh không biết sao?"

"À!" Hai tay Lăng Thiệu Dương tạo thành hình chữ thập, "Đây là tôi cố ý tung ra, cũng coi là sự thật!"

"Vì sao anh lại làm vậy?" Thi Tĩnh không hiểu chuyện đang xảy ra ở đây.

"Như vậy giới truyền thông sẽ rời sự chú ý từ vết thương trên người Dật Bạch sang Vân thị, áp lực đối với cậu ta sẽ có thể giảm đi một chút! Mặt khác, chuyện Dương Chi La rút vốn là thật! Cô ta muốn lấy việc này để uy hiếp Dật Bạch!" Lăng Thiệu Dương cũng không giấu diếm cô.

"Uy hiếp anh ấy cái gì?"

Lăng Thiệu Dương thân nhiên nở nụ cười nói, "Chắc cô cũng biết Dương Chi La muốn ép Dật Bạch kết hôn?! Vân thị gặp khó khăn, cô ta muốn nhân cơ hội này ép Dật Bạch cúi đầu khuất phục." Quả thật lòng dạ người phụ nữ này rất đơn giản, cũng vì đơn giản như vậy, nên ai cũng có thể nhìn thấu.

"Hai người trợ lý kia..."

"Bùi Lăng là tổng giám đốc công ty Âu Nặc bên Mỹ chuyên về khoa học công nghệ, còn Thiệu Kỳ là giúp đỡ cho công ty, họ đều là bạn của Dật Bạch, trong thời gian qua đều là họ giúp đỡ xử lý mọi chuyện. Tôi cũng được thả lỏng chút!" Lăng Thiệu Dương ha ha cười nói. Nhưng anh thật không ngờ Dật Bạch lại quen nhiều người kỳ lạ như vậy!

Thì ra là vậy... lo lắng trong lòng Thi Tĩnh lúc này mới được tháo gỡ.

"Không có chuyện gì thì tốt!" Cô không khỏi thở phào.

"Đừng lo, Dật Bạch sẽ không dễ dàng để cho cả sản nghiệp của bản thân cứ thế tiêu tan đâu." Điểm này một chút Lăng Thiệu Dương cũng không thấy lo lắng!

Cô vẫn luôn tin rằng Vân Dật Bạch không phải là người dễ dàng buông bỏ mọi chuyện.

"Dương Chi La đã rút vốn?!" Vân Dật Bạch ngồi trên xe lăn thông qua webcam nói chuyện với Lăng Thiệu Dương. Tuy rằng anh không thể đứng lên, nhưng anh vẫn hỏi đến tình hình công ty mình.

Trả lời anh không phải là Lăng Thiệu Dương mà là Bùi Lăng vừa xuất hiện.

"Cậu cần tiền, tớ sẽ cho chuyển qua. Tớ đã nói, tớ sẽ giúp cậu trong nửa tháng! Cậu định khi nào thì trở về tiếp quản?" Cùng là quản lý công ty, Bùi Lăng cảm thấy chuyện bên công ty mình không ít, lại không nghĩ đến chuyện bên Vân thị cũng không vừa. Khiến anh mệt chết.

"Không cần phải lo, nhất thời cũng không phá sản ngay được!" Một đám nhân viên cấp cao dưới quyền anh có thể xử lý được. Để Bùi Lăng tiếp quản, chẳng qua là thấy cậu ta quá nhân hạ.

Nói xong chuyện cần nói, Bùi Lăng không biết bỏ đi đâu! Vân Dật Bạch ngồi trên xe lăn nhìn căn phòng trống không.

Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com

Một đá đá văng cửa phòng Vân Dật Bạch, "Bùi Lăng nói, anh có việc..." lời của cô bị hình ảnh trước mặt chặn lại. Ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vân Dật Bạch đứng thẳng người bên xe lăn mặc dù đã cố hết sức, nhưng vẫn đứng thẳng lên được.

"Anh..."

"Cảm giác nhìn từ trên xuống thật không tệ!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên cảm khái, vẻ mặt biểu lộ vô cùng nhàm chán.

Thi Tĩnh nghe được lời anh nói, phản ứng có chút kịch liệt, cô hưng phấn lao vào trong ngực anh, gắt gao ôm chặt lấy anh. Vân Dật Bạch cũng rất phối hợp hưởng thụ cảm giác này. Chỉ là cơ thể anh vẫn vì hành động của cô mà ngã xuống giường.

Cô sớm đã biết, anh không phải người đàn ông dễ dàng bỏ cuộc như vậy, Thi Tĩnh vui sướng thầm nghĩ, song cô bỗng nhiên nghĩ anh lại...

Sự vui sướng của cô giống như thủy triều rút xuống, ào một tiếng rồi hoàn toàn rút đi.

"Sao anh..." lại thay đổi ý định?!

Cô thử lùi thân mình về, nhưng Vân Dật Bạch lại không buông tay, cho nên anh đành phải buông người trong lòng ra, có chút tức giận trừng mắt nhìn anh.

"Vì nghĩ đến tính phúc của cô, tôi đã quyết định sẽ bỏ ra chút sức. Về sau nếu để cô một mình vận động, tôi sợ có ngày cô sẽ bỏ đi. Huống hồ, không

phải cô đã đồng ý sinh cho tôi một đứa con sao? Điều này, tôi không hề quên!" Vân Dật Bạch đưa ra lý do hợp tình hợp lý. Hoàn toàn không để ý thấy mặt Thi Tinh sớm đã đỏ bừng.

Người này vẫn không biết xấu hổ như vậy! Thi Tinh thầm nghĩ trong lòng.

Nói đến chuyện này cô biết anh vô tình nói một câu đầy ẩn ý, khiến cô đau lòng, sau đó là phần nộ, cô lại cựa quậy thân mình một lần nữa, nhưng Vân Dật Bạch vẫn không có ý buông tay, dường như anh ôm cô đến phát nghiện rồi.

"Nếu anh đã có thể đứng lên, chắc là đã không có vấn đề gì nữa. Vì sao còn không để tôi đi?" Cô không thoát ra được, bực bội hét lên.

"Tôi rất vui!" Vân Dật Bạch nói một câu ngắn cùn, đã nói rõ anh đang cố tình gây sự.

"Anh rất vui?!" Thi Tinh ngán lãn không ngờ Vân Dật Bạch lại cho cô câu trả lời như vậy.

"Đúng vậy, tôi rất vui!" Vân Dật Bạch cúi đầu, hôn cô một cái thật nhanh, rồi cục cựa cũng buông lỏng, lại vỗ vỗ vào mông cô, nhẹ giọng nói, "Cô còn lý do gì để từ chối tôi sao?" Bàn tay lớn vuốt ve sau lưng cô.

Đúng vậy, anh rất vui, vui vì người đã liều mạng vì anh chính là cô. Anh rất vui, vì người đến cuối cùng cũng không rời bỏ anh chính là cô. Anh rất vui, vì biểu hiện bây giờ của cô.

Tất cả mọi cảm xúc đều là vì người phụ nữ này.

Lúc anh cảm thấy tội tệ nhất, cũng chính cô đã kéo anh ra.

"Các người đang làm gì đây?" Một giọng nói cắt ngang lúc hai người đang ôm nhau, Vân Dật Bạch ôm Thi Tinh quay đầu lại đưa mắt nhìn người vừa đến. Theo bản năng, anh buông lỏng vòng tay đang ôm Thi Tinh ra. Thấp giọng gọi, "Mẹ!"

Lúc này mẹ Vân giống như một người điên lao đến, kéo Thi Tinh ra, "Cô tránh ra! Cô đã hại chết một đứa con của tôi còn chưa đủ hay sao mà còn muốn hại chết Dật Bạch nữa?"

Dưới chân hẫng một bước, Thi Tinh ngã nhào ra đất, trong lòng sợ hãi nhìn mẹ Vân.

Mẹ Vân ôm chặt lấy con trai, không kìm được nhe răng, "Tôi tuyệt đối sẽ không để cô lại làm tổn thương đến Dật Bạch. Dật Bạch của mẹ! Con của mẹ..."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 135: Không ở cùng cô ấy, tôi sẽ phải lấy cô

Đã một lần mất đi, lúc này trong mắt mẹ Vân Thi Tinh giống như một loại ôn dịch. Không quan tâm đến sự phản kháng của con trai, bà vẫn cố dùng hết sức để giữ chặt lấy Vân Dật Bạch, không thể buông tay.

Khẽ cựa thân mình ngược mắt nhìn về mặt cảnh giác của mẹ Vân đối với cô. Thi Tinh đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng!

Chỉ cần Vân Dật Bạch đồng ý làm trị liệu, có cơ hội bình phục trở lại,

những thứ khác đều không cần phải lo nữa.

Một vụ nổ lớn, khiến cô nhận ra tình cảm của mình đối với Vân Dật Bạch. Sự xuất hiện của mẹ Vân, lại giống như từng giờ từng phút nhắc nhở cô. Giữa cô và anh luôn có một trở ngại. Mà trở ngại đó không cách nào bọn họ vượt qua được.

Dật Thanh, chính là trở ngại ngăn cách bọn họ.

Nhắm mắt dựa vào bên cửa phòng, Thi Tinh lặng lẽ nhắm mắt lại. Lặng lẽ tựa vào bên cửa, không nói gì.

"Nhìn về mặt cô, rất khó chịu sao?!" Một giọng nói giễu cợt vang lên, Thi

Tinh mở mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của Dương Chi La.

Cô chưa bao giờ cảm thấy nụ cười của cô ta lại chướng mắt lại giả dối như

vậy. Cô cũng không trả lời câu hỏi vừa rồi.

Dương Chi La đứng dậy từ từ bước đến bên cô, vô cùng thân thiết đưa tay kéo tay Thi Tình, kéo cô đẩy lên sô pha, ngồi sát cạnh kéo gần khoảng cách giữa hai người, cô ta cười châm biếm nói, "Cô chắc đang thắc mắc vì sao tôi ở đây? Cho dù Vân Dật Bạch có thay đổi mặt mũi chỗ này. Không phải anh ta vẫn phải nói cho mẹ biết sao?!"

Rút bàn tay về, gần đây càng ngày Thi Tình càng cảm thấy mỗi một tế bào trên cơ thể mình đều không thích có sự đụng chạm từ người khác, cho dù người đó có là phụ nữ cũng vậy.

Thi Tình nhẹ xoa tay bình tĩnh dò hỏi, "Điều đây thì có liên quan gì đến tôi?"

"Tôi biết giao ước giữa cô và Dật Bạch!" Dương Chi La vất hai chân lại thản nhiên nhìn cô, khẽ nhếch môi, "Đàn ông mà. Điều rất thích ăn vụng bên ngoài. Nếu người anh ấy vụng trộm bên ngoài là cô, tôi có thể chấp nhận được!" Cô thản nhiên nói.

Nghe vậy, Thi Tình giật mình nhìn Dương Chi La.

Bảo không kinh ngạc thì không đúng. Với một người phụ nữ trong xã hội hiện đại này mà nói, không một ai có thể nguyện ý chia sẻ người đàn ông của mình với bất kì người phụ nữ nào khác. Phụ nữ ở xã hội hiện đại, chắc chắn sẽ không bao giờ tìm một người phụ nữ khác để cùng chia sẻ đàn ông.

Cô khẽ giật giật khóe miệng, "Dương tiểu thư thật rộng lượng!"

"Chỉ với cô thôi!" Dương Chi La cười nói. Trong nụ cười có một chút đắc ý, "Giữa cô và Dật Bạch chỉ là một cuộc giao dịch. Chỉ cần là việc có thể giải quyết bằng tiền, thì không có vấn đề gì! Điều này, so với cô tôi hiểu rất rõ."

"Cho nên, cô rất an tâm về tôi?" Thi Tình không biết cô có nên cảm ơn vì sự tín nhiệm của cô ta đối với mình hay không nữa.

Dù sao, bản thân cô cũng chưa từng đặt lòng tin vào mình như vậy.

"Dật Bạch sẽ không coi trọng cô!" Dương Chi La bỗng lên tiếng, "Dật Thanh và cô đã từng có quan hệ, nói gì đi nữa, anh ấy cũng sẽ không để một người phụ nữ có liên quan đến cái chết của em trai mình ở bên cạnh!"

"Không lẽ anh ta lại đồng ý ở cùng một người lợi dụng lúc gia đình anh ta gặp nạn mà uy hiếp anh ta sao?" Sắc mặt Thi Tình không đổi nhìn Dương Chi La nói. Dứt lời, cô nhận thấy ánh mắt Dương Chi La thoáng chút thay đổi.

"Chuyện cô biết cũng không ít." Dương Chi La thản nhiên nói, "Thế thì sao? Người phụ nữ cuối cùng ở bên Vân Dật Bạch vẫn là tôi!" Cô nhếch cằm khiêu khích nói.

"Cô yêu anh ta sao?" Những lời này hoàn toàn không phải do Thi Tình muốn gây hiềm khích. Bây giờ liệu có bao nhiêu người đàn ông thật sự trân trọng người phụ nữ bên cạnh chứ? Mà có bao nhiêu người phụ nữ ở bên người đàn ông là vì yêu đây?

Dương Chi La bị câu nói kia của cô chặn họng một lúc lâu cũng không nói được gì. Cuối cùng chỉ có thể sảng giọng nói, "Trong xã hội này tình yêu có đáng giá không?"

"Chính vì không đáng tiền, cho nên cô mới không có được!" Một câu nói thẳng thắn cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người.

Hai người cùng quay lại nhìn, đúng lúc trông thấy Bùi Lăng và Thiếu Kỳ bước vào cửa. Mà người vừa nói chính là Lãnh Thiếu Kỳ.

Sau vài ngày ở cùng với người kia, Thi Tình phát hiện, anh ta không bao giờ nói nhiều lời, có thể không nói anh ta sẽ không nói, cô cũng chưa từng thấy anh ta nói gì, ngoại trừ giọng nói của anh cô nghe được hôm đó. Đây cũng là lần đầu tiên cô nghe được giọng nói của anh một cách rõ ràng.

"Các anh là ai? Sao các anh lại vào được đây?" Dương Chi La vội đứng dậy lạnh giọng chất vấn người vừa đến.

Thi Tình có chút bất ngờ, cô ta không biết những người này?

"Cô ấy không biết chúng tôi!" Bùi Lăng nhận ra sự nghi hoặc của Thi Tình, anh lên tiếng giải thích với cô. "Lúc chúng tôi biết Dật Bạch và cô ta quen biết nhau cũng không có mấy cảm tình, nhưng vẫn mong Dật Bạch và cô ta có thể đến với nhau. Mà cậu ta cũng đã làm được! Chẳng qua, Dật Bạch chắc không ngờ rằng, lúc cậu ấy cần cô ta ở bên nhất, cô ta lại đi kết hôn với người khác!" Bùi Lăng cười đưa mắt nhìn Dương Chi La. "Phu nhân Mitchell, tang lễ của chồng cô, hình như cô không đến. Thật vô tình!"

Sắc mặt Dương Chi La trắng bệch, "Làm sao anh biết được?"

"Chỉ có kẻ ngốc mới bỏ qua một người thanh niên khỏe mạnh như Dật Bạch để tìm tới một lão già đã bước một chân xuống quan tài! Cô đang tự hủy hoại bản thân mình hay là ghét bỏ Dật Bạch?" Trước giờ Bùi Lăng nói chuyện vốn không hề dè chừng. Cũng không biết phải dè chừng như thế nào.

Dáng vẻ kiêu ngạo của anh so với Vân Dật Bạch còn kiêu ngạo hơn. Mà vốn dĩ cũng không có kẻ nào dám chống lại sự kiêu ngạo của anh.

"Rốt cuộc thì anh là ai?" Chuyện ở nước ngoài của cô, tuy nói là kết hôn, hơn nữa đối tượng là một người giàu có, nhưng vốn dĩ không một ai biết được người đó là một lão già. Vậy sao người này lại biết được?

Nghe vậy, Bùi Lăng tao nhã làm động tác chào lịch lãm, cong môi nói, "Quên chưa giới thiệu! Tôi là tổng giám đốc Âu Nặc, Bùi Lăng!"

Hai chữ bùi lăng vừa vang lên, sắc mặt Dương Chi La vốn trắng bệch lại càng khó coi hơn. "Anh là... anh là..."

"Là tôi! Sao? Không ngờ đến à?" Bùi Lăng ha ha cười nói, "Chỉ cần tôi muốn, về sau Âu Nặc muốn cho ai thì cho!"

"Anh là con trai lão ta!"

"Ai nói với cô chỉ có con trai mới có quyền thừa kế?" Bùi Lăng vuốt vuốt

mũi, "Hình như tôi vẫn chưa nói với cô, Mitchell chỉ là người đại diện của tôi mà thôi. Cô cho rằng với sức quyến rũ của cô mà có thể nhận được quyền thừa kế Âu Nặc sau khi ông ta chết sao?" Anh cười nhạo vì toan tính của cô.

Hai người họ nói vậy là có ý gì?

Thi Tinh nhìn qua nhìn lại hai người họ không hiểu.

Cổ tay nóng lên, cô cúi đầu nhìn thấy xe lăn của Vân Dật Bạch. Cô nhìn ngó xung quanh cũng không thấy mẹ Vân đâu.

Vân Dật Bạch vừa xuất hiện đã chen ngang cuộc đối thoại của hai người họ, "Lăng, vào xem mẹ tớ chút!"

Bùi Lăng nhẹ gạt đầu, xoay người rời đi. Để lại ba người Lãnh Thiếu Kỳ, Thi Tinh và Vân Dật Bạch. Thiếu Kỳ là người có thể coi như tồn tại hoặc không. Còn Dương Chi La lại tuyệt đối không cho phép người khác không để ý đến sự tồn tại của mình.

Nhìn Vân Dật Bạch, cô bước nhanh lại gần.

Khi cô sắp đến gần Vân Dật Bạch kéo Thi Tinh ngồi lên đùi mình, cứ như vậy ngăn hành động đến gần của Dương Chi La.

Chợt nhìn Thi Tinh, Dương Chi La nghiêm mặt, "Thi tiểu thư!"

Thi Tinh vẻ mặt vô tội! Bản thân cô cũng không biết mình qua đây thế nào. Cô cự quậy thân mình, muốn đứng dậy, lại sợ động đến chân bị thương mới lành của anh. Lại bị Vân Dật Bạch ôm chặt hơn.

"Dương Chi La, không phải cô vẫn luôn thắc mắc vì sao tôi và Thi Tinh lại ở chung với nhau sao?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng nói. Ánh mắt dừng lại trên vành tai Thi Tinh, sau đó một tay nhàn hạ treu đùa vành tai cô, không để ý Thi Tinh trong lòng đang nhẹ run.

"Đây là do giữa anh và cô ta có giao dịch!"

"Vậy cô có biết nội dung cuộc giao dịch này là gì không?" Vân Dật Bạch bỗng chế nhạo cười.

Thi Tinh dường như có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra trên người Vân Dật Bạch. Cô đoán Vân Dật Bạch sẽ không khách sáo đối với Dương Chi La.

"Hả?" Đúng là Dương Chi La thật sự không biết nội dung đằng sau đây.

Vân Dật Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, anh nhếch môi khẽ nói, "Đây là do mẹ tôi uy hiếp tôi, nếu tôi không ở cùng với Thi Tinh, tôi sẽ phải lấy cô!"

Câu trả lời ngoài dự liệu, nhất thời khiến sắc mặt Dương Chi La tối sầm

lại. Ngay sau đấy, cô hét lớn một tiếng, "Anh thật quá đáng!"

Thi Tinh cũng cứng họng trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, cô vẫn luôn cho rằng, mẹ Vân đã chấp nhận cô.

"Quá đáng sao?" Vân Dật Bạch nhẹ giương giương khóe miệng, đưa tay đẩy Thi Tinh ra đồng thời lạnh lùng nói, "Tôi so với cô, vẫn còn tốt chán!"

"Sao các người có thể lấy tôi ra để chọn lựa như vậy được?" Điều này đối với Dương Chi La mà nói, giống như một đòn đánh chí mạng khó có thể chấp nhận được.

"Cô nhầm rồi!" Vân Dật Bạch ngắt ngang lời cô, "Cô chẳng qua chỉ là một trong số những lựa chọn. Mà tôi lại không muốn chọn cô!" Cô vốn dĩ chẳng có giá trị gì.

Nghe vậy, toàn thân Dương Chi La bao trùm lửa giận nắm chặt tay cầm tức nhìn hai người, "Vân Dật Bạch, rồi anh sẽ phải hối hận vì những gì đã gây ra cho tôi hôm nay!"

"Lại muốn tạo ra một vụ nổ lớn nữa sao?" Vân Dật Bạch cười nhạt nói thẳng.

Lúc Thi Tình nghe được những lời này không khỏi kinh ngạc nhìn Dương Chi La.

Vụ nổ lớn, là cô ta gây ra sao?!

Dương Chi La lạnh giọng nói, "Đừng vu oan cho tôi. Vụ nổ lớn mà anh nói không phải do tôi gây ra!" Không phải do cô làm, bản thân cô sẽ không nhận.

"Sao phải vội vàng thanh minh như vậy? Tôi có nói là do cô làm sao?" Vân Dật Bạch nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt Dương Chi La lẩn tránh, "Anh có bằng chứng thì cho người đến bắt tôi, còn không tôi sẽ kiện các người tội vu khống!"

"Rảnh rồi ở đây đôi co cùng tôi, không bằng cô hãy mau chóng trở về tính xem sau khi phá hợp đồng với Vân thị, buổi tiệc mừng của cô nên xử lý ra sao!" Vân Dật Bạch thân nhiên nhắc nhở.

Dương Chi La nắm chặt tay lại, không nói gì, tức giận bỏ đi.

Nhất thời cả hai người đều rơi vào trầm mặc. Lãnh Thiếu Kỳ giống như một người không tồn tại. Do vậy không được để ý thấy.

Thi Tình hoàn toàn không biết phải nói gì. Lúc này cô mới phát hiện ra, vốn dĩ, đối với bản thân cô Vân Dật Bạch đã từng là người thân thuộc gần gũi nhất cũng có thể như vậy lãnh khốc vô tình!

Vốn dĩ giao dịch giữa cô và Vân Dật Bạch cũng chỉ là một lựa chọn khác của anh mà thôi.

Trong khi hai người rơi vào trầm mặc, đúng lúc Bùi Lăng quay trở lại chen vào. Hôm nay dường như anh rất có duyên với việc này.

"Cậu nói đúng, mẹ cậu chắc chắn có vấn đề!"

Nghe vậy, Thi Tình không kìm được liếc nhìn Vân Dật Bạch. Mẹ Vân đã xảy ra việc gì?

Ngược lại Vân Dật Bạch lại trầm mặc đưa mắt nhìn Bùi Lăng một cái. "Nói rõ xem!" Đúng với dự cảm trong lòng anh, đây nhất định không phải dự cảm tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 136: Mang thaiMang thai

Vân Dật Bạch vẫy tay ra hiệu ý bảo Thi Tình qua chăm sóc cho mẹ Vân, anh muốn nói chuyện cùng Bùi Lăng nhưng không muốn để cô nghe được.

Nhìn mẹ Vân đang ngủ say, trong lòng Thi Tình không có nửa phần oán giận. Ngược lại lại càng thêm lo lắng và đau lòng.

Kể ra mẹ Vân cũng rất đáng thương, đầu tiên là Dật Thanh đưa con bà yêu thương nhất thì rời bỏ bà. Trải qua ba năm sống không tình tảo, rốt cuộc đến khi tỉnh lại lại như trước không thoát khỏi nỗi đau mất con. Giờ, Vân Dật Bạch chính là điểm tựa tinh thần lớn nhất của bà, nếu Vân Dật Bạch mà có mệnh hệ gì. Bà chắc chắn sẽ không chịu đựng được.

Cô chưa bao giờ oán trách mẹ Vân đã đối xử với cô như vậy. Đây chỉ là hành động của một người mẹ muốn bảo vệ con mình, cho dù bà có đối xử tàn nhẫn với cô hơn nữa, cô đều có thể hiểu được.

Trước đó Bùi Lăng có nói, thân thể mẹ Vân có vấn đề gì sao?

Vân Dật Bạch không chịu nói với cô, có phải là không muốn để cô biết không?

Khoảng thời gian Vân Dật Bạch gặp chuyện không may này, gần ba năm ngày mất của Dật Thanh cũng bị xem nhẹ, Thi Tình cau mày, cô có nên nhắc nhở Vân Dật Bạch chút không.

Một lát sau, Vân Dật Bạch tự đẩy xe lăn vào, nhìn thấy Thi Tình, anh thấp giọng nói, "Đã tỉnh chưa?"

"Vẫn chưa!" Thi Tình đứng dậy nhẹ trả lời. "Sức khỏe của mẹ Vân có vấn đề gì sao?"

"Cô đã đến thăm mộ Dật Thanh chưa?" Vân Dật Bạch không trả lời cô ngược lại lại chuyển sang chuyện khác, hỏi cô.

Khẽ lắc đầu, "Vẫn chưa!" Cô cho rằng anh sẽ không đồng ý cho cô đến thăm anh ấy. Trên thực tế, trong khoảng thời gian này cô cũng chưa từng nhớ đến Dật Thanh.

"Đến thăm chú ấy đi!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên nói với cô. Giọng nói mang chút áy náy.

Thi Tinh gật gù đầu như đã hiểu, cho dù Vân Dật Bạch không nói, sau khi xử lý xong mọi chuyện ở đây cô cũng sẽ đến đấy.

"Cô vẫn chưa có thai sao?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên nói.

Khuôn mặt Thi Tinh nhất thời phỉếm hồng, chân tay trở nên luống cuống, "Hình như chưa!"

"Chuyện như vậy, không phải phụ nữ các cô phải biết rõ sao?" Vân Dật Bạch nghi hoặc nói, hoàn toàn không để ý thấy khuôn mặt cô đã đỏ bừng.

"Cái này, tôi vẫn không thấy gì!" Thi Tinh đỏ mặt nói.

"Cô không phải phụ nữ sao? Tôi đã cố gắng đến vậy, cô cũng phải có chút động tĩnh gì rồi chứ?!" Vân Dật Bạch nghiêm mặt nói.

Chưa thấy kẻ nào lại tự mình khen mình như vậy!

Thi Tinh đỏ mặt không nói gì, cuối cùng đành nói lảng sang chuyện khác, "Bọn họ đi rồi sao?"

Vân Dật Bạch thân nhiên liếc mắt nhìn cô, "Khả năng đáng trông lắng của cô vẫn còn kém lắm. Vẫn chưa, bọn họ còn ở ngoài kia!" Anh vẫn trả lời câu hỏi của cô.

"Ừm!"

Bỗng Vân Dật Bạch như nghĩ đến điều gì. Cao giọng gọi, "Bùi Lăng!"

"Tới đây tới đây!" Bùi Lăng nhúng tay vào chậu nước ngoài cửa rồi bước vào, "Đại nhân, cậu có gì sai bảo sao?" Anh khẽ nói.

Vân Dật Bạch nhìn qua Thi Tinh, hướng Bùi Lăng nói, "Cậu đến xem xem cô ấy đã có thai hay chưa!"

"Sao tớ cứ cảm thấy càng ngày cậu càng coi tớ như người làm trong nhà để sai bảo thế nhỉ?" Lấy khăn lau khô tay rồi tiến đến cầm lấy cổ tay Thi Tinh, vài giây sau, anh buông tay ra. Kính ngạc nhìn cô.

Nhận thấy thái độ khác thường của Bùi Lăng, Vân Dật Bạch nhíu mày, "Sao vậy? Có chuyện gì hay sao?"

Bùi Lăng nhìn nhìn Thi Tinh, nhận thấy sắc mặt cô vẫn bình thường, bình tĩnh nhìn lại anh. Anh vội mím mím môi, "Phải, chúc mừng cậu!"

"Hả?"

"Đúng, cô có thai rồi!"

Lời này vừa nói ra không chỉ Vân Dật Bạch, mà ngay cả Thi Tinh nghe được cũng rất ngạc nhiên, theo bản năng cô đưa tay đặt lên bụng, cô thậm chí còn không có chút cảm giác gì.

Cứ như vậy, cô có thai sao?!

Nhất thời, trong lòng cô có cảm giác khó hiểu. Mười tháng nữa, sẽ có một đứa bé mang dòng máu của cô được sinh ra trên cõi đời này. Mà cô...

Nhẹ giương giương khoe môi, Thi Tinh khẽ nở một nụ cười.

Nụ cười này của cô không thoát khỏi ánh mắt Bùi Lăng, anh nắm tay che miệng ho nhẹ, "Các cậu định khi nào sẽ kết hôn?"

"Không có chuyện kết hôn nào hết!"

Một giọng nói phản đối vọng đến, nhất thời khiến ba người trong phòng đồng loạt quay đầu lại.

Về mặt mẹ Vân tức giận trừng mắt nhìn Thi Tinh, hận như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Thi Tinh không kìm được lùi lại mấy bước.

Mẹ Vân trừng lớn mắt, "Không có hôn lễ nào hết. Dật Bạch tuyệt đối không được cưới Thi Tinh. Đứa nhỏ sinh ra sẽ giao cho tôi! Vấn đề này trước đó tôi đã nói rõ, Thi tiểu thư, cô không quên chứ?!"

Một lúc lâu sau, Thi Tinh im lặng gật đầu.

"Dật Bạch, đó cũng là thỏa thuận giữa mẹ con ta. Hai người các con sẽ không đổi ý chứ?" Về mặt mẹ Vân bình tĩnh nhìn con trai ngồi trên xe lăn.

Vân Dật Bạch không lên tiếng.

Nhưng Bùi Lăng lại cười, "Thật thú vị!" Anh vuốt vuốt cằm nhìn lướt qua hai người họ. Không nói gì xoay người rời đi.



Ra đến cửa phòng, Bùi Lăng cũng không khách sáo mở miệng nói, "Thị tiểu thư có phải cô có bệnh trong người không?"

"Sao anh biết?" Anh ta, chỉ mất có vài giây, sao lại biết được?

"Đúng rồi!" Bùi Lăng gật đầu. "Cô có biết nếu mang thai, nó sẽ trở thành gánh nặng lớn đối với cơ thể không?" Anh là bác sĩ, bản thân anh biết rõ loại bệnh tim này là do di truyền, hơn nữa đối với phụ nữ, nếu như mang thai sẽ trở thành gánh nặng lớn đối với cơ thể.

Thị Tĩnh khẽ gật đầu, "Tôi biết!"

"Đứa bé này không thể giữ được! Việc cô cần làm trước tiên là chăm sóc tốt cho cơ thể, đến lúc thích hợp có đứa bé cũng không muộn!" Bùi Lăng kiên quyết nói.

"Không!" Thị Tĩnh ra sức lắc đầu, "Anh không được nói với bọn họ. Tình trạng cơ thể tôi thế nào tôi biết rất rõ, trước khi đứa trẻ được sinh ra tôi nhất định không để mình xảy ra việc gì!"

Bùi Lăng nhìn cô một lúc lâu. Trong mắt hiện lên tia khó hiểu trước sự cố chấp của cô. Cuối cùng trở thành vẻ mặt khó hiểu.

"Tôi biết rồi!" Xem như anh đã đồng ý với yêu cầu của cô.

Nói đúng ra, Thị Tĩnh vốn dĩ không ở bên khi Vân Dật Bạch đang trong thời gian luyện tập. Nhìn thấy Vân Dật Bạch đã hồi phục không ít, cô không thể không thừa nhận câu nói trước đó của Bùi Lăng là đúng.

Khả năng hồi phục của người này đúng là giống với động vật, quá nhanh!

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủn. Anh đã có thể tự mình đi lại trong phòng. Không cần đến sự giúp đỡ của người khác.

Xác định Vân Dật Bạch đã hồi phục như trước đây, trong lòng Thị Tĩnh vừa mừng lại vừa lo. Lúc Vân Dật Bạch không chịu làm liệu pháp, cô còn có lý do để ở lại bên cạnh anh, giờ anh đã dần bình phục rồi.

Cô thấy mình đã không còn lý do gì để tiếp tục ở lại đây nữa.

Thấy sức khỏe Vân Dật Bạch khôi phục càng ngày càng tốt, cô cũng biết thời gian cô phải rời khỏi đây càng lúc càng gần. Vân Dật Bạch tiến bộ từng ngày từng ngày, phiền muộn trong lòng cô cũng càng lúc càng nhiều.

Giống như nhận thấy tâm sự trong lòng cô, từ khi Vân Dật Bạch không còn cần người giúp đỡ nữa, Bùi Lăng lơ đãng ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sức khỏe của cô thế nào rồi?"

"Tôi vẫn ổn, cảm ơn anh!" Anh cho cô không ít thuốc, nói là không gây tổn hại đến đứa bé nên cô an tâm uống.

"Cô có tâm sự sao?" Anh đưa mắt nhìn Thị Tĩnh.

Giọng nói của anh kéo Thị Tĩnh trở về với hiện thực, Thị Tĩnh mím mím môi, "Không có!" Không biết phải nói gì. Cô rời tầm mắt đến chỗ Vân Dật Bạch đang luyện tập. Lắc đầu nói.

Nhìn theo ánh mắt cô, Bùi Lăng lơ đãng nói, "Cậu ta rất cố gắng."

"Anh ấy không phải là người dễ dàng từ bỏ! Anh ấy tuy có chút ngồng cuồng, nhưng đây không phải tính xấu!" Thị Tĩnh thần nhiên nói.

"Sao hai người lại quen nhau?" Bùi Lăng thắc mắc điều này đã lâu chỉ là vẫn chưa có cơ hội để hỏi. Bởi vì anh chưa từng thấy Vân Dật Bạch thay đổi chủ ý vì một người phụ nữ.

"Hợp đồng!" Cô nói với anh hai từ ngắn gọn.

Thấy cô không muốn nói nhiều, Bùi Lăng khẽ nói, "Chúng tôi và Dật Bạch vô tình quen biết nhau, cậu ấy ra nước ngoài tham gia vào một tiểu đoàn huấn luyện để chơi, vô tình bị đội trưởng nhìn trúng, muốn bồi dưỡng cậu ta. Nhưng cậu ta lại vì câu nói của một người mà rời khỏi đây. Khi ấy chúng tôi vẫn chưa thân nhau lắm, cho đến khi cậu ta đi rồi mới phát hiện, từ trước đến nay cậu ta chưa từng có hứng thú với bất kỳ việc gì. Sau này trưởng thành mới dần quen thân!"

Thấy anh kể rất thoải mái, Thị Tĩnh có thể cảm nhận được khoảng thời gian khi họ quen nhau.

"Tôi và Dật Bạch không giống nhau. Tôi không phải người thừa kế một sản nghiệp lớn! Giờ mới biến nó thành của mình! Cô biết tại sao không?" Bùi Lăng quay đầu nhìn cô. "Bởi vì chúng tôi là người tàn nhẫn! Trong một đại gia đình, những kẻ không có người thân như chúng tôi, vì những người chúng tôi yêu thương nhất cũng đã rời xa! Cho nên không cần lo lắng sợ mất cái gì! Không phải lo lắng điều gì mới có thể đứng trên vạn người!"

"Anh nói với tôi những điều này để làm gì?" Thị Tĩnh thật sự không hiểu.

Bùi Lăng vui vẻ cười. "Dật Bạch không giống với chúng tôi, người cậu ấy yêu thương nhất chính là người thân của cậu ấy! Ngoại trừ người thân, dù là ai

cậu ta cũng không quan tâm!"

"Ý anh là sao?"

"Càng không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai!"

"Chúng tôi chỉ dành lòng tin cho người khác một lần, nếu đã đặt lòng tin cho ai, thì cả đời sẽ vẫn như vậy. Nhưng nếu người đó phản bội lại..." Anh không nói tiếp.

Nói đến đây, Thi Tinh cũng đã hiểu ý Bùi Lăng muốn nói gì.

"Tôi nghĩ, tôi phải ra ngoài chút!" Không đợi Bùi Lăng kịp phản ứng, Thi Tinh đứng dậy đi về hướng cửa.

Vân Dật Bạch từ xa nhìn thấy cô rời đi nhú mày lại, lạnh lùng đưa mắt về phía Bùi Lăng vừa nói chuyện cùng cô, người kia vô tội nháy nháy mắt, "Tớ có làm gì đâu!"

"Tốt nhất là vậy!" Vân Dật Bạch thu hồi tầm mắt tiếp tục tập luyện, bây giờ anh đã có thể tự mình đi lại được nhưng vẫn không thể đứng được lâu.

"Đại nhân, ngài thật sự nghĩ oan cho tiểu nhân rồi!" Bùi Lăng cười lớn. Chẳng qua là anh thấy Thi Tinh lòng đầy tâm sự, mới đến khuyên bảo vài câu.

"Hừ!" Vân Dật Bạch hừ lạnh.

Thấy vậy, Bùi Lăng mỉm cười. "Minh phải đi đây!" Anh đã ở đây lâu rồi. Nếu không phải là đến giám sát một hạng mục đầu tư bên này, anh cũng không biết việc Vân Dật Bạch gặp chuyện, nay mọi việc cũng đã giải quyết ổn thỏa. Anh cũng nên trở về thôi.

Vân Dật Bạch gật đầu. "Lần này, cảm ơn cậu!"

"Không cần, đợi đến khi nào tớ muốn theo đuổi phụ nữ cậu đến hỗ trợ là được!" Lần gặp gỡ này khiến anh nghĩ thông một số chuyện.

"Mặc kệ!" Vân Dật Bạch lạnh nhạt nói.

Bùi Lăng ha ha cười, bước đến giữ chặt lấy vai anh ôm thật chặt.

Vân Dật Bạch cũng thu lại vẻ lạnh nhạt ôm lấy bờ vai cậu ta.

Bùi Lăng lùi lại, cười ha ha, "Được rồi, tớ đi đây!" Dứt lời, anh vẫy vẫy tay xoay người rời đi.

Vân Dật Bạch hiểu rõ, sau này e là sẽ khó có thể... gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 137: Không thể nhớ anh

Nghĩa trang lạnh lẽo yên tĩnh.

Thi Tinh mặc một thân quần áo đen đứng ở trước mộ Dật Thanh im lặng không nói gì. Từng cơn gió lạnh thổi đến bao trùm toàn thân cô.

Không rời mắt khỏi tấm hình Dật Thanh, cô đưa tay khẽ vuốt lên khuôn mặt anh, không kim được khẽ nói, "Dật Thanh, em đến thăm anh đây!" Cô nhẹ thờ dài.

Đã ba năm rồi, Dật Thanh anh có khỏe không?

Dật Thanh, chắc anh cũng biết, đã ba năm rồi. Ba năm là hơn một ngàn ngày, em đã quen với những ngày không có anh. Sau ba năm khi nhắc đến tên anh, đã không còn cảm giác đau đớn như trước kia nữa, thay vào đó là lặng lẽ tưởng niệm, dùng hồi ức để lưu lại chút kỷ niệm!

Ba năm trôi qua, khi nghĩ đến anh, trong đầu lại nhớ đến những cảnh tượng vui vẻ mà ta đã từng có.

Dật Thanh, anh mãi luôn trong tim mọi người không thể quên được. Mỗi người có một cách khác nhau để nhớ đến anh, tuy rằng không muốn để anh phải bận lòng, nhưng vẫn không thể không nhớ anh.

Qua hôn nay, bọn em nhất định sẽ sống thật tốt. Sẽ không quấy rầy đến sự thanh tịnh của anh nữa. Dật Thanh, sau này em cũng sẽ không đến thăm anh nữa! Hy vọng anh luôn mạnh khỏe.

Một cơn gió thổi bay mái tóc cô, Thi Tinh cúi đầu chào, sau đó xoay người đi không quay đầu lại.

Từng trận gió nổi lên, giống như tiếng lòng của cô vậy.

Sau này, cô sẽ nhớ đến anh theo cách khác. Dùng một cách khác để tưởng nhớ đến một người đàn ông luôn đối xử tốt với cô. Cũng là người đàn ông đã làm thay đổi cả cuộc đời cô.

Ra khỏi nghĩa trang, đi đến vườn hoa, một chiếc xe màu đen xa hoa dừng lại trước mặt cô.

Kính ngạc nhìn người sau lớp kính, cô có chút ngạc nhiên, "Sao anh lại đến đây?"

Vân Dật Bạch nhìn lướt qua bụng cô, đưa tay mở cửa, "Lên xe!"

Thi Tinh cúi đầu không lên tiếng, mở cửa xe ngồi vào trong. Sau khi ngồi vào chỗ thấy xe khởi động chuẩn bị đi. Cô nhìn Vân Dật Bạch, "Anh, không vào sao?" Đến cũng đã đến rồi.

"Không!" Vân Dật Bạch từ từ khép mắt lại. Chỉ cần không thấy sẽ không sao. Người đã không còn. Có đến thì cũng có tác dụng gì chứ!

Thi Tinh không hiểu Vân Dật Bạch đang nghĩ gì.

Anh ấy đến đây là để đón cô sao?

Điều này khiến Thi Tinh có chút thụ sủng nhược kinh! Nhưng lại không kìm chế được đưa tay xoa xoa bụng, cái này một phần chắc cũng vì đứa nhỏ?!

Quay đầu nhìn nghĩa trang cách càng ngày càng xa, một lúc lâu sau Thi Tinh mới thu hồi tầm mắt, ôm lấy đứa bé trong bụng. Sự xuất hiện của đứa bé này, giống như được Dật Thanh mang đến vậy.

Giữa cô và Vân Dật Bạch không chỉ có một lần, lâu nhất cũng là lần gần đây, điều này khiến cô cho rằng đứa nhỏ này là do Dật Thanh mang đến.

"Khi nào thì đi khám?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Thi Tinh vừa ngẩng đầu thấy Vân Dật Bạch đang nhìn mình, lúc này cô mới biết anh đang hỏi cô.

"Ừm! Tôi sẽ không đi khám!"

Ánh mắt híp lại, Vân Dật Bạch ngồi thẳng lên, lạnh mặt nói, "Vì sao lại không đi?"

"Không phải trước đó đã đi rồi sao?! Tôi không thấy có gì khác thường, chỉ cần sau này tôi cẩn thận chút là được rồi!" Thi Tinh cúi đầu không nói, "Không có chuyện gì nghiêm trọng đâu!"

Vân Dật Bạch cũng không nói gì nữa, gõ tay bảo tài xế, "Đến bệnh viện!"

Trong lòng Thi Tinh hoảng sợ, nắm chặt bàn tay, nhẹ giọng nói, "Không phải Bùi tiên sinh đã khám qua, nói không có việc gì rồi mà! Tự tôi cũng có thể đi được, anh..."

"Không phải tôi lo cho cô!" Vân Dật Bạch thần nhiên đưa mắt nhìn bụng cô. Ý tứ hiện rõ trong ánh mắt.

Đến bệnh viện, Thi Tinh xuống xe trước, nhìn Vân Dật Bạch bên trong xe, "Không phải anh vẫn còn lịch tập luyện sao? Anh đi đi, tự tôi đi được!" Cô vội nói.

Vân Dật Bạch gương mặt nhìn Thi Tinh thật lâu, giống như muốn nhìn thấu tâm tư cô.

Thi Tinh khản trương nắm chặt tay giống như lo sợ Vân Dật Bạch nhìn ra điều gì.

Một lúc lâu sau, Vân Dật Bạch mới lên tiếng, "Xong đợi tài xế đến đón, không được đi lung tung!"

"Ừm!" Thi Tinh thờ nhẹ.

Mất thấy Vân Dật Bạch cho xe rời đi, lúc này Thi Tinh mới dần thả lỏng. Xoay người nhìn cổng bệnh viện, cô trầm mặc một lúc mới chậm rãi đi về phía công viên đối diện bệnh viện ngồi xuống, định ngồi đợi ở đây một tiếng.

Một lát sau tài xế đến đón nhưng không thấy Thi Tinh, nhưng lại không dám tự quyết, vội vội vàng vàng đi tìm một lúc mới về báo với Vân Dật Bạch.

Đẩy cửa nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Vân Dật Bạch bên ghế sofa. Thi Tinh bất ngờ, "Sao anh vẫn chưa ngủ?"

"Cô đã đi đâu?" Vân Dật Bạch cố kiềm chế nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, trầm giọng nói. Từ lúc tài xế trở về báo lại đến giờ, đã qua mấy tiếng, thế mà bây giờ cô mới trở về.

Biết rõ không nên hoảng sợ nhưng cô vẫn sợ rụt cổ lại, Thi Tĩnh thở than một tiếng xui xẻo nói, "Không phải đến quyền tự do đi lại tôi cũng không có đây chứ?!" Cô lớn tiếng khiến người kia nổi giận.

Anh khịt mũi hừ lạnh, "Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!"

"Vừa rồi anh hỏi gì?" Cô giả vờ không hiểu nháy nháy mắt, bộ dáng như không biết gì.

Nực cười, bảo cô nghe lời sao? Cả ngày hôm nay cô đã rất mệt mỏi rồi, không muốn phải cãi cọ với anh nữa.

"Trốn tránh vấn đề không có nghĩa vấn đề này đã được giải quyết, tốt nhất cô hãy thành thật khai ra!" Hàn khí ở đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, điều đó cho thấy sự nhẫn nại của anh đã đến giới hạn.

Thi Tĩnh nghe vậy, tức giận mím mím môi. Cô biết anh tức giận là vì lo lắng cho cô, tức giận thì tức giận, đã uy hiếp thì đừng mong cô thuận theo!

Đừng nghĩ cô không lên tiếng là cô sợ anh. Cô là người làm việc rất có chừng mực, tuyệt đối sẽ không đẩy mình vào chốn nguy hiểm. Người đàn ông đang tức giận trước mặt này dường như có việc không hiểu!

"Anh chẳng là gì của tôi cả, vậy mà lại quản tôi còn chặt hơn cả bố mẹ tôi..." Cô nhỏ giọng oán giận. Muốn dùng cách này để thoát khỏi việc Vân Dật Bạch tra hỏi đến cùng.

"Cô nói cái gì? Cô thử nói lại lần nữa xem!" Khuôn mặt Vân Dật Bạch tái ra khí lạnh bức người áp lại nhìn cô.

Thi Tĩnh khiếp sợ, "Tôi đi gặp bạn không được sao, anh hung dữ cái gì!" Buột miệng giải thích, nhưng trong lòng lại thấy không phục. Cô chỉ muốn đến thăm Lạc Du thôi.

"Bạn nào?" Anh tra hỏi đến cùng.

"Bạn thân!" Làm sao! Định thăm vấn à! Cô không phải là phạm nhân.

"Không được nói dối!" Anh tức giận cắn lên cẳng cổ trắng nõn của cô.

Cô giương mắt trừng anh, lời nói bị nghẹn lại sau ánh mắt hung dữ của anh.

"Vậy sao không gọi điện cho tôi?" Vân Dật Bạch vẫn chưa nguôi giận tiếp tục hỏi.

"Hức, tôi không có số điện thoại của anh!" Cô thừa nhận.

"Hả?" Anh đầu tiên là ngẩn người, sau đó gầm lên, "Cô nói vậy là sao? Cô đã ở đây bao lâu rồi? Vậy mà ngay cả số điện thoại cũng không nhớ được, có cần tôi phải lấy số điện thoại ra khắc vào trong đầu cô không?" Anh tức giận gầm lên bên tai cô.

Chết tiệt! Hại anh lo lắng không yên, thiếu chút nữa thì cho rằng cô định bỏ trốn.

Về mặt Thi Tĩnh xấu hổ cười cười, mỗi lần đều là Vân Dật Bạch tìm cô. Hơn nữa từ trước đến nay cô ra ngoài vốn không mang theo điện thoại thì gọi kiểu gì được?

"Vậy anh muốn gì? Đừng tưởng tỏ ra hung dữ như vậy thì tôi sẽ sợ!" Cô cũng giận.

"Vậy sao?" Anh tức giận đưa mắt nhìn cô, đáy mắt nổi lên một tia kỳ lạ khó hiểu. Khiến trong lòng Thi Tĩnh thấy bất an.

"Phải!" Cô cứng miệng nói, sau lưng lại thấy sờn hết gai ốc.

"Được, tối nay chúng ta sẽ nói rõ mọi chuyện!" Anh tự nhiên nắm chặt lấy tay cô, ôm chặt lấy eo cô.

"Anh định làm gì?" Cô hoảng sợ nhìn anh.

"Làm gì?" Vân Dật Bạch bỗng nhiên cúi đầu cười, nụ cười rạng rỡ khiến Thi Tĩnh ngây ra. Đợi đến khi cô hoàn hồn đã bị anh vững vàng đặt ở trên giường.

Bỗng nhiên như ý thức được điều gì. Cô kinh hô một tiếng. "Vừa rồi anh..." Lúc này cô mới ý thức được mọi chuyện.

"Sao vậy?" Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn cô hỏi.

"Anh ôm tôi lên lâu?"

"Vậy thì sao?"

"Chân của anh..."

Vân Dật Bạch nghe vậy bật cười ha ha, chân anh vốn không có vấn đề gì lớn, lúc trước Lộ Dịch Nhiên nói là ba tháng chỉ là phỏng đoán nếu quá trình bình phục diễn ra lâu. Bên cạnh anh có quý y, chỉ nửa tháng là đã có hiệu quả như một tháng rồi.

Chỉ là bây giờ anh đã không nhịn được nữa rồi, cũng đã lâu rồi anh không đi lại hay hoạt động mạnh. Ôm cô lên lầu vẫn không có vấn đề gì.

"Anh cười cái gì? Chân của anh đã khỏi hẳn rồi sao?" Cô kinh ngạc nhìn anh. Bình thường anh ta như vậy để sai cô tắm rửa, bưng nước rót trà, tất cả đều là giả!

"Cũng không hẳn!" Vân Dật Bạch giải thích.

Nghe vậy, Thi Tĩnh vội ngồi dậy, "Vậy anh mau chóng nghỉ ngơi đi!" Cô xoay người nhường giường ngủ lại cho Vân Dật Bạch.

Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của cô, Vân Dật Bạch thừa nhận, bộ dạng lo lắng của cô khiến anh rất vừa lòng. Loại cảm giác này khiến anh thấy rất thỏa mãn.

"Ha ha, không phải lần trước cô còn lo lắng tôi không thể khiến cô hài lòng sao? Xem ra 'biểu hiện' lần trước của tôi khiến cô rất không thỏa mãn? Đường đường là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, tôi thấy mình phải có nghĩa vụ loại bỏ sự bất mãn trong cô, lại đây, tôi nay tôi đảm bảo nhất định sẽ 'dốc hết sức lực'!" Anh cười ác ý chậm rãi tới gần cô.

"Anh đừng có lại gần đây!" Thi Tĩnh lớn tiếng. "Vân Dật Bạch, anh đừng có khua môi múa mép trước mặt tôi." Lẩn tránh sự gần gũi từ anh.

Anh giống như một con báo mạnh mẽ lao về phía cô, lần này, không để cô có cơ hội chạy thoát, anh mạnh mẽ áp cô trên giường.

Thi Tĩnh trợn trừng mắt, anh trao cô một nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng. Đầu lưỡi anh bá đạo cạy mở đôi môi cô, mang theo đùa bỡn liếm qua liếm lại, hơi thở nóng hổi cũng theo đó tiến vào.

Anh dùng nụ hôn này để xoa dịu nỗi lo lắng bất an trong lòng.

Bất luận cô có trốn đi đâu, vẫn không thể thoát được khỏi anh. Đôi môi ngừng lại, bàn tay lớn cách một lớp quần áo vuốt ve trên dưới cơ thể người phụ nữ phía dưới.

Ngượng ngùng lấy tay cố gắng che đi cảnh xuân trước ngực. Thi Tĩnh trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch.

Kích thích càng lúc càng mãnh liệt khiến thân thể cô bắt đầu có phản ứng, Thi Tĩnh bất lực để mặc anh đè trên giường, gần như có thể cảm nhận được cơ thể càng ngày càng nóng lên, hô hấp cũng càng lúc càng hỗn loạn.

Đôi mắt đẹp của cô khẽ chớp, trong mắt như phủ một tầng sương mỏng càng thêm quyến rũ, cộng thêm khí chất thuần khiết yếu đuối ngược lại lại càng thêm mê người.

Anh lại đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi cô, hôn càng lúc càng mãnh liệt, nhiệt độ trên người hai người cũng càng lúc càng cao.

Hôn như vậy... khiến cô không còn tỉnh táo, toàn thân cô giống như bị anh nhen lên những đốm lửa, khiến cô thấy khó chịu, không được tự nhiên, bản năng trong cơ thể như trỗi dậy, đang âm ỉ rục rịch, khiến cô không kìm được khẽ cựa quậy thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 138: Bắt cóc giữa trời cao

Mùi hương nam tính mạnh mẽ khẽ áp đến, khắp khoang mũi cô đều là mùi của anh, khiến cô thấy mờ mịt choáng váng. Lưỡi anh không bị ngăn trở tàn sát bừa bãi trong miệng cô, đẩy đưa cùng lưỡi cô, hút sau đó di động khắp xung quanh, cô không thể ngăn cản, chỉ có thể bị động nhận lấy sự nhiệt tình của anh.

Nghĩ đến cảm giác anh đem đến khi mình kháng cự, đồng thời cô lại nghĩ đến thời gian cô ở cùng anh càng ngày càng ngắn. Cô không nhịn được mà đưa tay ôm lên cổ anh.

Hơi thở của Vân Dật Bạch khẽ lướt qua má cô, vành tai cô. Cô khẽ thở gấp một tiếng, anh khàn giọng mỉm cười, lại một lần nữa ôm lấy hông cô, nửa người dưới của hai người găt gao dán vào nhau.

"Đứa bé..." Chợt tỉnh táo lại Thi Tĩnh vội cầm lấy cánh tay đang làm loạn của Vân Dật Bạch nhắc nhở.

Bàn tay đang thăm dò đột ngột dừng lại, sâu trong đôi mắt Vân Dật Bạch chứa một chút nhẩn nhai. Cuối cùng, chán nản ghé xuống bên người cô thở

gấp. Máy lần liền, đưa tay áp chế cơ thể mình, tránh không đến gần Thi Tinh.

"Anh..." như vậy liệu có được không?

Dù sao thì bây giờ, cô vẫn có thể cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh. Cô biết lúc này rất khó với đàn ông. Anh chịu đựng như vậy, không thấy không thoải mái sao?

Một bàn tay lớn che lên đôi mắt cô, Vân Dật Bạch khàn giọng nói, "Đừng có dùng ánh mắt đó mà nhìn tôi." Ở trước mặt người phụ nữ của mình, anh có khả năng kiềm chế một lần, nhưng không có khả năng đến lần thứ hai.

"Vì sao?" Thi Tinh khó hiểu nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay dày rộng của anh.

Anh dùng ngón hân cây mở đôi môi của cô, mang theo ngang ngược yêu cầu cô đáp lại, hôn lên khắp người cô! Bỗng chốc một tay đặt lên nơi đầy đặn của cô, nắn bóp lúc nặng lúc nhẹ. Sau đó mỗi anh cũng đặt lên.

Cơ thể trắng nõn mềm mại dưới sự ngậm hút, liếm cắn của anh, cùng với đôi tay vuốt ve bên dưới, rất nhanh đã phiếm hồng.

Cơ thể Vân Dật Bạch phủ một tầng mồ hôi, một giọt dưới sức nóng của cơ thể anh rơi trên cơ thể mềm mại của Thi Tinh, giống như muốn thiêu đốt trái tim cô. Từng đợt tê dại xâm nhập khắp tứ chi của cô.

Hai tay anh chống lấy cơ thể mình, nhìn xuống người dưới thân, giọng nói trầm khàn đầy mê hoặc, "Giờ đây, cô đã biết vì sao chưa?"

Thi Tinh nhẹ nhàng trở mình nằm trên ngực anh, tìm một tư thế thoải mái rồi nằm xuống. Hải lòng rên lên một tiếng cảm thán, "Thì ra, sự tự chủ của đàn ông quả thật cũng không thể chịu được một đòn!"

Vì sự tiếp xúc của cô, Vân Dật Bạch cúi đầu hôn hôn lên ngón tay cô, "Cô đang khiêu khích đấy à?"

Câu trả lời của Thi Tinh chính là cười càn thích thú!

Ngày hôm sau... khi tình lại đã là giữa trưa.

Từ từ mở mắt, Thi Tinh phát hiện nơi đây cũng không phải trong phòng, vội vàng ngồi dậy, đánh giá xung quanh, hành động của cô lập tức khiến Vân Dật Bạch quay lại. Anh quay lại nhìn cô.

Thi Tinh cũng không rời mắt nhìn Vân Dật Bạch, bỗng nhiên quay đầu nhìn những đám mây xanh lửng lơ giữa bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, cô thở gấp vì kinh ngạc, "Nơi này..."

"Bây giờ cô đang ở giữa trời cao!" Vân Dật Bạch ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt lóe lên ý cười dịu dàng, "Ngủ ngon không?"

Lời của anh chắc chắn không phải nói đến thời gian, kích tình mãnh liệt trước đó giữa cô và Vân Dật Bạch nháy mắt ủa về trong đầu cô, oánh một tiếng, cô có thể cảm nhận được khắp mặt cô đều đỏ bừng. Đưa tay che lên miệng anh, cô hung tợn mở miệng, "Anh cầm miệng, đây là ở đâu?"

Vân Dật Bạch nhìn tay cô, nhún nhún vai tỏ ý bất anh cầm miệng, anh làm sao có thể trả lời câu hỏi của cô được.

Hậm hực thu tay lại, đôi mắt đẹp vẫn trừng anh không rời, "Trả lời tôi! Sao tôi lại ở đây?"

"Đây là máy bay riêng của tôi." Cái câu hỏi cuối cùng kia, khỏi phải hỏi.

Anh ở chỗ nào, cô đều phải ở đó. Điều này anh đã từng nói rồi!

Thi Tinh cũng chẳng thèm quan tâm đây là máy bay của ai, cô nhảy dựng lên, "Anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

Vân Dật Bạch từ từ đứng lên, đôi mắt ung lóe lên tia lãnh khốc, "Từ nay về sau tôi ở đâu, cô đều phải đi cùng tôi!"

"Tôi không muốn!" Thi Tinh tức giận. Đến bây giờ vì sao người đàn ông này vẫn không chịu hiểu, cô và anh là không thể nào!

Về mặt Vân Dật Bạch thản nhiên, "Từ trước đến giờ tôi chưa từng cần đến sự cho phép của cô!" Anh nói phải, thì là phải!

Bộ dáng ương bướng kiêu ngạo của anh càng khiến Thi Tinh thêm tức giận, "Vân Dật Bạch, đủ rồi đấy! Tôi không muốn có quan hệ gì với anh, tôi không muốn!"

"Không kịp nữa rồi!" Vân Dật Bạch cười, "Bây giờ muốn thoát khỏi quan hệ với tôi, đã không còn kịp nữa rồi!" Giọng nói của anh nhẹ nhàng lại khiến người ta không rét mà run. Cơ thể run run, Thi Tinh dùng hết sức lực toàn thân mới có thể kiềm chế cơ thể không ngừng run run của mình, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn Vân Dật Bạch, "Giao ước giữa tôi và anh lúc đó chỉ là sinh cho gia đình anh một đứa bé, giờ anh lại muốn giam giữ tôi sao? Vân Dật Bạch, rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

Chậm rãi tiến đến, Vân Dật Bạch nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng lắc đầu, "Không, giao ước giữa tôi và cô không chỉ có một, mạng sống sau này của cô đều là của tôi!"

"Anh buông tha cho tôi có được không?" Cô mệt mỏi, rốt cuộc không muốn tranh cãi với anh nữa.

"Không" Vân Dật Bạch chậm rãi nhả ra một từ.

Thi Tinh thất vọng lắc đầu, chậm rãi vận động cơ thể mình, "Anh thật sự không chịu buông tha cho tôi?"

Khuôn mặt âm trầm tuấn tú của Vân Dật Bạch nhìn chăm chăm vào hành động của cô, "Cô muốn làm gì?"

Thi Tinh dựa vào bên máy bay đi đến bên cửa thoát hiểm, "Tôi khiến anh buông tha cho tôi!"

"Cô dám!" Vân Dật Bạch nhìn theo động tác của tay cô, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ lo lắng bước về phía trước, "Thi Tinh, cô sống hay chết tôi cũng không quan tâm, nếu đứa bé trong bụng cô có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô!"

Thi Tinh buồn bã cười, "Tôi muốn về!" Tay cô đặt sẵn trên chốt cửa thoát hiểm. Cô phải đến một nơi cô quen thuộc để sinh đứa bé!

"Thi Tinh, đây là giữa trời cao, cô dám làm như vậy, cô cứ thử xem?!" Rốt cuộc ở bên cạnh anh thì sao? Sao lại khiến cô đến một khác cũng không muốn ở lại?

Thi Tinh ra sức lắc đầu, "Tôi muốn về!" Trong mắt cô lóe lên sự cương quyết.

Siết chặt nắm tay, cô ta chắc chắn rằng anh sẽ không để cô gặp chuyện gì không may sao? Chính vì như vậy, cô ta mới dám không chút kiêng nể gì mà khiến anh tức giận như vậy.

"Thi Tinh, có gan thì cô nhảy đi! Vân Dật Bạch tôi xin thề. Chỉ cần Thi Tinh cô nhảy xuống từ chỗ này. Thi Vĩnh Thành, Thẩm Lạc Du, Phong Linh, còn có những người thân thiết với cô, tôi đều sẽ khiến cho tất cả phải biến mất!" Vân Dật Bạch chột ngời xuống, mỗi một từ anh nói ra đều lãnh khốc vô tình như vậy.

Toàn thân Thi Tinh run lên, "Anh không thể!"

"Cô biết rõ là tôi có thể hay không!" Vân Dật Bạch ngạo mạn cười, "Cho đến bây giờ tôi cũng không phải là người nhân từ, cô cũng biết!"

Bàn tay đặt trên chốt cửa nói lòng, kỳ thật Thi Tinh luôn luôn hiểu suy nghĩ trong lòng Vân Dật Bạch, cô biết Vân Dật Bạch sẽ không làm hại cô, cũng sẽ không ngồi im để mặc cô tự làm hại chính mình. Chính vì vậy, cô mới dám làm vậy.

Thế nhưng, lại không giống như suy nghĩ của cô. Vân Dật Bạch không hề ngăn cản cô! Thậm chí cô còn nghĩ Vân Dật Bạch sẽ vì đứa bé trong bụng mà buông tha cho cô. Thế nhưng anh không hề!

"Những người đó không thù không oán với anh!"

"Bọn họ đều là vì cô!" Vân Dật Bạch lạnh lùng cười, "Tôi không muốn! Thế nhưng, bọn họ đều vì sự tùy hứng của cô mà biến mất. Tự cô hãy cẩn thận mà suy nghĩ đi!"

Không giống với Vân Dật Bạch, anh không giống với Vân Dật Bạch trước đây, Vân Dật Bạch trước đây tuy rằng lãnh khốc tàn nhẫn, nhưng cũng không làm hại những người vô tội. Mà người trước mắt đây, không phải anh ta đang nói đùa. Anh ta nghiêm túc!

Bàn tay đặt ở chốt cửa nói lòng, Thi Tinh chán nản ngồi xuống, "Rốt cuộc anh muốn tôi thế nào?"

Vân Dật Bạch chậm rãi tiến đến, từ từ ngồi xổm xuống trước mặt cô, một tay vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Ngoan ngoan nghe lời." Anh sẽ không để cô làm sao.

Tức giận nghiêng mặt đi, Thi Tinh cắn giận không nói một lời. Cô ghét mình lúc này. Cô ghét mình như bây giờ chỉ có thể ỷ lại vào anh, cô sợ rằng có một ngày thật sự mình không chịu nổi, sẽ trở thành kẻ phụ thuộc vào anh, mà đánh mất bản thân.

Cánh tay dài đưa ra kéo người ôm vào trong ngực, Vân Dật Bạch ôm lấy cơ thể cô ngồi vào bên cạnh, "Nghe lời ở lại bên cạnh tôi!"

"Không thể nào!" Thi Tinh ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh, "Anh sẽ lấy tôi sao?" Bọn họ ai cũng đều biết đáp án!

"Cô có thể dựa vào tôi!"

"Bao lâu?" Thi Tinh hỏi lại.

"Hửm?" Vân Dật Bạch không hiểu rõ lắm nhưng mày.

"Ở bên cạnh anh dựa vào anh trong bao lâu? Có thể được bao lâu? Vân Dật Bạch, anh cảm thấy tôi thế nào?" Thi Tinh giữ lấy mặt anh khiến anh cúi đầu nhìn mình hỏi, Vân Dật Bạch bực mình nhíu mày, "Sao lại hỏi như vậy?"

Thi Tinh không trả lời mà hỏi lại, "Anh thấy tôi xinh đẹp sao?" Cô cười tiếp tục nói, "Chưa bao giờ tôi cho rằng tôi là một người phụ nữ xinh đẹp! Trên

thế giới này còn nhiều người phụ nữ so với tôi còn xinh đẹp hơn. Tôi không đủ tự tin tương lai mấy năm sau, anh vẫn không thay đổi để ý đến khuôn mặt tôi, anh có thể tự tin sao?" "Tôi không phải vì gương mặt cô!" Vân Dật Bạch đen mặt, anh cảm thấy cô đang trêu đùa anh!

"Tức giận sao?" Thi Tinh nhẹ nhàng nói, "Tức giận là đương nhiên. Anh để tôi ở bên cạnh anh, vậy anh hãy chuẩn bị tốt lúc nào cũng có thể bị tôi chọc giận!"

Dùng cánh tay giữ chặt lấy cơ thể cô, Vân Dật Bạch cúi đầu, "Đây là cô đang nói cho tôi biết, cô bằng lòng ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi sao?"

Thi Tinh lắc đầu, "Tôi không muốn. Chính bởi vì không muốn, nên tôi có thể làm ra nhiều việc khiến anh tức giận. Anh chuẩn bị rồi chứ? Chuẩn bị đối mặt với tôi với lượng thời gian ngắn ngủi?!"

"Lượng thời gian ngắn ngủi?" Vân Dật Bạch hơi nhú mày.

Thi Tinh giả bộ không nhìn thấy anh nhú mày, nói thẳng, "Đúng vậy, con người sống bất quá cũng mấy chục năm coi như là thời gian ngắn không nhiều?! Anh muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời! Thế nhưng anh đã từng nghĩ đến, sau khi đứa bé chào đời anh sẽ để tôi ở đâu?" Cô cố ý nói khiêu khích.

Vân Dật Bạch chợt cúi đầu chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, "Cô có biết cô vừa nói với tôi cái gì không?"

Thi Tinh mờ mịt lắc đầu, cô không biết, hiện tại cô chỉ nghĩ muốn thuyết phục anh buông tha cho mình.

"Cô đang muốn tôi cầu hôn!" Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn cô, "Cô nghĩ đến mấy chục năm sau, không phải là muốn tôi cầu hôn sao?"

Bỗng nhiên hoàn hồn, Thi Tinh dùng sức đẩy anh ra, "Tôi không muốn! Anh đừng có tự mình đa tình!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 139: Cô yêu tôi sao?

Vân Dật Bạch kéo kéo khóe miệng, "Tốt nhất là không phải! Tôi cũng không có ý định sẽ kết hôn!" Anh chậm rãi nói, một lần thất bại trong tình yêu khiến anh cũng hiểu rõ hơn về hôn nhân. Anh không muốn đặt chân vào.

Thi Tinh ngẩng đầu lên, "Anh không định kết hôn?!"

"Phải!" Vân Dật Bạch không phủ nhận. Sau đó anh mỉm cười, "Bởi vì cô cũng không thể kết hôn!"

Trong giây lát, toàn thân Thi Tinh lạnh như băng căng thẳng nhìn Vân Dật Bạch. Giờ phút này, cô cảm thấy Vân Dật Bạch trước mắt thật xa lạ, xa lạ khiến cô cảm thấy ghê sợ. Thì ra, anh đã đưa ra với cô như vậy chỉ bởi vì cô và anh, cả đời này đều không thể chạm tay vào hôn nhân.

Đột nhiên khi đó, Thi Tinh nở nụ cười, "Ha ha, ha ha ha! Thì ra là vậy!" Sau khi hiểu được ý định của anh, trái tim cô sao lại đau đến vậy?

Cô bỗng nhiên thay đổi khiến mọi người trên máy bay đều kinh ngạc, bao gồm cả Vân Dật Bạch, anh chăm chú nhìn Thi Tinh đang cất tiếng cười lớn, trong lòng trầm xuống. Chuyện cô không kết hôn với anh lại khiến cô vui vẻ đến vậy sao?

"Thi Tinh!" Vân Dật Bạch gọi tên cô.

Thi Tinh cười nhưng nước mắt lại chảy xuống, lại không hiểu được rốt cuộc đây là nước mắt đau lòng, hay là nước mắt vui sướng. Chợt thu lại vẻ mặt và tiếng cười lớn, mặt cô không chút biểu cảm ngồi xuống bên cạnh anh, "Tôi đói bụng!"

Vân Dật Bạch đạm mạc liếc mắt nhìn cô không nói một lời, căn dặn phục vụ trên máy bay chuẩn bị đồ ăn.

Khuôn mặt Thi Tinh như phủ một lớp băng lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, cô biết Vân Dật Bạch đang nhìn cô, muốn biết vì sao khi này cô lại cười!

Mà ngay chính cô cũng không thể giải thích cho chính mình, huống chi là anh! Kéo kéo khóe miệng, nở ra một nụ cười, Thi Tinh nhìn người phục vụ bung đồ lên. Nói lời cảm ơn sau đó bắt đầu thưởng thức, hoàn toàn không thêm để ý đến Vân Dật Bạch ở bên cạnh.

Bây giờ cô không thể giống như ngày thường, thỉnh thoảng muốn kháng nghị Vân Dật Bạch mà không chịu ăn, cô phải lo cho đứa bé trong bụng.

Hôm nay Thi Tinh rất kỳ lạ, đây không giống người trong suy nghĩ của anh. Sau khi ăn xong Thi Tinh không hề gầy dựa không hề phản kháng cứ vậy mà nằm xuống ngủ. Coi như cuộc cãi cọ trước đó không hề xảy ra. Thế nhưng, chính bởi bộ dáng này của Thi Tinh, mới càng khiến Vân Dật Bạch cảm thấy khó hiểu.

Vì sao khi đó cô bỗng nhiên lại bình tĩnh vậy.



Đáp án, Vân Dật Bạch chỉ cần động não là sẽ nhanh chóng biết được. Máy bay bay trên cao, cũng không thèm quan tâm đến thời gian, cô ấy cũng không đến hỏi mình định đi đâu? Việc ông chủ bắt cóc nhân viên của mình thế này, cứ như là không cần cô ấy hỏi. Tự nhiên ông chủ sẽ phải giải thích. Huống chi, chuyện cô là nhân viên của anh, dường như cũng rất ít người biết được?!

Sự thay đổi của Thi Tình khiến Vân Dật Bạch khó hiểu. Là một người lãnh đạo, cái khiến anh khó kiểm soát nhất là những biến cố, bởi vậy, người lãnh đạo đều thích nắm quyền chủ đạo trong tay mình. Cho nên, anh không thích nhìn thấy sự thay đổi đó của Thi Tình. Điều này khiến anh có cảm giác mất kiểm soát, mà anh lại không thích cảm giác như vậy.

Ngồi bên cạnh Thi Tình, anh nắm cổ tay cô ép cô phải đối mặt với mình, ánh mắt Vân Dật Bạch sáng quắc chăm chú nhìn Thi Tình, hồi lâu sau mới nhả ra một câu, "Cô muốn làm gì?"

Thi Tình cả kinh trong lòng, tim đập liên hồi, cô kéo kéo khoe miệng giựt tay khỏi cánh tay Vân Dật Bạch, "Này anh không thèm để tôi vào mắt, tôi còn có thể thế nào nữa? Sao vậy? Giờ đã không chịu được bộ dáng của tôi rồi à?" Cô cười giễu cợt.

"Thi Tình!" Hai ngón tay anh giữ lấy người cô âm trầm đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Đừng có chọc tức tôi!"

Thi Tình lắc đầu bật cười, "Tôi nào dám chọc tức gì anh! Vân tổng!"

Vì hai từ cuối của cô, Vân Dật Bạch nghiêm mặt nhìn cô, "Đừng ép tôi nổi giận!"

"Anh nhầm rồi, tôi vốn là như vậy, nếu không nhìn được, anh có thể ném tôi khỏi máy bay. Tôi tin anh làm được, thật sự!" Thi Tình không có hứng thú nói đùa!

Lạnh lùng buông tay cô ra, Vân Dật Bạch trả thù cô bằng cách hung hăng cắn lên cánh môi cô. Cô bị đau nhứt mảy, muốn giãy dụa lại bị anh cắn mạnh hơn, cho đến khi trong miệng hai người đều tràn ngập mùi máu tươi, lúc này Vân Dật Bạch mới buông môi cô ra.

Môi dưới bị anh cắn đến chảy máu, Thi Tình liếm liếm vết thương trên môi bởi vì nhiễm nước miếng mà có chút đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhứt chặt, chịu đựng đau đớn không lên tiếng. Quạt cuồng gió tay lau máu trên miệng.

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn động tác của cô. Nhìn cánh môi cô bị mình tàn sát bừa bãi mà sưng đỏ ửng hiện máu tươi. Một cảm giác khát máu hiện lên trong đầu anh.

Từ từ đưa tay, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng xoa lên môi dưới sưng đỏ của cô.

Đôi môi mềm mại bị ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve, cơ thể Thi Tình căng cứng. Nhanh chóng nghiêng mặt né tránh ngón tay của anh.

Vân Dật Bạch đưa tay nắm chặt cằm cô ép cô đối mặt với mình, nhìn cánh môi sưng đỏ, một lần nữa đè ép lại ý định muốn trừng phạt, lúc này đây, anh không há mồm cắn, ngược lại lại dùng đầu lưỡi linh hoạt của mình nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương trên môi cô.

Có người nói, nước bọt là được liệu chữa được mọi miệng vết thương.

Vân Dật Bạch cứ vậy mà triệt triệt để để bôi thuốc cho cô!

Đợi đến khi hai người tách ra, hô hấp của Vân Dật Bạch đã khàn khàn, mà Thi Tình thì thiếu chút nữa hít thở không thông. Cô tin rằng nếu không vì lo lắng cho đứa bé trong bụng cô, Vân Dật Bạch nhất định sẽ không nương tay.

Hai tay nắm chặt hung hăng đánh vào lồng ngực anh, "Anh muốn tôi chết ngạt sao?"

Những lời này khiến tâm trạng Vân Dật Bạch chợt thoải mái hơn, "Lâu như thế, cô không biết phải thở sao?"

Nghe vậy, Thi Tình mở to hai mắt nhìn, sau đó lại trầm mặc.

Sự trầm mặc của cô khiến tâm trạng vừa mới buông lỏng của Vân Dật Bạch lại một lần nữa rét lạnh, bàn tay anh giữ lấy khuôn mặt cô nguy hiểm cảnh báo, "Không muốn nói chuyện với tôi?" Thi Tình chuyển mắt nhìn lại anh, sự kiên định trong mắt khiến anh bức mình.

"Cô định cả đời này sẽ không nói câu nào với tôi?"

Thi Tình chợt nở nụ cười, "Cả đời? Anh sống đến khi đó sao? Tôi còn không thể xác định mình có thể sống lâu đến như vậy! Anh có thể sống lâu đến vậy sao?"

Vân Dật Bạch nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cô, "Thật không? Thi Tình, tôi và cô quen nhau đã bao lâu rồi?" Anh không muốn nghe được cái từ 'chết' từ miệng cô, anh cũng không thích người bên cạnh có suy nghĩ như vậy.

Anh chợt nói sang chuyện khác khiến Thi Tình nhất thời không kịp phản ứng, trả lời theo bản năng, "Hai, không, ba năm!"

Vân Dật Bạch điên cuồng cười, "Năm năm! Từ lúc cô và Dật Thanh quen nhau, tôi đã biết cô!" Chẳng qua mỗi lần cô nhìn thấy anh đều run lẩy bẩy, tất nhiên sẽ không thật sự nhìn thấy anh.

Giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đặt bên môi mình dùng chính môi mỏng của mình ma sát của cô. Hơi lạnh từ đôi môi phả vào cô, Thi Tĩnh cảm thấy toàn thân mình nhẹ nhàng tựa vào bên người anh, hồi lâu, cô âm thầm than một tiếng, "Thì sao?"

Ma sát đôi môi một chút, kéo rộng khoảng cách giữa hai người, nghiêm túc cúi đầu hỏi, "Thì Tĩnh, cô yêu tôi sao?"

Dường như là ngay lập tức, Thi Tĩnh vội trả lời, "Không!"

"Nếu đã như vậy, cô còn lo lắng cái gì?" Giọng nói của Vân Dật Bạch thân nhiên không chút gọn sóng, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy mây đen của anh có thể thấy được, anh đang bức mình.

Thi Tĩnh khó hiểu nhìn anh.

Như không muốn nhìn thấy cô, Vân Dật Bạch xoay người đưa lưng về phía Thi Tĩnh, lạnh lùng cong khóe miệng, "Cô đã không động lòng với tôi, sao còn lo lắng việc tôi kết hôn chứ?" Đây là vấn đề không nên tồn tại.

Nếu thật sự dễ dàng như lời anh nói, vậy thì tốt! Thi Tĩnh mím môi, không hề để ý đến anh, "Ngược lại anh hiểu rất rõ!"

"Tôi biết rất nhiều, cô muốn biết không?" Vân Dật Bạch nghiêng mặt nhìn cô.

"Không muốn!" Cô quyết định, sau này nếu có một ngày rời khỏi Vân Dật Bạch, cô sẽ đem mọi thứ giữa cô và anh khắc sâu trong lòng mãi mãi.

Bỗng nhiên khi đó mất hứng nói chuyện, Vân Dật Bạch đứng lên không nói một lời mà rời đi.

Nghe thấy tiếng bước chân anh rời đi, Thi Tĩnh thở dài xoay người nhìn đầu máy bay. Cô thật sự không nghĩ sẽ rời khỏi nơi thân thuộc đó, bằng không sau ba năm cũng sẽ không trở về đây. Nhìn Vân Dật Bạch đưa lưng về phía mình, trong lòng cô nổi lên một cỗ sợ hãi, nếu anh phát hiện bí mật của cô. Cô nhất định sẽ chết vô cùng thê thảm!

Ngay khi cô còn đang suy nghĩ, Vân Dật Bạch như nghĩ đến điều gì. Bỗng nhiên lên tiếng, "Nếu không muốn nghỉ ngơi, lại đây, tôi dạy cô lái máy bay!"

Đề nghị này thật sự rất mê người, cho dù là với trẻ con hay là cô, chưa từng được chạm vào đều có sức mê hoặc. Vì thế đương nhiên Thi Tĩnh đi đến phòng cơ trưởng.

Vân Dật Bạch đứng đằng sau người cô giải thích cho cô công dụng của từng chiếc nút, nhìn người lái máy bay bên cạnh giảng giải cho cô từng động tác. Bởi vì tò mò cùng hứng thú, Thi Tĩnh nhiệt tình nghe, tạm thời bỏ qua mâu thuẫn với Vân Dật Bạch.

"Trước nên biết một chút, nếu đã hiểu rõ, lần sau tôi đưa cô đi!" Vân Dật Bạch nói khẽ với cô.

Thi Tĩnh hưng phấn quay lại, "Anh hứa?"

Vân Dật Bạch gật đầu, "Ừ. Chuẩn bị khóa trình!" Đương nhiên phải chuẩn bị khóa trình, chuẩn bị khóa trình cho mỗi bộ đội đặc chủng.

Anh vừa nói vậy Thi Tĩnh cũng đã hiểu, bây giờ trên thế giới chỉ cần có tiền là có thể mua được máy bay trực thăng, cũng có thể thi lấy giấy phép, điều này không có gì lạ cả.

"A!" Nói đến đây, lúc này cô mới nhớ ra, "Bây giờ chúng ta đang đi đâu?"

Vân Dật Bạch như nghĩ điều gì liếc nhìn cô một cái, sau đó thay đổi nét mặt, "Nhà tù!"

"Hả?" Về mặt Thi Tĩnh khi nghe được hai từ này giống hệt như về mặt Lăng Thiếu Dương.

"Thế nào là nhà tù?"

Vân Dật Bạch chợt nở nụ cười, "Cô muốn biết?"

Gật đầu thật mạnh, "Đương nhiên!"

"Rất nhanh rồi cô sẽ biết, hơn nữa, tôi còn tìm cho cô một cái không khác gì địa ngục!" Vân Dật Bạch cười có chút tàn khốc khát máu.

Toàn thân Thi Tĩnh run lên cảm giác như có một hơi lạnh phả lên theo lòng bàn chân, "Có ý gì?" Cái gì gọi là tìm cho cô một cái không khác gì địa ngục?!

Vân Dật Bạch chỉ nhìn cô cười mà không nói.

Về mặt này càng khiến Thi Tĩnh thêm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 140: Nơi được gọi là nhà tù

"Vân Dật Bạch, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?"

"Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cô đâu!" Vân Dật Bạch đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô.

Tuy rằng anh nói vậy, Thi Tinh vẫn cảm thấy ớn lạnh.

Cô bắt an hỏi, "Anh..."

"Thưa ngài, đến nơi rồi!" Lời cô bị chặn lại, cơ trường bỗng nhiên lên tiếng.

"Hạ cánh!" Nói xong, Vân Dật Bạch kéo Thi Tinh trở lại chỗ ngồi thắt dây an toàn.

Lo lắng nhìn theo động tác của anh, Thi Tinh quay đầu nhìn Vân Dật Bạch, sắc mặt anh vẫn không đổi cang khiến cô cảm thấy bất an trong lòng.

Sau đó máy bay hạ cánh, máy bay rung chuyển khiến trái tim cô như treo lên. Một đôi bàn tay rắn rỏi giữ lấy cổ tay cô, Thi Tinh từ từ mở mắt ra đáp lại ánh nhìn lo lắng từ Vân Dật Bạch.

"Cô sao vậy?" Anh có thể cảm giác được bàn tay nhỏ nhắn trong tay anh đang khẽ run.

"Không, không sao!" Thi Tinh run rẩy nói.

Rõ ràng là, Vân Dật Bạch không hề tin những gì cô đang nói, anh xoay người tháo dây an toàn trên người cô. Cô nắm chặt lấy tay anh khiến anh càng cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi từ cô.

Anh khẽ nhủ mảy vрон tay ôm cả người Thi Tinh bẻ đặt lên đùi, vòng tay ôm chặt lấy cô, khiến cả người cô đều nằm trọn trong ngực anh.

Đặt cảm trên bả vai mềm mại của cô khẽ nói, "Đừng sợ! Có tôi ở đây rồi!"

Sự sợ hãi khiến Thi Tinh cố gắng thu nhỏ mình lại nằm gọn trong ngực anh, Vân Dật Bạch cũng ôm chặt lấy cô. Cho đến khi máy bay thăng bằng trở lại, toàn thân Thi Tinh vẫn run run như trước. Có lẽ là do những lời anh nói, mà cũng có lẽ là do cô lưu luyến hương vị từ anh.

Vân Dật Bạch nghiêm mặt ôm cô bước xuống máy bay. Cho đến khi hai chân tiếp đất, Thi Tinh mới mở mắt nhìn xung quanh.

"Sao? Bình tĩnh lại rồi à?" Vân Dật Bạch nắm chặt lấy bả vai cô thấp giọng hỏi.

Khó khăn nuốt nước miếng, Thi Tinh bắt đầu thấy may mắn khi cô chưa đến giai đoạn ôm ghén, nên khi lên máy bay mới không gặp chuyện gì. Từ từ bình tĩnh trở lại, Thi Tinh nói, "Tôi không sao!"

"Thói xấu này của cô có từ khi nào vậy?" Vân Dật Bạch nhíu mày hỏi, lúc còn trên máy bay không có vấn đề gì, vừa xuống máy bay thì cả người liền phát run là sao?

"Mới đây!" Thi Tinh nói ngắn gọn. Mắt đẹp quan sát bốn phía, sau đó cô mới phát hiện ra, cả một phi trường rộng lớn như vậy lại chỉ có bọn họ, đường băng phía xa xa cũng không có một ai.

Cô nghi ngờ quay đầu hỏi, "Đây..."

"Sân bay tư nhân, đi thôi!" Vân Dật Bạch cũng không nhiều lời. Dắt theo Thi Tinh ngồi lên một chiếc xe jeep.

Đi đến trước xe, Thi Tinh ngừng lại. Điều này khiến Vân Dật Bạch khó hiểu nhìn cô, "Có chuyện gì hay sao?"

"Anh... không định kiểm tra chút sao?" Thi Tinh chần chừ mở miệng hỏi.

Cánh tay Vân Dật Bạch đang mở cửa khựng lại, chợt nắm chặt lại, "Không sao đâu, lên đi!" Nơi đây là địa bàn của anh, sẽ không có nguy hiểm gì.

Thi Tinh trừng mắt nhìn xung quanh xe jeep, cô ngồi xuống ngay bên Vân Dật Bạch, "Sao anh lại muốn ngồi xe này?" Cô không biết Vân Dật Bạch là người phóng khoáng. Huống chi người lái xe cũng không phải là anh.

Vân Dật Bạch sau khi lên xe nhướn mày, nói với cô, "Loại xe này thích hợp để ngắm cảnh hơn!"

"Ngắm cảnh?" Thi Tinh càng thấy khó hiểu, anh nói vậy là có ý gì chứ?

Song cũng rất nhanh, cô đã hiểu được anh nói ngấm cảnh là có ý gì!

Một đàn động vật hoang dã xuất hiện ngay trước tầm mắt Thi Tĩnh, cả người cô đều như bị hù dọa! Ngoại trừ đoàn xe của anh trên đường, hai bên trái phải đâu đâu cũng là động vật hoang dã chạy nhảy tự do. Đường như đã lâu rồi chúng chưa được thấy con người vậy.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến chúng rống to thành tiếng, những tiếng kêu gào đinh tai nhức óc nhất thời khiến toàn thân Thi Tĩnh run lên, bàn tay nắm chặt tay Vân Dật Bạch càng thêm dùng sức. "Rốt cuộc đây là đâu?" Nếu đổi lại là trước đây, đưa cô đến nơi này để ngắm cảnh Thi Tĩnh hoàn toàn không phản đối. Nhưng giờ đến chỗ ngắm cảnh là chỗ nào cô cũng không biết, khiến cô không cảm nhận được chút an toàn nào.

Lo lắng đẩy đẩy bên người Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh run run nói, "Đây rốt cuộc là chỗ nào?"

Từ từ mở mắt, Vân Dật Bạch bỗng nhếch môi cười, "Nhà tù?!"

Nhà tù?!

Thi Tĩnh tròn trừng mắt, "Chỗ này đâu phải nhà tù, là vườn bách thú thì đúng hơn!"

"Không!" Vân Dật Bạch lắc đầu, "Chỗ này không phải vườn bách thú!"

"Vậy là cái gì?"

"Sở thú hoang dã! Tự nhiên!" Vân Dật Bạch chậm rãi cười liếc nhìn Thi Tĩnh.

Nói đến đây, Thi Tĩnh cuối cùng như nghe được điều gì, cô chỉ bốn phía, "Chỗ này là của anh?"

Vân Dật Bạch yên lặng lắc đầu, "Không phải! Tôi không có bất kỳ hứng thú gì với chỗ này!"

Thi Tĩnh sắp điên rồi, "Thế thì anh ở cái chỗ này làm cái gì?" Cô lớn tiếng hét.

Chậm rãi ngồi thẳng dậy, "Bạn tù của cô!" Vân Dật Bạch thông thả chỉ vào động vật hoang dã phía xa xa nói.

Bỗng chốc, Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch, "Không phải anh đang đùa đấy chứ?"

Cô vẫn cho rằng câu nói kia của Vân Dật Bạch chỉ là những lời nói đùa.

"Đã khi nào lời nói của tôi chỉ là nói chơi chưa?" Vân Dật Bạch hí mắt lướt nhìn Thi Tĩnh.

Ngay sau đấy, Thi Tĩnh vội xoay người mở cửa xe, lại bị Vân Dật Bạch từ phía sau ôm chặt lấy, cô hét lớn, "Buông tôi ra, Vân Dật Bạch, anh là tên khốn khiếp, anh buông tôi ra!" Anh muốn giam cô ở đây mãi hay sao?

Một tay giữ chặt người trên ghế cả người anh nháy mắt áp sát lại, hai mắt Thi Tĩnh hoảng sợ nhìn Vân Dật Bạch, lúc này, trong mắt cô, Vân Dật Bạch giống như sắp phát điên vậy.

"Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Buông tôi ra, Vân Dật Bạch!"

Môi Vân Dật Bạch khẽ gợi lên một nụ cười ác ý, khẽ nói, "Tôi muốn làm gì? Câu hỏi này rất hay! Cô sẽ nhanh được biết câu trả lời thôi!"

Không! Đây không phải là Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch sẽ không như vậy! Thi Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy Vân Dật Bạch trước mắt thật xa lạ. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc từ đầu xuống chân đánh thẳng vào tim cô khiến cô không kìm được khẽ run lên, một lúc sau, cô run rẩy hỏi, "Anh là ai?"

Vân Dật Bạch đang giữ chặt người cô nghe được lời này của cô, động tác cũng trở nên cứng ngắt. Chưa bao giờ trong đầu anh tràn đầy giận dữ đến vậy, con giận từ trong tim truyền đến, anh lạnh lùng nhìn Thi Tĩnh, "Tôi là ai? Thi Tĩnh, cô có bị điên không vậy?"

Toàn thân Thi Tĩnh cứng ngắt ngược nhìn Vân Dật Bạch, "Anh là ai?" Anh không phải Vân Dật Bạch mà cô biết, không phải!

Sắc mặt Vân Dật Bạch lạnh dần, chậm rãi buông cô ra, nhận thấy cử động từ anh, Thi Tĩnh vội tránh sang một bên ôm chặt lấy mình thu lại một góc.

Cánh tay vươn ra cứng ngắt giữa chừng, sau đó từ từ nắm chặt lại, Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô.

Trong lòng Thi Tĩnh rất lo sợ. Vân Dật Bạch trước kia tuy rằng lạnh nhạt nhưng không hề gây thương tổn cho cô như vậy, Vân Dật Bạch bây giờ thật xa lạ, xa lạ đến mức cô không thể tin người này chính là Vân Dật Bạch. Cô cố gắng thu mình lại, hai mắt cảnh giác nhìn Vân Dật Bạch.

Giằng co với cô một lúc lâu, Vân Dật Bạch lúc này mới chậm rãi xoay người lại ngồi một bên nhìn Thi Tĩnh.

Cứ như vậy, Thi Tĩnh không biết từ lúc nào thì ra khỏi sở thú hoang dã này, xe chạy nhanh vào rừng, lái xe đi khoảng mười phút, lúc này Thi Tĩnh mới trông thấy một khu rừng nguyên sinh xuất hiện trong tầm mắt.

Vẫn tạo khoảng cách với Vân Dật Bạch như trước, hai mắt nhìn thẳng dò xét bốn phía. Lặng nhớ đường đi trong đầu.

Vân Dật Bạch sao không đoán được suy nghĩ trong đầu cô, cười giễu, "Không cần nhớ đường làm gì, cho dù cô không sợ bọn bạn tù hoang dã kia, dù có ra ngoài cô cũng không thoát khỏi đây được đâu!"

"Vì sao?" Thi Tinh vội hỏi. Chỉ cần biết đường cô có thể rời khỏi đây.

Vân Dật Bạch đột nhiên cười, "Vì đây là một hòn đảo biệt lập!"

Nghe vậy, Thi Tinh kinh ngạc thở mạnh, "Anh bị điên à. Sao anh lại đưa tôi đến đây?" Anh muốn làm gì chứ?

Một tay Vân Dật Bạch đặt trên cửa kính xe không buồn trả lời câu hỏi của cô, cả người hơi lắc lư khi xe rung lắc, đôi môi mỏng khẽ nhếch, "Bởi vì, như vậy cô sẽ không thể đi đâu được!" Cũng không có ai đến được đây.

Kinh ngạc nhìn anh, Thi Tinh nhủ mày, "Anh sợ tôi bỏ đi?"

Vân Dật Bạch hừ một tiếng!

Thấy vậy, Thi Tinh nhẹ nói, "Nếu tôi hứa sẽ không bỏ đi, liệu anh có thể..."

"Không thể!"

"Vì sao?"

"Tôi không tin cô!"

"Tôi sẽ không bỏ đi!"

"Tôi lấy gì để tin cô đây?"

"Vậy anh dựa vào cái gì mà giam giữ tôi?" Thi Tinh tức giận.

Vân Dật Bạch mỉm cười, "Cô cho rằng tôi sẽ bỏ mặc người mang trong mình giọt máu của nhà họ Vân mà không lo sao? Cô ở đây mà dưỡng thai."

Lúc này Thi Tinh cảm thấy rất hối hận vì quyết định của mình. Cô không muốn tiếp tục nói lý với người đàn ông kia, Chỉ có thể tức giận hỏi, "Rốt cuộc thì anh muốn giam tôi đến bao giờ?" Dù sao thì cô cũng cần phải biết mình bị giam đến lúc nào.

Vân Dật Bạch thần thần bí bí nhìn cô, bỗng nhiên nói một câu khiến Thi Tinh càng thêm giận.

Anh nói, "Cô vẫn muốn rời khỏi đây?"

Không nghĩ đến người kia lại muốn nhốt mình ở đây đến già!

"Anh bị điên à?" Xe ngừng lại, Vân Dật Bạch nhảy xuống xe, Thi Tinh vẫn ngồi yên trên xe nhìn anh.

Vân Dật Bạch ôm hai tay trước ngực nhìn cô, "Xuống xe!"

"Tôi... không xuống!"

Nghe vậy, Vân Dật Bạch thần nhiên nhướn mày, "Không xuống chứ gì?"

"Không!"

"Được!" Vân Dật Bạch xoay người rời đi, Thi Tinh thấy vậy có chút khó hiểu.

Không lâu sau, tiếng Vân Dật Bạch từ xa truyền đến, "Chỗ này sau tám giờ tối là thời gian hoạt động của động vật hoang dã. Đây chính là nguyên nhân vì sao đến giờ bọn chúng vẫn là loài hoang dã!"

Giọng anh không nhanh không chậm khiến lông tóc toàn thân Thi Tinh dựng thẳng lên, cô dùng tốc độ nhanh nhất có thể xoay người xuống xe ôm chặt lấy tay Vân Dật Bạch, không quên trách mắng, "Anh bệnh à!"

Vân Dật Bạch mỉm mỉm môi, "Khi cần người khác bảo vệ thì không nên mắng chửi người ta. Như vậy không tốt!"

Thi Tinh càng ôm chặt hơn. Đôi mắt đẹp cẩn thận quan sát xung quanh, "Sao anh lại mua chỗ này?"

Nhìn bộ dạng nhu thuận kéo lại bước đi của mình, Vân Dật Bạch lắc đầu vươn tay giữ lấy hông cô hướng về phía trước nhấc lên, hai chân Thi Tinh rời khỏi mặt đất cứ vậy bị anh nửa ôm nửa kéo vào căn nhà gần đó.

Lúc này mới lên tiếng, "Chỗ này không phải của tôi!"

## Chương 141: Muốn ngủ cùng tôi phải trả tiền

"Là ai? Sao lại biến thái đến vậy?"

"Bùi Lăng!" Đây là hòn đảo tư nhân của Bùi Lăng. Bùi Lăng rất thích những thứ này. Hiển nhiên Bùi Lăng coi nơi này như một nơi để nghỉ ngơi, xung quanh trăm dặm chỉ có duy nhất một căn biệt thự. Cũng không đúng, không phải một căn, mà là vài căn. Đều được quy hoạch trong cùng một phạm vi.

Nhìn quanh bốn phía Thi Tĩnh nói ra suy nghĩ của mình, "Vì sao lại có nhiều nhà như vậy? Nơi này có nhiều người ở vậy sao?"

Vân Dật Bạch thần nhiên liếc mắt một cái cũng không nói gì!

Bị Vân Dật Bạch cứ vậy kéo vào cửa, Thi Tĩnh phát hiện sau khi vào nhà Vân Dật Bạch liền khóa cửa lại.

Thi Tĩnh liền hét lớn, "Sao anh lại khóa cửa?!"

"Chẳng lẽ cô muốn để dã thú đến ăn thịt sao?" Lời anh nói trước đó cô nghe không hiểu sao?

Thi Tĩnh nuốt nuốt nước miếng, "Nếu biết có nguy hiểm, sao anh còn xây nhà ở đây?"

"Cô nói thử xem?" Vân Dật Bạch lạnh lùng liếc cô, "Nếu không phải là ở đây, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?"

Thi Tĩnh mím mím môi, "Tôi luôn luôn biết nghe lời, bằng không làm sao có thể bị anh đưa đến cái nơi quái dị như vậy mà vẫn phải chấp nhận!"

"Đúng vậy, lúc mới đầu tôi cũng cho là thế!" Vân Dật Bạch không hề phủ nhận, khi mới bắt đầu đúng là vì đe dọa cô phải chuộc tội cho Dật Thanh, ai biết được đến cuối cùng lại biến thành tình huống như thế này!

Anh thừa nhận khiến trái tim Thi Tĩnh nhói đau nhưng vẫn giả bộ tươi cười, "Nếu đã vậy, bây giờ anh đang làm gì hả?" Đem cô nhốt ở đây, sợ cô lợi dụng thiên tử để sai khiến chư hầu sao?

"Lúc mới đầu tôi cũng cho là vậy, thế nhưng khi chiếc xe phát nổ cô không nên cứu tôi, khi tôi suy sụp nhất không nên để ý đến tôi!" Vân Dật Bạch nói ra từng chữ, đôi mắt nghiêm túc nhìn vào mắt Thi Tĩnh. "Cô không nên trêu chọc tôi sau đó lại muốn rời đi!" Đối diện với lời chỉ trích như vậy. Bỗng nhiên khi đó Thi Tĩnh lại trầm mặc. Đúng, cô không nên. Cô biết rất rõ là không nên làm, nhưng vẫn cứ làm. Cho dù sau đó cô cũng không hề hối hận.

"Nếu tôi đã làm sai nhiều chuyện đến vậy, vì sao anh còn kiên trì muốn sinh đứa bé cùng tôi chứ?"

"Tôi nói rồi, không sống cùng cô thì sẽ phải lấy Dương Chi La, một trong hai người, tôi sẽ chọn cô!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói, "Cô thừa nhận cô đã làm sai! Tôi sẽ cho cô cái nhà tù này! Đây là cái giá phải trả cho lỗi lầm của cô trước mặt tôi!" Vân Dật Bạch ngắt lời cô thông thả nói. Thi Tĩnh không hiểu cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Cô chỉ cảm thấy mũi ê ẩm, khóe mắt nóng nóng. Đợi đến khi cô tìm lại được giọng nói của mình thì đã nghẹn ngào, "Tôi hối hận!"

"Muộn rồi!" Không biết từ lúc nào, Vân Dật Bạch chậm rãi bước đến trước mặt cô, bàn tay to chậm rãi vuốt lên tóc cô, "Tôi đã nói rồi, nếu cô đi đừng để tôi tóm được, Thi Tĩnh, cô bị tôi tóm được đừng mong có cơ hội có thể rời khỏi!" Giọng nói của anh mềm nhẹ như đang dỗ cho đứa bé ngủ.

Thi Tĩnh khóc thút thút, "Anh có thể coi như không thấy tôi!" Nếu có lòng để một người chạy thoát, đâu cần phải phiền phức như vậy.

"Thật ngại quá, hành động của tôi luôn nhanh hơn lý trí của tôi!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói.

Thi Tĩnh nói đúng, anh hoàn toàn có thể coi như không gặp cô, để cho cô rời đi một mình, anh cũng có thể từ chối lời đề nghị của mẹ, nhưng anh vẫn cứ làm như vậy! Lý do vì sao, anh không muốn nói nhiều, cũng không muốn nghĩ nữa.

Anh cho là, bất quá Thi Tĩnh cũng chỉ là một sinh mạng tồn tại trong ký ức của anh, mà khi anh và cô cùng xuất hiện đều bắt nguồn từ Dật Thanh. Nhưng chính bộ dáng cô liều mạng trong vụ nổ đó, anh cũng hiểu mọi việc đã qua thì cho nó qua đi, bây giờ, anh muốn cô bước tiếp.

Vốn dĩ, anh cũng không định đưa Thi Tĩnh đến đây. Sau khi nói chuyện cùng Bùi Lăng, đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh. Anh muốn giữ chặt lấy cô. Khi anh dứt khoát muốn làm gì đó. Cô lại không muốn ở bên cạnh anh!

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên nhốt cô ở bên cạnh anh. Để đảm bảo cô thật sự không thể rời khỏi anh, cũng vì sự an toàn của cô và đứa trẻ, anh nghĩ, nơi này là nơi thích hợp nhất.

Nước mắt gột sạch đôi mắt của cô, Thi Tĩnh nghẹn ngào mở miệng, "Tôi bảo đảm, khi đi đâu tôi sẽ báo cho anh biết!"

"Những lời này nếu cô nói với tôi trước khi vụ nổ đó xảy ra, tôi sẽ tin cô!"

Thi Tĩnh chợt ngừng đầu, "Vì sao bây giờ không tin?"

Câu trả lời của Vân Dật Bạch chỉ là chậm rãi nghiêng người nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, "Thi Tĩnh, cô yêu tôi sao?"

Vấn đề này không phải là lần đầu tiên Vân Dật Bạch mở miệng hỏi. Lại khiến Thi Tĩnh lần nữa trầm mặc!

Theo bản năng, Thi Tĩnh né tránh ánh mắt nóng rực của anh.

Thật lâu sau Vân Dật Bạch chậm rãi buông cô ra, "Cô yêu tôi!" Anh kiên định nói.

"Tôi không hề!" Thi Tĩnh vội vàng giải thích, "Tôi không hề yêu anh, không hề!" Cô không biết là đang nói với chính mình hay đang nói cho Vân Dật Bạch nữa. Chậm rãi lui về phía sau vài bước, môi Vân Dật Bạch khẽ nhếch, "Cô sợ yêu tôi, là vì bất an trong lòng hay vì cái gì khác?!"

Thi Tĩnh mím môi không nói. Sợ sao? Sợ nên không yêu anh sao? Cô dùng sức lắc đầu.

Thi Tĩnh ôm chặt bả vai mình kiên định nói, "Không!"

Cùng lúc đó Vân Dật Bạch nhìn cô không rời mắt.

Trong lòng giống như bị cái gì đó thiêu đốt, dường như anh muốn nói gì đó...

Bỗng nhiên, hai tay Thi Tĩnh bịt chặt tai mình, "Tôi không muốn nghe, tôi không biết!"

Một đôi tay chặt chẽ nắm lấy cổ tay cô dùng sức kéo tay cô xuống, Vân Dật Bạch nói từng chữ một, "Cô có lòng tham không đáy, cô muốn tình cảm được báo đáp. Có phải hay không?" Mỗi từ anh nói ra đều như muốn khắc vào trong lòng cô vậy.

Đôi mắt Thi Tĩnh đăm lẹ nhìn anh, "Vân Dật Bạch, sao anh phải ép tôi như vậy? Tự anh hãy nghĩ lại xem, sau khi quen tôi, anh đã trải qua những gì?" Ngừng lại, cô cười khổ một tiếng, nói tiếp, "Dật Thanh, mẹ anh, Dương tiểu thư. Từng sự kiện đều do anh cứng rắn ép tôi trải qua cùng anh!" Mỗi một câu nhắc nhở của cô đều khiến Vân Dật Bạch đen mặt.

Anh tức giận nhìn cô, "Bây giờ cô muốn tính nợ với tôi sao?"

"Anh chưa nghĩ đến, đúng không? Nhưng sau khi gặp anh, không phải mọi thứ của anh đều liên quan đến tôi sao?" Trước kia không quen anh, cô và Vân Dật Bạch có thể coi là hai người xa lạ. Bởi vì Dật Thanh, anh muốn trả thù cô. Muốn cô dùng cả đời này để bù đắp cho Dật Thanh.

Vân Dật Bạch thật sự tức giận, anh kiên định nhìn Thi Tĩnh, thông thả mà kiên định nói, "Cô nổi lên lòng tham, Thi Tĩnh."

Thi Tĩnh kinh ngạc nhìn vào mắt Vân Dật Bạch, cuối cùng vẫn không nói gì lắc đầu, "Tôi không có. Tôi không có lòng tham, tôi không thích anh, không thích anh! Tôi... không muốn!" Đúng vậy, cô không nên làm vậy. Cô không thể thua. Đây không phải một trò chơi, chơi xong, bỏ thêm một đồng xu là có thể chơi thêm lần nữa.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch buông bả vai cô ra, trong lòng có thêm vài phần u ám, "Muốn hay không muốn hiện tại không do cô quyết định! Cô sẽ ở lại đây, sẽ có người chăm sóc cô!"

Nghe vậy, Thi Tĩnh đã không còn chút sức lực nào tranh chấp cùng Vân Dật Bạch, người đã đến đây rồi, bây giờ cô lại không thể rời khỏi đây. Lê thân mình mỗi một, cô xoay người đi đến trước mặt Vân Dật Bạch, "Cho tôi một nơi để ngủ!"

"Tự mình tìm lấy!" Vân Dật Bạch ngừng đầu liếc nhìn cô một cái.

"Anh thật không hợp làm một quản ngục, còn bắt tù nhân tự mình đi tìm nhà lao!" Thi Tĩnh khẽ lên tiếng xoay người lên lầu tìm nơi để ngủ.

Vân Dật Bạch không để ý đến cô, rút điện thoại ra căn dặn một số công việc cùng Lăng Thiếu Dương, sau đó anh nghe được một tiếng hét chói tai đầy hoảng sợ.

"Ngày mai nói tiếp!" Cúp điện thoại, Vân Dật Bạch bước nhanh lên lầu, vừa đứng lại trước đầu cầu thang đã bị một thân người lao vội đến.

Vội vàng đưa tay ổn định người vừa đến, Vân Dật Bạch giữ lấy bả vai cô, "Cô đang làm cái gì vậy?"

Thi Tĩnh thờ hồn hèn nhìn anh, "Anh nghèo đến vậy sao?"

Vân Dật Bạch nhú mày, "Sao vậy?"

Thi Tĩnh chỉ vào cửa phòng, "Cả một căn phòng chỉ có một cái giường!" Cô nghi là anh cố ý!

Vân Dật Bạch đen mặt, "Chúng ta chỉ có hai người, cần nhiều phòng như vậy để làm gì?" Anh còn tưởng rằng có chuyện gì.

"Vậy phải ngủ thế nào?" Thi Tinh tức giận.

Vân Dật Bạch nghi hoặc nhìn cô, "Cô nói thử xem?!"

"Tôi không muốn ngủ cùng với anh!" Thi Tinh trừng mắt nhìn anh.

Vân Dật Bạch cong cong khóe miệng, "Cô có cơ hội để chọn sao?" Cô nói không ngủ thì sẽ không ngủ? Việc này đâu do cô quyết định?!

"Dù sao tôi cũng không muốn!"

"Đất trống ngoài kia nhiều lắm!"

"Đã thú cũng rất nhiều!" Thi Tinh trừng lớn mắt.

Quả thật là cô không còn chọn lựa, hiện tại chỗ này là địa bàn của anh, rất hiển nhiên Vân Dật Bạch không nghĩ rằng anh là một người đàn ông nên nhường giường cho cô. Cho nên, về điểm này cô không dám hy vọng xa vời.

"Tôi ngủ ở sofa!" Thi Tinh trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, dù sao cô cũng không muốn ngủ cùng anh!

Câu trả lời của Vân Dật Bạch chỉ là đưa tay kéo áo cô đem người kéo vào trong phòng. Đem người đặt trên giường, về mặt bình tĩnh nói, "Buổi tối xung quanh đây đều là dã thú, cô muốn ở bên ngoài nghe dã thú gầm thét sao?"

Thi Tinh thẳng thắn lắc đầu, lại trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Không phải đều là do anh sao?"

"Là Bụi Lãng!" Vân Dật Bạch gật đầu, "Nhà ngục tốt như vậy, cô còn muốn đi sao?"

Về mặt Thi Tinh tái nhợt, "Không phải các anh có bệnh chứ. Có bệnh thì mau mau đi khám đi." Cô cảm thấy hiện tại trong người Vân Dật Bạch không được khỏe.

Vuốt tóc cô, Vân Dật Bạch cười nhẹ, "Cô yên tâm, trước khi cô chết, tôi sẽ không để mình gặp chuyện gì không may!"

Thi Tinh tức giận, "Không phải tôi lo cho anh được chứ?"

"Vậy là thế nào?"

"... " Thi Tinh hết cách để nói. Đẩy người bên trên, "Đứng lên, tôi muốn đi ngủ!" Cô xoay người chồm chần nhắm mắt lại.

Vân Dật Bạch cong môi, "Không phải cô không muốn ngủ cùng tôi sao?"

Thi Tinh quay đầu lại, "Anh muốn ngủ cùng tôi, phải trả tiền!"

"Tiền một đêm là bao nhiêu?" Vân Dật Bạch hỏi.

Từ từ ngồi dậy, Thi Tinh nhìn bộ dáng không thèm quan tâm của anh, "Anh rất nhiều tiền?"

"Không nhiều lắm, đủ xài!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 142: Ngủ với tôi một đêm dùng tất cả tài sản của anh để đổi

Thi Tinh quay đầu lại, "Anh muốn ngủ cùng tôi, phải trả tiền!"

"Tiền một đêm là bao nhiêu?" Vân Dật Bạch hỏi.

Từ từ ngồi dậy, Thi Tinh nhìn bộ dáng không thèm quan tâm của anh, "Anh nhiều tiền lắm à?"

"Không nhiều lắm, đủ dùng!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói.



Thi Tinh nghe rằng bừa bãi một cái, con người bây giờ thật là kỳ lạ, người có tiền thích giả nghèo. Người không có tiền thích làm ra vẻ như người giàu có, càng có tiền con người lại càng keo kiệt.

"Một đêm, bao nhiêu tiền?" Vân Dật Bạch thấy cô không để ý đến mình, hỏi tiếp.

Không ngờ lại đem cô biến thành một món hàng như vậy. Nhắc chân dùng sức đạp về phía người anh, Vân Dật Bạch nhẹ tránh, ngăn cô lại.

"Đừng nghịch!"

"Ai nghịch cùng anh, có nhiều tiền đúng không? Ngủ với tôi một đêm dùng tất cả tài sản của anh để đổi!" Cô cá giận nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch cúi đầu nhìn nhìn chính mình, "Tất cả tài sản của tôi?"

"Phải!"

"Cô lại dám mở miệng!"

"Thì sao?" Thi Tinh là đang cố ý, cô không tin Vân Dật Bạch thật sự đem tất cả tài sản trong nhà cho cô!

Ai ngờ, Vân Dật Bạch lại gật đầu nói, "Được. Cô dám muốn, thì tôi dám cho!"

Anh đồng ý nhanh như vậy, điều kiện này nếu nói ra sẽ khiến cho nhiều người phải chần chừ.

Trùng mắt nhìn anh một cái, quay đầu, "Ai muốn đồ của anh!"

"Cơ hội chỉ có một lần!"

"Cút! Anh có tiền tôi cũng có tiền!" Thi Tinh tức anh, nhiều tiền cũng không dùng được.

Về mặt giận dữ của cô hiện lên trong đôi mắt Vân Dật Bạch, đột nhiên, anh cong cong khóe miệng, đôi mắt ung hiện lên vẻ thần nhiên. Sau đó anh chậm rãi ngồi xuống bên giường, "Thi Tinh!"

"Làm gì vậy?" Ngồi quá lâu trên máy bay, bây giờ toàn thân Thi Tinh như nhũn ra tức giận kìm nén trong lòng muốn được phát tiết.

Bùi Lăng thế mà lại xây nhà ở nơi dã thú sinh sống, chẳng lẽ anh ta không sợ dã thú sẽ xông đến ăn thịt anh ta sao?

"Việc này cô không cần phải lo! Xung quanh ngôi nhà đều có vách ngăn!" Có thể ngăn bọn dã thú xa căn nhà ngoài trăm mét. Cô cho anh là một thằng ngốc sao? Lại không lo trước điều này?

Nghe được lời giải thích của anh, lúc này Thi Tinh mới biết mình đã để lộ hết suy nghĩ trong lòng. Cô thề lưỡi quay đầu nhìn anh, "Vân Dật Bạch, anh thật sự muốn giam tôi ở đây sao?"

Vân Dật Bạch rất không khách sáo nói, "Giam cô ở chỗ này, cô sẽ buồn đến chết!"

"Vậy anh... "

"Tôi ở trong này cùng cô!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói.

"Hả?" Vốn dĩ Thi Tinh còn định chờ Vân Dật Bạch đi thì nhân lúc đó mình cũng rời đi theo.

Anh ở lại là điều cô chưa từng nghĩ đến?!

Vân Dật Bạch thần nhiên liếc cô một cái, "Cô không cần phải vui đến vậy, tôi không thể ở lại đây quá lâu!"

Con mắt nào của anh thấy tôi vui vậy?

Thi Tinh tức anh, cuối cùng đưa ra một kết luận, "Đồ thần kinh!"

Vân Dật Bạch có lòng tốt không tranh cãi với cô, "Cô nghỉ ngơi đi!"

Thi Tinh càng ngày càng không hiểu rốt cuộc Vân Dật Bạch muốn làm cái gì! Anh đưa cô đến đây, chỉ vì muốn để cô ở chỗ này sao? Không phải cô đã đồng ý sẽ không bỏ đi, cho dù đi đâu cũng sẽ báo trước cho anh biết sao? Uy tín của cô lại kém đến vậy sao?

Vân Dật Bạch muốn làm cái gì, hiện tại chính Vân Dật Bạch cũng không thể hiểu được. Bây giờ, anh chỉ cảm thấy để người ở đây là an toàn nhất. Cái khác cũng chưa hề nghĩ đến.

Ngủ thẳng một mạch đến khi muốn tỉnh dậy là việc khiến người ta thấy vui thú. Thế nhưng, ngủ đến khi nghe thấy tiếng dã thú gầm nhẹ mà tỉnh lại, Thi

Tĩnh không biết việc này thì vui đến thế nào.

Người ta là thích ngắm cảnh đẹp trên đảo có thể hưởng thụ tất cả mọi thứ, ở đây chỉ có dã thú kêu gào, sau khi tỉnh dậy Thi Tĩnh càng nghĩ càng thấy không thoải mái.

Vừa muốn xoay người, lại phát hiện cơ thể bị người gắt gao ôm vào trong lòng không thể cử động.

Thi Tĩnh hơi quay đầu nhìn vào khuôn mặt tuần tú lộ vẻ buồn ngủ, cô trở mình tỏ vẻ xem thường, người này lên từ khi nào?

Trong chần chừ gian nan xoay người đối mặt với Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh nghiêm túc đánh giá anh đang ngủ.

Vân Dật Bạch ngủ giống như một đứa trẻ, lông mi dài rủ xuống, độ dài đó khiến không ít phụ nữ phải ghen tỵ. Bĩu môi, Thi Tĩnh đưa tay chạm vào lông mi của anh, xác định xem có phải thật hay không.

Thật đẹp, tính khí không tốt lắm nhưng lông mi lại rất dài!

Đầu ngón tay theo gò má cương nghị của anh vào đến đầu lông mày đang nhíu lại, Thi Tĩnh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên lông mày đang nhíu chặt của anh. Chậm rãi xuống, sống mũi rồi chóp mũi. Thi Tĩnh không chỉ một lần tán thưởng những cảm giác dưới lòng bàn tay. Làn da của một người đàn ông lại còn tốt hơn so với của phụ nữ! Thật ghen tỵ.

Sau đó ngón tay mảnh khảnh đi đến đôi môi mỏng của anh, có người nói, người đàn ông môi mỏng đều bạc tình cô không biết Vân Dật Bạch có phải là người bạc tình hay không, nhưng đúng là người có tính cách không tốt. Đôi môi thật mềm mại, Thi Tĩnh vui đùa dường như dùng đầu ngón tay búng nhẹ vào cánh môi của anh.

Quá mềm!

Cô cười thành tiếng.

Bỗng chốc, ngón tay bị hơi ẩm vây quanh, Thi Tĩnh ngẩn ra ngẩng đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy ngón tay mình bị đôi môi mỏng của Vân Dật Bạch ngậm lấy. Cô nhíu mày cả giận giật ngón tay, "Nhả ra!"

Vân Dật Bạch chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt vừa mới tỉnh ngủ còn đọng giọt nước trong suốt, có chút sáng ngời khiến người ta thất thần. Giờ đây cặp mắt đó lóe lên nét cười thân nhiên liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đôi môi ngậm tay cô nhẹ nhàng mút một cái, khiến toàn thân Thi Tĩnh run lên.

Cô có thể cảm nhận được ngón tay mình bị đầu lưỡi linh hoạt của anh liếm trêu đùa, cảm giác truyền đến từ đầu ngón tay khiến cô không nhận được mà nhẹ run run.

"Buông tay!" Thi Tĩnh gầm nhẹ một tiếng.

Vân Dật Bạch chậm rãi gơ hai tay của mình lên nhìn cô vẻ vô tội, trong mắt lộ vẻ hai tay của anh cũng không cầm của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Thi Tĩnh cắn răng, "Buông miệng anh ra!"

Đôi mắt ửng lóe lên ý cười.

Là tự cô đưa đến cửa!

Chính vì cái bộ dáng này, Thi Tĩnh mới cảm thấy ngượng, muốn rút tay về, lại bị anh ngậm càng chặt.

Đầu lưỡi anh quấn lấy ngón tay của cô trong miệng anh, trên khuôn mặt Thi Tĩnh hiện lên sắc hồng, đôi môi đỏ mọng khê mở, "Tôi chưa rửa tay, bần đây!"

Vân Dật Bạch vẫn không nói gì như trước, một tay nắm lấy cổ tay của cô sau đó buông ngón tay cô ra, dùng sức kéo người vào trong ngực mình, nhân lúc cô kinh hô. Đôi môi mỏng phủ lên đôi môi đỏ mọng đang kinh hô của cô. Chặt chẽ hôn thật mạnh hút lấy cánh môi của cô.

Thi Tĩnh mở lớn hai mắt nhìn, nhìn khuôn mặt tuần tú dần dần phóng đại trước mắt.

Đôi mắt đen lóe lên ý cười nhạt, không biết từ khi nào bàn tay anh đã buông cổ tay cô ra. Nhìn cô trừng lớn mắt, Vân Dật Bạch chậm rãi đưa tay che lên ánh mắt trừng lớn của cô.

Theo bản năng Thi Tĩnh khép mắt lại. Cảm nhận đôi môi anh vuốt ve của cô.

Không phải nụ hôn của dục vọng, đầu lưỡi Vân Dật Bạch chỉ nhẹ nhàng vẽ theo viền môi cô, hơi ngứa khiến cơ thể Thi Tĩnh run rẩy.

Cô cảm nhận được đầu lưỡi linh hoạt đang vẽ theo viền môi cô, mỗi một cái răng, như đang thưởng thức một món ăn ngon vậy.

Anh cũng không công thành chiếm đất, cứ vậy mà nhẹ nhàng hôn lại như có thứ gì đó khiêu khích trong lòng cô, khiến cô cảm thấy ngứa, cũng không thể giữ lấy! Cảm giác trống trải. Khiến cô muốn giữ lấy lại cảm thấy bất lực.

Đầu lưỡi anh như đang dụ dỗ cô. Thi Tĩnh bị mê hoặc, đầu lưỡi nhỏ nhắn cuốn theo đầu lưỡi của anh chậm rãi vào trong miệng anh, đầu lưỡi cô theo vào trong miệng anh hấp thụ lấy mùi hương của anh.

Như đạt được mục đích, khoe miệng Vân Dật Bạch lộ ra nụ cười nhẹ, một tay đặt sau lưng cô cách một lớp quần áo chậm rãi vuốt lên lưng cô. Sau đó chậm rãi đi đến bên cổ cô, thoáng một cái dùng sức, cả người cô liền nhào vào trong ngực anh. Ngón cái nhẹ nhàng vuốt lên động mạch trên cổ cô, trấn an trái tim đang đập hỗn loạn của cô.

Không biết từ khi nào, bàn tay kia của anh đã vứt bỏ chiếc chăn ngăn cách giữa hai người, bàn tay đặt ở cổ cô chậm rãi hạ xuống dưới, hai tay dùng sức đem người bế lên, chiếc chăn đắp trên người rơi xuống giường, bàn tay Vân Dật Bạch xuyên qua quần áo cô sờ lên làn da trắng mịn ở eo cô.

Ngón tay thô ráp chạm vào làn da tinh tế của cô, khiến toàn thân Thi Tĩnh run lên.

Ngón tay thô ráp chậm rãi di chuyển trên bụng cô. Cơ thể Thi Tĩnh càng thêm run run như lá rụng! Cô ưm một tiếng, đôi môi bị che kín phát ra tiếng ngậm khê bị Vân Dật Bạch nuốt lại trong miệng.

Vùng vẩy kháng nghị vài cái, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt ở dưới cơ thể anh nhẹ lay động.

Bàn tay dày rộng sờ sờ lên bụng cô trấn an. Thi Tĩnh mở đôi mắt còn đọng hơi nước nhìn không rời mắt vào Vân Dật Bạch trước mặt.

Buồng đôi môi của cô bị mình tàn sát bừa bãi, Vân Dật Bạch hơi bút ra, cánh tay nhẹ nhàng đi vào cơ thể cô, một tay nắm lấy bàn tay cô để bàn tay hai người úp vào nhau, nhìn nhau không rời mắt.

Vào giây phút này, Thi Tĩnh cảm thấy mình đang thất thần trong đôi mắt anh. Mắt thấy anh hơi hơi nhòm dật, sau đó giữ lấy cơ thể cô. Cơ thể cường tráng rắn chắc cố ý ma sát thân thể mềm mại của cô, động tác này khiến cơ thể cô kịch liệt run rẩy.

Như là một trò đùa anh tà mị nở nụ cười, đưa tay nắm lấy hai tay cô giờ lên quá đỉnh đầu, sau đó nhìn theo ánh mắt cô mà chậm rãi cúi đầu. Hơi thở ấm áp phả lên cổ cô. Sau đó cô cảm nhận được một chiếc lưỡi nhắn mịn liếm lên cổ cô. Khẽ run lên, hô hấp của cô trở nên dồn dập.

Sau đó, cô cảm nhận được anh há mồm cắn lên xương quai xanh của cô, mút thật sâu, hơi hơi đau cùng âm thanh khiến người ta đỏ mặt, sau đó cô nhìn thấy ánh mắt anh.

Đôi mắt đen của Vân Dật Bạch hung hăng nhìn vào cơ thể Thi Tĩnh. Trên xương quai xanh của cô, bị chính mình hung hăng lưu lại một vết, bất quá bị đồng quần áo có cùng như không che mất. Đôi mắt đen híp lại, anh lại cúi đầu lần nữa, dưới con mắt kinh ngạc của Thi Tĩnh, há mồm cắn lên phần áo trước ngực cô.

Để cho tiện Thi Tĩnh đều mặc quần bò áo sơ mi. Hiện tại áo sơ mi của cô lại trở thành hứng thú của anh. Cô thấy Vân Dật Bạch cúi đầu cắn lên mỗi một chiếc cúc trên áo sơ mi của mình, bởi vì đôi tay bị anh chế ngự trên đỉnh đầu, hô hấp của Thi Tĩnh trở nên dồn dập.

Hô hấp dồn dập khiến bộ ngực trở thành một cảnh đẹp. Chỉ thấy cảm Vân Dật Bạch căng cứng.

"Cô đang dụ dỗ tôi!" Anh lên án.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 143: Thi Tĩnh, có phải tôi đối xử với cô quá tốt hay không?

Bị anh dùng răng cắn mở áo trên người, xuân sắc trước ngực lờ mờ ẩn hiện càng thêm gợi cảm.

Hơi thở nặng nề của Vân Dật Bạch phả tới trước ngực cô, tình cảnh như vậy khiến không khí nháy mắt trở nên nặng nề, trên mặt càng thêm ửng hồng.

Tà tà cong khoe môi, dưới ánh mắt cô Vân Dật Bạch cố ý há mồm cắn chiếc áo sơ mi của cô, lộ ra bộ ngực trắng. Giờ phút này, tuy rằng vẫn mặc quần áo. Cô vẫn có cảm giác quần áo của mình dường như đã biến mất trước ánh mắt của anh.

"Đừng nhìn..." Cô giả vờ muốn anh buông cổ tay cô ra.

Vân Dật Bạch buông tay cô ra, Thi Tĩnh vội vàng dùng tay giữ lấy phần áo trước ngực, ngượng ngùng nhìn anh.

Vân Dật Bạch đưa tay đẩy cánh tay của cô, nhẹ nhàng nói, "Đừng che..."

Khuôn mặt Thi Tinh ửng hồng, cô cũng không thấy nơi đó có gì đẹp! Chẳng qua sức lực không bằng anh cánh tay của cô bị anh đặt trước ngực anh. Vân Dật Bạch cười tà mở miệng, "Nếu thấy không công bằng, cô có thể sờ lại."

"Ai muốn sờ của anh!" Thi Tinh tức giận mắng. Ngón tay lại không nghe lời vuốt lên bả vai anh. Nhận lại một trận cười khê của Vân Dật Bạch.

Ngượng ngùng đỏ mặt, ngón tay mềm mại của Thi Tinh vuốt lên bả vai rắn chắc của anh, tuy rằng hai người đã trải qua vô số lần thân mật, vẫn là lần đầu tiên cô nghiêm túc vuốt lên vai anh.

Bàn tay nhỏ bé nắm lại chọc chọc, thật cứng! Thi Tinh giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, tò mò vuốt ve trên người anh.

Cô đang nghịch lửa!

Vân Dật Bạch giữ chặt lấy bàn tay tò mò đang sờ sờ chọc chọc trên người mình của cô. Cầm lấy ngón tay đang nghịch lửa, Vân Dật Bạch đem bàn tay nhỏ bé của cô chậm rãi hạ xuống, đến nơi vì hành động của cô mà kịch liệt phản ứng.

Cảm xúc dưới lòng bàn tay nhảy mất khiến toàn thân run lên, rất nhanh muốn thu tay lại lại bị anh nhanh hơn giữ lại, khuôn mặt cô như bị lược chín, "Buông!"

Vân Dật Bạch khàn khàn lên tiếng, "Chính cô đã châm lửa."

"Tôi... tôi không biết!" Thi Tinh nào biết đã khiêu khích anh chứ.

"Sao cô lại không biết? Cô và tôi đã làm bao nhiêu lần, sao cô có thể không biết?" Vân Dật Bạch nhìn cô lên án, "Tất cả đều là do cô mà ra!"

"Tôi làm sao biết được chi đơn giản vậy mà anh..." Thi Tinh đỏ mặt không nói nên lời.

Môi của anh như đang thăm dò cô, dường như hôn khắp người cô. Cuối cùng đầu lưỡi linh hoạt đi đến bụng cô, tìm đến rốn của cô, đầu lưỡi liếm lên rốn của cô khiến cô liên tục thở gấp.

Thật vất vả tháo bỏ thắt lưng của anh, toàn thân Thi Tinh hiện một tầng mồ hôi mỏng. Nhưng rất nhanh liền bị Vân Dật Bạch liếm đi. Khắp người cô hiện lên màu hồng nhàn nhạt, rất mê người.

Ngưng những nụ hôn lại, Vân Dật Bạch đứng dậy nhanh chóng cởi quần áo trên người. Đồng thời cũng loại bỏ quần áo bó sát trên người Thi Tinh. Lúc này dưới ánh mắt anh Thi Tinh chỉ còn lại mỗi đồ lót.

Ánh mắt cô mờ mịt, đôi mắt mờ mịt ẩn chứa tình dục như đang mê hoặc dụ dỗ anh. Gầm nhẹ một tiếng, anh đè lên người cô, bàn tay to lớn vội vàng giữ lấy hông cô, hướng về phía mình.

Cách một lớp quần lót, Thi Tinh cảm nhận được phía dưới của anh. Cô bị dọa cho bật dậy, "Đứa bé..."

Hai chữ này giống như một quả bom nhảy mất ngăn lại hành động của Vân Dật Bạch. Dục vọng nổi lên, nhảy mất nguội lạnh. Hồi lâu sau, anh không lên tiếng đứng dậy đi vào phòng tắm.

Bên trong truyền đến tiếng xả nước, Thi Tinh bị anh giày vò khiến người đầy mồ hôi tựa vào bên giường, nặng nề thiếp đi.

Dục vọng giảm đi. Vân Dật Bạch tỉnh táo lại ôm Thi Tinh vào phòng tắm. Mọi việc đều diễn ra khi Thi Tinh đang mê mẩn.

Sau khi tỉnh dậy một lần nữa, khi mở mắt ra đã là buổi chiều. Trận kích tình buổi sáng hiện lên trong đầu cô, Thi Tinh đỏ mặt không dám đi gặp ai, sau đó cô lại phát hiện, ở đây cũng không còn ai khác. Cho dù là người tài xế đưa cô và Vân Dật Bạch đến đây cũng không thấy đâu.

Trong thời gian cô ngủ, Vân Dật Bạch đã đến xem cô rất nhiều lần, bởi vì cô không mở mắt anh liền xoay người rời đi.

Thi Tinh thật sự muốn biết, rốt cuộc Vân Dật Bạch giam mình đến khi nào. Nhân lúc anh không ở đây, Thi Tinh rời giường đi lòng vòng trong nhà, phát hiện, ở trong này lại không thể tìm thấy thứ gì có thể liên lạc với bên ngoài.

Cái gì cũng có, nhưng không có điện thoại!

"Cô đang tìm gì?" Không biết từ khi nào, Vân Dật Bạch đã đứng đằng sau cô quan sát mọi hành động của cô nhẹ giọng hỏi.

Chợt quay đầu, Thi Tinh bĩu môi, cho dù bây giờ có tìm cái gì đi nữa cũng sẽ không nói ra, bất mãn đi lại quanh nhà, cô quay đầu nhìn Vân Dật Bạch, "Vô vị!" Một đôi mắt lên án nhìn chằm chằm vào ánh mắt anh. Lên án anh đưa mình đến nơi vô vị này.

"Cảnh vật bên ngoài cũng không tệ, cô có thể đi xem một chút!" Vân Dật Bạch không biểu lộ chút cảm xúc.

"... không phải bên ngoài đều là dã thú sao?" Thi Tinh liếc trắng mắt.

Vân Dật Bạch nhìn cô một cái xoay người rời đi, đi vài bước không thấy cô đuổi theo, anh dừng bước lại, "Đi không?"

"Đi đâu?" Thi Tình vẫn bất động tại chỗ.

Vân Dật Bạch quay đầu nhìn cô, "Không phải cô nói chán sao?"

Là rất nhàm chán, không bị khóa giam lại không thể liên lạc với người khác điều này cũng đủ khiến Thi Tình hết hy vọng!

"Ở phía đông nam có trò rất vui!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên nói không mặn không nhạt.

"Cái gì?!" Thi Tình kinh ngạc nhìn anh, "Không phải nơi này là sở thú hoang dã sao?"

Vân Dật Bạch đen mặt, "Đây là nơi nghỉ dưỡng của Bùi Lăng!" Ý của anh là nếu không để lại ít động vật ở đây, khi nghỉ ngơi tâm trạng sẽ rất nhanh chán.

Nghe vậy, Thi Tình vội bước nhanh theo, có nơi du ngoạn, tạm thời cô xem như đến đây nghỉ ngơi vậy.

Ngoại trừ biệt thự, Vân Dật Bạch bắt đầu giới thiệu cho cô, những nơi ở đây, tạm thời có những gì! Vân Dật Bạch làm vậy khiến cô cảm thấy mình thật sự là một khách du lịch!

Nhớ đến người tài xế đưa bọn họ đến đây, Thi Tình hỏi, "Người đó..."

"Anh ta là một người điếc, tôi để anh ta tự đi ngắm đảo!" Vân Dật Bạch không chút để ý nói.

"Hả, vậy sao!" Thi Tình cẩn thận nhìn Vân Dật Bạch, "Không phải anh đã làm gì chứ?!"

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn cô một cái, "Nếu tôi muốn làm gì, tôi cũng sẽ không giữ anh ta lại!" Trong lòng cô anh kinh khủng như vậy sao?

"Cũng phải, sao anh lại nhân từ vậy chứ?!" Thi Tình cười châm biếm.

"Thi Tình, có phải tôi đối xử với cô quá tốt hay không?" Dám chửi anh như vậy.

Nghe vậy, cô trừng lớn hai mắt nhìn, "Anh nói đùa gì vậy? Anh tốt với tôi? Anh rất tốt với tôi sao?!" Anh cũng dám nói câu này sao!

"Nếu không phải tôi đối xử tốt với cô, cô dám làm vậy với tôi sao?" Vân Dật Bạch âm trầm nói.

Thi Tình nghe lời này của anh không nhịn được lắc đầu, "Không không không, đây không phải là anh đối tốt với tôi." Rốt cuộc anh không phân biệt được rõ ràng cái gì là người đối tốt với người sao?!

Vân Dật Bạch gật đầu, "Cô nói rất đúng, hẳn là tôi nên trời cô lại!"

"Vì sao? Tôi cũng không làm sai chuyện gì!"

Vân Dật Bạch âm trầm cười, trên khuôn mặt tuấn dật hiện vẻ giận dữ, "Cô cũng dám nói vậy với tôi, còn có gì mà không dám nữa?!"

"Anh cũng không phải người tài giỏi gì. Vì sao tôi lại không được nói anh như vậy?" Thi Tình khó hiểu nói.

Vân Dật Bạch nâng tay đỡ trán đưa ra một kết luận, "Nhất định là gần đây tôi đối với cô quá tốt!"

"Nói vậy?!" Thi Tình phản bác. "Anh định giam tôi ở cái nơi chim không đẻ trứng này. Còn nói anh tốt với tôi?!"

"Vậy, tiêu chuẩn cái tốt của cô là gì?" Một tay đặt trên tay lái Vân Dật Bạch quay đầu nhìn cô. Ở đây không có đèn xanh đèn đỏ, bọn họ đi thẳng một đường.

Ánh mắt Thi Tình trước sau vẫn nhìn ra bên ngoài, nghe thấy lời của anh cô cũng không quay lại nói, "Rất đơn giản! Rất tốt với tôi là được! Đây không phải là muốn anh phải làm gì. Chỉ cần tôi có thể cảm nhận được là được rồi!"

Lời này nói cũng như không nói, Vân Dật Bạch cong khóe môi, không thèm để ý đến cô.

Thi Tình phát hiện, sau khi rời khỏi biệt thự, cảnh vật không giống với sở thú trước đó ở đây là một bãi tắm ven biển.

Nước biển xanh thẳm, cùng bầu trời trong xanh nối liền liên tiếp trở thành một đường thẳng tắp, cách đó không xa là đường liên kết, cảm giác như đây là đường chân trời. Khi sắp đến gần bờ biển, cô có thể cảm nhận được hương vị mặn mòi trong gió biển. Hơi lạnh trong không khí khiến tâm hồn con người rung động, dường như trong nháy mắt mọi mệt mỏi khắp người đều tiêu tan đi.

Không đợi Vân Dật Bạch đỗ xe ổn định, Thi Tình liền mở cửa chạy vọt xuống. Vừa tháo giày trên chân ném sang một bên vừa chạy về phía biển rộng.

Vân Dật Bạch chậm rãi dừng xe lại, anh đỗ xe bên trong bờ cát. Ở nơi này, anh thích ngồi dựa bên mui xe, nhìn từng đợt từng đợt sóng biển vỗ vào đây. Hoàn toàn khác so với chính mình trong quá khứ, lúc này đây bên người lại có thêm một người phụ nữ.

Đôi chân trắng nõn bước trên những hạt cát tinh tế bên trong còn ẩn chứa những mảnh sò nhỏ nhỏ. Thi Tình khom người xấn ổng quần lên, tìm kiếm gì đó trong làn nước biển.

Vân Dật Bạch không ngăn cản cô, chỉ là ánh mắt nóng rực nhìn vào hành động của cô, không hề rời đi.

Rất hiển nhiên đã lâu rồi Thi Tình không thoải mái như vậy, cô bắt đầu hối hận vì mình không mang quần áo đến đây, bằng không dòng nước biển mát lạnh thế này, hoàn toàn sẽ là một bể bơi thiên nhiên.

Quay đầu nhìn Vân Dật Bạch với một thân tây trang vẫn dựa bên mui xe như cũ, liền nổi lên tính nghịch ngợm, Thi Tình chột đi đến bên cạnh anh. Trong đôi bàn tay nắm chặt cát nhét vào cổ áo Vân Dật Bạch.

Những hạt cát tinh tế nhảy mắt roi trên khắp người anh, Vân Dật Bạch chột xoay người nhìn Thi Tình, nhanh chóng né tránh cô.

Đôi mắt Vân Dật Bạch híp lại xoay người đập mẩu thuốc lá trong tay theo tiếng thét chói tai của Thi Tình mà đi về phía cô.

Nhìn thấy Vân Dật Bạch chậm rãi đi đến, Thi Tình bước nhanh chạy ra xa, khi anh gần đi đến sát mặt biển, cô chột chạy đến bên cạnh anh, đôi chân hơi dùng sức, sức của cô ngay lập tức khiến bọt nước bắn tung tóe khắp người Vân Dật Bạch, bộ quần áo thượng hạng trên người anh liền cứ vậy mà bị ướt.

Giống như một đứa trẻ không nghe lời, Thi Tình cười lên ha ha. Thấy Vân Dật Bạch vron tay, cô liền vội né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 144: Giác mơ về căn nhà

Hai người giống như đứa trẻ chưa trưởng thành chạy dọc theo bờ biển đuổi bắt nhau. Mỗi khi Vân Dật Bạch sắp đưa tay bắt được cô cô sẽ dừng lại chờ Vân Dật Bạch đến gần cô sau đó làm ra động tác tương tự.

Sau vài lần, Vân Dật Bạch đưa tay cời áo trên người, tùy tay ném sang một bên, sau đó Vân Dật Bạch bỗng nhiên tăng tốc ôm lấy Thi Tình.

Do chạy nhanh trong làn sóng bất tri bất giác mái tóc dài tản ra theo gió biển bay tán loạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hơi hơi nghiêng đầu, Thi Tình dừng lại trên cánh tay đang ôm lấy mình của Vân Dật Bạch, cô cong môi cười, trong phút chốc nụ cười lan ra, mỹ lệ đến băng lạnh.

Bầu trời xanh thẳm cùng sắc biển dưới ánh nắng mặt trời lóe lên tia sáng trắng nhìn đến chói mắt, nhưng cũng đem khuôn mặt nhìn nghiêng của cô trở nên mê người. Không kìm lòng được, đôi tay đang ôm Thi Tình của Vân Dật Bạch hơi dùng sức đem cả người cô ôm sát trong ngực mình, đôi môi nhẹ nhàng hạ xuống trán cô, chậm rãi lần xuống dưới tim đôi môi đỏ mọng của cô.

Nụ cười chậm rãi hiện trên miệng cô, Thi Tình nhẹ nhàng nhắm mắt lại ngoan ngoãn để anh hôn lên môi mình.

Sau một hồi dây dưa qua lại, Vân Dật Bạch buông cô ra, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào đôi môi bị anh tàn sát bừa bãi, để trừng phạt cô, anh đưa tay捏 một cái lên eo cô, "Còn đùa sao?"

Thi Tình ha ha cười, cúi đầu nhìn quần áo hai người đã ướt đẫm. Tây trang của Vân Dật Bạch đã bị anh vứt lại. Bây giờ áo sơ mi trên người cô cũng ướt một nửa.

Nhìn theo ánh mắt của cô xuống phía dưới, đôi mắt Vân Dật Bạch trở nên sâu hơn. Quần áo Thi Tình ướt một nửa, có thể nhìn thấu qua lớp áo mỏng manh, như ẩn như hiện, khiến người ta có suy nghĩ lung tung!

Phát hiện ánh mắt của Vân Dật Bạch, Thi Tình liền đưa hai tay lên ôm ngực tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, "Anh nhìn cái gì vậy?"

Vân Dật Bạch tà mị cong môi cười, "Nhìn thì đã làm sao?"

"Không được nhìn!" Thi Tình thở hổn hển nói, "Lưu manh!"

Vân Dật Bạch cười một tiếng, "Sáng nay cô còn lăn lộn trên cùng một chiếc giường với tên lưu manh này đây!"

"Không cần phải nhắc tôi về chuyện đấy!" Hiện tại cô hối hận muốn chết, cô lại cứ vậy mất bình tĩnh bị gã này mê hoặc.

Đáng giận hơn là, Vân Dật Bạch lại sử dụng mỹ nam kế với mình. Mà cô cứ vậy mà bị lừa!

Vân Dật Bạch sa sầm mặt, "Cô hối hận."

Hối hận?! Không hề! Bất quá Thi Tinh không định nói cho anh biết! Hung tợn trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch một cái, Thi Tinh lướt qua Vân Dật Bạch đi về phía chiếc xe.

Vân Dật Bạch sai bước đi theo.

Thi Tinh học theo động tác trước đó của Vân Dật Bạch tựa vào bên mui xe ngắm cảnh đường chân trời, bên tai nghe gió biển từ từ thổi qua. Cô không tự chủ mà cong khóe môi.

Mọi chuyện không thoải mái trong lòng khi được ngắm phong cảnh ở đây khiến người ta cảm thấy tâm tình lập tức trở nên thư thái hơn nhiều!

"Nơi này thật không tồi! Nếu ở bờ biển có một cái biệt thự thì tốt quá!" Thi Tinh cười nói. Cô đương nhiên biết về sự bảo mồn của thủy triều.

"Cô thích biển?" Vân Dật Bạch cùng ngồi xuống bên cạnh cô thấp giọng hỏi.

Chuyện trong lòng Thi Tinh, khó có khi không cãi nhau cùng Vân Dật Bạch, gật gật đầu, "Ừ! Rất thích không khí ẩm ướt này!"

"Vì sao?"

Thi Tinh cong khóe miệng cười, "Nơi chúng ta sống không có biển. Ở trong nước cho dù là những thành phố gần biển cũng có rất ít bãi biển tự nhiên! Từ nhỏ tôi đã có một mơ ước. Có thể có một căn nhà hoàn toàn trong suốt, nằm gần biển, trong phòng ngủ có một cửa sổ sát đất, sáng sớm mỗi ngày, tôi sẽ chậm rãi tỉnh lại trong tiếng gió biển, có thể chớp mắt liền thấy sóng biển cùng hải âu chào buổi sáng mình. Sau đó tôi sẽ đi chân trần trên sàn nhà gỗ, tốt nhất là, có một chú chó đáng yêu, tôi có thể tùy ý ngồi trong nhà của mình nhìn ra biển nghe tiếng biển. Bên ngoài còn có chú chó làm bạn. Như vậy có phải rất đẹp hay không?!" Cô không kìm lòng được mà kể ra căn nhà trong mơ ước trước đây của cô.

Khi trưởng thành, lại không có yêu cầu gì đối với chỗ ở!

Vân Dật Bạch cười nhưng không nói nghe cô miêu tả về ước mơ, lời nói của cô quá tí mĩ, đã kể rõ cho anh về căn nhà trong mộng của cô. Anh mỉm cười, "Chỉ vậy sao? Chỉ cần một con chó và cô?"

"Đúng vậy, không phải nó chính là người bạn tốt nhất của con người sao? Kỳ thật tôi rất thích chó, bất quá khi mới bắt đầu dạy nó phép tắc, nếu đánh nó tôi sẽ đau lòng, cuối cùng khi nó đi rồi tôi cũng sẽ đau lòng!" Thi Tinh cười nói. Cho nên cô chưa bao giờ nuôi động vật.

Giấc mơ của cô thật sự rất dễ thỏa mãn. Vân Dật Bạch mỉm cười.

Không nghe thấy tiếng của anh, cô quay đầu nhìn Vân Dật Bạch nghiêng mặt nhìn ra xa, cô không khỏi nâng cao giọng nói, "Vân Dật Bạch, anh đừng bắt tôi ở một mình tại đây được chứ?"

Tiếng nói ần chứa ừy khuất của cô truyền vào tai Vân Dật Bạch, anh hơi nghiêng mặt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ừy khuất của cô, "Không phải cô thích nơi này sao?"

"Thích nơi này, nhưng không thể ở lại đây!" Thi Tinh khẽ nói.

"Vì sao?"

Thi Tinh mỉm môi, "Tôi là một con người, nơi này cái gì cũng không có, ngay cả cảnh đẹp cũng rất dễ quen thuộc. Cái này giống như, người phương bắc giống người phương nam. Người phương bắc cảm thấy bốn mùa là rất bình thường, mà rất nhiều người phương nam chỉ thấy là hai mùa. Chúng ta thường thấy những cái ít người biết đến, sẽ là cảnh đẹp. Thời gian dài, không thấy chán sao?"

Thấy anh không nói lời nào, cô nói tiếp, "Đẹp như vậy là thứ tốt, tôi không muốn chờ đến một ngày tôi thấy chán, nhìn nó không còn chút cảm giác gì!"

Vân Dật Bạch nhìn Thi Tinh thật lâu, ngay khi Thi Tinh cho rằng anh sẽ không nói gì, Vân Dật Bạch bỗng nhiên mở miệng, "Đây là cô nói thật lòng, hay bởi vì muốn rời khỏi đây mới nói những lời này?"

"Đương nhiên là nói thật lòng!" Thi Tinh thờ dãi, "Tôi rất thích nơi này, cũng hy vọng lại có cơ hội đến đây!"

"Nhưng cô không muốn ở lại chỗ này!"

"Vân Dật Bạch, tôi là một con người. Tôi có việc tôi muốn làm, tôi không thể cho phép mình trở thành một sủng vật để người ta hạn chế mọi hành động!" Khó có khi Thi Tinh nghiêm túc nhìn Vân Dật Bạch nói.

Vân Dật Bạch nhìn ánh mắt của cô, "Bất quá thật đáng tiếc, cả đời cô khó có thể thoát khỏi tôi!"

Thi Tinh xoay mặt đi, "Tôi không muốn tiếp tục nói về vấn đề này."

Vân Dật Bạch thần nhiên nhìn Thi Tinh. Rốt cuộc cô ấy muốn mình phải nói bao nhiêu lần với cô ấy, cô ấy không thể thoát khỏi anh. "Trừ khi cô giết tôi!"

Thi Tinh nói về khó chịu, "Tôi sẽ không lấy cái đấy để đặt cược, đánh không nổi!" Cô không dám cũng không muốn thấy hình ảnh có một ngày Vân Dật

Bạch sẽ ngã xuống trước mặt mình. Quá kinh khủng!

Vào giờ phút này Vân Dật Bạch xúc động muốn bóp chết cô. Đúng là người phụ nữ không có đầu óc!

Mặc dù Vân Dật Bạch nói sẽ ở bên cô. Nhưng từ sau khi trở về từ bờ biển, Thi Tĩnh lại không hề nhìn thấy Vân Dật Bạch!

Anh đi rồi! Để lại một mình Thi Tĩnh đi lại quanh đảo này, cô chợt nhận ra.

Đảo này ban ngày là an toàn nhất. Cô không biết Bùi Lăng đã làm như thế nào, có thể đem dã thú nhốt lại?! Dù sao lúc ban ngày, cô có thể lái xe đi loạn xung quanh đảo.

Cũng may cô rảnh rỗi đi loạn xung quanh đảo, rất nhanh Thi Tĩnh liền phát hiện một nơi kỳ lạ.

Nơi này thật sự như Vân Dật Bạch nói có một anh điếc đang ở, thế nhưng từ khi cô chạy loạn đến khi tới nơi này có không ít vết xe. Dựa theo nguyên tắc mà nói, nơi này chắc là đảo nhỏ tư nhân của Bùi Lăng, không có người lạ chứ. Cho dù là do anh điếc kia, cô phát hiện vết xe không phải là vết xe do bọn họ làm ra.

Không bình thường, chẳng lẽ trên đảo này còn có người khác sao?

Đến ngày hôm nay, Thi Tĩnh cố tình không lái xe, bước chậm nhìn xung quanh. Càng ngày càng xuất hiện nhiều dấu vết kỳ lạ, Thi Tĩnh nhủ chặt đôi mày thanh tú, "Chẳng lẽ thật sự có cách có thể rời khỏi đây?"

Ngay khi cô đang nhỏ giọng nói chợt nghe thấy âm thanh bánh xe chuyển động, Thi Tĩnh nghiêng tai nghiêm túc lắng nghe. Loáng thoáng còn nghe được tiếng người nói trong đó.

Đi đến nơi phát ra âm thanh, Thi Tĩnh phát hiện thì ra nơi này là nhà ở của anh điếc.

Anh ta là một người điếc, sao có thể nói được chứ?!

Mang theo nghi vấn này, cô cẩn thận cất bước đi đến, bỗng nhiên không cẩn thận dẫm phải cành khô dưới chân, phát ra một tiếng răng rắc.

"Ai?!" Bên trong truyền đến một câu hỏi, Thi Tĩnh đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Dưới con mắt của anh, Thi Tĩnh cứ vậy mà biến mất?!

Bùi Lăng không dám tin nhìn đám người ngoài cửa. Vì để cho an toàn, anh đã đưa một nhóm người đến đây, nhưng không nghĩ đến cứ vậy, vẫn không thấy Thi Tĩnh.

Đây là điều trước khi đi Vân Dật Bạch đã dặn, bây giờ người đã làm mất, máu chốt lại không phải chỉ có một mình cô, còn có đứa bé trong bụng của cô.

"Nói cho tôi biết. Người đâu?" Khuôn mặt tuấn tú của Bùi Lăng âm trầm nhìn kẻ cầm đầu. Giọng nói của anh lạnh đến tận xương.

Đám thuộc hạ không dám nói nhiều. Người đã để mất không tìm thấy, bọn họ sẽ không tự tìm lý do cho mình.

Lạnh lùng quét mắt nhìn bọn thuộc hạ, Bùi Lăng đưa người đến gần nhìn lướt qua, anh hung tợn mở miệng, "Không phải tôi đã nói, những người bên cạnh tôi đều phải để ý thật kỹ sao? Cậu bắt đầu khiến tôi nghi ngờ năng lực của cậu!"

Gã thuộc hạ cúi đầu không nói. Là lỗi của anh, anh không nên nghĩ người quanh đây đơn thuần mà xem nhẹ!

"Tự mình đi lĩnh phạt!" Nói nhiều cũng vô ích. Bùi Lăng trực tiếp ra lệnh.

"Vâng! Bù thiếu!" Gã thuộc hạ lĩnh mệnh rồi đi.

"Cút!" Bùi Lăng lạnh lùng nhìn đám thuộc hạ xung quanh, xoay người mở bàn tay ra, trên mặt hiện lên một tia khát máu.

Người đã tự đưa mình đến trước cửa, vậy đừng trách tôi không khách khí!

Bùi Lăng mở điện thoại, liên hệ với đám người Vân Dật Bạch. May mắn người nghe không phải Vân Dật Bạch, nếu không thì...

Liên tiếp đưa ra một chuỗi mệnh lệnh, cuối cùng nói với Thiếu Kỳ, "Lập tức đến đảo đón mình!"

Thiếu Kỳ có chút ngoài ý muốn, "Sao vậy? Cậu đã làm cái gì trên đảo?"

"Nhanh chút, trong vòng năm tiếng, phải để tớ nhìn thấy cậu!" Cho dù đã xảy ra chuyện gì cũng phải kéo thêm một cái đệm mới được!

"Cậu phải để mình chuẩn bị máy bay chiến đấu đã chứ!" Thiếu Kỳ vừa trả lời vừa đứng dậy đi về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 145: Là ai đưa cô ấy đi

Bùi Lăng không tiếp tục nghe cậu ta phàn nàn linh tinh nữa, sau khi ngắt điện thoại, anh chậm rãi đi vào nơi gã điếc ở tạm.

Nơi này nhìn rất đơn giản. Ngoại trừ một cái bàn và ghế dựa thì không có cái gì khác. Bùi Lăng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lúc trước anh chọn người này nguyên nhân một phần là vì anh ta là người duy nhất còn sống sót trong vụ nổ lớn đó.

Trên thực tế Vân Dật Bạch cậu ta sẽ không chịu bỏ qua việc tìm xem rốt cuộc trước đó ai muốn làm hại cậu ta, trong vụ nổ lớn đó anh tìm được thi thể một sát thủ, chỉ là sẽ có rất ít người lấy thân mình làm ngòi nổ. Cũng chính vì thế, Dật Bạch mới đưa người đó đến chỗ anh, chính là muốn anh ta bảo vệ Thi Tinh và đứa trẻ. Không nghĩ đến, vấn đề xảy ra chuyện!

Vậy là ai chứ??

Ba tiếng sau Thiếu Kỳ đi đến trên đảo. Anh mở cửa máy bay chiến đấu. Tranh thủ mượn đường bay quân dụng mới có thể đến nhanh được thế này!

"Đã xảy ra chuyện gì?" Có thể khiến sắc mặt Bùi Lăng thay đổi nhất định là chuyện lớn.

Bùi Lăng đến bên cạnh máy bay giải thích cho cậu ta, sau hai ba câu anh liền đem mọi việc giải thích rõ ràng.

"Không thấy?! Sao có thể? Không có phương tiện cô ta không thể rời khỏi đây!" Tìm ra nơi này cũng có công của anh, đương nhiên anh biết điều này.

Bùi Lăng nghiêm mặt liếc cậu ta một cái, "Sự thật đúng là như vậy!" Trong mắt anh lộ vẻ chỉ trích, "Người, là cậu đưa đến. Cậu phải cho tớ một lời giải thích!" Gã điếc đó chính là người cứu được trong vụ nổ lớn đó, được ném cho Bùi Lăng để dạy dỗ sau đó mới được đưa đến ở trên đảo này. Không nghĩ đến lại xảy ra chuyện!

Hai người bước nhanh lên máy bay trực thăng, ôn hòa trên mặt Bùi Lăng dần biến mất, thay vào đó là sự nghiêm nghị cùng lãnh khốc. Phân phó cơ trưởng, "Trung Quốc." Cơ trưởng không nói một lời trực tiếp chuyển hướng.

Bùi Lăng nhìn Thiếu Kỳ, "Tớ cũng đã nói với Dật Bạch, chẳng qua người nhận máy là Thiếu Dương. Giờ đi nhận tội còn kịp chứ?!" Người ta giao phó đàn bà và trẻ nhỏ cho anh. Bây giờ anh lại để mất, nhận tội là điều khó tránh khỏi. Tự mình phải đến tận nơi tìm cậu ta?! Bùi Lăng thầm nghĩ trong lòng.

"Khẳng định là người đó làm sao?" Trong giọng nói lạnh lùng của Thiếu Kỳ mang thêm chút sát ý.

"Về cơ bản có thể khẳng định! Không biết anh ta định làm gì?" Trong giọng nói của Bùi Lăng ẩn chứa sự lo lắng. Dù sao người đó cũng không phải ai khác!

Sắc mặt Thiếu Kỳ trầm xuống không nói gì!

Mấy giờ sau, máy bay trực thăng dừng lại ở một sân bay tư nhân tại Trung Đông. Vân Dật Bạch vừa xuống máy bay liền trực tiếp được người mời đến một tòa trang viên xa hoa. Trước đó khi ở trên máy bay, Thiếu Kỳ đưa anh đến một nơi sau đó mới sắp xếp một chiếc máy bay khác để di chuyển. Đây là để đề phòng anh thật sự xảy ra chuyện, cậu ta có thể nhanh chóng tìm được anh.

Về mặt anh không chút thay đổi nhìn đội ngũ trước mặt, trên con đường lớn của trang viên, là hai hàng người mặc tây trang giày da, tây trang đều thống nhất một màu đen, bên hông còn có súng ngắn màu đen, nhìn tình cảnh trước mặt anh cười lạnh một tiếng. Tùy ý đưa tay ngắt một bông hoa trong vườn.

Ngay khi có một người phụ nữ trang điểm mỹ lệ xuất hiện trong tầm mắt anh, Vân Dật Bạch chỉ thấy người phụ nữ đó càng lúc càng hiện rõ trước mặt anh. Cho dù chính mình là mục tiêu.

Người phụ nữ tao nhã đứng lên, khóe môi nhếch lên nhìn vào ánh mắt đó, khiến Vân Dật Bạch dừng bước đứng lại trước mặt cô, hai tay cô ôm lấy ngực nhìn anh vẻ khiêu khích, "Vân Dật Bạch, khi anh đưa tôi vào đó, có từng nghĩ đến, có một ngày, tôi còn có thể sống sót đi ra?!"

Người này không phải ai khác, chính là người trước đây vì hãm hại Thi Tinh mà bị Vân Dật Bạch và bọn người Văn Thiếu Giác đưa vào trong tù Lam Đình.

Hai tay Vân Dật Bạch ôm ngực, lạnh lùng nhìn cô, "Quả thật không ngờ, là ai thả cô ra?!"

Lam Đình hung ác cười, trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn giấu sự lãnh tịch, "Anh biết không? Tôi ở trong tù giả điên giả dại ba tháng, rốt cuộc được bác sĩ tâm thần khẳng định là bị tâm thần, sau đó lại đợi ở bệnh viện tâm thần mấy tháng, tôi mới được ra ngoài. Anh có biết trong quãng thời gian này, tôi vượt qua như thế nào không? Tôi tuyệt đối không cho phép những người làm hại tôi được sống tốt!" Cô điên cuồng nói.

Bỗng nhiên, cô ngửa đầu ha ha cười, "Vân Dật Bạch, cảm giác ngồi trên xe lăn, cũng không tồi chứ?! Dù vậy, cũng không bằng những tổn hại các người

đã làm với mỗi một tác trên người tôi!"

Thì ra là thế!

Vì đã giải quyết Lam Đình, Vân Dật Bạch cũng không quá để ý đến người này, nhưng thật không ngờ cô ta lại trở thành người mà anh dễ bỏ sót nhất!

Vân Dật Bạch ung dung thản nhiên mở miệng, "Cô nói thẳng ra cho tôi biết như vậy, không lo rằng, sẽ bị tôi đưa vào tù một lần nữa sao?"

"Nơi này là chỗ của tôi, anh cho rằng anh đã đi vào, còn có thể ra được sao?" Lam Đình kiêu ngạo nói.

Nụ cười tràn ra từ lồng ngực Vân Dật Bạch, cánh tay anh chống lên trán, nhẹ nhàng cười, "Lam Đình, khi cô làm chuyện này, có nghĩ đến hay chưa, đối thủ của cô là ai?"

"Tôi mặc kệ anh là ai, tôi đều sẽ trả thù anh! Chỉ cần có tiền, người nào tôi muốn mà lại không có! Tôi muốn..." Cô còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Vân Dật Bạch chậm rãi ngồi xuống đối diện cô, vắt chéo hai chân, hai tay đặt trên đầu gối, bộ dáng hài lòng, không vì tình huống trước mặt mà lo lắng.

Trong lòng Lam Đình cả kinh nhìn anh không rời mắt, "Anh không sợ sao?!"

"Không phải cô đã từng nói đó sao? Có tiền ai cũng có thể mời được, cô cảm thấy Lam thị có tiền, vậy Vân Dật Bạch tôi không có tiền?" Anh không lấy danh nghĩa của Vân thị, chỉ nói một mình anh.

Trên khuôn mặt kiêu ngạo của Lam Đình rốt cuộc cũng lộ ra một vết nứt.

Bỗng nhiên không thèm đếm xỉa ánh mắt rụt rè của cô, giọng nói Vân Dật Bạch lạnh lùng ghê sợ, "Thị Tĩnh ở đâu?!"

Lam Đình lộ vẻ hoang mang, "Thị Tĩnh?!" Sau đó cô nở nụ cười, "Cô ta làm sao vậy?"

Bây giờ dường như Lam Đình có phần điên cuồng. Thấy người từng bị mình làm hại nay không thấy đâu, trong cơ thể cô nổi lên tia hưng phấn.

Từ trong con mắt của Lam Đình, Vân Dật Bạch nhìn ra, không phải là cô làm!

Nhưng vụ nổ lớn lúc trước là do cô. Mà gã điên kia cũng có thể là người của cô. Nhưng cô không biết?!

Đôi mắt ung chột lạnh đi, lập tức đứng dậy xoay người rồi đi không chút lưu luyến.

"Đứng lại!" Lam Đình hét lớn một tiếng, "Anh nghĩ đây là nơi nào, anh muốn đi thì đi!"

Vân Dật Bạch dừng bước xoay người lại cười lạnh, "Tôi muốn đi, đúng là cô không có khả năng ngăn cản! Lam tiểu thư, chỉ sợ cô lại phải vào đó!" Lời của anh vừa dứt, trong trang viên lập tức xuất hiện không ít quân nhân, trong đó người dẫn đầu chính là người đã lâu không gặp Tông Chính.

Không thèm quay đầu lại nhìn sắc mặt Lam Đình, Vân Dật Bạch thản nhiên xoay người rời khỏi trang viên này. Vừa lên máy bay, liền thấy được vẻ mặt tươi cười cô tình lấy lòng, không chút nghĩ ngợi anh lập tức vung ra một quyền.

Bùi Lăng bị đau đứng yên tại chỗ, xoa lên khuôn mặt bị đánh, khóe miệng đã lộ ra một tia máu đỏ. Nhưng anh không nói gì.

"Cậu đã đảm bảo với tớ thế nào?!" Vân Dật Bạch nhíu mày nói từng chữ một.

"Tớ đã nói rõ với cậu! Bây giờ, không phải cậu nên đi tìm bà ta sao?" Đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, Bùi Lăng nghiêm mặt nói. "Cậu cũng biết, ai đưa Thị Tĩnh đi đâu, chỉ có một người biết. Đến bây giờ, cậu còn muốn gặp mặt không?"

Khuôn mặt tuấn tú của Vân Dật Bạch căng cứng, nặng nề nhìn bầu trời xanh thẳm, khắp người toát ra hơi thở bức người.

Anh đưa Thị Tĩnh đến chỗ đó của Bùi Lăng, chính là vì lo lắng mình gây ra chuyện lớn ở đây sẽ liên lụy đến cô, nếu đổi lại là trước đây, anh không phản đối gì, nhưng bây giờ không như vậy.

Anh từng nói, từ khi Thị Tĩnh không để ý đến nguy hiểm của bản thân vẫn muốn báo tin cho anh, anh sẽ không cho phép cô lại có những suy nghĩ khác. Nhất là, bây giờ cô còn có đứa bé.

"Mình không muốn quấy rầy cậu. Nhưng mình cần phải nhắc cậu, hiện tại Thị Tĩnh mang thai còn chưa đến ba tháng, là thời gian nguy hiểm, không được chịu chút nguy hại nào." Bùi Lăng nhìn không được lên tiếng nhắc nhở. Khi nói chuyện khóe miệng khẽ động mà đau, anh nhe răng trợn mắt.

Hai tay đặt bên người Vân Dật Bạch khễ nắm chặt, khuôn mặt căng cứng vẫn như cũ không nói gì cả.

"Từ khi nào thì, ngay cả khả năng phán đoán cậu cũng không có?" Thiều Kỳ luôn luôn ít nói bỗng nhiên lên tiếng, cũng là mỗi từ đều quý như ngọc.

Thật lâu sau đó, mới truyền đến giọng nói của Vân Dật Bạch, "Để tớ nói chuyện riêng với bà ấy!"

Bùi Lăng và Thiều Kỳ nhìn nhau, hai người đồng thời gật đầu, trong thời gian đợi máy bay hạ cánh, khắp máy bay đều tràn ngập không khí tĩnh mịch lạnh

lẽo.

Một mình lái xe nơi đầu tiên Vân Dật Bạch đến là mộ của Dật Thanh. Một mình lẳng lặng đứng đấy, anh không biết nên nói gì, cũng không biết nên làm thế nào, cứ vậy đứng ba tiếng đồng hồ, để mặc con gió lạnh lạnh thổi qua cơ thể kiên cường của anh, không hề động đậy.

Xe phóng đi bất chấp mọi thứ khiến con gió rét thấu xương thổi trên mặt anh, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh không chút thay đổi, khiến người ta không biết đang nghĩ gì.

Chợt nhìn thấy Vân Dật Bạch trở về, cả người bác Hoàng phần khởi hẳn lên, "Đại thiếu gia cậu đã về? Phu nhân rất nhớ cậu đấy!"

Vân Dật Bạch không lên tiếng lướt qua ông đi vào trong phòng.

Mẹ Vân vẫn đoan trang tao nhã ngồi trên sofa như vậy, thấy sự xuất hiện của con trai, trong đôi mắt bà hiện lên sự phấn khích, chợt áp chế lại, lạnh nhạt mở miệng, "Sao lại về đây?"

Vân Dật Bạch lạnh lùng liếc nhìn xung quanh, sau đó nhìn bác Hoàng nói, "Hôm nay, cho mọi người nghỉ một ngày, trong vòng năm phút, tất cả rời khỏi nơi này!"

"Đại thiếu gia!" Bác Hoàng có chút kinh ngạc.

"Cút!" Vân Dật Bạch rống giận.

Bác Hoàng nhìn thật lâu vào vị đại thiếu gia có chút xa lạ, ông cúi đầu xoay người rời đi.

Hai mẹ con cứ lẳng lặng như vậy, sau năm phút lẳng lặng nhìn nhau, tất cả người trong biệt thự đã rời đi. Chỉ còn lại mẹ Vân và Vân Dật Bạch.

Hai người đều không nở phá vỡ khoảng thời gian trầm mặc này, mẹ Vân nhẹ nhàng mở miệng, "Đã xảy ra chuyện gì? Sao con có thể nổi giận như vậy?"

"Con tưởng rằng, bất cứ chuyện gì quanh con, mẹ cũng biết rất rõ ràng!" Giọng nói gần như không thể nghe rõ của Vân Dật Bạch truyền đến tai của mẹ Vân.

"Mẹ già rồi." Mẹ Vân tỏ ra già yếu mở miệng.

"Me, nói cho con biết, cô ấy ở đâu?" Vân Dật Bạch nói thẳng ra mục đích của bản thân. Đôi mắt ưng nhìn thật sâu vào mẹ anh.

Người mẹ thân thuộc mà xa lạ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 146: Bí ẩn sau vụ tai nạn xe

Nghe được lời Vân Dật Bạch, vẻ mặt mẹ Vân vốn luôn bình tĩnh thanh nhã nhất thời hoang mang khiến người khác khó hiểu. Bà như mảy cười, "Cô ta? Là ai?"

"Thi Tĩnh!" Vân Dật Bạch thản nhiên nói. Đôi mắt ưng nghiêm túc đánh giá lời nói của mẹ. Giống như muốn tìm điểm khác thường trên gương mặt mẹ.

"Không phải Thi tiểu thư ở cùng với con sao? Mẹ nhớ khi hai đứa đồng ý với điều kiện của mẹ, mẹ chưa từng có ý ngăn cản hai đứa ở cùng nhau, không phải sao?" Mẹ Vân bình tĩnh nói.

"Thi Tĩnh đang ở đâu?" Giọng Vân Dật Bạch vẫn như trước.

"Sao con lại cho rằng cô ta ở chỗ mẹ chứ?" Mẹ Vân tức cười nói.

Nhìn mẹ Vân thật lâu, Vân Dật Bạch đưa mắt nhìn mẹ, nhắm mắt lại thấp giọng nói, "Con người, khi nói dối. Đứng trước câu hỏi của người khác thường chọn cách hỏi ngược lại. Mẹ, vẻ mặt của mẹ lúc này chính là như vậy đấy!"

Khi nâng tầm mắt lên lần nữa, trong ánh mắt Vân Dật Bạch chứa đầy sự thất vọng và đau lòng!

Mẹ Vân mím mím môi, "Con đang nghi ngờ mẹ sao?"

"Mẹ. Cô ấy đang ở đâu?" Vân Dật Bạch trầm giọng nói, lặp lại câu hỏi chưa có câu trả lời.

"Mẹ thật sự không hiểu con đang nói cái gì nữa!" Mẹ Vân khép mắt lại nhẹ giọng nói, "Vì một người phụ nữ không liên quan mà con nghi ngờ mẹ đẻ của mình sao?" Bà có chút khó tin nhìn Vân Dật Bạch. Người ở trước mắt bà, có còn là con trai của bà nữa không đây?

"Mẹ có đúng là mẹ của con không?" Vân Dật Bạch nhẹ nhàng hỏi lại.

Trong lòng mẹ Vân khựng lại, đau lòng đứng lên, "Dật Bạch, lời con vừa nói, khiến mẹ rất đau lòng." Dứt lời còn khóc rất thương tâm.

Nếu đổi lại là trước đây còn vì một lời xúc phạm đến mẹ mà đau lòng, nhưng, bây giờ anh lại cảm thấy rất bình tĩnh. Bình tĩnh dường như có chút khó hiểu, người trước mắt này rốt cuộc đã không còn là mẹ anh nữa rồi.

Một lúc lâu sau, Vân Dật Bạch chậm rãi đứng dậy, từ từ bước đến ngồi xuống bên cạnh mẹ, một đôi bàn tay lớn siết chặt lấy bả vai bà, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào mẹ anh.

Anh nói từng chữ từng chữ, "Mẹ có biết, mẹ và tình nhân của mẹ đã đâm chết chính đứa con trai thứ mà mẹ yêu quý nhất, mẹ, sao mẹ vẫn còn có thể bình tĩnh được như vậy chứ?"

Trong phút chốc

Về mặt mẹ Vân vốn luôn tao nhã bình tĩnh nhất thời trắng bệch, toàn thân bà giống như không còn chút huyết sắc, thân thể bên dưới lòng bàn tay Vân Dật Bạch lạnh lẽo không có hơi ấm, anh khiến bà bị tổn thương, hơn bất kỳ ai anh là người rõ nhất. Nhưng anh không còn cách nào khác. Anh không thể để hai mạng người kia chịu tổn thương gì.

Đến khi mẹ Vân cuối cùng cũng tìm lại được thanh âm của mình mới thì thảo nói, "Con... làm sao con biết được? Sao con lại biết được? Ai đã nói với con? Ai đã nói với con?"

Nhắc đến vấn đề liên quan đến mình, mẹ Vân điên cuồng nắm lấy tay Vân Dật Bạch, lớn tiếng thét to, "Sao con lại biết được? Sao lại biết được? Vì sao?" Bỗng bà buông tay anh ra đưa tay ôm lấy đầu liên tục rên rỉ vì sao vì sao.

Lặng lẽ buông tay ra, Vân Dật Bạch xếp bằng hai chân ngồi xuống sàn nhà cả người nhất thời trở nên vô lực, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh, "Là thật sao?" Khóe miệng anh lộ ra nụ cười như có như không.

Mọi chuyện đúng là như vậy sao? Anh vẫn không thể tin sự thực là như vậy!

Đêm đó khi Văn Thiếu Giác đem đáp án này đến trước mặt anh, cũng đêm đó là Thi Tình đã dùng chính sự bao dung bất tận của mình để khiến anh dần bình tĩnh lại. Cô không hề hỏi anh lý do là gì. Hai người họ ở cùng nhau từ đầu đến cuối vẫn không ai nhắc đến chuyện này. Mà anh cũng bắt đầu lấy sự bận rộn cũng như tìm việc khác làm để trốn tránh phải ở cùng một chỗ với mẹ anh. Anh cũng không muốn chất vấn mẹ anh chuyện đấy là thật hay giả, thậm chí cả sau khi anh gặp phải chuyện không may, lúc anh và mẹ gặp nhau, anh cũng đều không hỏi qua.

Chuyện này anh chưa từng quên, nó khiến anh thấy sợ hãi. Anh sợ đáp án mà mình nghe được sẽ khiến anh khó có thể tiếp nhận. Cho nên, anh muốn trốn tránh.

Bây giờ, mọi việc đều đã được chứng thực!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Vân Dật Bạch cất tiếng cười lớn đứng lên. Trong tiếng cười trầm mạnh tràn ngập chua xót và đau đớn. Khiến cho người khác nghe được cũng thấy đau lòng.

Mẹ Vân cũng bị hành động bất chợt của con trai dọa sợ, gương mặt dưới mái tóc hỗn loạn ngẩng lên, bà ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đầm nước của con trai cả, một lúc lâu sau cũng không nói lên lời!

Bà bước đến muốn chạm vào người anh lại bị anh hét lớn, "Đừng động vào con!"

Vân Dật Bạch lúc này, giống như một con sư tử bị thương, dù là ai cũng không thể đến gần nửa bước.

"Sao không nói cho con biết? Vì sao?" Vân Dật Bạch vung tay vơ lấy bất kỳ thứ gì trong tầm tay.

Trong khoảnh khắc, xung quanh anh loảng xoảng đầy mảnh gốm sứ vỡ. Đứng giữa những mảnh sứ vỡ, ánh mắt Vân Dật Bạch đỏ ngầu, hung tợn trừng mắt nhìn mẹ, nói từng chữ từng chữ, "Sao lại không nói cho con biết?"

Anh chưa bao giờ phản đối việc mẹ anh có suy nghĩ muốn tìm lại thời xuân xanh, vì ba anh bà đã phải một thân một mình nuôi dưỡng anh và Dật Thanh lớn được như vậy, anh cũng muốn khiến bà được hạnh phúc lúc về già, nhưng anh chưa từng nghĩ đến, mẹ anh lại ở cùng một chỗ với một thanh niên hơn hai mươi tuổi!

Trên gương mặt tao nhã ung dung tràn đầy nước mắt, hai mắt đầm lệ bên trong chứa đầy tức giận cái gì cũng không quan tâm đến.

Mẹ Vân nức nở nói, "Mẹ... không dám! Mẹ không dám nói cho con biết khi đấy mẹ cũng ở đó! Mẹ không thể tin được, người đó là Dật Thanh! Mẹ không dám! Mẹ thật sự không dám!"

"Thế nhưng mẹ lại khiến cho người khác phải mang trên mình tội danh này, mang theo mình suốt ba năm liền!" Bỗng nhiên khi đấy như dần bình tĩnh lại, Vân Dật Bạch từ tốn nói từng chữ.

Bây giờ anh mới biết, mẹ anh trở nên điên loạn không phải vì không thể tiếp nhận được việc mất đi Dật Thanh, mà là bà không thể tiếp nhận được việc bà là người đã hại chết Dật Thanh. Bà dùng việc điên loạn để quên đi sự việc ba năm kia, khiến anh hận Thi Tĩnh ba năm! Lại tiếp tục muốn mượn việc này, khiến cho Thi Tĩnh vì sở nguyện của bà mà bồi thường!

"Cô ta không sai sao? Nếu không phải vì cô ta, căn bản Dật Thanh sẽ không đến đấy!" Mẹ Vân hét lớn tiếng.

"Thế chẳng phải người chết sẽ là một người khác sao?" Vân Dật Bạch không dám tin tưởng lớn mắt nhìn bà, anh chưa bao giờ nghĩ rằng, người mẹ của anh vậy mà lại có thể là người máu lạnh như vậy.

Mạnh khép mắt lại, khi mở mắt ra, Vân Dật Bạch không hề nhìn mẹ, giọng điệu có chút mất kiểm chế nói, "Giờ cô ấy đang ở đâu?"

Mẹ Vân cố gắng mở mắt muốn nhìn cho rõ đứa con trước mặt, lại như cũ có chút mơ hồ. Bà lắc đầu, "Mẹ không biết!"

Một đá đá văng mạnh gồm sứ nhỏ dưới chân, Vân Dật Bạch bước đến đứng trước mặt mẹ, "Cô ấy đang mang thai, cô ấy mang thai cháu của mẹ đấy!" Giọng điệu của anh dần trở lên lớn tiếng.

"Con yêu cô ta rồi!" Bỗng mẹ Vân bình tĩnh nói ra một câu.

Cánh tay Vân Dật Bạch đang nắm chặt lấy bà vai bà chợt buông ra, "Không có!"

"Con cũng như Dật Thanh đều yêu cô gái đó rồi!" Giọng điệu của mẹ Vân càng lúc càng do dự, "Mẹ tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai trong các con được yêu cô ta. Không cho phép, không được!"

"Mẹ!" Vân Dật Bạch lớn tiếng hét, "Rốt cuộc thì mẹ muốn thế nào? Mẹ đem mọi sai lầm của bản thân đổ hết lên trên người cô ấy như vậy mẹ có thể tha thứ cho mình được hay sao? Không, mẹ vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi sự thật mẹ mới chính là một trong số những hung thủ đã hại chết Dật Thanh!"

Vân Dật Bạch cảm thấy mình thật tàn nhẫn, tàn nhẫn khi luôn nhắc cho mẹ anh nhớ về chuyện này, thế nhưng, anh không thể lấy tính mạng của bất kỳ ai khác ra để đánh cược được, nhất là khi người đó là cô!

"Mẹ là mẹ của con. Chẳng lẽ con muốn tự tay đưa mẹ lên tòa sao?" Mẹ Vân lớn tiếng quát, "Những gì mẹ phải chịu ba năm qua vẫn chưa đủ hay sao! Mẹ sống cũng đâu thoải mái, mỗi ngày mẹ đều mơ thấy Dật Thanh, mẹ nhìn thấy con như nhìn thấy Dật Thanh, mẹ không muốn gặp con, mẹ sợ nhìn thấy người có khuôn mặt như Dật Thanh sẽ khiến mẹ không kìm được mà nhớ đến Dật Thanh! Mẹ là mẹ của con mà, sao con lại không thể thông cảm cho mẹ một chút chứ? Cô gái đó là ai chứ? Sao con có thể để ý đến cô ta được?"

Người đàn bà điên đại khóc lóc om sòm này thật sự là mẹ anh sao? Là người mẹ đã nuôi dưỡng dạy dỗ anh sao?

Vội xoay người, Vân Dật Bạch không bao giờ muốn ở lại đây nữa xoay người rời khỏi nhà!

Trong khoảnh khắc, trong nhà truyền đến một tiếng hét chói tai sau đó là tiếng gào khóc. Điều đấy cũng không thể giữ được bước chân Vân Dật Bạch chạy nhanh về phía xe.

Nhanh chóng một đường trở về phòng làm việc, Vân Dật Bạch gần như đập vỡ mọi thứ trong văn phòng.

Khiến cho Bùi Lăng và Lăng Thiếu Dương nhìn thấy cảnh này, không khỏi thờ dài. Đáp án đã rõ ràng.

Cuối cùng vẫn là Lăng Thiếu Dương lên tiếng trước, "Dật Bạch?"

"Cút!" Vân Dật Bạch lớn tiếng quát túm lấy chiếc đèn trên bàn ném qua. Mọi người nhanh nhạy tránh qua, chiếc đèn bàn đập vào cánh cửa rơi xuống.

Người cuối cùng bước vào phòng là Văn Thiếu Giác và Tông Chính, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Văn Thiếu Giác cũng đoán được phần nào. Trái lại Tông Chính lại bước nhanh đến hỏi, "Thi Tĩnh đang ở đâu?"

Cầm tay Tông Chính đẩy ra, lại bị cậu ta giữ chặt lấy, ánh mắt Vân Dật Bạch sắc lạnh, lực đạo trên tay cũng tăng thêm vài phần. Ngay lúc đấy, hai người đàn ông cùng bắt đầu ra tay.

Lăng Thiếu Dương muốn tiến đến ngăn cản, lại bị Bùi Lăng giữ lại, "Dừng. Cậu ấy cần phát tiết!" Vào thời điểm này đánh một trận so với mọi lời nói còn có tác dụng hơn.

Qua nửa giờ đồng hồ cả văn phòng gần như bị hai người đàn ông phá tung lên. Cuối cùng kiệt sức ngã nằm ra đất, ra sức thở hổn hển.

Thấy vậy Bùi Lăng nở nụ cười, "Thật náo nhiệt."

Vân Dật Bạch gắng sức thở gấp không lên tiếng. Bây giờ anh không biết mình trông ra sao nữa.

Cô ấy đang ở đâu? Nếu không ở chỗ mẹ anh thì cô ấy có thể ở đâu được chứ?

Mạnh thở gấp nhắm mắt lại, bây giờ anh không dám tưởng tượng đến cảnh Thi Tình đang phải một thân một mình chịu giày vò ở nơi nào.

Anh gắng hết sức lược bỏ trong đầu tất cả những nơi Thi Tình có thể xuất hiện. Phút chốc, anh cảm thấy trên cổ có cảm giác lạnh lạnh. Từ từ mở mắt đưa tay sờ lên cổ.

Một tia sáng hiện lên trước mắt Vân Dật Bạch, ở trong túi áo trước ngực, nhìn kỹ, gắn trên lòng bàn tay anh là một sợi dây chuyền bạch kim, móc trên dây là mặt dây hình chữ Y, trên mặt chữ còn khắc một ít chữ nhỏ.

Đây là món quà sinh nhật Dật Thanh tặng cho Thi Tình, lần trước anh nhặt được rồi tiện tay giữ lấy mang theo bên người, trước giờ anh vẫn luôn đặt trong túi áo trước ngực, anh đã sớm quên mất chuyện này!

Nắm chặt chiếc dây chuyền trong lòng bàn tay, mặt dây hình chữ Y đâm sâu vào da thịt anh, Vân Dật Bạch vẻ mặt lạnh nhạt đứng dậy đi vào phòng nghỉ.

Đến khi quay trở lại, đã chỉnh trang lại như trước.

Anh sai bước đi về hướng cửa. Để lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Cậu ta muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 147: Kẻ điên như Dương Chi La

Từ từ mở mắt, Thi Tình nhìn cảnh tượng trước mắt, cô không thể đoán được đây là chỗ nào!

Lúc ở trên đảo của Bùi Lăng cô phát hiện có chỗ bất thường ngay sau đó cô đã bị người ta bắt đi, tiếp đây cô chìm trong hôn mê, cho đến khi tỉnh lại thì... đã ở chỗ này rồi. Nơi này là một ốc đảo, nói là ốc đảo do khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bốn phía xung quanh là cây cối rậm rạp, đây là suy đoán của cô.

Cô không biết đây là chỗ nào, cũng không biết người bắt cô đến đây có mục đích gì.

Người bắt cô đến đây cứ đến giờ thì cho cô ăn, nhưng lại không nói gì. Nói thật, bây giờ ngay cả người đây là ai cô cũng không biết!

Trước đó cô còn kêu la, sau cô lại phát hiện ra ngoại trừ tiếng gió ngoài cửa đáp lại lời cô ra, thì không còn gì hết. Lúc này cô mới từ bỏ.

Rốt cuộc là ai? Tại sao lại muốn bắt cô, trong lòng cô lúc này tràn đầy nghi hoặc.

Đến lúc bữa sáng được đưa đến, rất thịnh soạn cũng rất bổ dưỡng, mà cũng chưa bao giờ bị trùng lặp, như là cố ý sắp đặt vậy!

Trong lòng cô nghĩ đến một người, cô không khỏi nghi ngờ, có đúng là vậy không?

Ở trong này, ngoại trừ không được tự do ra ngoài, những cái khác đều rất ổn. Loại cảm giác này giống như có người muốn đưa cô đến đây để dưỡng thai cho tốt vậy.

Dưới tình hình lúc này, cô không thể không nghĩ rằng hết thảy những chuyện này đều là do Vân Dật Bạch sai bảo.

Cho dù là vậy, sao anh phải làm thế này chứ? Không phải cô đã nói nếu một ngày nào đó cô muốn rời đi nhất định sẽ nói cho anh biết rồi sao? Vì sao anh lại không chịu tin tưởng cô?

Trong đầu Vân Dật Bạch nhanh chóng nghĩ đến nơi Thi Tình có khả năng sẽ đến.

Trên đảo toàn là người của Bùi Lăng, cô ấy muốn rời khỏi đó nhất định phải có người giúp đỡ. Từ khi nhận được tin của Bùi Lăng anh cũng đã cho người của mình đến đó tìm qua.

Không thể có chuyện cô đi một mình, ở chỗ đây, cô một thân một mình rời đi nhất định phải có phương tiện đi lại, cô - một người không am hiểu đường biển căn bản sẽ không đi được. Trừ khi cô muốn chết!

Kẻ phản bội chỉ có thể là tên dietic kia, chỉ có thể là gã!

Muốn đưa người đi mà không để bất kỳ người nào biết, trường hợp này chiếm tỷ lệ rất nhỏ...

Nói cách khác...

Người vẫn còn trên đảo này!

Nghĩ thông suốt điều này, Vân Dật Bạch lớn tiếng hét, "Bùi Lăng!"

"Cậu nghĩ ra cái gì rồi sao?" Anh vẫn đi theo sau cậu ta, thấy cậu ta đang mãi suy nghĩ nên không làm phiền. Nghe được tiếng cậu nói vội đáp lại!

"Vẫn ở trên đảo, nhất định vẫn còn trên đảo!" Vân Dật Bạch vội quay đầu lại nói. "Cô ấy không thể rời khỏi đây được. Cô ấy đang có thai. Cho dù muốn đi cô ấy cũng sẽ không để đứa bé gặp nguy hiểm! Cô ấy yêu đứa bé này đến vậy, nhất định sẽ không tự ý rời khỏi đây!"

Nói như vậy tức là lời nói của anh cũng chỉ là suy đoán.

"Bây giờ cô ấy đang bị giam ở một nơi nào đó trên đảo!" Bùi Lăng nhanh chóng đáp lại. Mặc dù hòn đảo này là của anh, nhưng không thể đảm bảo mỗi một tấc đất trên hòn đảo này đều có dấu chân anh, nói vậy rất có thể trên đảo này, có nơi giam giữ Thi Tĩnh!

"Đúng!" Vân Dật Bạch cảm giác trong lòng bắt đầu nóng lên. Rất có thể cô ấy vẫn còn trên đảo! Không, nhất định đang ở nơi nào đó!

Sau khi kết luận như vậy hai người Bùi Lăng và Thiếu Kỳ nhanh chóng gọi máy bay. Nửa giờ sau, ba người đã hạ cánh trên đảo Sicilia.

(Sicilia (tiếng Ý và tiếng Sicilia: Sicilia) là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất, với 25.708 km² và hiện có 5 triệu dân. Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải. Ngoài ra còn có nhiều đảo nhỏ hơn bao quanh thuộc về vùng này. Các hòn đảo nhỏ hơn như Aeolian về phía bắc, Egadi về phía tây và Pelagie và Pantelleria về phía nam.

Trong lịch sử, vùng Sicilia đóng vai trò quan trọng về mặt chiến lược do tầm quan trọng của nó đối với tuyến thương mại Địa Trung Hải)

"Người đâu?"

Khi Thi Tĩnh nghe thấy một câu như vậy truyền từ ngoài cửa vào cả người cô bật ngồi dậy.

Giọng nói này rất quen!

Đợi cho đến khi có người mở cửa ra Thi Tĩnh vội nằm xuống nhắm mắt lại chờ người vừa đến.

Cửa kết một tiếng từ ngoài mở ra, cả người Thi Tĩnh căng lên lắng nghe mọi động tĩnh từ người vừa đến.

Tiếng bước chân chậm rãi tiến đến trước giường nhìn cô một cái sau đó lại chậm rãi rời đi. Giống như đi tới một chỗ trong phòng ngồi xuống. Tiếp đấy lại rơi vào trầm mặc.

Trầm mặc một lúc lâu

Lâu đến mức Thi Tĩnh cho rằng người vừa đến đã phát hiện ra cô đang giả vờ ngủ, người nọ đã lên tiếng!

"Cô ta vẫn như vậy sao?"

"Phải, ngày nào cũng như vậy!"

"Cô ta có thai?"

"Phải!"

"Là của Vân Dật Bạch?"

"Đúng vậy!"

"Tốt lắm!" người nọ hình như vừa cười.

Mà Thi Tĩnh sau khi biết được người vừa đến là ai toàn thân cũng trở nên rét lạnh, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến người ấy lại là....

Từ từ ngồi dậy, cô không dám tin nói, "Dương Chi La!"

Đường như đã biết trước cô đã tỉnh, Dương Chi La nở nụ cười thân nhiên quay người lại, "Cô đã tỉnh rồi sao?" Nụ cười trên mặt không giống với nụ cười nhã nhặn dịu dàng thường ngày, nhưng lại khiến cho người khác không rét mà run.

"Sao cô lại bắt tôi?" Ánh mắt Thi Tĩnh di chuyển từ trên người cô ấy về phía người đàn ông đứng lẳng lẳng một bên, người đàn ông này thoạt nhìn chưa

đến ba mươi, cô cũng chưa từng gặp qua người đàn ông này, nhưng cặp mắt của gã lại khiến cô cảm thấy rất quen.

Cô không thể khẳng định mình có quen biết người này hay không, bây giờ ngay cả Dương Chi La cô cũng cảm thấy xa lạ. Rõ ràng vẫn là khuôn mặt đấy, lại khiến người ta cảm thấy xa lạ.

Dương Chi La chưa hề động đến cô, chỉ là nụ cười nhạt khiến người khác không rét mà run.

Một lúc lâu sau cô ta bỗng mở miệng hướng người đàn ông bên cạnh nói, "Thả cô ta ra!"

Người đàn ông có chút kinh ngạc, "Vì sao? Cô có biết để bắt cô ta đến đây tôi đã tốn rất nhiều công sức không?" Người đàn ông dường như rất bất mãn.

"Anh không tin tôi?" Dương Chi La tức giận nhíu mày. Giống như không thích có người nghi ngờ quyết định mình đưa ra.

"Nếu muốn thả cô ta ra, vì sao cô còn kêu tôi bắt làm gì?" Người đàn ông khó chịu nói.

Dương Chi La mắt kiên nhẫn nói, "Anh có biết quanh đây là đâu không. Anh cho rằng sau khi cô ta ra ngoài còn có thể sống được hay sao?"

"Nếu muốn cô ta chết, sao không trực tiếp ra tay?" Người đàn ông không hiểu người phụ nữ này muốn gì.

Nghe vậy, Dương Chi La tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn Thi Tĩnh sau đó chậm rãi nói, "Thế thì còn gì thú vị chứ!"

Chẳng biết tại sao, Thi Tĩnh cảm thấy toàn thân rét run, không tự chủ lùi về sau từng bước.

Mà hành động này rơi vào tầm mắt Dương Chi La, cô ta phá lên cười, "Chết như vậy quá đơn giản, tôi muốn cho Vân Dật Bạch nhìn thấy, anh ta không thể bảo vệ được cho con mình khi để lạc mất mẹ của nó, người phụ nữ anh ta quan tâm chết vì cái tính tự phụ của mình khi tìm cho cô một nhà giam an toàn! Như vậy không phải càng khiến người khác thấy hưng phấn hơn sao? Ha ha ha!"

"Cô điên rồi!" Theo phản xạ cô lấy tay chắn lấy bụng mình, cô không dám tin nói.

"Ha ha! Cô sợ rồi sao?" Dương Chi La điên cuồng nói.

"Cô điên rồi, sao cô có thể làm như vậy được?" Không phải cô ấy rất yêu Vân Dật Bạch sao? Tại sao lại làm ra những việc gây tổn thương đến Vân Dật Bạch chứ? Yêu không phải là ích kỷ khi không được đáp lại! Vì sao cô ấy phải làm vậy?

"Vì sao?" Dương Chi La ha ha cười lớn. "Cô muốn biết tại sao? Được, tôi sẽ nói cho cô biết."

Cô ta bỗng nhiên đứng dậy bước nhanh đến chỗ Thi Tĩnh, hai tay dùng sức nắm lấy bả vai cô, một đôi mắt đỏ sạm hung tợn trừng Thi Tĩnh.

"Vì sao? Vì tôi không thể để một kẻ từ đâu xuất hiện hót tay trên. Vì tôi không thể để người đàn ông của mình bao bọc che chở cho kẻ khác? Bất kỳ ai gây tổn hại đến tôi đều phải chịu trừng phạt!"

"Cô điên rồi. Cô đã thích anh ấy đến vậy, sao còn muốn khiến anh ấy chịu tổn thương chứ?" Đau đớn từ vai truyền đến khiến Thi Tĩnh thờ mạnh, cô nhìn đau hỏi.

"Cô thì biết cái gì? Tôi yêu anh ấy, yêu suốt ba mươi năm. Nhưng khi tôi muốn gả cho anh ấy, anh ấy lại cự tuyệt tôi! Anh ấy là của tôi, là của tôi!" Dương Chi La điên cuồng lay lay bả vai cô.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà một người phụ nữ như cô vừa xuất hiện đã được anh ấy để ý đến? Tôi không thể để cô sống được!" Dương Chi La mặt sắc nói.

Đầu óc quay cuồng!

Thi Tĩnh chịu đựng cơn đau quặn quại từ bụng nói, "Đấy không phải là yêu!"

"Dù sao thì tôi cũng không cho phép bất kỳ ai đối xử với tôi như vậy! Không cho phép!" Dương Chi La cười lớn, đột nhiên lúc đó như bình tĩnh trở lại, cô ta nghiêm mặt nói. "Cho cô biết một bí mật!"

"Cái gì?"

"Cô luôn tự trách về cái chết của Dật Thanh?" Dương Chi La cười nói.

Thi Tĩnh trầm mặc.

"Cô có biết lúc trước ai là người đâm chết Dật Thanh không?" Dương Chi La đặc ý nói.

Về mặt cô ta khiến lòng Thi Tĩnh rét lạnh, nhất thời cảm thấy bất an, "Là ai?"



"Ha ha ha ha! Cả đời này chắc cô cũng không nghĩ ra đây là ai?" Dương Chi La dường như đã điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện, cả người trở nên hưng phấn.

"Là ai?" Thi Tình bất an hỏi.

Thu lại nụ cười, Dương Chi La lại khôi phục dáng vẻ một người phụ nữ hòa nhã dịu dàng, cô ta nở nụ cười, không còn là nụ cười điên cuồng lạnh lùng, dáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã khiến người ta hoài nghi không biết bộ dạng điên cuồng trước đó có phải là thật hay không.

"Rốt cuộc đó là ai?" Thi Tình giữ lại tay cô ta hỏi.

"Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu, vấn đề này hãy để Vân Dật Bạch tự trả lời cho cô! Tôi nghĩ, anh ta cũng đã biết rồi. Dù sao trong khoảng thời gian này, đây cũng là chuyện khiến anh ta không thoải mái!"

Lời này vừa nói, không hiểu vì sao, trong đầu Thi Tình hiện lên hình ảnh Vân Dật Bạch điên cuồng trở về biệt thự đêm đó.

Là lúc đấy sao? Đây là lúc anh biết được đó là ai sao? Anh không thể chấp nhận được điều đấy, cho nên mới trở nên điên dại như vậy?

Điều này cho thấy, đây là người anh biết!

Chợt buông cánh tay Dương Chi La ra, "Không thể nào!"

"Cô đoán là ai?" Dương Chi La nở nụ cười, "Sao lại không thể?"

"Tuyệt đối không thể!" Thi Tình khẳng khái nói.

"Cái không thể có khi lại là có thể!" Dương Chi La đẩy cô ra, "Bây giờ tôi sẽ thả cô đi, cô thấy vui không?" Cô ta lười kéo tay cô đẩy ra khỏi phòng, trước mặt Thi Tình sập cửa phòng cách một tiếng.

Thi Tình không hiểu, rốt cuộc Dương Chi La muốn làm gì!

Bắt cô lại, bây giờ lại thả cô ra.

Cô ấy muốn để mặc cô tự sinh tự diệt sao?

Mục đích của cô ấy là gì?

Người đàn ông kia là ai?

Vì sao lại chăm lo bữa ăn nước uống cho cô?

Mọi chuyện rốt cuộc là thế nào?

Nghi hoặc trong lòng Thi Tình cũng giống với nghi hoặc trong lòng người đàn ông trong phòng. Sau khi Thi Tình bị đẩy ra ngoài cửa, gã tức giận gầm nhẹ, "Sao lại thả cô ấy ra?"

"Tôi làm việc trước giờ không cần anh nhiều lời!" Dương Chi La lạnh giọng nói, "Tôi cứu anh, anh phải nghe theo lệnh của tôi, nói cách khác... tôi chẳng ngại giết thêm một mạng người nữa đâu!"

Người đàn ông nghe thấy vậy nhất thời trầm mặt.

Lần đầu tiên anh gặp một người phụ nữ hiểm độc như vậy, cô ta căn bản không phải là người!

Cô ta căn bản không phải là phụ nữ! Cho dù là người thân cận nhất, cô ta cũng dám ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 148: Sự sống mong manh

Tình cảnh trước mắt khiến cho Thi Tình không khỏi cười khổ, cô chỉ biết chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Giữ chặt lấy cánh tay bị thương đồng thời bước từng bước tới gần chỗ người phụ nữ, Thi Tình cố giữ bình tĩnh kiểm soát mọi chuyện.

"Cô muốn sao?" Cô đã nói, Dương Chi La sao có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy chứ?

Thực chất cô ta muốn hưởng thụ cảm giác nhìn con mồi chạy trốn! Chưa bao giờ cô thấy người phụ nữ này lại điên cuồng đến vậy!

Sắc mặt Dương Chi La không đổi cười, "Cần gì phải hỏi nhiều như vậy, chỉ là do tôi không muốn cô được sống mà thôi." Cô ta rút một con dao găm từ bên hông ra ngắm nghía trong tay, tất cả mọi hành động đều nằm trong sự khống chế của cô ta.

Trong lòng Thi Tĩnh cả kinh, nơi này không một bóng người, cô căn bản không thể chạy đi đâu được, cô ôm chặt lấy hai tay lãnh nhỉnh nói, "Giết tôi thì có lợi gì cho cô chứ?"

"Cái này không quan trọng, chỉ cần cô chết, tất cả mọi chuyện đều coi như kết thúc." Đôi mắt Dương Chi La lạnh nhạt nhìn Thi Tĩnh, giống như trong mắt cô ta không coi cô như một mạng người, chẳng qua trước kia cô đã từng trải nghiệm qua rồi.

Thi Tĩnh giống như đã hiểu rõ, mọi việc đều muốn nhắm vào cô.

Thi Tĩnh nhìn Dương Chi La trước mắt. Không nghĩ đến cô ta đối với Vân Dật Bạch lại có oán hận sâu đến vậy, sâu đến mức toàn thân đều thay đổi đến đáng sợ!

Vắt và lăm mới thoát khỏi chỗ Vân Dật Bạch, dù thế nào cô cũng không nghĩ đến lại bị Dương Chi La bắt giam, đúng là xui xẻo.

"Cô muốn lấy mạng của tôi?" Thi Tĩnh dùng sức thờ mạnh.

"Cô không sợ khi Vân Dật Bạch phát hiện ra chuyện này sẽ không để yên cho cô sao?" Cô không thích ý lại vào Vân Dật Bạch, nhưng trong tình cảnh này, cô vẫn muốn được sống. Vậy nên chỉ có thể lờ Vân Dật Bạch ra.

Dương Chi La cười lạnh một tiếng, "Cô cho tôi là con ngốc sao? Tôi sẽ không để cô thoát đâu! Tôi sẽ dùng cách nhanh nhất để giải quyết cô!" Cô muốn giết cô ta nguyên nhân không phải chỉ vì một người đàn ông. Mà vì cả đời này cô chưa từng thua bất kỳ ai.

"Tin tôi đi, Vân Dật Bạch nhất định đang ở rất gần đây, nếu tôi xảy ra mệnh hệ gì, cô cũng không thể toàn mạng mà rời khỏi đây." Thi Tĩnh hiểu rất rõ, một khi Vân Dật Bạch phát hiện ra cô không ở đây anh sẽ lập tức đi tìm cô, việc bây giờ cô cần làm là cố gắng kéo dài thời gian.

"Không, sẽ không, tôi sẽ rời khỏi đây, nhất định là vậy, chỉ cần cô chết, tôi sẽ rời khỏi đây." Dương Chi La thản nhiên cười, đối với lời nói của Thi Tĩnh không chút lay động.

"Vậy sao?" Thi Tĩnh đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cô cố gắng hồi tưởng lại trong đầu mỗi một nơi cô đã đi qua trên đảo này, đột nhiên. Cô xoay người đi về phía sau.

Loại trang viên sang trọng như này đều được xây ở gần vách núi hoặc là ở dưới chân núi, cho nên Dương Chi La nhìn thấy hành động nhỏ này của cô, cô ta lập tức tiến lên vài bước, "Cô muốn làm gì?"

Thi Tĩnh xoay người, "Nếu tôi nhảy từ đây xuống, cô sẽ không thể giết tôi được, vậy thì cô mãi mãi vẫn chỉ là kẻ thua cuộc, cô vẫn chưa quên mùi vị này chứ? Như vậy tức là, cả đời này cô cũng không thể thắng được tôi." Cô nở nụ cười, "Nếu bị Vân Dật Bạch phát hiện ra như đã nói, cô sẽ phải chết theo tôi thôi." Đối với Vân Dật Bạch, cô vẫn có chút tin tưởng.

Nghe vậy sắc mặt Dương Chi La thay đổi, cô hiểu rõ, Thi Tĩnh nói đúng, một khi Thi Tĩnh chết cô sẽ không thể thắng được cô ta, vậy khác nào trước mặt cô ta cô vĩnh viễn là một kẻ thất bại!

Cô hiểu Vân Dật Bạch rất rõ, nhất định anh sẽ vì việc này mà giết hết tất cả những người ở đây. Cô tiến lên, "Cô đừng có động! Cô không nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng sao, nếu cô nhảy xuống, con của cô sẽ ra sao?" Cô muốn dùng đứa bé trong bụng Thi Tĩnh để khiến cho Thi Tĩnh tỉnh táo trở lại!

Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Thi Tĩnh sao lại không nghĩ đến chuyện này chứ. Cô sống chẳng được bao lâu nữa, nhưng cô không muốn khiến cho đứa bé phải chôn cùng mình, nhảy xuống dưới, bên dưới là biển. Cô vẫn còn có khả năng sống sót. Còn nếu ở trong tay Dương Chi La, cô sẽ khó mà thoát được.

Thi Tĩnh nhìn Dương Chi La đang rơi vào suy tư, hai tay đưa ra sau lưng nhìn sang bên cạnh bước từng bước lùi về sau. Cô lấy tay đè chặt lấy ngực nhìn người phụ nữ, hi vọng cô ta nghĩ càng lâu càng tốt, như vậy cô càng có nhiều thời gian.

Đúng lúc Thi Tĩnh cách xa cô hơn trăm mét, Dương Chi La chậm rãi nâng đầu lên, "Tôi cho cô thời gian, cho cô chạy trốn, nhưng cô lại không nắm lấy cơ hội! Bây giờ, cô còn có gì để nói chứ."

Cô ta có ý, có ý thả cô đi. Gần như ngay lúc đấy.

Thi Tĩnh tức thời hiểu rõ hàm ý của người phụ nữ trước mắt. Cô ta cho cô cơ hội để rời khỏi đây.

Nhẹ thở phào một hơi, Thi Tĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, "Cô ra tay đi." Cả thân mình không chút do dự ngã về sau, sau lưng cô là vách núi bên dưới là nước biển, Thi Tĩnh hiểu rất rõ. Nếu cô muốn sống sót, chỉ còn cách này thôi.

Dương Chi La nhanh mắt phát hiện rõ ý đồ của cô, vội tiến lên vài bước, tiện tay ném con dao găm trong tay ra, đúng lúc đâm vào cánh tay Thi Tĩnh.

Kêu đau một tiếng, cả người Thi Tinh ngã về phía sau, bịch một tiếng, rơi xuống giữa dòng nước biển.

Dương Chi La nhanh bước tiến lên nhìn mặt nước phẳng lặng, cả bóng dáng Thi Tinh cũng không thấy đâu. Cô ta tức giận nắm chặt bàn tay.

Sau khi xác định Thi Tinh có khả năng vẫn còn ở chỗ này, Vân Dật Bạch lập tức ra lệnh cho người dưới tản ra tìm kiếm khắp xung quanh trang viên. Giờ phút này trong đầu anh toàn là hình ảnh Thi Tinh toàn thân đầy thương tích, trong lòng anh giống như bị ai đó hung hăng găm cần. Ôm chặt lấy cánh tay, khắp người anh tản ra sát khí bức người, khiến cho người khác không rét mà

run, không dám đến gần.

Toàn thân Bùi Lăng lạnh lẽo mang theo hơi thở âm lãnh ngời bất hai chân gác trên bàn trà, lạnh lẽo quan sát tên thuộc hạ quỳ trên mặt đất. Tên thuộc hạ run rẩy quỳ trên mặt sàn lạnh lẽo không dám ngẩng mặt lên nhìn Bùi Lăng.

Cũng không thể trách anh lại tức giận đến vậy, nếu người vẫn còn trên đảo, những người này lại không thể tìm được, anh tức giận là đương nhiên.

"Người đâu? Người tôi bảo các cậu tìm đâu, sao lại không thấy?" Bùi Lăng lạnh nhạt nói.

"Là... là Thi tiểu thư..."

"Ngay cả một người phụ nữ đang mang thai mà các cậu cũng không trông được, các cậu còn muốn giải thích gì nữa?" Âm điệu lạnh lẽo, Bùi Lăng buông hai chân xuống lạnh lùng nhìn người đàn ông đang quỳ trên mặt đất.

"Bọn em biết sai rồi!" Tên thuộc hạ cúi đầu trả lời, từ lúc được thu nhận anh đã biết, người đàn ông trước mặt này chỉ quan tâm đến những biến đổi xung quanh, trong mắt anh ta bất luận là ai cũng không quan trọng, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bùi Lăng hừ lạnh một tiếng, ném con dao Thụy Sĩ xuống dưới chân, Bùi Lăng lạnh lùng đứng lên, "Để lại thứ gì đó trên người chú. Rồi tự mình biến khỏi đây." Không cần nhiều lời, anh lạnh lùng rời khỏi phòng khách. Đi về căn biệt thự bên cạnh.

Tên thuộc hạ nhìn con dao găm trên sàn, theo bản năng đưa mắt nhìn Thiếu Kỳ đứng bên. Cậu ta không biết phải làm sao hai tay run run nhặt con dao lên nghiêng rằng đưa tay trái của mình ra.

Vân Dật Bạch ôm chặt tay lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, một người phụ nữ đang mang thai như cô nhất định không thể đi đâu xa được. Nhất định cô đang ở gần đây. Nhất định là vậy!

Chậm rãi nhắm mắt lại, Vân Dật Bạch cho rằng nếu anh bị thương sẽ tự mình tìm kiếm một chỗ an toàn để trú. Nơi đây rất ít người mà gần đây chỉ có một trang viên. Chỗ đây ở gần bờ biển, được xây lên ở gần vách núi.

Nếu anh là người đang bị thương, muốn tìm một nơi để trốn, đây chính là nơi trú ẩn tốt nhất! Tức thì, Vân Dật Bạch vội mở cửa hai mắt bước nhanh về hướng bờ biển.

Bùi Lăng thấy vậy lập tức đuổi theo. "Dật Bạch, cậu định làm gì?"

"Đừng làm phiền tôi!" Vân Dật Bạch cư nhiên gầm nhẹ một tiếng. Dựa theo tình hình sức khỏe của Thi Tinh mà nói, hiện tại quãng đường cô đi được nhất định không xa anh, dọc theo con đường đều không gặp bất kỳ ai cũng không phát hiện ra manh mối gì, điều này cho thấy nhất định là cô bị người khác bắt đi.

Không có khả năng bị đưa đi xa, như vậy sẽ dễ bị người của anh phát hiện ra, cho nên người nhất định đang ở rất gần đây.

Mẹ kiếp, rốt cuộc thì người đang ở đâu? Vân Dật Bạch cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình. Nghĩ đến mọi khả năng có thể xảy đến từ các manh mối thu được.

Bùi Lăng không làm phiền Vân Dật Bạch, anh biết bây giờ cậu ta đang cố gắng đặt mình vào vị trí của Thi Tinh để xem xét việc này. Bỗng nhiên miễn cưỡng quay đầu lại nhìn Bùi Lăng. "Tình hình thế nào rồi?"

Bùi Lăng bên này do dự. "Vẫn chưa tìm được Thi Tinh." Bùi Lăng nói ngắn gọn, "Tớ đã cho người lặn xuống dưới biển tìm, nếu cô ấy ở dưới đáy thì nhất định sẽ tìm được."

Vân Dật Bạch không lên tiếng, trang viên này gần biển. Có thể sẽ có đá ngầm nhô ra, theo kết quả trắc địa của các chuyên gia hòn đảo nhỏ này trong vòng trăm năm nữa sẽ không bị nước biển bao phủ, cho nên Bùi Lăng mới có thể xây biệt thự ở đây.

Mấy năm trước, nơi này được phát hiện là một mỏ kim cương khổng lồ. Cho nên có thể nói ở đây có những chỗ bọn họ chưa thăm dò đến.

Bùi Lăng nghe vậy đứng dậy, "Chờ một chút." Anh lập tức từ biệt thự bên kia mang sang một tập văn kiện. Đưa cho Vân Dật Bạch, "Đây cậu xem đi, đây là bản đồ trang viên mà tớ tìm được. Trong đây cũng từng có người đến thăm dò và vẽ lại, ở khoảng cách này có thể thấy cách ven biển vài cây số có cái sa mạc."

"Vân Dật Bạch nhíu mày nhận lấy, "Sa mạc?"

"Phải, sa mạc. Sa mạc này cách chỗ chúng ta vài cây số, nhưng nếu thuận theo dòng nước mà đi thì không đến vài trăm mét, hơn nữa càng đến gần sa mạc trong nước sẽ có lốc xoáy." Trong lời nói của Bùi Lăng mang theo chút lo lắng.

Cậu ta nói đúng, cho dù Thi Tinh được dòng nước đưa đến vùng sa mạc, thì xoáy nước kia chính là vấn đề lớn nhất. Nghĩ đến đây, Vân Dật Bạch đứng lên, "Đi." tiện tay vơ áo khoác đi ra ngoài.

Trên đường gặp Lãnh Thiếu Kỳ, Bùi Lăng kể rõ lại mọi chuyện, Thiếu Kỳ hiếm khi nghiêm mặt nói, "Bây giờ các cậu muốn đến đấy do thám?"

Bùi Lăng ừ một tiếng chỉ chỉ Vân Dật Bạch phía trước, hai người Thiếu Kỳ trầm mặc đi theo sau Vân Dật Bạch.

Đi đến ven biển, từng đợt nước đập vào bờ rồi rút xuống để lộ ra con dao găm ven bờ biển. Vân Dật Bạch chậm rãi ngồi trên mặt đất, trên lưỡi dao có vết máu đã khô.

Hiện tại cơ thể Thi Tinh đã sắp không thể cầm cự được lâu nữa.

Hai người Bùi Lăng và Thiếu Kỳ nhanh chóng đứng lên quan sát bốn phía, bên này Bùi Lăng tìm được trên mặt cát một số dấu chân, do gió biển thổi qua đã nhìn không còn rõ. Bên kia Thiếu Kỳ phát hiện thấy một cái đồng hồ, đặt vào tay Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch nắm chặt đồng hồ đứng lên, "Cho vệ tinh tìm kiếm, tờ có gắn trên người cô ấy thiết bị định vị, chỉ cần cô ấy chưa ra ngoài phạm vi nhất định sẽ tìm được." Đúng vậy, nhất định sẽ tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 149: Mảnh chỉ treo chuông

"Khởi động vệ tinh tìm kiếm, tờ đã gắn máy định vị trên tất cả quần áo của cô ấy, chỉ cần cô ấy không vượt ra khỏi phạm vi nhất định có thể tìm được."

Đúng vậy, nhất định có thể tìm được.

Bùi Lăng gật đầu, lập tức quay lại tiến hành các hành động. Thiếu Kỳ đi theo bên cạnh Vân Dật Bạch, nhìn bàn tay nắm chặt chiếc đồng hồ của cậu ta đang bắt đầu nhỏ từng giọt máu xuống mặt cát.

Xem ra người phụ nữ tên Thi Tinh này sớm đã mọc rễ trong lòng Vân Dật Bạch, nếu không tìm thấy người phụ nữ này, vậy, Thi Tinh đã mất...

Lúc này Thi Tinh ôm thật chặt một khối đá ngầm nửa người ngâm trong nước biển, hai tay dần mất cảm giác do cô đã duy trì tư thế này gần một giờ. Nếu không sớm nghĩ ra biện pháp rời khỏi nơi này thì sẽ không thể đi được. Chân cô đã rơi vào nước xoáy, cô chỉ có thể ôm chặt lấy đá ngầm mới có thể giữ cho mình không bị cuốn vào vòng xoáy. Cô biết nếu cứ tiếp tục thế này không bao lâu nữa cô cũng sẽ không chịu được.

Vân Dật Bạch nhìn chằm chằm trên má, anh liền nhíu mày, "Ồ gần đây?" Đưa tay về phía Bùi Lăng, "Các cậu đã tìm kiếm xung quanh rồi sao?"

Bùi Lăng gật đầu, "Đúng vậy, đã tìm xung quanh trang viên nhưng không phát hiện hình bóng Thi tiểu thư."

Không đúng, Vân Dật Bạch nhìn Bùi Lăng chỉ vào một chỗ, "Đây là chỗ nào?" Tên Bùi Lăng này có rất nhiều công dụng, như một cuốn bách khoa toàn thư sống, có việc gì cứ tìm cậu ta là được.

Giương mắt nhìn thoáng qua, Bùi Lăng nhanh chóng lục lọi trong đầu. Tìm chỗ đó trong đầu, anh nghi hoặc lắc đầu, "Không biết. Đợi chút..."

Anh nghĩ lại một chút, "Có nơi là vùng đất nguy hiểm, tờ nhìn thấy ở đâu đó được đặt vật cản, rất có thể bên đó là nơi có nước xoáy." Khi nói chuyện, Bùi Lăng đứng dậy, "Đi, chắc là nơi đó."

Lập tức đứng lên, Vân Dật Bạch đi theo Bùi Lăng, lúc mới bắt đầu anh cũng không nói quá nhiều, chính là chờ đáp án chính xác của cậu ta. Bùi Lăng mở chiếc Hummer trước mắt rồi dừng lại, "Lên xe!" Khoảng cách từ nơi này đến đó nếu đi bộ cũng mất nửa ngày đường. Nếu đi xe cũng phải mất mười phút.

Lên xe không chút do dự, Vân Dật Bạch vỗ vỗ Bùi Lăng ngồi chỗ lái xe, lúc hai người thay đổi vị trí trên xe, Bùi Lăng biết, Vân Dật Bạch từng tham gia đua xe trên bãi biển, chiếc xe này trong tay cậu ta chỉ có thể càng lúc càng nhanh.

Không cần đến mười phút, hai người nhảy khỏi xe, trước mắt là một bãi đá ngầm, xem ra, để đắp đê ngăn nước biển, nhiều đá ngầm đã bị phá.

"Ngay phía sau." Bùi Lăng vừa dứt lời, Vân Dật Bạch không chút do dự nhảy vào bãi đá ngầm, đi đến nơi gần bãi biển nhất. Hai tay đặt trên mặt đá ngầm bị cửa rách, anh cũng không quan tâm.

Càng đến gần bờ biển gió càng lớn. Vân Dật Bạch hứng lấy từng đợt gió biển mà tiến lên, ở khe hẹp giữa đá ngầm trông thấy Thi Tinh ôm đá ngầm nửa

người ngâm trong nước, bộ dáng chật vật.

Ngay lập tức, trái tim đang treo lơ lửng. Bịch một tiếng liền rơi xuống đất!

Không chút nghĩ ngợi Vân Dật Bạch lập tức tiến lên, không dám tùy tiện lên tiếng quấy rầy Thi Tĩnh, anh nhảy trên bề mặt đá ngầm bước đến gần Thi Tĩnh.

Đau đớn trên cánh tay bị gió biển thổi qua càng ngày càng đau, Thi Tĩnh không nhìn được mà nói lỏng cánh tay. Nước biển mặn, cô bây giờ chính là cả người ngâm trong nước biển mặn mặn, vết thương trên người càng thêm đau. Đột nhiên một đợt hải triều lớn đập đến, nước xoáy bên dưới càng kéo co thể cô xuống một chút, cánh tay tê rần, rốt cuộc Thi Tĩnh không kiên trì nổi mà buông lỏng hai tay.

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông, Vân Dật Bạch vươn cánh tay ra giữ lấy cánh tay đang bị thương của Thi Tĩnh.

Ý thức gần như không còn tỉnh táo Thi Tĩnh chợt ngừng đầu nhìn lại đôi mắt Vân Dật Bạch. Cô cong khóe miệng. Sau đó chỉ nghe rắc một tiếng, rõ ràng là tiếng xương cánh tay gãy nhất thời khiến Thi Tĩnh rơi vào hôn mê. Không có sự phối hợp của cô, một tay của Vân Dật Bạch căn bản không thể kéo được Thi Tĩnh đang hôn mê.

Khi Bùi Lăng chạy đến vừa vặn thấy cơ thể Vân Dật Bạch bị Thi Tĩnh ép nằm sát xuống. Anh rút dây lưng buộc chặt một đầu trên cổ tay, đầu kia buộc trên cánh tay Vân Dật Bạch, anh quay người đi về phía trước, trên đường đi anh đã gọi cho đám thuộc hạ đưa bác sĩ đến, chắc phải đến rồi chứ.

Vân Dật Bạch phân tâm quay đầu nhìn nhìn cậu ta, cảm kích cười, tức khắc chuyển toàn bộ tâm trí trên người Thi Tĩnh.

Không được, cơ thể người đang hôn mê đặc biệt nặng nề, anh lại không thể sử dụng đồng thời cả hai tay, bởi vậy anh chỉ có thể giao lại hết mọi việc cho Bùi Lăng.

Chờ đến khi Vân Dật Bạch đưa được Thi Tĩnh lên, hai người cũng đã sức cùng lực kiệt, ba người họ coi như vừa trải qua sóng to gió lớn, đứng lúc vô lực ngồi trên đá ngầm, một trận sóng biển đánh tới, ngoại trừ Thi Tĩnh được Vân Dật Bạch ôm vào ngực, những người còn lại đều uống một ngụm nước biển lớn.

"Phi phi phi, mặn chết được." Bùi Lăng oa oa kêu lớn.

Nghỉ ngơi một lát, Vân Dật Bạch ôm lấy Thi Tĩnh đang hôn mê rời khỏi bãi đá ngầm. Bùi Lăng và Thiếu Kỳ không nói gì đi theo phía sau anh, Bùi Lăng bắt đầu than, "Hai người các cậu bắt nạt tớ."

"Cánh tay bị trật khớp, phần trên còn có vết thương do dao gây ra. Toàn thân duy trì một tư thế lâu nên có chút cứng ngắc, cơ thể cũng mất chút nước. Toàn bộ phía sau lưng đều là vết thương ngoài da, chẳng qua thời gian ngâm trong nước quá lâu, cần đặc biệt chú ý chăm sóc." Bác sĩ vừa nói, vừa bắt tay vào nắn xương. Tay chân ông bần rùn cố định cánh tay bị thương của Thi Tĩnh, lúc này mới run run nói, "Được rồi, không có vấn đề gì lớn. Đêm nay có thể cô ấy sẽ phát sốt, tôi sẽ cố định cánh tay này lại, tìm người đến chăm sóc cho cô ấy là được." Ông run rẩy nói xong rồi vội vàng rời đi.

Ánh mắt anh nhìn người phía trước một khắc cũng không rời.

Ra hiệu bảo mọi người lui xuống, Vân Dật Bạch đưa tay ấn lên một công tắc ở đầu giường, trong phòng ngủ lập tức xuất hiện một bức tường ngăn cách giữa sofa và giường ngủ, chia thành hai không gian. Một đôi tay lớn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô.

Ngay cả khi không coi mình ra gì, cô ấy vẫn gây tổn thương sâu đến như vậy, bàn tay nắm chặt của Vân Dật Bạch run run.

Sau một hồi khẽ lẩm bẩm, Vân Dật Bạch lập tức thu hồi suy nghĩ nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô. Chỉ thấy hai mắt cô nhắm chặt, trên cái trán nhỏ đầm đìa mồ hôi, cẩn thận lấy chiếc khăn lụa trên người nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô. Vân Dật Bạch nhìn Thi Tĩnh đang chìm trong hôn mê không khỏi nghĩ đến, nếu như anh không kiên trì muốn ở cùng một chỗ với cô, nếu như không có cái nết như đó. Lúc này anh khẳng định vẫn lao vào nước sôi lửa bỏng không ngừng tàn sát.

Toàn thân Thi Tĩnh chìm giữa một lớp sương dày, cô không thể thấy rõ phương hướng chỉ có thể lần mò tiến lên. Trong thoáng chốc một bóng người xuất hiện trước mặt cô.

Là Vân Dật Bạch? Cô tiến lên từng bước, vươn tay ra gọi người, "Vân Dật Bạch?"

Cả người Vân Dật Bạch đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, nụ cười trên mặt Vân Dật Bạch lúc này khiến Thi Tĩnh mừng rỡ, tiến lên từng bước, lại kinh ngạc phát hiện nụ cười trên mặt Vân Dật Bạch đã biến mất, bắt đầu trở nên hung ác.

Máu chảy ra từ từ chi anh, từ mắt, từ miệng, từ mũi...

Thi Tĩnh hoảng sợ bắt đầu lui về phía sau, đây không phải là Vân Dật Bạch, hai chân Thi Tĩnh dường như bị thứ gì đó giữ chặt không thể nhúc nhích. Cô thấy anh đứng trước mặt cô nhìn tới nhìn lui không rời khỏi cơ thể mình. Cô nghĩ... muốn hét lớn lên nhưng bất luận thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

Vân Dật Bạch nhìn bộ dáng nắm chặt tay đầy thống khổ của Thi Tĩnh, anh lại không thể làm được gì. Bị ép đến đường cùng, anh xoay người lên giường, đưa tay kéo Thi Tĩnh vào trong ngực mình, khẽ nói bên tai cô, "Đã không sao rồi, không còn gì nữa cả. Đừng sợ đừng sợ. Có anh ở đây..."

Sau một lúc, lồng ngực cô từ từ giãn ra, không còn rên rỉ thống khổ, không nói lời vô nghĩa. Thoảng thả lỏng cơ thể, chỉ trong chớp lát, Vân Dật Bạch lập

tức phát hiện nhiệt độ cơ thể Thi Tĩnh bên cạnh rõ ràng đang hạ xuống. Ở bên cạnh cô càng ngày càng cảm thấy lạnh.

Trong lòng cả kinh, anh lập tức đứng dậy, một cước đá tỉnh bác sĩ bên cạnh, anh hét lên chói tai rồi kéo người đó đến trước giường.

Bác sĩ mở đôi mắt còn mơ ngủ, nhìn Thi Tĩnh đang run rẩy đưa tay sờ sờ lên trán cô. Trong phút chốc lập tức tỉnh táo trở lại.

"Sao lại thế này?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn ông ta, nếu không phải bây giờ còn cần đến ông ta, anh nhất định sẽ đánh cho một quyền.

Sắc mặt của bác sĩ cũng trắng bệch. Chết tiệt, sao ông lại không nhận ra trên con dao có độc, loại độc này sẽ không hại đến mạng người, nhưng có thể khiến người đó không tỉnh táo, nói cách khác khi tỉnh táo, cũng không biết được mình đã làm gì, cho đến khi mình chết mới thôi.

Khuôn mặt nghiêm nghị của Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn theo hành động của bác sĩ, "Nói!" Trong giọng nói của anh mang theo sự cảnh cáo.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, vị bác sĩ run giọng mở miệng, "Trên... trên dao găm có độc. Là lỗi của thuốc hạ! Nhanh, đi đến bệnh viện." Lỗi của ông khi quay về ông sẽ bù đắp, nhưng giờ phút này, mọi suy nghĩ của ông đều là phải cứu người.

Có độc?!

Nghe nói vậy khuôn mặt Vân Dật Bạch trở nên xanh mét, đôi chân dài đá vào cơ thể mềm nhũn dưới chân, "Đã qua một đêm, mày mới nói với tao là có độc?!"

Vị bác sĩ không dám nói nhiều, là lỗi của anh, trên người cô có rất nhiều vết thương, ông cũng không để ý xem thế nào. Chỉ biết đưa cho thuốc tự bôi vết thương, lại xem nhẹ khả năng có độc.

"Cút ngay!" Chân dài của Vân Dật Bạch đá vị bác sĩ ra ôm lấy cơ thể Thi Tĩnh chạy về phía cửa. Anh không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Bùi Lăng đau đầu nhìn Thi Tĩnh đang hôn mê, trước hành động của Vân Dật Bạch anh đã muốn tóm vị bác sĩ để hỏi cho rõ rồi.

"Trước hết phải đảm bảo nhiệt độ cơ thể cô ấy không giảm xuống, như vậy mới có thể chữa được, nếu không thì..."

"Không được không thể." Thiếu Kỳ mở miệng, trên khuôn mặt nghiêm túc lóe chút tự tin, "Nếu trong thời gian ngắn không thể trở về, chờ bị Vân Dật Bạch quăng xuống biển sâu đi" Vừa nói, anh vừa làm động tác, rất nhanh liền lấy rượu lau lên tay lên chân Thi Tĩnh.

Bùi Lăng nghe vậy lập tức gạt đầu, điều này anh hoàn toàn tin. May mà trước đó khi dùng máy bay chiến đấu anh nghĩ rằng vẫn còn dùng đến, cho nên chưa để người rời đi. Giấy thông hành này vẫn còn công dụng.

Giây tiếp theo Vân Dật Bạch ôm Thi Tĩnh ngồi lên máy bay, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Bùi Lăng, Bùi Lăng cố gắng giải thích, "Cô ấy trúng độc, rất xin lỗi, lúc trước là do sơ sót của thuốc hạ mình. Giờ bọn tớ cam đoan nhiệt độ cơ thể cô ấy sẽ không giảm xuống để tiện cho việc trị liệu."

Trầm mặc hồi lâu, Vân Dật Bạch trầm giọng mở miệng, "Muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 150: Đưa Thi Tĩnh đi

Trầm mặc hồi lâu, Vân Dật Bạch trầm giọng mở miệng, "Muốn làm gì?"

"Đảm bảo nhiệt độ cơ thể cô ấy sẽ không giảm xuống, như vậy là thích hợp nhất cho việc trị liệu." Bùi Lăng nói.

Nghe vậy, Vân Dật Bạch không nói lời nào, Thi Tĩnh trong lòng càng ngày càng lạnh, cánh tay anh không tự chủ mà siết chặt lại. "Bao lâu!"

"Cái gì?"

"Cần bao lâu mới đến?" Khuôn mặt tuấn tú của Vân Dật Bạch căng cứng lạnh lùng nhìn những người khác.

"Dật Bạch, cậu đừng sốt ruột, giờ hãy còn có bác sĩ, trước tiên cậu..." Bùi Lăng còn chưa nói xong, đã bị Vân Dật Bạch lạnh lùng gầm nhẹ, "Cút!"

Bùi Lăng kinh ngạc nhìn bạn, "Dật Bạch?"

"Cút ngay!" Vân Dật Bạch siết chặt cánh tay, ôm Thi Tĩnh trong lòng, ánh mắt lạnh lùng lo lắng nhìn theo bước chân của Bùi Lăng, "Đừng đến gần tớ!"

Bùi Lăng đứng lại cách Vân Dật Bạch và Thi Tĩnh ba bước, "Dật Bạch..."

"Rất xin lỗi, Lăng, hiện tại mình không tin bất kỳ kẻ nào!" Thuộc hạ của mình nhiều lần gây ra chuyện như vậy, hiện tại Vân Dật Bạch rất khó để nói với mình nên tin người bên cạnh.

Nghe vậy, Bùi Lăng có chút kinh ngạc nhìn Vân Dật Bạch, đáy lòng anh rung động khó có thể dùng lời nào để diễn tả. Anh không biết, sức ảnh hưởng của Thi Tình lại đủ để khiến Vân Dật Bạch làm ra những hành động như vậy! Cậu ta bắt đầu hoài nghi những người bên cạnh.

Tuy rằng lần này gặp chuyện không may thật sự là do sơ suất của người bên cạnh, Bùi Lăng vẫn khá kinh ngạc. Chưa từng xảy ra, cho dù có làm gì Vân Dật Bạch cũng sẽ không hoài nghi anh. Thế nhưng bây giờ, ngay cả mình cậu ấy cũng không tin!

Từ từ dừng bước lại, Bùi Lăng dời mắt nhìn Thiếu Kỳ cùng những người khác, đồng loạt tạo thành một vòng tròn vây lấy Vân Dật Bạch và Thi Tình, đem hai người bảo vệ vô cùng tốt.

Bùi Lăng nhìn sâu vào Vân Dật Bạch ở bên trong, anh thở dài.

Khi trở lại đảo thì nhanh hơn so với khi đi, điều khiến Bùi Lăng cảm thấy ngoài ý muốn là, trên đảo của anh lại có thêm một đám người chuyên nghiệp khác đến chiếm giữ.

Ở đây, chỉ mong không nhận ra là Tông Chính. Trên thực tế, khi thấy Tông Chính xuất hiện Vân Dật Bạch cũng đã biết, trước đó anh đã nhờ cậu ấy một chuyện, cậu ấy đã đồng ý!

Tông Chính chậm rãi tiến lên đưa tay tiếp nhận Thi Tình trong lòng Vân Dật Bạch, nhìn cậu ta thật lâu sau đó xoay người đi vào trong biệt thự.

Đám người Bùi Lăng nhìn nhau, đều không rõ những người này rốt cuộc là ai? Khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc chính là Vân Dật Bạch lại buông lỏng cánh tay đang ôm Thi Tình.

Cơ bắp toàn thân căng cứng nhìn không rời mắt theo động tác của Tông Chính. Bước nhanh đuổi theo. Trước cửa của biệt thự, anh thấy Tông Chính đưa người đến, đôi mắt âm trầm dừng lại thật lâu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng Tông Chính.

Trong thoáng chốc khi lên máy bay Tông Chính chợt quay đầu nặng nề nhìn Vân Dật Bạch, "Tớ đi đây!"

Vân Dật Bạch nhìn không dời mắt theo ánh mắt của cậu ấy, như muốn tìm được đáp án từ ánh mắt của cậu ấy.

Thật lâu sau, đợi đến khi mọi người đều thấy Tông Chính gật gật đầu, lúc này Vân Dật Bạch mới hơi gật đầu nói, "Đi đi!"

Đến lúc này, Tông Chính không quay lại nữa, máy bay quân dụng nhanh chóng chuyển động. Mà thân mình Vân Dật Bạch vẫn thẳng tắp đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đám người Bùi Lăng cũng không ai dám quấy rầy anh.

Anh nhìn cũng không hiểu Vân Dật Bạch làm vậy là có ý gì?

Tông Chính anh đã gặp qua người này vài lần, thái độ của Tông Chính đối với Thi Tình quá mức khắt khe, đối với một người đàn ông mà nói, Bùi Lăng hiểu rất rõ ý nghĩa sâu xa trong đó. Anh nghĩ Vân Dật Bạch biết, nhưng bây giờ cậu ta lại đem Thi Tình giao cho Tông Chính.

Điều này khiến Bùi Lăng khó hiểu!

Không biết Vân Dật Bạch đã đứng bao lâu, anh chợt xoay người nhìn Bùi Lăng nói, "Tìm được những người khác chưa?"

Rất hiển nhiên Bùi Lăng vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, vội nói, "Chưa!"

"Xung quanh nơi tìm được Thi Tình, nhất định còn có thể tìm được người khác!" Vân Dật Bạch khẳng định nói. Lúc này đây Vân Dật Bạch thật sự đã nổi giận.

Đang nói sơ qua, điện thoại trong người Bùi Lăng vang lên, sau vài giây nhận máy, Bùi Lăng kinh ngạc liếc mắt nhìn Vân Dật Bạch một cái. Ngắt liên lạc, anh hơi hơi gật đầu, "Cậu nói đúng. Tìm được tên điếc kia rồi!"

"Đi!" Vân Dật Bạch xoay người đi trước.

Cách nơi tìm được Thi Tình không xa có một ngôi nhà gỗ, Bùi Lăng cùng Vân Dật Bạch và đám người Thiếu Kỳ nhìn đến một thi thể nằm dưới đất.

Là một người đàn ông rất trẻ tuổi, khi khuôn mặt kia xuất hiện trong tầm mắt Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch nặng nề nhắm mắt lại, lạnh lùng nhìn vào người nằm bên trong vũng máu.

Khuôn mặt này, anh đã từng gặp, tuy rằng chỉ có một lần, nhưng anh lại đem khuôn mặt này khắc sâu trong lòng.

Người này... lúc trước là tình nhân của mẹ!

Trong phút chốc, cả người Vân Dật Bạch lao ra ngoài như đầu bánh xe lửa.

Là anh ta, vậy mà là anh ta!

Điều này không khỏi khiến anh hoài nghi chuyện này có liên quan đến mẹ anh.

Trong những thông tin mà Văn Thiếu Giác đưa cho anh, người đàn ông này đã ba năm rồi không liên lạc với mẹ anh. Nhưng không bao lâu sau khi Thi Tĩnh khẳng khái muốn đưa mẹ ra khỏi viện điều dưỡng, hai người lại một lần nữa liên lạc trở lại.

Là như thế sao? Thật sự giống như trong suy nghĩ của mình sao?

Gần như ngay lúc đó, Văn Dật Bạch khó có thể chấp nhận được chuyện này.

Trước mặt trở nên trống rỗng, Văn Dật Bạch đưa tay chống lên cửa gỗ, lẳng lặng nhìn ra bãi biển mênh mông ngoài kia, cho đến khi Bùi Lăng đi đến phía sau anh, "Cậu quen anh ta?"

Văn Dật Bạch khẽ gật đầu. Có khả năng người này có liên quan đến vụ nổ trước đó của anh. Điều này cũng chứng minh, mẹ anh cũng tham gia vào chuyện này sao?

Không, không thể nào! Mẹ sẽ không làm hại anh, điều này anh hết sức khẳng định, như vậy chỉ còn một lời giải thích, trong cuộc sống của mẹ, còn tồn tại người khác.

"Lăng, có thể tìm được dấu vết tồn tại của người thứ ba không?" Anh cần một lý do, một sự thật để chứng minh, chuyện này không có chút liên quan nào đến mẹ anh!

"Ngoài dấu vết của Thi Tĩnh và người đó, không phát hiện người thứ ba, nhưng ở bên ngoài ngôi nhà lại phát hiện có dấu vết của người thứ ba, dường như là đi cùng Thi Tĩnh!" Đám thù hằn của Bùi Lăng cũng được coi là chuyện nghiệp có một số việc không cần anh phân phó cũng sẽ chủ động tìm hiểu, cũng bởi vậy, anh mới biết được, có thể coi như điều đó không sai!

"Không tìm được người?"

"Không hề!" Bùi Lăng cũng rất tiếc!

"Thật không?" Văn Dật Bạch mỉm cười, thân nhiên mở miệng. Nhưng cũng khẽ thờ dài một hơi.

Sau đó, Văn Dật Bạch chợt quay đầu, "Nếu cậu muốn thân nhiên rời khỏi đây, mà lại không bị phát hiện, vậy cậu sẽ chọn cách gì để rời khỏi nơi này?" Anh hỏi Bùi Lăng.

"Đầu tiên, tớ sẽ không trốn, cũng sẽ không lén lút rời khỏi nơi này! Ngược lại, nếu như là tớ. Tớ sẽ chọn lặn xuống biển để rời khỏi đây, chỉ cần có một chuyến tàu chở khách định kỳ dừng lại ở một nơi cố định, sau khi lặn xuống biển, rất đơn giản!" Bùi Lăng nói về thân phận của mình đồng thời cũng không quên đưa ra đề xuất.

"Cho nên?" Văn Dật Bạch tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu ta.

"Tớ đương nhiên hiểu cậu nói gì. Chẳng qua, vùng biển này cũng không phải của mình tớ, cho dù có người mới đến tớ cũng không thể tra được gì!" Bùi Lăng thân nhiên gật đầu.

"Thế nhưng, tớ có thể điều tra từ những người bên cạnh tớ!" Văn Dật Bạch lạnh lùng nói.

Nghe vậy Bùi Lăng không khỏi nhướn cao lông mày. Đúng vậy, chỉ cần tìm được du thuyền của người bên cạnh Văn Dật Bạch ở đây một ngày rồi bến đã lâu mà chưa trở về, đó sẽ là một trong những kẻ bị tình nghi!

"Cậu không định để cảnh sát nhúng tay vào à?" Bùi Lăng biết, sống trong đất nước này, Văn Dật Bạch nếu muốn làm gì sẽ rất khó để thực hiện.

Văn Dật Bạch không nói gì, chỉ thân nhiên nở nụ cười.

Nụ cười này không khỏi khiến Bùi Lăng có chút hứng thú, nhưng anh cũng không rõ, sau khi rời khỏi đây, Văn Dật Bạch muốn làm gì, anh cũng sẽ không nhúng tay vào!

Xác định được mình muốn gì, Văn Dật Bạch cũng không nghi lại, đêm đó liền rời khỏi đảo.

Nhìn thấy sự xuất hiện của anh, Lăng Thiếu Dương không khỏi đưa tay găt gao ôm chặt bạn thân vào ngực. Văn Dật Bạch dịu dàng cười, "Cám ơn!"

Nếu như không có người bạn thân đáng tin ở đằng sau, anh rời đi như vậy, không chừng đã có chuyện xảy ra!

"Không phải cậu tìm được Thi Tĩnh rồi sao? Người đâu?" Lăng Thiếu Dương ngoái xem phía sau anh, cũng không phát hiện người mình muốn tìm.

Không chỉ anh, mà ngay cả Thẩm Lạc Du cũng vì lo cho Thi Tĩnh mà nhiều lần hỏi thăm anh. Anh rất vui vì mình có được sự chú ý của cô, nhưng lại cũng vô cùng lo lắng, cũng khiến anh rất bối rối.



"Đi rồi!" Vân Dật Bạch trầm mặt, nói sang chuyện khác, "Công ty có vấn đề gì à?"

"Về cơ bản thì không có vấn đề, mọi rắc rối trên bàn làm việc của cậu đều đã làm!" Lăng Thiếu Dương nhướn mày cười, "Tớ muốn được thưởng!"

"Xong việc đã!" Vân Dật Bạch cũng không phản đối, "Yên tâm, tớ sẽ cho cậu thời gian theo đuổi Thẩm Lạc Du!" Anh nói đùa. Thuận tay đóng cửa văn phòng lại.

Lăng Thiếu Dương nhìn cánh cửa đóng chặt không khỏi thờ dài, đi rồi? Với ai? Đây là đáp án gì vậy?!

Điều duy nhất có thể khẳng định là, tình trạng của Thi Tinh không có vấn đề gì. Cái này xem như một tin lớn. Như vậy, không phải anh có một lý do vô cùng tốt liên lạc với Lạc Du sao?

Để cơ thể mình chìm vào chiếc ghế rộng thùng thình, Vân Dật Bạch không thèm nhìn đến đồng văn kiện chất cao như núi. Hai tay anh chống bên má.

Là anh để Tông Chính đưa Thi Tinh đi. Anh và Tông Chính từng có một cuộc nói chuyện trong thời gian dài. Tông Chính biết mọi chuyện của anh không sót một chữ.

Trái tim cậu ấy, lý do cậu ấy động lòng với Thi Tinh, còn có yêu cầu của anh nhờ cậu ấy đưa Thi Tinh đi tất cả mọi hành động! Điều đã được anh sắp xếp từ trước!

Lý do nói cho cậu ấy biết, anh cho làm thế là đúng, trong tình huống như vậy, người có thể bảo vệ cô ấy và đứa trẻ chỉ có Tông Chính! Anh biết Tông Chính sẽ đối xử tốt với cô ấy. Sẽ nghiêm túc chờ cô ấy và đứa trẻ! Điều này, cho đến bây giờ anh cũng chưa từng lo lắng.

Tông Chính cũng không nói cho anh biết, đưa người đi đâu, anh cũng không đuổi theo hỏi.

Có lẽ, tất cả mọi thứ giữa anh, Thi Tinh và Dật Thanh, lúc này đều đã kết thúc rồi?!

Từ từ mở mắt, đôi mắt ung của Vân Dật Bạch nhìn về vùng tối của văn phòng. Sau một lúc thật lâu, anh bắt đầu với công việc nặng nề của mình!

Làm cho tất cả mọi việc nhanh chóng kết thúc. Khi đó, anh có thể...

Anh phải đợi, chờ cho tất cả chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 151: Để cô bắt cóc thêm lần nữa sao

Nó biết. Cái gì nó cũng biết!

Nó hiểu mẹ mình cũng như em trai mình! Nó không trở về nhà, không chịu gặp bà. Tất cả mọi thứ đều là nó đang trừng phạt bà.

Mẹ Vân cuộn mình trên giường trong phòng ngủ, để mặc bác Hoàng cùng một đám người dưới thuyết phục thế nào đi nữa. Bà cũng không chịu ra ngoài gặp ai.

Bất đắc dĩ, bác Hoàng chỉ đành đi tìm Vân Dật Bạch. Thế nhưng khi Vân Dật Bạch biết tin, chỉ bảo là sẽ cho người qua đó sau, gần như chẳng có bất cứ tin tức gì!

Bác Hoàng không khỏi lo lắng, giữa hai mẹ con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Người Vân Dật Bạch dần đến còn chưa thấy, mà lại có một vị khách bất ngờ đến thăm.

"Dương tiểu thư!" Bác Hoàng thấp giọng mở miệng, cũng không cho rằng hiện tại thích hợp để chủ nhân gặp khách. "Phu nhân không có nhà!"

Dương Chi La mỉm cười, dịu dàng mở miệng, "Bác Hoàng, từ khi nào bác cũng học được nói dối vậy?"

"Dương tiểu thư!" Bác Hoàng mặt không đổi sắc, "Nếu Dương tiểu thư khẳng định phu nhân có nhà, vậy cô nên biết, hiện tại phu nhân không muốn gặp khách!"

"Cháu không phải là khách!" Dương Chi La thấp giọng nói, "Bác Hoàng, từ nhỏ cháu đã lớn lên ở đây, bác cũng xem như là người nhìn cháu lớn lên, sao có thể nói cháu là khách chứ! Điều này khiến cháu rất đau lòng!" Cô ừ ừ khụt nói.

Chẳng biết tại sao hiện tại khi bác Hoàng nhìn Dương Chi La, nhất thời có một cảm giác xa lạ, cô gái này, tựa hồ đã không còn là cô gái vui tươi ông

thấy lúc trước. Trên người cô có thêm sự âm trầm.

Bác Hoàng cũng không phải người thần bí khó lường gì, nhưng ông cũng đã từng trải cũng có thể nhìn rõ được mặt khác của một người.

"Thật xin lỗi Dương tiểu thư!" Bác Hoàng không định thay đổi ý định.

"Cháu chỉ muốn gặp mẹ Vân. Là anh Vân bảo cháu đến!" Dương Chi La cười khẽ mở miệng.

Nghe vậy, bác Hoàng trầm mặc một lúc, đại thiếu gia nói có người đến, là nói Dương tiểu thư sao? Ông không khẳng định, nhưng cũng không thể từ chối.

Đưa Dương Chi La đến trước cửa phòng phụ nhân, Dương Chi La dịu dàng cười nhìn bác Hoàng nói, "Để tự cháu vào xem bác gái được chứ?"

Sau nhiều lần xác nhận, lúc này bác Hoàng mới gật gật đầu.

Ông nghĩ, tốt nhất ông vẫn nên báo trước cho đại thiếu gia một chút!

Dương Chi La từ từ đẩy cửa phòng của mẹ Vân, không khí trong phòng vì bị nén không lưu thông mà có chút nặng nề. Nhưng Dương Chi La cũng không để ý, mặt khác, cô rất thích mùi vị này, nó sẽ khiến cô nhớ đến chút ấn tượng khá sâu sắc.

Đưa tay đóng cửa phòng, cô cũng không bước tiếp, ngược lại tựa vào cánh cửa nhìn vào mẹ Vân thanh nhã cao quý ung dung cuộn mình trên chiếc giường lớn kia.

Sắc đẹp của phụ nữ sẽ phai tàn theo năm tháng, sau khi dung nhan của họ mất đi, cần nhất chính là những thứ đồ trang điểm cùng mỹ phẩm xa xỉ để bảo vệ, đã không có những thứ đó, cho dù là người luôn được chiều chuộng, cũng sẽ biến thành bộ dáng cực kỳ cần cỗi sa sút!

Mẹ Vân bây giờ chính là như vậy, đã lâu không trang điểm khiến bà thoát nhìn như đã già đi rất nhiều. Nghe được tiếng cửa mở, một giọng nói già yếu vô lực truyền đến, "Tôi đã nói rồi tôi không muốn gặp bất kỳ kẻ nào!" Tiếng nói khàn khàn, giống như tiếng nói của một người đàn ông.

"Việc mẹ Vân làm bị anh Vân biết rồi sao?" Dương Chi La mở miệng nói, đồng thời cũng khiến mẹ Vân đang nằm trên giường phải ngồi thẳng dậy.

"Là ai?!"

Dương Chi La bình thản đứng trước cửa, đưa tay bật đèn trong phòng, ánh sáng chói mắt khiến mẹ Vân khó có thể tiếp nhận ngay lập tức, đợi đến khi bà thích ứng được với ánh sáng, mới nhìn rõ được người đến.

"Chi La?" Mẹ Vân có chút ngoài ý muốn.

"Rất bất ngờ sao?" Dương Chi La cong môi cười, "Mẹ Vân đang ở đây tự trách sao?"

Mẹ Vân biến sắc, "Bác không hiểu cháu đang nói gì!"

"Bà biết!" Dương Chi La ha ha cười, "Việc sai duy nhất của mẹ Vân, sao bà có thể không hiểu chứ?" Cô tựa tiểu phi tiểu nói.

"Cô..." Mẹ Vân nghẹn họng kinh ngạc nhìn Dương Chi La.

Sao cô ta có thể biết? Đó là sai lầm duy nhất bà phạm phải!

"Quá bất ngờ?" Dương Chi La chậm chậm đi đến, đưa tay kéo ghế dựa ngồi xuống, "Sự trừng phạt ba năm cũng không nghiêm trọng bằng sự trừng phạt của đứa con trai khi biết chuyện. Nhìn bộ dạng bà bây giờ, e rằng Vân Dật Bạch đã biết rồi?!"

Bà chưa từng thấy Dương Chi La như thế này, cô gái vui tươi trong ấn tượng, bây giờ lại khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Một đôi mắt thấu rõ bà, giống như cái gì cô ta cũng biết vậy.

"Không, cô không thể biết! Trên thế giới này người biết chuyện chỉ có ba người!"

"Bốn!" Dương Chi La chợt đưa ra năm ngón tay.

"Cô giờ ra năm!"

"Bây giờ vẫn là bốn!" Dương Chi La âm trầm cười, "Đó là bởi vì, một người trong đó đã chết rồi!"

Trong lòng mẹ Vân chợt lạnh, "Cô..."

"Bà, Vân Dật Bạch, còn có anh ta, và còn có tôi!" Dương Chi La đưa ngón tay chỉ ngược vào chóp mũi mình, "Bất ngờ chứ?!"

"Chi La, rốt cuộc cô muốn nói gì?" Mẹ Vân trầm giọng mở miệng hỏi.

Bất chợt, truyền đến một loạt tiếng bước chân, Dương Chi La đi đến bên cạnh mẹ Vân, một phát bắt lấy cổ tay bà cúi đầu mỉm cười, "Tôi muốn để cho Vân Dật Bạch biết, cái giá anh ta bỏ rơi tôi là gì?"

Lời nói vừa dứt, cửa phòng bị người dùng sức đá văng ra, Vân Dật Bạch dẫn đầu tiến vào, nhìn thấy tình huống trong phòng, trong nháy mắt cả người anh âm trầm bước chân trầm ổn tiến lên, "Dương Chi La, cô dám!"

Không ra tay, Dương Chi La chìa tay cười vô tội, "Cái gì tôi cũng chưa làm!"

"Cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao?" Vân Dật Bạch lạnh lùng nói.

"A, xem ra anh biết cũng không ít chuyện!" Sắc mặt Dương Chi La biến đổi nắm chặt lấy cổ tay mẹ Vân, hung tợn mở miệng, "Thi Tĩnh ở đâu?"

Vân Dật Bạch lạnh lùng cười, "Cô muốn tìm Thi Tĩnh, sao không đến nhà cô ấy mà tìm?"

"Anh đã đưa cô ấy đi!" Dương Chi La mắt không chế hét lớn, "Là anh đưa cô ấy đi. Cô ấy ở đâu?"

"Sao lại khẳng định tôi biết đáp án!" Vân Dật Bạch bình tĩnh mở miệng.

"Cuộc sống của Thi Tĩnh chỉ có hạn trong một phạm vi, trừ anh ra, không ai có thể đưa cô ấy đi!"

"Dường như cô rất hiểu về cuộc sống của Thi Tĩnh?"

"Không phải với cô ấy, mà là với anh, mỗi một người bên cạnh anh tôi đều để ý!"

"Thật sao? Thật khiến cô phải nhọc lòng! Phiền phức như vậy!" Vân Dật Bạch nâng giọng cười, "Nếu vậy, có thể nói cho tôi biết cô muốn làm gì chứ?"

"Tôi muốn cũng rất đơn giản!" Dương Chi La hí mắt, "Tôi muốn anh, muốn Thi Tĩnh!"

Nghe vậy, Vân Dật Bạch nghi hoặc nhún nhún vai, "Cô muốn tôi, tôi còn có thể hiểu, cô muốn Thi Tĩnh làm cái gì?"

"Tôi muốn thắng cô ấy! Để chứng minh Dương Chi La tôi chưa bao giờ thất bại, chỉ cần tôi muốn cái gì, người khác đều không được động đến!"

"Cô chỉ ai?"

"Anh!" Dương Chi La chợt cười ha ha, "Hiện tại anh nên giống như ba năm trước khi tôi rời đi, coi phụ nữ như đồ chơi, không thích không chạm vào! Cho đến khi tôi về!"

"Nên?!" Vân Dật Bạch cảm thấy từ này rất nực cười.

"Đúng! Anh là của tôi! Của tôi..."

"Là đang nhắc tôi, là tự cô chạy đi kết hôn!"

"Không phải! Không phải tôi!" Dương Chi La tức giận lên tiếng, "Là lão già kia cường bạo tôi! Nếu ông ta làm, tôi sẽ bắt ông ta bồi thường tất cả. Thế nhưng, không nghĩ đến ông ta chỉ là người đại diện, không có chút tài sản gì! Cho nên, khi ông ta không còn tác dụng gì..."

"Cô đã giết ông ta!" Vân Dật Bạch nói tiếp thay cô, "Nếu đã như vậy, cô giết người đàn ông ở căn nhà gỗ cũng vì vậy!"

Dương Chi La có chút giật mình, chợt nở nụ cười sung sướng, "Sao? Tôi thay anh giết hung thủ hại chết em trai, anh nên vui mới đúng!"

"Thật sao?" Vân Dật Bạch lạnh nhạt mở miệng, "Nếu vậy năm mạng người trước đó đâu?"

"Năm mạng người cái gì?" Dương Chi La tỏ vẻ khó hiểu.

"Cần tôi nhắc cô sao? Trong một căn nhà xưởng ở ngoại ô, năm người đàn ông khỏe mạnh bị chết cháy. Đó là lần cô muốn để Thi Tĩnh phải gánh hết tất cả mọi tội lỗi, cuối cùng lại để Lam Đình gánh hết năm mạng người kia!" Vân Dật Bạch nói ra từng chữ.

Lời nói vừa dứt, chợt nghe thấy không ít người bên cạnh hung hăng thở gấp vì kinh ngạc.

Sau một thời gian trầm mặc, Dương Chi La mím môi nói nhỏ, "Sao anh ta có thể biết? Chuyện này không hề có ai biết!"

Nhìn Dương Chi La thật lâu, đến lúc này Vân Dật Bạch vẫn có chút khó tin chuyện này là thật. Cho dù vì tình cảm bất hòa giữa hai người, không thể đến với nhau, nhưng dù sao hai người vẫn còn có một đoạn ký ức hơn hai mươi năm.

"Khi cô nộp tiền bảo lãnh cho Lam Đình, không nên để cô ấy phát hiện ra nhiều việc!"

"Tôi không hề nói cho cô ta biết về chuyện này!"

"Cô cho là cô ta không hề nhận ra, cho rằng cô chỉ muốn nộp tiền bảo lãnh cho cô ta sao?" Trước khi Lam Đình lại bị giải đi anh đã gặp cô ấy một lần.

Khi đó Lam Đình vẫn luôn mồm kiên trì mình không giết người. Mà sau khi nhìn thấy người đàn ông trong căn nhà nhỏ, lời nói của Lam Đình cứ luẩn quẩn trong đầu anh.

Giờ, nhìn về mặt của cô, coi như đã được chứng thực!

"Anh nói tôi không nên nộp tiền bảo lãnh cho cô ta sao?" Dương Chi La cười châm chọc, "Không phải các người cũng không có chứng cứ chứng minh tôi làm sao?"

"Bây giờ có!" Vân Dật Bạch giờ giờ bút ghi âm trong tay.

Dương Chi La nghe vậy cười nhạo một tiếng, "Mẹ anh vẫn còn trong tay của tôi!"

"Để cô bắt cóc thêm lần nữa sao?" Vân Dật Bạch khí định thần nhân nói.

Dương Chi La hiểu rất rõ Vân Dật Bạch, không, phải nói là cô hiểu rõ Vân Dật Bạch của ba năm trước. Mà không phải Vân Dật Bạch của bây giờ. Nhưng cô có thể khẳng định một điều, Vân Dật Bạch là một người con có hiếu. Anh sẽ không mặc kệ mẹ mình.

Chỉ cần mẹ Vân còn trong tay cô...

Dương Chi La vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy tiếng cửa kính bị phá vỡ từ đằng sau, tiếp theo lưng cô bị người ta đá thật mạnh, cả người bổ nhào vào trong, giây tiếp theo, Vân Dật Bạch đã đưa tay chế trụ cổ cô

Khác với bộ dạng ung dung nhàn nhã khi nãy, lúc này khắp người Vân Dật Bạch tràn ngập không khí tiêu điều đẫm máu, âm trầm lạnh lùng mở miệng, "Lúc này đây, để cô phải đền mạng cho những người đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 152: Vật đổi sao dời

Bước ra khỏi tòa án, Vân Dật Bạch ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cơn gió lạnh thổi đến trên mặt anh, anh hơi mím môi, giữ chặt chiếc áo khoác trên người đứng yên bất động.

Sau khi làm nhân chứng không biết từ khi nào Văn Thiếu Giác đã đứng sau lưng anh lặng lẽ mở miệng, "Cậu có thể đi tìm Thi Tĩnh!"

Thân hình đứng thẳng hơi giật mình, thật lâu sau Vân Dật Bạch mới lên tiếng, "Tôi không biết cô ấy ở đâu!"

Lúc trước khi Tông Chính đưa cô ấy rời đi anh đã từng nói, không cần nói cho anh biết chỗ ở. Bởi vậy, bây giờ cho dù anh muốn đi tìm cô, cũng không biết chỗ nào.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai Vân Dật Bạch, Văn Thiếu Giác trầm giọng mở miệng, "Tất cả đều đã kết thúc!"

Vân Dật Bạch cười cười, "Đúng vậy, đã kết thúc!" Rốt cuộc tất cả cũng đã kết thúc!

"Chỗ mẹ cậu chỉ cần nộp tiền phạt thì sẽ không còn chuyện gì!" Văn Thiếu Giác nói. Đây là trừng phạt vì năm đó bà biết chuyện mà không báo, vì Vân Dật Bạch không định khởi tố, giờ chỉ cần nộp tiền phạt là được!

"Tôi biết!" Anh không đi, cũng vì đang chờ mẹ!

Cứ gặp như vậy anh cũng không biết nên nói gì. Văn Thiếu Giác mím môi cười lặng lẽ rời khỏi.

Bác Hoàng đưa mẹ Vân đến dừng xe lại, Vân Dật Bạch lặng lẽ lên xe. Trước sau đều không mở miệng nói một câu.

Mẹ Vân lặng lẽ nhìn Vân Dật Bạch, vài lần muốn nói lại thôi cuối cùng chỉ có thể trầm mặc...

Vân Dật Bạch chưa định về nhà, anh để xe đưa đến trước cửa công ty rồi dừng lại. Chỉ nói một câu đưa phu nhân về nhà cũng không quay đầu lại.

Khi xe khởi động, bên trong truyền đến từng tiếng khóc thầm. Bác Hoàng lặng lẽ thở dài lại không biết nên khuyên điều gì!

Ba tháng sau, mẹ Vân một mình rời khỏi thành phố này, chọn một thành phố thích hợp ở nước ngoài ở lại để dưỡng lão. Mà khi nghe được tin này Vân Dật Bạch cũng không có chút ý kiến gì. Chấp nhận sự thật này, từ đó về sau, không còn ai nhắc đến chuyện này nữa.

Thời gian thoáng cái đã năm năm.

Thành tựu của Vân thị trong tay Vân Dật Bạch tăng lên mỗi năm. Hiện giờ Vân thị không còn giao thiệp trong phạm vi nhỏ, còn cả một phần thị trường quảng cáo cũng trong phạm vi của Vân thị, mà địa vị xã hội của Vân Dật Bạch cũng không ngừng tăng. Giờ đã trở thành người đàn ông vàng độc thân khiến các tiểu thư danh gia người sau tiếp người trước muốn được lấy.

Thế nhưng lại không hề có chút tin đồn nào về chuyện giữa Vân Dật Bạch và phụ nữ được truyền ra. Điều này cũng trở thành một trong những bí ẩn mà giới truyền thông tranh nhau muốn có được đáp án trước.

"Thiếu Dương, lên đây một lát!" Vân Dật Bạch nhấn điện thoại nội bộ gọi Lăng Thiếu Dương.

Một lát sau, Lăng Thiếu Dương cầm mấy phong thư huyết sáo đẩy cửa vào, "Chuyện gì?"

Vân Dật Bạch nâng mi nói, "Không phải đã nói không được huyết sáo trong công ty sao?"

Lăng Thiếu Dương mím mím môi, "Được rồi!" Ai bảo tâm tình của anh đang tốt cơ chứ.

Về phần vì sao lại tốt, đương nhiên là có liên quan đến Thẩm Lạc Du!

"Gọi tớ lên đây có chuyện gì à?!" Lăng Thiếu Dương cười hi hi nói. Người gặp chuyện vui nên tinh thần thoải mái thôi!

"Tối nay là đại thọ bảy mươi của tổng giám đốc Bách Dương, thiệp mời ở trong này, cậu đi thay tớ đi!" Vân Dật Bạch tiện tay ném ra một tấm thiệp mời.

"Sao lại là tớ?" Lăng Thiếu Dương oa oa kêu lớn, "Người ta mời cậu mà!"

"Tớ không rảnh!" Vân Dật Bạch từ chối không chút nghĩ ngợi, "Cậu có thể đưa Thẩm tiểu thư của cậu đi cùng, chi phí sẽ do công ty trả!"

Nghe vậy, mắt Lăng Thiếu Dương lóe sáng "Có thể sao?"

"Ừ! Trên tay cậu cầm gì vậy?" Vân Dật Bạch nhìn đồng thư trên tay cậu ta, "Của tớ à?" Anh hỏi.

Lăng Thiếu Dương cúi đầu nhìn nhìn, "Ừ, đúng rồi! Đây là của cậu! Các cô nàng quản lý đã vất vả nhờ tớ mang lên."

Vân Dật Bạch đưa tay nhận lấy, "Không còn việc gì. Cậu đi xuống đi!" Anh vẫy vẫy tay tỏ vẻ không tiễn. Lăng Thiếu Dương cũng không nói gì, cười hi hi xoay người rời đi.

Bỏ qua đồng văn kiện đang xem dở, Vân Dật Bạch quyết định cho mình một thời gian thư giãn, anh chậm rãi mở thư, đọc một phong rồi một phong!

Khi nhìn đến phong thư cuối cùng, ngón tay anh khẽ run, giấy tiếp theo tờ giấy theo kẽ ngón tay rơi xuống, chậm rãi bay xuống trên sàn nhà!

Mà anh, thật lâu vẫn chưa định thần lại! Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện cả người anh đều đang run run! Trong nháy mắt lại như không có chuyện gì cả!

... ..

Trong một căn nhà ấm áp, trong một căn phòng không lớn có hai người, hai người lúc này, chính xác mà nói phải là một người đàn ông và một người phụ nữ. Bất quá, lúc này đang tức giận nhìn người đàn ông.

,

"Thì Thánh Thần, mẹ cảnh cáo con, nếu con còn tự tiện lật xem đồ của mẹ, mẹ sẽ..."

"Mẹ định làm gì?" Giọng nói của người đàn ông có phần trẻ con, hơn nữa trong giọng nói lại có phần hờ hững.

"Thì Thánh Thần, con đừng có mà dùng cái giọng điệu đó nói với mẹ." Người phụ nữ nổi giận, tiến lên nhéo tai người đàn ông. À, không, là tai của một cậu nhóc.

Cậu nhóc, Thì Thánh Thần nhìn người phụ nữ đang tức giận trước mặt, hết cách người phụ nữ này là mẹ của cậu. Cho dù cậu không muốn thừa nhận thì cũng chẳng còn cách nào.

Ngay lúc này, một người đàn ông bước vào phòng, người đàn ông đầu tiên là sờ sờ lên đầu cậu nhóc, sau đó chuyển sang nhìn người phụ nữ trong phòng, "Em lại làm sao vậy?" Anh nhìn người phụ nữ vẻ cung chiêu.

Nhìn đến người đàn ông, người phụ nữ hai tay chống hông xoay người đi không thèm nhắc lại.

Người đàn ông bất đắc dĩ ngồi xuống nhìn vào khuôn mặt tuần mỹ nhỏ nhắn của cậu bé, đáng tiếc khuôn mặt nhỏ nhắn này lại không hề cười. "Thì tiên sinh, tự con nói đi." Anh đau đầu nhìn cậu nhóc và người phụ nữ, hai người kia không một ai, không một việc gì có thể làm cho.

Cậu nhóc nhún nhún vai, cậu nhìn người đàn ông là bố cậu ở trước mặt, "Chú đi mà hỏi người phụ nữ đó ấy." Thân nhiên đẩy tay anh ra, Thi Thánh Thần cũng không cần tình cảm của người đàn ông này.

Cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng là người này nuôi lớn cậu, nhưng cậu lại không có hảo cảm mấy!

Người đàn ông cũng chính là Tông Chính đứng lên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ, "Thị Tĩnh, nói đi, sao lại thế này?" Sự thay đổi của năm năm cũng không để lại chút dấu vết nào trên khuôn mặt Tông Chính, ngược lại thoát nhìn anh càng có thêm hương vị đàn ông.

"Không có chuyện gì!" Tiểu tử thối, trong lòng Thi Tĩnh tràn đầy tức giận đã sớm rời khỏi phòng của tên nhóc, lửa giận trong lòng cô không những không giảm đi mà càng mãnh liệt hơn.

Thời gian năm năm, năm năm biến cô từ một người phụ nữ trở thành một người mẹ. Tuy rằng cô vẫn chưa thể đủ tư cách với chức vị này.

Đối với chuyện khó giải quyết giữa hai mẹ con này, Tông Chính gãi gãi đầu, "Nó làm chuyện gì khiến em tức giận à?" Hỏi không được đành phải quan sát theo góc độ khác vậy.

Nói đến chuyện này, lửa giận của Thi Tĩnh lại tăng lên, cô cầm lấy còng tay cô vẫn luôn mang theo trên người, "Tên nhóc này động đến đồ của em."

Chính Thi Tĩnh cũng không nghĩ đến, cuối cùng mình lại trở thành một cảnh sát, đương nhiên đó cũng là nhờ sự hướng dẫn của Tông Chính.

Chỉ vậy sao?

Tông Chính thấy thật hết cách với hai người này. Một người mẹ không ra mẹ, một người lại chẳng giống như con. Người nào không biết còn nghĩ là do người giúp việc lén giấu đi, làm hại anh phải bồi thường không ít tiền. Tên nhóc kia lấy đồ trên tay cô cũng rất bình thường. Ai, đột nhiên anh cảm thấy mình già đi rất nhiều.

"Anh nói vậy có thể không giận không. Đó là đồ của em, thế nhưng tên nhóc đó lại nói đó là đồ chơi của nó. Đừng có đùa, nhà ai lại có đồ chơi như vậy?" Trong lòng Thi Tĩnh tràn đầy tức giận, nắm lấy tay Tông Chính, vẻ mặt tức giận nói.

Còn có nhà anh. Tên nhóc kia không hề nói sai, trước đây anh từng đùa với nó rằng đó là đồ chơi, hơn nữa còn ngay trước mặt người phụ nữ mà đưa cho cậu con trai.

Tông Chính biết nếu lúc này nói cho cô biết suy nghĩ của mình cũng sẽ bị mắng. Anh liền đứng lên không nói gì sai bước ra khỏi phòng. Để lại Thi Tĩnh với vẻ mặt hoang mang.

"Anh muốn đi trút giận thay em phải không?" Cô đứng lên đi theo sau Tông Chính.

Tông Chính xoay người lại đặt hai tay lên bả vai cô đẩy người đến bên sofa, sau đó lặng lẽ đứng dậy rời đi. Anh không nói gì, đứa nhỏ thế nào người mẹ cũng như thế, trời ạ!

Ra khỏi phòng nhìn thấy Thi Thánh Thần đứng trước cửa phòng mình thờ ơ nhìn về phòng của mẹ, cậu lạnh nhạt mở miệng, "Chú Tông."

Tông Chính dừng bước, "Con biết?" Rõ ràng trên danh nghĩa tên nhóc này là con của anh.

"Cháu biết. Hơn nữa mẹ không thích chú." Cái gì cậu cũng đều nhìn ra, tuy rằng chính cậu cũng thấy lạ vì sao mỗi người trong nhà này đều có tính cách riêng, cậu cảm thấy những người này rất nhàm chán.

Tên nhóc này có cần phải nói trực tiếp ra như vậy hay không?

Thật không biết rốt cuộc tên nhóc này giống ai? Tông Chính vuốt lên mặt, sự thờ ơ của anh mấy năm qua sớm đã tiêu tan theo sự trưởng thành của tên nhóc.

"Con muốn nói gì với chú?"

"Chú không phải bố cháu. Mẹ không phải là của chú." Mất lạnh nhìn anh, "Cháu biết bố là ai." Cậu sớm đã điều tra. Chẳng qua không nói cho mẹ mà thôi.

Về mặt Tông Chính ngăn ra, "Cháu biết đó là ai sao?" Anh giữ lấy Thi Thánh Thần. Sao thằng bé có thể biết?

Thi Thánh Thần thân nhiên nhìn anh, "Không liên quan đến chú."

"Nhóc con cháu..."

"Cháu nói, không liên quan đến chú." Thi Thánh Thần tỏ vẻ người lớn đẩy bàn tay của anh ra, "Chú đừng lợi dụng mẹ"

Tông Chính kinh hãi phát hiện tâm tư của mình lại bị một đứa trẻ nhìn thấu. Anh chậm rãi buông tay Thi Thánh Thần ra, Thi Thánh Thần nhìn anh, "Tên cháu là Thi Thánh Thần mục đích cũng là để nói cho chú, cháu và chú không có quan hệ gì." Nói xong câu đó, cậu xoay người đi vào phòng.

Anh sững sốt, một đứa nhỏ mà lại có thể nhìn thấu tâm tư anh đã che dấu năm năm.

Đúng vậy, Vân Dật Bạch để anh đưa Thi Tình đi. Cũng nói cho anh biết vì sao khi gặp Thi Tình lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu, trái tim của anh lại yêu cô mãnh liệt đến vậy.

Biết rõ không nên, anh vẫn cứ kiên trì, anh cho rằng chỉ cần anh có lòng thì cô sẽ nhìn thấy!

Nhưng lại không như vậy, đứa bé được sinh ra. Mặc dù trên danh nghĩa, là con trai của anh, nhưng cô lại kiên trì để đứa bé theo họ của cô.

Cô nói, nếu có một ngày anh nhận ra anh yêu ai đó. Vậy đứa bé cũng sẽ không trở thành gánh nặng của anh!

Anh đã rất nhiều lần nói suy nghĩ trong lòng, không thể nào có người đó. Mà cô lại luôn cười, chẳng nói gì cả!

Cho dù Thi Tình chưa từng đề cập đến, anh cũng biết, năm năm qua, cô chưa bao giờ quên Vân Dật Bạch. Bởi vì, khuôn mặt đó của Thi Thánh Thần cũng đủ để mỗi ngày cô đều nhớ đến.

Không ai biết, anh có một bí mật. Một bí mật chưa từng nói cho bất kỳ kẻ nào.

Có lẽ anh vẫn chờ, có lẽ, ngày nào đó cũng sẽ đến! 20) { content.eq(midLength).after("Loading...)]>

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vẫn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 153: Con trai tìm đến cửa

Ding dong ding dong ding dong..

Tiếng chuông kêu liên tục như muốn đòi mạng buộc Vân Dật Bạch phải đứng lên mở cửa. Tất cả những người quấy rầy giấc ngủ của anh đều đáng chết, mở cửa không nhìn thấy ai. Anh dùng sức đóng cửa lại.

Ding dong ding dong...

Tiếng chuông treu người lại vang lên, anh quay lại mở cửa, không đợi anh mở miệng, đã truyền đến một giọng nói hừng hờ, "Tôi ở đây."

Cúi đầu nhìn theo tiếng nói, một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh nhíu mày nhìn thẳng bé, hừ lạnh một tiếng, đóng cửa lại.

Thi Thánh Thần cũng không ngại phiền tiếp tục nhấn chuông, lúc này đây, qua một lúc lâu cũng không có ai ra mở cửa. Bất đắc dĩ, cậu đành dùng chân đá cửa. Rất hiển nhiên, người trong phòng không có tính nhẫn nại tốt như đứa bé.

Hai đôi mắt tương tự nhau cùng nhìn nhau, Thi Thánh Thần mở miệng, "Tôi là con trai của chú, giờ đến gọi chú đi cứu người phụ nữ của chú." Cậu đẩy người đàn ông trước mặt ra tự mình đi vào trong phòng, lạnh lùng nhìn anh.

Trong đôi mắt vẫn luôn lạnh lùng của Vân Dật Bạch mang thêm chút do dự mờ mịt mà nghi hoặc. Ngay sau đó, anh giữ lấy đứa bé trước mặt mình, một cảm giác quen thuộc dấy lên trong lòng.

Lần đầu tiên Thi Thánh Thần có suy nghĩ muốn tránh né, cậu nhìn Vân Dật Bạch trước mặt, "Tôi không phải phụ nữ, đừng có nhìn tôi như vậy." Cậu né tránh ánh mắt của anh.

Vân Dật Bạch nhìn thẳng bé trước mặt, bỗng nhiên lại xuất hiện điều anh khó có thể diễn tả bằng lời, lại còn mùi hương thân quen trên người nó. Nắm lấy áo của thằng bé, không để ý đến tiếng gọi anh ở bên ngoài.

Thời điểm Thi Thánh Thần nhìn thấy nhiều người xuất hiện bên cạnh Vân Dật Bạch, cậu vuốt vuốt lên phần cổ đau nhức mới phát hiện cậu bị Vân Dật Bạch ôm vào trong lòng, mà Vân Dật Bạch lại đang dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn cậu.

"Ai đây? Từ bao giờ cậu lại có con rồi vậy? Thằng nhóc này thật giống cậu." Lăng Thiếu Dương ngẩng đầu nghiêm túc nói. Thằng nhóc này quả thật rất giống Vân Dật Bạch, bất quá chỉ là khi còn nhỏ thôi!

Thi Thánh Thần đem ánh mắt đặt trên người Lăng Thiếu Dương, đôi mắt trong trẻo nhìn anh, mở miệng hỏi, "Đây là chỗ nào?"

"Ai nha, đến giọng nói cũng giống nhau." Thẩm Lạc Du bị Lăng Thiếu Dương kéo đến kinh ngạc nhìn Thi Thánh Thần, "Bất quá, thoát nhìn thằng bé có chút quen mắt!"

"Giống Dật Bạch như đúc!" Lăng Thiếu Dương ở bên cạnh nói chen vào. Nháy mắt nhìn thật lâu vào Thi Thánh Thần, "Nhóc con, cháu bao nhiêu rồi?"

"Bốn tuổi rồi!" Giọng nói non nớt khiến người nghe được vô cùng yêu thích.

"Cháu tên là gì?" Thẩm Lạc Du vội vàng mở miệng hỏi.

"Thi Thánh Thần!" Sau khi trả lời, cậu xoay người dừng ở Vân Dật Bạch, nói, "Mẹ tôi tên là Thi Tĩnh!"

Lời vừa nói ra, ba người trong phòng khi đó đều trầm mặc. Mà Thẩm Lạc Du sau khi hoàn hồn bỗng nhiên rơi lệ.

Rốt cuộc cô cũng biết quen thuộc ở chỗ nào? Đứa bé này có đôi mắt giống Thi Tĩnh như đúc!

"Trời ạ! Đây là đứa bé của Thi Tĩnh!" Thẩm Lạc Du xoay người úp mặt vào ngực Lăng thiếu Dương khóc rống lên.

Năm năm, năm năm không có tin của Thi Tĩnh, bỗng nhiên lại biết được tin có liên quan đến chị Tĩnh. Cô không nghĩ đến sẽ bất ngờ như vậy!

Đối với sự kinh ngạc của hai người, Vân Dật Bạch tựa như đã biết từ trước. Khuôn mặt anh hơi trầm xuống nghiêm túc nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần. Mọi người đều nhìn không rời mắt vào hai khuôn mặt một lớn một nhỏ thoạt nhìn giống nhau đó.

Hồi lâu sau, Vân Dật Bạch trầm giọng mở miệng, "Mẹ cháu đâu?" Chắc cô ấy sẽ không ở gần đây đâu chứ?!

"Mẹ không biết tôi đến đây!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần tuy non nớt nhưng cũng có phần hờ hững.

"Sao cháu biết chú ở đây?" Nghi vấn thứ hai.

"Cháu tìm được!"

"Một mình cháu?"

"Phải!" Thăng nhóc nhướn cằm.

Điều này khiến Lăng Thiếu Dương đứng bên cạnh không khỏi sờ sờ mũi, bộ dạng của tên nhóc đó, thật sự rất giống bộ dạng kia của Vân Dật Bạch!

"Cháu đang ở đâu?" Vân Dật Bạch lập tức nghĩ đến một vấn đề.

"Trường học!" Thi Thánh Thần trừng lớn mắt. "Tôi còn phải đến trường điểm danh! Tôi sẽ lại đến tìm chú sau!" Nói xong cậu bé xoay người muốn đi!

Vân Dật Bạch cất bước tiến lên bắt lấy cánh tay Thi Thánh Thần, "Chú đưa cháu đi!"

Cái ôm bất ngờ khiến Thi Thánh Thần ngây ngốc một hồi, sau đó rút rề ôm lấy cổ Vân Dật Bạch. Không hề phản kháng.

Nhìn hai người ra khỏi văn phòng, lúc này Lăng Thiếu Dương mới thấy chuyện này có điểm kỳ lạ.

"Sao bỗng nhiên tên nhóc này lại xuất hiện? Chẳng lẽ Thi Tĩnh gặp chuyện gì sao?"

"Không thể nào?!" Thẩm Lạc Du chợt nắm chặt cánh tay Lăng Thiếu Dương, "Chị Tĩnh sẽ không có chuyện gì!"

"Vì sao đứa bé kia bỗng nhiên xuất hiện?! Tông Chính đâu?" Sau đó một thời gian, Lăng Thiếu Dương nghe được ít chuyện của Thi Tĩnh từ miệng của Vân Dật Bạch. Là Tông Chính đưa cô ấy đi. Giờ đứa trẻ lại xuất hiện, vậy Tông Chính đâu?

"Cái này, ai biết được!" Thẩm Lạc Du cũng lo lắng.

.....

Trong phòng, Thi Tĩnh nhận được điện thoại của giáo viên không khỏi hoảng sợ, "Cô nói cái gì? Tiểu Thánh xuống xe sau đó không thấy đâu? Cái gì gọi là không thấy chứ? Tôi gửi đứa trẻ cho các người, các người trông kiêu gì vậy?" Cô nổi giận trước điện thoại.

"Tôi không muốn nghe các người nói gì cả, bây giờ các người hãy nói cho tôi biết, con trai tôi ở đâu? Không biết? Các người còn có mặt mũi mà nói không biết? Nói thừa, đương nhiên tôi sẽ không bỏ qua!" Ném mạnh điện thoại xuống Thi Tĩnh liền xông ra ngoài.

Đầu đập vào Tông Chính đang bước vào cửa, đưa tay giữ lấy bả vai của cô, Tông Chính cười nhẹ, "Sao vậy, sao lại hốt ha hốt hoảng như vậy?" Tay anh gắt gao nắm chặt một cái thiệp mời.

"Sau khi tiểu Thánh đến trường nó xuống xe rồi không thấy đâu nữa. Em phải quay lại tìm nó!" Vợ nói xong, Thi Tĩnh xoay người tiếp tục lao ra ngoài.

"Chờ một lát!" Tông Chính lại một lần nữa giữ lấy cô, hai tay đặt trên bả vai cô, "Đừng vội, không có chuyện gì!"

"Sao anh lại khẳng định như vậy?!" Thi Tĩnh không rõ ý của anh. Trong tình cảnh này, việc đi tìm tiểu Thánh anh còn sót ruột hơn cô. Hôm nay, sao lại bình tĩnh đến vậy?



"Là anh để nó đi tìm người!" Tông Chính thâm trầm mở miệng nói.

"Tìm ai?" Bỗng nhiên lúc đó Thi Tĩnh khấn trương.

Dừng lại ở ánh mắt cô thật lâu. Tông Chính thâm nhiên nở nụ cười, "Em biết mà. Không phải sao?"

Thi Tĩnh càng thêm hoang mang, "Em biết cái gì?"

"Thi Tĩnh. Năm năm. Đủ rồi! Anh nghĩ, tất cả cũng nên chấm dứt!" Thông thả nói câu đó, Tông Chính nắm lấy tay cô đặt thiệp mời lên sau đó chậm rãi xoay người rời đi.

Về mặt Thi Tĩnh nghi hoặc nhìn tấm thiệp trong tay, nhìn đến bóng lưng rời đi của Tông Chính, nghi hoặc trong lòng càng lớn!

Mở thiệp mời ra, đây là thư mời xem biểu diễn. Sao lại mời cô chứ? Hơn nữa địa chỉ lại là...

Sau khi gấp thiệp mời lại, cô vẫn nên đến xem con trai có tốt không!

Dựa theo lời nói về trường học của Thi Thánh Thần, Vân Dật Bạch phải hỏi thăm mãi mới tìm được địa chỉ. Trong thời gian ngắn ngồi trên xe. Anh không quên mở lời hỏi, "Mẹ con... đang sống cùng ai?"

"Chú Tông!" Thi Thánh Thần trầm giọng nói, "Tôi không muốn gọi chú là bố. Vì chú không quan tâm đến mẹ của tôi!" Cậu bé cúi đầu nói.

Bàn tay giữ lái của Vân Dật Bạch nắm thật chặt cũng không phản bác gì. Chỉ là hỏi thẳng, "Vậy vì sao con lại đến tìm bố?"

Nghe vậy, Thi Thánh Thần hơi nhắm mắt, "Tôi muốn biết bố mình là ai?"

"Tông Chính... đối xử với con không tốt sao?"

"Không, chú Tông đối xử rất tốt với tôi! Chú ấy thích mẹ!" Thi Thánh Thần nhẹ nhàng nói. "Mẹ nói, không muốn chú Tông để lỡ."

Không biết vì sao sau khi nghe câu đó Vân Dật Bạch không tự giác mà thở ra một hơi. Anh hỏi tiếp, "Sao con biết bố ở đâu?"

"Chú Tông nói cho tôi biết! Chú Tông bảo tôi đến tìm chú! Chú... không thích nhìn thấy tôi sao?" Rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ, Thi Thánh Thần có chút lo lắng nhìn Vân Dật Bạch.

Đối với câu hỏi này, Vân Dật Bạch không mở miệng nói gì.

Trầm mặc này khiến cho cậu bé có chút khổ sở, rầu rĩ mở miệng, "Chú... biết đến sự tồn tại của tôi chứ?"

Nhân lúc đèn đỏ, Vân Dật Bạch quay đầu nhìn cậu một cái, khẽ gật đầu, "Bố biết!"

"Vậy vì sao chú..."

"Bố rất tiếc!" Vân Dật Bạch nhún nhún vai, "Đổi lại nếu là hiện tại bố vẫn sẽ làm như vậy!"

"Nguyên nhân là gì?" Cậu bé sốt ruột nhìn anh, trên khuôn mặt non nớt hiện nét tươi cười, "Tôi biết, chú sẽ không không quan tâm đến tôi và mẹ!"

Theo bản năng Vân Dật Bạch đưa tay sờ sờ lên đầu của cậu, khẽ cười một tiếng!

Hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay dài rộng khiến Thi Thánh Thần sửng sốt một lát, tiếp đó khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đỏ lên. Cậu bé nói thẳng, "Tôi thích chú!"

Vân Dật Bạch kinh ngạc nhướng mày, "Bố rất vui!"

"Mẹ chưa bao giờ nói về chú, nhưng trái lại chú Tông nói tương đối nhiều. Chú khiến mẹ đau lòng à? Vì sao chưa bao giờ mẹ nhắc đến chú?" Cậu rất hoang mang, nhưng lại không thể hỏi mẹ.

"Không có bố, có phải có người bắt nạt con không?" Vân Dật Bạch nói.

"Không hề! Mẹ tôi là cảnh sát, sẽ không có ai bắt nạt tôi!" Thi Thánh Thần kiêu ngạo nói.

Cảnh sát?! Điều đó khiến Vân Dật Bạch rất bất ngờ. Không nghĩ đến dưới sự hướng dẫn của Tông Chính Thi Tĩnh lại có thể vào được cục cảnh sát. Bất quá Tông Chính sẽ có khả năng này!

"Con..." Vân Dật Bạch nuốt nuốt nước miếng, lần đầu tiên ở trước mặt con mình cũng có chút khấn trương. Điều này khiến anh rất luống cuống.

"Sao?"

"Không có chuyện gì!" Vân Dật Bạch cười cười. Trong nháy mắt đã đến trường học. Anh xuống xe vòng qua bên kia bệ cầu xuống sải bước đi về phía trường học.

Hôm nay liên tục bị anh ôm, Thi Thánh Thần có chút ngượng. "Chú có thể để tôi xuống hay không?"

Vân Dật Bạch cười nhạt lên tiếng, "Không việc gì! Bố có thể!"

Ôm Thi Thánh Thần đến trước cổng trường học, sau khi Thi Thánh Thần điểm danh xong, giáo viên chờ ngoài cổng lập tức thở dài nhẹ nhõm, "Thi Thánh Thần, em khiến cô lo gần chết. Em đi đâu vậy?"

"Thật xin lỗi cô!" Thi Thánh Thần thấp giọng nói.

"Không việc gì không việc gì! Chỉ cần người không gặp chuyện gì là tốt rồi!" Cô giáo nhẹ cười nói, "Bất quá cô đã gọi điện cho người nhà của em rồi." Nói xong lúc này cô giáo mới để ý đến Vân Dật Bạch ở bên cạnh.

Người đàn ông xuất sắc thế này đi đến đâu cũng có thể thu hút ánh mắt mọi người, cô giáo trẻ hơi đỏ mặt mở miệng, "Vị này là?"

"Chú ấy là..."

"Tôi là bố của em ấy!" Vân Dật Bạch ngắt lời Thi Thánh Thần, trực tiếp sáng khoái mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyện: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 154: Mẹ, chú ấy là bố con sao?

Bố?

Cái từ xa lạ này khiến Thi Thánh Thần mãi vẫn chưa bình tĩnh lại, khi cậu bốn tuổi rưỡi đã luôn nuôi một hy vọng trong lòng! Có được một người bố chắc sẽ không quá khó?!

Trường của Thi Thánh Thần cùng ngôi trường này trao đổi học sinh trong hai tuần, ăn ở đều ở trong trường, nhưng cậu lại không ngờ rằng sau khi đi tham quan, cậu lại thấy Vân Dật Bạch đứng trước cổng trường chờ cậu.

Được cô giáo dắt tay đưa đến sau lưng bóng dáng cao lớn đó, cậu có chút sững sờ, sau đó chạy vài bước đến trước mặt Vân Dật Bạch, "Chú đến đón cháu?"

Vân Dật Bạch khẽ gật đầu, "Đúng vậy, bố đến đón con! Trong khoảng thời gian này, hãy đến sống cùng bố!"

"Có thể sao?" Thi Thánh Thần kinh ngạc trừng lớn mắt, "Cháu có thể sống cùng chú sao?"

"Đương nhiên có thể!" Vân Dật Bạch nở nụ cười, "Chỉ cần con bằng lòng, ở bao lâu cũng không thành vấn đề!"

"Thật tốt quá!" Nét cười lan khắp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, sau đó lại nhủ mảy, "Nhưng mà, cô giáo nói, mẹ sẽ đến ngay lập tức! Cháu không thể tự tiện rời khỏi đây!"

Nụ cười trên khuôn mặt Vân Dật Bạch vì câu nói của cậu trong nháy mắt trở nên cứng lại. Bàn tay cũng nắm thật chặt.

Cuối cùng anh trầm giọng mở miệng, "Biết khi nào đến không?"

Lời nói vừa dứt, chợt nghe được một tiếng gọi.

"Tiểu Thánh..."

Bỗng chốc, một giọng nói sắc nhọn truyền đến, mang theo đó là tiếng khóc nức nở, Thi Thánh Thần xoay mặt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Thi Tĩnh thở hổn hển chạy lên phía trước, Thi Thánh Thần tránh khỏi vòng ôm của Vân Dật Bạch chạy về phía mẹ.

"Mẹ..."

Gắt gao ôm lấy con trai, tiểu Thánh chưa từng rời khỏi mình lâu như vậy. Mãi ôm con trai Thi Tĩnh hoàn toàn không chú ý đến người đàn ông đang nhìn mình.

Tông Chính đi cùng Thi Tĩnh lại thấy được Vân Dật Bạch. Trên khuôn mặt tuấn lãng của anh hiện lên chút bất ngờ, nhưng trong lòng lại không như vậy.

Ánh mắt sáng quắc của Vân Dật Bạch nhìn Thi Tĩnh đang ôm Thi Thánh Thần. Bỗng chốc, anh tiến lên từng bước.

"Thi Tĩnh!"

Phút chốc, Thi Tĩnh bị giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng này dọa sợ, ôm Thi Thánh Thần xoay người lại. Roi vào mắt là khuôn mặt gầy gò tuấn dật. Chỉ mới liếc mắt một cái, cô chợt mờ mắt ra nhìn.

Ký ức năm năm trước nháy mắt ùa về, cô sẽ không quên sáng sớm ngày ấy khi mở mắt. Rốt cuộc lại không nhìn thấy khuôn mặt ấy!

Vân Dật Bạch cũng cản trở đánh giá người trước mặt.

Chậm rãi đứng lên, Thi Tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, "Anh..."

Cô còn chưa nói xong, chỉ thấy Vân Dật Bạch tiến dài một bước, ôm Thi Thánh Thần vào trong lòng, đồng thời lạnh lùng nhìn cô.

Thi Tĩnh kinh ngạc. Ánh mắt cô liếc nhìn về phía Tông Chính đằng sau, sau đó nhìn sang con trai.

Ánh mắt Vân Dật Bạch dừng trên người Tông Chính, anh lạnh giọng nói, "Muốn đưa bé, tự mình đến gặp tôi!" Nói xong ôm Thi Thánh Thần rời đi.

Thi Tĩnh ngẩn ngốc nhìn Vân Dật Bạch ôm con mình rời đi, mà lòng cô hoàn toàn bị chấn động vì sự xuất hiện bất ngờ của anh.

Tông Chính tiến lên từng bước nắm lấy bả vai cô, "Thi Tĩnh, tiểu Thánh bị đưa đi rồi."

Nháy mắt hoàn hồn, Thi Tĩnh xoay người chạy về phía Vân Dật Bạch biến mất, dừng trước mặt anh thở hổn hển, cô dang hai tay ra, "Đứng lại. Trả lại con cho tôi." Cô chỉ vào Thi Thánh Thần.

Vân Dật Bạch thản nhiên nắm lấy bàn tay trước mặt, "Con trai cô? Không có tôi, làm sao cô có được con trai?"

Thi Tĩnh bỏ qua câu nói cuối cùng của anh, "Đúng vậy, hiện tại anh đang ôm con trai tôi." Cô gật mạnh đầu tuyên bố.

Nhìn Thi Tĩnh đang ngăn cản trước mặt mình, Vân Dật Bạch xoay người vòng qua người cô đồng thời hờ hững mở miệng, "Tự mình đến tìm tôi!"

"Tôi không đi. Anh chỉ cần trả con lại cho tôi là được rồi." Thi Tĩnh vội nói. Năm năm qua, anh gần như không hề thay đổi.

Nghiêng người, Vân Dật Bạch lui về sau từng bước, "Nó là con tôi." Anh nghiêm mặt nói. "Cô muốn nó, thì tìm tôi!" Ánh mắt anh nhìn nhìn Tông Chính, trầm giọng nhấn mạnh, "Một mình!"

Nghe vậy, Thi Tĩnh hơi tức giận, cô tiến lên từng bước, chuẩn bị đoạt lại con trai. Lại để Vân Dật Bạch tránh được. Hơn nữa, một cái nghiêng người, Vân Dật Bạch đã kéo khoảng cách ra thành ba bước.

"Này, anh mau trả con trai lại cho tôi." Cô hét lớn trước bóng lưng của anh. Nhận lấy ánh mắt của không ít người. Tông Chính vẫn trầm mặc nhìn mọi sự biến đổi, không nói gì.

Nhìn bộ dáng hết lớn đến kiệt sức của Thi Tĩnh, anh giữ lấy bả vai cô, "Thi Tĩnh, tiểu Thánh ko sao đâu."

Vân Dật Bạch thay đổi, đây là điều duy nhất anh có thể cảm nhận được trên người Vân Dật Bạch.

Qua đầu vai Vân Dật Bạch, Thi Thánh Thần nhìn thấy chú Tông ôm mẹ không biết đang nói những gì. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ không vui, cậu quay đầu nhìn Vân Dật Bạch đang ôm mình, "Vì sao chú không đưa mẹ cháu đi cùng?"

"Chúng ta sẽ về nhà chờ mẹ!" Vân Dật Bạch không ngừng bước, thản nhiên nói.

Cô ấy sẽ về, nhất định!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần lạnh đi. Cậu không cho phép có người dám bắt nạt mẹ.

Vân Dật Bạch dừng bước, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cậu, anh nhíu mày, mở miệng nói, "Con không vui?"

Cậu quay mặt đi không thèm nhìn anh. Biểu lộ ý tứ vô cùng rõ ràng.

Thấy thế, Vân Dật Bạch nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu. Anh không thích nhìn thấy biểu cảm hiện tại của nó. Hiện tại con anh không vui. Anh không thích. Bố con hai người hai mặt nhìn nhau. Bỗng nhiên, Vân Dật Bạch ôm Thi Thánh Thần xoay người đi về phía Thi Tĩnh.

Một đôi chân đứng trước tầm mắt Thi Tĩnh, cô chậm rãi ngừng đầu. Roi vào đáy mắt là hình ảnh Vân Dật Bạch xuất hiện trước mắt cô, "Các người..."

"Me, bộ dáng của mẹ rất khó coi." Thi Thánh Thần thân nhiên nói, vươn tay ra trước mặt Thi Tĩnh.

Theo bản năng ôm lấy con trai, Thi Tĩnh cẩn thận đánh giá bộ mặt không chút thay đổi của Vân Dật Bạch, động tác tiếp theo của cô chính là ôm lấy con trai xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng, chỉ một cái xoay người, hành động của cô lại bị người cản lại. Vân Dật Bạch lạnh lùng giữ lấy cánh tay cô, sức quá mạnh khiến Thi Tĩnh nhũn mảy, "Đau."

Tông Chính thấy thế vội bước nhanh đến, nắm lấy tay Vân Dật Bạch.

"Dật Bạch!" Rốt cuộc anh cũng mở miệng gọi tên bạn!

Vân Dật Bạch liếc mắt nhìn Tông Chính thật lâu, "Năm năm qua, cảm ơn cậu!" Anh thấp giọng nói.

Ngay sau đó, khi không ai để ý, Thi Thánh Thần đã bị Vân Dật Bạch bế lên. Lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trước mặt, Vân Dật Bạch tức giận nhũn mảy, "Thi Tĩnh, chúng ta hãy cùng nói chuyện!" Anh quả quyết nói.

Không đợi Thi Tĩnh trả lời, Tông Chính che trước mặt cô, "Dật Bạch, tớ nghĩ chắc cậu hiểu rõ mình đang định làm gì!"

"Không liên quan đến cậu." Đi lướt qua Tông Chính, một tay Vân Dật Bạch kéo cổ tay Thi Tĩnh, xoay người bước đi. Anh ghét nhìn thấy cảnh bọn họ ở cùng một chỗ.

Tông Chính bước đến, "Đứng lại." Nắm lấy bàn tay còn lại của Thi Tĩnh. "Năm năm qua người ở bên cạnh cô ấy là tớ!" Anh lạnh lùng mở miệng chất vấn.

"Kết quả cũng vậy thôi!" Vân Dật Bạch lạnh giọng nói.

Bị hai người đàn ông nắm cổ tay mình khiến đau, Thi Tĩnh nhũn mảy, "Các anh buông ra." Đáng tiếc hai người đàn ông này đều không nghe thấy lời của cô.

Thi Thánh Thần nhìn vẻ khó chịu lộ lên trong mắt mẹ, giọng nói non nớt của cậu truyền đến, "Chú Tông, mẹ đau."

Giọng nói của cậu trong nháy mắt khiến Tông Chính hoàn hồn, theo bản năng buông tay. Cơ thể Thi Tĩnh ngã thẳng về phía Vân Dật Bạch.

Một tay kéo lấy cô, Vân Dật Bạch không hề mở miệng, thân nhiên xoay người rời đi. Tông Chính nhìn hai bàn tay trống rỗng của mình, bất đắc dĩ nhìn người bị mang đi.

Anh, cứ buông tay đơn giản như vậy?! Anh không muốn. Thế nhưng, còn có thể thế nào?

Bàn tay nắm chặt, trong mắt Tông Chính lộ lên sự tiếc nuối.

Cảm giác bị người kéo mạnh đi thật sự không tốt. Đôi chân của mình so với sải bước của người đàn ông này đúng là quá chậm. Thi Tĩnh cố sức đuổi theo bước chân anh, sau khi ra khỏi cổng trường, lại bị nhét vào trong một chiếc xe.

Giây tiếp theo, trong lòng cô lại có thêm một cục thịt. Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của con mình, Thi Tĩnh vô tình chạm nhẹ vào đầu cậu, "Tiểu Thánh, mẹ rất nhớ con." Nói xong cô hôn nhẹ lên trán con trai.

Chán nản trong lòng, Thi Thánh Thần lạnh mặt, "Đừng dây nước miếng của mẹ lên người con."

"Tên nhóc này, con còn giận mẹ sao?" Thi Tĩnh cười một hồi. Sau khi cười, lại nhìn đến người đàn ông ngồi nhắm mắt bên cạnh.

Năm năm, rốt cuộc lại nhìn thấy anh! Trong lòng cô có rất nhiều điều muốn hỏi, vì sao lại để Tông Chính đưa cô đi? Vì sao đem cô giao cho Tông Chính? Vì sao không đi tìm cô? Vì sao? Vì sao khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, cô lại cảm thấy đau lòng chứ?!

Nhìn Vân Dật Bạch đang nhắm mắt, cô cẩn thận tiến đến trước mặt Vân Dật Bạch. Chậm rãi đưa tay đến trước mặt anh thăm dò. Bỗng chốc, Vân Dật Bạch chợt mở mắt, đôi mắt híp lại, lạnh nhạt nhìn cô.

Cả kinh trong lòng, thần thờ chạm vào mi tâm của anh, Thi Tĩnh nuốt nuốt nước miếng, gờ tay không dám động đậy. Nhiều năm rồi không gặp, sao lại thấy người này lạnh lùng hơn chứ?

Thần nhiên nhìn lướt qua cô, sau khi xác định trên người cô không có nguy hiểm gì, Vân Dật Bạch tiếp tục nhắm mắt không để ý đến cô. Trầm giọng nói, "Thật xin lỗi, thói quen thôi!" Anh đã quen việc không có ai xuất hiện bên cạnh! Một khi có người xâm phạm vào phạm vi của mình anh liền không nhịn được mà cảnh giác!

Thở ra một hơi thật dài, Thi Tĩnh vuốt lên ngực mình, nhìn đến vẻ mặt cười trộm của con trai, cô tức giận đưa tay đánh sau gáy con.

"Đau quá."

Ngay khi con trai há mồm, đôi mắt Vân Dật Bạch lại lần nữa mở ra, ánh mắt lạnh lùng hung hăng nhìn đến tay cô, tựa như muốn chém tay cô ra vậy. Thi

Tĩnh nhất thời cảm thấy giồng như mình đã làm việc gì đáng bị chém ngàn đao vậy.

Khẽ mở miệng, "Nó là con tôi!"

"Cũng là con của tôi!"

"Là anh không quan tâm đến chúng tôi!" Không chút suy nghĩ, Thi Tĩnh bật thốt!

Nghe vậy, trong nhất thời hai người trong xe nháy mắt đều trầm mặc. Vân Dật Bạch không mở miệng. Mà Thi Tĩnh vì đã nhắc đến chuyện trước kia mà không dám mở miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần nhìn qua nhìn lại trên người bố mẹ mình, người đàn ông này thật sự là bố mình sao? Vì sao bọn họ sống chung với nhau lại như đang tranh giành đồ vậy?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của mẹ, Thi Thánh Thần nghiêm mặt nhìn Vân Dật Bạch, "Mẹ, chú ấy là bố con sao?"

Nghe thấy tiếng nói của con trai, Thi Tĩnh đem ánh mắt nhìn về phía cậu, "Sao con biết?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 155: Liếc mắt nhìn anh một cái mà còn cần trả tiền

Thi Tĩnh chưa từng nói cho con trai biết thân thế của nó, mọi giấy tờ hộ khẩu của con đều là nhờ Tổng Chính giúp hẳn là thằng bé không biết bố nó là ai chứ? Vì sao lại hỏi như vậy?

Không đợi Thi Tĩnh trả lời, Vân Dật Bạch liền nhìn cô nói, "Vì sao không trả lời câu hỏi của thằng bé? Quá khó để giải thích sao?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thờ hờn hển của mẹ, Thi Thánh Thần nghiêm mặt nhìn Vân Dật Bạch, "Chú không được nói chuyện với mẹ như vậy."

Nghe thấy giọng của con trai, Vân Dật Bạch đem ánh mắt nhìn sang con, "Vì sao?"

"Bởi vì đó là mẹ con. Là người đã sinh ra và nuôi con năm năm. Chú chưa từng nuôi dưỡng con, cho nên, công của mẹ là lớn nhất." Hai tay cậu chống hông nghiêm túc nói.

Mẹ cậu chỉ có thể để cậu bắt nạt, cho dù đó là người bố mà cậu yêu quý cũng không được.

Nghe thấy con trai bênh vực cho mình, hốc mắt Thi Tĩnh dần đỏ lên, đưa tay ôm chặt con cô nghẹn ngào nói, "Tiểu Thần, không nghĩ đến con lại yêu mẹ như vậy." Ngày thường khiến người tức chết đi được, giờ lại nói những lời cảm động lòng người như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần nhìn lại nhìn mẹ đang ôm mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, "Mẹ, mẹ đừng lau mũi lên người con, thật ghê tởm."

"Thằng bé này." Biết tính cách của cậu, đôi mắt Thi Tĩnh rung rung nhìn cậu.

Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn hai mẹ con, nụ cười nở rộ trên mặt bọn họ khiến mắt anh hiện tia hoang mang. Nhìn lướt qua khuôn mặt tươi cười của Thi Thánh Thần và Thi Tĩnh, đôi môi mỏng của anh mím lại thành một đường thẳng tắp, tiếp tục nhắm mắt lại.

Giờ cô đã bình yên vô sự xuất hiện trước mặt anh. Anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Năm năm qua, Tổng Chính không cho anh chút tin tức nào. Trong những giấc mơ về đêm, anh cũng sẽ suy nghĩ, bọn họ có ổn không!

Bây giờ không giống vậy. Cô xuất hiện? Đưa đến cửa! Làm sao anh có thể buông tha chứ?!

Chiếc xe cao cấp dừng lại trước biệt thự, ngay khi vừa dừng xe, Vân Dật Bạch vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra. Bất ngờ xuống xe.

Ôm Thi Thánh Thần một cái muốn ngủ xuống xe. Ngẩng đầu nhìn tòa biệt thự được thiết kế tao nhã rất khác biệt xuất hiện trước mặt. Thi Tĩnh giật mình nhìn người đàn ông đang định rời đi, trong lòng thầm nghĩ, anh ta, còn ở đây sao?

Nơi này là căn biệt thự anh cho cô, giờ Vân Dật Bạch còn ở đây sao?

"Nhanh lên!" Đứng lại trước cửa Vân Dật Bạch lạnh lùng nhìn người phụ nữ đằng sau.

"A." Thi Tĩnh vội đuổi theo. Cô không rõ vì sao bọn họ phải dừng xe trước cửa. Mà không phải trực tiếp lái thẳng xe vào.

Thắc mắc của cô rất nhanh có được câu trả lời, chỉ thấy bác tài đem hành lý của Vân Dật Bạch đặt trước cửa rồi xoay người rời đi. Càng khiến Thi Tĩnh ngạc nhiên chính là, Vân Dật Bạch xoay người một tay nhắc hành lý lên đi vào trong biệt thự.

Trong lòng bỗng dấy lên chút thất vọng, thì ra, không phải anh ta ở đây!

Ôm con trai đang ngủ say bước vào trong biệt thự. Roi vào tầm mắt là sàn nhà trơn bóng, đưa mắt ra xa, Thi Tĩnh trừng lớn mắt ngây ngốc nhìn bên trong phòng khách.

Sau một lúc chân chừ, Thi Tĩnh mới tìm lại được giọng nói của mình, "Đây là?"

"Sao vậy? Không biết?" Đặt hành lý xuống Vân Dật Bạch thân nhiên nói. Lặng lẽ nhìn Thi Thánh Thần nằm sấp bên đầu vai nhỏ nhắn của cô. Vươn tay đỡ lấy con trai đặt trên thứ duy nhất được bày biện trong phòng khách, trên sofa.

Cô không hề nhìn nhầm, trong phòng khách to như vậy, nhìn ra xung quanh có thể thấy được sàn nhà trơn bóng cùng cánh cửa dẫn đến phòng bếp. Đồ duy nhất có thể nhìn thấy, chính là cái sofa màu trắng kia.

Ánh mắt khó hiểu nhìn vào khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm của Vân Dật Bạch, Thi Tĩnh đặt tay lên ngực thầm nghĩ, nơi này ngoại trừ vẻ hoa lệ bên ngoài, kết cấu bên trong chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung.

Rốt cuộc là Vân Dật Bạch muốn làm gì chứ?

Bởi vì không muốn con trai nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người, cho nên Thi Tĩnh đề cậ tiếp tục ngủ ở phòng khách, còn hai người thì lên thư phòng trên lầu nói chuyện.

Cho dù cô không ngừng hít sâu, vẫn khó có thể không chế nhịp tim đang đập hỗn loạn.

Vì sao? Vì sao anh lại xuất hiện trước mặt cô, thậm chí còn xuất hiện bên cạnh con trai?

Hơn nữa, anh lại biết tiểu Thần là con trai của anh!

Cách một chiếc bàn nhỏ, lúc này Vân Dật Bạch mới đỡ bỏ về lạnh lùng ánh mắt không chút kiêng nể đánh giá cô.

Thượng đế thật sùng ái cô, năm năm trôi qua khiến cô càng thêm ngọt ngào quyến rũ. Cho dù đã làm mẹ, bộ ngực đầy đặn cùng vòng eo mảnh khảnh vẫn làm khuynh đảo mọi gã đàn ông như trước. Có lẽ vì kinh hãi trước sự xuất hiện đột ngột của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút tái nhợt, lại càng thêm đậm đậm đáng yêu.

Tính cách nhu nhược xen lẫn kiên nghị càng thêm mê hoặc anh.

Anh kinh ngạc phát hiện, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt anh thì sẽ khơi dậy thú tính trong anh, giờ phút này anh thầm nghĩ muốn cô.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, bộ dáng không ngừng hít sâu, Vân Dật Bạch rất có phong độ đi đến bên bình nước rót cho cô một cốc, đem đến trước mặt cô, "Có lẽ cô cần uống một cốc nước."

Tay anh như vô tình chạm nhẹ vào bàn tay mềm mại tuyết trắng của cô, tuy chỉ là một động tác nhỏ, nhưng cũng nhanh chóng dấy lên ngọn lửa giữa hai người.

"Đừng!" Thi Tĩnh kinh ngạc nhảy dựng lên, giống như bàn tay anh có độc vậy. Cô biết phản ứng của mình có hơi quá. Nhưng lúc này không có người khác, giờ chỉ có hai người cùng ở chung.

Sau khi cô lui lại hai bước, bàn tay nắm chặt từng mắt nhìn anh hỏi, "Vì sao? Là anh tiễn chúng tôi ra đi, giờ lại ở đây trêu chọc tôi, anh vẫn không chịu buông tha cho tôi sao?"

"Vì sao?" Vân Dật Bạch lười biếng ngồi trên ghế duỗi thẳng hai chân, ánh mắt lại vô cùng tinh nhuệ. "Tôi để cô đi. Nhưng cô cũng chưa từng nghĩ đến sẽ trở về! Tông Chính đối xử với cô tốt lắm đúng không? Khiến cô không nỡ quay về?"

Quả thật Thi Tĩnh không thể tin được lại có người ngang ngược đến mức này, vừa gặp mặt đã muốn khống chế hành động của cô.

Vân Dật Bạch chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt không chút quan tâm, thay vào đó là vẻ chuyên chế uy quyền, tuyên bố, "Vì tôi muốn con trai tôi họ Vân, tên nó hẳn phải là Vân Thánh Thần chứ không phải là Thi Thánh Thần!"

Trong đầu Thi Tĩnh khẽ oành một tiếng, phải một lúc lâu mới miễn cưỡng xua đi được, điềm tĩnh nói, "Là anh không cần con. Tôi dẫn con đi có gì không được chứ? Anh quên rồi à? Là anh tiễn chúng tôi đi? Anh giao tôi cho người đàn ông khác! Người bạn tốt nhất của anh!" Cô tiến một bước dài giữ lấy áo Vân Dật Bạch, găm nhẹ, "Tôi là cái gì của anh chứ? Là hàng hóa chắc? Để anh có thể tùy ý đem cho người ta?"

Trong lòng Thi Tĩnh vô cùng hoảng loạn, lo lắng...

Nghe vậy, Vân Dật Bạch chỉ chậm rãi đưa tay sờ lên khuôn mặt của cô, hơi ăm nháy mắt khiến lửa giận trong Thi Tĩnh tiêu tan. Cô nghe được Vân Dật

Bạch thầm nói, "Thằng bé, lớn lên sẽ giống tôi!"

Đúng vậy, diện mạo chính là bằng chứng tốt nhất! Nghĩ lại khi ở bệnh viện cô đau mất ba ngày ba đêm, thật vất vả mới sinh được tiểu Thần thì ở bên ngoài Tống Chính liền kinh hô khi được thấy đứa bé lần đầu, "Thằng bé lớn lên sẽ rất giống Vân Dật Bạch!"

Trong ba năm qua, cô càng không hiểu sao ban đêm lại đứng trước giường con trai đến gần người, nhìn không chớp mắt lấy một cái vào khuôn mặt thừa hưởng từ người bố của nó.

Tất cả mọi thứ anh đều điều tra rõ ràng rồi sao? Trong lòng Thi Tinh hơi trầm xuống.

"Đù rồi, đừng có mở miệng ngậm miệng lại nói nó là con trai anh!" Cô hét lớn, nỗi tuyệt vọng của năm năm trước lại một lần nữa xuất hiện trước mắt cô, anh đuổi cô đi. Khi anh cần nhất thì cô xuất hiện, khi cô trải qua lúc khó khăn nhất lại không thấy anh đâu! Vết thương trước ngực cô năm năm trước còn âm ỉ đau, cô không thể tha thứ việc anh từng tàn nhẫn làm tổn thương cô như vậy.

"Cô có tình chộc giặt tôi sao?" Vân Dật Bạch thân nhiên mỉm cười.

"Nếu cô cho rằng có thể dùng chiêu này để đuổi tôi đi, thật xin lỗi, đã khiến cô phải thất vọng rồi. Tôi đã bị cướp mất quyền làm bố năm năm, tôi sẽ không tha cô đi, lại càng không để mặc cốt nhục của mình phải lưu lạc ở bên ngoài, cô phải đưa con trở về bên cạnh tôi"

"Anh dựa vào cái gì mà đòi ra lệnh cho tôi? Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ đồng ý chứ? Anh cho rằng tôi vẫn là Thi Tinh của năm năm trước luôn chịu uy hiếp của anh sao?" Thi Tinh kịch liệt hét lớn, "Vân Dật Bạch, tôi cảnh cáo anh đừng có mà tiếp cận con trai tôi, nó là con tôi không phải của anh, là của mình tôi!"

"Một mình cô?" Anh nhếch môi cười, mang theo ba phần tà khí, ép cô đến sát tường, bàn tay to xoa lên mặt cô, giọng nói trầm thấp như cung nệm.

"Tiểu Tinh, chuyện tiểu lâm cô kể thật thú vị, con trai đương nhiên là của cô, nhưng không phải là chỉ một mình cô. Không có tôi giúp, tin chắc dù cô có bản lĩnh phi thường cỡ nào cũng không thể sinh ra nó được, không phải sao?"

Anh gần cô như vậy, đáng vẻ bức người bao phủ lấy cô, hơi thở nóng bỏng qua tay anh giống như dòng điện lưu truyền khắp toàn thân cô. Cảm giác đã phủ bụi năm năm lại thức tỉnh, cô kinh ngạc phát hiện trong cơ thể mình có điểm hỗn loạn kỳ lạ...

Đáng chết! Cô thờ dốc vì kinh ngạc.

"Anh cứ tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ đi, nhưng tiểu Thần vĩnh viễn chỉ có thể gọi là Thi Thánh Thần, nó với anh không có quan hệ huyết thống, nó là con của tôi. Nếu như anh biết điều, hy vọng anh đừng xuất hiện trước mặt mẹ con chúng tôi nữa!"

Hết xong Thi Tinh vừa muốn xoay người rồi đi lại bị người hung hăng giữ tay lại.

Chờ đến khi Thi Tinh kịp thời phản ứng, cô đã bị người ném lên trên chiếc giường lớn. Đưa tay vén tóc trên mặt vừa muốn ngồi dậy, liền thấy một cánh tay của Vân Dật Bạch đè cả người mình xuống.

Kêu lên sợ hãi, hai tay cô bị kéo lên đỉnh đầu, ngay sau đó cổ tay của cô nhói đau, không biết bị cái gì gắt gao ghim lại, sau đó cả người hoàn toàn không thể cử động.

Đặt được kết quả như mình muốn, Vân Dật Bạch chậm rãi đứng lên, nhìn kiệt tác của mình. Lúc này hai tay Thi Tinh giờ cao quá đỉnh đầu, hai tay bị chói tạo thành hình chữ thập, mà thứ trói cô cũng không phải cái gì khác, đúng lúc Vân Dật Bạch không tìm thấy cái gì, liền tháo dây lưng trên người mình xuống. Vừa vặn ngay khi Vân Dật Bạch đứng lên, quần của anh cũng rớt xuống bên chân.

Vốn dĩ Thi Tinh muốn phản kháng nhưng khi nhìn thấy cảnh này đột nhiên sùng sốt, cô kinh ngạc nhìn quần Vân Dật Bạch rớt xuống, ngay sau đó là tiếng hét như chộc tiết lộn.

"Vân Dật Bạch, cho dù anh có phơi bày tật xấu ra tôi cũng không muốn nhìn anh. Anh mau mặc quần vào."

Tiếng hét chói tai của Thi Tinh dường như khiến Vân Dật Bạch rất hưởng thụ. Nhìn quần của mình rớt xuống, anh lặng lẽ nhặt lên mặc vào, lấy ra từ bên trong từ một chiếc thắt lưng khác.

Nhìn bộ dáng nhắm chặt mắt của cô, Vân Dật Bạch mở miệng giễu cợt, "Không phải tôi muốn để lộ tật xấu, tôi cũng đâu cho cô nhìn không."

Nghe vậy, Thi Tinh ngậy ngốc mở mắt, đâu cho cô nhìn không là có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn cô phải trả tiền sao?! Cũng đâu phải cô muốn xem

"Tôi không có tiền, liếc nhìn anh một cái còn cần trả tiền, anh cho là anh có giá sao." Thi Tinh tức giận nói. Hoàn toàn quên mất lúc này mình hẳn nên tức giận vì bị anh trói lại mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 156: Tôi không cần tiền. Tôi cũng không bán

"Tôi không cần tiền. Tôi cũng không bán." Anh chậm rãi bước đến trước mặt cô.

Cảm giác nguy hiểm tập kích trên đầu gối, hai tay bị người trói lại Thi Tĩnh không thể tự do vận động chỉ có thể nhìn Vân Dật Bạch chậm rãi nhích đến gần mình, nuốt nuốt nước miếng, Thi Tĩnh run giọng mở miệng, "Anh muốn làm gì?"

"Tôi sẽ không để cô nhìn không." Vân Dật Bạch thản nhiên nói, dừng một chút, anh đích thân dò xét ngực Thi Tĩnh, "Tôi muốn nhìn lại, như vậy sẽ không chịu thiệt."

Nghe vậy, Thi Tĩnh rất muốn phun hai ngụm máu tươi lên mặt Vân Dật Bạch.

"Không phải tôi cố tình nhìn anh, cho nên không tính." Khi tay anh cời chiếc cúc đầu tiên trên người mình, Thi Tĩnh vội nói.

Vân Dật Bạch ngừng tay, ánh mắt thản nhiên chú tâm trên khuôn mặt cô, ngay khi Thi Tĩnh cho rằng mình sẽ không sao, Vân Dật Bạch lại mở miệng, "Bất kể quá trình là thế nào, cô cũng đã nhìn thấy cơ thể của tôi. Giờ tôi muốn nhìn lại." Vậy mới không chịu thiệt.

Thi Tĩnh ngậy ngốc há to mồm nhìn anh, nhin không được mở miệng găm nhẹ, "Anh từ hành tính khác đến à?! Nghe không hiểu tiếng người sao?"

Đối với lời của cô Vân Dật Bạch coi như mất điếc tai ngơ, bàn tay đang cời áo cô cũng không ngừng lại. Tuy rằng hai người đã từng tiếp xúc thân mật, nhưng đó cũng là chuyện của năm năm trước. Hiện tại, về mặt anh không chút thay đổi cời quần áo của mình, không phải vì cái gì, mà vì trước đó cô vô tình nhìn thấy nơi không nên nhìn trên người anh. Lý do này, dù thế nào cô cũng không thể thản nhiên được.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Thi Thánh Thần truyền đến từ ngoài cửa, "Mẹ."

"Hả? Tiểu Thần?!" Thi Tĩnh kinh hỷ nhìn con mình, cô biết con trai chính là vị cứu tinh của cô.

"Cảm phiền mẹ lần sau nếu làm chuyện như vậy thì đóng cửa vào được chứ?" Thản nhiên nói xong, Thi Thánh Thần đưa tay đóng cửa thay bọn họ.

"..."

Thi Tĩnh không nói gì, nó là con ai vậy?!

Trong lúc suy nghĩ, trước ngực Thi Tĩnh chợt lạnh, cô ngậy ngốc nhìn về mặt không chút thay đổi như trước của Vân Dật Bạch, bên tai vang lên lời nói của con, ngay sau đó, Thi Tĩnh ngất đi.

Hai tay Vân Dật Bạch ngừng lại, từ trước ngực cô chậm rãi di chuyển đến trên mặt cô, cảm giác mềm mại dưới lòng bàn tay khiến anh không khỏi có chút lưu luyến. Thậm chí có chút hoài niệm thời gian tươi đẹp mà hai người từng có.

Anh có thể cảm nhận được sự mềm mại mà tinh tế của thân thể bên dưới. Anh có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại của người phụ nữ bên dưới lớp quần áo, từng có những trải nghiệm tuyệt vời khiến yết hầu anh không khỏi lên xuống. Nghiêng người giúp cô cời trói trên cổ tay. Nhẹ nhàng kéo chân đắp lên trên người cô. Lúc này mới chậm rãi đứng dậy rời đi.

Chậm rãi xuống lầu, Thi Thánh Thần đã ngồi ngay ngắn trên sofa, tò mò đánh giá nơi được xem là phòng khách.

Chậm chậm bước xuống lầu, Vân Dật Bạch hơi nhếch môi, đây là, con anh!

Loại huyết thống này vô tình khiến anh bắt đầu cảm thấy hãi lòng. Một đứa bé có dòng máu của anh, coi như nó là người thừa kế của anh, loại cảm giác này Vân Dật Bạch chưa từng cảm nhận được. Anh cũng chưa bao giờ cảm thấy hãi lòng đến vậy.

Ngay cả khi đứng ở đỉnh cao của sự nghiệp, ngay cả khi hưởng thụ cuộc sống người khác luôn mong chờ. Sự trống trải và tịch mịch cũng theo đó mà đến với anh.

Người khác có lẽ sẽ rất khó để lý giải cảm giác này. Cũng có thể gọi đó là cao xử bất thắng hàn!

(cao xử bất thắng hàn: chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh. Nghĩa là con người khi chưa có thì mong đạt được cái mình muốn, đến lúc đánh đổi mọi thứ để đạt được rồi lại nhận ra mình đang làm chuyện quá vô nghĩa.)

Đứng càng cao, người có thể nói chuyện có thể tâm sự cũng càng ít. Người sẽ để anh nói những lời thật lòng cũng càng ngày càng ít, đây là mặt tiêu cực mà thành công đã mang lại.

Có người ngưỡng mộ anh có mọi thứ, anh cũng ngưỡng mộ người ta có thể hưởng thụ những thứ giản đơn!

Giờ đã hoàn toàn khác, hiện giờ anh cũng có thể hưởng thụ những thứ đó không phải sao?!



Nghe thấy tiếng động cậu bé xoay người lại, tò mò mở miệng, "Vì sao chỗ này chẳng có gì cả?"

Vân Dật Bạch lộ ra vẻ mặt nhu hòa, "Con đi mua cùng bố chứ?" Đứa nhỏ này tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy anh đã biết anh là bố của nó, nhưng lại chưa từng gọi anh.

"Được chứ?" Vân Dật Bạch thấp giọng hỏi cậu.

"Có thể có thể!" Cậu còn chưa kịp đi dạo xung quanh đây, "Nhưng, còn mẹ..."

"Mẹ con đang ngủ! Chúng ta sẽ quay lại nhanh thôi!" Khom người ôm lấy cậu nhóc đặt trên tay mình, Vân Dật Bạch cảm thấy, hiện tại anh rất thích hành động này, điều này khiến anh rất hài lòng!

Thử nghiêng người một cái, Thi Thánh Thần khẽ động sau đó lại không gây dựa nữa để mặc anh bế ra khỏi biệt thự.

Lúc này Vân Dật Bạch tự mình mở cửa xe, đưa theo con trai mình đi dạo phố, đây là một thử nghiệm rất mới mẻ.

Tổng giám đốc bỗng nhiên hạ cổ đến thăm, điều này khiến cửa hàng trưởng vô cùng kinh ngạc, cũng chưa hề nghe được tin tổng giám đốc muốn đến.

Cửa hàng trưởng lập tức xuống lầu tự mình nghênh đón, "Tổng giám đốc, sao cậu lại đến đây?"

"Ông cứ lo việc của ông đi!" Vân Dật Bạch tiện tay vẫy vẫy, ôm con trai không chịu buông.

"Tổng giám đốc..."

"Để mặc tôi đi dạo!" Nói xong cũng không quay đầu lại xoay người đi vào trong cửa hàng. Không thêm để ý ánh mắt của những người đó.

Cửa hàng trưởng ngây ngốc nhìn cậu bé trong lòng tổng giám đốc, cùng với sự dịu dàng chưa từng có trên mặt tổng giám đốc.

Sau khi tỉnh lại Thi Tĩnh ngây ngốc nhìn lên trần nhà trắng tinh, nơi này không phải bệnh viện, mà là phòng của Vân Dật Bạch. Sau khi chậm rãi hoàn hồn, một màn trước khi ngất đi bỗng ủa về, oanh một tiếng trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Tĩnh trở nên ửng hồng.

Cô... thế mà lại làm ra cái chuyện đó trước mặt con trai mình. Trời ạ, cô không muốn sống nữa.

Đưa tay muốn ôm lấy mặt mình, lại phát hiện hai tay mình còn bị cột trên đỉnh đầu. Chửi thầm một tiếng, cô dùng sức giãy dụa, "Vân Dật Bạch, tên khốn khiếp này thả tôi ra."

Giọng của cô không gọi được Vân Dật Bạch, nhưng lại gọi được con của mình. Mở cửa, cậu bé nhìn mẹ, "Mẹ." Cuối cùng cậu cũng hiểu, trước khi đi vì sao bố cậu lại trói mẹ cậu lại! Tuy rằng cậu cảm thấy mẹ sẽ không thoái mái, nhưng vẫn còn may, bố đã dự kiến trước.

Nhìn thấy tiểu Thần, Thi Tĩnh vui mừng nhìn cậu, "Tiểu Thần, đến đây coi trói cho mẹ." Cô giật giật cổ tay.

Tiểu Thần gật gật đầu, nhưng lại không đi về phía chiếc giường, ngược lại lại đi về phía mình vừa đến. Vừa mở ra, cậu kiễng chân rút ra một chiếc áo sơ mi, khuôn mặt cậu không chút thay đổi cầm cái áo đặt lên người Thi Tĩnh, "Mẹ. Lộ hết rồi."

Kinh hô một tiếng, Thi Tĩnh đỏ mặt nhìn con trai vì cô mà đắp chiếc áo lên người, nhất thời cô có loại kích động muốn chết.

Sau một lúc do dự, Thi Tĩnh vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Vân Dật Bạch, "Người đàn ông kia không ở nhà sao?"

"Có, chỉ là chú nói, không cho con thả mẹ ra." Thi Thánh Thần đem những lời Vân Dật Bạch nói ra ngay cả giọng nói cũng bắt chước y hệt.

"Mẹ là mẹ của con, vì sao con không nghe lời của mẹ?" Thi Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thi Thánh Thần trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng, "Mẹ, chờ đến bao giờ mẹ được tự do hãy nói điều đó với con." Sau khi nói xong, cậu xoay người rời đi.

Cậu rất thích mẹ như bây giờ, điều này khiến cậu cảm thấy mẹ đang sống. Khi sống cùng chú Tông mẹ cũng sẽ cười, nhưng chưa bao giờ tức giận.

Thi Tĩnh giật mình, gặm nhẹ, "Thi Thánh Thần, các người, con cứ chờ đây, mẹ nhất định sẽ dạy dỗ con thật tốt."

Cánh cửa bỗng chốc được mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Thánh Thần lại một lần nữa xuất hiện, "Mẹ, dựa vào những lời này của mẹ, con sẽ báo chú ấy đừng thả mẹ ra." Nói xong đột nhiên làm một mặt quỷ trước mặt cô rồi đóng cửa lại.

Thi Tĩnh tức giận, cô hét lớn, "Vân Dật Bạch, anh mau thả tôi ra, tôi muốn đi vệ sinh."

"Tôi đâu có cấm cô đi vệ sinh." Giọng nói thản nhiên của Vân Dật Bạch truyền đến, Thi Thánh Thần đi theo bên cạnh anh, anh nhíu mày, "Đây là cô muốn dạy trẻ con điều xấu à!"

"Anh đi chết đi, ai khiến anh quản, anh mau thả tôi ra." Vốn dĩ nói muốn đi vệ sinh là vì muốn gọi anh đến, nhưng sau khi nhìn thấy anh, Thi Tĩnh thật sự

xúc động muốn đi vệ sinh.

Vân Dật Bạch khẽ cười, chậm rãi đi đến bên cạnh cô đưa tay cởi dây lưng cột trên đầu giường, rút cuộc cũng giành được tự do Thi Tĩnh hít vào một hơi, duỗi thẳng hai tay thờ dài thư thái.

"Không phải cô muốn đi vệ sinh sao? Đi nhanh đi, tôi chờ cô ở đây." Vân Dật Bạch thản nhiên nói.

Trên mặt Thi Tĩnh hiện đầy vạch đen, "Anh vẫn còn muốn trói tôi lại?" Anh muốn thế nào đây.

"Phải, tôi chờ cô ở đây, nếu cô không đi, thì giờ quay lại." Anh làm bộ muốn quay lại.

Thi Tĩnh quay người đi về cuối giường, nhìn anh chăm chăm, "Tôi không muốn."

"Không do cô quyết." Vân Dật Bạch tiến lên từng bước.

Thi Tĩnh lập tức kêu to, "Tôi đi, tôi đi!" Người đàn ông này, muốn trói mình đến già. Lập tức, Thi Tĩnh bước dài một bước chạy về phía nhà vệ sinh.

Bịch một tiếng đóng cửa lại, Thi Tĩnh phát hiện một việc có vẻ rối rắm, hai tay của cô bị trói, cởi quần đi vệ sinh cũng là cả một vấn đề.

Thi Tĩnh chưa từng có ý nghĩ mãnh liệt muốn ở lại trong nhà vệ sinh đến vậy. Đừng hỏi vì sao, nếu ra ngoài mà bị trói lại trên giường, cô tình nguyện ở trong này ngửi mùi còn hơn.

Bịch một tiếng.

Cửa phòng rửa tay bị người mở ra từ bên ngoài, Vân Dật Bạch nghiêm mặt nhìn Thi Tĩnh ngồi trên bồn cầu, "Sao cô vẫn còn chưa xong? Tôi còn tưởng rằng cô rơi vào trong bồn cầu rồi chứ!"

Kính hô một tiếng, Thi Tĩnh cảm thấy dường như hôm nay mình không có chút không gian nào để thở. Ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Vân Dật Bạch, bất tri bất giác cô phát hiện ra tư thế lúc này của mình.

"A a a a..." Cô há to miệng hét chói tai.

Vân Dật Bạch nhú mày, "Câm miệng." Âm ỉ chết đi được.

Thi Tĩnh không ngừng hét chói tai nhìn bộ dáng của anh, "Vân Dật Bạch anh không chỉ có bệnh mà còn có tật xấu thích rình trộm, anh không thấy tôi đang đi vệ sinh sao?"

Nhú mày nhìn bộ dáng tức giận của cô, Vân Dật Bạch liếc nhìn cô một cái, xoay người, "Có thấy."

Đang khi mắng chửi, đột nhiên anh nói một câu như vậy, trong lúc nhất thời Thi Tĩnh không kịp hoàn hồn, "Cái gì?"

Vân Dật Bạch liếc nhìn cô vẻ ghét bỏ, "Mặc quần áo tử tế vào rồi đi ra đây."

Thi Tĩnh sùng sốt khoảng nửa tiếng đồng hồ lúc này mới hiểu được lời Vân Dật Bạch nói. Trong nháy mắt, cô cảm thấy trời như sụp xuống. Cả một ngày hôm nay, cô cảm thấy như bị hù dọa.

Chậm rãi đứng dậy mặc quần áo tử tế, Thi Tĩnh cúi đầu không nói gì tiêu sái bước ra. Thông thả bước đến trước mặt anh giờ tay đặt bên trán, "Đã đến."

Lúc này đây, Vân Dật Bạch không hề cử động, sau một lúc lâu, anh nhìn thoáng qua Thi Tĩnh, cũng không làm gì, lặng lẽ không một tiếng động xoay người rời đi.

Sao?! Không trói cô?! Thi Tĩnh ngẩn ngơ nhìn cánh cửa đóng lại. Miệng cô nhẹ nhàng cong lên, ngây ngốc nở nụ cười.

Thi Thánh Thần ở bên cạnh nhìn nụ cười trên mặt cô, bất ngờ nói, "Mẹ, đừng cười ngây ngô nữa."

"Tên nhóc này, con không thể nói những lời dễ nghe được à." Thi Tĩnh tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 157: Quan tâm đã sớm trở thành một thói quen

Không đếm xỉa đến những lời mẹ vừa nói, Thi Thánh Thần nhắc nhở. "Mẹ, mẹ không báo để chú Tông Chính an tâm sao?"

A một tiếng, Thi Tinh xoay người rời giường, "Nhanh, lấy cho mẹ chiếc túi."

Thi Thánh Thần xoay người vợ lấy chiếc túi, đưa cho Thi Tinh, "Mẹ, mẹ cứ như vậy sao có thể khiến con yên tâm được đây?"

Học máu.

Thi Tinh nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Thi Thánh Thần, "Con nên dùng thái độ bình thường để nói chuyện với mẹ." Nuôi một đứa con trai không khác gì một ông bố vậy. Điều này khiến cô rất thương tâm.

"Con lo cho mẹ đã thành thói quen rồi." Thi Thánh Thần thản nhiên nói, biểu tình trên mặt cậu lúc này so với Vân Dật Bạch đúng là giống hệt nhau. "Mẹ, bố gọi mẹ xuống lầu."

"Ừ." Thi Tinh gật gù đầu, nằm ở trên giường, khom người dùng răng nanh cứa dây thắt lưng trên tay. Cô giật giật cổ tay lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Bỗng nhiên, như nhớ đến điều gì, cô ngừng đầu nói, "Vì sao khi đứng trước mặt anh ấy, con chưa bao giờ gọi một tiếng bố?"

"Mẹ, con là muốn tốt cho mẹ!" Thi Thánh Thần tức giận nói, "Nếu con muốn thì ngay bây giờ có thể nhận, vậy thì mẹ lấy gì để đặt điều kiện với bố?"

Thi Tinh hoang mang nháy mắt mấy cái, sau đó bỗng nhiên bật cười, dùng sức ôm lấy con trai bảo bối, hôn một cái thật mạnh lên má, lúc này Thi Tinh mới buông con trai cưng ra. "Đúng là con ngoan của mẹ, cũng biết thương mẹ rồi!"

"Mẹ!" Gương mặt nhỏ ửng hồng, ngượng ngùng khẽ lên tiếng.

Thi Tinh cười cười, không để ý đến con trai đang mắc cỡ, đưa tay bấm điện thoại.

Lúc chuông điện thoại vừa vang lên, Tông Chính đang nắm chặt điện thoại với bất máy, "A lô?" Nghe được tiếng thở phào của anh ở đầu bên kia, "Thi Tinh, sao em vẫn chưa về?"

Nhất thời Thi Tinh không nói gì, sau đấy áy náy nói, "Xin lỗi!"

"Không sao, Thi Tinh, bao giờ em về? Tiểu Thần có đang ở cùng em không? Thăng bé đang ở cạnh em chứ? Hiện tại hai người đang ở đâu?" Tông Chính vội hỏi. Lời vừa nói xong anh lại trở nên trầm mặc.

Năm năm qua đã dần tạo nên thói quen, cũng không thể chỉ trong một sớm một chiều là có thể thay đổi. Anh đã có thói quen bắt đầu quan tâm đến mẹ con họ.

Lời nói của Tông Chính khiến hốc mắt Thi Tinh đỏ hoe. Mấy năm nay, cô gần như đã trở thành gánh nặng cho Tông Chính. Sao cô lại không rõ tâm tư của Tông Chính chứ, chẳng qua, cô đã làm phiền Tông Chính lâu như vậy. Cô không đành lòng làm nỡ một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Khịt khịt mũi, Thi Tinh nói, "Em không sao, thăng bé cũng không có việc gì, em sẽ để nó nói chuyện với anh." Dứt lời, cô đưa điện thoại cho Thi Thánh Thần, xoay người xuống lầu tìm Vân Dật Bạch.

Nhận điện thoại, Thi Thánh Thần nhìn theo bóng lưng mẹ, sau đấy hướng về phía điện thoại nói, "Chú Tông, cháu không sao..."

Nghe thấy giọng người ở đầu bên kia, Tông Chính nắm chặt điện thoại trong tay, anh thấp giọng nói, "Tiểu Thần, chú rất tò mò, vì sao cháu lại không thích chú, chú đối với cháu không tốt hay sao? Đối với mẹ cháu không tốt sao? Chú, thật sự không thể làm bố của cháu được hay sao?"

"Chú Tông, nếu chú muốn làm bố cháu, không phải cũng nên hiểu nếu không phải của mình thì không nên giữ sao? Chỉ cần mẹ cháu đồng ý, thì cháu cũng sẽ không phản đối. Đến lúc đấy..."

Câu trả lời ngoài dự liệu của thăng bé nhất thời khiến Tông Chính trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Tông Chính mới nở nụ cười, "Cháu nói đúng! Cậu bé, đừng quên những gì chú cháu ta đã nói hôm nay!"

"Cháu sẽ nhớ! Chú Tông cảm ơn chú!"

Tông Chính khẽ lắc đầu, cái anh không muốn nghe nhất chính là câu cảm ơn này!

Ngoài hiên, Thi Tinh tìm được Vân Dật Bạch đang nhắm mắt dưỡng thần dưới lầu, cô nghi hoặc nhìn anh, "Anh tìm tôi?"

"Tôi có thể để cô đi, nhưng cô không thể đưa con của tôi đi." Giọng Vân Dật Bạch thản nhiên truyền đến.

Sớm muộn gì cô và anh cũng phải nói về việc này, không nghĩ đến lại là lúc này.

Than nhẹ một tiếng, "Anh rất có hứng với việc này, thế nhưng nếu không có con, tôi sẽ không rời khỏi đây." Thi Tinh cương quyết. Cô bây giờ không còn là Thi Tinh của năm năm trước nữa, cô phải bảo vệ mình, phải bảo vệ con trai cô. Sẽ không để cho Vân Dật Bạch tùy ý quyết định số mệnh của mình.

"Vậy thì cô cứ ở lại đi!" Vân Dật Bạch không nói gì nữa. Nháy mắt, anh bỗng hiểu ra, cái anh cần không phải là như vậy hay sao?

Nhiều lần, anh đã nghĩ, không sao cả, chỉ cần anh muốn là được.

Theo lý mà nói, căn biệt thự sang trọng như vậy ở thêm một hai căn phòng cũng có là gì?!

Nhưng, Thi Tinh lại cố tình muốn ngủ trên sô pha. Không vì nguyên nhân gì, chỉ bởi vì bên trong căn biệt thự rộng lớn này ngoại trừ chiếc giường lớn và chiếc sô pha này ra, không còn bất cứ cái gì. Đừng nói đến giường, dường như ngay cả một chỗ để nghỉ ngơi cũng không có.

Đây là nơi năm năm trước họ từng ở, vậy mà lại có chút xa lạ. Tất cả mọi thứ bên trong đều không còn như trước. Không, có lẽ nên nói mọi thứ đã được thay đổi. Dường như Vân Dật Bạch cố tình thay đổi mọi thứ ở đây, cái gì cũng không còn như trước.

Duỗi duỗi thân mình có chút nhức mỏi, Thi Tinh đứng dậy, cô nhìn sàn nhà trống trơn than nhẹ một tiếng, nhìn thế nào cũng không thấy nơi này giống với một ngôi nhà, lạnh lẽo như vậy khiến cô cũng phải nghi ngờ không biết nơi này có lắp điều hòa hay không.

Bắt đầu bước lên lầu, Thi Tinh dừng lại trước cửa phòng nhìn từng bộ quần áo rơi trên mặt đất, dù sao việc này cô nhìn cũng thấy quen rồi, khác biệt là trong đồng quần áo người lớn còn có thêm quần áo trẻ con. Đây là thói quen của con trai cô được di truyền từ Vân Dật Bạch không khác điểm nào.

Thích vứt quần áo bừa bãi...

Nhặt tất cả mấy bộ quần áo lên, Thi Tinh ngồi xuống bậc thang chống hai tay lên má ngồi chờ, dừng hỏi cô sao lại không vào phòng lúc này, ngày hôm qua đã khiến cô đủ mất mặt rồi. Đợi nửa tiếng sau, hai người bên trong hình như không có ý rời khỏi giường.

Nghi hoặc xoay người bước vào phòng, Thi Tinh sững sốt.

Trong căn phòng đó sao lại không có người?! Vốn vẫn ở trong phòng, vậy hai người một lớn một nhỏ sao lại không thấy?!

Thi Tinh tức thì trở nên hoảng hốt.

Người đàn ông đấy sẽ không thừa dịp cô đang ngủ mà len đưa con cô đi chứ?!

Nghĩ đến khả năng đấy, hai chân Thi Tinh dần trở nên mềm nhũn. Cả người dựa vào cánh cửa từ từ trượt xuống, Thi Tinh cảm thấy sức lực bản thân dần bị rút sạch. Đầu óc trở nên trống rỗng, ngơ ngác nhìn căn biệt thự trống không, hai tay đè mạnh lên ngực, một loại cảm giác lo lắng bất an tràn ngập trong lòng cô. Lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ.

Con trai cô bị người ta bắt đi. Hơn nữa lại còn ở ngay trước mắt cô. Không khí trong căn biệt thự như loãng dần, cô dùng sức đè mạnh lên ngực, Thi Tinh không hề biết rằng lúc này mình đang ngừng thở, cho đến khi từ ngực truyền đến từng trận đau đớn cô mới dần hoàn hồn. Ngẩn ngơ lâm bầm, "Tiểu Thần của tôi đâu? Tiểu Thần của tôi đâu?" Những lời này dường như cô phải lấy hết sức lực mới nói ra được.

Cố hết sức bám lấy cánh cửa đứng lên, Thi Tinh đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người ngã nhào ra sàn.

Khi Thi Thánh Thần tỉnh lại nhìn thấy một căn phòng nghi nhỏ, bày biện trang hoàng hơn nữa toàn là đồ cao cấp, nhất thời khiến cậu ngỡ cả người. Nhìn về hướng cửa ra vào, cậu nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang đưa lưng về phía mình, lúc này người đàn ông đó đang cúi đầu nói chuyện cùng hai người đàn ông khác cậu đã từng gặp qua.

Người đầu tiên thấy cậu là Lăng Thiếu Dương, anh ta huých tay chạm vào bên người Vân Dật Bạch, Thi Thánh Thần nhìn anh sau đó nói, "Chào." Cậu không thể mở miệng gọi người đó là bố được.

Lạnh nhạt nhìn người bạn, Vân Dật Bạch ừ một tiếng rồi đứng dậy, "Chào. Đói bụng không? Nơi này có bữa sáng!"

Đưa mắt nhìn một vòng không thấy Thi Tinh đâu, Thi Thánh Thần mở miệng hỏi, "Mẹ đâu?"

Vân Dật Bạch nghe vậy quay sang, trầm giọng nói, "Không đến cùng." Lúc bọn họ rời đi, cô hẳn vẫn còn đang ngủ.

"Ồ." Thằng bé gật gật đầu, xoay người đi về phía bàn làm việc, đứng trên ghế cầm lấy điện thoại.

Một lúc lâu sau, Thi Thánh Thần chau mày lại, "Này..."

Quay đầu, "Chuyện gì?" Vân Dật Bạch biết, đứa trẻ này tuy rằng biết anh là bố nó, nhưng lại không chịu mở miệng gọi anh một tiếng. Anh không biết con trai anh muốn làm cái gì. Hiển nhiên, thằng bé này muốn ra điều kiện với anh.

"Mẹ không nhận điện thoại."

"Ồ." Anh không biết cái đấy thì có gì quan trọng. Thi Tinh ra ngoài không mang theo điện thoại đã thành thói quen, chỉ sợ đến giờ thói quen này vẫn chưa sửa được!

Lại một lúc sau.

"Này..." Đứa bé chợt phát hiện bất kỳ người nào, không tìm được cách xưng hô quả thực rất phiền phức, kết quả là cậu tìm được một cái tên xưng hô có vẻ thích hợp, "Vân tiên sinh!"

Phốc...

Lăng Thiểu Dương nhin không được phun ra một ngụm cà phê, vội rút khăn tay ra lau, "Xin lỗi, thật xin lỗi, các người cứ coi như tôi không ở đây!" Đối với bố con nhà này, đúng là sự kết hợp kỳ lạ!

Đến phiên Vân Dật Bạch nhướn mày, khẽ cười nói, "Sao?"

"Mẹ vẫn không nhận điện thoại." Bộ dạng nhưu mày của thằng bé giống hệt Vân Dật Bạch.

"Ừm."

"Vân tiên sinh, cháu muốn gặp mẹ." Cậu không hiểu vì sao mỗi lần nhắc đến mẹ bố lại luôn dùng giọng điệu vân đạm phong khinh (điềm nhiên) như vậy, nhưng, khi mẹ thức dậy mà không thấy cậu, mẹ sẽ rất lo lắng.

Lăng Thiểu Dương nín cười nhìn cặp phụ tử đang nói chuyện với nhau, hiển nhiên Thi Thánh Thần được thừa hưởng vẻ lạnh nhạt từ Vân Dật Bạch, nhưng lớn lên so với Vân Dật Bạch lại âm áp hơn!

Trầm mặc nửa khắc, Vân Dật Bạch hướng Lăng Thiểu Dương nói, "Cậu đi đón cô ấy đến đây."

Lăng Thiểu Dương chỉ vào mình, trên mặt hiện lên vẻ không dám tin, "Minh?" Từ khi nào anh trở thành tài xế vậy?

"Không phải cậu đang rảnh sao?" Vân Dật Bạch thản nhiên nói, "Tớ đường đường là phó tổng giám đốc tập đoàn Vân thị Lăng Thiểu Dương, vậy mà lại bảo tớ đi đón một người phụ nữ là sao?!"

Sau khi xuống xe, Lăng Thiểu Dương giậm giậm chân đi về phía biệt thự của Vân Dật Bạch phía trước.

Nhìn lướt qua, Lăng Thiểu Dương cảm thán, "Mỗi lần đến đây đều như bước vào nhà ma vậy." Ai mà không biết chỗ ở này của Vân Dật Bạch chả có cái gì, đứng ở cửa cũng có thể cảm nhận được từng đợt gió lạnh thấu xương.

Anh rất không hiểu, cậu ta rõ ràng không ở đây, vậy sao lại muốn biến chỗ này trở nên thậm tệ đến vậy?

Bàn tay đặt lên bức tường trước cửa ấn một cái, đình một tiếng cánh cửa từ từ mở ra. Lăng Thiểu Dương xoay người bước vào trong xe, "Lần sau nhất định phải nhắc nhở Vân Dật Bạch, chuẩn bị một cái điều khiển từ xa." Bằng không mỗi lần đến đây, vào mùa đông nhất định sẽ rất lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 158: Cậu có nhận được thư tớ gửi cho không?

Xe dừng lại trước cửa căn biệt thự cao cấp, Lăng Thiểu Dương không tắt máy đã xuống xe, nhất thời khi vừa mở cửa, một cơn gió lạnh thổi đến, anh không kim được run lên, "Đây là nhà ma hay sao?!"

Đưa mắt nhìn một vòng trong phòng khách nhưng không thấy người cần tìm, anh đành phải bước lên lầu, ngay khi bước đến góc rẽ anh nhìn thấy Thi Tĩnh nằm ngã trên đất.

Ngay sau đấy, Lăng Thiểu Dương bước vội lên trên, ánh mắt sắc bén quét một vòng trong phòng, cảm giác không còn người nào khác ở đây, xác định không có gì bất thường, anh khom người nâng Thi Tĩnh đang hôn mê dậy, một tay lôi điện thoại ra bấm số.

"Dật Bạch, xảy ra chuyện rồi!" Lăng Thiểu Dương vội nói.

Ở bên này, Vân Dật Bạch đang ngồi chơi bài cùng Thi Thánh Thần nháy mắt ngồi thẳng lên, "Đã xảy ra chuyện gì?" Lập tức đứng dậy đi về phía cửa, một bên túm lấy áo mặc vào! Lớn tiếng hỏi.

Thi Thánh Thần nhìn thấy Vân Dật Bạch trở nên nghiêm túc, trong lòng cậu cũng thấy bất an.

Một đường đưa xe đến tập đoàn Vân thị, Vân Dật Bạch ôm Thi Tĩnh bước thẳng vào thang máy chuyên dụng đi lên phòng làm việc của mình. Trong phòng nghỉ bên trong văn phòng của Vân Dật Bạch, Lộ Dịch Nhiên đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ. Đây là do anh đã liên hệ trước lúc đang trên đường!

Ôm chặt cơ thể mềm mại ấm áp trong lòng, lòng Vân Dật Bạch dần nặng trĩu!

Đến khi Thi Thánh Thần thấy rõ người nằm trên giường, sắc mặt thẳng bé nhũn lại, buông cánh tay Vân Dật Bạch ra bước về phía trước. Lãng Thiếu Dương đã dự liệu trước thẳng bé sẽ khóc rống lên. Ai ngờ, chuyện xảy ra lại khiến bọn họ kinh ngạc, Thi Thánh Thần nắm lấy tay Thi Tĩnh, thản nhiên nhìn Lãng Thiếu Dương, "Chú Lãng, mẹ cháu làm sao vậy?"

Trần tình lại, Lãng Thiếu Dương đưa mắt nhìn Vân Dật Bạch, dường như đã sớm biết được phản ứng của con trai, Vân Dật Bạch trầm giọng nói, "Đề bác sĩ xem xem!"

Nhìn thấy Thi Tĩnh, Lộ Dịch Nhiên cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, bất quá anh cũng nhanh chóng che giấu sự kinh ngạc này! Nhanh chóng đến kiểm tra một chút, anh nhún nhún vai, cười nói, "Mẹ cháu không có việc gì đâu, một lúc sau sẽ tỉnh thôi." Một bên ra hiệu bảo Lãng Thiếu Dương đưa thẳng bé ra ngoài.

"Cháu không muốn đi, cháu muốn ở với mẹ!" Giọng Thi Thánh Thần buồn bực kiên quyết nói.

Bất đắc dĩ, Lãng Thiếu Dương đành phải bảo Vân Dật Bạch mấy người đàn ông bọn họ ra ngoài, để Thi Thánh Thần ở lại với Thi Tĩnh.

Sau khi ra ngoài văn phòng, Lộ Dịch Nhiên mở rộng bàn tay ra bên trong có một con chip điện tử nhỏ.

Vân Dật Bạch kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt nhũn lại nhìn cậu ta, "Đây là cái gì?"

Lộ Dịch Nhiên trầm ngâm chốc lát, "Hãy nhìn con chip này, khi được gắn vào cơ thể con người bình thường sẽ khó bị phát hiện, hơn nữa nó cũng không gây ảnh hưởng gì đến cơ thể." Nó cũng là một vật có ích.

"Cậu lấy cái này ở đâu?" Lãng Thiếu Dương mở miệng hỏi. Cậu ta chỉ là một bác sĩ bình thường, sao lại có hứng thú với cái thứ này chứ?

"Trên cánh tay Thi Tĩnh." Nếu không phải trước đây anh có nghiên cứu qua về cái này, thì sẽ rất khó mà phát hiện ra nó. Cái này một phần cũng phải kể đến công của Dật Thanh, cậu ta thích mấy thứ này, liền lôi anh đi nghiên cứu cùng, vừa rồi trong lúc tìm anh mới vô tình đụng phải.

"Cậu nói vậy là ý gì?" Lúc này Vân Dật Bạch mới mở miệng nói. Anh chỉ quan tâm tại sao cái này lại có trên người người phụ nữ kia, nhưng anh biết Lộ Dịch Nhiên đã nói nghiêm túc như vậy ắt là còn có chuyện khác.

Nhìn cậu ta một cái, Lộ Dịch Nhiên chậm rãi nói, "Cái này ít nhất cũng được gắn trên tay cô ấy từ năm năm trước, nếu như nói đến cô ấy cũng không biết, vậy thì trên người con trai cô ấy chắc cũng có một cái." Anh đương nhiên hiểu rằng Vân Dật Bạch không phải không quan tâm đến sự sống chết của Thi Tĩnh, mấy năm nay nhìn biểu hiện và thái độ của Vân Dật Bạch, khiến cho anh không thể không hoài nghi, đối với cậu ta Thi Tĩnh quan trọng đến cỡ nào.

Anh không khỏi bắt đầu nhớ lại một câu nói trước kia.

Lời nói vừa dứt quả nhiên, toàn thân Vân Dật Bạch tỏa ra hơi lạnh bức người, khiến cho mọi người không nhận được khê rùng mình! Lãng Thiếu Dương và Lộ Dịch Nhiên không kìm được nhìn nhau.

Không ổn, Dật Bạch đang tức giận. Hai người như hiểu ý lùi về sau từng bước.

"Có biết là kẻ nào không?" Vân Dật Bạch trầm mặc một lúc sau đó thản nhiên nói. Toàn thân anh tản ra sát khí khiến hai người đàn ông cũng phải rùng mình một cái.

Lãng Thiếu Dương và Lộ Dịch Nhiên bắt gặp nuốt nuốt nước miếng, năm năm trước Vân Dật Bạch có dáng vẻ ôn hòa, ôn hòa đến mức bất lực, nhưng mấy năm nay những người thân bên cạnh cậu ấy đều đã được thu xếp ổn thỏa, bên cạnh cậu ấy đã không còn người nào có thể trở thành điểm yếu nữa, hiện tại Vân Dật Bạch sẽ không nương tay với bất kỳ kẻ nào.

Ánh mắt Lộ Dịch Nhiên vô tội nhìn cậu ta, "Không biết, nhưng cái này có thể hỏi con trai cậu." Theo những gì anh đoán, không thể có chuyện Thi Tĩnh gắn cái loại máy móc này lên người Thi Thánh Thần.

Không đến một ngày, Bùi Lăng cầm con chip đưa đến trước mặt Vân Dật Bạch, Vân Dật Bạch nghiêm mặt nhìn thứ trong tay Bùi Lăng, anh không sót ruột, nếu Bùi Lăng không tra được cái gì thì sẽ không đến tìm anh.

Hít mạnh một hơi, Bùi Lăng dời ánh mắt nhìn thẳng Thi Thánh Thần vốn là lấy ra một vật trong ngực đưa cho thẳng bé, sau đó chậm rãi hỏi, "Thi Vĩnh Thành có quan hệ gì với cháu?"

"Cháu không biết!" Tuy rằng không biết vì sao chú ấy lại hỏi vậy, Thi Thánh Thần vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Một ngày có mấy người đàn ông lạ đến, nhưng mẹ không hề nói cho cậu biết đó là ai!

Nghe vậy, ánh mắt Bùi Lăng chuyển sang nhìn Vân Dật Bạch! Sắc mặt người này quá thâm trầm, "Thi Vĩnh Thành là bố của Thi Tĩnh." Vân Dật Bạch trầm giọng nói. Cái tên này từ lâu đã không được nhắc đến. Từ sau khi anh đồng ý với điều kiện của Thi Tĩnh, Thi Vĩnh Thành đã lâu không hề xuất hiện.

"Cái đây bọn tớ đã biết, cậu hãy nói rõ hơn đi, rốt cuộc thì cậu muốn nói gì?" Vân Dật Bạch thông thả nói. Nói ra nghi vấn trong lòng.

Bùi Lăng nhìn nhìn con chip trong tay, "Thông tin tớ tìm được đều có liên quan đến Thi Vĩnh Thành! Giữa Thi Tĩnh và ông ta từng xảy ra chuyện gì hay

sao?"

Nghe thấy câu này Vân Dật Bạch đột nhiên trừng lớn mắt, "Cậu vừa nói gì?"

"Cậu có biết loại chip này khi bán đi đều phải có chữ ký, Thi Vĩnh Thành có thể làm được đến mức này sao?" Bùi Lăng thấp giọng nói.

Ngoại trừ Vân Dật Bạch, những người khác đều không biết Thi Vĩnh Thành là loại người như thế nào! Bởi vậy cũng chỉ có Vân Dật Bạch mới có thể trả lời câu hỏi này của Bùi Lăng! Nếu đúng là như vậy, vậy tại sao Thi Vĩnh Thành lại làm vậy? Sau lưng ông ta là kẻ nào?

Đúng lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc của Vân Dật Bạch reo lên, giọng thư ký dịu dàng truyền đến, "Tổng giám đốc, dưới sảnh có một vị Tổng tiên sinh muốn gặp anh, còn bảo là bạn của anh!"

"Đưa cậu ta lên đây." Thanh âm Vân Dật Bạch truyền ra, cùng lúc đấy Bùi Lăng ôm Thi Thánh Thần xoay người rời đi. Sau đấy ngoại trừ Lăng Thiếu Dương, những người khác cũng lần lượt ra ngoài.

Không nói câu nào, Bùi Lăng xoay người đi vào phòng nghỉ, chờ cho đến khi anh quay lại, trong lòng ôm theo Thi Tĩnh còn đang hôn mê và Thi Thánh Thần ngoan ngoãn đi theo. Hai người đi một vòng lên căn phòng Vân Dật Bạch ở mấy năm qua trên tầng cao nhất.

Xa cách năm năm lúc này Tông Chính mới thực sự quan sát người đàn ông ở trước mặt, không giống với lần gặp mặt thoáng qua trước đó, lúc này đây anh và Vân Dật Bạch hai người đối mặt nhìn nhau, họ từng là bạn thân, nay nhìn thế nào cũng giống như hai người xa lạ.

"Dật Bạch, đã lâu không gặp!" Tông Chính là người phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Nghe thấy Tông Chính lại là một nắm đấm thật mạnh.

Kêu đau một tiếng, Tông Chính liên tục lui về sau mấy bước. Mà Vân Dật Bạch lại túm lấy áo cậu ta, "Tông Chính. Tớ nhờ cậu chăm sóc cho họ, rốt cuộc thì cậu đã làm gì?" Anh nói từng chữ từng chữ một.

Nghe vậy, Tông Chính cầm cổ tay cậu ta, muốn hất cánh tay Vân Dật Bạch ra, lại phát hiện sức anh không thể hất cổ tay cậu ta ra được. Hít sâu một hơi anh cả giận nói, "Đúng là cậu đã giao bọn họ cho mình. Nhưng còn cậu thì sao? Cậu đã làm cái gì? Cậu dựa vào cái gì để chất vấn tớ vậy chứ?"

Sự tức giận khiến anh vung tay đánh một cú lên mặt Vân Dật Bạch, "Năm năm. Dựa vào cái gì mà tớ cố gắng năm năm, đều không thể hơn được cậu?!"

Hai người đàn ông lúc đấy anh một đánh tôi một đấm giáng xuống.

Không ai ngăn cản, không ai quan tâm, cho đến khi cả hai đều kiệt sức.

Hai người ở ồ thờ dốc có chút mệt mỏi, lâu sau mới thấy tiếng Vân Dật Bạch truyền đến, "Nói cho tớ biết, vài năm này, các cậu đã ở đâu?"

Tông Chính chớp chớp mắt, "Cậu có nhận được thứ tớ gửi cho không?"

Vân Dật Bạch gật gật đầu, "Vì sao lại ở đấy?"

Tông Chính cười khẽ, "Cậu giao thứ quan trọng nhất cho tớ, cái gì cũng giao hết cho tớ! Vân Dật Bạch, tớ thật sự không muốn giao nó cho cậu!" Anh chớp chớp mắt, nói tiếp, "Thế nhưng, tớ biết, tớ không thể không làm vậy."

Cậu ấy từng cho anh thời gian là mười năm, tưởng rằng có thể tạo dựng được cuộc sống mà anh luôn mong muốn, nhưng cuối cùng năm năm, ngay cả một người phụ nữ anh cũng không thể có được.

Không có cơ hội ư? Không, cơ hội rất nhiều! Mang trong mình trái tim của Dật Thanh, mang cùng cảm xúc với Dật Thanh khiến anh mãi đứng yên một chỗ không thể tiến lên được!

Vân Dật Bạch trở nên trầm mặc. Năm năm trôi qua, không phải anh chưa từng nghĩ đến cuộc sống của mẹ con Thi Tĩnh trong vài năm này. Nhưng có một điều anh có thể chắc chắn, anh chưa bao giờ quên Thi Tĩnh và đứa bé.

Nhiều năm qua, ngay cả những lần anh đến thăm mẹ mình cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng những mong nhớ đối với mẹ con họ đã trở thành thói quen của anh. Không biết đã bao lần đêm khuya tỉnh dậy, trong đầu anh chỉ toàn ánh mắt ngập nước đầy bất mãn của cô. Mặc dù bây giờ, anh vẫn như trước không biết phải đối diện với sự xuất hiện đột ngột của mẹ con họ thế nào.

"Vì sao tự nhiên lại trở về?" Anh còn tưởng rằng bọn họ sẽ đợi đến một ngày bản thân anh không thể chịu đựng được sự cô quạnh tịch mịch phải chủ động đi tìm bọn họ.

Vừa lúc đó, bọn họ lại xuất hiện. Chủ động xuất hiện trước mắt anh. Anh muốn nắm lấy cơ hội này!

Đang lúc suy nghĩ, cái đầu nhỏ của Thi Thánh Thần xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Tông Chính xoay người ngồi dậy nhìn Thi Thánh Thần, "Tiểu Thần, sao cháu lại ở đây? Mẹ cháu đâu?"

"Chào chú Tông!" Thi Thánh Thần chào hỏi Tông Chính, đưa tay kéo Vân Dật Bạch còn nằm trên mặt đất, "Mẹ cháu tỉnh rồi!" Những lời này là nói với Vân Dật Bạch. Hoàn toàn không chú ý tới nét mặt bất giác sa sầm của Tông Chính.

Nghe vậy, cánh tay Vân Dật Bạch chống đỡ thân mình ngồi dậy, để lại một mình Tông Chính, xoay người rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 159: Cảm ơn chú đã chăm sóc cho mẹ con cháu nhiều năm qua

Trong nhất thời cả căn phòng chỉ còn lại một mình Thi Thánh Thần và Tông Chính.

Cái đầu nhỏ nhỏ của Thi Thánh Thần ngẩng lên nhìn Tông Chính, "Chú Tông, cảm ơn chú đã chăm sóc cho mẹ con cháu trong nhiều năm qua!"

Đối mặt với những lời nói của Thi Thánh Thần, Tông Chính nhũn nhũn mày, "Cái gì?" Anh cần đến lời cảm ơn của bọn họ khi nào chứ?

"Chú Tông, cháu không thích chú." Thi Thánh Thần thản nhiên nói. Chú ấy cũng không thích cậu, vì phải làm cha của một đứa bé, mục tiêu của chú Tông chỉ có mẹ.

Chú ấy thích mẹ, nhưng trong khoảng thời gian năm năm lại chưa từng nói với mẹ điều đấy. Cậu không thích cách giải quyết này của chú ấy. Nhưng cậu vẫn phải cảm ơn chú Tông, chú đã chăm sóc cho mẹ con cậu nhiều năm như vậy, ân tình này cậu nhất định không quên.

Sắc mặt trầm dần, Tông Chính rời khỏi ánh mắt của cậu ngược lại lại bước đến bên sofa ngồi xuống, "Bố cháu đâu?"

Mọi chuyện đã bị lộ rồi sao?

Tông Chính xoay mặt nhìn thẳng bé, "Vì sao? Từ khi cháu bắt đầu biết suy nghĩ, lại không thích chú đến gần, rốt cuộc là tại sao?" Thật buồn cười khi anh lại muốn nghe câu trả lời từ một đứa bé mới chỉ có bốn tuổi.

"Bởi vì chú không thích cháu." Thi Thánh Thần thản nhiên nói. Không phải cậu chưa từng nghĩ rằng người đàn ông này chính là bố của cậu, nhưng mỗi lần nhìn thấy chú ấy thích mình chỉ vì mẹ lại khiến cậu bắt đầu chán ghét người bố trên danh nghĩa này.

"Chú không hề không thích cháu. Cháu là con trai của Thi Tĩnh." Chính vì điều này, anh cũng không hề ghét gì thẳng bé này.

Thi Thánh Thần cũng không phản bác lại, thân hình nhỏ bé dẫn Tông Chính đi tới căn phòng ngủ của Vân Dật Bạch trên tầng thượng, đẩy cánh cửa quen thuộc, đồng thời cất tiếng nói, "Mẹ, chú Tông đến!"

Thi Tĩnh sắc mặt tái nhợt ngồi dựa bên giường, nhìn thấy con trai, cả người cô trở nên kích động, vội thở gấp, kích động nắm chặt lấy tay con trai về mặt cẩn thận nhìn xung quanh.

Tình cảnh trước mắt khiến con giận trong lòng Tông Chính từ đâu kéo đến, cất bước tiến đến trừng mắt nhìn tình cảnh này, anh bỗng nhiên xoay người túm lấy áo Vân Dật Bạch tức giận nói, "Chuyện này là sao?"

Người vừa trở về bên cạnh cậu ta có vài ngày, sao lại mang bộ dạng bệnh tật như vậy được?

Lạnh lùng đẩy tay cậu ta ra, Vân Dật Bạch không để ý đến cậu ta, chuyển hướng nhìn Thi Tĩnh, "Là ai làm?"

Thi Tĩnh cắn cắn môi không nói, cô không biết phải làm thế nào mới có thể mở miệng giải thích với mọi người chuyện này là tự cô gây nên!

Sắc mặt Vân Dật Bạch càng trở nên âm trầm, "Tôi đang hỏi cô, rốt cuộc chuyện này là do ai gây ra?" Anh gầm nhẹ ra tiếng.

Ngoài ý muốn, toàn thân Thi Tĩnh run lên, cắn môi không nói.

Tông Chính không nhịn được tiến lên, "Cậu đang dọa cô ấy đấy!"

"Cô ấy có gan khiến mình trở nên như vậy, thì cũng nên có gan hứng chịu con giận này!" Vân Dật Bạch đẩy Tông Chính ra, "Tớ đang nói chuyện với cô ấy, không đến lượt cậu quản!"

"Vân Dật Bạch, tớ có thể đưa cô ấy đến đây, thì tớ cũng có thể đưa cô ấy đi!" Tông Chính nổi giận.

"Cậu dám!" Vân Dật Bạch âm trầm liếc nhìn Tông Chính.



Tông Chính nhìn thẳng Vân Dật Bạch, "Là tớ đưa cô ấy đến đây, tớ có thể đưa cô ấy đến đây, cũng có thể đưa đi!" Nếu không phải thấy cô năm năm trôi vẫn nhớ đến cậu ta không thể quên. Anh nhất định sẽ không đưa cô ấy về đây!

"Cậu cho rằng bây giờ cậu vẫn còn cơ hội sao?" Vân Dật Bạch cười lạnh.

"Dật Bạch, cậu đừng ép tớ!" Tông Chính trầm giọng nói.

Vân Dật Bạch hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác. Tiếp tục nhìn chằm chằm Thi Tĩnh.

Anh bước nhanh đến trước âm thầm nhìn cô, ngữ điệu có chút lãnh đạm nói, "Cô cho rằng tôi sẽ làm gì đứa bé? Cô cho rằng tôi sẽ làm tổn thương đến nó sao? Cô cho rằng tôi sẽ mang nó đi, cho cô vĩnh viễn không thể gặp được nó sao?" Lúc nói những lời này, khóe miệng Vân Dật Bạch nhếch lên.

Nói tiếp, "Thi Tĩnh, làm sao bây giờ? Hiện tại hình như tôi thật sự rất muốn khiến những suy nghĩ trong lòng cô trở thành sự thật? Cô khẳng định, khẳng định muốn tôi làm vậy phải không?"

"Không!" Thi Tĩnh hét lên thất thanh, "Không được cướp con trai tôi đi! Nó là con của tôi!"

Vân Dật Bạch lạnh mặt nở nụ cười, "Nó cũng là con của tôi! Không có sự hỗ trợ của tôi. Một mình Thi Tĩnh cô làm sao mà sinh ra được? Cái này còn cần tôi phải nhắc nhở cô nữa sao?"

Thi Tĩnh bừng đỏ mặt, "Anh... anh đang nói những nói cuối gì đấy?"

"Tôi nói sai sao? Tôi tin rằng cô là người hiểu rõ quá trình chúng ta đáp nặn lên đứa nhỏ này!" Vân Dật Bạch tà mị cười. Không quan tâm đến ánh mắt bên cạnh đang nhìn bọn họ.

Không biết lấy sức lực từ đâu, Thi Tĩnh đứng bật dậy chạy vội đến bịt chặt miệng Vân Dật Bạch, tức giận nói, "Anh câm miệng lại cho tôi!"

Đôi môi mòng dưới lòng bàn tay mềm mại khẽ nhếch lên, Vân Dật Bạch nở một nụ cười nhạt, cầm miệng!

Tông Chính nhìn chằm chằm hai người. Hình ảnh Thi Tĩnh vội vàng như vậy anh chưa bao giờ thấy qua. Ở cùng với anh luôn là một Thi Tĩnh khách sáo, khiêm tốn. Cô chưa bao giờ tức giận với anh.

Anh hâm mộ cô có thể làm nũng với con trai mình. Thậm chí anh từng hâm mộ cô có thể tự do tự tại khi ở bên người khác.

Còn đối với anh, Thi Tĩnh luôn luôn khách khách khí khí như vậy, giống như đối với cô anh chỉ là một người khách qua đường. Trước mặt anh cô chưa bao giờ bày ra bộ dạng nóng nảy hấp tấp, tức giận, nũng nịu.

Ánh mắt cô đơn khẽ nhắm lại, khi Tông Chính xoay người rời đi, chợt nghe Vân Dật Bạch nói, "Cậu chờ chút!" Dứt lời, anh đi đến bên cạnh Tông Chính, ý bảo cậu ta cùng đi theo anh.

Tông Chính quay đầu nhìn nhìn Thi Tĩnh và Thi Thánh Thần, cuối cùng lặng lẽ thờ dài xoay người theo Vân Dật Bạch ra ngoài.

Vân Dật Bạch và Tông Chính đi ra chỗ cầu thang thoát hiểm thì dừng lại, nghe được tiếng bước chân phía sau dừng lại Vân Dật Bạch mới lên tiếng, "Tông Chính, cậu có biết trên người cô ấy bị gắn một con chip điện tử không?"

Tông Chính, một người đã từng có vài năm làm bộ đội đặc chủng nghe vậy cũng hiểu ngay được trong lời nói còn có ý khác. Sải bước lớn tiến lên phía trước, Tông Chính nhíu mày, "Cậu vừa nói gì?"

Nhìn biểu tình của cậu ta, Vân Dật Bạch yên lặng thờ dài, "Xem ra, cậu cũng không biết gì chuyện này!"

"Sao lại thế này?" Loại chip điện tử này vốn không thể tồn tại trong cuộc sống của Thi Tĩnh mới phải.

Vân Dật Bạch xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta, nghiêm túc nói, "Hãy cho tớ biết, chuyện về tiểu Thần, cậu đã nói với những ai rồi?"

"Tiểu Thần?" Tông Chính nhíu mày khẽ nói, "Không thể nào!" Trước mắt anh lướt qua một bóng người!

"Ai?" Vân Dật Bạch đứng lúc thấy được một tia hoang mang và phủ định xuất hiện trong mắt cậu ta.

Tông Chính vẫn nhíu mày lắc đầu, "Tớ cảm thấy chuyện này là không thể!" Sao có thể là người đấy...

"Hãy nói cho tớ biết!" Vân Dật Bạch tức giận gầm lên, tiếp đẩy ánh mắt anh hip lại suy đoán, "Cho tớ biết, người đấy chắc không phải Thi Vinh Thành đấy chứ?"

Ba chữ Thi Vinh Thành vừa thốt ra, khiến Tông Chính có chút kinh ngạc, "Sao cậu biết?"

"Mẹ kiếp!" Vân Dật Bạch vung tay đánh về trước, "Không phải tớ đã nói với cậu, chỉ cần bảo vệ bọn họ an toàn là được, ai cho các cậu đi tìm ông ta chứ?" Khốn nạn hơn là người anh cứ đi lại không hề thông báo cho anh chút gì về việc này!

Tông Chính như hiểu được ý cậu ta. Anh mở miệng giải thích, "Những người cậu cứ đi đều không biết việc này! Tớ có cách của tớ!"

Điều này Vân Dật Bạch chưa bao giờ phủ nhận. Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi sau đấy mới lên tiếng, "Sau đó thì sao? Các cậu đã đi những đâu đều phải nói hết cho tớ biết! Thi Tĩnh và Thi Vĩnh Thành có ở riêng với nhau không? Còn cả tiểu Thần nữa. Tớ muốn biết tất cả!"

Sau khi nghe nhắc đến con chip trong lòng Tông Chính cũng hiểu rõ sau chuyện này ắt có điều không hay, anh hiển nhiên sẽ không che giấu điều gì.

Nghe xong những lời Tông Chính vừa kể, Vân Dật Bạch nhắm mắt lại tái hiện những gì bọn họ đã trải qua trong đầu, sau đó suy đi nghĩ lại nhiều lần, thông thả mà cẩn thận tìm kiếm từng điểm bất thường trong đấy.

Tông Chính không quấy rầy cậu ta.

Anh hiểu rõ, rất nhiều người đều dùng cách này để quay lại hiện trường tìm kiếm manh mối mà bản thân có thể đã bỏ sót. Trong tình trạng này đáng sợ nhất là lại có người đến làm phiền. Dễ thấy là nơi này cũng khá yên lặng, chỉ cần anh không làm phiền đến Vân Dật Bạch, cậu ta nhất định sẽ nhanh chóng có được câu trả lời!

Đúng vậy.

Vân Dật Bạch dường như đã có chút manh mối.

Phút chốc, cậu ta bỗng nhiên trừng lớn mắt.

Tông Chính vội vàng tiến lên, "Đã tìm được gì rồi?" Biểu hiện của cậu ta cho anh biết, cậu ta chắc chắn đã phát hiện ra được điều gì.

"Cậu đã điều động người của tớ rời khỏi chỗ đấy trong một khoảng thời gian phải không?" Vân Dật Bạch xác minh!

"Phải!" Tông Chính vội bước lên trước, "Nhưng từng đấy thời gian vốn không đủ! Huống chi chỉ có hai người. Từng ấy thời gian là không đủ!" Trong đầu Tông Chính nhanh chóng suy đoán. Lập tức đưa ra nghi vấn.

Điều này cũng đúng, về mặt Vân Dật Bạch bình tĩnh, anh có linh cảm, linh cảm là vào khoảng thời gian đấy, không còn lúc nào có thể xuống tay tốt hơn!

Ánh mắt nguy hiểm nhướng lên, về mặt Vân Dật Bạch bình tĩnh, xem ra anh nhất định phải tự đi một chuyến!

Mím mím cánh môi, Vân Dật Bạch tiếp tục lên tiếng, "Vì sao nhất định phải vào hôm đấy?"

Bỗng nhiên chuyển sang chuyện khác khiến Tông Chính có chút khó hiểu, nháy mắt anh liền hiểu ra, khẽ gật đầu, anh trầm giọng nói, "Cũng không phải là đề nghị của tớ! Đây là do ông ấy đề nghị!"

Người đàn ông này, sắp đặt mọi chuyện đâu ra đấy, đúng là hoàn hảo! Khiến cho người ta không nhìn được phải cười thầm trong lòng!

"Vậy sao?" Ánh mắt Vân Dật Bạch không biết đang hướng đến đâu, trong lòng cũng không biết đang suy tính điều gì!

Nhất thời Tông Chính không biết biết nên làm gì chỉ đành đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta, "Còn ba tháng nữa. Tớ đi trước điều tra thêm chuyện về con chip!" Mọi chuyện liên quan đến Thi Tĩnh, anh cũng muốn tham gia tìm hiểu.

Anh sẽ không ngăn đường Vân Dật Bạch, nhưng cũng sẽ không để mặc chuyện này. Anh có cách của anh, anh có con đường riêng của mình. Anh cũng muốn góp một phần sức lực.

Vân Dật Bạch cũng không ngăn cản cậu ta.

Trong cầu thang thoát hiểm lúc này chỉ còn lại một người, Vân Dật Bạch châm một điếu thuốc. Chạm rãi nhả ra một vòng khói trắng. Vòng khói dần tan đi, sau đấy không còn thấy nữa. Vung tay muốn nắm lấy, lại phát hiện ra trong lòng bàn tay chẳng có gì.

Vân Dật Bạch nhìn từng vòng khói trước mắt này cũng giống như khoảng thời gian năm năm qua dần biến mất qua từng kẽ tay anh. Nhếch nhếch khóe miệng, nở một nụ cười lạnh lẽo.

Mím mím môi, dập tắt điếu thuốc, anh xoay gót chân rời khỏi cầu thang thoát hiểm.

Lòng Vân Dật Bạch yên nghỉ suốt năm năm, giờ khắc này như sống lại!

Lúc này đây anh không cho phép bất kỳ chuyện gì được diễn ra trong tầm tay anh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 160: Mẹ đừng vuốt má con như vậy nữa

Thị Thánh Thần ngoan ngoãn nằm bên cạnh mẹ. Cho đến khi Thị Tĩnh đưa tay vuốt má bé lần thứ n, cậu rốt cuộc cũng không nhịn được kêu lên, "Mẹ, mẹ đừng vuốt má con như vậy nữa!"

Lại nhịn không được nhéo nhéo hai má con, Thị Tĩnh bất mãn khẽ than, "Con là do mẹ sinh ra, mẹ vuốt má con thêm mấy cái thì có sao đâu chứ?"

"Ngày trước đã để mẹ chiếm không ít tiện nghi! Mẹ muốn sờ, vậy thì đi tìm bố đi! Sao cứ phải sờ con!" Thăng bé buồn bực nói.

Thị Tĩnh bị những lời nói của con khiến cho gương mặt ửng đỏ, tức giận nhéo thêm cái nữa lên mặt con, "Con như vậy là giống ai hả, sao không đáng yêu chút nào cả!"

Nhịn không được cố né tránh bàn tay của mẹ, thăng bé rụt cổ lại, "Mẹ, mẹ đừng đổ hết trách nhiệm cho người khác. Tiện nói luôn cho mẹ biết, con chính là như vậy đấy!" Thăng bé nhu nhu chớp mắt, động tác này nhìn qua, thật đáng yêu.

"Phải, con như vậy là giống ai chứ?" Thị Tĩnh khẽ cười nói.

Chính là Vân Dật Bạch, chỉ cần nhìn qua tướng mạo, cũng đủ biết tiểu Thần là con của ai.

Khuôn mặt của đứa bé này, quả thực giống như khuôn mặt thu nhỏ của Vân Dật Bạch, nếu hai người họ mà đứng chung một chỗ, không cần đoán cũng biết họ là bố con.

Năm năm qua, không biết bao nhiêu lần cô từng nghĩ, đứa bé này rốt cục đã đáp ứng đúng với mong muốn của mẹ Vân. Nó giống Vân Dật Bạch, hay nói cách khác nó là đứa bé giống với Dật Thanh!

Hoàn toàn không để ý thấy sự bất thường từ mẹ, thăng bé nhanh chóng trả lời, "Bố con là Vân Dật Bạch!"

Bỗng nhiên hoàn hồn, Thị Tĩnh có chút bất ngờ như ong mày, "Sao con biết?"

"Mẹ, con đã từng thấy!"

Thị Tĩnh nở nụ cười, "Trước đó con chưa từng gặp người đàn ông đấy!"

"Chỉ cần nhìn một lần là đủ!" Ánh mắt thăng bé vô tội nháy nháy, "Mẹ, cuối cùng con cũng hiểu vì sao mẹ luôn dùng ánh mắt ghê tởm đấy để nhìn con."

Hai má Thị Tĩnh ửng hồng, "Thằng quý, con đang nói cái gì đấy?"

"Mẹ, con không nói bừa. Mỗi lần mẹ nhìn con đều giống như đang nhìn vị Vân tiên sinh đấy!"

"Vân tiên sinh? Không phải con vẫn gọi anh ấy là bố sao?"

Thăng bé chớp chớp mắt, "Nếu mẹ không muốn, con sẽ không gọi như vậy!" Cậu không quên mục đích của mình là đòi lại cho mẹ chút lợi ích.

Thị Tĩnh có chút bất ngờ, "Tiểu Thần, nếu con thật sự thích bố, con có thể gọi bố." Cô cho rằng Vân Dật Bạch sẽ không phản đối cách gọi này, hai người họ ở chung mấy ngày qua, Vân Dật Bạch gần như luôn ở bên con trai, hơn nữa đứa bé này dường như cũng rất thích Vân Dật Bạch.

Khi ở cùng Tông Chính, thăng bé này luôn rất nghiêm túc, nhưng khi đứng trước mặt Vân Dật Bạch, nó lại thành một đứa trẻ nghe lời!

Điều này khiến Thị Tĩnh cảm thấy bất ngờ.

Trong ấn tượng của Thị Tĩnh, đứa con trai này mỗi lần theo cô ra ngoài nhất định cũng không chịu để người khác được bế, nếu có ra ngoài, nó thà rằng đứng lại để nghỉ cũng không muốn cho cô bế, vậy mà cô lại phát hiện ra khi Vân Dật Bạch bế nó, nó lại không hề có ý muốn phản kháng!

Cái này gọi là cha con liền tâm sao?

Thị Thánh Thần nghe thấy lời mẹ nói, khó hiểu hỏi, "Vậy mẹ thì sao?"

"Mẹ?" Thị Tĩnh hoang mang hỏi.

"Phải! Mẹ không ở cùng với bọn con sao?"

Bọn con?!

Thị Tĩnh giật giật khóe miệng, "Đấy là bố con, điều này mẹ không thể thay đổi được!"

"Vậy còn mẹ?"

"Mẹ? Mẹ thì sao?"

"Mẹ không thích bố sao?" Trong mắt thằng bé có chút hoang mang, "Chẳng lẽ, mẹ thích chú Tông?"

Tông Chính?!

Thi Tĩnh nhủ mày trăm mắc. Anh vì mẹ con họ mà phải trả giá quá lớn, năm năm thanh xuân của một người đàn ông cũng là để gánh vác vì cô. Đối với Tông Chính, cô đã để anh phải chịu nhiều thiệt thòi. Về tình mà nói, cô đối với anh như vậy là không công bằng, bởi vậy cô chỉ có thể giả vờ như không biết. Hy vọng anh có thể vì bản thân mà từ bỏ.

Thi Tĩnh cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, sự thật này sẽ bị con trai cô bóc trần! Một đứa bé bốn tuổi đối với sự tình này, vậy mà lại sáng suốt hơn so với cô.

"Tiểu Thần, đối với chú Tông con nên đối xử công bằng chút! Dù sao chú ấy cũng giúp đỡ chúng ta nhiều năm vậy!"

"Mẹ, nếu như không có con, mẹ có đến với chú Tông không?"

Thi Tĩnh nghe vậy nhủ mày, "Tiểu Thần, sao con lại hỏi vậy?"

Thi Thánh Thần nghiêm túc nhìn Thi Tĩnh, "Mẹ. Con đã hỏi chú Bùi rồi!" Mặc dù đây là lần đầu tiên cậu gặp Bùi Lăng, nhưng dường như Bùi Lăng lại đặc biệt rất quý cậu. Cậu hỏi gì, chú Bùi đều nói cho cậu biết.

Bùi Lăng?! Trong đầu Thi Tĩnh hiện lên một người đàn ông xuất sắc!

Nhủ nhủ mày, cô nhỏ giọng hỏi, "Chú ấy đã nói gì?"

"Mẹ, mẹ hận bố à? Vì ông ấy để người khác đưa mẹ đi!" Câu trả lời của thằng bé ngoài dự liệu của mọi người.

Câu trả lời của Thi Tĩnh là đưa tay giữ lấy bả vai con, kéo cả người bé ôm vào trong lòng, lúc này Thi Tĩnh mới khẽ nói, "Tiểu Thần, đây là việc giữa bố mẹ. Con không phải vì bố mẹ mà phải vất vả lựa chọn! Bất kể như thế nào, chúng ta cũng là bố mẹ con, điều này không thể thay đổi được!"

Thi Thánh Thần rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ. Đối với những lời nói của Thi Tĩnh, cậu vẫn không thể hiểu hết được. Cậu là thiên tài, nhưng thiên tài cũng có lúc khó hiểu.

Cuối cùng thằng bé buồn bã nói, "Mẹ, con muốn hai người ở chung với nhau!"

"Hai người?"

"Là bố và mẹ!"

Thi Tĩnh nhất thời yên lặng.

Từ nhỏ đến lớn tiểu Thần chưa bao giờ nhắc đến những chuyện có liên quan đến bố nó. Cô cũng từng nghĩ, đứa trẻ này thấy người khác có bố, nhưng lại chưa bao giờ hỏi tới. Cô cũng bắt đầu nghĩ đến việc để Tông Chính làm bố đứa bé! Nhưng đến khi thằng bé bắt đầu có hiểu biết thì nó không còn gọi Tông Chính là bố nữa!

Lúc đấy cô chỉ cho rằng tiểu Thần làm vậy là có lý do, nhưng lại không nghĩ tới, không biết từ lúc nào nó đã nghi ngờ Tông Chính không phải là bố mình?

"Tiểu Thần, con biết từ lúc nào, chuyện Tông Chính không phải là bố của con?"

"Bố và mẹ thường ở cùng với nhau! Nhưng mẹ và chú Tông lại không như vậy!" Thi Thánh Thần nhanh chóng trả lời.

Thi Tĩnh nghe vậy, cười khò thành tiếng, "Cũng phải!" Sao cô có thể quên mất điều này được chứ. Cô và Tông Chính là hai người không có bất kỳ quan hệ gì với nhau, làm sao có thể khiến cho một đứa trẻ thông minh như vậy tin bọn họ được chứ?

"Mẹ, mẹ không định nói rõ mọi chuyện với chú Tông sao?"

Thi Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy, loại chuyện như này cô vẫn phải để cho con mình nhắc nhở!

Bất quá những lời con trai cô nói cũng đúng! Đúng là cô cần phải nói rõ ràng mọi chuyện với Tông Chính. Tuy rằng trước đó có đề cập đến, tuy nhiên lúc đó Tông Chính gần như không để tâm, bây giờ... chắc anh ấy sẽ hiểu chứ?

Đang lúc suy nghĩ, Vân Dật Bạch bước vào.

"Đã tỉnh!"

Nghe được tiếng của anh, Thi Tinh đứng bật dậy, tuy rằng mấy năm qua ở cùng Tông Chính đã có ít nhiều thay đổi, nhưng khi đứng trước mặt Vân Dật Bạch dường như cô vẫn theo thói quen khiếp nhược run sợ.

Thấy vậy, Vân Dật Bạch nâng nâng khóe miệng, "Mấy năm nay, cô và Thi Vĩnh Thành đã gặp nhau mấy lần?"

Nghe thấy anh nhắc đến tên bố mình, Thi Tinh bỗng nhiên quay đầu, "Anh lại muốn làm gì?" Anh lại muốn làm gì bố nữa đây?

Vân Dật Bạch cười lạnh, "Nói! Cô và ông ta đã gặp nhau mấy lần, các người đã nói những gì? Thi Tinh, tốt nhất cô hãy thành thành thật thật nói cho tôi biết, đừng để tôi phải đích thân đi tìm hiểu!"

Rõ ràng không định nói như vậy, nhưng lời nói ra lại sắc bén như vậy!

"Không phải anh rất có bản lĩnh hay sao? Sao anh không tự đi mà tìm hiểu?" Thi Tinh tức giận.

Anh lại muốn làm gì? Sao lại biết cô lén giấu anh đi gặp bố? So với ai khác cô là người hiểu rõ nhất bản lĩnh của người đàn ông này.

"Nếu như để tôi tự điều tra, cô nghĩ Thi Vĩnh Thành còn có thể sống sót được hay sao?" Người đàn bà đáng chết, người khác làm tổn thương cô, cô lại còn muốn bảo vệ cho người đàn ông kia!

Rốt cuộc có đáng hay không?

"Vân Dật Bạch. Rốt cuộc thì anh coi mạng người là thứ gì?" Thi Tinh tức giận thét lên thành tiếng.

Vân Dật Bạch bình tĩnh nhìn khuôn mặt cô, những lời nói ra lại lạnh lẽo rợn người, "Từ năm năm trước, theo kế hoạch của tôi, Thi Vĩnh Thành nên trả giá cho những gì ông ta đã gây ra! Tôi nuôi ông ta bao nhiêu năm? Tôi muốn ông ta là gì thì ông ta là cái đấy!"

"Vân Dật Bạch, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy?" Thi Tinh lắc đầu, "Năm năm, anh vẫn chẳng thay đổi gì cả!"

"Thay đổi làm gì? Thi Tinh, bây giờ cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là đủ! Cô và Thi Vĩnh Thành đã gặp nhau được mấy lần, các người đã làm gì? Ông ta có làm gì các người hay không? Mau nói cho tôi biết!" Không muốn mất thời gian với cô, mà muốn có ngay đáp án.

"Tôi sẽ không nói cho anh biết!" Thi Tinh lắc đầu, "Tôi tuyệt đối sẽ không nói cho anh biết, để anh tiếp tục tìm lý do gây phiền phức cho bố sao? Vân Dật Bạch, anh hãy từ bỏ đi, để tôi mang đứa bé thuận lợi sống tiếp, như vậy là đủ rồi. Anh còn muốn gì nữa? Tôi cầu xin anh được chưa?"

Vân Dật Bạch mím chặt môi lạnh mặt nói, "Thi Tinh, cô đừng ép tôi phải tức lên! Ngay bây giờ, mau nói cho tôi biết!"

"Không!"

"Thi Tinh!" Vân Dật Bạch bỗng nhiên lớn tiếng hét lên.

Thi Tinh và Thi Thánh Thần kịch liệt run sợ, đứa bé ôm chặt lấy Thi Tinh, lần đầu tiên cậu thấy Vân Dật Bạch tức giận như vậy.

Phát hiện thấy đứa bé đang hoảng sợ, Vân Dật Bạch chậm rãi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, xác định lửa giận trong lòng đã dần nguôi, lúc này mới trầm giọng nói, "Thi Tinh, cô có biết trên người hai người bị gắn con chip theo dõi không? Cô có biết mấy năm nay cô giống như một quân cờ để người ta đem ra trao đổi hay không? Cô có biết mọi hành tung của cô đều nằm trong tầm kiểm soát của kẻ khác không? Cô có biết như vậy rất nguy hiểm không?" Nói xong, trong ánh mắt Vân Dật Bạch có một chút tiêu điều.

Từ những lời của Vân Dật Bạch, Thi Tinh vài lần mở miệng muốn nói gì nhưng lại không tìm thấy thanh âm của mình.

Trong nhất thời cô vẫn không thể nào tiêu hóa hết những lời Vân Dật Bạch vừa nói.

Bị kẻ khác theo dõi sao?

Bị gắn con chip theo dõi sao?

Bị người khác lợi dụng để đem ra trao đổi sao?

Những lời này là sao?

"Tôi..."

Vân Dật Bạch chậm rãi nghiêng người, ánh mắt hướng đến Thi Tinh đồng thời lên tiếng nói từng chữ từng chữ một, "Một mình cô còn chưa đủ, cô còn muốn tiểu Thần cũng giống cô sao, sống một cuộc sống mà từng ngày từng giờ đều bị kẻ khác theo dõi sao?"

Thở mạnh vì kinh ngạc, Thi Tinh trừng lớn mắt nhìn anh, "Không, không thể!"

"Có thể hay không cô là người rõ nhất! Bây giờ, hãy nói cho tôi biết, nhất cử nhất động của hai người ở bất kỳ nơi đâu." Vân Dật Bạch trầm giọng nói.

Thi Tinh lại a một tiếng

Cô không hiểu sao bỏ lại làm vậy?

Không phải ông là bố ruột cô sao? Sao lại lợi dụng cô hết lần này đến lần khác chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 161: Cho nên ông không chút do dự lợi dụng cô ấy?

Thi Vĩnh Thành ở trong biệt thự riêng đếm tiền nhất thời bị những người từ ngoài xông vào khiến cho hoảng sợ. Vội ôm chặt đồng tiền vào lòng. Tức giận nhìn người vừa đến.

Một người suốt năm năm qua chưa hề gặp lại nay bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ông, Thi Vĩnh Thành nhất thời không kiềm được run run đứng dậy.

Sau năm năm gặp lại Vân Dật Bạch, dường như cuộc sống an nhàn sung sướng suốt năm năm qua không thể khiến cho lá gan của ông to ra được, ngược lại lại càng nhỏ đi. Đối với Vân Dật Bạch, từ đáy lòng ông đều tràn ngập một loại cảm giác run sợ.

Đưa ông ta đến đây, ngoại trừ cấp cho ông ta một nơi ăn chốn nghỉ tử tế, Vân Dật Bạch cũng chưa hề cho ông ta một chút tiền nào. Cuộc sống an nhàn dưỡng già của ông như vậy cũng được coi là quá thoải mái, nhưng ông lại muốn được ném thử cảm giác của kẻ có tiền, cuộc sống lại chịu sự quản chế của người khác, khiến ông có suy nghĩ muốn thoát ra.

Sự xuất hiện của con gái chính là cơ hội cho ông! Ông cũng nhanh chóng nắm bắt được cơ hội này. So với ở nước ngoài thì tiến hành việc này trong nước sẽ dễ dàng hơn.

Mất thấy tiền dễ kiếm như vậy, tim ông lại bắt đầu rộn lên.

Cuộc sống thoải mái này kéo dài chưa lâu, thời điểm lại trông thấy Vân Dật Bạch khiến lòng ông trùng xuống, vội xốc lại tinh thần.

Theo phản xạ ông đứng dậy, run rẩy nói, "Tổng giám đốc, sao... sao cậu lại đến đây?"

Nói thật, Thi Vĩnh Thành không thấy lo lắng chút nào. Vân Dật Bạch không quan tâm đến ông, lại thấy sau đây con gái còn có cháu ngoại nữa, ông liền hiểu rằng tên ngốc Vân Dật Bạch này sẽ không thoát khỏi tay ông. Chỉ cần ngày nào ông vẫn còn con gái, cậu ta nhất định sẽ không dám làm gì ông!

Vân Dật Bạch sai bước đi vào, ánh mắt không rời khỏi Thi Vĩnh Thành, anh bước nhanh đến lãnh nhìn ông ta, hai má ông ta có chút mập ra, thân thể cũng có vẻ đầy đặn hơn. Anh lạnh lùng châm biếm, "Xem ra dạo này ông sống khá là tốt?"

Tùng lờ lạnh lẽo khiến Thi Vĩnh Thành có chút kinh hãi, năm năm không gặp, không phải hôm nay cậu ta đến đây chỉ để xem xem ông sống thế nào chứ?!

Thi Vĩnh Thành không cho là vậy, ông biết Vân Dật Bạch đến đây nhất định còn có mục đích khác!

Ông cười cười nói, "Ha ha!"

Vân Dật Bạch cũng không thèm để ý, tìm một chỗ ngồi xuống, vắt chéo hai chân lạnh lùng nhìn Thi Vĩnh Thành, trước mặt anh người kia không dám ngồi xuống, chỉ có thể đứng yên đây.

Trầm mặc một lúc lâu, Vân Dật Bạch trầm giọng nói, "Thi Vĩnh Thành, ông muốn tự nói, hay là để tôi tự điều tra?"

Trong lòng nảy lên, Thi Vĩnh Thành run run, sắc mặt không đổi nói, "Tổng giám đốc đang nói gì, tôi thực không hiểu!"

Vân Dật Bạch lạnh lùng đưa mắt nhìn lướt qua đồng tiền trong phòng, nhếch nhếch khóe môi như cười như không, "Không hiểu?!" Ánh mắt anh như đang suy tính điều gì.

Trong lòng Thi Vĩnh Thành trùng xuống, "Tổng giám đốc, cái này..."

"Ông đã làm gì Thi Tinh? Đã làm gì tiểu Thần? Còn cần tôi phải nhắc lại từng cái từng cái cho ông nghe nữa sao?" Vân Dật Bạch cười lạnh, "Ông muốn tự nói? Hay là đợi đến khi tôi tự điều tra ra mọi việc rồi đến tìm ông?" Anh muốn cho ông ta cơ hội để lựa chọn!

"Tổng giám đốc..."

"Không nói đúng không?! Được lắm!" Vân Dật Bạch lạnh lùng gõ gõ mặt bàn, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng lờ lờ kéo kéo, một lát sau, mấy người

đàn ông lôi theo hai người từ ngoài vào.

Khi Thi Vĩnh Thành nhìn thấy hai người được lôi đến, nét mặt già nua có chút biến đổi, cả người nhất thời mềm nhũn.

Hai người bị ép quỳ gối trước mặt Vân Dật Bạch, anh nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, chỉ miễn cưỡng nâng mắt nhìn Thi Vĩnh Thành, "Có nói hay không?" Anh vẫn muốn cho ông một cơ hội!

Thi Vĩnh Thành mím mím môi không nói.

Vân Dật Bạch cười càng thêm ghê rợn, thân nhiên đứng dậy lạnh lùng nhìn Thi Vĩnh Thành, anh bước đến trước mặt ông, "Thi Vĩnh Thành, giờ ông vẫn không hiểu sao?" Anh túm chặt áo ông ta, hung tợn đến gần, "Đây là con gái ruột của ông, vậy mà ông lại đi lợi dụng cô ấy hết lần này đến lần khác sao? Thi Vĩnh Thành, mấy năm nay Thi Vĩnh bị ông lợi dụng chắc cũng không ít nhỉ?"

Sao cậu ta lại biết được?!

Thi Vĩnh Thành trừng lớn mắt, rõ ràng không hề có chút sơ hở nào, vậy sao cậu ta lại biết được?

"Ông rất khó hiểu đúng không?" Vân Dật Bạch lạnh lùng thả ông ra. Sau đó tiện tay xô Thi Vĩnh Thành, "Ông lợi dụng Thi Vĩnh, nghe ngóng mọi động tĩnh bên cô ấy, sau đó lợi dụng điểm này để kiếm tiền. Ba năm qua, chắc ông kiếm được không ít chứ?!"

Thi Vĩnh Thành sợ hãi nằm trên đất, "Sao cậu có thể..." Sao cậu có thể biết được mọi chuyện cơ chứ?! Việc này ông làm rất cẩn thận. Không thể có người phát hiện ra được!

Vân Dật Bạch không thèm để ý đến lão ta, hướng đến hai người đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng cười, "Tôi cho các cậu canh chừng ông ta, các cậu làm việc cũng không tồi, ngày nào cũng báo cáo lại mọi chuyện đầy đủ, vậy mà cũng có thể khiến tôi không chút bận tâm đến! Xem ra, các cậu vẫn cần được giáo huấn lại cẩn thận?"

Hai người đàn ông quỳ trên mặt đất cúi đầu không nói.

Vân Dật Bạch thấy vậy không nhìn được vung chân đá một đá lên vai người nọ, "Vài năm nay các cậu được sống an nhàn, lá gan giờ cũng lớn nhỉ?"

Người đàn ông bị đá vẫn không lên tiếng lại tiếp tục quỳ xuống, mà cảnh này rơi vào tầm mắt Thi Vĩnh Thành. Ông ít nhiều cũng hiểu, Vân Dật Bạch làm vậy là để cho ông xem.

Cậu không dám làm gì ông, Thi Vĩnh Thành vẫn cho là vậy.

Thế nhưng, ông sai rồi!

Ngay sau đấy, ánh mắt Vân Dật Bạch ý bảo thuộc hạ giữ chặt lấy Thi Vĩnh Thành. Người đàn ông đẩy túm chặt Thi Vĩnh Thành, đè chặt Thi Vĩnh Thành lên bàn, mở rộng bàn tay Thi Vĩnh Thành ra, sau đấy một con dao gọt hoa quả xuất hiện trước mắt ông.

Nhất thời trong lòng Thi Vĩnh Thành kinh động, lập tức hét to, "Vân Dật Bạch, cậu sẽ không làm vậy với tôi chứ? Tiểu Tĩnh sẽ không bỏ mặc tôi đâu!"

"Thi Vĩnh thì liên quan gì đến tôi?" Vân Dật Bạch cười lạnh, "Không phải ông đã gặp mẹ con họ rồi sao? Chẳng lẽ ông không biết bọn họ sống ra sao?!"

"Không, cậu không thể! Cậu đã đồng ý với nó là sẽ chăm sóc cho tôi!"

"Cho nên ông không chút do dự lợi dụng cô ấy?" Vân Dật Bạch nắm chặt bàn tay, kiềm chế không đánh cho ông ta một trận!

"Tôi không có..." Thi Vĩnh Thành muốn giải thích. Lúc này đây Vân Dật Bạch không hề cho ông chút cơ hội nào.

Lạnh lùng phát phát tay, "Đưa đi!"

... ..

Đã ba ngày không gặp Vân Dật Bạch nay anh lại xuất hiện.

Điều này khiến con giận của Thi Vĩnh vừa nguôi ngoai lại trở dậy, theo bản năng cô ôm lấy con mình, điều này khiến hai người một lớn một nhỏ cảm thấy khó hiểu.

Hết cách, Vân Dật Bạch đành bắt Lăng Thiếu Dương đưa Thẩm Lạc Du đến.

Sau năm năm mối quan hệ giữa Lăng Thiếu Dương và Thẩm Lạc Du vẫn căng thẳng như trước, nhưng cũng có thể thấy được giữa họ đã có chút tiến triển. Trước đó biết Thi Vĩnh trở về nhưng lại vì nhiều nguyên nhân khác nên vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, lúc này đây nếu không phải do Vân Dật Bạch cưỡng ép, không biết còn có thể gặp lại người chị em này nữa không.

Đột nhiên nhìn thấy Thẩm Lạc Du khiến lòng Thi Vĩnh dần thả lỏng, vài năm rồi không gặp nay được nói chuyện cùng Thẩm Lạc Du khiến lòng cô thấy vui hơn. Nhất thời cũng không còn nhớ đến chuyện con cái giữa cô và Vân Dật Bạch.

Sau khi Thảm Lạc Du về, lúc này Vân Dật Bạch mới thấy được vẻ mặt Thi Tinh dần thả lỏng.

Thi Tinh nghi hoặc ngẩng đầu, gần như lúc đấy cả người Thi Tinh từ trên ghế đứng bật dậy!

"Anh!" Vẻ mặt cô giống như trông thấy khủng long vậy. "Anh vào đây bằng cách nào?"

Cô vội chạy ra ngoài nhìn ngó xung quanh, không khỏi có chút tức giận, đây là nhà anh ta. Chuyện này...

"Anh không thể đến đây được sao? Đây là nhà anh!" Bộ dạng Vân Dật Bạch dương dương tự đắc, khoe môi khê nhếch khiến người khác khó nắm bắt. "Mẹ của con anh, anh đến thăm, không được sao?"

Tầm mắt anh nhanh chóng rơi trên chiếc áo ôm sát lấy cơ thể cô, ánh mắt càng thêm nóng bỏng, anh đột nhiên cảm thấy rất ghen tị với người bạn được ở cạnh cô mấy năm qua.

"Đủ rồi, anh đừng có nói bừa." Thi Tinh la lên. Trên mặt bất giác ửng hồng.

Thi Tinh vén vén sợi tóc rũ xuống. Thấy vậy anh không nhịn được khẽ mỉm cười, mang theo tà khí đến gần cô.

"Đừng có qua đây!" Thi Tinh vội lùi lại phía sau, nhưng cô lại bị anh bức đến góc tường, rốt cuộc không còn đường để lùi nữa.

"Vân Dật Bạch, tôi kêu anh không được qua đây, sao anh không chịu buông tha cho tôi? Sao lại đến tìm tôi chứ?"

"Anh không ép em, anh chỉ mong cả nhà có thể đoàn tụ." Toàn thân anh mang theo chút ngạo mạn, lời nói ra tuy nhẹ nhàng nhưng lại không cho người khác được cự tuyệt. "Anh biết em yêu anh, nếu không em sẽ không sinh con cho anh, Thi Tinh, theo anh về nhà đi!"

"Tôi không thích anh! Không thích! Không thích!" Giống như để nói cho bản thân nghe, Thi Tinh tức giận hét lên. "Vân Dật Bạch, từ trước đến giờ tôi vốn không yêu anh! Anh không đi đúng không? Được, anh không đi thì tôi đi!"

Không có đường lùi, cô đánh liều nhân lúc Vân Dật Bạch không để ý đẩy anh ra chạy về phía cửa.

Nhanh chóng xoay mình, nhẹ kéo cô ôm lại, khiến cơ thể hai người dán vào nhau.

"Thi Tinh!" Anh thở dài, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô. "Em nóng lòng muốn nhào vào lòng anh vậy sao? Hãy tin anh, anh cũng như em luôn nhớ về quãng thời gian tốt đẹp ta từng có!"

Mọi thứ trong lòng cô bị anh phơi bày hết ra khiến đầu cô có chút hỗn loạn, được anh ôm chặt trong ngực khiến cô mặt đỏ tai hồng hét lên, "Đừng đụng đến tôi! Anh buông tay ra!" Hơi thở nam tính phả vào cằm cổ cô, bên tai, một cảm giác kích thích tê dại truyền đến...

Sau đấy, anh cũng không hề có thêm bất kỳ hành động gì!

Sự phản kháng của cô không có chút tác dụng gì, ngược lại, anh lại to gan tựa lên cằm cổ trắng nõn của cô, vừa lòng thở dài. "Em đẹp thật, thật khiến cho người khác phải khao khát!"

"Đừng đụng vào tôi! Bỏ tay ra!" Lời nói của cô bỗng khựng lại, bởi vì tay anh đã không an phận tiến vào trong áo cô, chậm rãi vuốt ve lưng cô...

"Thơm quá..." Anh tiến thêm một bước liếm lên vành tai mẫn cảm của cô, bàn tay tiến đến trước ngực cô, cách một lớp bra vuốt ve đôi bông đào của cô.

"Anh... thật quá đáng!" Đè nén khát vọng trong người, cô muốn giữ lại chút tỉnh táo, muốn thoát khỏi tay anh, nhưng cô càng giãy dụa thì khoảng cách giữa hai người lại càng gần.

"Không nhớ cảm giác này sao?" Anh nhẹ hôn lên vành tai cô, lấy đầu lưỡi khiêu khích. Dụ dỗ cô, bàn tay rộng lớn thuận lợi tháo bỏ nút cài bra sau lưng cô, trước ngực cô chợt lạnh...

"Không!" Sắc mặt Thi Tinh tái nhợt muốn đưa tay che ngực lại bị anh ngang ngược đè lên tường, cả người áp sát lên tường. Hai tay cũng bị anh giữ chặt sau lưng, cả người mềm mại uốn thành hình cung dán sát vào người anh, anh lột áo cô ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào thân hình trắng nõn...

"A, đừng..." Cô đã không thể duy trì được chút lý trí, từng trận sóng tình bao phủ lấy cô.

"Anh không thể tin đây lại là một người phụ nữ đã từng sinh con." Hai mắt anh đỏ rực nhìn thân hình ửng hồng mê người, gặm nhẹ một tiếng sau đó hung hăng cắn mút.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 162: Nguyên vọng ngày Giáng sinh

"Đừng! Đừng..." Cô rất hận bản thân, rõ ràng muốn cự tuyệt anh, vậy mà một chút khí lực để phản đối cũng không có, ngược lại lại giống như một con mèo đang khẽ cào cào.

Anh nâng người cô lên, hôn lên từng tấc da thịt, lưu luyến không rời... Bầu ngực căng tròn no nê khiến dục vọng trong anh càng lúc càng mãnh liệt.

Nụ hoa bị anh cắn mút càng thêm đứng thẳng, lưỡi anh như tham liếm mật ngọt, si mê hôn liếm nụ hoa căng tràn. Dục vọng sớm thức tỉnh cách một lớp vải chống đỡ giữa hai chân cô, dục vọng thẳng tắp xô xuyên qua hai người...

"Đủ rồi, bỏ ra..." anh ôn nhu cắn cắn mút mút khiến chân cô không thể đứng vững, một tầng ánh hồng bao phủ trên khuôn mặt xinh đẹp, vô cùng quyến rũ.

"Vẫn chưa đủ." Anh cười đầy ham muốn, "Đêm nay còn chưa bắt đầu mà." Xa cách năm năm lại được nếm lại mùi vị xưa, sao anh có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy được chứ?

Anh cỡi chiếc váy của cô xuống, cách một lớp quần lót vuốt ve cô, chỉ chốc lát sau lớp vải mỏng manh đã trở nên ẩm ướt...

"Rất thành thực." Anh cười đắc ý. "Anh thích em như vậy."

"Anh không thể..." Lời của cô còn chưa nói xong, anh đã gợn găng xé nát vật cản còn lại. Ngón giữa mạnh mẽ xuyên qua khu rừng thần bí, vuốt ve hoa hạc của cô, kỹ xảo điêu luyện xoa nắn trái phải, ngón tay không ngừng chuyển động vòng quanh hoa hạc, chạm đến điểm mãn cảm gần đây...

"Đừng..." Thanh âm của cô vang lên, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu giữa hai chân như được phóng thích, thật khó chịu, khiến cô rơi vào vực thẳm.

"Đừng có ngừng sao?" Anh cười phóng túng. "Được, anh sẽ cố gắng!" Lại thêm một ngón tay tiến vào thăm dò bên trong dũng đạo căng đầy.

Đột nhiên tham tiến khiến cô hét lên, "Không, anh không thể..."

"Anh có thể, anh tin chỉ có anh tới được nơi này..." Anh tuyên bố, hai ngón tay bên trong dũng đạo càng thêm tham tiến, khiến cho cô một lần lại một lần điên cuồng.

"Thoải mái không? Nhìn em nhiệt tình đến vậy, anh thật đáng chết, bỏ đói em năm năm qua!" Nhiệt độ giữa hai người càng lúc càng cao, hô hấp cũng thêm dồn dập hỗn loạn, mắt thấy phòng tuyến cuối cùng sắp bị phá vỡ.

"Anh..." Thi Tình khó khăn thở gấp. "Đồ hạ lưu!"

"Anh hạ lưu? Anh đương nhiên là hạ lưu!" Anh cười đến điên cuồng, tràn đầy mạnh mẽ. "Em rất thích anh hạ lưu như vậy, không phải sao?"

Giống như muốn xác minh những lời vừa nói, ngón tay anh bên trong cơ thể cô lại thêm sáp nhập, thực muốn khắc sâu vào trong dũng đạo ngọt ngào ấy không muốn ra.

"Thích không?" Anh một bên tiến công một bên thưởng thức biểu tình hoang mang và vui sướng của cô. "Vẫn chặt chẽ như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy tiểu Thần, anh sẽ không tin em đã từng sinh con." Anh xé bỏ lớp quần lót, nhanh chóng cỡi quần dài, rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, anh muốn cô!

"Không được, tôi không muốn lại trở thành đồ chơi của anh!" Sự nhục nhã của năm năm trước hiện lên trước mắt cô, cô cố gắng đẩy anh ra.

"Anh sẽ không bao giờ coi em như món đồ chơi." Anh nói nhỏ, tiếng nói trầm thấp mà hữu lực, ôm chặt lấy cô, vút bộ quần áo không chỉnh tề của cô trên vách tường.

"Chúng ta không thể..." Cô kinh hoàng nhìn bốn phía, anh điên rồi sao? Phòng không có cửa, anh lại cứ vậy...

"Suýt, đừng nói gì cả, hãy để anh thỏa mãn em." Anh nói xong, mạnh mẽ tiến đến hoa kính, hung hăng đâm vào, giống như một con ngựa hoang không chút kiêng nể mà tiến tới...

"Ách..." Vật nóng bỏng đã tràn ngập trong cô, cô gần như vì sự kết hợp tuyệt vời này mà trở nên choáng váng, mơ hồ ngâm nga.

"Kêu lên!" Anh lên tiếng ra lệnh. "Sẽ không có ai nghe được, cứ kêu lớn lên!"

Giác mộng suốt năm năm như ủa về, anh vẫn không thể quên được cô, sự nung nấu ngâm nga của cô như đang thiêu đốt anh...

Anh lại một lần nữa tiến đến, lại một lần nữa xâm nhập, gốc đã muốn chạm đến hoa kính, vẫn mạnh mẽ nhanh nhẹn chiếm lấy...

Gạt người! Trong nhà còn có tiểu Thần... bắt qua bây giờ cô không thể quan tâm nhiều đến vấn đề này được.

"Tôi, tôi không được..." Cô mạnh thờ dốc, không được, của anh quá lớn!

"Em có thể, em là người phụ nữ ông trời tạo ra để dành cho anh." Anh lại cúi người hướng về nơi tư mật của cô hút một cái thật sâu, khiến nơi đó càng thêm ẩm ướt, càng thêm mờ ra, sau đấy dứt khoát vận động chiếm giữ lấy cô!

"A a..." Cô đã bị những lời anh nói kéo lên mây, giờ phút này lại thêm cự vật trườn đưa, càng nhanh chóng đạt tới cao trào! Liên tục vận vẹo thân mình phối hợp với động tác của anh, từ trên xuống dưới, từ trên xuống dưới...

"Em thật sự khiến anh kinh hỉ." Anh đặc ý nở nụ cười, càng ôm chặt lấy cái mông tuyết trắng của cô nhanh chóng luật động, khiến cho cả căn phòng tràn ngập tiếng thét chói tai, dạt dào xuân ý...

Hai người xa cách năm năm, lại một lần nữa thân mật.

Mặc kệ Thi Tình có kháng cự thế nào, trước đó cô tự nhắc nhở mình điều quan trọng là không được có bất kỳ quan hệ gì với Vân Dật Bạch. Nhưng điều quan trọng này đêm nay đã bị Vân Dật Bạch phá vỡ.

Những ngày tiếp theo, giống như trong suy nghĩ của Vân Dật Bạch, sự yên ả khiến cho người ta lưu luyến!

Giống như ngày đầu tiên, Thi Tình không có nhiều thời gian được ở bên con trai! Phần lớn thời gian, Vân Dật Bạch đi đâu cũng đưa cô theo, giống như sợ cô sẽ đột nhiên biến mất vậy.

Những lời này là cô nghe được từ chỗ Thẩm Lạc Du, bất quá lúc đấy Thi Tình cảm thấy rất buồn cười, sao có thể thế chứ!

Ngày hôm đó, khi Vân Dật Bạch đưa Thi Tình đến cao ốc Vân thị, lập tức thu hút không ít ánh mắt của mọi người. Ánh mắt nóng rực khiến cho Thi Tình nhất thời có chút kháng cự, theo bản năng cô nép sát vào người Vân Dật Bạch, trong lòng có chút khẩn trương.

"Sao họ lại nhìn em như vậy?"

Vân Dật Bạch thần nhiên liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó ánh mắt rời đến trên người Thi Tình. Bình tĩnh nói, "Bọn họ ngạc nhiên khi thấy anh dẫn theo một người phụ nữ!" Những lời anh nói vẫn đậm phong khinh, giống như chuyện xảy ra không có gì to tát.

Thi Tình ngạc nhiên trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch, "Sao lại như vậy?"

"Sao lại không thể?" Vân Dật Bạch đưa cô vào trong thang máy chuyên dụng, "Đây là sự thực!"

Trong lòng dần lại giống như bị người ta gắt gao nhéo lấy, Thi Tình khó nhọc cất tiếng, "Nhưng, vì sao?"

"Vì sao cái gì?"

"Vì sao lại không có người phụ nữ nào? Vì sao lại như vậy? Với điều kiện của anh, với thân phận của anh muốn có người phụ nữ như thế nào là chuyện dễ như trở bàn tay, vì sao anh lại..."

"Không có vì sao!" Vân Dật Bạch thần nhiên nói, giống như chuyện này vốn không phải chuyện lớn.

Thi Tình đi theo Vân Dật Bạch vào trong văn phòng, cô kinh ngạc khi phát hiện thấy thư ký của Vân Dật Bạch lại là một người đàn ông!

Đứng trước cửa văn phòng, Thi Tình không kiềm chế được kêu lên, "Vì sao?"

Cô không biết sao mình lại muốn hỏi vậy, nhưng trong lòng cô lại dấy lên một niềm kích động. Vân Dật Bạch vốn không phải người sẽ giữ mình trong chuyện tình cảm, nhưng cũng không phải người không thể kiềm nén dục vọng của một người đàn ông. Anh làm như vậy, rõ ràng là muốn giữ khoảng cách với những người phụ nữ khác!

Trong lòng cô vang lên một giọng nói nhắc nhở cô, hỏi đi hỏi đi chứ!

Cửa lớn vừa đóng, Thi Tình liền hỏi, "Tại sao?"

Vân Dật Bạch từ tốn cởi áo khoác trên người, ngồi xuống sau bàn làm việc, lúc này mới giương mắt lạnh nhìn Thi Tình, "Em nói xem, là tại sao?"

Ánh mắt nóng rực của anh nhất thời khiến Thi Tình có chút hốt hoảng!

"Em, sao em biết được?"

"Em nói không biết, vậy sao anh biết được?" Ánh mắt Vân Dật Bạch cô đơn nhắm lại. Đến khi mở miệng nói lại khiến trong lòng Thi Tình trở nên căng thẳng, "Thi Tình, em nói xem, vì sao anh lại làm vậy?"

"Em... em không biết!" Thi Tình dùng sức lắc đầu.

"Thi Tình, em có muốn nghe câu trả lời không?" Vân Dật Bạch nghiêm túc đáp lại ánh mắt của cô.

Thi Tinh mím mím môi, cô muốn! Nhưng cô không dám!

"Hãy đợi đi! Ba tháng sau, em muốn biết cái gì anh sẽ nói cho em biết!" Vân Dật Bạch nhẹ nhàng nói.

Ba tháng sau? Ba tháng sau không phải là Giáng sinh sao? Ngày Giáng sinh có gì đặc biệt hay sao?

Kỳ hạn ba tháng khiến Thi Tinh mong đợi. Cô bắt đầu mong đợi tới ba tháng sau!

Thời gian trôi qua như nước chảy, chớp mắt cũng đến ngày đấy.

Cô sớm đã quên mất mục đích mình lưu lại đây là gì? Cứ như vậy đưa con ở lại đây.

Trước đêm Giáng sinh, Tông Chính đã ba tháng không gặp nay lại xuất hiện trước mắt cô. Ba tháng không gặp, khi Tông Chính xuất hiện Thi Tinh cảm giác có điểm khác biệt.

Nhưng cô không hỏi gì.

Trước đêm Giáng sinh, Thi Tinh bỗng nhiên nhận được một tờ thiệp mời. Khi vừa mở ra, Thi Tinh phát hiện đây là thiệp mời được đặt gửi từ ba tháng trước, là một chương trình của đài truyền hình mời cô.

Thi Tinh mang theo nghi vấn gọi cho người của chương trình đấy để xác nhận lại có phải lừa gạt không, cô mang theo nghi hoặc đi đến đài phát thanh.

Bắt đầu chương trình, có hai người một nam một nữ dẫn chương trình, đài phát thanh không giống với đài truyền hình, là tiến hành thu thanh để làm chương trình.

Ngồi trước máy thu thanh, Thi Tinh có chút hồi hộp.

Đối với một màn nhạc dạo đầu, Thi Tinh yên lặng lắng nghe phát thanh viên nói những lời mở đầu, sau đó nói phiếm mấy câu rồi chuyển dần câu chuyện đến cô.

Nữ phát thanh viên nhẹ lên tiếng, "Thi tiểu thư, nhất định bây giờ trong lòng cô đang rất thắc mắc muốn biết vì sao chúng tôi lại mời cô đến đây!"

Thi Tinh khẽ gật đầu, như nhớ ra đây là chương trình phát thanh, cô lập tức lên tiếng, "Phải! Tôi rất thắc mắc!"

Nữ phát thanh viên tiếp tục nói, "Chúng tôi cũng vậy. Chắc Thi tiểu thư cũng biết ngày mai chính là lễ Giáng sinh, tuy rằng đây không phải ngày lễ truyền thống của nước ta, nhưng nó cũng được xem như một ngày lễ đặc biệt để các bạn trẻ được thể hiện tình cảm của mình!"

"Đúng vậy!" Thi Tinh gật đầu.

"Bởi vậy, hôm nay chúng tôi mời cô đến đây là có một nhiệm vụ!"

"Nhiệm vụ?" Thi Tinh khó hiểu nhìn hai phát thanh viên.

Nam nữ phát thanh viên nhìn nhau, nữ phát thanh viên nhẹ mỉm cười nói, "Thi tiểu thư có quen Vân Dật Thanh tiên sinh không?"

Nghe được tên Dật Thanh từ một người lạ, Thi Tinh ngẩn ra, sau đó gật gật đầu, "Quen, nhưng..."

"Thi tiểu thư chắc vẫn chưa hiểu. Để tôi giải thích một chút, hôm nay, chúng tôi muốn thay mặt Vân Dật Thanh tiên sinh tặng cho cô một món quà Giáng sinh!"

Dật Thanh?! Trong lòng Thi Tinh càng thêm hoang mang. Nhưng Dật Thanh đã mất được tám năm rồi! Tiết mục này không biết sau tám năm liệu có còn hay không? Sao anh có thể làm vậy được?

Nữ phát thanh viên dường như không để ý thấy sự khác thường của Thi Tinh, tiếp tục nói, "Trước đó chúng tôi có nhận được một món hàng chuyển phát nhanh. Bên trong có một lá thư, một lời chúc phúc, và một nguyện vọng vào ngày Giáng sinh. Mà mọi thứ trong đấy đều liên quan đến cô. Những người có liên quan trong đêm nay chúng tôi đều mời đến đây hết." Nói xong phát thanh viên đưa mắt nhìn phía sau Thi Tinh.

Thi Tinh trừng mắt nhìn Vân Dật Bạch từ cửa sau tiến đến, ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhìn hai người đã có mặt ở đây, phát thanh viên nhẹ nói, "Thi tiểu thư, nói thật tôi rất ngưỡng mộ cô có một người bạn cũ luôn quan tâm đến cô!"

Thi Tinh không lên tiếng. Cô thật sự không hiểu sao người ta lại nói với cô như vậy?

"Thi tiểu thư, cô từng ở bên cạnh Vân Dật Thanh tiên sinh có phải không? Chúng tôi đều biết, Vân Dật Thanh tiên sinh đã mất được tám năm rồi." Nói tới đây, phát thanh viên ngưng lại trong chốc lát, "Vị tiên sinh này có phải là anh trai của Vân Dật Thanh tiên sinh không?"

Vân Dật Bạch hơi hơi gật đầu.

Không ai nói gì khiến phát thanh viên không biết phải tiếp tục dẫn chương trình thế nào.

Cuối cùng đành phải nói thẳng ra mục đích.

"Trước đó chúng tôi có nhận được một lá thư, nội dung của bức thư này, tôi sẽ chuyển cho hai vị từ từ đọc!" Nữ phát thanh viên đưa mắt nhìn đồng nghiệp bên cạnh.

Một lát sau, giọng nam phát thanh viên thông qua microphone vang lên.

"Đặt bút xuống nhưng lại không biết phải viết gì. Cũng không biết lá thư này là để gửi cho ai đây? Bởi vậy, anh đành cứ vậy mà bắt đầu. Anh không biết đến khi nào lá thư này mới có thể đến được tay em, cũng không biết em có thể đọc được lá thư này hay không! Tiểu Tinh, anh hy vọng em có thể sớm nhận được lá thư này. Điều này cho thấy, em sẽ cần chút ít thời gian để quên đi anh quên đi chuyện của chúng ta! Anh cũng hy vọng lá thư này sẽ không đến được tay em, bởi vì như vậy cho thấy, em vẫn còn nhớ đến anh, hoài niệm về anh, không hề quên anh!"

Cố gượng đến lúc này Thi Tinh rốt cuộc không nhịn được khóc lên thất thanh. Vân Dật Bạch bên cạnh nắm lấy tay cô, siết chặt, nhưng Thi Tinh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Cô không biết, cô không biết điều gì. Dật Thanh vẫn còn...

Đợi cho đến khi tâm trạng của Thi Tinh dần ổn định phát thanh viên mới nói tiếp: Anh đã nói với anh ấy, mặc kệ có xảy ra bất cứ chuyện gì, nhất định phải đợi đến Giáng sinh mới được công bố lá thư này! Đây là món quà Giáng sinh cuối cùng anh muốn tặng cho em. Cũng là nguyện vọng cuối cùng vào lễ giáng sinh mà anh thấy hài lòng nhất!

Đầu tiên, anh hy vọng khi em đọc hết lá thư này, bên cạnh em sẽ có một người có thể vì em mà gánh cả bầu trời.

Thứ hai, anh muốn cảm ơn người đó.

Anh luyến tiếc em, không nỡ giao em cho người đó. Bởi anh không biết trên đời này còn có người nào khiến anh có thể an tâm giao em lại. Nhưng, anh không còn thời gian nữa rồi. Anh chỉ có thể giao em cho cậu ta.

Anh muốn cảm ơn cậu ta. Cảm ơn cậu ta trong vạn người được lựa chọn, có thể che chở cho em! Bảo hộ cho em. Sẵn sàng đem hết toàn bộ sức lực để bảo vệ cho em.

Anh muốn cảm ơn cậu ta, cảm tạ cậu ta đã đưa em ra khỏi đau thương khi mất đi anh.

Anh muốn cảm tạ cậu ta, cảm ơn cậu ta đã bao dung cho em, chở che cho em, và yêu thương em!

Cảm tạ cậu ta có thể dùng hoài bão của bản thân để bao bọc cho em, khiến em vui vẻ, khiến em khó chịu!

Đồng thời, anh cũng muốn nhắc nhở cậu ta. Nhắc nhở cậu ta, em yếu đuối cỡ nào, em khiến cho người ta quý trọng, khiến cho người khác yêu mến! Khiến cho người ta thấy luyến tiếc!

Cuối cùng, anh vẫn như trước cảm kích cậu ta. Cảm kích cậu ta cho em một bến đỗ an toàn. Hoàn thành nốt việc anh không thể làm được.

Anh tin một ngày nào đó, em cùng với cậu ta có thể dắt tay nhau cùng đi. Đi tới những nơi chúng ta từng muốn đến, từng mơ đến! Nơi chúng ta đã từng đến! Nơi chúng ta sẽ đến!

Không cần biết cậu là ai, tôi đều muốn cảm ơn cậu, tôi đã nghĩ, hôm nay, tôi đem cô ấy giao cho cậu. Cậu hãy coi cô ấy như một món quà trân quý để yêu thương.

Tiểu Tinh, thay anh tặng cậu ấy một nụ hôn. Cái này là hy vọng cậu ta có thể mau chóng nhận được sự đáp trả từ em!

Tiểu Tinh, anh yêu em! Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, từ lần đầu tiên khi em cố né tránh anh. Từ lần đầu khi em tự ti không muốn liên lụy đến anh!

Tiểu Tinh, em có biết, anh lưu luyến không muốn rời xa em thế nào không?

Anh còn chưa đuổi kịp em!

Anh còn chưa được hôn em!

Anh còn chưa cưới được em!

Anh còn chưa để em được gặp người nhà anh!

Anh còn chưa...

Anh còn rất nhiều, rất nhiều việc chưa làm..

Tiểu Tĩnh, đừng trách anh trai anh, anh ấy rất thương anh!

Tiểu Tĩnh, đừng trách mẹ anh, bà ấy cũng rất áy náy...

Tiểu Tĩnh, anh thật sự không muốn xa em!

Thư đến đây, phát thanh viên không đọc nữa, mọi người đợi một lúc lâu, cậu ta mới tiếp tục lên tiếng, "Hết rồi!" Thoạt nhìn lá thư này giống như còn rất nhiều điều muốn nói, một lá thư còn dang dở, đáng tiếc...

Lúc này Thi Tĩnh đã không thể không chế được nữa. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, cô khóc nức lên cho đến khi ngất đi, mà Văn Dật Bạch ngồi bên cạnh vẫn nắm chặt tay cô không nói gì.

Trong nhất thời, toàn bộ phòng thu thanh rơi vào trầm mặc, chỉ còn lại tiếng khóc của Thi Tĩnh khiến cho người nghe được hết sức lo lắng.

Mười phút sau, nữ phát thanh viên lúc này mới từ tốn nói, thanh âm của cô cũng có chút nghẹn ngào, "Đây là một bức thư khiến người khác phải đau lòng. Tôi tin rằng lúc này Thi tiểu thư đang cảm thấy rất khó chịu. Tôi cũng có thể cảm nhận được sự tiếc nuối của vị Văn tiên sinh này."

Chỉ cần là phụ nữ, cũng sẽ bị cảm động.

Cô nói tiếp, "Thi tiểu thư, cô, cô ổn chứ?"

Lúc này Thi Tĩnh đã không thể nói được gì nữa.

Phát thanh viên đành chuyển qua hỏi Văn Dật Bạch, "Anh có thể nói chút gì đó không?"

Văn Dật Bạch đưa tay nắm lấy vai Thi Tĩnh thân nhiên liếc mắt nhìn nam phát thanh viên, đưa tay vờ lấy bức thư nhìn thoáng qua, sau đó ôm chặt trong lòng.

"Cô ấy sẽ không bao giờ quên cậu ấy, cô ấy cũng sẽ mãi là người của nhà họ Văn! Bởi vì, người mà Dật Thanh muốn cảm tạ không phải là ai khác. Tôi chính là anh trai của Dật Thanh, cũng là người sau này sẽ chăm sóc cho Thi Tĩnh!" Nói xong cậu đẩy anh khom người ôm lấy Thi Tĩnh sải bước đi ra ngoài.

Hai phát thanh viên nhất thời ngẩn ra, nhưng đương sự đã bỏ đi, bọn họ phải mau chóng dàn xếp mọi chuyện! Tin rằng, chương trình này sẽ trở thành một kỷ niệm rất có ý nghĩa!

Bị Văn Dật Bạch ôm ra ngoài, hai mắt Thi Tĩnh đắm lệ nhìn Văn Dật Bạch, nghẹn ngào nói, "Sao anh lại nói vậy?"

"Vì anh muốn làm vậy!" Trước cửa chính đài phát thanh, Văn Dật Bạch đặt Thi Tĩnh xuống, một tay ôm lấy hông cô, nghiêng người áp lên trán cô, "Những lời căn dặn của Dật Thanh anh đã nghe, em còn muốn hỏi gì nữa?"

"Vì sao lại là em?"

"Vì sao lại không thể là em?" Văn Dật Bạch hỏi lại, "Nếu em muốn biết, vậy anh sẽ nói cho em biết! Bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của em. Bởi vì khi anh gặp khó khăn nhất em là người ở bên an ủi anh. Bởi vì em vì anh mà sinh một đứa con trai! Những lý do này đã đủ chưa?"

Trong lòng tràn đầy thất vọng, Thi Tĩnh cô đơn nhắm mắt lại, "Tất cả đều là vì người khác sao?"

Nghe vậy, Văn Dật Bạch bỗng lớn tiếng cười, bàn tay rộng giữ chặt lấy hông cô khiến cô nhìn thẳng vào mắt anh, sau đấy nhẹ giọng nói, "Ngốc ạ!"

Thi Tĩnh ngạc nhiên nhìn Văn Dật Bạch. Một lúc lâu sau, khẽ nói, "Em, có thể chờ mong sao?"

"Đương nhiên! Đây là mong đợi sau này em nhất định phải cố gắng đạt được! Thi Tĩnh, chờ mong, ở bên anh để chờ mong! Một ngày nào đó, em nhất định sẽ có được cái em muốn!"

"Vậy vì sao anh không nói thẳng cho em biết?" Thi Tĩnh chu môi.

Hôn thật mạnh lên cánh môi cô, Văn Dật Bạch bật cười, "Có mục tiêu mới có được phương hướng để cố gắng, như vậy sẽ không cảm thấy chán nản!"

Thi Tĩnh trừng lớn mắt, "Anh thật sự..."

Lời của cô bị Văn Dật Bạch nuốt lại. Anh không muốn dùng ngôn ngữ để biểu đạt ý nghĩ của mình. Anh không có thói quen này, cũng sẽ không có! Có lẽ anh có rất nhiều bí mật.

Ví dụ như điều Thi Tĩnh muốn biết, ví dụ như chuyện có liên quan đến Thi Vĩnh Thành. Ví dụ như chuyện có liên quan đến vụ tai nạn xe năm đó, ví dụ như chuyện liên quan đến đứa bé!

Về Tông Chính, về Lăng Thiếu Dương, về Thẩm Lạc Du, về Bùi Lăng, về Thiếu Kỳ... v. v

Bí mật để tìm hiểu từng chút, giải đáp từng cái, cũng đủ khiến Thi Tình bận rộn cả đời!

Cả đời, là một từ đẹp, không phải sao?

Lời tác giả: chính văn đã xong, tôi không nghĩ lại viết rắc rối đến vậy, dừng ở đây, cô cần thời gian là cả đời để tìm hiểu bí mật của anh. Anh cũng cần cả đời để chứng minh cho sự mong đợi của cô! Phần ngoại chuyện để viết về Bùi Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 163: Ngoại truyện 1: Bùi Lăng

Mũi dao sắc nhọn nháy mắt đâm sâu vào ngực cô, Tề Tư nằm trên giường thét lớn một tiếng không nhịn được khẽ run. Mí mắt cô hơi hơi rung động, mí mắt dưới khẽ giật giật. Ý thức dần dần tỉnh táo trở lại. Những chuyện trước khi hôn mê dần tràn về trong đầu cô.

Lời nói lạnh lẽo, nét mặt càng thêm hững hờ, mí mắt cô khẽ nhích...

"Cô có thể giả vờ như không có chuyện gì. Chỉ có điều không biết một đứa trẻ tám tuổi liệu có thể nhịn đói được bao hôm, đối với chuyện này tôi rất có hứng thú!"

Đứa trẻ tám tuổi? Đây không phải là Hạo Vũ... đứa cháu đáng thương của cô sao?

Tề Tư bỗng nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt tức giận trừng cô. Nhất thời, cô thở hắt vì kinh ngạc. Muốn cử động thân mình lại chạm phải vết thương trên người. Con đau khiến đôi mày thanh tú khẽ cau lại. Cánh tay lại bị người kia gắt gao giữ lấy, lực đạo lớn khiến Tề Tư kêu đau ra tiếng.

"Đau quá, anh muốn làm gì?" Cô không phải rất oan ức sao? Sao anh không nghĩ đến, anh chính là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện chứ?

Người đàn ông lạ mặt này rốt cuộc muốn làm cái gì? Anh hại cô như vậy chưa đủ hay sao? Cô chỉ muốn đưa đứa con của anh trai rời khỏi đây, lại không may vướng phải những chuyện phiền toái của anh, một người vô can như cô lại còn vì anh mà bị thương nữa chứ!

Đau quá...

Dùng sức giằng tay ra, lại vì hành động này mà ảnh hưởng đến miệng vết thương trên ngực, Tề Tư phần nộ gắng rút tay về, lại khiến cho miệng vết thương mới khâu lại bị rách ra.

"Anh là ai?" Dùng cánh tay không bị thương ôm chặt lấy ngực, cô hướng phía người đàn ông đứng bên giường hô. Dần dần, cô phát hiện, ngoại trừ lớp băng quấn vết thương còn lại thì cô...

Khựng, Tề Tư cúi đầu nhìn, lớn tiếng thét lên, "Sao tôi lại không mặc quần áo?"

"Người cô quấn băng!" Bùi Lăng cười nhìn lớp băng trắng quấn trước ngực cô, vẻ đẹp nữ tính cũng bị băng lại cùng vết thương. Thế nên Tề Tư cũng không được coi là quá hổ. Nhưng, phần bên dưới tấm chăn cũng hoàn toàn trống trơn.

"Sao anh có thể làm vậy được? Biết rõ tôi không mặc quần áo, lại còn... còn..." Tề Tư tức giận nói không thành lời.

Bùi Lăng khoanh hai tay trước ngực, đưa mắt nhìn chăm chăm theo ngón tay cô tới phần băng nhiễm đỏ trước ngực nói, "Cô yên tâm, cái này không phải do tôi làm! Bất quá bây giờ cô có thể buông tay ra được không?" Anh từ tốn nói.

"Gi?" Tề Tư khó hiểu.

"Bỏ tay ra!" Bùi Lăng không nhanh không chậm lặp lại.

Tay... bỏ ra? Tề Tư cúi đầu nhìn tay mình, sau đấy dùng sức lắc đầu.

Thấy thế, anh tiến tới từng bước, "Nếu cô không chịu nghe lời, tôi sẽ tự ra tay đấy?"

Người phụ nữ này thật thú vị, cô vô cớ bị liên can, nhưng lại vì anh mà bị thương, điều này khiến anh rất bất ngờ, một người phụ nữ lạ mặt, lại vì can giúp anh một dao mà suýt mất mạng. Đối với ai cô cũng như vậy hay sao?

Nếu là bình thường, Tề Tư sẽ gạt đầu đáp ứng. Đây là thói quen hàng ngày của mẹ cô lúc ở nhà!

Chẳng qua bây giờ, cơ thể cô không thể cứ để cho người khác thấy hết như vậy, cô cương quyết có ý bài trừ, khẳng định nói, "Không cần!"

Lúc này, Bùi Lăng cũng không nhiều lời, tiến nhanh đến giữ chặt lấy người trên giường, đồng thời đưa tay nắm chặt lấy cánh tay trước ngực cô. Lớn giọng hô, "Bác sĩ!"

Vừa dứt lời, cửa phòng mở ra, Tề Tư nhìn thấy một người thân mình cao lớn trong tay cầm một cái khay cười bước vào, "Đến đây, đến đây! Để tiểu nhân cúc cung tận tụy hầu hạ đại nhân!" Vừa nói vừa đặt khay lên đầu giường, sau đó liếc mắt nhìn theo động tác của hai người.

Nhiều Triển Phong hứng thú nhướn mày, "Tôi có quấy rầy hai vị không? Tôi sẽ rời khỏi đây ngay!" Anh cười nói.

"Triển Phong!" Bùi Lăng găm nhẹ cảnh cáo.

Triển Phong nghe vậy vỗ vỗ lên mặt, khuôn mặt tươi cười nháy mắt trở nên nghiêm túc, "Được rồi. Để tôi đến khám! Phiên Bùi thiếu tránh ra một chút. Để tôi còn khám cho vị tiểu thư đây!" Cậu thấy rất lạ, bản thân Bùi thiếu không phải cũng là bác sĩ sao? Vậy sao còn gọi anh đến đây làm gì?

Lời vừa nói xong,

"Không cần!" Tề Tư trừng lớn mắt tức giận nhìn hai người đàn ông.

Triển Phong hơi hơi nhướn mày, hai tay ôm ngực đứng qua bên xem trò vui.

Mà Bùi Lăng nghe được lời cô nói không khỏi nhú mày, lạnh quát, "Cô quấy cái gì?"

Bị anh dọa sợ, Tề Tư rút cổ lại, vẫn kiên quyết lắc đầu, "Tôi không muốn cho anh ta xem!" Cô không muốn bày ngực lộ lưng trước mặt một người đàn ông. Cho dù đó có là bác sĩ cũng không được.

Nếu để cho các anh của cô biết được, cô không phải sẽ chết chắc sao? Trời ơi, cô không muốn phải gả cho người đàn ông này!

"Mẹ kiếp! Không để cậu ta xem thì biết chữa cho cô kiểu gì?" Găm nhẹ một tiếng, Bùi Lăng không thèm quan tâm đến cô, đưa tay nắm chặt lấy hai tay cô bắt chéo ra sau lưng, một mặt quay sang hướng Triển Phong đang cười, "Nhanh lên!"

Khụ một tiếng, Triển Phong cố nén cười liếc nhìn động tác của hai người, "Tôi... Không ra tay được!" Làm ơn đi, hai người trước mắt này căn bản là không có kẽ hở nào, anh làm sao mà có thể khám bệnh được chứ?

Nghe vậy, Tề Tư bỗng dung đỏ mặt, "Anh... Tôi..."

Ngược lại Bùi Lăng lại hơi nhú nhú mày, buông cổ tay cô ra, nghiêng người vòng sang bên liếc nhìn phần vải đỏ trước ngực Tề Tư, màu đỏ của máu đã thấm sang băng vải trắng, còn có một chút thấm lên chân, mà ngay cả trên người Bùi Lăng chỗ vừa tiếp xúc lúc vật lộn với cô cũng có.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, hương vị này vốn không có gì xa lạ đối với một người đã quen cầm dao thủ máu, khiến cho bọn họ sớm đã có thể làm ngơ với hương vị này. Nhưng với Tề Tư lại không vậy, mùi máu tươi gay mũi khiến đôi mi thanh tú nhíu lại, không nhận được khề nôn khan.

Thấy vậy, Triển Phong thu lại dáng vẻ cột nhà tiến đến khom người đưa tay đến trước ngực cô.

Ba.

Âm thanh thanh thúy vang lên, Triển Phong không dám tin xoa xoa mu bàn tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tề Tư, "Tiểu thư à, tôi..."

"Tôi không cần anh khám cho tôi! Tự tôi có thể bôi thuốc được!"

"Vậy cô có tự băng bó được không?"

"Tự tôi có thể..."

"Được không?"

"...Được!"

"Vậy được!" Triển Phong cũng không nhiều lời xoay người rời đi. Khi trở lại trên tay cầm theo cuộn băng và lọ thuốc, cẩn thận đặt ở bên giường, anh liếc mắt nhìn Bùi Lăng đầy ẩn ý, mang theo ý cười rời đi.

"Anh có thể ra ngoài chút được không?" Tề Tư rút rè nói.

"Không thể!" Cúi người nhìn vết máu dính trên người, anh tiện tay cúi bỏ bộ quần áo.

Nhìn thấy động tác của anh, Tề Tư không khỏi trợn mắt nhìn. Không phải người đàn ông này muốn...

Khuôn mặt cô ửng hồng vì tức giận, cô đã như vậy, anh ta còn muốn...

"BT!" Cô không nhận được mắng,

Tháo chiếc cúc trên tay áo, Bùi Lăng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô nói, "Cô vừa nói gì?" Xem ra là gần đây anh quá hiền lành, nên mới khiến cho người phụ nữ này nghĩ rằng cô có thể cười lên đầu lên cổ anh.

Nuốt nuốt nước miếng, Tề Tư đánh liều, "Tôi chẳng biết còn sống được bao lâu vậy mà anh còn đối xử với tôi như vậy... Anh không phải loại vô liêm sỉ thì là gì?" Bất kể cô sống hay chết, dù sao người đàn ông này cũng sẽ không quan tâm.

Bùi Lăng hiểu ra cười nói, "Tôi định làm gì cô?" Về mặt anh thích ý.

"Vậy sao anh lại cởi quần áo? Không phải anh định... định..."

Phút chốc, Bùi Lăng tiện tay vứt bộ quần áo dính máu xuống bên chân, thân hình cao lớn bước đến bên giường, đáng vẻ nguy hiểm đến gần Tề Tư. Nụ cười tà tử nở trên môi, "Cô cho rằng, tôi định làm gì cô?"

Tề Tư không nhận được tự khinh bỉ bản thân không ngừng lui lại, chỉ lát sau cả người ửng hồng giống như con tôm luộc.

Hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô. Tề Tư không nhận được tránh mặt đi, cánh tay dính máu chắn trước ngực anh, "Anh... Đừng như vậy!" Tay vừa chạm vào bờ ngực trần của anh. Mặt Tề Tư lại càng đỏ hơn.

"Đừng thế nào? Hử?" Dường như đang thưởng thức biểu tình của cô, Bùi Lăng tiến dần đến gần. Anh phát hiện phản ứng của cô bé này rất thú vị!

Tề Tư lui người lại, lưng tựa vào đầu giường, sắc mặt cô ửng hồng, "Anh... Nếu anh dám chạm vào tôi, thì nhất định phải lấy tôi!"

Giây sau, đầu vai cô bị đè nặng, Tề Tư kinh ngạc thở hắt, khoe mắt ướt lệ vì đau, không kịp suy nghĩ giáng xuống một bạt tai, "Đau quá, anh muốn làm gì?"

Một bàn tay khỏe mạnh giữ chặt lấy tay cô, nụ cười trên mặt Bùi Lăng dần tắt, thay vào đấy là vẻ lạnh lùng. Một tay ấn lên đầu vai cô, một tay xé rách miếng băng vải trước ngực cô.

"Đau, đau quá! Anh không thể nhẹ tay một chút được sao?"

"..."

"Rốt cuộc anh có biết bôi thuốc không vậy? Sao có thể nặng tay thế chứ!"

"... Không biết!"

"..." Tề Tư tự hỏi, "Nếu anh không phiền có thể mời giúp tôi vị bác sĩ vừa nãy được không?"

Mất đi miếng băng che, lúc này toàn bộ cơ thể Tề Tư hiện lộ trước mắt anh. Một tia sáng thâm trầm lóe lên trong mắt chậm rãi từ bờ vai trần của cô trượt xuống.

Vốn dĩ là khuôn ngực trắng nõn thì nay lại xuất hiện một vết thương do dao vẫn đang rỉ máu. Mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Tư sớm đã phấp hờng dưới ánh mắt nóng rực của anh. Cô không không chế được nhịp tim mình cứ ngày càng tăng.

Ông trời ơi, người đàn ông này, vẫn là lần đầu tiên cô được gặp!

Không biết qua bao lâu, Bùi Lăng thu lại ánh mắt nghiêng người lấy lọ thuốc bên đầu giường xoa lên ngực cô.

Còn y tế bôi lên miệng vết thương khiến Tề Tư thấy đau hất mạnh một ngụm khí lạnh.

"Úm... Đau!"

Giương mắt nhìn lướt qua cô. Động tác của Bùi Lăng vẫn không thay đổi, nhanh chóng bôi thuốc rồi băng bó!

Giống như vừa hoàn thành một việc nặng nhọc, khi Bùi Lăng vừa ngừng tay, cả người Tề Tư dần buông lỏng ngã xuống giường. Lúc này, cô mới biết, khi nãy, cô đã rất căng thẳng.

Đáng tiếc, có người không cho cô thời gian để thả lỏng.

Bùi Lăng bỗng nhiên xoay người kéo Tề Tư dậy, ánh mắt nguy hiểm híp lại nhìn cô, "Vừa rồi là cô đang cầu hôn tôi à?"

Tề Tư thẹn quá vội lắc đầu, "Tôi không có!"

Bùi Lăng nhìn sâu vào đôi mắt cô bỗng nâng người cô dậy, dùng sức ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Tề Tư giật mình có chút mờ mịt nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, hé miệng muốn kháng nghị lại bị đầu lưỡi anh bá đạo xâm nhập.



Đầu lưỡi anh như trêu đùa trong khoang miệng cô, bỗng nhiên, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô hung hăng hút lấy. Đôi mi thanh tú của Tề Tư nhất thời nhắm lại. Bị lưỡi anh quấn lấy khiến người cô khẽ run.

"Ừm... Anh?" Tề Tư muốn lên tiếng lại bị anh giữ chặt cảm ép cô phải đón nhận nụ hôn của anh. Bàn tay rộng lớn dựa theo bờ vai mịn màng của cô dần hạ xuống, tiến đến khuôn ngực bị quấn chặt sau lớp băng. Khựng, bàn tay đột nhiên nắm chặt.

"Ừm... Đau!" Tề Tư nhíu mày kêu đau. Động tác của anh không tránh gây ảnh hưởng đến miệng vết thương trên ngực cô. Nhất định là lại chảy máu.

Dời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô, Bùi Lăng khẽ nhếch môi, "Đau không?" Nụ cười trên môi thoát nhìn vừa tà mị lại như mang ý đe dọa.

Tề Tư gật gật đầu. Bàn tay anh gắt gao nắm chặt một bên ngực căng tròn của cô. Ngón tay hung hăng dùng sức miết lên. Khiến cô đau muốn chảy nước mắt.

Người đàn ông này là tên BT sao? Sao anh có thể đối xử với cô vậy chứ? Cánh tay vô lực đánh lên bờ vai anh, "Bỏ tay ra! Đau quá..."

Nghe được lời cô nói, anh lạnh lùng cười, "Biết đau là tốt!" Bàn tay nắm chặt nơi căng tròn kia dần thả lỏng, chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve.

Về mặt Tề Tư vốn đang tức giận lại vì động tác của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại một lần nữa ửng đỏ. Đưa tay vỗ vỗ lên mặt mình, không chế không để máu dùng cứ không có việc gì cũng dồn lên mặt, cô mở miệng muốn nói chuyện.

Lại bị câu nói của anh khiến cho kinh sợ.

"Như cô đã nói, cơ thể cô tôi đã thấy hết, vậy không phải cô nên lấy tôi sao? Tôi cho rằng chuyện này chắc sẽ rất thú vị!" Bùi Lăng vừa dứt lời, cười liếc mắt nhìn người phụ nữ đang sửng sốt!

Nếu người phụ nữ này đã thú vị đến vậy, để đùa giỡn một thời gian chắc là được?

Lúc này Bùi Lăng không hề hay biết, món đồ chơi này cuối cùng sẽ khiến cho anh thần hồn điên đảo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 164: Ngoại truyện 2: Thiếu Kỳ

Lại nhớ đến khuôn mặt kia, nhớ đến nhưng lại không thể diễn tả được, lại nhớ đến một mối tình, nhưng lại không biết cảm xúc này từ đâu mà đến, ai có thể cho cô một câu trả lời. Yêu anh, nhưng lại không thể vượt qua những rào cản.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô mang theo chút ưu sầu, một tay chống lên má trầm tư ngắm nhìn khung cảnh vắng lặng trong sân. Cô gái với mái tóc xoắn đen giống như một tinh linh lạc lỏng ngồi ở đây.

Một người đàn ông lạnh lùng đứng sau lưng nhìn cô, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, một tay rút túi quần thong thả bước đến trước mặt cô.

Trước mắt trở nên tối sầm, cô gái nâng mắt lên nhìn, "Em là ai?" Cô không biết mình đã hỏi người đàn ông trước mặt câu này bao nhiêu lần. Đáp án nhận được từ người đàn ông này trước giờ đều là vẻ mặt đầy, tựa tiểu phi tiểu nhưng không hề cho cô một câu trả lời.

Đôi mi thanh tú nhẹ nhướng lên, "Em là ai?" Cô gái khẽ nói, giống như tự hỏi chính mình. Sợ hãi giữ chặt lấy tay áo Thiếu Kỳ, "Em là ai?"

Thần nhiên liếc mắt nhìn đôi tay nhỏ bé đang giữ lấy tay mình, Thiếu Kỳ ngồi xuống trước mặt cô, bàn tay vuốt vuốt tóc cô nhìn rất dịu dàng, đôi môi mỏng khẽ mở lần đầu cho cô một đáp án, "Em là Hắc Diệp!"

Nghe vậy, cô gái khẽ nhíu mày, "Hắc Diệp?" Khẽ lên tiếng rồi vội lắc đầu, "Em không thích! Em có thể đổi một cái tên khác không?" Trong giọng nói có chút khẩn cầu.

Thiếu Kỳ nhìn vào đôi mắt cô, thời khắc này trong mắt anh không giấu nổi một tia hàn ý, chậm rãi nói, "Em là Hắc Diệp. Nhớ lấy, em không có bất kỳ cái tên nào khác!"

"Nhưng..." Cô vừa định phản bác thì bị tia hàn ý trong mắt anh dọa sợ không dám lên tiếng.

Thiếu Kỳ thường thức về sợ hãi của cô, bàn tay di chuyển trên đầu cô giống như đang vuốt ve thú cưng, "Chỉ có nghe lời mới có thể sống sót, hiểu không, Hắc Diệp!"

Tuy rằng không hiểu hết những lời anh nói nhưng Hắc Diệp vẫn nhu thuận gật đầu, "Vâng, em biết rồi!"

Giờ phút này, cả thế giới của cô chỉ có anh là người thân duy nhất. Anh là người để cô nương tựa, là bầu trời của cô, nhưng, cô chỉ là thú cưng hoặc có thể đến làm thú cưng cũng không xứng.

Dưới gốc cây đa kia, bốn người cả nam và nữ nhìn thấy cảnh trước mắt, không khỏi thở dài.

Điện khó hiểu hỏi Vũ, "Rốt cuộc thì tiên sinh muốn làm gì? Vì sao lại không giết cô ta ngược lại lại còn cứu cô ta chứ?" Phải, cô gái ngây thơ vừa rồi chính là người đã chết Hắc Tiêu Hàm.

Vũ lắc đầu, "Tôi cũng không biết." Cô cũng rất thắc mắc, tại sao tiên sinh lại không giết cô ta mà lại muốn cứu cô ta. Anh sao lại làm thế.

Chỉ có Phong và Lôi không lên tiếng. Điện lại khó hiểu, "Các cậu đang nghĩ gì vậy?"

Phong và Lôi nhìn nhau, Phong chậm nói, "Các cậu thấy cô ấy có quen không?" Cô ấy chỉ là người giống với Hắc Tiêu Hàm, "Nếu tôi nhớ không nhầm, cặp mắt kia tôi đã thấy ba lần, khuôn mặt kia cũng từng thấy mười lăm lần! Hơn nữa..." Anh bỗng cười thần bí, "Từ khuôn mặt cô ấy có thể thấy được rất nhiều người."

Từ sự nhắc nhở của Phong lúc này bọn họ mới để ý thấy, "Phải, tôi cảm thấy khuôn mặt này rất quen. Nhưng lại chưa từng gặp bất kỳ ai có khuôn mặt giống vậy!" Vũ nghe được những lời đấy cũng thấy khó hiểu.

Phong nói tiếp, "Chúng ta lớn lên cùng tiên sinh, gần như không lúc nào rời xa cậu ấy. Có những ai xuất hiện bên cạnh cậu ấy hẳn chúng ta phải biết. Nhưng nhìn khuôn mặt này lại giống như được kết hợp từ nhiều khuôn mặt khác vậy." Điều khó hiểu là, kỳ thật từ trước đến nay anh luôn có một loại ảo giác, Thiếu Kỳ sống chỉ để đợi một người.

"Vì sao?" Vũ và Điện đồng thanh hỏi.

Phong thần bí cười, "Cứ quan sát tiếp rồi nói!" Anh cất bước đi đến trước mặt Hắc Điệp, "Hi!" Phong cười chào, "Em đang thấy buồn đúng không?"

"Anh là ai?" Hắc Điệp nhìn người đàn ông ôn nhu trước mặt, cùng với ba người đằng sau lưng anh, mở miệng hỏi, "Xin lỗi, cái gì em cũng đều không nhớ, các anh có thể nói cho em biết các anh là ai được không?"

"Anh là Phong!" Anh lần lượt chỉ vào Vũ, Lôi, Điện giới thiệu, "Vũ, Lôi, Điện!"

Cô gái chớp chớp mắt, "Vậy các anh chính là phong vũ lôi điện! Ha ha, nghe như dự báo thời tiết vậy!" Hắc Điệp che miệng khẽ cười, thấy bốn người cùng nhìn mình, cô áy náy nói, "Xin lỗi, không phải là em có ý đâu." Le le chiếc lưỡi, cô khẽ cười xin lỗi.

Thấy bốn người họ không nói gì, cô gái khó hiểu nhìn họ, "Sao các anh lại nhìn em như vậy?" Người ở đây thật lạ. Lúc cô... tỉnh lại đã ở nơi này, ai cô cũng không biết, chỉ có anh ấy.

Anh ấy nói anh ấy tên Thiếu Kỳ, anh ấy nói chính anh ấy đã nuôi lớn cô. Anh ấy nói cô lên ra ngoài chơi vô ý bị ngã xuống sông. Anh ấy nói...

Giờ phút này trong đầu cô chỉ toàn những lời Thiếu Kỳ đã nói. Hắc Điệp nhìn bốn người họ, "Em thật sự là được anh ấy nuôi lớn sao?" Cô nghi ngờ hỏi. Trong lòng cô luôn có một giọng nói, bảo cô rời khỏi đây.

Bốn người hiểu ý không lên tiếng, bởi họ đã trông thấy Thiếu Kỳ đang từ tốn bước về phía này, khi anh đến trước mặt bọn họ thì trong mắt cô gái chỉ còn lại hình bóng của anh.

Ông chủ Thiếu Kỳ của bọn họ có đôi khi rất khó nắm bắt, thậm chí họ còn có chút nghi ngờ, tổng giám đốc có phải là hai người hay không! Bọn họ chỉ biết, lúc này anh rất nguy hiểm!

Liếc mắt chằm chọc nhìn cô gái, Thiếu Kỳ nhìn bốn người, "Ngày mai dạy cho cô ấy tất cả mọi kỹ nghệ!" Anh ra lệnh.

Bốn người gật đầu, "Vâng, thưa tiên sinh!"

"Em?" Hắc Điệp chỉ chỉ vào mũi mình, "Em sẽ học cái gì?"

"Mai sẽ biết!" Thiếu Kỳ lạnh lùng nói, anh mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn Hắc Điệp, "Ngày mai, anh sẽ đến xem thực lực của em thế nào!"

Đứng trong thư phòng rộng lớn, trong không khí dường như vẫn còn sót lại mùi máu. Ngày ấy khi cô không còn hơi thở nằm trên sàn, lúc bé cô ra khỏi thư phòng, anh đã thay đổi chủ ý, anh phải cứu sống cô.

Hơn nữa, muốn cô bán mạng cho anh. Anh phải thay đổi mọi thứ của cô, đồng thời khiến hai bàn tay cô phải dính đầy máu. Phần lớn nhiệt huyết trong người đều bị loại bỏ, anh cần đến Vũ cứu cô. Xóa bỏ mọi ký ức của cô. Thế nên mới có Hắc Điệp của bây giờ.

Ngày hôm sau.

Hắc Điệp được đưa đến một căn phòng tối đen, trong căn phòng trống trải chỉ có chỗ Thiếu Kỳ đứng phát ra một tia sáng, Phong Vũ Lôi Điện bốn người đứng đều hai bên.

Đến khi mắt cô thích nghi được với bóng tối, cô luống cuống đứng tại đây, "Đây là đâu?" Xung quanh là một mảnh tối đen.

Về mặt Thiếu Kỳ không đổi nhìn Hắc Điệp, giống như Satan nói, "Hắc Điệp!"

"Dạ?" Cô cười vang bước đến.

Thiếu Kỳ tiến đến dắt tay cô xoay người, nhìn thật dịu dàng nhưng lại rất hung dữ tà nịnh nói, "Tiểu Điệp!"

"Kỳ..." Theo trực giác cô ngẩng đầu nhìn lại bị một đôi bàn tay bao trùm mí mắt. Theo phản xạ cô muốn lùi lại, lại phát hiện bản thân bị anh giữ chặt lấy.

Một nụ hôn nhẹ dừng trên tai cô. Một cảm giác tê dại từ lưng truyền đến, mắt không thấy gì, khiến cảm giác trên thân thể thực rõ ràng. Hắc Điệp có thể cảm nhận được bàn tay anh đang vuốt ve trên người cô.

"Anh..." Câu hỏi của cô lại một lần nữa bị miếng vải đen bịt kín mắt cắt ngang, trong thế giới đen tối chỉ có một đôi tay di chuyển trên người cô.

Hắc Điệp cắn chặt môi toàn thân cứng ngắc đứng thẳng, lại nhận được nụ cười trầm thấp của Thiếu Kỳ, "Thế nào? Sợ không? Không phải anh đã từng nói, em là do anh nuôi lớn sao?"

Cắn chặt đôi môi run run nói, "Có người..." Cô vẫn còn nhớ... trong căn phòng này vẫn còn có người.

Tiếng cười trầm khàn cùng với giọng nói tàn khốc lại một lần nữa truyền đến tai cô, "Có người càng kích thích, không phải sao?" Đôi môi nóng bỏng ngậm lấy vành tai cô trần trọc cắn nát.

Nghe vậy, cô hoảng sợ giãy dụa thân mình nhằm thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, "Em không..." Lời phản kháng của cô bị một vật lạ chặn lại.

"Ừ..." Trước mắt Hắc Điệp là một mảnh tối đen, miệng lại không thể nói được, chỉ có đôi tay di chuyển trên người cô khiến cô cảm thấy run sợ. Cô không ngừng giãy dụa muốn thoát thân, "Ừm... ừm..." Khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt.

"Ha ha..." Thiếu Kỳ khẽ cười vang, lấy tay lau đi nước mắt bên khóe mắt cô, "Sao vậy? Sao lại khóc?" Nước mắt nóng hổi vương trên tay anh. Anh nhẹ lau đi nước mắt bên khóe mắt cô. Nghiêng mặt liếc mắt nhìn Phong Vũ Lôi Điện, bốn người lặng lẽ ra ngoài.

Hắc Điệp không thể nói chuyện chỉ có thể ra sức lắc đầu, mắt cô không thể nhìn nhưng cô có thể cảm nhận được từng chiếc cúc trên áo đang dần bị tháo ra. Trước ngực chợt lạnh khiến cô càng thêm vùng vẫy, trong lòng ngập tràn câu hỏi vì sao.

Vì sao lại đối xử với cô như vậy?

Vì sao lại đòi hỏi ở cô nhiều đến vậy?

Vì sao lại vũ nhục cô như vậy?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Lúc này trong đầu cô chỉ toàn câu hỏi vì sao, bàn tay càn quấy trước ngực dường như bắt đầu di chuyển xuống lưng cô.

Một giọng nói như tiếng ác ma vang lên, "Cho cô ném thử cảm giác bị người khác thương thức, thế nào?" Bàn tay dùng sức xé nát bộ quần áo trên người cô rồi tiện tay quăng đi.

Thiếu Kỳ lùi về sau từng bước ngắm nhìn Hắc Điệp không một mảnh vải che thân, nụ cười trên khóe môi dần tắt, thay vào đó là ánh mắt đen thâm trầm bùng cháy.

Nhận thấy người phía trước lui về sau, Hắc Điệp nhanh chóng tháo bỏ khăn che mắt, trừ trên người cô còn lại đều là một mảnh tối đen, nhìn thấy một bóng người mờ ảo, cô ôm chặt lấy thân mình xích lửa ngồi bệt xuống đất khóc.

"Vì sao?" Cô khẽ nức nở, "Vì sao lại đối xử với em như vậy..." Không hiểu vì sao, trong lòng cô xuất hiện một tia lạnh lẽo. Cảm giác lạnh lẽo này khiến cô sợ hãi.

Thiếu Kỳ đứng trong góc tối lạnh lùng nhìn cơ thể xích lửa ngồi trên mặt đất, lạnh nói, "Đứng lên..." Âm thanh lạnh lẽo giống như nhấn chìm người khác trong băng lạnh.

Hắc Điệp ngồi trên mặt đất ôm chặt lấy hai gối, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt ngẩn lệ nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình anh, "Kỳ, anh đang ở đâu?" Giọng nói nhu hòa khiến Thiếu Kỳ ẩn mình trong bóng tối có chút sùng sốt.

Trong giọng nói của cô có một loại tin tưởng mà trước nay Thiếu Kỳ chưa từng biết đến. Tiếp xúc nhiều với những kẻ tự tư, nay lại có người tin tưởng anh như vậy, cảm giác này thật xa lạ.

Nắm chặt bàn tay, Thiếu Kỳ không bận tâm đến những rung động nhất thời trong lòng lạnh giọng nói, "Đứng lên!"

Hoàng hốt đưa mắt nhìn quanh bốn phía, dường như chỉ có mình cô ở đây, cô khóa thân đứng dậy, sợ hãi vươn hai tay lần tìm đường đến nơi phát ra âm thanh, “Kỳ...”

Lui về sau ba bước lớn, trên gương mặt lạnh lùng của Thiếu Kỳ có chút thay đổi, anh hít sâu một hơi, vỗ tay một cái thật lớn. Ánh sáng duy nhất trong phòng cũng biến mất luôn.

Lặng bước tới gần Hắc Diệp, lúc này bước chân Thiếu Kỳ có chút do dự. Thân nhiên xoay người, rời khỏi căn phòng tối.

Bốn người Phong Vũ Lôi Điện bên ngoài trầm mặc không nói gì, Phong tiến lên trước, "Tiên sinh, có tiếp tục hay không?"

Giống như không nghe thấy những lời Phong nói, Bàn tay Thiếu Kỳ đang nắm chặt dần thả lỏng, "Tiếp tục!" Anh lạnh lùng nói.

Chỉ là một người phụ nữ, ở đâu mà chả có!

"Vâng!" Phong không nhiều lời, dẫn theo vài người đàn ông bước vào phòng tối.

Một lát sau, trong phòng tối truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai, Vũ Lôi Điện kinh ngạc phát hiện toàn thân Thiếu Kỳ tản ra sát khí bức người.

Ba người nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Trong phòng tối, tiếng hét chói tai vang vọng bốn phía, bên ngoài phòng tối, trong không khí tràn ngập thứ cảm giác khiến người ta hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 165: Ngoại chuyện 2 (tiếp)

Đến khi cô tỉnh lại lần nữa... đã là nửa đêm. Đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, cô không mở miệng nói gì, giờ phút này cô chỉ có thể để nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Chuyện trong phòng tối không ai nhắc đến, Vũ không nói gì đứng bên giường nhìn bộ dạng nức nở của Hắc Diệp. Đó là cái mà mỗi người khi bước chân vào tổ chức đều phải chịu, cô cũng không thể làm được gì.

Chậm rãi ngồi dậy, Hắc Diệp sắc mặt không đổi bước tới phòng tắm. Đứng trước tấm gương lớn, cô chậm rãi cởi từng chiếc quần áo, nhìn thân hình xich lô trước gương.

Trên da thịt xuất hiện từng vết lớn xanh xanh tím tím, trên cổ tay có một vết sưng đỏ, sắc mặt không đổi đứng dưới vòi hoa sen nhìn từng dòng nước chảy qua từng vết xanh tím qua gương, nước mắt không nén được theo dòng nước chảy xuống.

Tựa vào bức tường lạnh lẽo chậm rãi ngã trượt xuống sàn.

Bên ngoài phòng tắm Vũ nghe thấy tiếng khóc từ trong truyền đến lặng lẽ đặt bát com trên tay xuống xoay người rời đi. Sau khi đóng cánh cửa lại nhất thời cô trầm nghĩ: thực ra, cô rất may mắn!

Hắc Diệp yên lặng nhìn trần nhà, đối với thức ăn ngon trước mặt một chút hứng thú cô cũng không có. Vài người tới tới lui lui khuyên bảo cô.

"Hắc tiểu thư, cô ăn chút gì đi! Nếu cô mà có mệnh hệ gì, chúng tôi biết ăn nói sao với tiên sinh đây." Bà quản gia nói.

Hắc Diệp thờ ơ nhìn về phía cửa không nói gì.

Bà quản gia thấy vậy đành mở cửa ra ngoài.

Lúc này, Hắc Diệp mới đứng dậy, mở cửa phòng ra. Hai người đàn ông đứng chắn trước mặt cô, chặn cửa lại, sắc mặt không đổi, Hắc Diệp đóng cửa phòng lại, đi về hướng ban công.

Từ ban công nhìn xuống, vài người thanh niên nhìn qua rất tự nhiên, lại thỉnh thoảng nhìn về phía Hắc Diệp. Lạnh lùng cười, Hắc Diệp trở về phòng.

Nhìn căn phòng sang trọng, chiếc khăn trải giường hoa lệ trong đôi tay nhỏ bé của cô nháy mắt trở thành một đoạn dây dài, Hắc Diệp cố gắng áp chế niềm vui sướng trong lòng, cô ra sức xé.

Thiếu Kỳ ngồi lên chiếc Lamborghini lái xe phóng vút đi, cảm giác kích thích mạnh khiến đầu óc anh dần thanh tỉnh. Tiếng gió gào thét bên tai giống như đang châm biếm anh vậy.

Phanh gấp lại, con Lamborghini trị giá hơn năm trăm vạn nằm ngang giữa đường cao tốc, may mắn là lúc này không có nhiều người qua lại, không thì chắc chắn sẽ có người kiện anh vì tội lấn chiếm lòng đường.

Tay giận nện mạnh lên vô lăng, Thiếu Kỳ rút ra một điều thuốc, điều thuốc sáng lên đốm lửa. Anh khó chịu hít vào một hơi. Trước mắt hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại kiêu ngạo không chịu khuất phục của Hắc Diệp.

Lúc này.

Một tiếng chuông điện thoại trên tay Thiếu Kỳ vang lên, buồn bực dập tắt điều thuốc, nhận điện thoại, "Tôi Thiếu Kỳ đây!"

"Tiên sinh..." Giọng của Vũ truyền đến, mang theo một chút do dự.

Theo phản xạ Thiếu Kỳ nhíu mày, "Có chuyện gì?"

"Hắc Diệp cô ấy..." Vũ định nói tiếp thì đã bị Thiếu Kỳ cắt ngang, "Chuyện của cô ta không cần phải hỏi ý kiến tôi, việc thế nào thì cứ thế mà làm." Tức giận cúp điện thoại, sắc mặt Thiếu Kỳ lạnh đi khởi động lại xe.

Khi Thiếu Kỳ trở về nhà, bốn người Phong Vũ Lôi Điện đứng ở trong sân cỏ không biết đang nhìn gì.

Nghi hoặc bước đến, "Các cậu đang làm cái gì đấy?" Anh lạnh giọng nói.

Câu hỏi của anh nhanh chóng có được câu trả lời, trước mắt anh là đoạn dây dài được xé ra từ ga giường thất lại với nhau. Về bình tĩnh trên mặt Thiếu Kỳ nháy mắt trở thành lo lắng, anh nhìn quanh bốn phía.

Ném chiếc áo khoác trên tay cho Phong, anh lạnh giọng hỏi, "Người đâu?"

Điện trả lời, "Trong phòng tối!"

Thiếu Kỳ vừa bước chân đi liền khựng lại, lạnh giọng nói, "Đuổi theo..."

Bốn người Phong Vũ Lôi Điện nhận lệnh rời đi. Bên ngoài phòng tối, Thiếu Kỳ ra lệnh cho thủ hạ canh giữ, "Mở cửa..."

"Rõ!" Thủ hạ nhap mặt mã bằng vân tay, cánh cửa phòng tối từ từ mở ra. Đám người Thiếu Kỳ bước vào bên trong phòng tối.

Qua chiếc gương duy nhất trong phòng, một thân mình mảnh khảnh ngồi xổm bên góc tường hai tay ôm chặt đầu gối, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào giữa đầu gối cuộn mình lại. Một màn này hiện lên trước mắt, Thiếu Kỳ hỏi, "Sao lại thế này?"

Phong bước lên trước, "Hắc tiểu thư xé rách ga giường thất lại thành dây để trốn đi từ cửa sổ!" Trên thực tế khi bọn họ đuổi đến, cô đã thành công. Vốn dĩ bốn người bọn họ không hề phát hiện ra, nhưng một tên thủ hạ lại vô tình thấy được.

'Ba' một tiếng, theo tiếng trả lời Thiếu Kỳ nắm chặt chiếc kẹp trên caravat trong tay đến bị thương. Máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuống, Vũ tiến lên trước, lấy băng cá nhân luôn mang theo bên người băng bó lại.

Thiếu Kỳ không phản ứng để mặc Vũ xử lý. Ánh mắt anh lóe lên nhìn vết sưng đỏ trên chân Hắc Diệp qua gương, ánh mắt lạnh lùng, vung tay gạt Vũ đang băng bó ra, "Ra ngoài hết đi!" Anh lạnh giọng nói.

Bốn người than nhẹ một tiếng, chỉ có Lôi nhìn Thiếu Kỳ bằng ánh mắt bất thường. Thiếu Kỳ quay đầu, "Lôi..." Hừ lạnh.

Phong thấy thế, vội kéo Lôi theo, bốn người rời khỏi phòng tối.

Bên trong phòng tối Thiếu Kỳ cử động thân mình cười khẩy.

Chậm rãi đóng cửa phòng tối lại, Thiếu Kỳ bước đến chỗ Hắc Diệp. Ánh mắt cơ trí chứa tia lãnh ý.

Vừa nhắc chân, không chút lưu tình đá mạnh lên chân Hắc Diệp, "Đứng dậy!"

Hắc Diệp ôm chặt đầu gối cự quậy thân mình, ánh mắt vô hồn ngược lên nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của anh. Một lúc sau, cô buông hai tay ra khế cự thân mình đứng lên, không nói gì.

Nhìn thấy sự kiên cường trong mắt cô, Thiếu Kỳ cười lạnh, "Nói đi. Sao lại thế này?" Giống như vô ý dựa vào bên cửa, anh ngắm nghía chiếc kẹp caravat dính máu trong tay.

"Thả tôi ra!" Cô không biết cô là ai, cũng không có cách nào để xác định được, cô không thích ở đây chút nào, một chút cũng không muốn.

Nghe vậy.

Thiếu Kỳ nhíu mày, "Muốn rời khỏi đây?"

Hắc Diệp rút khoát gật đầu, "Phải! Nhất định tôi sẽ rời khỏi đây!"

"Được! Để xem cô có bản lĩnh đó không!" Đứng thẳng dậy, mở cửa phòng tối, Thiếu Kỳ vẫy tay gọi một người đàn ông từ ngoài vào.

Anh chỉ vào Hắc Diệp, lạnh giọng nói với người đàn ông kia, "Nếu tôi phát hiện cậu nương tay, tôi sẽ chặt đứt đôi tay đấy." Âm thanh lãnh khốc truyền đến bên tai Hắc Diệp.

Người đàn ông nghi hoặc nhìn hai người, "Tiên sinh?"

"Ra tay đi!" Bộ dạng Thiếu Kỳ như đang đợi xem kịch hay đứng tựa sang bên, hứng thú nói. Anh chỉ vào người đàn ông kia, "Hắc Diệp, đánh ngã cậu ta thì cô có thể ra khỏi phòng tối."

Ánh mắt Hắc Diệp chợt lóe, "Anh nói thật chứ?"

"Tuyệt không nuốt lời!" Thiếu Kỳ cười nói, ra tư thế tay mồi, "Bắt đầu đi!"

Lúc này người đàn ông kia mới hiểu được ý của Thiếu Kỳ, "Tiên sinh?" Nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

"Hừ?" Thiếu Kỳ liếc mắt nhìn, "Hãy nhớ, chỉ cần tôi phát hiện cậu có chút nương tay, tôi sẽ lấy đôi tay kia." Anh lãnh khốc nói.

"Rõ!" Người đàn ông nhìn Hắc Diệp, trong lòng thầm nghĩ cô gái này có thể đỡ được một đòn của anh hay sao?

Đứng thẳng người, Hắc Diệp đứng trước mặt Thiếu Kỳ, "Chỉ cần tôi có thể đánh ngã anh ta, anh sẽ để tôi đi?"

Gật gật đầu, Thiếu Kỳ cười nói, "Thắng cậu ta, cô có thể rời khỏi đây!" Anh đồng ý.

"Được!" Hắc Diệp nói, hướng đến người đàn ông, "Tôi đây đi!" Bộ dạng thấy chết không sợ.

Khoanh hai tay trước ngực, Thiếu Kỳ cười cười nhìn ánh mắt cô, "Ra tay đi!"

Người đàn ông khó xử nhìn Hắc Diệp, vẫn không tiến lên. Thiếu Kỳ ở bên giống như vô tình lấy một con dao bên người ra ngắm, "Tôi nói, có thể bắt đầu!" Anh nhấn mạnh hai chữ 'tôi nói'.

Khẽ thở dài một tiếng người đàn ông bày ra tư thế trước mặt Hắc Diệp, "Hắc tiểu thư, đắc tội!" Sau sự kiện lần trước ở phòng tối, bọn họ đã nghĩ..

Hắc Diệp gật gật đầu, "Tôi đây đi!" Thân hình mảnh khảnh tiến dần từng bước đến gần người đàn ông. Hai tay ra đòn không theo quyền pháp gì, có mấy lần còn đánh chính mình. Lúc này, Hắc Diệp chỉ có một suy nghĩ, rời khỏi đây.

Nhìn cô ra tay không chút quyền pháp nào, Thiếu Kỳ thậm chí còn có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười nữa, có người nói thực lực và năng lực của một người khi bị ép lên sẽ rất đáng sợ. Anh muốn nhìn xem người phụ nữ này so với trước có gì khác.

Giết cô, rồi lại cứu cô. Tất cả dường như là ngoài dự liệu, lại giống như có tính toán sẵn.

Người đàn ông tóm lấy người Hắc Diệp đánh bật lên tường, anh tưởng Thiếu Kỳ đã rời khỏi đây, thế nhưng người kia lại không hề có ý định đó, bắt đầu dĩ anh đánh phải ra tay đánh ngất Hắc Diệp.

Ai ngờ, ngay khi anh đang mất tập trung, Hắc Diệp lại phản đòn tóm lấy tay anh cắn mạnh, ánh mắt khiếp đảm lấp lánh ánh lệ, trong lòng người đàn ông cả kinh, anh dường như có một ảo giác, cô rốt cuộc là ai?

Hắc Diệp lau đi vết máu bên khóe miệng, hai mắt đỏ sậm nhìn người đàn ông trước mặt, "Tiếp đi!" Giờ phút này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, rời khỏi đây.

Nhìn bộ dáng kiên cường của cô Thiếu Kỳ thấy hứng thú quan sát hai người, "Xem ra hôm nay có thể thấy máu rồi." Anh nói như vô tình.

Người đàn ông nghe vậy toàn thân run lên, vội thu lại tâm tình, "Hắc tiểu thư, cô hãy bỏ cuộc đi!" Anh có lòng tốt nhắc nhở.

Đổi lại là tiếng hừ lạnh của Hắc Diệp, "Không!"

Sự kiên trì của cô được đổi lại bằng sự lãnh khốc từ Thiếu Kỳ, không hề báo trước phá ngang cuộc đấu của hai người, Thiếu Kỳ quét chân đá về phía Hắc Diệp, trước ngực đau nhói, cả thân hình Hắc Diệp như bị nghiền nát rơi xuống.

"Phụt!" Hắc Diệp chỉ cảm thấy trước ngực đau đớn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Mùi máu tanh nồng thoảng trong không khí, Thiếu Kỳ hít sâu một ngụm chậm rãi nói, "Thỏ huyết, giỏi lắm!"

Bước đến ngồi xuống trước mặt Hắc Diệp, ngón tay thon dài vươn đến bên khóe miệng cô, "Vẫn muốn rời khỏi đây?"

Hắc Diệp nghe vậy cố gắng điều chỉnh hô hấp trong mắt xuất hiện lãnh ý, dường như thấy được biểu tình này của cô, anh cười lạnh một tiếng, Thiếu Kỳ chậm rãi đứng thẳng dậy, "Nếu nói vậy..." Ngừng lại không nói, anh nhắc chân đá cả người Hắc Diệp về phía sau.

Thân hình nhỏ bé yếu ớt văng đập vào bức tường phía sau, Hắc Điệp không kìm được kêu lên, "A..." Phần bụng đau như bị ngàn kim châm, cơn đau do va đập khiến cô không kìm được thở hắt ra.

Một đôi mắt đẹp hung hăng trừng Thiếu Kỳ, người kia lại không thèm để ý đến cô, "Vẫn muốn rời khỏi đây?" Nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, Thiếu Kỳ càng thêm lớn tiếng cười, "Muốn rời khỏi đây thì phải đánh ngã tất cả những người ở đây, nhớ không? Tiểu Điệp, tôi đã nói rồi!"

"Anh..." Cô không thể tin được, người đàn ông trước mặt này đối xử với cô như vậy sao còn có thể điềm nhiên mà cười vậy chứ.

Bàn tay rộng lớn chậm rãi vuốt ve trên đầu cô, "Tiểu Điệp, còn nhớ không? Tôi từng nói, chỉ có ngoan ngoãn nghe lời mới có thể sống được!" Trong giọng nói lạnh nhạt hàm chứa sự đe dọa bức người.

Vừa muốn đứng dậy đáp trả, Hắc Điệp thấy bụng khó chịu, trước mắt tối sầm lại ngã xuống. Thiếu Kỳ nhanh chóng quay lại ôm lấy thân hình mỏng manh, vẻ cười cợt trên mặt dần thay thế bằng sự lo lắng. "Bằng bất cứ giá nào, cô cũng muốn rời khỏi đây. Được lắm!"

Lạnh lùng ôm Hắc Điệp ra khỏi phòng tối, bốn người Phong Vũ Lô Điện đứng ngoài cửa, sắc mặt không đổi đem người giao cho Vũ, Thiếu Kỳ im lặng rời khỏi phòng tối.

Bốn người nhìn nhau, "Cô ấy sao rồi?" Vội tiến lại xem.

Lông mày Vũ khẽ nhíu trầm tư một lúc, "Cô ấy bị gãy xương sườn."

"Sao? Ba người thất thanh kêu, 'Cậu ấy đánh người?'"

Vũ xoa xoa lỗ tai mình, "Lớn tiếng vậy làm gì? Vừa nãy không phải có gọi A Cương vào sao? Các cậu đến mà hỏi anh ta! Tôi phải đi cứu người!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Vãn Cường Ép* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 166: Ngoại truyện 2 (cuối)

Sai chính là sai. Dù có dùng bất cứ cách nào khác, thì sai vẫn là sai. Dù có ăn năn và sợ hãi cũng không thể bao biện cho bản thân. Con người chính là như vậy.

Khi Thiếu Kỳ xuất hiện trước tòa nhà lần nữa, đã là rạng sáng ngày hôm sau. Nhìn tòa nhà sáng đèn không còn tối đen như trước, Thiếu Kỳ nhíu mày, lái xe đến trước.

Bốn người Phong Vũ Lô Điện như đầu nhìn Hắc Điệp cuộn mình lại một chỗ không cho bất kỳ ai đến gần, Vũ dịu dàng tiến đến "Hắc Điệp?" Cô khẽ gọi.

Hắc Điệp vẫn không nhúc nhích cũng không nói gì. Ánh mắt vô hồn khiến người khác không thể đoán được cô muốn gì.

Quay đầu nhìn những người khác lắc đầu, "Vô dụng thôi!"

"Thế là sao?" Ba người nghi hoặc nhìn. Vũ cười cười chỉ vào Hắc Điệp, "Cô ấy không có phản ứng khi tôi động vào." Thấy sắc mặt cô ấy càng ngày càng kém, Vũ lo lắng nói.

"Có biết vì sao không?" Phong hỏi.

"Cái này phải hỏi tiên sinh." Vũ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

"Muốn hỏi gì tôi?" Thanh âm của Thiếu Kỳ từ sau lưng họ truyền đến. Lướt qua bốn người nhìn Hắc Điệp nằm trên giường vẫn ôm chần không nói. "Sao vậy?"

"Cô ấy..." Vũ vừa muốn nói, lại thấy Hắc Điệp nãy giờ trầm mặc không nói gì đột nhiên tiến đến cầm lấy tay Thiếu Kỳ, "Anh..." Vừa muốn nói, cơn đau dưới bụng do cử động của cô mà tái phát, hai má cô trắng bệch giống như người sắp chết.

Theo phản xạ, Thiếu Kỳ hất bàn tay đang nắm tay mình ra, cả thân mình nhỏ bé yếu ớt, nháy mắt ngã lại trên giường. Cơ thể vốn dĩ đã chìm vào hôn mê bỗng phát ra một tiếng đau đớn, Vũ vội tiến đến, "Hắc Điệp?" Hai tay nhanh chóng kiểm tra xương sườn lại bị Thiếu Kỳ chen ngang.

"Nếu không muốn chữa trị thì khỏi phải chữa nữa." Thiếu Kỳ lạnh lùng nhìn Hắc Điệp, "Tất cả cứ hết ra ngoài cho tôi. Nếu ai còn dám nhìn cô ta một cái, để một ngón tay lại cho tôi!" Giọng nói tàn nhẫn vừa dứt, không thêm liếc mắt nhìn Hắc Điệp một cái, Thiếu Kỳ xoay người ra khỏi phòng.

Trong bóng đêm Hắc Diệp nghe được những lời nói tàn nhẫn của người đàn ông đấy, đáy lòng dâng lên chút kiên định, cô nhìn đau bỏ đến nắm lấy ống quần Thiếu Kỳ, "Tôi muốn được chữa bệnh." Cô khẽ nói.

Thiếu Kỳ dừng bước, khinh miệt nhìn cô, "Cầu xin tôi!"

Hắc Diệp khẽ cắn môi, run giọng nói, "Cầu xin anh, hãy chữa trị cho tôi!" Cô giữ chặt lấy ống quần anh.

Khẽ dùng sức, ống quần Thiếu Kỳ bị giật thoát khỏi tay cô, Hắc Diệp nằm trên mặt đất nhìn bàn tay trống rỗng cười lạnh. Bên tai truyền đến tiếng bước chân anh rời đi, trong ánh mắt dịu dàng dần xuất hiện lãnh ý.

Lúc này,

"Chữa trị cho cô ấy!" Thanh âm của Thiếu Kỳ truyền đến, Hắc Diệp khẽ cười, rơi vào hôn mê.

Thiếu Kỳ cảm nhận được sát khí ở xung quanh, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Lôi, anh dừng lại trước mặt Lôi, "Thu sát khí của cậu lại."

Ba người Phong Vũ Điện cùng quay lại nhìn Thiếu Kỳ, "Tiên sinh, Lôi..."

Lôi cắt ngang lời ba người họ, nhìn thẳng vào mắt Thiếu Kỳ, "Xin tiên sinh đừng làm tổn hại đến cô ấy!"

"Sao?" Thiếu Kỳ nhíu mày, "Người của tôi tôi muốn làm gì còn cần cậu quản sao?" Anh hừ lạnh, "Lôi, cậu đừng vượt quá bản phận!"

Lôi hơi hơi cúi đầu, "Lôi biết sai rồi." Sau đó ngẩng lên, "Xin tiên sinh đừng làm tổn hại đến cô ấy!" Anh vẫn nói câu kia.

Sắc mặt Thiếu Kỳ nhất thời lạnh đi, ánh mắt âm lãnh gắt gao nhìn Lôi, "Lôi, cậu có biết mình đang làm gì không?"

"Lôi biết!"

"Cậu có tư cách gì để cầu xin tôi!" Thiếu Kỳ cười lạnh.

"Tư cách của một người đàn ông!" Lôi đột nhiên nói. Khiến những người khác nhất thời khó hiểu.

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Khi căng thẳng giữa hai người không có cách nào để giải quyết, mọi người không biết phải đứng về phía ai. Giữa người với người chỉ có, nhẹ thì có thể xử lý trong hòa bình, còn nặng thì chỉ có thể một mất một còn.

"Tư cách của một người đàn ông?" Thiếu Kỳ cười lạnh nhìn Lôi, "Bây giờ, cậu dùng cái tư cách gì để nói chuyện với tôi?"

Lôi yên lặng không lên tiếng. Ba người Phong Vũ Điện khó hiểu nhìn Lôi.

Sự trầm mặc và kiên định của Lôi khiến lửa giận trong lòng Thiếu Kỳ bùng lên, chỉ thấy khóe miệng anh nhếch lên vẽ ra một nụ cười âm hiểm, "Lôi, tôi đang hỏi cậu đấy!"

Lôi đứng thẳng người, "Xin tiên sinh đừng làm tổn hại đến cô ấy!" Vẫn là câu nói đấy. Ba người kia nhất thời kinh ngạc hít sâu một ngụm, không kim được hô lên, "Lôi..."

Thiếu Kỳ gật gật đầu, "Được lắm!" Anh thần nhiên nói ra hai chữ rồi xoay người rời đi.

Ba người khó hiểu nhìn Lôi, "Sao cậu lại làm vậy? Cậu nên biết, nếu cậu ta không bỏ qua sự khiêu khích của cậu, cậu sẽ chết chắc!" Thiếu Kỳ là người thế nào bọn họ không phải là không biết.

Lôi nhìn ba người bạn tốt, hiếm khi giật giật khóe miệng, "Tôi không sao!"

Ba người trầm mặc không nói vớ vẩn bả vai anh, "Đã không còn mạng, cậu lấy gì để bảo vệ cô ấy! Trước hãy nghĩ cách tự bảo vệ chính mình trước đi!" Phong thần nhiên nói.

Bọn họ cũng không biết giữa Lôi và cô bé này có quan hệ gì, nhưng, nếu Lôi làm sao, bọn họ cũng không thể cứ đứng ngoài nhìn, dẫu rằng trung nghĩa không thể vẹn toàn.

Lôi gật gật đầu, "Cám ơn!" Đồi lại là một đám từ Điện, "Anh em mà còn phải nói đến câu này sao!" Cách biểu đạt của Điện có chút cợt nhả.

Vũ nhìn thẳng Lôi, "Có thể cho bọn tôi biết lý do được không?" Trực giác mách bảo cô, khi Lôi nhìn Hắc Diệp giống như đang nhìn một người khác vậy.

"Xin lỗi!" Lôi thần nhiên nói. Vũ cũng không hỏi tiếp, "Tôi đến xem cho cô ấy!" Chạm rãi xoay người.

"Vũ!" Lôi đột nhiên gọi tên cô, Vũ nghiêng người quay lại, "Sao?"



"Cám ơn!" Lôi nói cảm ơn.

Vũ lặng đi một lúc, lắc đầu, "Không cần đâu!"

Bên trong phòng tối.

Lôi cả người vận tây trang trắng tấp quỳ trên mặt đất. Thiếu Kỳ ngồi trên cao lạnh lùng nhìn Lôi, "Cậu có gì muốn nói không?"

"Không có!" Lôi không giải thích gì.

"Dùng tư cách của một người đàn ông sao?" Thiếu Kỳ giễu cợt nói từng từ, "Lôi, hình như cậu đã quên mất thân phận của mình rồi."

"Xin tiên sinh hãy trách phạt!" Lôi nói thẳng.

"Nói cách khác là cậu không biết bản thân sai ở đâu đúng không?" Thiếu Kỳ nhìn người đàn ông đã cùng lớn lên với anh, cười lạnh.

Lôi, trầm mặc không nói. Cuối cùng không bao giờ đề cập đến việc này nữa.

... ..

Hắc Diệp tỉnh lại trong đau đớn, cơn đau ở bụng như nhắc nhở cô nhớ đến những hành động điên cuồng của mình gần đây. Tỉnh lại trong căn phòng... quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn này cũng không khiến cô thấy vui vẻ gì.

Ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên vùng bụng bị quần băng, trí nhớ dần trở lại. Cảnh tượng kia như khắc sâu vào trong lòng cô. Khát vọng sinh tồn ngày càng mãnh liệt trong đầu cô, cô cần phải mạnh hơn.

Thiếu Kỳ, tôi nhất định phải rời khỏi đây, nhất định!

Một tháng sau, Hắc Diệp bắt đầu một đợt huấn luyện gian khổ.

Ngày huấn luyện đầu tiên, bốn người Phong Vũ Lôi Điện không làm gì cả, chỉ đưa Hắc Diệp đến phòng tối sau đó bỏ đi.

Hắc Diệp chỉ biết căn phòng tối này là một cấm địa, mặc dù cô đã vào đây, nhưng lại không biết căn phòng này dùng để làm gì.

Nhớ đến ánh mắt lo lắng của bốn người họ, Hắc Diệp đã sớm có chuẩn bị về tâm lý.

Lúc đẩy cánh cửa sắt đầu tiên, Hắc Diệp hít sâu một hơi, bước một bước vào phòng tối. Gần như cùng lúc đẩy cánh cửa sắt cũng tự động đóng lại, Hắc Diệp đề nén trái tim không ngừng đập loạn, chậm rãi tiến về trước.

Phút chốc, bên tai cô truyền đến tiếng thở dốc, cô cố kìm nén áp lực trong lòng để không hét lên. Bước từng bước lên trước.

Tiếng thở dốc ngày một nhiều, tiếng hít thở vang vọng giống như ở ngay bên tai cô vậy, như ẩn như hiện. Trong lòng đề nén nỗi sợ khi nghĩ đến nét mặt lạnh lùng của Thiếu Kỳ, trong lòng cô không ngừng lặp đi lặp lại: đánh ngã anh.

Trong lòng dần dựng lên một rào chắn, trong phòng tối đột nhiên truyền đến giọng nói ôn nhu của Phong, "Hắc Diệp, căn phòng tối này được tạo ra nhằm tái hiện lại một cách chân thực bản tính từ hèn nhát cho đến trấn tĩnh lạnh nhạt, và còn một tác dụng nữa là để rèn luyện bản tính. Thời gian cho em là ba ngày, không ăn không uống, lúc đi ra phải là một người sống sót."

Hắc Diệp đứng trong phòng tối nghe được hết những lời Phong nói, không khỏi khẽ nói: một kẻ sống sót, sau ba ngày mới được rời khỏi đây. A, thật là nực cười.

Tiếp tục tiến về trước, hơi thở ồ ồ không ngừng lặp đi lặp lại bên tai, Hắc Diệp không ngừng tự nói với chính mình, tất cả chỉ là giả.

Thế nhưng, khi trước mặt bỗng nhiên xuất hiện ba người đàn ông cường tráng, cô ngây ngẩn cả người, không phải chỉ có mình cô thôi sao? Bọn họ là ai?

Ba người đàn ông dường như không nhận thấy sự xuất hiện của cô, từ bên cạnh kéo đến một cậu thiếu niên, bắt đầu ra tay đánh đấm. Trong lòng Hắc Diệp chấn động, chuyện này là sao?

Tiếng hét thê thảm của cậu thiếu niên càng khiến những người đàn ông kia càng thêm hưng phấn. Ngẫu nhiên còn có tiếng quần áo bị xé rách.

Quần áo? Hắc Diệp khiếp sợ nhìn ba người đàn ông đang xé áo cậu thiếu niên, trên mặt xuất hiện vẻ hưng phấn và ham muốn.

Hắc Diệp mất ba tháng để thích ứng với cuộc sống ở đây, trong ba tháng này, cô chỉ có một mục đích duy nhất là đánh ngã Thiếu Kỳ. Thế nhưng, đến khi cô rút cuộc cũng có thể khiêu chiến với Thiếu Kỳ, Thiếu Kỳ lại mất tích! Dù là ai cũng không thể biết được anh đang ở đâu, không tìm thấy anh.

Bốn người Phong Vũ Lôi Điện mang theo thuộc hạ tản ra tìm kiếm ông chủ, thế nhưng, ông chủ của họ lại giống như bị bốc hơi mất, không bao giờ xuất hiện nữa!

Ngày nọ của nhiều năm sau, Phong Vũ Lôi Điện vẫn thay ông chủ coi chừng tài sản để lại, chờ tiên sinh trở về. Cho đến một ngày, bọn họ không những không đợi được người, ngược lại lại để mất Hắc Điệp do bọn họ một tay đào tạo cũng chính là Hắc Tiêu Hàm.

Hắc Tiêu Hàm cũng giống như Thiếu Kỳ, bốc hơi mất rồi!

Cũng chính vì vậy, bốn người Phong Vũ Lôi Điện cũng không tiếp tục tìm kiếm tung tích Thiếu Kỳ nữa, chẳng những thu về toàn bộ thể lực, ngược lại cũng không còn nhắc đến bọn họ nữa!

Trong lòng bọn họ luôn cho rằng, một ngày nào đó, họ sẽ trở về!

Đúng vậy, họ sẽ về!

Kết thúc

Trong lòng Lãnh Thiếu Kỳ, Hắc Tiêu Hàm lại ngẩng đầu lên, cô vẫn cảm thấy, người đàn ông này rất quen, chỉ có điều cô không thể nhớ được đã gặp người đàn ông này ở đâu!

Đội người đẹp trong lòng ngủ say, Thiếu Kỳ từ từ mở mắt, nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng. Anh lại làm lại việc đã từng làm từ nhiều năm trước!

Xóa đi ký ức về Hắc Điệp, trả lại một Hắc Tiêu Hàm!

Nếu hỏi anh vì sao lại làm vậy?

Thì đáp án rất đơn giản,

Bởi sau khi thoát khỏi mọi ràng buộc của bản thân, trong đầu anh luôn xuất hiện khuôn mặt cô.

Bởi vậy, anh cướp người đi, sau đó trả lại cho cô cái vốn dĩ thuộc về mình!

Bởi vậy, anh sẽ không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Tuyệt Luyến: Tổng Giám Đốc Không Yêu Văn Cường Ép* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.